

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne
z 93 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 25, 26 i 27 maja 2011 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 93. posiedzenia Sejmu w dniach 25, 26 i 27 maja 2011 r.

	<i>str.</i>	<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		
Interpelacje		
Posłowie Zbigniew Girzyński i Sławomir Worach	31	
Posłowie Kazimierz Smoliński i Jerzy Polaczek	31	
Poseł Jerzy Budnik	32	
Poseł Adam Gawęda	32	
Poseł Jan Kazmierczak	33	
Poseł Wacław Martyniuk	34	
Poseł Danuta Pietraszewska	34	
Poseł Krzysztof Tchórzewski	36	
Poseł Zdzisława Janowska	37	
Poseł Andrzej Gut-Mostowy	37	
Poseł Jan Bury s. Antoniego	37	
Poseł Wojciech Szarama	38	
Poseł Marek Łatas	41	
Poseł Jarosław Matwiejuk	42	
Poseł Krystyna Łybacka	46	
Poseł Jacek Tomczak	46	
Poseł Stanisław Kalemba	47	
Poseł Jan Bury s. Antoniego	47	
Poseł Andrzej Szlachta	48	
Poseł Daniela Chrapkiewicz	48	
Poseł Łukasz Zbonikowski	49	
Poseł Jan Warzecha	53	
Posłowie Jadwiga Wiśniewska i Stanisław Szwed	54	
Poseł Zbigniew Chmielowiec	56	
Posłowie Krystyna Kłosin i Jan Kulas	57	
Poseł Witold Pahl	57	
Poseł Michał Stuligrosz	59	
Posłanki Beata Kempa i Maria Zuba	60	
Poseł Jerzy Polaczek	60	
Poseł Gabriela Masłowska	62	
Poseł Waldemar Andzel	63	
Poseł Edward Siarka	63	
Poseł Tadeusz Arkit	64	
Poseł John Abraham Godson	65	
Poseł Jerzy Ziętek	68	
Poseł Łukasz Borowiak	68	
Poseł Marek Opióła	69	
Poseł Anna Sobecka	69	
Poseł Tadeusz Tomaszewski	72	
Poseł Jan Kazmierczak	76	
Poseł Krzysztof Brejza	77	
Poseł Grzegorz Roszak	78	
Poseł Łukasz Zbonikowski	78	
Poseł Jadwiga Wiśniewska	79	
Poseł Jolanta Szczypińska	79	
Poseł Krzysztof Tchórzewski	81	
Poseł Czesław Hoc	82	
Poseł Monika Wielichowska	83	
Poseł Jarosław Matwiejuk	85	
Posłanki Bożena Kotkowska i Elżbieta Zakrzewska	88	
Poseł Henryk Milcarz	88	
Poseł Paweł Poncyłjusz	91	
Poseł Wojciech Jasiński	92	
Poseł Anna Sobecka	92	
Poseł Andrzej Gut-Mostowy	93	
Poseł Janusz Chwierut	94	
Poseł Kazimierz Moskal	94	
Poseł Zdzisława Janowska oraz grupa posłów	96	
Poseł Zbigniew Kruszewski	97	
Poseł Michał Jaros	98	
Poseł Marek Wikiński	99	
Posłowie Bożena Kotkowska i Artur Ostrowski	100	
Poseł Marek Balicki	100	
Poseł Artur Górski	100	
Posłowie Barbara Bartuś i Robert Telus	102	
Poseł Sławomir Zawiaślak	103	
Posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski	104	
Poseł Beata Mazurek	105	
Poseł Marek Matuszewski	110	
Poseł Jacek Bogucki	110	
Posłowie Zbigniew Kozak i Henryk Młynarczyk	111	
Poseł Zbigniew Girzyński	112	
Poseł Stanisław Rydzoń oraz grupa posłów	113	
Poseł Stanisław Stec	114	
Posłanki Irena Tomaszak-Zesiuk i Bożena Szydłowska	114	
Poseł Miron Sycz	115	
Poseł Kazimierz Moskal	116	
Poseł Arkadiusz Mularczyk	117	
Posłowie Waldemar Andzel i Jolanta Szczypińska	117	

Posłowie Krystyna Kłosin i Jan Kulas	118
Poseł Tomasz Głogowski	119
Posłowie Jarosław Wojciechowski i Roman Kaczor	119
Poseł Jarosław Wojciechowski	120
Poseł Andrzej Gałazewski	120
Poseł Wojciech Kossakowski	121
Poseł Zbigniew Dolata	121
Poseł Zbigniew Kozak	121
Poseł Jerzy Gosiewski	122
Poseł Jerzy Materna	123
Poseł Łukasz Gibała	123
Poseł Elżbieta Witek	124
Poseł Stanisław Rydzoń	126
Poseł Krzysztof Gadowski oraz grupa posłów	127
Poseł Agnieszka Pomaska oraz grupa posłów	127
Poseł Henryk Siedlaczek	128
Poseł Dariusz Lipiński	128
Poseł Maks Kraczkowski	130
Poseł Andrzej Gut-Mostowy	132
Poseł Jarosław Stawiarski	133
Poseł Joanna Fabisiak	133
Poseł Adam Rogacki	136
Poseł Jerzy Polaczek	136
Poseł Wojciech Saługa	137
Poseł Marek Rząsa	138
Poseł Monika Wielichowska	138
Poseł Mariusz Błaszczak	139
Poseł Teresa Piotrowska	140
Poseł Beata Małecka-Libera	142
Poseł Jerzy Budnik	143
Poseł Barbara Marianowska	143
Poseł Zbigniew Girzyński	144
Poseł Eugeniusz Grzeszczak	144
Poseł Stanisław Rydzoń	144
Poseł Teresa Piotrowska	145
Odpowiedzi na interpelacje	
Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów	
Tomasz Arabski	146
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	147
Podsekretarz stanu Marek Bucior	148
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	149
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	150
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	151
Sekretarz stanu Maria Elżbieta Orłowska	152
Minister Aleksander Grad	152
Podsekretarz stanu Marek Haber	154
Minister Bogdan Klich	155
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów	
Jacek Cichocki	155
Podsekretarz stanu Marek Haber	159
Sekretarz stanu Czesław Piątas	161
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczak	162
Sekretarz stanu Maria Elżbieta Orłowska	163
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	163

Minister Cezary Grabarczyk	165
Minister Bogdan Klich	168
Minister Cezary Grabarczyk	168
Sekretarz stanu Jan Borkowski	170
Sekretarz stanu Jakub Szulc	171
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczak	172
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	174
Podsekretarz stanu Hanna Majczyk	176
Minister Bogdan Klich	177
Sekretarz stanu Jarosław Duda	177
Minister Barbara Kudrycka	178
Sekretarz stanu Jakub Szulc	181
Minister Adam Giersz	182
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	184
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	186
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	188
Minister Jolanta Fedak	191
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	192
Minister Barbara Kudrycka	193
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	197
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	199
Minister Bogdan Klich	199
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	200
Minister Barbara Kudrycka	201
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	201
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	203
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	204
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	205
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	206
Sekretarz stanu Jarosław Duda	207
Podsekretarz stanu Marek Bucior	208
Minister Jolanta Fedak	210
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	211
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	213
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	216
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	216
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	217
Podsekretarz stanu Janusz Żbik	218
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	219
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	221
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	222
Minister Cezary Grabarczyk	223
Podsekretarz stanu Marek Haber	225
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	225
Minister Aleksander Grad	226
Minister Bogdan Klich	227
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	227
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	228
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	230
Minister Adam Giersz	231
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	232
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	232
Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów	
Tomasz Arabski	234
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	234
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	235
Minister Aleksander Grad	235
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	236

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Jacek Weksler	238
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	239
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	240
Minister Jolanta Fedak	242
Sekretarz stanu Jarosław Duda	244
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	245
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	247
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	248
Sekretarz stanu Jakub Szulc	249
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	250
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	255
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	257
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	258
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	260
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	261
Podsekretarz stanu Marek Bucior	262
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	263
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	265
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	266
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	268
Minister Adam Giersz	269
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	269
Sekretarz stanu Jakub Szulc	270
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	271
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	273
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	274
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	275
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	276
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	276
Sekretarz stanu Jan Borkowski	279
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	279
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	282
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	286
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	288
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	291
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	291
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	293
Minister Aleksander Grad	294
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	294
Minister Bogdan Zdrojewski	296
Podsekretarz stanu Anna Wypych-Namiołko	297
Sekretarz stanu Jarosław Duda	297
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	299
Podsekretarz stanu Marek Bucior	300
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	303
Minister Barbara Kudrycka	304
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	305
Minister Bogdan Zdrojewski	307
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	307
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	308
Sekretarz stanu Czesław Piątas	310
Minister Aleksander Grad	311
Sekretarz stanu Jan Borkowski	312
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	312

	<i>str.</i>
Minister Cezary Grabarczyk	313
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	315
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	315
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	316
Podsekretarz stanu Marek Haber	318
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	319
Podsekretarz stanu Marek Haber	319
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	320
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	321
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	322
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	322
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	323
Sekretarz stanu Jakub Szulc	323
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	325
Minister Aleksander Grad	326
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	327
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	328
Podsekretarz stanu Marek Bucior	328
Minister Bogdan Klich	329
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	330
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	333
Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka	334
Minister Adam Giersz	338
Podsekretarz stanu Hanna Trojanowska	338
Minister Jolanta Fedak	341
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	347
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	349
Minister Barbara Kudrycka	350
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	352
Podsekretarz stanu Marek Haber	353
Podsekretarz stanu Iwona Wendel	354
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	356
Podsekretarz stanu Marek Haber	357
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	358
Minister Bogdan Zdrojewski	360
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	361
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	362
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	362
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	365
Minister Bogdan Zdrojewski	369
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	370
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	370
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	371
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	374
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	376
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	377
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	378
Sekretarz stanu Jakub Szulc	378
Minister Aleksander Grad	379
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	381
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	384
Minister Bogdan Klich	385
Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	386
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	387
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	388
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	390
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	391

Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska . . .	392	Posłowie Edward Czesak i Józef Rojek	446
Sekretarz stanu Jarosław Duda	393	Poseł Grzegorz Roszak	447
Podsekretarz stanu Marek Haber	394	Poseł Ryszard Zbrzyzny	447
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	396	Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów . .	447
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	397	Poseł Piotr Polak	449
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	397	Poseł Zbigniew Babalski	449
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	398	Poseł Edward Czesak	450
Podsekretarz stanu Marek Haber	400	Poseł Krzysztof Gadowski	450
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	401	Poseł Wojciech Kossakowski	450
Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka	403	Poseł Zbigniew Kozak	451
Sekretarz stanu		Poseł Arkadiusz Mularczyk	452
Mikołaj Dowgielewicz	405	Poseł Elżbieta Witek	453
Sekretarz stanu Jan Borkowski	406	Poseł Sławomir Kopyciński	453
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	407	Poseł Krzysztof Gadowski	453
Minister Barbara Kudrycka	407	Poseł Mirosław Maliszewski	454
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	411	Poseł Jacek Żalek	454
Wiceprezes Głównego Urzędu Statystycznego		Poseł Dariusz Lipiński	455
Halina Dmochowska	413	Poseł Jarosław Stawiarski	456
Podsekretarz stanu Iwona Wendel	414	Poseł Wojciech Saługa	456
Minister Aleksander Grad	415	Poseł Marek Rząsa	456
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	415	Poseł Beata Małecka-Libera	457
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	416	Poseł Jerzy Budnik	457
Minister Aleksander Grad	417	Poseł Stanisław Kalemba	458
Minister Jolanta Fedak	418	Poseł Henryk Gołębiowski	458
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	418	Odpowiedzi na zapytania	
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	420	Minister Bogdan Klich	459
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	420	Podsekretarz stanu Andrzej Butra	459
Sekretarz stanu Jakub Szulc	422	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	460
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	423	Minister Aleksander Grad	463
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	425	Podsekretarz stanu Marek Haber	464
Sekretarz stanu		Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	464
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów		Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	465
Julia Pitera	427	Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	467
Zapytania		Podsekretarz stanu Marek Haber	470
Poseł Wiesław Janczyk	428	Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego	
Poseł Witold Gintowt-Dziewałtowski	428	Stanisław Kluza	471
Poseł Jan Widacki	429	Minister Aleksander Grad	472
Poseł Arkadiusz Mularczyk	430	Sekretarz stanu Jakub Szulc	473
Poseł Romuald Ajchler	430	Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	474
Poseł Jacek Żalek	431	Minister Jolanta Fedak	477
Posłowie Stanisław Szwed		Sekretarz stanu Czesław Piątas	477
i Jadwiga Wiśniewska	431	Minister Bogdan Klich	478
Poseł Arkadiusz Mularczyk	431	Sekretarz stanu Czesław Piątas	479
Poseł Kazimierz Gwiazdowski	433	Minister Bogdan Klich	479
Poseł Adam Wykręt	434	Sekretarz stanu Czesław Piątas	481
Poseł Adam Krzyżków	435	Minister Bogdan Klich	483
Poseł Izabela Leszczyna	435	Sekretarz stanu Czesław Piątas	486
Poseł Daniela Chrapkiewicz	436	Minister Bogdan Klich	487
Poseł Adam Abramowicz	437	Sekretarz stanu Czesław Piątas	487
Poseł Józef Rojek	437	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	487
Poseł Jolanta Szczypińska	441	Sekretarz stanu Jakub Szulc	488
Poseł Jarosław Matwiejuk	443	Podsekretarz stanu Grzegorz Walejko	488
Poseł Wojciech Jasiński	443	Podsekretarz stanu	
Poseł Daniela Chrapkiewicz	444	Henryk Jacek Jezierski	490
Posłowie Michał Wojtkiewicz		Podsekretarz stanu Andrzej Massel	491
i Jadwiga Wiśniewska	444	Minister Jolanta Fedak	491
Poseł Maria Nowak	445	Podsekretarz stanu Andrzej Massel	492
Poseł Zbigniew Matuszczak	445	Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	493

	<i>str.</i>
Sekretarz stanu w Kancelarii	
Prezesa Rady Ministrów Jacek Cichocki . . .	494
Podsekretarz stanu Igor Działuk	494
Minister Aleksander Grad	495
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	496
Podsekretarz stanu Igor Działuk	497
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	502
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	503
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	508
Minister Aleksander Grad	515
Minister Elżbieta Bienkowska	516
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	516
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	518
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	519
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	520
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . . .	520
Minister Bogdan Klich	522
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	522
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	523
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	523
Minister Jerzy Miller	525
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	526
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	526
Minister Jolanta Fedak	529
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska	530
Minister Jolanta Fedak	531
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	532

	<i>str.</i>
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	533
Podsekretarz stanu Grzegorz Wąlejko	533
Minister Adam Giersz	534
Minister Jerzy Miller	536
Minister Barbara Kudrycka	536
Podsekretarz stanu Grzegorz Wąlejko	538
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	539
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	540
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	540
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	541
Minister Aleksander Grad	541
Sekretarz stanu Jakub Szulc	542
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	543
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . . .	545
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	546
Sekretarz stanu Jarosław Duda	546
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	549
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . . .	549
Minister Bogdan Zdrojewski	551
Minister Aleksander Grad	551
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	552
Minister Bogdan Zdrojewski	553
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	554
Sekretarz stanu	
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów	
Jacek Cichocki	560
Minister – członek Rady Ministrów	
Michał Boni	561

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posłów Zbigniewa Girzyńskiego i Sławomira Woracha w sprawie działań władz polskich w obronie dobrego imienia Polaków, w szczególności polskich chłopów, przed oskarżeniami o udział w zagładzie Żydów w czasie II wojny światowej – do ministra gospodarki – ponowna (20160),

2) posłów Kazimierza Smolińskiego i Jerzego Polaczka w sprawie drastycznych niedociągnięć polskiej administracji rządowej w przygotowaniu przez UE nowych rozwiązań, na przykładzie rozporządzenia PE i Rady nr 913/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej sieci kolejowej ukierunkowanej na konkurencyjny transport towarowy – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (21096),

3) posła Jerzego Budnika w sprawie zakłóceń, jakie występują w systemie refundacji ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń i składek ZUS wypłacanych młodocianym pracownikom – do ministra pracy i polityki społecznej – ponowna (21273),

4) posła Adama Gawędy w sprawie masowej zachorowalności mieszkańców Turzy Śląskiej zamieszkałych w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej zlokalizowanych w pow. wodzisławskim – do ministra zdrowia – ponowna (21280),

5) posła Jana Kaźmierczaka w sprawie wprowadzenia zarządu komisarycznego w Polskim Związku Curlingu – do ministra sportu i turystyki – ponowna (21936),

6) posła Waława Martyniuka w sprawie przywrócenia możliwości dokonywania odpraw celnych przesyłek drogowych w Urzędzie Celnym Port Lotniczy Katowice-Pyrzowice – do ministra finansów – ponowna (21992),

7) poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie dotacji celowych z budżetu państwa dla podmiotu tworzącego, który przekształcił samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową – do ministra zdrowia (22491),

8) posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie sytuacji stacji sanitarno-epidemiologicznych – do prezesa Rady Ministrów (22492),

9) poseł Zdzisławy Janowskiej w sprawie opłat za przejazd PKP na podstawie legitymacji seniora – do ministra infrastruktury (22493),

10) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie przekazywania środków w wysokości 15% wpływów z opłat za wstęp do parków narodowych na rzecz organizacji ratowniczych – do ministra środowiska (22494),

11) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie sytuacji chorych korzystających z opieki lekarzy specjalistów oraz nielogicznie długiego czasu oczekiwania na możliwość skorzystania z porady – do ministra zdrowia (22495),

12) posła Wojciecha Szaramy w sprawie sytuacji pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej – do prezesa Rady Ministrów (22496),

13) posła Wojciecha Szaramy w sprawie dawnego niemieckiego obozu zagłady w Sobiborze – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22497),

14) posła Wojciecha Szaramy w sprawie postulatów Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków – do ministra zdrowia (22498),

15) posła Wojciecha Szaramy w sprawie stanowiska Polski dotyczącego polityki klimatycznej UE w zakresie limitów emisji dwutlenku węgla – do prezesa Rady Ministrów (22499),

16) posła Marka Łatasę w sprawie zmiany niekorzystnych zapisów w projekcie ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw – do ministra środowiska (22500),

17) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmian w płatnościach dla funkcjonariuszy Policji będących na zwolnieniach lekarskich – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22501),

18) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów ograniczenia dodatków mundurowych dla funkcjonariuszy Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22502),

19) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zamrożenia płac funkcjonariuszy Policji do 2012 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22503),

20) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stawki dla funkcjonariuszy Policji za nadgodziny wypracowane w ramach przygotowań do Euro 2012 – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22504),

21) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Narewka – do ministra środowiska (22505),

22) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Narew – do ministra środowiska (22506),

23) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Kleszczewo – do ministra środowiska (22507),

24) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Hajnówka – do ministra środowiska (22508),

25) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Dubicze Cerkiewne – do ministra środowiska (22509),

26) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Czyże – do ministra środowiska (22510),

27) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Czeremcha – do ministra środowiska (22511),

28) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Białowieża – do ministra środowiska (22512),

29) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie opodatkowania polskich naukowców wracających ze staży naukowych – do ministra finansów (22513),

30) posła Jacka Tomczaka w sprawie wyceny nieruchomości sprzedawanych przez Agencję Nieruchomości Rolnych, w przypadku których byłym właścicielom przysługuje prawo pierwokupu – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22514),

31) posła Stanisława Kalemby w sprawie wyboru podmiotów realizujących zadania z zakresu systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego na terenie woj. wielkopolskiego – do ministra zdrowia (22515),

32) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku działań rządu skutkujących zdecydowaną poprawą stanu bezpieczeństwa na stadionach piłkarskich – do prezesa Rady Ministrów (22516),

33) posła Andrzeja Szlachty w sprawie zwrotu akcyzy producentom energii elektrycznej – do ministra finansów (22517),

34) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie zwrotu pobranych środków za karty pojazdów – do ministra finansów (22518),

35) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zakazu umieszczania przez uczelnie środków z dotacji budżetowych na lokatach bankowych – do ministra finansów (22519),

36) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie nadania walce z cukrzycą rangi priorytetu polityki zdrowotnej – do ministra zdrowia (22520),

37) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmiany ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – do ministra środowiska (22521),

38) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie sytuacji w PLL LOT SA – do ministra skarbu państwa (22522),

39) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie projektu urzędniczego ingerowania w umowy między sklepami i ich dostawcami – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22523),

40) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wciąż zwiększającej się liczby urzędników – do prezesa Rady Ministrów (22524),

41) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie projektu liberalizacji ustawy antynarkotykowej – do prezesa Rady Ministrów (22525),

42) posła Jana Warzechy w sprawie utrudnień w dostępie do leczenia uzdrowiskowego dla dzieci – do ministra zdrowia (22526),

43) posła Jana Warzechy w sprawie funkcjonowania straży miejskich – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22527),

44) posła Jana Warzechy w sprawie planu limitu mianowań urzędników w służbie cywilnej na lata 2012–2014 – do prezesa Rady Ministrów (22528),

45) posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda w sprawie niepokojącej sytuacji finansowej służby zdrowia na terenie woj. śląskiego – do ministra zdrowia (22529),

46) posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie rejestracji za pomocą kas fiskalnych wpływów wnoszonych przez podopiecznych i ich rodziny do kas na konto domów opieki społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (22530),

47) posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie skutków dla PFRON znowelizowania przepisów dotyczących zatrudniania osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (22531),

48) posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie ludności polskiej za granicą i współpracy z krajem ojczystym – do ministra spraw zagranicznych (22532),

49) posła Witolda Pahla w sprawie sytuacji na Białorusi – do ministra spraw zagranicznych (22533),

50) posła Witolda Pahla w sprawie funkcjonowania sieci łączności w Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22534),

51) posła Witolda Pahla w sprawie ustawy o kierujących pojazdami – do ministra infrastruktury (22535),

52) posła Witolda Pahla w sprawie ostrości światła reklamowych – do ministra infrastruktury (22536),

53) posła Witolda Pahla w sprawie warunków dotyczących świadczeń emerytalno-rentowych dla Polaków pracujących poza granicami RP – do ministra pracy i polityki społecznej (22537),

54) posła Witolda Pahla w sprawie zwalczania barszczu Sosnowskiego – do ministra środowiska (22538),

55) posła Michała Stuligrosza w sprawie przekazywania 1% podatku dochodowego na rzecz organizacji pożytku publicznego – do ministra finansów (22539),

56) posłanek Beaty Kempy i Marii Zuby w sprawie modernizacji centrum obsługi pasażera PKP w Kielcach – do ministra infrastruktury (22540),

57) posła Jerzego Polaczka w sprawie realizacji projektów kolejowych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na terenie woj. śląskiego – do ministra infrastruktury (22541),

58) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie interpretacji przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w za-

kresie obowiązku zmiany statutów (art. 9 ust. 1 i 2) – do ministra sprawiedliwości (22542),

59) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie przewlekłości w wydawaniu uzasadnień do wyroków sądowych – do ministra sprawiedliwości (22543),

60) poseł Waldemara Andzela w sprawie zmian w funkcjonowaniu Państwowej Inspekcji Sanitarnej – do ministra zdrowia (22544),

61) poseł Edwarda Siarki w sprawie opóźnień w realizacji ustawy o dowodach osobistych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22545),

62) poseł Tadeusza Arkita w sprawie szczegółowych warunków technicznych kwalifikowania części energii odzyskanej z termicznego przekształcania odpadów komunalnych – do ministra środowiska (22546),

63) poseł Tadeusza Arkita w sprawie ulgi podatkowej na dziecko wynikającej z art. 27f ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych – do ministra finansów (22547),

64) poseł Johna Abrahama Godsona w sprawie czytania listy dialogowej przez polskich lektorów – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22548),

65) poseł Johna Abrahama Godsona w sprawie problemu psich odchodów w większych miastach – do ministra środowiska (22549),

66) poseł Johna Abrahama Godsona w sprawie fatalnego stanu nawierzchni dróg krajowych – do ministra infrastruktury (22550),

67) poseł Johna Abrahama Godsona w sprawie problemu pseudokibiców oraz wybryków chuligańskich – do ministra sprawiedliwości (22551),

68) poseł Johna Abrahama Godsona w sprawie problemu pseudokibiców – do ministra sportu i turystyki (22552),

69) poseł Jerzego Ziętka w sprawie wdrożenia rekomendacji Rady Europy o zarządzaniu bezpieczeństwem i jakością w opiece zdrowotnej – do ministra zdrowia (22553),

70) poseł Łukasza Borowiaka w sprawie możliwych form wsparcia inwestycji, przed którymi stoi Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Lesznie, w związku z przepisami prawa unijnego dotyczącego limitów emisji dwutlenku węgla – do ministra gospodarki oraz ministra środowiska (22554),

71) poseł Marka Opióły w sprawie realizacji Programu Inwestycji NATO w Dziedzinie Bezpieczeństwa (NSIP) na terenie Polski – do ministra obrony narodowej (22555),

72) poseł Anny Sobeckiej w sprawie oskarżeń wobec szefa BOR – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22556),

73) poseł Anny Sobeckiej w sprawie protestu policjantów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22557),

74) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysyłania formularzy e-PIT przez Internet – do ministra finansów (22558),

75) poseł Anny Sobeckiej w sprawie ochrony Polski przed zamachem terrorystycznym – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22559),

76) poseł Anny Sobeckiej w sprawie walki z antysemityzmem w Internecie – do ministra spraw zagranicznych (22560),

77) poseł Anny Sobeckiej w sprawie cięć w budżecie MON – do ministra obrony narodowej (22561),

78) poseł Anny Sobeckiej w sprawie redukcji zatrudnienia w MSZ – do ministra spraw zagranicznych (22562),

79) poseł Anny Sobeckiej w sprawie stawki policjantów za nadgodziny podczas Euro 2012 – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22563),

80) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra środowiska (22564),

81) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra spraw zagranicznych (22565),

82) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra sprawiedliwości (22566),

83) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22567),

84) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra finansów (22568),

85) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra infrastruktury (22569),

86) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra obrony narodowej (22570),

87) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra skarbu państwa (22571),

88) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra sportu i turystyki (22572),

89) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra zdrowia (22573),

90) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra edukacji narodowej (22574),

91) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra gospodarki (22575),

92) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22576),

93) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (22577),

94) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra pracy i polityki społecznej (22578),

95) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22579),

96) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego – do ministra rozwoju regionalnego (22580),

97) posła Jana Kaźmierczaka w sprawie funkcjonowania infrastruktury kolejowej na trasie Katowice – Kraków – do ministra infrastruktury (22581),

98) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie pomyłek policyjnych antyterrorystów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22582),

99) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie śledztwa dotyczącego dziennikarza śledczego, który zginął w 1992 r. – do ministra sprawiedliwości (22583),

100) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zwrotu nadpłat za wydanie kart pojazdów – do ministra finansów (22584),

101) posła Grzegorza Roszaka w sprawie postulatu podniesienia kryterium dochodowego uprawniającego do ubiegania się o pomoc społeczną – do ministra pracy i polityki społecznej (22585),

102) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie skutków przymrozków w odniesieniu do upraw rolniczych i sadowniczych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22586),

103) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie uwzględnienia postulatów Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych w Częstochowie – do ministra pracy i polityki społecznej (22587),

104) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie przychodów i wydatków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz przychodów i wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (22588),

105) posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie sytuacji honorowych dawców krwi – do ministra finansów oraz ministra zdrowia (22589),

106) posła Czesława Hoca w sprawie przyspieszenia prac nad nowelizacją komisijnego projektu ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego w celu jak najszybszego i faktycznego umożliwienia rodzicom zmarłego dziecka urządzenia mu godnego pochówku, w sytuacji gdy doszło do martwego urodzenia dziecka, a jest utrudnione albo niemożliwe ustalenie makroskopowo płci, ciężaru lub długości ciała płodu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22590),

107) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zmniejszenia w ustawie budżetowej na 2011 r. środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, na przykładzie pow. dzierzoniowskiego i kłodzkiego – do ministra pracy i polityki społecznej (22591),

108) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie propozycji zmiany w zapisach ustawy o świadczeniach rodzinnych – do ministra pracy i polityki społecznej (22592),

109) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zagospodarowania kompleksu zespołu dworsko-parkowego Sarny w gm. Radków – do ministra kultury i dzie-

dzictwa narodowego oraz ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22593),

110) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego – do prezesa Rady Ministrów (22594),

111) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przyznawanej pomocy dla osób najuboższych – do prezesa Rady Ministrów (22595),

112) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie Kliniki Ortopedii i Traumatologii Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego w Białymstoku – do prezesa Rady Ministrów (22596),

113) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie składek przeznaczonych na leczenie rolników – do prezesa Rady Ministrów (22597),

114) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów włączenia emerytur służb mundurowych do powszechnego systemu emerytalnego – do prezesa Rady Ministrów (22598),

115) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przetargu na zakup samolotów bezzałogowych Aerostar do Afganistanu – do prezesa Rady Ministrów (22599),

116) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów wprowadzenia e-matury – do prezesa Rady Ministrów (22600),

117) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie utrudnionego dostępu do badań i zabiegów znajdujących się na liście świadczeń gwarantowanych – do ministra zdrowia (22601),

118) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zwiększającej się dysproporcji między zarobkami mieszkańców ściany wschodniej a zarobkami mieszkańców innych regionów kraju – do prezesa Rady Ministrów (22602),

119) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przetargów na budowę dróg – do prezesa Rady Ministrów (22603),

120) posłanek Bożeny Kotkowskiej i Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie nałożenia podatku VAT od towarów i usług na usługi szkoleniowe – do ministra finansów (22604),

121) posła Henryka Milcarza w sprawie zwiększenia udziału kolei w transporcie towarów – do ministra infrastruktury (22605),

122) posła Henryka Milcarza w sprawie wsparcia małych i średnich przedsiębiorstw z jednoczesnym przeciwstawieniem się wszelkim patologiom, które generują destrukcję i niepewność ze szkodą dla podmiotów rynku oraz finansów państwa przy ewidentnym zagrożeniu zdrowia konsumenta – do ministra pracy i polityki społecznej (22606),

123) posła Henryka Milcarza w sprawie podjęcia działań na rzecz ograniczenia liczby zachorowań na cukrzycę i poprawy jakości życia chorych – do ministra zdrowia (22607),

124) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie wygórowanych opłat za użytkowanie kart płatniczych – do ministra finansów (22608),

125) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie zmian w przepisach regulujących działalność szkół jazdy – do ministra infrastruktury (22609),

126) posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie likwidacji posterunków Policji w miejscowościach: Radzanowo, Słubice i Łąck w pow. plockim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22610),

127) poseł Anny Sobeckiej w sprawie utrudnionego dostępu pacjentów do badań i zabiegów – do ministra zdrowia (22611),

128) poseł Anny Sobeckiej w sprawie opinii na temat porozumienia polsko-rosyjskiego dotyczącego badania przyczyn wypadku prezydenckiego samolotu – do prezesa Rady Ministrów (22612),

129) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zmiany przepisów dotyczących firm transportowych świadczących usługi przewozu osób – do ministra infrastruktury (22613),

130) posła Janusza Chwieruta w sprawie wstrzymania w 2011 r. prac remontowo-modernizacyjnych na drodze krajowej nr 44 na odcinku Oświęcim – Zator – Spytkowo – Skawina – do ministra infrastruktury (22614),

131) posła Kazimierza Moskala w sprawie niedofinansowania świadczeń geriatrycznych – do ministra zdrowia (22615),

132) posła Kazimierza Moskala w sprawie opóźnień w wypłacie odszkodowań za działki zajmowane pod budowę autostrady A4 – do ministra infrastruktury (22616),

133) posła Kazimierza Moskala w sprawie potrzeby wszczęcia inicjatywy ustawodawczej przez Ministerstwo Infrastruktury w związku z wynikami kontroli NIK dotyczącymi wykonywania funkcji zarządcy dróg przez organy samorządu terytorialnego – do ministra infrastruktury (22617),

134) posła Kazimierza Moskala w sprawie potrzeby wszczęcia inicjatywy ustawodawczej przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w związku z wynikami kontroli NIK dotyczącymi funkcjonowania straży gminnych (miejskich) – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22618),

135) posła Kazimierza Moskala w sprawie sytuacji oraz strategii opieki geriatrycznej w Polsce – do ministra zdrowia (22619),

136) posła Kazimierza Moskala w sprawie rozważenia możliwości powołania rzecznika praw pielęgniarstwa i położnej – do ministra zdrowia (22620),

137) poseł Zdzisławy Janowskiej oraz grupy posłów w sprawie połączonego VII i VIII sprawozdania rządu z wykonania postanowień Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) za lata 2002–2010 – do prezesa Rady Ministrów (22621),

138) posła Zbigniewa Kruszewskiego w sprawie świadczeń pielęgnacyjnych – do ministra pracy i polityki społecznej (22622),

139) posła Zbigniewa Kruszewskiego w sprawie petycji pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych – do ministra zdrowia (22623),

140) posła Michała Jarosa w sprawie obowiązku ubezpieczeń społecznych studentów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu odbywających staż na podstawie umów stażowych zawieranych pomiędzy Uniwersytetem Ekonomicznym, studentem a tzw. pracodawcą w ramach projektu: Uniwersytet Ekonomiczny kuźnią kadr menedżerskich dla opartej na wiedzy gospodarki – do ministra pracy i polityki społecznej (22624),

141) posła Marka Wikińskiego w sprawie braku polskiego stanowiska dotyczącego rewizji dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących produkcji, prezentacji i sprzedaży wyrobów tytoniowych – do prezesa Rady Ministrów (22625),

142) posłów Bożeny Kotkowskiej i Artura Ostrowskiego w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22626),

143) posła Marka Balickiego w sprawie kontynuacji „Narodowego programu leczenia hemofilii” po 2011 r. – do ministra zdrowia (22627),

144) posła Artura Górskiego w sprawie problemów z finansowaniem zabiegów metodą Gamma Knife przez NFZ – do ministra zdrowia (22628),

145) posła Artura Górskiego w sprawie szykan ZUS wobec drobnych przedsiębiorców, którzy mieli możliwość wyboru tytułu do ubezpieczenia – do prezesa Rady Ministrów (22629),

146) posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie Teatru Lalek „Rabcio” w Rabce-Zdroju – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22630),

147) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie możliwości dofinansowania przez rząd badań w zakresie przemysłowego wykorzystania grafenu – do prezesa Rady Ministrów (22631),

148) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie interpretacji ustaw o izbach rolniczych oraz o podatku rolnym w odniesieniu do sporządzania listy uprawnionych do głosowania w wyborach delegatów do walnych zgromadzeń izb rolniczych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22632),

149) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie możliwości zwrotu środków przyznanych Polsce przez UE w ramach działania osi Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22633),

150) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie uprawdopodobnionego naruszenia interesów ekonomicznych państwa w związku z okolicznościami sprzedaży nieruchomości budynkowych i gruntowych przez spółkę Skarbu Państwa Przemysłowe Centrum Optyki SA w Warszawie za pośrednictwem zewnętrznych komercyjnych pośredników nieruchomości – do ministra skarbu państwa, ministra obrony narodowej oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (22634),

151) poseł Beaty Mazurek w sprawie składek Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych – do prezesa Rady Ministrów (22635),

152) poseł Beaty Mazurek w sprawie zmian dotyczących kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi – do ministra edukacji narodowej (22636),

153) poseł Beaty Mazurek w sprawie wsparcia samorządów w finansowaniu zadań oświatowych – do prezesa Rady Ministrów (22637),

154) poseł Beaty Mazurek w sprawie powołania rządowo-związkowego zespołu pracującego nad reformą systemu emerytur mundurowych bez reprezentacji funkcjonariuszy celnych – do prezesa Rady Ministrów (22638),

155) poseł Beaty Mazurek w sprawie refundacji leków cukrzycowych – do ministra zdrowia (22639),

156) posła Marka Matuszewskiego w sprawie niskiej szkodliwości czynu odnoszącej się do kradzieży o wartości nieprzekraczającej kwoty 250 zł – do ministra sprawiedliwości (22640),

157) posła Jacka Boguckiego w sprawie reformy PFRON – do ministra pracy i polityki społecznej (22641),

158) posła Jacka Boguckiego w sprawie stawek podatku VAT na pieczywo świeże oraz wyroby ciastkarskie i ciastka – do ministra finansów (22642),

159) posłów Zbigniewa Kozaka i Henryka Młynarczyka w sprawie monitorowania przez prezesa Rady Ministrów i podległe mu służby bezpieczeństwa elektronicznego i komunikacyjnego państwa oraz prawidłowości funkcjonowania Urzędu Komunikacji Elektronicznej – do prezesa Rady Ministrów (22643),

160) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie reprezentowania i ochrony polskich obywateli za granicą – do ministra spraw zagranicznych (22644),

161) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie reformy systemu pomocy dla osób niepełnosprawnych i ich rodzin – do ministra pracy i polityki społecznej (22645),

162) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie opłat za przejazd autostradą A1 na odcinku od Czerniewic do Lubicza – do ministra infrastruktury (22646),

163) posła Stanisława Rydzonia oraz grupy posłów w sprawie pogorszenia się sytuacji klientów deweloperów po wejściu w życie w dniu 20 lutego 2011 r. nowelizacji ustawy o księgach wieczystych i hipotece – do prezesa Rady Ministrów (22647),

164) posła Stanisława Steca w sprawie sposobu wykorzystania środków na modernizację dróg – do ministra infrastruktury (22648),

165) poseł Ireneusz Tomaszak-Zesiuk i Bożena Szydłowska w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji wynagrodzeń i składek ZUS z tytułu szkolenia uczniów za II półrocze 2010 r. – do ministra edukacji narodowej oraz ministra pracy i polityki społecznej (22649),

166) posła Mirona Sycza w sprawie rozwoju stosunków polsko-ukraińskich w kontekście zbliżającej się prezydencji Polski w Unii Europejskiej – do ministra spraw zagranicznych (22650),

167) posła Kazimierza Moskala w sprawie patologii i nadużyć w reformowaniu polskiego systemu oświaty przez minister edukacji narodowej w rządzie PO-PSL – do ministra sprawiedliwości (22651),

168) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie udziału i roli Rzeczypospolitej Polskiej oraz polskich obywateli w organizacjach międzynarodowych na tle składek wnoszonych przez budżet państwa w 2010 r. – do ministra spraw zagranicznych (22652),

169) posłów Waldemara Andzela i Jolanty Szcypińskiej w sprawie zagwarantowania pielęgniarcom i położnym dodatkowych środków ochrony prawnej – do ministra zdrowia (22653),

170) posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie polsko-amerykańskiej współpracy gospodarczej – do ministra gospodarki (22654),

171) posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie promocji kulturalnej Polski za granicą – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22655),

172) posła Tomasza Głogowskiego w sprawie wsparcia jednostek ochotniczych straży pożarnych zlokalizowanych w pobliżu węzłów autostradowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22656),

173) posłów Jarosława Wojciechowskiego i Romana Kaczora w sprawie problemów we współpracy samorządów z wymiarem sprawiedliwości w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności przez skazanych – do ministra sprawiedliwości (22657),

174) posła Jarosława Wojciechowskiego w sprawie podjęcia działań ograniczających możliwości zarabiania przez banki na różnicach w kursie walut przy spłacie kredytów walutowych – do ministra gospodarki (22658),

175) posła Jarosława Wojciechowskiego w sprawie wprowadzenia ustawowych zmian dotyczących przyznawania pomieszczeń tymczasowych dla osób eksmitowanych bez prawa do lokalu socjalnego w kontekście wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 listopada 2010 r. – do ministra sprawiedliwości (22659),

176) posła Andrzeja Gałazewskiego w sprawie dostępu do informacji o kosmetykach – do ministra zdrowia (22660),

177) posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie niedostatecznych wynagrodzeń pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych – do ministra zdrowia (22661),

178) posła Zbigniewa Dolaty w sprawie pomocy dla rolników dotkniętych skutkami majowych przymrozków – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22662),

179) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie ofiar uporczywego nękania, tzw. stalkingu – do ministra sprawiedliwości (22663),

180) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie zmiany obszarów właściwości sądów, a w związku z tym uchylecia rozporządzenia z 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości – do ministra sprawiedliwości (22664),

181) posła Jerzego Materny w sprawie zwolnienia z podatku VAT usług szkoleniowych w zakresie szkolenia kierowców kat. A i T – do ministra infrastruktury (22665),

182) posła Łukasza Gibały w sprawie nieuzasadnionej penalizacji reklamy usług weterynaryjnych – do ministra sprawiedliwości (22666),

183) poseł Elżbiety Witek w sprawie udziału radnego w głosowaniu w radzie, w zarządzie lub komisji, w sytuacji gdy dotyczy to jego interesu prawnego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22667),

184) poseł Elżbiety Witek w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu prywatnych domów opieki społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (22668),

185) poseł Elżbiety Witek w sprawie polskich zabytków wpisanych na listę światowego dziedzictwa kulturalnego i przyrodniczego UNESCO – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22669),

186) posła Stanisława Rydzonia w sprawie podmiotowego zakresu stosowania Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 81 dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle i handlu przyjętej w Genewie 11 lipca 1947 r. – do prezesa Rady Ministrów (22670),

187) posła Stanisława Rydzonia w sprawie relacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy – do ministra gospodarki (22671),

188) posła Krzysztofa Gadowskiego oraz grupy posłów w sprawie rozliczania projektów dofinansowanych z Funduszu Spójności po dokonaniu autokorekty systemowej – do ministra rozwoju regionalnego (22672),

189) poseł Agnieszki Pomaskiej oraz grupy posłów w sprawie zakazu używania laptopów w wagonach gastronomicznych spółki PKP InterCity – do ministra infrastruktury (22673),

190) posła Henryka Siedlaczka w sprawie poprawki do projektu ustawy o zmianie ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (druk nr 3171) – do ministra gospodarki (22674),

191) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie pakietu propozycji zmian ustawodawczych przedstawionych przez powiatowego inspektora nadzoru budowlanego w Poznaniu – do ministra infrastruktury (22675),

192) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie projektu ustawy rewitalizacyjnej – do ministra infrastruktury (22676),

193) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie zaliczenia drogi ekspresowej S11 do transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T – do ministra infrastruktury (22677),

194) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie sieci dróg krajowych w aglomeracji poznańskiej – do ministra infrastruktury (22678),

195) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie przepisów dotyczących zakończenia stosunku pracy zastępcy burmistrza – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22679),

196) posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie nieprawidłowości dotyczących zaniżania przez ZUS

świadczeń emerytalnych – do ministra pracy i polityki społecznej (22680),

197) posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie błędów w arkuszach maturalnych w 2011 r. – do ministra edukacji narodowej (22681),

198) posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie nieprawidłowości w działaniach Centralnej Komisji Egzaminacyjnej – do ministra edukacji narodowej (22682),

199) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie wyłączenia z zakazu porozumień ograniczających konkurencję porozumienia zawartego przez Polskie Stowarzyszenie Flisaków Pienińskich na rzece Dunajec w Sromowcach Niżnych w sprawie ustalania cennika za świadczenie przez członków tego stowarzyszenia usług przewozu łodziami osób na rzece Dunajec na trasie Sromowce Wyżne – Szczawnica – Krościenko – do prezesa Rady Ministrów (22683),

200) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie polityki opustowej stosowanej przez Poczta Polska SA od opłat za usługi umowne świadczone w zakresie druków bezadresowych i próbek towaru – do ministra infrastruktury (22684),

201) poseł Joanny Fabisiak w sprawie trudnej sytuacji uczniów z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego – do ministra edukacji narodowej (22685),

202) poseł Joanny Fabisiak w sprawie efektywności zarządzania Przedsiębiorstwem Państwowym „Porty Lotnicze” w aspekcie narastającego problemu społecznego związanego z powstaniem obszaru ograniczonego użytkowania lotniska im. Fryderyka Chopina w Warszawie – do ministra infrastruktury (22686),

203) posła Adama Rogackiego w sprawie planowanej likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kępnie – do ministra sprawiedliwości (22687),

204) posła Jerzego Polaczka w sprawie stanowiska ministra spraw zagranicznych RP wobec podpisanego w dniu 7 kwietnia 2011 r. przez ministra infrastruktury RP i wiceministra transportu Republiki Czeskiej listu intencyjnego dotyczącego połączenia Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Czeskiej liniami dużych prędkości – do ministra spraw zagranicznych (22688),

205) posła Wojciecha Saługi w sprawie karania żeglarzy będących pod wpływem alkoholu – do ministra sprawiedliwości (22689),

206) posła Wojciecha Saługi w sprawie sprzedaży mieszkań zakładowych Katowickiego Holdingu Węglowego – do ministra gospodarki (22690),

207) posła Marka Rząsy w sprawie uwzględnienia w kryteriach podziału 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej dla tych gmin, które nie likwidują placówek oświatowych – do ministra edukacji narodowej (22691),

208) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie pozyskania na potrzeby Sudeckiego Oddziału Straży Granicznej nieruchomości w Legnicy przy ul. Partyzantów 22/23 – do ministra obrony narodowej (22692),

209) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie ratowania psów ze schroniska we Wrześni, woj. wielkopolskie – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22693),

210) posła Mariusza Błaszczaka w sprawie obowiązku stosowania od 1 maja 2011 r. kas fiskalnych w domach pomocy społecznej będących jednostkami budżetowymi – do ministra finansów (22694),

211) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie modyfikacji w przepisach Kodeksu postępowania karnego i ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych – do ministra sprawiedliwości (22695),

212) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie projektu nowelizacji ustawy o ochronie zwierząt – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22696),

213) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie terminu wykonania wyroków wobec skazanych, w stosunku do których sąd orzekł terapię oraz chemiczną kastrację – do ministra sprawiedliwości (22697),

214) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie kosztów społecznych i ekonomicznych związanych z leczeniem cukrzycy – do ministra zdrowia (22698),

215) posła Jerzego Budnika w sprawie wprowadzenia ułatwień w przekazywaniu przez emerytów i rencistów 1% podatku na rzecz organizacji pożytku publicznego – do ministra finansów (22699),

216) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie tworzenia silnych podmiotów rynkowych zdolnych do obrony swoich interesów i rozwoju, na przykładzie braku wsparcia ze strony Bumaru sp. z o.o. wobec negocjacji związanych ze zobowiązaniem Zakładów Mechanicznych Tarnów SA w Tarnowie względem spółki Grand Ltd. – do ministra skarbu państwa (22700),

217) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie finansów jednostek samorządu terytorialnego – do prezesa Rady Ministrów (22701),

218) posła Eugeniusza Grzeszczaka w sprawie wsparcia działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22702),

219) posła Stanisława Rydzonia w sprawie sytuacji płacowej pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej – do ministra zdrowia (22703),

220) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie poszerzenia zakresu programów terapeutycznych dla chorych na cukrzycę – do ministra zdrowia (22704).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasza Arabskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Wity w sprawie działań rządu zmierzających do wyjaśnienia katastrofy rządowego samolotu TU-154M z dnia 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku (20447),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie wyjaśnienia informacji dotyczącej sprzecznych stanowisk GDDKiA oraz Ministerstwa Finansów w zakresie środków wynikają-

cych z oszczędności przy przetargach na kontrakty drogowe w latach 2009–2010 w kwocie 16 mld zł (20755),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Izabeli Leszczyny w sprawie przyznawania zasiłku dla bezrobotnych osobom, które skorzystały z preferencyjnych warunków opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w okresie 24 miesięcy od dnia rozpoczęcia działalności, na podstawie art. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (20764),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Stanisława Steca w sprawie równych warunków ubezpieczeń społecznych dla producentów rolnych (20867),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Pałysa w sprawie postępowania administracyjnego dotyczącego projektowania drogi ekspresowej S7 na odcinku Chęciny – Jędrzejów (21453),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie likwidacji Urzędu Poczтового w miejscowości Chałupki (21471),

7) sekretarz stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie przyznania doktorantom prawa do ulgi na przejazdy publicznymi środkami komunikacyjnymi (21485),

8) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie wykonywania nadzoru właścicielskiego przez Skarb Państwa w związku z praktykami Zarządu PLL LOT SA (21488),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Łatasza w sprawie kontraktów pielęgniarskich powszechnie stosowanych w ZOZ-ach w ostatnim czasie (21489),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie kontraktów pielęgniarskich (21542),

11) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie kontraktowego zakupu przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych w Bydgoszczy 20 luksusowych aut terenowych (21550),

12) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zasad nadzorowania przez ówczesnego wiceprezesa NBP działalności informatycznej spółki zależnej NBP – Bazy i Systemy Bankowe sp. z o.o., która w latach 2005–2007 ponosiła znaczne straty finansowe (21563),

13) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie działań podejmowanych przez prezesa RM i podległe mu służby, związanych z zapewnieniem ochrony interesów ekonomicznych i prawnych państwa przy zatwierdzaniu przez właściwe organy administracji publicznej projektów dotyczących systemów komunikacji elektronicznej (21564),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie tzw. kontraktów pielęgniarstwa (21568),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie tzw. kontraktów pielęgniarstwa stosowanych coraz powszechniej w zakładach opieki zdrowotnej (21579),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie Satelitarnego Centrum Operacji Regionalnych SA (21588),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy oraz grupy posłów w sprawie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotłarnia na rzece Bierawce (21602),

18) sekretarz stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie nowelizacji ustaw Prawo o szkolnictwie wyższym, o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki, która przewiduje możliwość bezpłatnego studiowania na drugim kierunku dla jedynie 10% najlepszych studentów danego kierunku studiów (21603),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie planowanych zmian w zakresie handlu wyrobami tytoniowymi (21627),

20) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie wyjaśnienia przyczyn opóźnień prac projektowych dotyczących modernizacji linii kolejowych będących własnością PKP PLK SA i możliwych konsekwencji dla pozyskiwania środków Unii Europejskiej na rozwój linii kolejowych w Polsce (21680),

21) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie uhonorowania wicemarszałka Sejmu RP śp. Jerzego Szmajdzińskiego (21682),

22) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie budowy gazociągu Nord Stream (21734),

23) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia

ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie nieudzielenia odpowiedzi na pytania zadane w dniu 16 marca 2011 r. w Sejmie podczas debaty nad informacją ministra spraw zagranicznych o założeniach polskiej polityki zagranicznej w 2011 r. (21745),

24) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie zakazu używania plastikowych butelek zawierających toksyczny związek organiczny z grupy fenoli – bisfenol A (21772),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka oraz grupy posłów w sprawie przeszkód natury prawnej przy realizacji inwestycji melioracyjnych, wynikających z braku ujednoczenia zapisów w ustawach: Prawo wodne, Prawo budowlane i Prawo ochrony środowiska wraz z aktami towarzyszącymi (21779),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym wypłaty odszkodowań dla członków spółdzielni ze środków własnych spółdzielni (21848),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie realizacji wniosków o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (21849),

28) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kochanowskiego w sprawie zwrotu części opłaty za kartę pojazdu pobieranej przez powiaty w latach 2003–2005 (21862),

29) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Ludwika Dorna w sprawie wprowadzania w błąd opinii publicznej przez ministra obrony narodowej w kwestii gotowości bojowej samolotów F-16 (21876),

30) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie odwołania SPZOZ w Kłodzku z dnia 14 grudnia 2010 r. od decyzji (sygn. WDR/46802 w/MKL/2010/DEC) wydanej przez PFRON w Warszawie (21938),

31) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie zmian w szkolnictwie wyższym (21945),

32) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wzmożonej zachorowalności dzieci z woj. podkarpackiego na zapalenie płuc (21955),

33) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zapisów rozporządzenia ministra sportu i tury-

styki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek (21965),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej (21970),

35) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej (21974),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie korzystania przez mężczyzn i kobiety z uprawnień związanych z rodzicielstwem w służbach mundurowych (21983),

37) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Ewy Drozd oraz grupy posłów w sprawie finansowego wsparcia projektów dotyczących rozwoju instytucji opieki nad dzieckiem do lat 3 w ramach rządowego programu „Maluch” (21985),

38) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie liberalizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (21987),

39) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wydatków na badania i rozwój (21994),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie działań rządu na rzecz ograniczenia burd i przypadków łamania porządku publicznego w związku z meczami piłkarskimi (22002),

41) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie zwiększenia funduszy na aktualizację ewidencji gruntów (22012),

42) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zakupu 20 luksusowych aut terenowych przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych w Bydgoszczy (22013),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Andrzeja Jaworskiego i Maksa Kraczkowskiego w sprawie projektu zmian w ustawie Ordynacja podatkowa (22022),

44) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zapisu ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, zakładającej wliczanie do

skróconego czasu pozostawionego adiunktom na uzupełnienie habilitacji lat, które upłynęły przed wejściem w życie ustawy (22024),

45) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie zablokowania środków Funduszu Pracy na refundację kosztów zatrudnienia młodocianych pracowników (22026),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie uznania nowotworu płaskonabłonkowego krtani, czyli raka krtani, u pracowników Cementowni Małogoszcz za chorobę zawodową (22031),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie planowanych i przeprowadzanych redukcji etatów w komendach powiatowych Policji powiązanych z likwidacją posterunków i komisariatów Policji w gminach (22033),

48) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie niepokojąco wysokich cen oleju napędowego wykorzystywanego przez rolników do produkcji rolnej na wiosnę 2011 r. (22034),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie podjęcia działań zapobiegających nadmiernemu wzrostowi cen nawozów sztucznych na wiosnę 2011 r. (22035),

50) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie podwyższenia progów interwencji socjalnej (22036),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie uruchomienia rezerwy ministra finansów na rzecz aktywnego przeciwdziałania bezrobociu na Lubelszczyźnie (22037),

52) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie likwidacji Inspektoratu ZUS w Opocznie (22040),

53) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Rębka oraz grupy posłów w sprawie ustalenia kontyngentu zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowe między Rzeczpospolitą Polską i Federacją Rosyjską (22041),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Tuska oraz grupy posłów w sprawie usunięcia z projektu ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywa-

niu własnego mieszkania zmiany ograniczającej wiek kredytobiorcy (22044),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Piotra Tomańskiego i Renaty Butryn w sprawie zmian w ustawie Prawo łowieckie w zakresie szacowania i wyceny szkód łowieckich (22045),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Saługi oraz grupy posłów w sprawie sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych (22046),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Saługi oraz grupy posłów w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa przejazdów busami (22049),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Saługi oraz grupy posłów w sprawie wypalania traw (22050),

59) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (22053),

60) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie skutecznego karania osób znęcających się nad zwierzętami (22054),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie możliwości wykorzystania komunikacji głosowej w ramach technologii VoIP (Voice over Internet Protocol) w administracji publicznej (22055),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wzrostu opłaty za wydanie wiążącej interpretacji podatkowej na wniosek przedsiębiorców (22056),

63) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanych zmian w przepisach o mieszkalnictwie komunalnym i socjalnym (22058),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie ulgi podatkowej w związku z planami wprowadzenia dodatkowych polis zdrowotnych (22059),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Malik oraz grupy posłów w sprawie reaktywacji przystanku kolejowego na odcinku Kozłów – Starzyny przy okazji modernizacji linii kolejowej E65 – Południe (22064),

66) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie konieczności objęcia szczególną kontrolą sprywatyzowanych spółek, w których mniejszościowymi udziałowcami są przedsiębiorstwa państwowe, na przykładzie spółki PGE Energia Odnawialna ze spółką Mega z Kraczkowej (22067),

67) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie afery notatkowej (22069),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Antoniego Błądka w sprawie zmiany definicji budowli określonej w ustawie Prawo budowlane (22071),

69) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Antoniego Błądka w sprawie rosnącego bezrobocia w woj. podkarpackim (22073),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie prywatyzacji Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o. (22080),

71) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację poseł Beaty Szydło w sprawie regulacji prawnych dotyczących turystyki wodnej, w tym kwestii osób uprawnionych do prowadzenia szkoleń w tym zakresie (22081),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie trybu wręczenia powołania i odwołania prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w styczniu 2008 r. (22082),

73) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Witaszczyka w sprawie znaczących ograniczeń systemu wsparcia finansowego dla rzemieślników zatrudniających pracowników młodocianych w celu nauki zawodu (22083),

74) szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasza Arabskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie działań rządu zmierzających do ustalenia przyczyn i okoliczności katastrofy samolotu TU-54M w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem (22086),

75) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem występowania skutków powodzi i ich usuwaniem (22089),

76) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie sprzedaży Stada Ogierów w Białym Borze (22092),

77) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie nieprawidłowości w zarządzaniu PLL LOT (22093),

78) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie wysokości subwencji oświatowej na 2011 r. na przykładzie gm. Polczyn-Zdrój (22095),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Jacka Wekslera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie przyszłości Państwowego Instytutu Wydawniczego (22097),

80) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie podmiotów zobowiązanych do przedkładania sprawozdań o wytworzonych odpadach (22098),

81) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie braku w Policji wyspecjalizowanej formacji przygotowanej do działań w wysokich górach (22099),

82) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie pobierania z ZUS nienależnych świadczeń na nieżyjącego członka rodziny (22100),

83) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie liczby pracowników socjalnych przypadających na jednego mieszkańca (22103),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie budowy obwodnicy Zawiercia na drodze krajowej nr 78 (22104),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie planowanego od 1 lipca 2011 r. wprowadzenia na drodze krajowej nr 94 na odcinku Dąbrowa Górnicza – Olkusz – Kraków elektronicznego systemu poboru opłat drogowych, tzw. e-myta (22107),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zmiany ustawy Kodeks cywilny, w szczególności rozszerzenia zakresu przedmiotowego art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego (22109),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie wyników kontroli NIK dotyczącej pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych (22110),

88) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie zlikwidowania

barier biurokratycznych i nieracjonalnych rozwiązań utrudniających lekarzom i lekarzom denty stom normalne wykonywanie pracy (22111),

89) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie problemów małych rodzinnych zakładów i drobnego rzemiosła (22112),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie rozpoczęcia działań zmierzających do zmiany niektórych z postanowień ustaw regulujących ustrój i organizację samorządów zawodowych (22114),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Macieja Orzechowskiego i Krzysztofa Tyszkiewicza w sprawie wypłaty odszkodowań za nieruchomości przejęte na mocy ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (22117),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie trudnej sytuacji rzemieślników w aspekcie ustawy o odpadach (22119),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie stawki podatku VAT od usług świadczonych przez stołówki szkolne (22120),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Wenderlicha w sprawie opóźnienia budowy trasy średnicowej w Grudziądzu (22121),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Eugeniusza Czykwina w sprawie wypłaty odszkodowań osobom pokrzywdzonym w wyniku działań grup zbrojnych w latach 1944–1956 (22124),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie zaniechania działań zmierzających do likwidacji Zakładu Linii Kolejowych w Kielcach (22125),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie zagrożeń rozwoju woj. świętokrzyskiego (22126),

98) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie niewłaściwego sposobu reorganizacji ZUS, który zagraża rozwojowi polskiej przedsiębiorczości (22131),

99) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Cwie-

rza w sprawie ograniczenia środków finansowych przeznaczonych na refundację pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego (22132),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Ćwierza w sprawie likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych, na przykładzie Sądu Rejonowego w Jaśle (22133),

101) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie programu „Moje boisko – Orlik 2012” (22137),

102) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” (22139),

103) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie użytkowania sprzętu medycznego zakupionego z unijnych dotacji (22142),

104) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Józefa w sprawie sposobu naliczania opłat za gaz ziemny dostarczony przez PGNiG do odbiorców indywidualnych (22144),

105) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Waśki w sprawie projektu ustawy o rzeczach znalezionych oraz zmianie niektórych innych ustaw (22145),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Ołowskiego w sprawie inwentaryzacji bobrów europejskich w związku z odstrzałem redukcyjnym tego gatunku na terenach wałów przeciwpowodziowych na Żuławach (22146),

107) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zasad opodatkowania podatkiem akcyzowym węgla i koksu (22149),

108) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie niepokojącej sytuacji w Airport Cleaning Service sp. z o.o. (22150),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zaostżenia przepisów o najmie mieszkań komunalnych (22152),

110) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikow-

skiego w sprawie nieuregulowanego statusu Polaków w Niemczech (22155),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zniesienia preferencyjnej stawki podatku VAT na artykuły dziecięce (22156),

112) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wzrostu bezrobocia w Polsce (22157),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie usprawnienia procedur sądowych (22158),

114) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie instrumentów prawnych wspierających tworzenie nowych miejsc pracy (22159),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie modelowania uszu i obcinania ogonów psom (22163),

116) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie działań rządu na rzecz zagospodarowania złóż gazu łupkowego w Polsce (22164),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie zachowania Policji i BOR podczas uroczystości w dniu 10 kwietnia 2011 r. (22166),

118) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie farmy wiatrowej w Woli Rafałowskiej (22167),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie zapowiadanej likwidacji placówek Poczty Polskiej SA oraz utrudniania dostępu mieszkańców mniejszych miejscowości do usług pocztowych (22168),

120) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw (22170),

121) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Anny Wypych-Namiołko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie przeszkód administracyjnych, które utrudniają i opóźniają pozyskiwanie środków zewnętrznych na ratowanie brzegu morskiego w miejscowości Rowy gm. Ustka (22171),

122) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zasadności orzekania o trzecim stopniu niepełnosprawności (22174),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldy Dzikowskiego w sprawie konieczności stworzenia systemu pomocy prawnej (22175),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldy Dzikowskiego w sprawie zmian na rynku pracy w Polsce (22178),

125) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Pawła Poncyłjusa w sprawie potrzeby nowelizacji ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w związku z wykonaniem wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (22180),

126) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie pobierania opłat od studentów studiów stacjonarnych, których nie obejmował obowiązek opłat za studia (22181),

127) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie środków finansowych dla Ochotniczych Hufców Pracy na szkolenia młodocianych (22182),

128) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie zmiany ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, narażającej na niebezpieczeństwo stabilizację sieci polskich bibliotek publicznych (22183),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krystyny Kłosin i Leszka Redzimskiego w sprawie transportu intermodalnego w Polsce (22185),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie konkursu na stanowisko wiceszefa śląskiej Policji (22189),

131) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie nacisków na pilotów TU-154M (22190),

132) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zakupu nowych okrętów podwodnych (22192),

133) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie sprzedaży Grupy Lotos SA (22194),

134) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie sprzedaży pakietu akcji PKO BP SA i BGŻ SA (22195),

135) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmiany tablicy smoleńskiej (22198),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie budżetu państwa na 2012 r. (22199),

137) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie przepisów o najmie mieszkań komunalnych (22201),

138) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zastrzeżeń do wypłacania pomocy de minimis w ramach regionalnych programów operacyjnych (22202),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie incydentu przed pałacem prezydenckim (22203),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmian w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych (22204),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie finansowania leczenia szpitalnego (22206),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie ujednoczenia plac pielęgniarek w publicznych zakładach opieki zdrowotnej (22208),

143) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie funkcjonowania podstawowej opieki zdrowotnej (22209),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie działań podejmowanych przez ministra finansów oraz nadzorowane przez niego służby, związanych z ograniczeniem wolności słowa i prasy, poprzez blokowanie portalu internetowego skarbowcy.pl redagowanego pod patronatem Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych NSZZ „Solidarność” (22210),

145) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wyrażenia zgody na wykonanie dokumentacji projektowej dla zadania pn.: Studium korytarzowe wraz z analizą wielokryterialną dla ustalenia

docelowego korytarza i parametrów drogi krajowej nr 8 na odcinku Wrocław – Kłodzko (22212),

146) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” na zadanie pn.: Rozbudowanie instalacji sygnalizacji alarmowej pożaru dla zrekonstruowanych obiektów baraku więzińskiego nr 7 i wieży strażniczej na terenie Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy, woj. dolnośląskie (22213),

147) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie sytuacji pow. średzkiego po likwidacji SPZOZ w Środzie Śląskiej, woj. dolnośląskie (22214),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogdana Bojki w sprawie inwestycji amerykańskiego koncernu Honeywell w Nowej Soli (22218),

149) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej oraz grupy posłów w sprawie wprowadzenia ograniczeń w sprzedaży napojów energetyzujących dzieciom i młodzieży (22219),

150) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Ołowskiego w sprawie refundacji kosztów kształcenia praktycznego osób młodocianych i dorosłych zdobywających zawód przez kształcenie praktyczne (22220),

151) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Młynarczyka oraz grupy posłów w sprawie podjęcia działań mających na celu wstrzymanie decyzji o rozbiórce zabytkowych budynków i budowli fabrycznych przy byłej cukrowni Rejowiec (22221),

152) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałejko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przywrócenia Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju (22222),

153) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie przyjętych przez prezesa ZUS założeń strategii przekształceń ZUS w latach 2010–2012 (22223),

154) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Marka Opióły w sprawie uposażenia funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego (22224),

155) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia mi-

nistra – na interpelację posła Tadeusza Motowidły w sprawie realizacji w kraju sieci szerokopasmowego Internetu z uwzględnieniem woj. śląskiego (22225),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Beaty Kempy w sprawie opłat za korzystanie z obwodnicy Oleśnicy (22228),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie przenoszenia rachunków bankowych (22230),

158) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie przygotowań do Euro 2012 w kontekście bezpieczeństwa kibiców (22232),

159) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanny Trojanowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie rządowego programu energetyki jądrowej (22233),

160) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie wzrastającego lawinowo poziomowi bezrobocia (22234),

161) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie dysproporcji pomiędzy minimum socjalnym a minimalną emeryturą (22235),

162) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie działań podejmowanych przez generalnego inspektora kontroli skarbowej w stosunku do instytucji finansowych, mających na celu zbadanie prawidłowości regulowania należnych budżetowi państwa zobowiązań podatkowych (22236),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie osób zatrudnionych w Ministerstwie Finansów z rekomendacji Platformy Obywatelskiej, powołanych do rad nadzorczych publicznych spółek prawa handlowego (22237),

164) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie nieotrzymania przez prywatne uczelnie wyższe dodatkowych środków na studia stacjonarne (22239),

165) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie raportu NIK dotyczącego wyczerpania złóż węgla w Polsce (22240),

166) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie zwiększenia wynagrodzenia pielęgniarek i położnych oraz

ograniczenia dostępu do świadczeń realizowanych przez pielęgniarki opieki długoterminowej (22241),

167) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Iwony Wendel – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie prawidłowości realizacji projektów w ramach regionalnych programów operacyjnych (22242),

168) podsekretarz stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie programu terapeutycznego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B (22243),

169) podsekretarz stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Czesaka w sprawie niektórych rozwiązań przyjętych w ustawie o działalności leczniczej (22244),

170) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny w sprawie dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi kierującego pojazdem (22245),

171) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie rządowego projektu nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, na przykładzie bibliotek publicznych (22247),

172) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących zakresu działania samorządowych zakładów budżetowych (22248),

173) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie zagrożeń związanych z możliwością wykorzystania Banku Gospodarstwa Krajowego do wspierania rynku obligacji (22249),

174) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie nazbyt rygorystycznego podejścia ARiMR do oceny wypełniania obowiązków przez rolników ubiegających się o pomoc w postaci dopłat, a także spełniania warunków otrzymania pomocy w ramach PROW 2007–2013 (22250),

175) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie przeprowadzonej reformy organizacji pracy Służby Celnej (22251),

176) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie konsekwencji budżetowych wynikających ze stanowiska Ministerstwa Finansów dotyczącego objęcia kontrolą i opodatkowaniem olejów smarowych wykorzystywanych do celów innych niż napędowe lub grzewcze na terytorium Polski (22252),

177) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów w sprawie programu rozwoju bibliotek gminnych (22253),

178) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie zwrotu części opłaty za kartę pojazdu pobieranej przez powiaty w latach 2003–2005 (22254),

179) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk w sprawie podatku naliczanego zgodnie z ustawą o podatku od spadków i darowizn za nabycie prawa własności w drodze zasiedzenia (22255),

180) podsekretarz stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk w sprawie nieprzestrzegania art. 99 ust. 3 ustawy Prawo farmaceutyczne stanowiącego, że podmiot ubiegający się o zezwolenie na prowadzenie apteki ogólnodostępnej posiada w danym województwie nie więcej niż 1% tego typu aptek (22256),

181) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie sposobu naliczania opłat za dostawę wody i odprowadzanie ścieków (22257),

182) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie określenia definicji złomu na potrzeby rozliczeń VAT (22258),

183) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie konieczności zmiany samorządowych przepisów antykorupcyjnych (22260),

184) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie likwidacji połączeń kolejowych w Kietrz, Lekartowie oraz na odcinku Polska Cerkiew – Baborów (22261),

185) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Janiny Okragły w sprawie organizacji funkcjonowania dodatkowych miejsc świadczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej (22262),

186) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Anny Paluch w sprawie nadzoru ministra nad działalnością spółki Skarbu Państwa Zespół Elektrowni Wodnych Niedzica (22263),

187) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie działalności komisji majątkowej do spraw gmin wyznaniowych żydowskich (22264),

188) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie działalności Międzykościelnej Komisji Regulacyjnej (22265),

189) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie działalności Komisji Majątkowej PAKP (22266),

190) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie działalności Komisji Majątkowej Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego (22267),

191) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie podziału środków z Funduszu Kościelnego (22268),

192) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie niejasnej definicji pojazdu mechanicznego zawartej w ustawie o drogach publicznych (22269),

193) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przetargu na częstotliwości przeznaczone dla szybkiego Internetu w technologii LTE (22273),

194) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wprowadzenia nowych dowodów osobistych z chipem (22274),

195) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie groźby likwidacji przedszkoli powstałych dzięki dofinansowaniu ze środków z UE (22275),

196) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygla w sprawie rozważenia możliwości zmiany brzmienia art. 4 ust. 3 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (22277),

197) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Brzezinki w sprawie wsparcia udzielanego organom prowadzącym szkoły podstawowe w związku z wprowadzeniem od 1 września 2012 r. obowiązku szkolnego dla sześciolatków (22278),

198) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Borkowskiego

w sprawie definicji małego i średniego przedsiębiorcy oraz kryteriów kwalifikujących do tych kategorii (22281),

199) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Pacelta w sprawie zgodności z przepisami prawa zapisów komunikatu zamieszczonego w dniu 4 marca 2011 r. na stronie PFRON pt. „Obniżenie wpłat na PFRON” (22291),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariana Filara w sprawie standardów opieki okołoporodowej (22292),

201) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z ustalaniem oraz sposobem dokonywania zwrotów kosztów używania przez pracowników Poczty Polskiej SA do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów, niebędących własnością pracodawcy (22293),

202) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zadania pn.: Rewitalizacja infrastruktury turystycznej na Szczelińcu Wielkim – Widoki bez granic (22296),

203) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie odpowiedzialności osób prowadzących szkolenia dla kierowców samochodów ciężarowych (22302),

204) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie zmian dotyczących założeń projektu nowelizacji ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych (22305),

205) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusa w sprawie dodatkowych obowiązków administracyjnych placówek medycznych (22306),

206) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusa w sprawie szkolnictwa zawodowego (22307),

207) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Biernackiego w sprawie przymusowych ubezpieczeń budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego oraz ubezpieczeń OC rolników regulowanych przepisami ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (22309),

208) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie nowych okoliczności wskazujących na potrzebę przystąpienia przez Polskę do Karty Praw Podstawowych UE (22311),

209) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie odpowiedzialności za zamieszczenie dyplomatyczno-polityczne wywołane umieszczeniem tablicy w miejscu katastrofy smoleńskiej (22312),

210) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie blokowania inwestycji przez organizacje ekologiczne (22314),

211) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie finansowania nauki i szkolnictwa wyższego (22318),

212) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Kempy w sprawie planowanego od dnia 1 lipca 2011 r. wprowadzenia na drogach w woj. świętokrzyskim elektronicznego systemu poboru opłat drogowych (22320),

213) wiceprezesa Głównego Urzędu Statystycznego Haliny Dmochowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie rozbieżności danych statystycznych dotyczących wymiany handlowej między Rzeczpospolitą Polską a Niemiecką Republiką Federalną prezentowanych przez GUS i Federalny Urząd Statystyczny (22326),

214) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Iwony Wendel – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Rząsy w sprawie małych przedsiębiorstw komunalnych starających się o uzyskanie dofinansowania z regionalnego programu operacyjnego na lata 2007–2013 (22328),

215) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie budowy nowej siedziby dla oddziału Telewizji Polskiej SA w Kielcach (22330),

216) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia na interpelację posła Lecha Kołakowskiego w sprawie przebudowy drogi S8 Wyszaków – Białystok (22368),

217) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie działań Ruchu Odrodzenia Żydowskiego w Polsce (22370),

218) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie sponsorowania sportu przez spółki Skarbu Państwa (22374),

219) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie kontroli przeprowadzanych przez PIP i jej oddziały regionalne (22407),

220) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie nauczania filozofii w szkołach ponadgimnazjalnych (22408),

221) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie nauczania łaciny w szkołach ponadgimnazjalnych (22409),

222) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie remontowanego odcinka drogi wojewódzkiej nr 919 w miejscowości Sośnicowice (22416),

223) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie obniżenia kosztów nabywania podręczników szkolnych (22417),

224) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zakazu leczenia pacjentów komercyjnych przy użyciu sprzętu kupionego za dotacje UE (22426),

225) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanki Janiny Okrągły i Magdaleny Kochan w sprawie rozwiązania problemu zgłaszanego przez dyrektorów placówek opiekuńczo-wychowawczych dotyczącego zapewnienia mieszkającym tam dzieciom odpowiedniej ochrony przed negatywnym wpływem wychowawczym oraz przemocą ze strony wychowanków wykazujących przejawy demoralizacji, wobec których sądy rodzinne wydały postanowienia o umieszczeniu ich w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych (22453),

226) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie wysokości kary nakładanej na podmioty gospodarcze za niezłożenie w terminie zbiorczego zestawienia danych o odpadach (22461),

227) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie wyników rządowej kontroli przeprowadzonej w 2010 r. w Państwowej Agencji Żeglugi Powietrznej (22480).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) poseł Alicji Olechowskiej w sprawie drogi wojewódzkiej nr 718 na odcinku między Pruszkowem a Ożarowem Mazowieckim – od ministra infrastruktury (21484) – 36 dni,

2) posła Stanisława Wziątka w sprawie wstrzymania refundacji kosztów kształcenia praktycznego w rzemieślniczych zakładach pracy – od ministra pracy i polityki społecznej (22094) – 19 dni,

3) posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie utrwalania przebiegu postępowania karnego – od ministra sprawiedliwości (22229) – 8 dni,

4) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie przygotowań do Euro 2012 w kontekście bezpieczeństwa kibiców – od ministra sprawiedliwości (22232) – 8 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z opóźnieniem odbudowy drogi wojewódzkiej nr 975 Dąbrowa Tarnowska – Dąbrowa, zniszczonej przez powódź i osuwiska w 2010 r. – do ministra infrastruktury (9724),

2) posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego w sprawie wykonywania nadzoru legislacyjnego przez wojewodę warmińsko-mazurskiego – do prezesa Rady Ministrów (9725),

3) posła Jana Widackiego w sprawie Prawosławnego Ordynariatu Polowego – do ministra obrony narodowej (9726),

4) posła Jana Widackiego w sprawie liczby kapelanów wojskowych służących w Siłach Zbrojnych RP – do ministra obrony narodowej (9727),

5) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie możliwego łamania przepisów przez dyrekcję Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury – do ministra sprawiedliwości (9728),

6) posła Romualda Ajchlera w sprawie systemu identyfikacji i rejestracji zwierząt – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9729),

7) posła Jacka Żalka w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego Sądu Okręgowego w Białymstoku – do ministra sprawiedliwości (9730),

8) posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie nadania rangi najwyższego priorytetu polityce zdrowotnej w walce z cukrzycą – do ministra zdrowia (9731),

9) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zakwalifikowania miasta Nowy Sącz w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” do kategorii ośrodka regionalnego – do ministra rozwoju regionalnego (9732),

10) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie prawidłowości wykonywania nadzoru właścicielskiego w spółce akcyjnej Uzdrowisko Krynica-Żegiestów z siedzibą w Krynicy-Zdroju w związku z decyzjami personalnymi na stanowiskach kierowniczych w spółce – do ministra skarbu państwa (9733),

11) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie wynagrodzeń pracowników stacji sanitarno – epidemiologicznych – do prezesa Rady Ministrów (9734),

12) posła Adama Wykręta w sprawie wdrażania programu Leader – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9735),

13) posła Adama Wykręta w sprawie problemów, jakie napotykają przedsiębiorcy z niektórych regio-

nów Polski przy ubieganiu się o dotacje z UE – do ministra rozwoju regionalnego (9736),

14) posła Adama Krzyśków w sprawie rozporządzenia do ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji – do ministra infrastruktury (9737),

15) poseł Izabeli Leszczyny w sprawie zaostrożenia przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych – do ministra sprawiedliwości (9738),

16) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie obowiązku posiadania kas fiskalnych – do ministra finansów (9739),

17) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie zakazu umieszczania przez uczelnie na lokatach bankowych pieniędzy z państwowych dotacji – do ministra finansów (9740),

18) posła Adama Abramowicza w sprawie podnoszenia kwalifikacji zawodowych osób bezrobotnych poprzez udział w projekcie „To twoja szansa!” realizowanym przez Fundację Rozwoju Lubelszczyzny w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” – do ministra pracy i polityki społecznej (9741),

19) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 94 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Dąbrowa Górnicza – granica miasta Kraków – do ministra infrastruktury (9742),

20) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 92 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Poznań – Września – do ministra infrastruktury (9743),

21) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 92 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku skrzyżowanie z drogą wojewódzką nr 305 – granica miasta Poznań – do ministra infrastruktury (9744),

22) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 81 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Katowice – Skoczów – do ministra infrastruktury (9745),

23) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 77 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Radymno – Przemyśl – do ministra infrastruktury (9746),

24) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 18 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Olszyna granica państwa – Golnice – do ministra infrastruktury (9747),

25) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 10 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Szczecin – węzeł Stargard Szczeciński Zachód – do ministra infrastruktury (9748),

26) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Kraków – Myślenice – do ministra infrastruktury (9749),

27) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Warszawa – Grójec – do ministra infrastruktury (9750),

28) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku miasta Czosnów – granica miasta Warszawa – do ministra infrastruktury (9751),

29) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Płońsk – węzeł Kroczewo – do ministra infrastruktury (9752),

30) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 6 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Gościno – granica miasta Gdynia – do ministra infrastruktury (9753),

31) posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 4 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Rzeszów – Tywonia – do ministra infrastruktury (9754),

32) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie wpływu budowy stacji paliw PKN Orlen w Słupsku na budynek znajdujący się na sąsiedniej działce – do ministra infrastruktury (9755),

33) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie problemów z dostawą energii elektrycznej w gm. Orla – do prezesa Rady Ministrów (9756),

34) posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie pogłębiania dna Wisły na obszarze zbiornika włocławskiego – do ministra środowiska (9757),

35) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie postępowań prowadzonych przez zlikwidowane wydziały pracy w sądach rejonowych – do ministra sprawiedliwości (9758),

36) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie tzw. szybkich pożyczek – do ministra finansów (9759),

37) posłów Michała Wojtkiewicza i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie pomiarów powierzchni zasiewów przez ARiMR do wniosków o dopłaty w pow. tarnowskim – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9760),

38) poseł Marii Nowak w sprawie działań, jakie zamierza podjąć Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przeciw organizacjom i stowarzyszeniom o charakterze kibicowskim w związku z zapowiedziami premiera Donalda Tuska o likwidacji problemu tzw. pseudokibiców, a także jak się ma zapowiedziane wzmocnienie walki ze stadionowym bandytyzmem do ewidentnego w skali ostatnich trzech lat wzrostu bezpieczeństwa na stadionach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9761),

39) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie uprawnień emerytalnych funkcjonariuszy Służby Celnej i przebiegu prac nad projektem ustawy emerytalnej – do prezesa Rady Ministrów (9762),

40) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie egzekucji na zaspokojenie bieżących świadczeń alimentacyjnych z odprawy z tytułu zwolnienia ze służby – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9763),

41) posłów Edwarda Czesaka i Józefa Rojka w sprawie interwencji funkcjonariuszy Policji opisanej w tygodniku „Uważam Rze” z dnia 26 kwietnia 2011 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9764),

42) posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości udzielenia pomocy sadownikom z woj. kujawsko-pomorskiego w związku z utratą przyszłych zbiorów owoców z powodu mrozów – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9765),

43) posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie postępowań koncesyjnych na poszukiwanie i eksploatację złóż rud miedzi – do ministra środowiska (9766),

44) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie sprzedaży 53% akcji Grupy Lotos SA – do prezesa Rady Ministrów (9767),

45) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie podpisania przez Polskę kontraktu gazowego z Katarrem – do prezesa Rady Ministrów (9768),

46) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie dostaw ropy naftowej – do prezesa Rady Ministrów (9769),

47) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie zabezpieczenia prawnego strategii rozwoju Grupy Lotos SA – do prezesa Rady Ministrów (9770),

48) posła Piotra Polaka w sprawie obowiązku orynnowania budynku gospodarczego usytuowanego w odległości 1 m od ogrodzenia międzyposesyjnego – do ministra infrastruktury (9771),

49) posła Piotra Polaka w sprawie wybudowania na działce budowlanej wiaty z betonowych elementów rozbiernalnych – do ministra infrastruktury (9772),

50) posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie wysokości środków finansowych zaplanowanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – do ministra pracy i polityki społecznej (9773),

51) posła Edwarda Czesaka w sprawie sprzedaży spółki Polskie Koleje Linowe SA – do ministra infrastruktury (9774),

52) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie przepisów regulujących lokalizację i funkcjonowanie ekranów reklamowych typu LED w ruchu miejskim – do ministra infrastruktury (9775),

53) posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie projektu nowelizacji ustawy o ochronie przyrody, który wprowadza zmiany niekorzystne dla mieszkańców Mazur – do ministra środowiska (9776),

54) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie modernizacji i budowy dróg krajowych na terenie woj. pomorskiego – do ministra infrastruktury (9777),

55) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zaawansowania prac projektowych połączenia autostrady A4 z drogą krajową nr 75 relacji Brzesko – Nowy Sącz oraz terminu rozpoczęcia robót budowlanych

nych związanych z tą inwestycją – do ministra infrastruktury (9778),

56) poseł Elżbiety Witek w sprawie likwidacji szkół realizujących programy unijne – do ministra rozwoju regionalnego (9779),

57) poseł Sławomira Kopycińskiego w sprawie środków na refundację wynagrodzeń dla młodych pracowników realizujących praktyczną naukę zawodu – do ministra pracy i polityki społecznej (9780),

58) poseł Krzysztofa Gadowskiego w sprawie rozliczania projektów dofinansowanych z Funduszu Spójności po dokonaniu autokorekty systemowej – do ministra środowiska (9781),

59) poseł Mirosława Maliszewskiego w sprawie interpretacji art. 2 ustawy Prawo o stowarzyszeniach, dotyczącego zatrudniania pracowników – do ministra sprawiedliwości (9782),

60) poseł Jacka Żalka w sprawie budowy lotniska regionalnego dla woj. podlaskiego – do ministra środowiska (9783),

61) poseł Dariusza Lipińskiego w sprawie szykan wobec przedstawicieli związku zawodowego w Urzędzie Skarbowym we Wrześni – do ministra finansów (9784),

62) poseł Dariusza Lipińskiego w sprawie zabezpieczenia mieszkańców gm. Dopiewo przed hałasem z autostrady A2 – do ministra infrastruktury (9785),

63) poseł Jarosława Stawiarskiego w sprawie obowiązujących w Ministerstwie Infrastruktury terminów załatwiania spraw – do ministra infrastruktury (9786),

64) poseł Wojciecha Saługi w sprawie złodziei i handlu złodem – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9787),

65) poseł Marka Rząsy w sprawie zamiaru likwidacji placówek Poczty Polskiej SA na terenie pow. lubaczowskiego – do ministra infrastruktury (9788),

66) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie refundacji środków absorpcyjnych dla pacjentów cierpiących z powodu nietrzymania moczu – do ministra zdrowia (9789),

67) poseł Jerzego Budnika w sprawie rozbudowy Urzędu Skarbowego w Wejherowie – do ministra finansów (9790),

68) poseł Stanisława Kalemby w sprawie pokrycia potrzeb finansowych związanych z utrzymaniem urządzeń melioracji podstawowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9791),

69) poseł Henryka Gołębiowskiego w sprawie negatywnych skutków drastycznego zmniejszenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – do ministra pracy i polityki społecznej (9792).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapy-

tanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie przygotowania do lotu załogi rządowego samolotu TU-154M w dniu 9 kwietnia 2010 r. (8581),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Artura Dunina w sprawie zachowania i działań podejmowanych przez powiatowego lekarza weterynarii w Kościanie (8645),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8988),

4) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Tadeusza Arkita w sprawie zbiornika odpadów niebezpiecznych i szkodliwych po Zakładzie Surowców Ogniotrwałych Górka w Trzebini (8995),

5) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Jerzego Polaczka w sprawie niektórych aspektów zarządzania bezpieczeństwem pasażerów na przykładzie decyzji personalnych podjętych przez Zarząd PLL LOT SA (9008),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie swobody wyboru podstawy świadczenia usług pielęgniarских w zakresie opieki stacjonarnej (9044),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie prac nad tytoniową dyrektywą produktową (2001/37/WE) (9087),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Andrzeja Kani w sprawie planowanych ewentualnie zmian w zakresie struktur organizacyjnych i przynależności terytorialnej prokuratur okręgowych (9257),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie pozwoleń na emisję dwutlenku węgla w Polsce (9265),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie jakości usług medycznych zakontraktowanych przez Lubelski Oddział Wojewódzki NFZ w ramach nocnej i świątecznej podstawowej opieki zdrowotnej świadczonych w Chełmie (9280),

11) przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego Stanisława Kluzy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Gabrieli Maślowskiej w sprawie kryteriów zatrudnienia stosowanych w Komisji Nadzoru Finansowego i poczynionych oszczędności w kosztach zatrudnienia (9309),

12) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Grzegorza Raniewicza w sprawie budynków po byłej Cukrowni Rejowiec (9311),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie jedynej na Pomorzu karetki N zapewniającej bezpieczny transport noworodkom i niemowlętom w stanie zagrożenia życia (9419),

14) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Sztorca w sprawie możliwości pomocy państwa rodzinom tracącym dorobek całego życia na skutek osuwisk (9424),

15) ministra pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Romualda Ajchlera w sprawie dofinansowania Związku Kombatantów RP i Byłych Więźniów Politycznych przez Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych (9425),

16) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wyposażenia dodatkowego samolotów F-16 należących do Sił Powietrznych RP (9428) – zastrzeżona,

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zasad użycia broni przez polskich żołnierzy na misjach zagranicznych (9429),

18) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zadań stawianych Żandarmerii Wojskowej po zakończeniu procesu uzawodowienia Wojska Polskiego (9431),

19) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu kolejnych samochodów Honker (9432) – zastrzeżona,

20) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zasad formowania kolejnych zmian PKW Afganistan (9433),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie częstotliwości ćwiczeń poligonowych (9434),

22) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie planów odkupienia od Niemiec używanych zestawów przeciwlotniczych Patriot (9435),

23) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zapowiedzi zmiany charakteru polskiej misji wojskowej w Afganistanie w 2012 r. (9436),

24) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie liczebności komponentu bojowego PKW Afganistan (9438),

25) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie okoliczności przejścia przez PKW Afganistan odpowiedzialności za prowincję Ghazni (9439),

26) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wejścia do służby w PKW Afganistan zakupionych jesienią 2010 r. śmigłowców Mi-17 (9440),

27) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie stanu technicznego śmigłowców Mi-8 i Mi-17 (9441) – zastrzeżona,

28) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie autonomicznych systemów samoobrony dla śmigłowców Mi-8, Mi -17 i Mi-24 (9442),

29) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji programu „Armia 2012” (9443),

30) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie jednostek rozpoznawczych Wojsk Lądowych (9444),

31) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zmian kadrowych w Wojsku Polskim w latach 2009–2010 (9445),

32) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie komórek resortu odpowiadających za zakup sprzętu wojskowego (9447),

33) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie Departamentu Współpracy z Przemysłem MON (9448),

34) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie programu C4ISR (9449),

35) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu paliw grzewczych na potrzeby Wojska Polskiego (9450),

36) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu zestawów Poprad i Bystra (9451),

37) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie oceny stanu Wojska Polskiego sformułowanej przez MON w 2007 r. (9452),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kochanowskiego w sprawie rozliczania czasu pracy sekretarza gminy w kontekście jego pracy w organach rady gminy lub powiatu (9453),

39) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie oceny programów profilaktycznych realizowanych przez samorządy (9455),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie likwidacji niektórych wydziałów pracy w sądach rejonowych w woj. świętokrzyskim (9457),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie koncesji na prowadzenie badań złóż gazu łupkowego w Polsce (9462),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie uruchomienia kolei w Jastrzębiu-Zdroju (9464),

43) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Henryka Milcarza w sprawie odszkodowań za krzywdy związane z okresem II wojny światowej (9465),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie unijnej dyrektywy dotyczącej bezpieczeństwa na drogach (9469),

45) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie bardzo niepokojących i wielce bulwersujących informacji w kwestii sprzedaży Stada Ogierów Biały Bór przez Agencję Nieruchomości Rolnych (9472),

46) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Stanisława Pięty w sprawie udostępnienia biura byłym funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa PRL przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego (9473),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Kozdronia w sprawie właściwego interpretowania treści art. 3 Konwencji Narodów Zjednoczonych dotyczącej norm międzynarodowej sprzedaży towarów (9474),

48) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Anny Bańkowskiej w sprawie likwidacji cukrowni w Żninie (9475),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie zakupu masztów z obudowami urządzeń rejestrujących, tzw. fotoradarów (9476),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie działań podjętych przez rząd po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw Człowieka ONZ w zakresie usprawnienia systemu sądownictwa (9477),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie działań podjętych przez rząd po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw Człowieka ONZ w zakresie nieprawidłowości w funkcjonowaniu Policji (9479),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy

uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. tarnowskiego (9480),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. brzeskiego (9481),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. bocheńskiego (9482),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. wielickiego (9483),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. proszowickiego (9484),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. dąbrowskiego (9485),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. chrzanowskiego (9486),

59) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. gorlickiego (9487),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. krakowskiego (9488),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. limanowskiego (9489),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. miechowskiego (9490),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. myślenickiego (9491),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy

uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. nowotarskiego (9492),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. nowosądeckiego (9493),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. olkuskiego (9494),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. oświęcimskiego (9495),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. suskiego (9496),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. tatrzańskiego (9497),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. wadowickiego (9498),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie miasta Tarnowa (9499),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie miasta Krakowa (9500),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie miasta Nowego Sącza (9501),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Niepołomice (9502),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Biskupice (9503),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie

wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Gdów (9504),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Klaj (9505),

78) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Ciężkowice (9506),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Ryglice (9507),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Tuchów (9508),

81) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Wietrzychowice (9509),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Wojnicz (9510),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Zakliczyn (9511),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Zabno (9512),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Gromnik (9513),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Lisia Góra (9514),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Pleśna (9515),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie

wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Czchów (9540),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Brzesko (9541),

114) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Zegocina (9542),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Trzciana (9543),

116) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Rzezawa (9544),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Łapanów (9545),

118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Lipnica Murowana (9546),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Drwinia (9547),

120) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Bochnia (9548),

121) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Tarnów (9549),

122) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Zbigniewa Matuszyczaka w sprawie wstrzymania decyzji dotyczącej rozbiórki zabytkowych budynków po byłej Cukrowni Rejowiec (9550),

123) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bienkowskiej na zapytanie poseł Izabeli Kloc w sprawie opóźnień w realizacji działania 6.2 PO KL w Mazowieckiej Jednostce Wdrażania Programów Unijnych (9551),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Izabeli Kloc w sprawie odszkodowań z tytułu zajęcia na rzecz Skarbu Państwa lub

jednostek samorządu terytorialnego terenów prywatnych właścicieli pod drogi publiczne (9552),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 4 oraz budowy podziemnego przejścia dla pieszych w miejscowości Nagawczyna (9554),

126) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Stanke w sprawie możliwości inwestycyjnego wykorzystania gruntów Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w Gdańsku (9556),

127) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Sztorca w sprawie opóźnień na budowanym odcinku autostrady A4 Brzesko – Wierzchosławice (9557),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie niszczenia wałów przeciwpowodziowych przez bobry (9558),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie protestów organizacji ekologicznych dotyczących przedsięwzięcia pn. „Rozbudowa drogi wschodniej nr 892 Zagórz – Komańcza km 0+000-28+706 i drogi wojewódzkiej nr 897 Tylawa – Komańcza – Radoszyce – Cisna – Ustrzyki Dolne – Wołosate – granica państwa, odcinek Komańcza – Radoszyce km 33+000 – 39+300” (9559),

130) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie godziny, o której w dniu 10 kwietnia 2010 r. nastąpił wylot rządowego samolotu TU-154M z lotniska Okęcie (9562),

131) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przyszłości Zespołu Pałacowego w Czarniejewie (9564),

132) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie planów zaniechania podwyżek płac dla sędziów i prokuratorów w 2012 r. (9565),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiżdżewskiego w sprawie przebudowy drogi S8 Wyszaków – Białystok (9568),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zapewnienia środków w budżecie na budowę mostu na rzece Poprad, mającego połączyć miasto i gm. Piwniczną-Zdrój ze słowackim Mniszkiem (9569),

135) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera – z upoważnienia prezesa Rady

Ministrów – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie udostępnienia zdjęć satelitarnych miejsca katastrofy samolotu TU-154M wykonanych w dniu 10 kwietnia 2010 r. (9570),

136) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie ujawnienia opinii publicznej pełnej treści zapisów z rejestratora głosów rządowego samolotu TU-154M, odcyfrowanych przez polskich specjalistów Instytutu Ekspertyz Sądowych (9571),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Opióły w sprawie wyłączenia z obszaru obsługiwane przez płońską ortopedię gminy i miasta Raciaż (9573),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry na zapytanie posła Edwarda Czesaka w sprawie prac prowadzonych przez Międzyresortowy Zespół ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego (9576),

139) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Edwarda Czesaka w sprawie procedur i dokumentów wymaganych do zarejestrowania się jako osoba bezrobotna (9577),

140) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Edwarda Czesaka w sprawie tworzenia perspektyw i prawnych warunków dla inwestycji w sektorze energetycznym (9578),

141) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie poseł Janiny Okragły w sprawie kształcenia zawodowego polskiej młodzieży w Niemczech (9581),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie projektu rozporządzenia określającego wzór znaków drogowych D-52 „strefa ruchu” i D-53 „koniec strefy ruchu” oraz ich znaczenie i zasady stosowania na drogach wewnętrznych (9582),

143) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Siedlaczka w sprawie pasa ochrony rzeki Odry na odcinku miejscowości Ligota Tworkowska i Nieboczowy (9583),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjo – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie okoliczności zatrzymania, aresztowania i osadzenia publicysty „Super-Nowej – Internetowego Dziennika Informacyjnego” (9584),

145) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Pawła Arndta w sprawie nieuwzględnienia obowiązkowego udziału przewodnika

terenowego w wycieczkach dla zorganizowanych grup turystów w miastach i na obszarach nieujętych w § 15 rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek (9585),

146) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie funkcjonowania Rządowego Centrum Zarządzania Kryzysowego po przyjęciu informacji o katastrofie rządowego samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. (9586),

147) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie zmian w niepublicznych uczelniach wyższych (9587),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjo – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Zabrze (9588),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie planowanej likwidacji posterunków Policji na Lubelszczyźnie (9589),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez niepubliczne placówki doskonalenia, dokształcania lub kształcenia ustawicznego nauczycieli w ramach studiów podyplomowych organizowanych wraz z uczelnią wyższą (9592),

151) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Matuszewskiego w sprawie brutalnej interwencji przeciwko posłom PiS chcącym złożyć znicze i kwiaty pod pałacem prezydenckim w rocznicę tragedii smoleńskiej (9593),

152) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych (9594),

153) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie prywatyzacji i związanego z nią ograniczonego badania Fabryki Zapalek Czechowice SA w Czechowicach-Dziedzicach (9595),

154) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie braku zapłaty przez NFZ za nadwykonania dla Wojewódzkiego Szpitala Zespołowego w Lesznie (9598),

155) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z wprowadzeniem opłaty za przejazd tzw. zakopianką na trasie z Krakowa do

Lubnia, południowej obwodnicy Krakowa od węzła Balice do Szarowa oraz drogi krajowej nr 94 z Krakowa przez Olkusz do Dąbrowy Górniczej dla samochodów powyżej 3,5 t (9599),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie planowanych zmian w ustawie o systemie oświaty (9603),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie uprzątnięcia odpadów zalegających przy torowiskach kolejowych (9604),

158) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka w sprawie wątpliwości dotyczących systemu PFRON (9606),

159) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zmiany lokalizacji zatoki autobusowej na drodze wojewódzkiej nr 786 (9607),

160) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie unijnego wsparcia przeznaczonego na działalność przedszkoli (9610),

161) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Jacka Boguckiego w sprawie dofinansowania XXX jubileuszowej edycji Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Cerkiewnej Hajnówka 2011 w Białymstoku (9611),

162) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Ireneusza Rasia w sprawie prywatyzacji Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o. w Krasnem (9612),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla sędziów i prokuratorów (9613),

164) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnego rozpatrzenia wniosku o przyznanie środków na rozbudowę i modernizację Domu Kultury w Niedźwiadzie (9616),

165) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Steca w sprawie finansowania niepublicznych szkół zawodowych (9622),

166) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Bielsk Podlaski (9657),

167) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w spra-

wie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Lipsk (9658),

168) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Nowinka (9659),

169) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Bargłów Kościelny (9660),

170) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Augustów (9661),

171) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Suchowola (9662),

172) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Sokółka (9663),

173) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Krynki (9664),

174) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Dąbrowa Białostocka (9665),

175) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Szudziałowo (9666),

176) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Sidra (9667),

177) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Nowy Dwór (9668),

178) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Kuźnica (9669),

179) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia mi-

nistra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Korycin (9670),

180) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Janów (9671),

181) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Drohiczyn (9672),

182) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Siemiatycze (9673),

183) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Perlejewo (9674),

184) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Nurzec Stacja (9675),

185) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Milejczyce (9676),

186) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Mielnik (9677),

187) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Grodzisk (9678),

188) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Dziadkowice (9679),

189) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Kleszczele (9680),

190) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Hajnówka (9681),

191) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Narewka (9682),

192) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Narew (9683),

193) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Dubicze Cerkiewne (9684),

194) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Czyże (9685),

195) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Czeremcha (9686),

196) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Białowieża (9687),

197) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Wyszki (9688),

198) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Rudka (9689),

199) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Orla (9690),

200) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Boćki (9691),

201) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Brańsk (9692),

202) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichońskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie przebiegu spotkania prezesa

Rady Ministrów Donalda Tuska z ministrem sportu i turystyki Mirosławem Drzewieckim w dniu 19 sierpnia 2009 r. (9699),

203) ministra – członek Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych (9700),

204) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichońskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie przebiegu spotkania prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska z podsekretarzem stanu w Ministerstwie Finansów Jackiem Kapicą w dniu 26 sierpnia 2009 r. oraz notatek sporządzonych przez podsekretarza stanu Jacka Kapicę (9701),

205) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichońskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł

Jolanty Szczypińskiej w sprawie przebiegu spotkania prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska z szefem CBA Mariuszem Kamińskim w dniu 14 sierpnia 2009 r. (9702).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące zapytania:

1) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji placówki pocztowej w Wąsoszu – od ministra infrastruktury (9057) – 37 dni,

2) posła Zbigniewa Girzyńskiego oraz grupy posłów w sprawie bezprawnego działania służb mundurowych w czasie likwidacji manifestacji stowarzyszenia Solidarni 2010 i Koliber w dniu 11 kwietnia 2011 r. – od ministra spraw wewnętrznych i administracji (9580) – 12 dni.

**Teksty interpelacji i zapytań poselskich
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 20160)

do ministra gospodarki

**w sprawie działań władz polskich w obronie
dobrego imienia Polaków, w szczególności
polskich chłopów, przed oskarżeniami
o udział w zagładzie Żydów w czasie II wojny
światowej – ponowna**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 ust. 3 Regulaminu Sejmu RP uważam odpowiedź wiceprezesa Rady Ministrów ministra gospodarki Waldemara Pawlaka na interpelację nr 20160 w sprawie działań władz polskich w obronie dobrego imienia Polaków, w szczególności polskich chłopów, przed oskarżeniami o udział w zagładzie Żydów w czasie II wojny światowej za niezadowolającą i żądam dodatkowych wyjaśnień na piśmie.

Uzasadnienie: Odpowiedź na wspomnianą interpelację otrzymałem dopiero po trzech miesiącach. Nie odnosi się ona jednak to sformułowanych przeze mnie pytań. Zawiera jedynie krótki cytat z jednej z publicznych wypowiedzi ministra gospodarki. Taką sytuację uważam za kuriozalną i niepoważną, szczególnie w przypadku wicepremiera polskiego rządu. W związku z powyższym, żądam udzielenia odpowiedzi na wprost zadane w interpelacji pytanie: Jakie działania zamierza Pan podjąć w celu obrony dobrego imienia Polski, a w szczególności polskich chłopów, którzy za chwilę zostaną oskarżeni o współudział, a z czasem pewnie o przeprowadzenie Holocaustu w czasie II wojny światowej?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Zbigniew Girzyński
i Sławomir Worach

Toruń, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 21096)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie drastycznych niedociągnięć
polskiej administracji rządowej
w przygotowaniu przez UE nowych rozwiązań,
na przykładzie rozporządzenia PE i Rady
nr 913/2010 z dnia 22 września 2010 r.
w sprawie europejskiej sieci kolejowej
ukierunkowanej na konkurencyjny
transport towarowy – ponowna**

W odpowiedzi na interpelację, którą skierowaliśmy do Pana Premiera w sprawie niedociągnięć współuczestnictwa polskiej administracji w przygotowywaniu przez Unię Europejską nowych rozwiązań, otrzymaliśmy stanowisko pana ministra Grabarczyka.

Istotą naszej interpelacji z dnia 22 lutego 2011 r. były kwestie skuteczności współuczestnictwa polskiej administracji w przygotowywaniu nowych regulacji prawnych Unii Europejskiej oraz zapewnienia odpowiednich rozwiązań wewnętrznych związanych z ich wdrożeniem. Daliśmy temu wyraz już na samym wstępie naszej interpelacji, pisząc: „Stało się złą praktyką, że parlament RP jak i zainteresowane środowiska zawodowe w kraju dowiadują się o skutkach nowych regulacji Unii Europejskiej w momencie, kiedy jest za późno, aby eliminować kolizje z naszymi często już realizowanymi zamierzeniami i rozwiązaniami systemowymi. W konsekwencji na całe dziesięciolecie wdrażane są regulacje prawne szkodzące polskiej gospodarce. Rezygnacja z wcześniejszej konsultacji stanowiska rządu RP w tych sprawach (oprócz negatywnych skutków gospodarczych) w praktyce uniemożliwia także Sejmowi RP wykonywanie uprawnień zapisanych w art. 95 ust. 2 Konstytucji RP”.

Problem przedstawiliśmy na przykładzie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 22 września 2010 r., w związku z czym druga część naszych wątpliwości dotyczyła właśnie tego dokumentu, a także sposobu rozwiązania komplikacji, jakie powoduje on w polskim transporcie kolejowym.

To, że nasze spostrzeżenia, choć oparte na niekompletnych informacjach, były w pełni trafne, potwierdza otrzymana odpowiedź z dnia 12 kwietnia 2011 r. podpisana przez pana ministra Grabarczyka. Okazuje się bowiem, że delegacja reprezentująca nasz kraj, mimo uzgodnionego stanowiska rządu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie projektu rozporządzenia (który, jak napisano w odpowiedzi na naszą interpelację: „Został on przyjęty przez KERM w dniu 13 stycznia 2009 r. Stanowisko rządu zostało następnie rozpatrzone przez Komisję ds. UE Sejmu RP 23 stycznia 2009 r. oraz przez Komisję Spraw Europejskich Senatu RP 29 stycznia 2009 r. Komisje nie wnosiły uwag”), nie wiedziała, jak się zachować w czasie głosowania w UE. Wynika to z następującego stwierdzenia zawartego w tej odpowiedzi: „Formalne przyjęcie uzgodnionego dokumentu przez Radę miało miejsce na posiedzeniu Rady ds. Ogólnych w dniu 13 września 2010 r. Polska w duchu kompromisu wstrzymała się od głosu oraz złożyła deklarację, w której wskazała przesłanki swojej oceny przyjmowanego dokumentu”. Wstrzymując się od głosu, delegacja polska oddała tym samym prawo decydowania w naszych sprawach tym krajom, które zajęły konkretne stanowisko. To zupełnie niezrozumiały „kompromis”.

W odpowiedzi na naszą interpelację pominięto kwestie poruszone w pierwszej części naszego wystąpienia (szczególnie jeśli chodzi o pytanie drugie). Odpowiedź na pytanie trzecie nie wyczerpuje istoty problemu, brak jest informacji dotyczących koncepcji określającej priorytety w zakresie tranzytu osób i rzeczy oraz preferencji w zakresie przewozu poszczególnych grup ładunków transportem kolejowym i samochodowym. Nie otrzymaliśmy także wyjaśnień dotyczących spraw, o których mowa w pytaniu czwartym, w zakresie omówionym w pkt 1, 2, 3 i 5 naszej interpelacji. Nieprecyzyjna jest odpowiedź dotycząca prawnego uregulowania kwestii funkcjonowania kolejowych stacji granicznych, tam gdzie granice Polski stanowią równocześnie granicę Wspólnoty (wszystkie przytoczone umowy zostały zawarte przed naszym wejściem do UE – czy wszystkie te umowy zostały ratyfikowane przez Sejm RP?). Nie uwzględniono w niej faktu, że rozporządzenie 913/2010 UE zmienia obecny stan, tworząc nową sytuację prawną w zakresie współpracy na tych stacjach. W całym obszernym tekście nadesłanego stanowiska zabrakło wyjaśnień dotyczących najbardziej podstawowych kwestii. Brak jest m.in. odpowiedzi na pytanie, jakie korzyści uzyska Polska w zamian za utratę prawa do samodzielnego decydowania o korytarzach biegnących przez jej terytorium.

W przedstawionej sytuacji zmuszeni jesteśmy uprzejmie prosić Pana Prezesa Rady Ministrów o uzupełnienie nadesłanych wyjaśnień.

Z poważaniem

Posłowie Kazimierz Smoliński
i Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 2 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 21273)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zakłóceń, jakie występują
w systemie refundacji ze środków
Funduszu Pracy wynagrodzeń i składek ZUS
wypłacanych młodocianym pracownikom**
– ponowna

Szanowna Pani Minister! Dziękuję za odpowiedź na interpelację w sprawie zakłóceń, jakie występują w systemie refundacji ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń i składek ZUS wypłacanych młodocianym pracownikom. Ponieważ odpowiedź ta nie rozwiewa wszystkich wątpliwości przedsiębiorców, którzy prosili mnie o wystąpienie w tej sprawie, na podstawie art. 193 Regulaminu Sejmu RP proszę o przedstawienie dodatkowych informacji. Sprowadzają się one do odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy komendant główny OHP dysponuje wystarczającą ilością środków na refundację wynikającą z umów zawartych w roku 2009 i 2010? Jeśli nie, to czy resort jest świadom możliwości dochodzenia roszczeń przez przedsiębiorców, którzy podpisali stosowne umowy na drodze sądowej?

2. Już niedługo absolwenci gimnazjów zaczną starania o znalezienie pracodawców (głównie rzemieślników i kupców), u których będą mogli odbywać praktyczną naukę zawodu równoległe, uczęszczając do szkół zawodowych (ponadgimnazjalnych). Czy w odpowiednim czasie przedsiębiorcy otrzymują informację (za pośrednictwem regionalnych jednostek OHP lub organizacji samorządu rzemieślniczego, kupieckiego, gospodarczego, do których należą), ile nowych umów mogą w tym roku podpisać? Jest to o tyle ważne, że od tego będzie zależało, ilu uczniów zdecydują się ostatecznie przyjąć na naukę zawodu.

Wdzięczny będę Pani Minister za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 21280)

do ministra zdrowia

**w sprawie masowej zachorowalności
mieszkańców Turzy Śląskiej zamieszkałych
w pobliżu stacji bazowych telefonii
komórkowej zlokalizowanych
w pow. wodzisławskim – ponowna**

Szanowny Panie Marszałku! Z uwagi na niesatysfakcjonującą odpowiedź o sygnaturze GIS-HS-EX-

-073-14/MM/11 z dnia 08.04.2011 r. na moją interpelację, kieruję do Pani Minister ponowną interpelację i bardzo proszę o rzeczowe ustosunkowanie się w niniejszej sprawie.

W związku z licznymi interwencjami zgłoszonymi do mojego biura poselskiego przez osoby oraz instytucje, których problem dotyczy, jako poseł na Sejm RP, zwróciłem się ws. konkretnego problemu zdrowotnego mieszkańców Turzy Śląskiej. Zwróciłem się z prośbą o udzielenie rzetelnych informacji i pomoc do jednego z najwyższych organów państwowych, jakim jest Ministerstwo Zdrowia, który winien zareagować na przekazane niepokojące informacje z powiatu wodzisławskiego i udzielić rzetelnej i pełnej odpowiedzi, takie bowiem były i są oczekiwania samych zainteresowanych.

Mając na uwadze, iż sprawa dotyczy zdrowia i życia ludzkiego, jeszcze raz proszę o potraktowanie moich pytań z należytą powagą. Korespondencja, otrzymana odpowiedź na moją interpelację, nie zawiera żadnych konkretnych dowodów ani wskazań wykluczających negatywne oddziaływanie stacji bazowych telefonii komórkowych. Uważam, że mieszkańcy Turzy Śląskiej zasługują na to, aby żyć w poczuciu bezpieczeństwa w swoim kraju, mając pewność, że występujące na tym terenie masowe przypadki chorób nowotworowych i innych na pewno nie są związane z oddziaływaniem pól elektromagnetycznych i usytuowanych w pobliżu ich domostw masztów sieci komórkowych.

Mając przekonanie, iż ministerstwo posiada aktualne i sprawdzalne wyniki badań dotyczące konkretnej grupy osób zamieszkujących w określonym natężeniu pola elektromagnetycznego, wnoszę o sprecyzowanie pisma z dnia 08.04.2011 r. poprzez udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo posiada dane statystyczne dotyczące chorób nowotworowych w populacji mieszkańców Turzy Śląskiej z lat 2007–2010? Czy na przełomie tych lat ta miejscowość nie wyróżnia się pod względem zachorowalności i umieralności na nowotwory złośliwe wśród innych miejscowości powiatu wodzisławskiego o takiej samej lub podobnej liczbie mieszkańców?

2. Czy można ze 100% pewnością wykluczyć związek przyczynowo-skutkowy występujących chorób nowotworowych i innych z oddziaływaniem stacji bazowych telefonii komórkowych?

3. Proszę o podanie informacji, na podstawie jakich badań główny inspektor sanitarny podaje, że można z całą pewnością stwierdzić, iż obecne normy dopuszczalne w Polsce są bezpieczne dla ludzi, a szczególnie dla dzieci?

4. Czy w Polsce są prowadzone badania ludności zamieszkałej w pobliżu działających stacji bazowych telefonii komórkowych, narażonej na długotrwałą ekspozycję na działanie pola elektromagnetycznego? Jeżeli nie, to proszę o podanie powodu braku tak istotnych badań.

5. Czy ministerstwo widzi możliwość zlecenia odpowiedniemu krajowemu instytutowi naukowemu, zajmującemu się problematyką oddziaływania pól elektromagnetycznych na organizmy żywe i zdrowie ludzi, przeprowadzenia badań wśród narażonych na długotrwałą ekspozycję na działanie pola elektromagnetycznego mieszkańców Turzy Śląskiej w celu ewentualnego wykluczenia negatywnego oddziaływania działających tam stacji bazowych telefonii komórkowych?

Uprzejmie proszę o wyszczególnienie w odpowiedziach danych dotyczących: terminów przeprowadzanych ewentualnych badań, liczb i wieku osób nimi objętych oraz określenia, w jakim natężeniu pola elektromagnetycznego były one prowadzone.

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Gawęda

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 21936)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie wprowadzenia zarządu
komisarycznego w Polskim Związku Curlingu
– ponowna**

Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47), w nawiązaniu do odpowiedzi z dnia 27 kwietnia 2011 r. (pismo nr BG-I-0700/741/8829/KK/11) na interpelację przekazaną pismem z dnia 8 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-21936/11), zwracam się o dodatkowe wyjaśnienia w sprawie nieprawidłowości występujących w działalności Polskiego Związku Curlingu.

W przesłanej odpowiedzi Pan Minister pisze: „W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami minister sportu i turystyki w dniu 10 lutego 2011 r. (...) zdecydował o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ustalenia prawidłowości funkcjonowania władz PZC w zakresie zgodności ich działania z przepisami prawa lub postanowieniami statutu. Ponadto w chwili obecnej toczy się odrębne postępowanie administracyjne, w którym stroną jest Polski Związek Curlingu w sprawie zwrotu dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem, wszczęte w dniu 31 marca 2011 r.”.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytanie: Jaki jest przewidywany termin zakończenia obu postępowań?

Z poważaniem

Poseł Jan Kaźmierczak

Gliwice, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 21992)

do ministra finansów

**w sprawie przywrócenia możliwości
dokonywania odpraw celnych przesyłek
drogowych w Urzędzie Celnym Port Lotniczy
Katowice-Pyrzowice – ponowna**

Szanowny Panie Ministrze! Serdecznie dziękuję za przesłaną odpowiedź na moją interpelację. Odnosząc się do pańskiej odpowiedzi, pragnąłbym jednak zauważyć, co następuje.

Po pierwsze, z przekonaniem graniczącym z pewnością pragnę zauważyć, że prawie wszystkie podmioty obecne przy Porcie Lotniczym Katowice-Pyrzowice są zainteresowane przywróceniem w tym miejscu możliwości dokonywania odpraw celnych towarów przywożonych i wywożonych w transporcie drogowym.

Po drugie, pisze pan, iż w miejscu, o którym mowa, konieczne są rozwiązania infrastruktury drogowej zapewniającej bezkolizyjny i płynny ruch transportu drogowego niekolidujący z ruchem podróżnych w transporcie lotniczym, odpowiednia powierzchnia parkingowa i manewrowa dla pojazdów ciężarowych, pomieszczenia magazynowe, oświetlone rampy. Z moich obserwacji, jak i podmiotów tam zgromadzonych wynika, iż warunki te są spełnione. Kilkudziesięciokilometrowe oddalenie od Katowic powoduje, że ruch pieszych jest tu praktycznie zerowy, a natężenie ruchu samochodów osobowych nie jest aż tak wielkie, aby w jakikolwiek sposób kolidowało z ruchem ciężarówek. Zatory drogowe (korki) w ogóle nie występują w tym miejscu, a według mojej wiedzy nie dochodziło też do żadnych wypadków drogowych z udziałem samochodów ciężarowych. Jakość infrastruktury samego terminala, według firm tam usytuowanych, nie odbiega od innych podobnych lokalizacji lotniczych, jak np. w Warszawie, Gdańsku czy Poznaniu, gdzie dopuszczona jest możliwość dokonywania odpraw celnych przesyłek drogowych. Jak Pan Minister doskonale wie, to do podmiotów gospodarczych, a nie do administracji należy obowiązek dostarczenia towaru do urzędu celnego, jego rozładunek, magazynowanie, przedstawienie do kontroli celnej itp. Jeżeli więc sami przedsiębiorcy radzili sobie w aktualnych warunkach technicznych z manewrowaniem, parkowaniem, rozładunkiem, magazynowaniem itp., to wydaje się, że niezrozumiała jest przeciwna opinia naczelnika Urzędu Celnego w Katowicach.

Szanowny Panie Ministrze! Jestem przekonany, że zarówno Panu, jak i mnie zależy na rozwoju podmiotów gospodarczych w naszym kraju, zależy również na harmonijnej współpracy podmiotów gospodarczych z organami administracji państwowej. Rozumiem i popieram wszelkie działania polegające na polepszaniu warunków ruchu cargo w tym miejscu, niemniej jednak zakres opisanych przez Pana prac

umiejscawia rozwiązanie tego problemu w paroletniej perspektywie.

Mając powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o rozważenie przywrócenia (być może warunkowe) poprzedniego stanu prawnego poprzez nowelizację stosownego rozporządzenia ministra finansów. Pozwoli to na rozwój – na którym chyba tak samo zależy Panu Ministrowi, jak i mnie – Portu Lotniczego w Katowicach-Pyrzowicach. Być może jednym z elementów działań, które należy podjąć w celu ograniczenia ruchu samochodów ciężarowych w tym miejscu, jest ustawienie na drogach dojazdowych do lotniska znaków zakazujących wjazdu największych i najcięższych pojazdów.

Przedstawiając powyższe argumenty, liczę na ponowne przeanalizowanie reprezentowanego przez Pana Ministra stanowiska i podjęcie decyzji służącej rozwojowi Portu Lotniczego Katowice-Pyrzowice. Mam głęboką nadzieję, że przedstawione przeze mnie argumenty pozwolą na podjęcie optymalnej decyzji. Czy Pan Minister przychyli się do powyższych propozycji?

Pozostaję z poważaniem

Poseł Wacław Martyniuk

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22491)

do ministra zdrowia

**w sprawie dotacji celowych z budżetu
państwa dla podmiotu tworzącego,
który przekształcił samodzielny publiczny
zakład opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową**

Szanowna Pani Minister! W dniu 15 kwietnia 2011 r. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, po rozpatrzeniu poprawek senackich, uchwalił ustawę o działalności leczniczej. Ustawa reguluje m.in. zasady przekształcania samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w spółki kapitałowe oraz ich likwidację. Przekształcenie przez podmiot tworzący samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na zasadach określonych w ustawie, którego konsekwencją będzie przejście przez ten podmiot zobowiązań SPZOZ, daje podstawę ubiegania się o dotacje celowe z budżetu państwa. Zgodnie z art. 201 ustawy dotację tę przeznacza się na spłatę zobowiązań podmiotu tworzącego przejętych od samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, odsetek od nich lub pokrycie kosztów przekształcenia, w tym kosztów określenia wartości rynkowej nieruchomości w sposób, o którym mowa w art. 82 ust. 1 i 2 ustawy. Podmiot tworzący, który przekształcił samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową na zasadach

określonych w art. 69–82 ustawy o działalności leczniczej, może ubiegać się o dotację celową z budżetu państwa w okresie do dnia 31 grudnia 2013 r.

Warunkami uzyskania dotacji są:

1) wpisanie spółki powstałej z przekształcenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej do rejestru przedsiębiorców nie później niż w dniu 31 grudnia 2013 r.;

2) spełnienie warunku polegającego na:

a) zawarciu ugody z wierzycielami w zakresie zobowiązań cywilnoprawnych podmiotu tworzącego przejętych od samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, obejmującej co najmniej częściowe umorzenie tych zobowiązań lub odsetek od nich, lub

b) istnieniu w dniu przekształcenia przejętych przez podmiot tworzący zobowiązań cywilnoprawnych wynikających z zaciągniętych kredytów bankowych, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej, lub

c) uiszczeniu przez podmiot tworzący, który przekształcił samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową, podatku od towarów i usług od wniesionego do tej spółki aportu, lub

d) istnieniu w dniu przekształcenia zobowiązania wynikającego z pożyczki udzielonej przez podmiot tworzący samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej, zawartej przed dniem 31 grudnia 2009 r., lub

e) poniesieniu kosztów określenia wartości rynkowej nieruchomości w sposób, o którym mowa w art. 82 ust. 1 i 2 ustawy.

Wniosek o udzielenie dotacji składa się do ministra właściwego do spraw zdrowia do dnia 31 grudnia 2013 r.

Mając na uwadze fakt planowanego wejścia w życie ustawy o działalności leczniczej w drugiej połowie 2011 r., w świetle regulacji art. 216 tej ustawy, wątpliwości budzi fakt, od kiedy podmioty tworzące będą mogły ubiegać się o ww. dotacje celowe z budżetu państwa. Zgodnie bowiem z ww. art. 216 obowiązek podmiotu tworzącego dotyczący zmiany formy organizacyjno-prawnej samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej albo jego likwidacji powstaje po raz pierwszy po zatwierdzeniu sprawozdania finansowego za pierwszy rok obrotowy rozpoczęty po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Jasne wskazanie terminu, od rozpoczęcia którego podmiot tworzący może ubiegać się o przedmiotowe dotacje, będzie miał dla wielu z nich kluczowe znaczenie. W chwili obecnej wiele samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej znajduje się w katastrofalnej sytuacji finansowej wymagającej natychmiastowej reakcji. Podmioty tworzące, w tym w szczególności jednostki samorządu terytorialnego, niejednokrotnie nie są w stanie samodzielnie, bez finansowej pomocy państwa, podjąć działań restrukturyzacyjnych. Nie może ulegać wątpliwości, iż pomoc finansowa z budżetu państwa będzie miała klu-

czowe znaczenie dla podmiotów tworzących przy podejmowaniu decyzji o przekształceniu samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Na dzień dzisiejszy obowiązuje uchwała Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2009 r. w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego w działaniach stabilizujących system ochrony zdrowia”, który przewiduje pomoc finansową dla jednostek samorządu terytorialnego, które podejmą działania polegające na zmianie formy organizacyjno-prawnej samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej poprzez ich przekształcenie w spółki prawa handlowego. Przewidziano, iż ww. program obowiązywał będzie do końca 2011 r. Jak wynika z informacji zamieszczonych na stronach internetowych Ministerstwa Zdrowia, planowane jest podjęcie uchwały zmieniającej ww. uchwałę z dnia 27 kwietnia 2009 r., m.in. poprzez skrócenie okresu składania wniosku o objęcie programem do dnia 20 sierpnia 2011 r. Biorąc pod uwagę wymagania, których spełnienie umożliwi wystąpienie z wnioskiem o objęcie programem, obecnie nie jest możliwe ich wypełnienie w terminie do dnia 20 sierpnia 2011 r.

W tym stanie rzeczy przy założeniu wejścia w życie w drugiej połowie 2011 r. ustawy o działalności leczniczej staje się ona jedyną podstawą do skorzystania przez podmioty tworzące samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej z finansowej pomocy państwa przy przekształceniach tych jednostek w spółki prawa handlowego.

Mając na uwadze powyższe zapisy art. 216 ustawy o działalności leczniczej, powstaje wątpliwość, czy możliwe będzie ubieganie się o dotację celową z budżetu państwa określoną w ustawie przez podmioty tworzące, które spełniając wymogi ustawowe, podejmą działania w oparciu o sprawozdanie finansowe samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za rok 2010.

Wyjaśnienie powyższej wątpliwości ma kluczowe znaczenie dla wielu podmiotów tworzących, w tym jednostek samorządu terytorialnego, które stając w obliczu katastrofalnej sytuacji samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, zmuszone są niezwłocznie podjąć kroki zmierzające do przekształcenia tych jednostek. Nie może ulegać wątpliwości, iż podmioty tworzące, podejmując działania naprawcze, muszą dysponować wiedzą, czy istnieje po ich stronie możliwość ubiegania się w tym zakresie o środki z budżetu państwa. Przyjmując bowiem założenie, że o dotacje z budżetu państwa będą mogły ubiegać się wyłącznie podmioty tworzące dopiero po zatwierdzeniu sprawozdania finansowego za rok wejścia w życie ustawy o działalności leczniczej, tj. za rok 2011, podmioty te będą musiały we własnym zakresie pokryć zobowiązania samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej i nie będą uprawnione do skorzystania z dotacji z budżetu państwa określonych w ww. ustawie.

Przyjęcie powyższego poglądu może zaszkodzić przestojem w podejmowaniu przez podmioty tworzą-

ce działań na rzecz restrukturyzacji samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w 2011 r., co w konsekwencji pogłębi już i tak ich tragiczną sytuację finansową.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Od kiedy, w świetle ustawy o działalności leczniczej, podmiot tworzący może ubiegać się o dotacje celowe z budżetu państwa na podstawie art. 196 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej, zgodnie z którym: „Podmiot tworzący, który przekształcił samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową na zasadach określonych w art. 69–82, może ubiegać się w okresie do dnia 31 grudnia 2013 r. o dotację celową z budżetu państwa”?

Z wyrazami szacunku

Poseł Danuta Pietraszewska

Ruda Śląska, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22492)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie sytuacji stacji
sanitarно-epidemiologicznych**

Szanowny Panie Premierze! Od kilku lat toczy się proces reformowania inspekcji sanitarnej w naszym kraju, jednak wbrew zapowiedziom nie podnosi to jej rangi, a nadwyręża kondycję tej instytucji przez ograniczanie jej działalności, rozmywanie kompetencji i niedofinansowanie zarówno w sferze działalności, jak i wynagrodzeń pracowników.

Właściwa praca nadzoru sanitarnego ma wpływ na bezpieczeństwo zdrowia publicznego. Decyzje w takich sprawach powinny być gruntownie zbadane odnośnie przyszłych skutków. Zbyt głębokie oszczędzanie na wydatkach dotyczących bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli może wpłynąć na jego zagrożenie. Zastanawiające jest, że stacje sanitarно-epidemiologiczne, które są zakładami opieki zdrowotnej nie podlegają Ministerstwu Zdrowia, a przecież Państwowa Inspekcja Sanitarna stoi na straży zdrowia publicznego.

Niepokój pracowników budzi podporządkowanie tej instytucji władzom samorządowym, w ten sposób przestanie ona być niezależną inspekcją, a to ograniczy jej działalność. Inspekcja sanitarna realizuje zadania z zakresu zdrowia publicznego. Dysponuje bazą akredytowanych laboratoriów badawczych zgodnie z wymaganiami ustawodawcy w zakresie obszarów prawnie regulowanych w badaniach żywności, wody, środowiska pracy i badań epidemiologicznych.

Funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej jako struktury jednolitej resortu zdrowia było pozytywnie oceniane przez Międzynarodową Orga-

nizację Zdrowia oraz przez przedakcesyjne misje Komisji Europejskiej. Państwowa Inspekcja Sanitarna dawała gwarancje sprawnego zarządzania bezpieczeństwem sanitarnym i zdrowotnym w sposób jednolity i skoordynowany.

Wynagrodzenia pracowników PIS od wielu lat należą do najniższych w kraju, są dużo niższe od wynagrodzeń innych pracowników ochrony zdrowia i od wynagrodzeń pracowników sfery budżetowej. Pracownicy z wyższym wykształceniem uzupełniający swoją wiedzę na kursach i studiach podyplomowych mieszczą się w dolnych progach zaszeregowania, natomiast sytuacja personelu średniego jest wprost dramatyczna, osoby te otrzymują wynagrodzenie minimalne, a niektórym z nich wypłaca się zasiłek wyrównawczy, aby osiągnęły wynagrodzenie minimalne.

1. Władza lokalna poprzez radnych jest zależna od obywateli i przedsiębiorców. Czy rząd ma przekonanie, że podporządkowanie powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych władzom samorządowym nie wpłynie na obniżenie ich niezależności? Jeżeli tak, to czym takie decyzje są umotywowane? Jakie korzyści płyną z przeniesienia podległości PIS do administracji zespolonej?

2. Czy w związku z tym merytoryczna podległość pod głównego inspektora sanitarnego, który wyznacza zadania jest zasadna, jeżeli nie ma on wpływu na wysokość środków finansowych, które są potrzebne do ich realizacji? Niezdrowa jest sytuacja, gdy ktoś wyznacza zadania, a inny je finansuje.

3. Dotychczas powiatowe stacje sanitarно-epidemiologiczne z bazami laboratoryjnymi przekazywały dochody na konto środka specjalnego i te środki przeznaczane były na utrzymanie i rozwój stacji sanitarно-epidemiologicznych. Obecnie zmuszone są do odprawiania wypracowanych środków finansowych do budżetu państwa i oczekiwania na ich zwrot w formie dotacji budżetowych w wysokości niezależnej od wypracowanych środków. Jaka jest przyczyna tej zmiany? Jakich pozytywnych efektów z jej wprowadzenia rząd oczekuje? Taka sytuacja nie motywuje pracowników pionu laboratoryjnego do wypracowania większych środków finansowych.

4. Czy powołanie Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii jest celowe przy tak trudnej sytuacji finansowej państwa? Jeżeli występuje brak środków finansowych na właściwe funkcjonowanie inspekcji sanitarnej, to z jakich środków będzie finansowana ta nowa inspekcja?

5. Dlaczego w obliczu wzrastających zagrożeń epidemiologicznych przeznaczają się coraz mniej środków finansowych na funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej?

6. Dlaczego pracownicy PIS zarabiają średnio dużo mniej niż inne inspekcje, w sytuacji gdy ich praca jest dla państwa nie mniej ważna?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tchórzewski

Siedlce, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22493)

do ministra infrastruktury

**w sprawie opłat za przejazdy PKP
na podstawie legitymacji seniora**

Szanowny Panie Ministrze! Wypełniając obowiązki poselskie, otrzymuję niepokojące informacje dotyczące złych i krzywdzących praktyk stosowanych przez spółki PKP, a uderzających w najuboższych, tj. emerytów i rencistów.

Sprawa, w której zwracam się do Pana Ministra z interpelacją, dotyczy tegorocznej 300-procentowej podwyżki na przejazdy koleją na podstawie legitymacji seniora.

Przez lata emeryci zdążyli się przyzwyczać do tego, że podróżują wszystkimi pociągami o połowę taniej na podstawie jednej legitymacji seniora (dokument daje zniżkę osobom po 60. roku życia).

Teraz, gdy PKP podzieliły się na różne spółki, każda z nich żąda od emerytów wyrobienia sobie oddzielnej legitymacji. W efekcie, by podróżować ze zniżkami, seniorzy muszą wykupić sobie kilka legitymacji, w dodatku ceny legitymacji wzrastają z roku na rok. Oto przykład: w 2010 r. emeryci korzystający ze zniżki kolejowej nabywali legitymację upoważniającą do przejazdu wszystkimi liniami PKP za 75 zł. Wykupując zaś legitymację zniżkową na 2011 r., muszą zapłacić 225 zł, w tym spółce Przewozy Regionalne – 75 zł, spółce InterCity SA – 150 zł, zatem o 300% więcej w stosunku do ubiegłego roku za tę samą pracę usługę, bo nie mówimy tu o wzroście standardów obsługi czy wzroście jakości usług świadczonych przez PKP, lecz wręcz przeciwnie, o czym wszyscy mieliśmy okazję przekonać na przełomie roku.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

Jakie jest uzasadnienie dla 300-procentowej podwyżki (w tym konkretnym przypadku) za usługi świadczone przez przewoźników PKP?

Jak długo jeszcze za urzędniczy bałagan w resorcie infrastruktury i na kolei dostawać będą po kieszeni najubożsi, emeryci i renciści?

Kiedy i kto doprowadzi do porozumienia się w sprawie rozliczeń finansowych między spółkami PKP?

Poseł Zdzisława Janowska

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22494)

do ministra środowiska

**w sprawie przekazywania środków
w wysokości 15% wpływów z opłat za wstęp
do parków narodowych na rzecz organizacji
ratowniczych**

Wraz z wejściem w życie ustawy o finansach publicznych likwidacji uległy gospodarstwa pomocnicze. Co za tym idzie, od 1 stycznia 2011 r. opłaty za wstęp do parków narodowych nie będą już przychodami gospodarstw pomocniczych tychże parków, a opłaty staną się dochodami budżetu państwa. Ta zmiana nie znosi jednak wprowadzonego wcześniej przez ustawę o ochronie przyrody w art. 12 ust. 9 obowiązku przeznaczania 15% wpływów ze sprzedaży biletów wstępu za każdy kwartał na dofinansowanie działalności ratowniczej specjalistycznych organizacji ratowniczych – GOPR i TOPR działających na terenie danego parku. Brak uregulowań w tej sprawie budzi niepokój o dalszą działalność tychże organizacji. Dotąd zagwarantowane ustawowo pieniądze przekazywały bezpośrednio parki. Wraz z nową ustawą o finansach publicznych parki przestały być dysponentami tych funduszy.

W związku z tym chciałbym zadać następujące pytanie: Kto i jakim trybem będzie przekazywał należne na podstawie ustawy o ochronie przyrody środki organizacjom ratowniczym, gdyż parki narodowe, w świetle ustawy o finansach publicznych, już tego robić nie mogą?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22495)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji chorych korzystających
z opieki lekarzy specjalistów oraz nielogicznie
długiego czasu oczekiwania na możliwość
skorzystania z porady**

Szanowna Pani Minister! Są sytuacje – i z ubolewaniem muszę stwierdzić, że jest ich coraz więcej – z którymi pacjenci nie są w stanie sobie sami poradzić. W szczególności dotyczy to osób starszych, cierpiących na przewlekłe choroby, które ze względu na stan swego zdrowia winni znajdować się pod stałą i systematyczną opieką specjalistów. Niestety, wbrew publicznym zapewnieniom Ministerstwa Zdrowia, dostępność

do specjalistycznej opieki zdrowotnej zamiast się poprawiać ulega dalszemu pogorszeniu. Dzieje się to m.in. za sprawą decyzji podjętych przez resort w jego rozporządzeniu^{*)}, które wprowadzają obowiązek świadczenia porad wyłącznie przez specjalistów w leczeniu określonych schorzeń. Wieką szkoda, że wcześniej, przed wprowadzeniem w życie wspomnianego wyżej aktu, ministerstwo nie raczyło zainteresować się problemem ograniczonego zasobu specjalistów w leczeniu najczęstszych schorzeń, jacy pozostają w dyspozycji publicznej opieki zdrowia. Na negatywne konsekwencje takich decyzji nie trzeba było długo czekać. Chorym, szczególnie tym, którzy mieszkają w małych miastach lub na wsi, na kolejną poradę przychodzi czekać miesiącami. Tak dzieje się m.in. w Przeworsku, gdzie pacjentom z dolegliwościami kardiologicznymi wyznaczano kolejną wizytę za 12 miesięcy. Ci, którzy zgłosili do mojego biura poselskiego ten problem, z sarkazmem kontestowali takie działania, twierdząc, że wielu chorym być może taka wizyta nie będzie już potrzebna. Podkreślali równocześnie fakt, że do tej pory znajdowali się pod nadzorem lekarzy internistów, których opieka i możliwość systematycznego kontrolowania podstawowych parametrów (EKG, ciśnienie, gęstość krwi itp.) były wystarczające.

Pani Minister! Negatywne dla pacjentów skutki wynikające z rozporządzenia pozostają w sprzeczności z zapisami konstytucji, aktu nadrzędnego, która jasno określa powinności państwa w zakresie prowadzenia szeroko rozumianej polityki zdrowotnej wobec obywateli. Należy podkreślić, że skutkiem obowiązywania rozporządzenia jest brak zawierania kontraktów przez oddziały Narodowego Funduszu Zdrowia na leczenie specjalistyczne z lekarzami, którzy nie posiadają specjalizacji w danej dziedzinie. Potwierdzenie tego faktu przez Podkarpacki NFZ otrzymało moje biuro poselskie, które, kontaktując się z urzędnikami oddziału, poprosiło o stosowne informacje.

Kolejną negatywną dla pacjentów konsekwencją obowiązywania rozporządzenia jest konieczność udawania się przez chorych do większych ośrodków, odległych niejednokrotnie o kilkadziesiąt kilometrów od miejsca ich zamieszkania lub korzystania z porad i opieki prywatnych jednostek służby zdrowia, co z kolei wiąże się z ponoszeniem znacznych kosztów, na które może pozwolić sobie niewielu emerytów czy rencistów stanowiących większość tych, którzy korzystają ze specjalistycznej opieki medycznej.

Pani Minister! Proszę o ustosunkowanie się do poruszonego wyżej problemu oraz udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy Pani zdaniem Polska posiada wystarczającą ilość specjalistów, aby chorzy z konkretnymi schorzeniami mogli, a w zasadzie musieli korzystać wyłącznie z ich opieki?

2. Dlaczego w wyniku regulacji zawartych w przywołanym wyżej rozporządzeniu pacjenci, np. tzw. sercowcy, muszą korzystać wyłącznie z pomocy lekarzy specjalistów?

3. Jakie w Pani ocenie mogą być skutki wielomiesięcznego oczekiwania na kolejne wizyty u specjalistów tych chorych, którzy ze względu na swoje schorzenia powinni mieć bezproblemową możliwość dostępu do lekarza w każdej chwili?

4. Dlaczego Narodowy Fundusz Zdrowia nie refunduje kosztów leczenia konkretnych schorzeń prowadzonego przez lekarzy nieposiadających specjalizacji, lecz dysponujących stosownym wieloletnim doświadczeniem zawodowym?

5. Czy resort zdrowia widzi konieczność wprowadzenia zmian w swojej regulacji w takim zakresie, by faktycznie służyła ona chorym, a nie, jak ma to miejsce obecnie, utrudniała im dostęp do świadczeń medycznych?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 5 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22496)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie sytuacji pracowników
Państwowej Inspekcji Sanitarnej**

Państwowa Inspekcja Sanitarna realizuje zadania z zakresu zdrowia publicznego. Wykonywanie tych zadań polega na sprawowaniu bieżącego i zapobiegawczego nadzoru sanitarnego, a także prowadzeniu działalności zapobiegawczej i przeciwepidemiologicznej w wielu obszarach. Nadrzędnym celem tej działalności jest ochrona i natychmiastowa reakcja na każde potencjalne zagrożenie zdrowia ludzkiego. Stacje sanitarne są zakładami opieki zdrowotnej finansowanymi z budżetu państwa. W ostatnich latach doszło do rażącej dysproporcji pomiędzy wynagrodzeniem pracowników inspekcji sanitarnej a pozostałymi pracownikami sfery budżetowej, spowodowanej ich pomijaniem w kolejnych podwyżkach wynagrodzeń.

Wielokrotne próby reformowania inspekcji sanitarnej podejmowane od 1999 r., ciągle poczucie niestabilności nadwyreżyły mocno kondycję tej instytucji i poczyniły wiele szkód zarówno w sensie ograniczenia jej działalności, rozmywania kompetencji, jak i notorycznego niedofinansowania zarówno w sferze działalności podstawowej, jak i w dziedzinie wynagrodzeń. Sytuacja taka stała się podłożem protestów pracowników powiatowej inspekcji sanitarnej. W jednym z apeli, jakie otrzymałem na adres swojego biu-

^{*)} Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. z 2009 Nr 139, poz. 1142).

ra poselskiego, pracownicy Powiatowa Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna w Raciborzu podnoszą, iż czują się rozgoryczeni, niedoceniani i pozostawieni sami sobie. Apelują do rządzących o rozsądek w podejmowaniu decyzji tak istotnych dla zdrowia publicznego i bezpieczeństwa sanitarno-epidemiologicznego kraju i o podjęcie działań zmierzających do poprawy sytuacji Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

W swoich postulatach pracownicy domagają się m.in. podwyżki wynagrodzeń dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej, powrotu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w struktury Ministerstwa Zdrowia, zaniechania tworzenia nowych inspekcji oraz uregulowań prawnych zabezpieczających finansowanie działalności nadzorowo-zapobiegawczej i laboratoryjnej prowadzonej przez stacje sanitarno-epidemiologiczne. Jako kuriozalną określamy sytuację, w której wojewódzkie i powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne będące zakładami opieki zdrowotnej nie podlegają ministrowi zdrowia, a główny inspektor sanitarny sprawuje nad nimi nadzór merytoryczny i wyznacza zadania, za które płacić ma wojewoda.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Rady Ministrów w sprawie postulatów pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w szczególności słusznych żądań płacowych?

2. Czy kierowany przez Pana rząd podejmie działania zmierzające do opracowania uregulowań prawnych zabezpieczających finansowanie działalności nadzorowo-zapobiegawczej i laboratoryjnej prowadzonej przez stacje sanitarno-epidemiologiczne?

3. Czy rozpatrywana jest możliwość powrotu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w struktury Ministerstwa Zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22497)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie dawnego niemieckiego
obozu zagłady w Sobiborze**

Obóz zagłady w Sobiborze powstał w 1942 r. w ramach operacji Reinhard. Różne źródła szacują liczbę zgładzonych tam ofiar od 165 tys. do 350 tys. osób. W chwili obecnej obóz w Sobiborze jest oddziałem Muzeum Pojezierza Łęczyńsko-Włodawskiego we Włodawie. Koszt utrzymania filii sięga 300 tys. zł rocznie. Do tej pory pieniądze placówka pozyskiwała od sponsorów oraz w ramach zewnętrznych projek-

tów. Fundusze na administrację płynęły także z ministerialnego Programu Operacyjnego „Mecenat”, jednak w ubiegłym roku został on zlikwidowany. Obaw o przyszłość Sobiboru nie było, ponieważ placówka miała zostać przekształcona w samodzielne muzeum i podlegać bezpośrednio Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Sytuacja taka miała nastąpić w kwietniu br. Tymczasem w marcu okazało się, iż kierowane przez Pana ministerstwo przesunęło termin przejęcia placówki dopiero na styczeń 2012. Starosta włodawski, któremu w tej chwili podlega obóz w Sobiborze, twierdzi, iż nie jest przygotowany na taką sytuację. W tegorocznym budżecie powiatu nie posiada środków na utrzymanie muzeum, w związku z czym nie wyklucza najbardziej radykalnych decyzji, ze zwolnieniem ponad połowy zatrudnionych włącznie.

Muzeum w Sobiborze odwiedza ponad 20 tys. osób rocznie. Dyrektor Muzeum Pojezierza Łęczyńsko-Włodawskiego nie potrafi orzec, czy 1 maja, kiedy zwykle filia w Sobiborze otwiera się dla zwiedzających, placówka znów będzie dostępna. Sytuacja taka grozi międzynarodowym skandalem, albowiem w Sobiborze realizowany jest obecnie międzynarodowy projekt rewitalizacji tego miejsca zagłady, będący wspólną inicjatywą Polski, Holandii, Słowacji oraz Izraela.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znana jest Panu Ministrowi ciężka sytuacja finansowa muzeum w Sobiborze?

2. Czy kierowane przez Pana Ministerstwo zamierza podjąć niezbędne kroki w celu nie dopuszczenia do zamknięcia placówki w Sobiborze?

3. Czy nie uważa Pan, iż w czasie, gdy Polska i Polacy oskarżani są przez wielu o współpracę z Niemcami podczas II wojny światowej, ochrona obiektów świadczących o zbrodniach niemieckich narodowych socjalistów powinna być jednym z priorytetów w działaniach Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 27 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22498)

do ministra zdrowia

**w sprawie postulatów Polskiego
Stowarzyszenia Diabetyków**

Cukrzyca jest jedną z najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych XXI wieku. Choroba ta już jest uznana

za społeczną, a związane z nią powikłania są coraz częstszymi przyczynami zgonów. Polskie Stowarzyszenie Diabetyków podkreśla, iż już dzisiaj konieczne jest nadanie walce z cukrzycą rangi najwyższego priorytetu polityki zdrowotnej i podjęcie działań ograniczających jej konsekwencje zdrowotne oraz ponoszone koszty społeczno-ekonomiczne.

Diabetycy postulują: zapewnienie chorym dostępu do leczenia, które umożliwi kontrolę choroby i zapobieganie powikłaniom, konieczność zapewnienia lekarzom doboru leków do indywidualnych potrzeb i cech chorego poprzez refundację szerokiego portfolio leków, w tym w szczególności tych najnowocześniejszych: analogów insuliny oraz leków inkretynowych. Obecnie w większości przypadków przeszkodą na drodze do włączenia długodziałających analogów insuliny i leków inkretynowych jest bariera finansowa. Refundacja tych preparatów byłaby opłacalna dla państwa, ponieważ zapewniałaby lepszą kontrolę stężenia glukozy we krwi pacjentów, przez co ograniczono by liczbę powikłań cukrzycy. PSD podnosi również, iż u około połowy chorych w naszym kraju cukrzyca typu 2 nie jest prawidłowo zdiagnozowana, dlatego należy wdrożyć program edukacji lekarzy POZ, aby wyposażyć ich w wiedzę umożliwiającą właściwe diagnozowanie i leczenie tej choroby. Konieczne także jest prowadzenie intensywnej edukacji chorych, mającej na celu podniesienie świadomości dotyczącej zagrożeń wynikających z choroby.

Mając na uwadze powyższe informacje oraz kierując się troską o los osób chorych na cukrzycę, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znane są Pani Minister postulaty Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków?

2. Jaka jest opinia kierowanego przez Panią ministerstwa w sprawie zmian postulowanych przez diabetyków?

3. Czy Ministerstwo Zdrowia planuje podjęcie działań, których skutkiem będzie wprowadzenie zmian sygnalizowanych przez PSD?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 29 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22499)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie stanowiska Polski dotyczącego polityki klimatycznej UE w zakresie limitów emisji dwutlenku węgla

27 kwietnia br. Komisja Europejska przyjęła zasady regulujące ograniczenia emisji CO₂. Określają

one limity emisji dwutlenku węgla, po przekroczeniu których przedsiębiorstwa będą musiały kupować dodatkowe zezwolenia. Decyzja ta jest dla Polski niezwykle niekorzystna, albowiem ponad 90% energii elektrycznej produkowanej w naszym kraju jest uzyskiwane z węgla kamiennego i brunatnego. Przyjęcie przez Polskę narzuconych limitów spowoduje bez wątpienia znaczną, dochodzącą do 70% podwyżkę cen energii elektrycznej i wielu innych produktów, co odbije się zdecydowanie negatywnie na dochodach i poziomie życia wszystkich Polaków. Nowe przepisy uderzą w różne branże przemysłu energochłonnego, w tym w przemysł papierniczy, chemiczny, cementowy i ciepłownictwo. Nawet zakłady z nowoczesnymi instalacjami, ale pracujące na węglu, nie będą mogły otrzymać liczby darmowych uprawnień porównywalnej z ich konkurentami w UE, których głównym paliwem nie jest węgiel. Plany KE spotkały się z protestem polskich eurodeputowanych, niestety zgłoszone przez nich rezolucje zostały odrzucone przez komisję środowiska Parlamentu Europejskiego.

Kwestia wpływu produkowanego przez człowieka dwutlenku węgla na środowisko jest także sprawą niezwykle kontrowersyjną. Wielu znanych naukowców podnosi, iż w świetle nowych danych przepowiednie dotyczące ocieplenia klimatu wywołanego przemysłową emisją CO₂ należałoby odłożyć do lamusa, bowiem wpływ CO₂ będącego efektem ludzkiej działalności jest na środowisko znikomy. Opierając się na wieloletnich badaniach, głoszą oni, że ziemi grozi raczej globalne oziębienie, a nie ocieplenie klimatu. Profesor Z. J. w jednym z opracowań napisał, iż „(...) poczynania polityków zmierzające do drastycznego zmniejszenia emisji tego gazu są poważnym zagrożeniem dla ekonomii, dobrobytu i rozwoju cywilizacyjnego świata. Ambicją Brukseli jest przewodzenie poczynaniom, których skutkiem będzie wyprowadzka przemysłu europejskiego do krajów mających nadwyżkę limitów emisji CO₂ (m.in. do Rosji i Chin), oraz odpływ do nich naszych pieniędzy na zakup tych limitów. Nic się zatem nie zmieni: ten sam CO₂ będzie nadal emitowany do atmosfery, ale poza Europą, albo u nas, jeśli zapłacimy za limity, co drastycznie podroży nasze produkty. Scentralizowany mechanizm handlu limitami emisji CO₂ przypomina handel odpustami w dawnych wiekach, ale nie chodzi tym razem o zbawianie kogokolwiek. Wartość tego rynku oceniono na 60 mld dolarów w 2007 r., a w bliskiej przyszłości będzie jeszcze większy. Jest to niesłychana gratka dla finansistów: ogromne pieniądze i absolutny brak ryzyka, bo lukratywny handel dotyczy nie towarów, pracy czy energii, lecz zezwoleń”.

Także John Coleman, legendarny założyciel telewizyjnego kanału meteo The Weather Channel podnosi, iż „Niezależni naukowcy przedstawili przekonujące dowody, że podwyższona ilość dwutlenku węgla w atmosferze, która powoduje nieodwracalny wzrost temperatury, jest wątpliwa. Wszystkim z szeregu nagłaśnianych oznak globalnego ocieplenia dowiedziono przesadę, brak związku z problemem, albo

wręcz fałszywość. W klimacie występują normalne zmiany, uzależnione przede wszystkim od cykli aktywności słonecznej”. Coleman jest zdania, że globalne ocieplenie to największe oszustwo w historii stworzone na podstawie zmanipulowanych danych długoterminowych. Sądzi, że iluzję gwałtownie postępującego ocieplenia klimatu stworzono w celach politycznych oraz że zawali się ona za 10–20 lat, gdy żadna z zapowiadanych katastrof nie nastąpi.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Rady Ministrów w kwestii decyzji KE w zakresie limitów emisji CO₂?

2. Jakimi przesłankami kierował się Pan Premier, akceptując podczas szczytu w Brukseli w grudniu 2008 r. przyjęcie tak niekorzystnych dla Polski rozwiązań?

3. Czy podziela Pan Premier zdanie naukowców, iż wprowadzone limity odbiją się niekorzystnie na polskiej gospodarce, jeżeli tak, to w jaki sposób kierowany przez Pana rząd planuje zaradzić tym negatywnym skutkom?

4. Czy znane są Panu premierowi opracowania i wystąpienia światowych naukowców dowodzących nieprawdziwości tezy tzw. globalnego ocieplenia?

5. Czy kierowany przez Pana rząd dysponuje obiektywnymi naukowymi opracowaniami dowodzącymi prawdziwości tzw. globalnego ocieplenia i czy jest w stanie zagwarantować, iż nałożone na Polskę limity w jakikolwiek sposób przyczynią się do ograniczenia tego efektu?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 29 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22500)

do ministra środowiska

**w sprawie zmiany niekorzystnych zapisów
w projekcie ustawy o zmianie ustawy
o recyklingu pojazdów wycofanych
z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją w sprawie zmiany niekorzystnych zapisów ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw.

W nawiązaniu do projektu ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

oraz niektórych innych ustaw w imieniu prowadzących stację demontażu zwracających się do mojego biura poselskiego z prośbą o natychmiastową pomoc wyrażam swoje głębokie zaniepokojenie w przedmiocie proponowanych zmian, jak również zaniepokojony jestem procesem legislacji powyższej ustawy. Przede wszystkim zapisy projektu ustawy wyraźnie sugerują, że ustawodawca preferuje rozwiązania, które są korzystne dla dużych niepolskich producentów pojazdów, a nie są korzystne dla małych i średnich przedsiębiorstw, które działają na terenie kraju i placą podatki.

Prowadzący stację demontażu pojazdów podkreślają, że najprawdopodobniej ustawodawca „nie ma pojęcia o systemie recyklingu pojazdów w naszym kraju”, powołując się przy tym na opinię Ministerstwa Gospodarki, zgodnie z którą stacje demontażu będą „konkurować” z NFOSiGW, co w konsekwencji sprowadzi się do zlikwidowania opłat („umożliwiają koncernom samochodowym łamanie prawa”). Z całą pewnością likwidacja opłat zwiększy udział tzw. szarej strefy w liczbie demontowanych nielegalnie pojazdów, gdyż stacje demontażu nie będą z nią w stanie konkurować, mając jedynie obowiązki wynikające z przepisów prawa w zakresie ochrony środowiska.

Pragnę zwrócić uwagę ministerstwa na 7 grzechów głównych ustawy opracowanych przez Stowarzyszenie Forum Recyklingu Pojazdów. Po pierwsze, rezygnacja z wypełnienia obowiązku zapewnienia obowiązku zapewnienia zebrania wszystkich pojazdów wycofanych z eksploatacji przez wprowadzenie obowiązku zapewnienia zdolności przetwarzania (70%) to legalizacja w 80% szarej strefy. Po drugie, ograniczenie obowiązku sieci do 3 stacji w każdym województwie dla wprowadzających powyżej 1000 pojazdów rocznie, bez zapewnienia możliwości funkcjonowania pozostałym stacjom. Po trzecie, wprowadzenie obowiązku sieci tylko w jednym województwie (3 stacje) dla wprowadzających do 1000 pojazdów rocznie. Po czwarte, likwidacja dopłat do demontażu. Po piąte, likwidacja opłaty recyklingowej. Po szóste, radykalne zmniejszenie kary za brak sieci. I wreszcie po siódme, wprowadzenie opłaty produktowej dla prowadzących stację demontażu.

W związku z powyższym bardzo proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do powyższego problemu i udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy ministerstwo bierze pod uwagę wyrażony pogląd, że planowane zmiany spowodują likwidację tak mozolnie budowanego systemu recyklingu pojazdów?

2. Czy ministerstwo dokonało wnikliwej analizy wpływu proponowanych zmian w kontekście powiększenia tzw. szarej strefy, co w konsekwencji uderzy w kondycję finansową działających legalnie stacji demontażu?

3. Czy nie uważa Pan Minister, że tak daleko idące zmiany ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw winny podlegać w pierwszej kolejności konsultacji z

podmiotami prowadzącymi staję demontażu pojazdów? Czy nie należałoby podjąć w tej materii stosownej interwencji?

Z wyrazami szacunku

Posel Marek Łatas

Myślenice, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22501)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie planów zmian w płatnościach dla funkcjonariuszy Policji będących na zwolnieniach lekarskich

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich dniach zostały podane informacje, iż w najbliższym czasie mają być dokonane kolejne cięcia wydatków, co ma przynieść oszczędności. W ramach przedmiotowych oszczędności funkcjonariuszom Policji będącym na płatnych zwolnieniach lekarskich będzie wypłacane 80% wynagrodzenia, a nie jak do tej pory 100%.

Tym samym przedmiotowa sytuacja doprowadziła do sytuacji, w której policjanci podjęli protest, w ramach którego m.in. zamiast wypisywania mandatów udzielają oni jedynie pouczeń.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Jakiego oszczędności będą z tego tytułu?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22502)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie planów ograniczenia dodatków mundurowych dla funkcjonariuszy Policji

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich dniach zostały podane informacje, iż w najbliższym czasie mają być dokonane kolejne cięcia wydatków, co ma przynieść oszczędności. W ramach przedmiotowych oszczędności funkcjonariuszom Policji mają zostać ograniczone dodatki mundurowe.

Tym samym przedmiotowa sytuacja doprowadziła do sytuacji, w której policjanci podjęli protest, w

ramach którego m.in. zamiast wypisywania mandatów udzielają oni jedynie pouczeń.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy zostanie zmieniony system weryfikacji zwolnień lekarskich?
2. Jakiego oszczędności będą z tego tytułu?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22503)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie planów zamrożenia płac funkcjonariuszy Policji do 2012 r.

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich dniach zostały podane informacje, iż w najbliższym czasie mają być dokonane kolejne cięcia wydatków w Policji, co ma przynieść oszczędności. W ramach przedmiotowych oszczędności wynagrodzenia funkcjonariuszy Policji mają zostać zamrożone do 2012 r., mimo iż od kilku lat nie były waloryzowane.

Tym samym przedmiotowa sytuacja doprowadziła do sytuacji, w której policjanci podjęli protest, w ramach którego m.in. zamiast wypisywania mandatów udzielają oni jedynie pouczeń.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Jakiego oszczędności będą z tego tytułu?
3. Czy jest to zasadne, zważywszy na fakt, iż wynagrodzenia funkcjonariuszy Policji do kilku lat nie były waloryzowane?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22504)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie stawki dla funkcjonariuszy Policji za nadgodziny wypracowane w ramach przygotowań do Euro 2012

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich dniach zostały podane informacje, iż w najbliższym czasie

mają być dokonane kolejne cięcia wydatków, co ma przynieść oszczędności. W ramach przedmiotowych oszczędności funkcjonariuszom Policji za nadgodziny wypracowane w ramach przygotowań do Euro 2012 będzie obowiązywać stawka 14 zł brutto za godzinę. Na przedmiotową propozycję policjanci się nie zgadzają, gdyż ich zdaniem jest to zdecydowanie za mało i domagają się stawki na poziomie 30 zł za godzinę.

Tym samym przedmiotowa sytuacja doprowadziła do sytuacji, w której policjanci podjęli protest, w ramach którego m.in. zamiast wypisywania mandatów udzielają oni jedynie pouczeń.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany istniejącej sytuacji?
2. Jakie oszczędności będą z tego tytułu?
3. Czy reforma w tym kształcie jest już przesądzona?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22505)

do ministra środowiska

**w sprawie zakazu wyrębu
w Puszczy Białowieskiej w gm. Narewka**

Szanowny Panie Ministrze! Resort, na czele którego Pan stoi, podjął decyzję o zmniejszeniu pozyskania drewna w nadleśnictwach Puszczy Białowieskiej, tzn. w Nadleśnictwach: Białowieża, Browsk, Hajnówka, ze 120 tys. m³ w 2010 r. do 48 tys. m³ w 2011 r. Roczny przyrost masy drzewnej w puszczy szacuje się na ok. 300 tys. m³. Decyzja ta powoduje, iż sytuacja mieszkańców przypuszczańskich gmin gwałtownie pogarsza się. W wyniku ograniczeń w pozyskiwaniu surowca w powiecie Hajnówka utratą pracy zagrożonych jest ok. 700 osób, a ok. 200 osób już utraciło możliwość wykonywania pracy dorywczej przy wywoźce drewna.

Mieszkańcy jednego z najbardziej trudnych regionów kraju znaleźli się w bardzo trudnej sytuacji. Zmniejszone o połowę, a w Nadleśnictwie Hajnówka o 80% limity pozyskania drewna opałowego zmuszają mieszkańców do przejścia z ogrzewania domów drewnem na droższy węgiel, co z kolei pogorszy stan środowiska naturalnego.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w powyższej sprawie?

2. Jakie dodatkowe kroki zostaną podjęte w celu walki z rosnącym bezrobociem w tym regionie?

3. Jakie doraźne kroki zostaną podjęte w celu poprawy sytuacji mieszkańców tego regionu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22506)

do ministra środowiska

**w sprawie zakazu wyrębu
w Puszczy Białowieskiej w gm. Narew**

Szanowny Panie Ministrze! Resort, na czele którego Pan stoi, podjął decyzję o zmniejszeniu pozyskania drewna w nadleśnictwach Puszczy Białowieskiej, tzn. w nadleśnictwach: Białowieża, Browsk, Hajnówka, ze 120 tys. m³ w 2010 r. do 48 tys. m³ w 2011 r. Roczny przyrost masy drzewnej w puszczy szacuje się na ok. 300 tys. m³. Decyzja ta powoduje, iż sytuacja mieszkańców przypuszczańskich gmin gwałtownie pogarsza się. W wyniku ograniczeń w pozyskiwaniu surowca w powiecie Hajnówka utratą pracy zagrożonych jest ok. 700 osób, a ok. 200 osób już utraciło możliwość wykonywania pracy dorywczej przy wywoźce drewna. Mieszkańcy jednego z najbardziej trudnych regionów kraju znaleźli się w bardzo trudnej sytuacji. Zmniejszone o połowę, a w Nadleśnictwie Hajnówka o 80%, limity pozyskania drewna opałowego zmuszają mieszkańców do przejścia z ogrzewania domów drewnem na droższy węgiel, co z kolei pogorszy stan środowiska naturalnego.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w powyższej sprawie?
2. Jakie dodatkowe kroki zostaną podjęte w celu walki z rosnącym bezrobociem w tym regionie?
3. Jakie doraźne kroki zostaną podjęte w celu poprawy sytuacji mieszkańców tego regionu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22507)

do ministra środowiska

**w sprawie zakazu wyrębu w Puszczy
Białowieskiej w gm. Kleszczele**

Szanowny Panie Ministrze! Resort, na czele którego Pan stoi, podjął decyzję o zmniejszeniu pozyskania drewna w nadleśnictwach Puszczy Białowieskiej, tzn. w nadleśnictwach: Białowieża, Browsk, Hajnówka, ze 120 tys. m³ w 2010 r. do 48 tys. m³ w 2011 r. Roczny przyrost masy drzewnej w puszczy szacuje się na ok. 300 tys. m³. Decyzja ta powoduje, iż sytuacja mieszkańców przypuszczańskich gmin gwałtownie się pogarsza. W wyniku ograniczeń w pozyskiwaniu surowca w powiecie Hajnówka utratą pracy zagrożonych jest ok. 700 osób, a ok. 200 osób już utraciło możliwość wykonywania pracy dorywczej przy wywoźce drewna. Mieszkańcy jednego z najbardziej trudnych regionów kraju znaleźli się w bardzo trudnej sytuacji. Zmniejszenie o połowę, a w Nadleśnictwie Hajnówka o 80%, limitu pozyskania drewna opałowego zmusza mieszkańców do przejścia z ogrzewania domów drewnem na droższy węgiel, co z kolei pogorszy stan środowiska naturalnego.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w powyższej sprawie?
2. Jakie dodatkowe kroki zostaną podjęte w celu walki z rosnącym bezrobociem w tym regionie?
3. Jakie doraźne kroki zostaną podjęte w celu poprawy sytuacji mieszkańców tego regionu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22508)

do ministra środowiska

**w sprawie zakazu wyrębu w Puszczy
Białowieskiej w gm. Hajnówka**

Szanowny Panie Ministrze! Resort, na czele którego Pan stoi, podjął decyzję o zmniejszeniu pozyskania drewna w nadleśnictwach Puszczy Białowieskiej, tzn. w Nadleśnictwach: Białowieża, Browsk, Hajnówka, ze 120 tys. m³ w 2010 r. do 48 tys. m³ w 2011 r. Roczny przyrost masy drzewnej w puszczy szacuje się na ok. 300 tys. m³. Decyzja ta powoduje, iż sytuacja mieszkańców przypuszczańskich gmin gwałtownie pogarsza się. W wyniku ograniczeń w pozyskiwa-

niu surowca w powiecie Hajnówka utratą pracy zagrożonych jest ok. 700 osób, a ok. 200 osób już utraciło możliwość wykonywania pracy dorywczej przy wywoźce drewna. Mieszkańcy jednego z najbardziej trudnych regionów kraju znaleźli się w bardzo trudnej sytuacji. Zmniejszenie o połowę, a w Nadleśnictwie Hajnówka o 80%, limitu pozyskania drewna opałowego zmusza mieszkańców do przejścia z ogrzewania domów drewnem na droższy węgiel, co z kolei pogorszy stan środowiska naturalnego.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w powyższej sprawie?
2. Jakie dodatkowe kroki zostaną podjęte w celu walki z rosnącym bezrobociem w tym regionie?
3. Jakie doraźne kroki zostaną podjęte w celu poprawy sytuacji mieszkańców tego regionu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22509)

do ministra środowiska

**w sprawie zakazu wyrębu w Puszczy
Białowieskiej w gm. Dubicze Cerkiewne**

Szanowny Panie Ministrze! Resort, na czele którego Pan stoi, podjął decyzję o zmniejszeniu pozyskania drewna w nadleśnictwach Puszczy Białowieskiej, tzn. w nadleśnictwach: Białowieża, Browsk, Hajnówka, ze 120 tys. m³ w 2010 r. do 48 tys. m³ w 2011 r. Roczny przyrost masy drzewnej w puszczy szacuje się na ok. 300 tys. m³. Decyzja ta powoduje, iż sytuacja mieszkańców przypuszczańskich gmin gwałtownie pogarsza się. W wyniku ograniczeń w pozyskiwaniu surowca w powiecie Hajnówka utratą pracy zagrożonych jest ok. 700 osób, a ok. 200 osób już utraciło możliwość wykonywania pracy dorywczej przy wywoźce drewna. Mieszkańcy jednego z najbardziej trudnych regionów kraju znaleźli się w bardzo trudnej sytuacji. Zmniejszone o połowę, a w Nadleśnictwie Hajnówka o 80%, limity pozyskania drewna opałowego zmuszają mieszkańców do przejścia z ogrzewania domów drewnem na droższy węgiel, co z kolei pogorszy stan środowiska naturalnego.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w powyższej sprawie?
2. Jakie dodatkowe kroki zostaną podjęte w celu walki z rosnącym bezrobociem w tym regionie?

3. Jakie doraźne kroki zostaną podjęte w celu poprawy sytuacji mieszkańców tego regionu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22510)

do ministra środowiska

w sprawie zakazu wyrębu w Puszczy Białowieskiej w gm. Czyże

Szanowny Panie Ministrze! Resort, na czele którego Pan stoi, podjął decyzję o zmniejszeniu pozyskania drewna w nadleśnictwach Puszczy Białowieskiej, tzn. w nadleśnictwach: Białowieża, Browsk, Hajnówka, ze 120 tys. m³ w 2010 r. do 48 tys. m³ w 2011 r. Roczny przyrost masy drzewnej w puszczy szacuje się na ok. 300 tys. m³. Decyzja ta powoduje, iż sytuacja mieszkańców przypuszczańskich gmin gwałtownie pogarsza się. W wyniku ograniczeń w pozyskiwaniu surowca w powiecie Hajnówka utratą pracy zagrożonych jest ok. 700 osób, a ok. 200 osób już utraciło możliwość wykonywania pracy dorywczej przy wywózce drewna. Mieszkańcy jednego z najbardziej trudnych regionów kraju znaleźli się w bardzo trudnej sytuacji. Zmniejszone o połowę, a w Nadleśnictwie Hajnówka o 80%, limity pozyskania drewna opałowego zmuszają mieszkańców do przejścia z ogrzewania domów drewnem na droższy węgiel, co z kolei pogorszy stan środowiska naturalnego.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w powyższej sprawie?
2. Jakie dodatkowe kroki zostaną podjęte w celu walki z rosnącym bezrobociem w tym regionie?
3. Jakie doraźne kroki zostaną podjęte w celu poprawy sytuacji mieszkańców tego regionu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22511)

do ministra środowiska

w sprawie zakazu wyrębu w Puszczy Białowieskiej w gm. Czeremcha

Szanowny Panie Ministrze! Resort, na czele którego Pan stoi, podjął decyzję o zmniejszeniu pozyska-

nia drewna w nadleśnictwach Puszczy Białowieskiej, tzn. w Nadleśnictwach: Białowieża, Browsk, Hajnówka, ze 120 tys. m³ w 2010 r. do 48 tys. m³ w 2011 r. Roczny przyrost masy drzewnej w puszczy szacuje się na ok. 300 tys. m³. Decyzja ta powoduje, iż sytuacja mieszkańców przypuszczańskich gmin gwałtownie się pogarsza. W wyniku ograniczeń w pozyskiwaniu surowca w powiecie Hajnówka utratą pracy zagrożonych jest ok. 700 osób, a ok. 200 osób już utraciło możliwość wykonywania pracy dorywczej przy wywózce drewna. Mieszkańcy jednego z najbardziej trudnych regionów kraju znaleźli się w bardzo trudnej sytuacji. Zmniejszenie o połowę, a w Nadleśnictwie Hajnówka o 80% limitu pozyskania drewna opałowego zmusza mieszkańców do przejścia z ogrzewania domów drewnem na droższy węgiel, co z kolei pogorszy stan środowiska naturalnego.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w powyższej sprawie?
2. Jakie dodatkowe kroki zostaną podjęte w celu walki z rosnącym bezrobociem w tym regionie?
3. Jakie doraźne kroki zostaną podjęte w celu poprawy sytuacji mieszkańców tego regionu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22512)

do ministra środowiska

w sprawie zakazu wyrębu w Puszczy Białowieskiej w gm. Białowieża

Szanowny Panie Ministrze! Resort, na czele którego Pan stoi, podjął decyzję o zmniejszeniu pozyskania drewna w nadleśnictwach Puszczy Białowieskiej, tzn. w Nadleśnictwach: Białowieża, Browsk, Hajnówka, ze 120 tys. m³ w 2010 r. do 48 tys. m³ w 2011 r. Roczny przyrost masy drzewnej w puszczy szacuje się na ok. 300 tys. m³. Decyzja ta powoduje, iż sytuacja mieszkańców przypuszczańskich gmin gwałtownie pogarsza się. W wyniku ograniczeń w pozyskiwaniu surowca w powiecie Hajnówka utratą pracy zagrożonych jest ok. 700 osób, a ok. 200 osób już utraciło możliwość wykonywania pracy dorywczej przy wywózce drewna. Mieszkańcy jednego z najbardziej trudnych regionów kraju znaleźli się w bardzo trudnej sytuacji. Zmniejszenie o połowę, a w Nadleśnictwie Hajnówka o 80% limitu pozyskania drewna opałowego zmusza mieszkańców do przejścia z ogrzewania domów drewnem na droższy węgiel, co z kolei pogorszy stan środowiska naturalnego.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w powyższej sprawie?

2. Jakie dodatkowe kroki zostaną podjęte w celu walki z rosnącym bezrobociem w tym regionie?

3. Jakie doraźne kroki zostaną podjęte w celu poprawy sytuacji mieszkańców tego regionu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22513)

do ministra finansów

w sprawie opodatkowania polskich naukowców wracających ze staży naukowych

Szanowny Panie Ministrze! Gospodarka oparta na wiedzy to hasło przyszłości, którego realizacja jest wyzwaniem dnia dzisiejszego. Polska nauka pomimo permanentnego niedofinansowania stara się nie ustępować światowej czołówce. Jednym z kluczowych elementów w budowaniu własnego potencjału naukowego jest kształcenie kadry naukowej zdobywającej doświadczenie zarówno w kraju, jak i poza jego granicami.

Z ubolewaniem należy stwierdzić, że państwo polskie, a szczególnie działające w jego imieniu organy skarbowe nie mogą przystosować się do obsługi osób, które swoją wiedzę i umiejętności naukowe rozwijają na podstawie programów stypendialnych innych krajów.

Jaskrawym przykładem jest sposób niejednolitego orzecznictwa organów skarbowych w kwestii naliczania podatku od naukowców korzystających z grantów naukowych w USA. Zastanawiający jest fakt odmiennej interpretacji przepisów w odniesieniu do tożsamyh przypadków i wydawania w stosunku do nich diametralnie różnych decyzji.

Należy także zauważyć, że forma, jaką są stypendia naukowe, a szczególnie te przyznawane w ramach współpracy międzynarodowej, z zasady podlegają zwolnieniu z podatku dochodowego. Wynika to m.in. z faktu, że służą one pokryciu kosztów utrzymania osoby uczestniczącej w projekcie, nie stanowiąc jej bezpośredniego dochodu.

Bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź, czy ministerstwu znany jest opisany powyżej problem, a także kiedy należy się spodziewać wydania przez resort finansów wykładni przepisów podatkowych ujednolicających stanowiska organów podczas rozprawy opisanym wyżej przypadków.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 5 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22514)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie wyceny nieruchomości sprzedawanych przez Agencję Nieruchomości Rolnych, w przypadku których byłym właścicielom przysługuje prawo pierwokupu

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej kierujemy do Pana Ministra interpelację poselską w sprawie wyceny nieruchomości sprzedawanych przez Agencję Nieruchomości Rolnych, w przypadku których byłym właścicielom przysługuje prawo pierwokupu.

W ostatnim czasie trwa prowadzona przez Agencję Nieruchomości Rolnych wyprzedaż nieruchomości obciążonych roszczeniami reprivatyzacyjnymi. W takich przypadkach byłym właścicielom, którym odebrano nieruchomości w czasach komunistycznych, przysługuje co prawda prawo pierwokupu, jednak sposób wyceny powyższych nieruchomości stawia ich w bardzo niekorzystnej sytuacji. Nieruchomości są bowiem wyceniane wedle kryteriów rynkowych, bez uwzględniania obciążeń w postaci wieloletnich umów dzierżawy, na mocy których dzierżawcom przysługuje prawo dysponowania nieruchomością oraz czerpania z niej pożytków, a stawki czynszu dzierżawnego są zbyt niskie i niedostosowane do dzisiejszych realiów rynkowych. Taki sposób wyceny nieruchomości przed zakupem przez dawnych właścicieli dyskryminuje tychże w sposób oczywisty i niesprawiedliwy. Ponadto przyjęty sposób wyceny preferuje w efekcie nabywanie tych nieruchomości przez dzierżawców, jako tych, którzy w wyniku umów dzierżawy czerpią pożytki oraz otrzymują dopłaty do gruntów, a byłych właścicieli nieruchomości, którzy posiadają prawo pierwokupu, stawia w znacznie gorszej od nich sytuacji. W efekcie powoduje to nierówne traktowanie wobec prawa dzierżawców oraz byłych właścicieli nieruchomości. W obliczu braku regulacji prawnych dotyczących reprivatyzacji, opisany stan faktyczny pogłębia poczucie niesprawiedliwości i stanowi w odbiorze społecznym oczywiste poczucie braku poszanowania państwa dla konstytucyjnego prawa własności, które jest jednym z fundamentalnych praw człowieka i obywatela.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Pan Minister podjął do tej pory jakiegokolwiek działania celem zmiany niekorzystnego sposobu wyceny nieruchomości, o których mowa powyżej?

2. Czy Pan Minister dostrzega problem niesprawiedliwego traktowania byłych właścicieli nieruchomości i dostrzega możliwość zmiany tej sytuacji?

Poseł Jacek Tomczak

Poznań, dnia 10 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22515)

do ministra zdrowia

**w sprawie wyboru podmiotów realizujących
zadania z zakresu systemu Państwowego
Ratownictwa Medycznego na terenie
woj. wielkopolskiego**

Samorządy powiatowe z województwa wielkopolskiego, w tym Rada Powiatu Czarnkowsko-Trzcianeckiego, w oparciu o opinie szpitali i ratowników medycznych wyrażają swoje głębokie niezadowolenie wobec tworzenia warunków i możliwości realizacji zadań ratownictwa medycznego przez podmioty prywatne poprzez poddanie ich regułom konkursowym organizowanym przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

W obecnej sytuacji funkcjonowania Państwowego Ratownictwa Medycznego niezbędna jest wnikliwa analiza problemów z zakresu ratownictwa medycznego występujących nie tylko na terenie województwa wielkopolskiego, ale także na terenie całego kraju. Samorządy powiatowe w podejmowanych stanowiskach uważają, iż zasadnym jest przygotowanie przez Radę Ministrów projektu zmian w ustawie Państwowe Ratownictwo Medyczne i uznanie ich w trybie art. 123 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej za pilne.

Możliwość świadczenia usług ratowniczych przez firmy prywatne stwarza realne zagrożenie nie tylko dla zdrowia i życia pacjentów, lecz także dla jednostek ratownictwa medycznego funkcjonujących przy szpitalach poprzez niegospodarność i marnotrawstwo zainwestowanych dotychczas publicznych pieniędzy. Na system ratownictwa medycznego z budżetu państwa w różnych formach wydano miliony złotych. W wydatki te były zaangażowane również samorządy lokalne, które często wspierały finansowo zakupy pojazdów, sprzętu oraz niejednokrotnie tworzyły i współfinansowały utrzymanie ośrodków dyspozycyjnych.

Samorządy powiatowe uważają, że proponowane zmiany powinny zakładać podstawowe poprawki obecnego stanu prawnego, obejmując głównie:

— art. 2 ust. 2 pkt 2 – nowe brzmienie: „jednostki systemu publicznej służby zdrowia, o których mowa w art. 32 ust. 1”,

— art. 15 ust. 2 – nowe brzmienie: „jednostkami współpracującymi z systemem mogą być niepubliczne jednostki służby zdrowia, społeczne organizacje ratownicze, które w ramach swoich zadań ustawowych lub statutowych są obowiązane do niesienia pomocy osobom w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, jeżeli zostaną wpisane do rejestru jednostek współpracujących z systemem” oraz dalsze z nich wynikające.

Wymienione poprawki uporządkowałyby obecną sytuację i wskazały jednoznacznie podmioty odpowiedzialne za realizację publicznych zadań z zakresu bezpieczeństwa obywateli i obowiązki państwa w

tym zakresie analogicznie do zapisów ustawy o Policji czy też ustawy o Państwowej Straży Pożarnej. W tych dziedzinach to państwo bierze na siebie ciężar odpowiedzialności za bezpieczeństwo obywateli, co znajduje odzwierciedlenie między innymi w trzech numerach alarmowych.

Ratowanie życia i zdrowia ludzkiego winno być nie mniej ważne niż ratowanie mienia, a cena nie może być głównym elementem, od którego uzależnione jest życie i zdrowie ludzkie. Powinny być zatem podejmowane takie działania, które będą przeciwdziałały komercjalizacji całego sektora związanego z bezpieczeństwem publicznym, w tym również PRM. W nazwie Państwowe Ratownictwo Medyczne zawarta jest ustawowa odpowiedzialność państwa za nie i w związku z tym pozostawienie ratownictwa medycznego w kompetencji państwa winno być kluczowe dla bezpieczeństwa obywateli.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Zdrowia w przedmiotowej sprawie?

2. Czy w planowanych działaniach resortu na rzecz systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne uwzględnione zostaną przedstawione uwagi i propozycje?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Kalemba

Poznań, dnia 29 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22516)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie braku działań rządu skutkujących
zdecydowaną poprawą stanu bezpieczeństwa
na stadionach piłkarskich**

Szanowny Panie Premierze! Za niewiele ponad rok w naszym kraju rozpoczną się Mistrzostwa Europy w Piłce Nożnej Euro 2012. Do tej pory Pański rząd wykorzystywał każdą nadarzącą się sytuację, aby chwalić się osiągnięciami w budowie bazy sportowej, bo już w inwestycjach jej towarzyszących, takich jak infrastruktura drogowa, a przede wszystkim kolejowa, powodów do chwały było i jest zdecydowanie mniej. Wiadomo, że nie wszystkie zaplanowane inwestycje drogowe zostaną w pełni zrealizowane, szlaki kolejowe i dworce zostaną zmodernizowane tylko w części. O tych sprawach rząd mówi rzadko lub pomija je milczeniem.

Jest jeszcze jeden problem – bardzo istotny – który tak Pański rząd, jak i Polski Związek Piłki Nożnej obchodzą dużym kołem, a mianowicie zapewnienie porządku i bezpieczeństwa na stadionach. Zdarzenia

ze stadionów piłkarskich, jakie miały miejsce w minionych latach, a szczególnie w ostatnich miesiącach, pokazują brak jakiegokolwiek koncepcji rządu i podległych im służb w skutecznej walce z chuligaństwem i łamaniem prawa przez piłkarskich kiboli, którzy z prawdziwymi kibicami nie mają nic wspólnego. Rozegrany ostatnio finał Pucharu Polski w Bydgoszczy był tego dobitnym dowodem. Lecz okazuje się, że zarówno władze piłkarskie, jak i Policja nie mają sobie nic do zarzucenia. Do tego dochodzi brak stosownych i wyjątkowo dotkliwych dla stadionowych chuliganów rozwiązań prawnych, które byłyby konsekwentnie egzekwowane przez Policję i instytucje wymiaru sprawiedliwości.

Panie Premierze! Przed laty podobny problem istniał na stadionach brytyjskich. Jednakże odpowiednie działania i konsekwentne egzekwowanie przyjętych rozwiązań spowodowały, że w chwili obecnej żaden kibic nawet nie pomyśli o tym, by wtargnąć na płytę boiska, pomimo tego, że trybun od niej nie oddzielają żadne płoty czy bariery. Jeżeli Pański rząd nie posiada wypracowanego żadnego stosownego programu walki ze stadionowym wandalizmem i chuligaństwem, to może warto skorzystać z dobrych rozwiązań innych. Rząd Jarosława Kaczyńskiego rozpoczął działania zmierzające do skutecznej walki z kibolami, ale być może źle pojęta ambicja nie pozwala Pańskim Ministrom przynajmniej w części skorzystać z tych założeń.

Jest rzeczą istotną i wyjątkowo pilną wdrożenie programu – o ile on istnieje – rugowania ze stadionów bandytyzmu i burd. W chwili obecnej trudno na stadionach zauważyć rodziców z dziećmi, gdyż skrajną nieodpowiedzialnością z ich strony byłoby narażanie swoich pociech na potencjalne niebezpieczeństwo. To smutne, gdyż właśnie bezpośrednie obcowanie ze sportem jest jednym z elementów zafascynowania się nim i w przyszłości ewentualnego wyczynowego jego uprawiania.

Szanowny Panie Premierze! Jako współgospodarze Euro 2012 mamy wręcz obowiązek zapewnienia pełnego bezpieczeństwa (także tego wynikającego z ewentualnych zagrożeń terrorystycznych) wszystkim jego uczestnikom, tak zawodnikom, jak i kibicom, których spora część przybędzie z wielu krajów Europy. Najwyższa pora zabrać się do konkretnej pracy, bo czasu pozostało wyjątkowo mało.

Panie Premierze:

1. Proszę o ocenę bieżącej sytuacji na polskich stadionach piłkarskich oraz przekazanie informacji, jakie działania podjął Pański rząd w celu poprawy bezpieczeństwa kibiców.

2. Czy odpowiednie instytucje pozostające w Pańskiej dyspozycji posiadają przygotowane plany skutecznej walki ze stadionowymi chuliganami? Jeżeli tak, to proszę o ich przedstawienie oraz poinformowanie, jak będzie wyglądało ich wdrożenie.

3. Czy wobec ostatnich wydarzeń związanych z walką ze światowym terroryzmem bierze Pan pod uwagę stosowne działania zapobiegające ewentual-

nym aktom przemocy ekstremistów skierowanym przeciwko uczestnikom przyszłorocznych mistrzostw w piłce nożnej w Polsce?

4. Czy bierze Pan pod uwagę możliwość skorzystania z doświadczeń innych krajów, które skutecznie uporały się z chuligaństwem na swoich stadionach?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22517)

do ministra finansów

w sprawie zwrotu akcyzy producentom energii elektrycznej

Szanowny Panie Ministrze! Producenci energii elektrycznej domagają się od państwa zwrotu 6,5 mld zł akcyzy. Do końca 2010 r. elektrownie złożyły 733 wnioski o zwrot podatku akcyzowego.

Jednocześnie Ministerstwo Finansów poinformowało, że wstrzymane zostały prace nad projektem ustawy o zwrocie nadpłaty w podatku akcyzowym zapłaconym od strat przesyłowych energii elektrycznej w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 28 lutego 2009 r.

Konieczność zwrotu podatku akcyzowego wynika z wyroku ETS, który w lutym 2009 r. orzekł, że polskie przepisy dotyczące akcyzy od energii elektrycznej były niezgodne z przepisami urzędowymi. Dyrektywa wspólnotowa wskazuje, że podatnikiem akcyzy powinien być dystrybutor energii, a nie producent, jak przewidywała polska ustawa.

Dlatego zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Jak Ministerstwo Finansów planuje rozwiązać problem zwrotu podatku akcyzowego zakładom energetycznym?

Poseł Andrzej Szlachta

Rzeszów, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22518)

do ministra finansów

w sprawie zwrotu pobranych środków za karty pojazdów

W całym kraju powiaty przymierzają się do działań mających na celu odzyskanie środków, które musiały zwrócić za tzw. karty pojazdu. Odbiorcą postu-

latów jednostek samorządowych ma być Skarb Państwa. Pozew grupowy przygotowywany przez Związek Powiatów Polskich oczekiwać będzie następnie na przyłączenie wszystkich chętnych jednostek, tak by najpóźniej w czerwcu trafił do sądu.

Powiaty nie zamierzają pokrywać kosztów prawnego błędu resortu infrastruktury, który w 2003 r. określił w rozporządzeniu, że osoby sprowadzające do kraju pojazd muszą przy rejestracji płacić 500 zł za tzw. kartę pojazdu. W związku z wydaniem przez TK orzeczenia o niekonstytucyjności wspomnianego rozporządzenia opłata została obniżona do 75 zł.

Zwracam się w interpelacji z następującymi pytaniami do Pana Ministra: Czy resort zamierza uznać swój błąd prawny w przypadku złożenia przez ZPP powództwa w sądzie? Czy mimo uznania rozporządzenia z 2003 r. za niezgodne z konstytucją obywatele, którzy starają się o zwrot kwoty 425 zł, nadal będą musieli występować do sądu o uznanie tej kwoty, czy też jest to wystarczająca podstawa do wpłaty kwoty wynikającej ze stwierdzonej nadpłaty?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22519)

do ministra finansów

**w sprawie zakazu umieszczania
przez uczelnie środków z dotacji
budżetowych na lokatach bankowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z zapisem ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240) uczelnie wyższe nie mają prawa umieszczać środków pochodzących z dotacji budżetowych na lokatach bankowych.

Władze uczelni podkreślają, iż regulacja ta jest niekorzystna, gdyż naraża uniwersytety, politechniki i akademie na duże straty finansowe. Szacuje się, że od momentu wprowadzenia przepisów ustawy w życie do chwili obecnej uczelnie straciły ca 100 mln zł.

Przed podjęciem decyzji o umieszczeniu pieniędzy na lokacie uczelnie przeprowadzały negocjacje z kilkoma bankami w celu wybrania najlepszej oferty. Zarobione w ten sposób pieniądze sięgały od kilkuset tysięcy złotych do ponad miliona – miały zatem duży wkład w funkcjonowanie uczelni. Należy także nadmienić, iż były one dobrze gospodarowane i nieprzeznaczane na ryzykowne inwestycje. Wypracowane fundusze starczały np. na zapłacenie rachunków za prąd w kilku uczelnianych budynkach.

Obecnie uczelnie mogą lokować środki tylko na zwykłych rachunkach bankowych, co generuje znaczne straty – pieniądze i tak trafiają do banku, ale ich oprocentowanie jest niższe.

Budżet państwa przeznaczają na szkolnictwo wyższe ok. 10 mld zł rocznie. Na tle innych państw rozwiniętych kwota ta przedstawia się bardzo skromnie – polski nakład na uczelnie jest kilkakrotnie niższy niż w Niemczech czy Japonii, a porównując go z wydatkami Stanów Zjednoczonych, podobna suma stanowi często budżet jednej tylko tamtejszej uczelni.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co było powodem podjęcia decyzji o wprowadzeniu zakazu umieszczania przez uczelnie środków pochodzących z państwowych dotacji na lokatach bankowych?

2. Czy przedmiotowy zakaz przyniósł oczekiwane oszczędności?

3. Czy resort rozważa możliwość wycofania przepisów zabraniających uczelniom odkładanie funduszy na lokatach?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22520)

do ministra zdrowia

**w sprawie nadania walce z cukrzycą rangi
priorytetu polityki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! Polskie Stowarzyszenie Diabetyków alarmuje, iż zachorowalność na jedną z najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych bezustannie rośnie, dotykając kolejne rzesze ludzi na całym świecie, a związane z nią groźne powikłania stają się coraz częstszymi przyczynami zgonów. Liczba cierpiących na tę chorobę w Polsce sięga już ok. 2,5 mln, a dane szacunkowe na rok 2030 wskazują, że wtedy ich liczba może wynieść aż 4,8 mln.

Z tego powodu niezbędne jest, aby walka z cukrzycą uzyskała rangę priorytetu polityki zdrowotnej, gdyż trzeba podjąć zdecydowane działania ograniczające zdrowotne konsekwencje choroby, a także koszty społeczno-ekonomiczne. Nieleczona lub leczona nieodpowiednio cukrzyca może bowiem doprowadzić do wielu poważnych powikłań zdrowotnych, co więcej, pociąga ona za sobą znaczne koszty, które dotyczą zarówno chorych, jak i całe państwo. Leczenie cukrzycy uszczupla budżet państwa o 2,5 mld zł rocznie, a faktyczne koszty są jeszcze większe, gdyż obejmują także utratę produktywności chorych, opiekę sprawowaną nad chorymi przez bliskich, wydatki na

zwolnienia lekarskie, renty i przedwczesne emerytury oraz przedwczesną śmiertelność. Szacuje się, iż koszty pośrednie cukrzycy stanowią od równowartości do trzykrotności kosztów bezpośrednich.

Powyższe dane są alarmujące i wstrząsające, jednak stan rzeczy może zostać poprawiony poprzez właściwą profilaktykę, odpowiednią edukację zdrowotną oraz nowoczesne leczenie. Takie działania mogą doprowadzić do zahamowania fali nowych zachorowań i występowania późnych powikłań cukrzycy.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w związku ze wzrastającą liczbą zachorowań na cukrzycę resort przewiduje możliwość refundacji szerszego portfolio leków, co umożliwiłoby lekarzom możliwość dobierania leków do indywidualnych potrzeb i cech chorego?

2. Czy ministerstwo planuje refundację nowoczesnych leków, takich jak analogi insuliny i leki inkretynowe, które wpływają na lepszą kontrolę stężenia glukozy we krwi i pozwalają na odsunięcie w czasie rozpoczęcia insulinoterapii, a co za tym idzie umożliwiają ochronę chorych przed powikłaniami związanymi z insulinoterapią?

3. Czy planowane jest wdrożenie programu edukacji lekarzy POZ, aby wyposażyc ich w wiedzę umożliwiającą diagnozowanie i leczenie cukrzycy?

4. Czy wobec niskiej jakości opieki medycznej w Polsce resort zamierza prowadzić intensywną edukację chorych, mającą na celu podniesienie świadomości dotyczącej zagrożeń wynikających z choroby?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22521)

do ministra środowiska

w sprawie zmiany ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z toczącym się procesem legislacyjnym nad projektem zmiany ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, gdyż stosowaniu przepisów tejże ustawy w dotychczasowym brzmieniu towarzyszą swego rodzaju problemy. Niestety, proponowana nowelizacja nie uwzględnia rozwiązania tychże kłopotliwych zagadnień, które uniemożliwiają egzekwowanie utrzymania czystości i porządku na publicznie dostępnych, ale nieprzeznaczonych do użytku publicznego nieruchomościach, co bardzo niekorzystnie oddziałuje na estetykę tych miejsc.

Problem stanowi nałożenie na właścicieli nieruchomości obowiązku uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innego rodzaju zanieczyszczeń tylko z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej, służącą ruchowi pieszemu, położoną bezpośrednio przy granicy posesji. Oznacza to, że właściciele nieruchomości nie są zobligowani do utrzymania porządku np. na pustych placach i innych ogólnodostępnych terenach. Zaiste w art. 4 przedmiotowej ustawy ustalono, że rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, jednak zasady te mają dotyczyć jedynie tych części nieruchomości, które służą do użytku publicznego. Zatem nie można do nich zaliczyć pustych placów i innych nieruchomości niezabudowanych i niezamieszkałych, położonych często w centrum miasta. Według sądów administracyjnych brak jest bowiem podstaw prawnych do nakładania przez organy stanowiące gmin obowiązku utrzymania należytego stanu sanitarno-higienicznego pomieszczeń i urządzeń budynku oraz niezabudowanych terenów nieruchomości.

Tego rodzaju rozwiązanie prawne mija się ze społecznymi oczekiwaniami i skutkuje licznymi zgłoszeniami do straży miejskiej, której funkcjonariusze nie mogą jednak egzekwować przestrzegania przepisów na terenach nieobjętych ustawowym obowiązkiem sprzątnięcia.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy w toku obecnych prac legislacyjnych istnieje możliwość określenia, w sposób jednoznaczny, w art. 5 ustawy obowiązku właściciela utrzymania czystości i porządku na terenie jego nieruchomości, a w szczególności na jej publicznie dostępnych częściach?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22522)

do ministra skarbu państwa

w sprawie sytuacji w PLL LOT SA

Szanowny Panie Ministrze! Jedno z najstarszych przedsiębiorstw przewozowych na świecie, jakim są Polskie Linie Lotnicze LOT, zmaga się z poważnymi problemami finansowymi, które dotyczą całego zakresu działania spółki. Tarapaty największego polskiego przewoźnika są tak ogromne, iż jeśli nie dojdzie do podjęcia stanowczych i śmiałych decyzji, firma może przestać istnieć. Szacunkowe wyliczenia

wskazują, że PLL LOT na samych kosztach pracy, które są niższe niż w przypadku zachodnich przewoźników, generuje oszczędności sięgające ok. 600 mln zł, jednak pieniądze te nie są należycie wykorzystywane m.in. przy współdziałaniu różnorodnych firm konsultingowych i wielu pośrednikach. Finansowe kłopoty spółki są efektem działań osób zarządzających Polskimi Liniami Lotniczymi wskazywanymi przez Ministerstwo Skarbu Państwa, które jest największym udziałowcem spółki.

Według związków zawodowych dwaj prokurenci prezesa: P. K. i M. J. od ponad ośmiu lat działają wspólnie z obecnym prezesem w różnych innych spółkach – ostatnio „Ruch”. Przed ogłoszeniem konkursu na nowego prezesa w LOT, na polecenie resortu Skarbu Państwa, od dnia 6 października 2010 r. zostali oni zatrudnieni na umowę zlecenie. Ich zadaniem było przygotowanie analizy „efektywności biznesowej spółki PLL LOT”. Faktycznie kontaktowali się z kluczowymi osobami w PLL LOT SA i pytali o szczegóły dotyczące spółki, w tym o siatkę połączeń i sprawy handlowe. Niektórym z menedżerów przedstawiali się jako audytorzy z Ministerstwa Skarbu Państwa. Nie trzeba się daleć domyślać, kto i w jaki sposób wspierał i kto, wzbogacając w strategiczną wiedzę, przygotował obecnego prezesa do wygrania konkursu i pełnienia dalej misji w zamierzonym celu.

Sytuacja w PLL LOT zaczęła zmierzać w złym kierunku po wyprowadzeniu ze spółki 8 samolotów Boeing B-737 i na tej podstawie stworzeniu przewoźnika Centralwings, który, jak się później okazało, miał wygenerować ok. 270 mln zł strat w ciągu czterech lat swojej działalności. Straty te zostały pokryte przez PLL LOT SA. W roku 2008 podstawową przyczyną ogromnych strat finansowych spółki sięgających 733 mln zł był błędny hedging paliwa, który przez dwa lata zobowiązywał PLL LOT do korzystania z paliwa ponad dwa razy droższego od paliwa oferowanego przez konkurencję. Co więcej, istniała możliwość zawarcia umowy obejmującej krótszy okres korzystania z ww. paliwa. Żadna z osób z nadzoru właścicielskiego nie poniosła konsekwencji tych działań.

Ponadto do „zasług” dwóch ostatnich prezesów spółki należy likwidacja połączeń z Krakowa i Rzeszowa do USA – obecnie połączenia na tej trasie realizowane są przez Air Italy Polska. Loty narodowego przewoźnika zostały zamknięte mimo licznych protestów wieloletnich pasażerów, pracowników, Polonii oraz Kongresu Polonii Amerykańskiej. Efektem tego zabiegu jest utrata 75% pasażerów z północnej i północno-zachodniej Polski, którzy korzystają z usług zagranicznej konkurencji. Co więcej, wszystko wskazuje na to, że pozostali pasażerowie korzystający z PLL LOT także zrezygnują z tych usług na rzecz rychłego otwarcia portu przesiadkowego na lotnisku Schonefeld.

Zarząd firmy doprowadził także do likwidacji lotów z Krakowa z powodu drzew rosnących na górze po zachodniej stronie lotniska. Drzewa te w kilku

przypadkach w skali rocznej spowodowały, że samoloty ze względów bezpieczeństwa nie mogły zabrać pełnego ładunku, musiały więc latać przez Warszawę celem dotankowania paliwa lub zrezygnować z kilku ton ładunku, startując z Krakowa. Te kilka przypadków zdecydowało o likwidacji lotów z powodu ich nierentowności. Należy nadmienić, iż zanim konkurencyjne firmy przejęły połączenie, zapadła decyzja o ścięciu drzew i wierzchołka góry w celu wydłużenia pasa startowego o 300 m i umożliwienia operacji przy użyciu najcięższych maszyn.

Obecny prezes nie przedłużył kontraktu na 5 samolotów Embraer EMB-145, co spowoduje trudności z dopięciem rozkładu na okres letni. Oddany został także Boeing B-767 dalekiego zasięgu, przez co połączenia atlantyckie zostaną ograniczone do 35%. Kolejne cztery nowe EMB-170 zostaną wyeliminowane z floty w tym roku. Zostaną one zamienione na EMB-195, które jednak nie trafią do LOT-u, a do Eurolotu, w którym LOT ma jedynie 30% udziałów. Pozbycie się samolotów będzie oznaczało utratę 90 miejsc pracy przez pilotów, 200 przez stewardessy i proporcjonalną ilość pracowników naziemnych.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy resort planuje prywatyzację PLL LOT i w jakiej formie?
2. Czy przewidywane jest powołanie komisji parlamentarnej celem oceny sytuacji, w jakiej znajduje się narodowy przewoźnik?
3. Czy resort kontroluje i akceptuje poczynania Zarządu i Rady Nadzorczej PLL LOT SA?
4. Czy osoby odpowiedzialne za doprowadzenie spółki na skraj bankructwa poniosą konsekwencje swoich działań?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22523)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie projektu urzędniczego
ingerowania w umowy między sklepami
i ich dostawcami**

Szanowny Panie Ministrze! Powołany z inicjatywy Pana Ministra Międzyresortowy Zespół ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego o wdzięcznym skrótce MZdsZPRAR-SiPFLŻ ma zająć się projektem urzędniczego ingerowania w handel, tj. w umowy zawierane między sklepami i ich dostawcami, aby wyeliminować nieuczciwe

praktyki handlowe, jakimi są opłaty za promocję towaru narzucane dostawcom przez sieci handlowe.

Sytuacja w handlu jest kłopotliwa, gdyż każda ze stron przedstawia swoje odmienne racje. Według dostawców opłaty narzucane przez hipermarkety są zbyt wysokie i nie przynoszą korzyści. Natomiast przedstawiciele sklepów wielkopowierzchniowych twierdzą, iż operują na bardzo niskich marżach, a na darmową promocję hipermarketów nie stać. Pomysł wkraczania urzędników pomiędzy sklepy a dostawców jest krytykowany przez prezesów firm handlowych, którzy wskazują, że tego typu regulacje znacznie utrudniają działanie.

Słuszność projektu zakładającego zlikwidowanie opłat budzi jednak poważne wątpliwości, gdyż podobne inicjatywy nie sprawdziły się w innych krajach europejskich – co więcej, na Węgrzech legalność inicjatywy bada Trybunał Konstytucyjny.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego proponowany jest projekt, który w innych krajach europejskich okazał się być niepowodzeniem i istnieją wątpliwości co do jego legalności?

2. Jakie regulacje mają zawierać poprawki do ustawy o cenach oraz o ochronie konkurencji i konsumentów, które mają zostać zgłoszone przez MZdsZ-PRARSiPFŁŻ?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22524)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wciąż zwiększającej się liczby urzędników

Szanowny Panie Premierze! Jedna z obietnic złożonych Polakom przez pana premiera dotyczyła funkcjonowania państwowej administracji. Biurokracja miała być zredukowana, liczba urzędników także, a działania przedsiębiorców znacznie ułatwione poprzez wprowadzenie m.in. tzw. jednego okienka dla rejestracji małych firm, skrócenie czasu uruchomienia działalności gospodarczej i wspomniane już ograniczenie zbędnych procedur przez sejmową komisję „Przyjazne Państwo”. Poprawienie kondycji administracji państwowej miało dokonać się także przez zmniejszenie liczby urzędników.

Dziś wiemy, że żaden z postulatów nie doczekał się realizacji, a jeśli chodzi o redukcję nadmiaru urzędniczych etatów, należy nadmienić, że sytuacja nie tylko nie uległa poprawie, ale wręcz przeciwnie

– liczba urzędników za rządów obecnego gabinetu znacznie wzrosła i osiągnęła stan 600 000 osób, co uczyniło armię urzędników sześciokrotnie liczebniejszą od Sił Zbrojnych RP. Sytuację pogarsza także fakt, iż mimo że w administracji publicznej zatrudnianych jest coraz więcej osób, jakość jej funkcjonowania nie poprawiła się – dotyczy to głównie wciąż długiego czasu załatwiania spraw urzędowych. Co więcej, liczba urzędników wzrasta nawet w miastach, w których znacznie zmniejszyła się liczba mieszkańców.

Szanowny Panie Premierze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Tłumacząc swoją porażkę, jaką było wprowadzenie okienka służącego do rejestracji małych firm, wskazuje Pan, iż winna temu jest „mielizna urzędniczej mentalności”. Należałoby jednak zauważyć, że urzędnicy nie są bytami istniejącymi niezależnie, ale takimi, które podlegają ustawodawcy i działają na podstawie przepisów, a któż jak nie Pan Premier jest nadrzędnym legislatorem?

2. Czy zamierza Pan podjąć jakiegokolwiek kroki zmierzające ku zredukowaniu liczby urzędników, która wciąż wykazuje tendencję zwyżkową?

3. Czy oprócz niezrealizowanych planów wprowadzenia okienka do rejestracji małych firm itp. zostały zaplanowane inne, łatwiejsze do zrealizowania przez rząd uproszczenia pozwalające na zahamowanie wszechobecnej biurokracji?

4. Jaki w obecnej sytuacji sens ma utrzymywanie stanowiska pełnomocnika rządu ds. ograniczenia biurokracji?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Interpelacja (nr 22525)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie projektu liberalizacji ustawy antynarkotykowej

Szanowny Panie Premierze! Zakończyły się prace nad nowelizacją ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jednakże z niektórych założeń rządowego projektu wynika, iż regulacja będąca ustawą antynarkotykową zmierza w kierunku przeobrażenia się w ustawę pronarkotykową. Według poprawek przyjętych przez sejmową Komisję Sprawiedliwości i Praw Człowieka sąd, a nawet prokurator, będzie mógł doprowadzić do umorzenia sprawy w przypadku, gdy osoba zatrzymana za posiadanie substancji psychoaktywnych będzie znajdowała się w posiadaniu nieznacznej ich ilości i gdy nie będzie wątpliwości co do

tego, iż narkotyki będą przeznaczone na użytek własny zatrzymanego. Nowelizacja ustawy zakłada także możliwość zawieszenia odbywania kary przez osobę uzależnioną na czas leczenia lub rehabilitacji.

Największa partia rządząca w obecnym czasie naszym krajem jest ugrupowaniem chlubiącym się swoją nowoczesnością, otwartością i liberalizmem, jednak jej członkowie zdają się zapominać, że cechy te nie powinny sprowadzać się do nieskrępowanej akceptacji zjawisk, które mogą pociągać za sobą poważne, bardzo niepożądane konsekwencje. Przyzwolenie na używanie środków odurzających może w pierwszej kolejności stać się zachętą do ich stosowania, co w dalszej konsekwencji może prowadzić do większej liczby osób uzależnionych. Za poparcie tego przykładu może służyć sytuacja, w jakiej znalazła się Holandia, gdzie wielu narkomanów uzależnionych od twardych narkotyków zaczynało od stosowania zalegalizowanej marihuany. Ponadto możliwość zawieszenia odbywania kary przez narkomanów, którą będzie dawało leczenie, może poskutkować zaopatrywaniem się osób uzależnionych w fałszywe zaświadczenia lekarskie. Co więcej, jest wysoce prawdopodobne, że policjanci i prokuratorzy będący świadomi, iż nie są zobligowani do ścigania osób posiadających niewielką ilość narkotyku, będą chętnie korzystać z tej możliwości i ich zainteresowanie tego rodzaju sprawami znacznie zmaleje.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jakim celu otwiera się furtkę do bezkarnego korzystania z narkotyków?

2. Jaką ilość narkotyku stanowi „ilość nieznaczna”?

3. Na jakiej podstawie rozwiewane będą wątpliwości, czy osoba posiadająca narkotyki ma zamiar przeznaczyć je tylko na użytek własny?

4. W jaki sposób Pan Premier wytłumaczy logikę sytuacji, w której produkcja i handel określonej substancji są zakazane, a korzystanie z niej jest w praktyce legalne?

5. Czyżby otwieranie furtki ułatwiającej dostęp do narkotyków było przedwyborczym manewrem, którego celem jest zjednanie sobie młodego elektoratu, który jest najbardziej zainteresowany przedmiotową sprawą?

6. W rozmowie z artystami na antenie TVN24 Pan Premier stanowczo oświadczał, iż nie zamierza popierać legalizacji narkotyków. Czy pozwolenie na posiadanie nieznacznej ilości narkotyków nie jest ich częściową legalizacją?

7. Czy nie uważa Pan, że liberalizacja ustawy antynarkotykowej jest wyciągnięciem ręki do dilerów i mafii narkotykowej?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22526)

do ministra zdrowia

w sprawie utrudnień w dostępie do leczenia uzdrowiskowego dla dzieci

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obowiązującymi przepisami, leczenie uzdrowiskowe dzieci jest bezpłatne, a koszty ich pobytu w sanatoriach pokrywane są ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia. Rodzice, którzy chcą opiekować się dziećmi w czasie ich kuracji w zakładzie uzdrowiskowym, ponoszą pełną odpłatność za swój pobyt. Dzieci będące uczniami szkół podstawowych lub gimnazjów mogą być kierowane na leczenie uzdrowiskowe przez cały rok, zaś młodzież licealna może korzystać z leczenia uzdrowiskowego w okresach wolnych od nauki. Rodzice dzieci, których stan zdrowia wymaga odbycia kuracji w zakładzie uzdrowiskowym, zwracają jednak uwagę na problem z dostępem do sanatoriów. Młodzi pacjenci, aby mogli skorzystać z tej formy leczenia, często muszą oczekiwać kilka, a w skrajnych przypadkach nawet kilkanaście miesięcy na kurację. Kolejną barierą dla wielu rodziców jest brak środków finansowych na pokrycie własnego pobytu w sanatorium w celu opieki nad swoim dzieckiem w czasie trwania turnusu. Sytuacja ta skutkuje tym, że często rezygnują oni z wyjazdu dziecka do zakładu uzdrowiskowego.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo w celu zwiększenia dostępu do leczenia uzdrowiskowego dla dzieci?

2. Ile zakładów uzdrowiskowych dla dzieci działa obecnie w Polsce i czy jest to wystarczająca ilość?

3. Czy ministerstwo planuje wprowadzenie rozwiązań, które umożliwiłyby rodzicom o niskich dochodach darmowy pobyt z leczącym się dzieckiem w sanatorium?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22527)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie funkcjonowania straży miejskich

Szanowny Panie Ministrze! Najwyższa Izba Kontroli przeprowadziła kontrole 24 straży miejskich. Badania kontrolne objęły okres od 1 stycznia 2008 r.

do 30 czerwca 2010 r. Wnioski płynące z kontroli są niepokojące. W coraz mniejszym stopniu straże miejskie wykonują zadania, które mają na celu zapewnienie porządku i bezpieczeństwa publicznego. Według danych statystycznych, przedstawianych przez straże miejskie w latach 2005–2009, występował ciągle wzrost ujawnianych przez te formacje wykroczeń. Należy jednak zwrócić uwagę, że liczba interwencji w sprawach porządku publicznego wzrosła jedynie o 2,7%. Dla porównania liczba wykrywanych wykroczeń komunikacyjnych zanotowała wzrost o blisko 200%. Dane statystyczne pokazują dużą dynamikę wzrostu wykrywanych przewinień komunikacyjnych przez straże miejskie, w 2005 r. stanowiły one 27,4% ogólnej liczby wszystkich ujawnionych wykroczeń, aby w 2009 r. osiągnąć już 65,2%. Najbardziej niepokojące dane przedstawione przez NIK wskazały, że liczba interwencji związanych z bezpieczeństwem i porządkiem publicznym w niektórych gminach zmalała nawet o 41%. NIK wskazała również w wielu przypadkach brak prowadzenia odpowiedniej dokumentacji podejmowanych przez funkcjonariuszy działań oraz brak sprawowania należytego nadzoru nad strażami miejskimi ze strony burmistrzów i prezydentów miast. Wydaje się, że kontrola NIK wykazała potrzebę zmian w sposobie działania i funkcjonowania straży miejskich, zwłaszcza przez położenie większego nacisku na dbanie przez te służby o bezpieczeństwo i porządek publiczny na terenie gmin, na których działają.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy ministerstwo podejmie działania, które doprowadzą do poprawy funkcjonowania straży miejskich zgodnie z oczekiwaniami społeczności lokalnych?

Z poważaniem

Posel Jan Warzecha

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22528)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planu limitu mianowań
urzędników w służbie cywilnej
na lata 2012–2014**

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, Rada Ministrów ustala corocznie trzyletni plan limitu mianowań urzędników w służbie cywilnej. W wyniku podjętej przez rząd decyzji w kolejnych trzech latach liczba mianowań urzędników w służbie cywilnej wyniesie: w 2012 r. – 500 osób, w 2013 r. – 500 osób i w 2014 r. – 500 osób. W 2010 r. limit mianowań

wynosił 1 tysiąc osób, do postępowania kwalifikacyjnego zgłosiło się ok. 2,5 tys. chętnych, a liczba osób, które uzyskały pozytywny wynik z tego postępowania, wyniosła ok. 1,5 tys. Tym samym ok. 500 urzędników, mimo spełnienia warunków określonych w ustawie o służbie cywilnej, nie uzyskało mianowania. Można więc zauważyć coraz większe zainteresowanie pracowników służby cywilnej uzyskaniem mianowania. Należy podkreślić, że zadaniem pracowników służby cywilnej jest zapewnienie sprawnej i działającej na odpowiednim poziomie administracji publicznej. Za taki stan rzeczy powinni być odpowiedzialni profesjonalni i kompetentni urzędnicy. Wdaje się, że taki poziom wiedzy i umiejętności gwarantują mianowani pracownicy służby cywilnej, ze względu na wymogi, które muszą zostać spełnione, aby taki stopień kwalifikacji uzyskać. W interesie polskiego państwa jest posiadanie jak największej liczby profesjonalnej kadry urzędniczej.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego w ostatnich latach zmniejszany jest limit mianowań urzędników w służbie cywilnej?
2. Czy działania rządu nie powinny iść w kierunku przygotowania jak największej liczby profesjonalnych pracowników służby cywilnej?

Z poważaniem

Posel Jan Warzecha

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22529)

do ministra zdrowia

**w sprawie niepokojącej sytuacji finansowej
służby zdrowia na terenie woj. śląskiego**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynął apel Okręgowej Rady Lekarskiej w Katowicach z dnia 2 kwietnia 2011 r. w sprawie niedofinansowania świadczeń zdrowotnych w woj. śląskim. Sytuacja finansowa służby zdrowia na tym terenie z roku na rok jest coraz gorsza. Członkowie okręgowej rady lekarskiej podkreślają, że sytuację pogarszają wprowadzone przez ministerstwo nowe zasady podziału środków finansowych, które ograniczają dostęp pacjentów do właściwego leczenia oraz do jego kontynuacji, a także pozbawiają lekarzy miejsc pracy, należytej płacy i właściwych warunków do udzielania świadczeń medycznych. „Reformy” wprowadzone do tej pory przez ministerstwo prowadzą jedynie do zapaści finansowej w służbie zdrowia i naruszają bezpieczeństwo zdrowotne pacjentów.

W związku z powyższym prosimy Panią Minister o odpowiedź na pytanie: W związku z powyższym,

czy ministerstwo weźmie pod uwagę postulaty Okręgowej Rady Lekarskiej w Katowicach i rozważy wprowadzenie zmian w obecnym sposobie przydzielania kontraktów i podziału środków finansowych pomiędzy poszczególne oddziały NFZ, tak aby nie dyskryminowały one takich ośrodków medycznych, jak Śląsk?

Z poważaniem

Posłowie Jadwiga Wiśniewska
i Stanisław Szwed

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22530)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie rejestracji za pomocą kas
fiskalnych wpływów wnoszonych
przez podopiecznych i ich rodziny do kas
na konto domów opieki społecznej**

Domy Pomocy Społecznej będące jednostkami budżetowymi, niekomercyjnymi, działające na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. Nr 175, poz. 1362, ze zm.) świadczą dla mieszkańców usługi pomocy społecznej wraz z zakwaterowaniem, dział 87 PKWiU z 2008 r. Usługi świadczone są na podstawie decyzji administracyjnych wydawanych przez ośrodki pomocy społecznej.

Z decyzji takiej wynika między innymi, iż: „opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej wnosi mieszkaniec domu”, art. 61 ustawy o pomocy społecznej. Pozostałą część odpłatności ponoszą odpowiednio zobowiązani do alimentacji i/lub gminy kierujące mieszkańca do placówki. Odpłatność zgodnie z ww. decyzjami uiszczana jest w zdecydowanej większości na konta bankowe, rzadko do kasy.

Pozostaje bezsporne, że DPS zwolniony jest z podatku VAT na podstawie art. 43 pkt. 1 ust. 22 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

W roku 2010 domy pomocy społecznej objęte były zwolnieniem z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących, §2 oraz poz. 26 z załącznika do rozporządzenia z dnia 23 grudnia 2009 r. w sprawie czynności zwolnionych z obowiązku ewidencjonowania, Dz. U. Nr 224, poz. 1797.

Na podstawie rozporządzenia MF z dnia 26.07.2010 r., Dz. U. Nr 138, poz. 930 usługi w zakresie opieki społecznej tracą zwolnienie z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących z dniem

30.04.2011 r., gdyż dział 87 PKWiU z 2008 r. nie jest wymieniony w załączniku do rozporządzenia.

Gdy liczba odbiorców jest większa od 20, a ilość transakcji realizowanych w ciągu roku jest większa niż 50 nie mają zastosowania szczególne czynności wymienione w pozycji 34 załącznika do rozporządzenia MF z dnia 26.07.2010 r. (Dz. U. Nr 138, poz. 930).

Większość wpłat przekazywana jest przez ZUS w postaci przelewów bankowych, ale tytuł tego przelewu brzmi „potrącenie” i nie jest co do kwoty tożsame z miesięczną odpłatnością ponoszoną przez podopiecznego. Jest zatem wysoce wątpliwe, aby można było uznać, iż jest wyjaśnione, za jaką transakcją dotyczyła płatność, zatem w większości nie ma zastosowania powołanie się na szczególne czynności wymienione w pozycji 37 załącznika do rozporządzenia MF z dnia 26.07.2010 r., Dz. U. Nr 138, poz. 930.

Powyższe ustalenia stanowią przesłankę do wprowadzenia kasy rejestrującej w DPS.

Z drugiej strony art. 43, ust 1, pkt. 22 oraz art 111, ust. 1 i ust. 8 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm., zauważyć należy, że kasy fiskalne służą do rejestracji obrotu i związanych z nim kwot podatku VAT. Stąd też, skoro DPS świadczył będzie wyłącznie usługi pomocy społecznej zwolnione od VAT, to w takiej sytuacji z tytułu tychże usług nigdy nie wystąpi kwota podatku związanego z obrotem, w związku z czym nie ma potrzeby prowadzenia ewidencji z użyciem kasy. Zauważyć trzeba, że rozporządzenie ministra finansów z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących, Dz. U. Nr 138, poz. 930, odnosi się jedynie do tych czynności, które, co do zasady, podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT.

Szanowna Pani Minister! Powyższe pozwala postawić następujące pytania:

1. Dlaczego domy pomocy społecznej zwolnione z podatku VAT nie są zwolnione z rejestracji wpływów z tytułu odpłatności za pobyt podopiecznych przy pomocy kas fiskalnych?

2. Czy Pani Minister podejmie działania, aby przywrócić w rozporządzeniu Ministra Finansów zwolnienie z obowiązku stosowania kas fiskalnych?

3. Czy wpływy z tytułu odpłatności wnoszone do kasy i na rachunki bankowe domów pomocy społecznej przez osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej, podopiecznych i członków ich rodzin, należy rejestrować przy użyciu kasy rejestrującej?

Z poważaniem

Posłowie Stanisław Szwed
i Jadwiga Wiśniewska

Bielsko-Biała, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22531)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie skutków dla PFRON
znowelizowania przepisów dotyczących
zatrudniania osób niepełnosprawnych**

W aktualnym stanie prawnym przedsiębiorstwa zatrudniające powyżej 25 pracowników mają obowiązek zatrudniać co najmniej 6% osób niepełnosprawnych. W przypadku niewywiązania się z tego obowiązku są zobligowane do odprowadzenia do PFRON stosownej comiesięcznej opłaty. Wpłaty takie mogą ulec zmniejszeniu w przypadku korzystania z usług świadczonych przez zakłady zatrudniające określoną liczbę niepełnosprawnych. Coraz więcej pracodawców chcąc uniknąć wysokich wpłat na konto funduszu, decyduje się bądź to na zatrudnianie osób niepełnosprawnych, bądź też na współpracę z zakładami udzielającymi ulg we wpłatach.

Według danych Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w ostatnich dwóch latach zatrudnienie rencistów wzrosło aż o 25%, czyli o prawie 60 tys. osób. Tak więc im więcej niepełnosprawnych pracuje, tym więcej fundusz wydaje na ich wsparcie, a tym samym wpływy (kary za niezatrudnianie) zmniejszają się.

Pierwszego stycznia br. weszła w życie ustawa o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw, która miała na celu poprawę kondycji finansowej Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz zwiększenie środków na realizację pomocy celowej skierowanej indywidualnie do niepełnosprawnych.

Istotną zmianą, która miała zagwarantować wpływ do PFRON znaczących kwot, była w założeniu praktycznie całkowita likwidacja możliwości udzielenia swoim klientom przez przedsiębiorstwa zatrudniające niepełnosprawnych (tzw. sprzedających) ulgi we wpłatach na PFRON. Zgodnie bowiem z nowymi uregulowaniami sprzedający musi spełniać bardzo rygorystyczne warunki dotyczące zatrudnienia niepełnosprawnych ze szczególnymi schorzeniami, które praktycznie uniemożliwiają prowadzenie rynkowej działalności gospodarczej.

W rzeczywistości jednak sporo firm nie przestrzega nowych przepisów i stosując niezgodne z prawem praktyki, kusi swoich kontrahentów wyjątkowo wysokimi ulgami (nawet 80%), powodując w efekcie końcowym zdecydowane zmniejszenie wielkości zaplanowanych na 2011 r. wpływów do PFRON.

Stosuje się tu kilka metod. Niektóre z zakładów zignorowały nowe zasady ustalania uprawnień do udzielania ulg, uznając, że jeśli umowa o świadczenie usług z klientem została zawarta przed 29 listopada 2010 r., czyli przed dniem podpisania aktualnie obowiązującej ustawy, to mają prawo naliczać wysokość tejże ulgi w sposób dotychczasowy, a nowe przepisy

stosuje się do umów zawieranych po ww. dacie. Bezceremonialnie więc nadal udzielają ulg na starych zasadach.

Bardziej powszechna jest jednak inna sytuacja. Przedsiębiorca angażuje swój kapitał w dwie lub więcej firm, z których jedna ma tak ustaloną strukturę zatrudnienia, że spełnia ustawowy wymóg uprawniający ją do dawania swoim kontrahentom ulgi we wpłatach na PFRON. Jednak wszelkie zadania wynikające z zawartych z klientami umów realizuje nie tylko z pracownikami tej firmy, ale także, a nieraz przede wszystkim osobami zatrudnionymi w pozostałych zakładach, w których posiada udziały, bądź stanowiących np. grupę kapitałową, co już z założenia wyklucza możliwość udzielenia ulgi. Ustawa w art. 22 jasno bowiem precyzuje, że udzielając odpisu, sprzedający usługę bierze pod uwagę jedynie usługi wykonane przez własnych pracowników.

Taki rodzaj podwykonawstwa jest mniej lub bardziej udokumentowany, niemniej ustalenie stanu faktycznego wymaga od ewentualnych kontrolujących szczegółowej wiedzy, wnikliwości w badaniu dokumentów, a przede wszystkim kontroli prowadzonej w kilku płaszczyznach funkcjonowania przedsiębiorstwa.

Przedstawiony powyżej sposób obejścia przepisów ma nagminne zastosowanie u przedsiębiorców wykonujących usługi sprzątania, a przede wszystkim ochrony mienia, gdzie zleca się wykonanie monitoringu bądź zadań patrolu interwencyjnego innym firmom. Działają tak nawet duże spółki kapitałowe z Podkarpacia. Z ich przyczyny PFRON pozbawiony jest więc kolejnych pieniędzy, które miały być wydatkowane na potrzeby osób niepełnosprawnych.

Kolejnym niezgodnym z prawem działaniem przedsiębiorców udzielających przedmiotowych ulg jest fikcyjne zatrudnianie osób z orzeczeniem o niepełnosprawności w celu zarówno wyłudzenia dofinansowania do wynagrodzenia, jak też podwyższenia wskaźnika zatrudnienia uprawniającego do udzielenia ulgi. Taki niby pracownik otrzymuje umowę o pracę i kilka złotych za przysługę, natomiast w rzeczywistości nie świadczy żadnej pracy.

Podmioty zobligowane do dokonywania wpłat do PFRON skwapliwie korzystają z udzielanych w taki sposób ulg, bowiem oszczędzając własne środki, nie ponoszą w zasadzie żadnej odpowiedzialności karno-finansowej, a prawdopodobieństwo szczegółowej kontroli jest znikome. W efekcie stosowania tego procederu traci zarówno PFRON, jak i przedsiębiorstwa prowadzące działalność zgodnie z obowiązującym prawem.

W związku z przedstawioną powyżej sytuacją proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy wpływ comiesięcznych wpłat do PFRON od przedsiębiorców niezatrudniających niepełnosprawnych osiągnął poziom zakładany w związku z nowelizacją ustawy?

2. Dlaczego PFRON nie przeprowadza kontroli struktury zatrudnienia w zakładach pracy chronio-

nej w celu zweryfikowania ich uprawnień do udzielania ulg?

3. Czy planowane są kontrole przez organa skarbowe badające nadużycia w przedstawionym zakresie?

4. Czy planowane są kontrole przez PIP w zakresie legalności zatrudnienia?

5. Czy planowane są kontrole krzyżowe w przedsiębiorstwach korzystających z ulg i zakładach ich udzielających?

6. Czy praktycznie jest możliwe, aby działając w ramach prawem ograniczonych, świadcząc usługi utrzymania czystości i ochrony mienia, uzyskać takie wskaźniki, by udzielić kontrahentowi ulgi w wysokości 80%?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Chmielowiec

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22532)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie ludności polskiej za granicą
i współpracy z krajem ojczystym**

Od ponad dwóch wieków Polacy emigrowali w różne strony świata. W XIX w. miała miejsce duża fala emigracji, zarówno politycznej, jak i zarobkowej. W czasach PRL wyjazdy z kraju były często wybiciem drogi do wolności. W okresie transformacji ustrojowej wielu naszych rodaków emigruje po prostu za chlebem. Część z nich wraca lub planuje powrót do ojczyzny.

Warto niewątpliwie bliżej przyjrzeć się zjawisku obecności Polaków poza granicami kraju. Warto również spojrzeć na sposób organizacji naszych rodaków. Wydaje się nam, iż Polonia może być dobrym ambasadorem współczesnej Polski. Trzeba zachęcać Polaków poza granicami kraju do inwestowania w Polskę. W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji, uprzejmie Pana Ministra zapytujemy:

1. Kto i w jaki sposób zajmuje się sprawami Polaków poza granicami kraju w Ministerstwie Spraw Zagranicznych?

2. Jakimi podstawowymi danymi statystycznymi dysponuje MSZ na temat obecności, liczebności Polaków poza granicami kraju?

3. Jakie są szacunki w zakresie obecności, liczby Polaków na terenie państw Unii Europejskiej?

4. Jak przedstawia się stan Polonii w USA? W jaki sposób jest zorganizowana? Jak współpracuje z instytucjami Polski?

5. Czy i w jakim stopniu można mówić o większych polskich organizacjach w innych częściach świata?

6. W jaki sposób ogólnie MSZ współpracuje z polskimi organizacjami poza granicami kraju?

7. Jakie działania podejmuje MSZ na rzecz zachęcania naszych rodaków do podejmowania inwestycji w ojczystym kraju?

8. Jakie inne działania podejmuje MSZ, aby środowiska polskie i nasi rodacy poza granicami kraju byli „ambasadorami” współczesnej Polski, by promowali swoją ojczyznę?

Z poważaniem

Posłowie Krystyna Kłosin
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22533)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie sytuacji na Białorusi

Obecna sytuacja na Białorusi związana z wyborami prezydenckimi i prześladowaniami opozycji skłoniła mnie do wystosowania do Pana interpelacji w tej sprawie.

Ostatnie wybory prezydenckie na Białorusi, w których ówczesny prezydent Aleksander Łukaszenka zdobył prawie 80% głosów, były zdaniem tamtejszej opozycji sfałszowane. Na ulice wyszli obywatele, którzy demonstrowali przeciwko polityce Łukaszenki. Z tłumu liczącego 20 tys. osób prawie 600 osób zostało skazanych na kary pozbawienia wolności, a 7 opozycyjnych kandydatów aresztowano. Prezydent brutalnie tłumi wszelkie opozycyjne wystąpienia i prowadzi politykę nieakceptowaną nie tylko przez większość Białorusinów, ale i przez Europejczyków.

Wybory te ukazały skalę totalitarnego charakteru polityki władz białoruskich, brak demokracji i łamanie wszelkich praw obywatelskich w tym państwie. Nie reaguje ono na żadne apele Unii Europejskiej, w tym na rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji na Białorusi. Prowadzi wewnętrzną politykę w sposób totalitarny i bezkarny.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra pytanie: Jakie działania planuje podjąć Ministerstwo Spraw Zagranicznych, aby wspierać opozycję na Białorusi?

Z poważaniem

Poseł Witold Pahl

Gorzów Wielkopolski, dnia 10 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22534)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie funkcjonowania sieci łączności
w Policji**

W związku z problemem łączności w Policji i w trosce o bezpieczeństwo funkcjonariuszy pragnę wystosować do Pana interpelację w tej sprawie.

W ostatnich kilkunastu latach lubuska Policja za-inwestowała ogromne środki w modernizację i budowę nowoczesnych systemów radiokomunikacji. Miały one zwiększyć efektywność pracy Policji i przyczynić się do natychmiastowego reagowania w sytuacjach kryzysowych.

Niestety, mimo tych inwestycji wciąż istnieją miejsca, w których zasięgu nie mają policyjne radiostacje. Funkcjonariusze nie mają możliwości nawiązania łączności, co może stanowić zagrożenie życia zarówno dla policjantów, jak i ewentualnych ofiar przestępstw.

W związku z powyższym mam pytanie, czy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji planuje podjęcie działań mających na celu poprawę obecnej sytuacji.

Z poważaniem

Poseł Witold Pahl

Gorzów Wielkopolski, dnia 10 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22535)

do ministra infrastruktury

w sprawie ustawy o kierujących pojazdami

W związku z licznymi apelami właścicieli szkół nauki jazdy odnośnie do przepisów ww. ustawy, naruszających konstytucyjne zasady równości i swobody działalności gospodarczej, pragnę wystosować do Pana interpelację w tej sprawie.

Przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami wprowadzają przypisy o konieczności uzyskania przez ośrodki szkolenia kierowców potwierdzenia spełnienia dodatkowych wymagań, by móc wykonywać teoretyczne szkolenie kursantów przez Internet oraz kształcić instruktorów nauki jazdy i corocznie przedłużać ich uprawnienia. Spełnienie tych warunków jest dla małych ośrodków szkolenia, zwłaszcza specjalizujących się w szkoleniu jednej kategorii, praktycznie niemożliwe.

Taka regulacja może w konsekwencji spowodować jej niekonstytucyjność, jeśli chodzi o równość podmiotów (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP).

W związku z powyższym kieruję pytanie, czy Ministerstwo Infrastruktury zamierza podjąć działania w tej kwestii.

Z poważaniem

Poseł Witold Pahl

Gorzów Wielkopolski, dnia 10 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22536)

do ministra infrastruktury

w sprawie ostrości światła reklamowych

W związku z licznymi apelami mieszkańców naszego państwa odnośnie do ostrości światła ledowych reklam ulicznych pragnę wystosować do Pana interpelację w tej sprawie.

W ostatnim czasie na ulicach pojawiło się szereg reklam ledowych, których jaskrawe światło oślepia i dekoncentruje kierowców. Początkowym założeniem ich producentów było maksymalne skupienie uwagi potencjalnych klientów oraz wyróżnienie reklamy spośród wielu innych billboardów. Problem polega na tym, że żadne przepisy nie regulują jasności reklam ledowych.

Zazwyczaj właściciele tych urządzeń ustawiają w maksymalnym stopniu jaskrawość światła, aby reklama jak najbardziej skupiała na sobie uwagę. Ponadto w reklamach tego typu przeważnie nie jest regulowane światło w zależności od pory dnia. Przyczynia się to do intensywnego oślepiania kierowców zwłaszcza w porze nocnej, co wpływa negatywnie na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

W związku z powyższym mam pytanie: Czy Ministerstwo Infrastruktury planuje podjąć działania w tej kwestii?

Z poważaniem

Poseł Witold Pahl

Gorzów Wielkopolski, dnia 10 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22537)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie warunków dotyczących świadczeń
emerytalno-rentowych dla Polaków
pracujących poza granicami RP**

W związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego w sprawie pytania prawnego Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydziału Ubezpieczeń Spo-

łecznych dotyczącego warunków świadczeń emerytalno-rentowych dla Polaków pracujących poza granicami RP pragnę wystosować do Pani interpelację w tej sprawie.

Warunki świadczeń emerytalno-rentowych dla obywateli polskich, którzy pracują poza granicami Polski, regulują w głównej mierze przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zapisy tej ustawy są jednak niezgodne z Konstytucją RP, gdyż nakładają na obywatela Polski, aby uzyskać prawo do renty rodzinnej, obowiązek stałego miejsca zamieszkania na obszarze RP.

Fakt ten doprowadza do sytuacji, gdy obywatel Polski pracujący poza granicami państwa ma problem z uzyskaniem świadczeń emerytalno-rentowych w Polsce. Sytuacja taka nie ma miejsca, gdy świadczenia takie są nabywane w państwie, w którym obecnie pracuje, czy w przypadku renty rodzinnej – pracował zainteresowany.

5 lipca 2010 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie przesłanki stałego miejsca zamieszkania na obecnym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są niezgodne z Konstytucją RP.

W związku z powyższym mam pytanie: Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza podjąć kroki, aby uregulować tę kwestię?

Z poważaniem

Poseł Witold Pahl

Gorzów Wielkopolski, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22538)

do ministra środowiska

**w sprawie zwalczania barszczu
Sosnowskiego**

W związku z apelem Fundacji „Pałacy Problem – Heraclum” oraz licznymi przypadkami poparzenia rośliną barszcz Sosnowskiego pragnę wystosować do Pana interpelację w tej sprawie.

Barszcz Sosnowskiego jest to gatunek rośliny zielnej pochodzący z rejonu Kaukazu. Po rozprzestrzenieniu na obszarach Europy Środkowej i Wschodniej stał się rośliną inwazyjną. Początkowo uprawiany był jako roślina pastewna, jednak z czasem – głównie ze względu na zagrożenie dla zdrowia, zaprzestano jego uprawy. Mimo to roślina ta zaczęła rozsiewać się samowolnie. Obecnie zagraża zarówno ludziom, jak i zwierzętom, wywołując reakcje alergiczne, ciężkie poparzenia skóry oraz zmiany w środowisku przyrodniczym.

Uczulenie skóry występujące po zetknięciu się z tą rośliną przypomina oparzenie, w wyniku którego powstają trudno gojące się rany. Wydaje się więc, że wskazana roślina może stanowić zagrożenie dla mieszkańców naszego kraju.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o informację co do skali zjawiska, zagrożenia dla mieszkańców naszego kraju oraz ewentualnych działań podejmowanych przez ministerstwo w celu ograniczenia negatywnych efektów działania tej rośliny.

Z poważaniem

Poseł Witold Pahl

Gorzów Wielkopolski, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22539)

do ministra finansów

**w sprawie przekazywania 1% podatku
dochodowego na rzecz organizacji pożytku
publicznego**

Od 2007 r., kiedy to zmieniono przepisy podatkowe, możliwe stało się przekazywanie przez każdego płatnika 1% podatku dochodowego na rzecz organizacji pożytku publicznego. Aby wspomóc jakiś szczytny cel, wystarczy wypełnić kilka rubryk w zeznaniu podatkowym, tj. należy wpisać nazwę wybranej organizacji, jej numer wpisu do KRS oraz kwotę, którą chcemy przekazać. Przekazywana suma zostanie przelana na konto określonej organizacji przez Urząd Skarbowy.

Od kiedy wprowadzono wyżej opisaną procedurę, dobroczynność stała się działaniem prostym i powszechnie dostępnym. Niewielka liczba formalności sprawia, że coraz więcej osób decyduje się na przekazanie części należnego podatku, dlatego że przy minimalnym wysiłku mogą wesprzeć szczytny cel. Z pozorów niewielka kwota, jaką przekazujemy, staje się częścią większej sumy, którą wybrana organizacja przeznacza na jeden ze swoich celów statutowych.

Organizacji, które otrzymały pomoc w powyższy sposób, jest wiele. Na przykład schroniska zwierzęce, fundacje pomagające w leczeniu i rehabilitacji albo też zapewniające ciepły posiłek dzieciom w szkole, przytulki dla bezdomnych itp.

Bez względu na to, którą organizację wybierzemy, warto skorzystać z tej możliwości, jaką daje nam obowiązujące w naszym kraju prawo. Wypełniając kilka rubryk w zeznaniu podatkowym, mamy szansę przyczynić się do poprawy losu innych. Rozwijamy w ten sposób naszą wrażliwość oraz chęć niesienia pomocy.

Jak Ministerstwo Finansów odnosi się do pomysłu, aby przekazywanie 1% podatku dochodowego stało się obowiązkiem obywateli RP?

Czy odnośnie do ustawy o podatku dochodowym w kontekście finansowego wspomaganie organizacji użyteczności publicznej przewiduje się w najbliższym czasie jakiegóż zmiany prawne?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22540)

do ministra infrastruktury

w sprawie modernizacji centrum obsługi pasażera PKP w Kielcach

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jednolity tekst ustawy opracowany na podstawie: Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, prosimy Pana Ministra o przystąpienie do modernizacji centrum obsługi pasażera PKP w Kielcach.

Uzasadnienie. Dworzec kolejowy w Kielcach, oddany do użytku w 1971 r., nie przystaje do wymogów współczesnego świata. Ten dworzec straszy przyjeżdżających do Kielc. Straszy swoją architekturą, jest brzydki i niefunkcjonalny, niedostosowany dla niepełnosprawnych, niewygodny dla podróżujących. Jest trudny w obsłudze i bez względu na poziom zaangażowania się pracowników kolei pasażer opuszcza ten obiekt najczęściej zniesmaczony.

Budynek dworca to niejedyna nieruchomość w zakresie infrastruktury kolejowej w naszym mieście, która pilnie wymaga modernizacji. W celu poprawy warunków podróżowania konieczna jest całościowa modernizacja centrum obsługi pasażera, czyli budynku dworca kolejowego, peronów oraz przejścia podziemnego. W sytuacji kiedy, jak podał przedstawiciel Platformy Obywatelskiej, członek zarządu marszałkowskiego, linia kolejowa S8 będzie włączona do sieci kolei dużych prędkości, przebudowa centrum obsługi pasażera PKP w Kielcach jest inwestycją pierwszoplanową w obrębie infrastruktury kolejowej w naszym województwie.

Z uwagi na opisaną powyżej sytuację uprzejmie prosimy Pana Ministra o podjęcie skutecznych działań gwarantujących przeprowadzenie modernizacji centrum obsługi pasażera PKP w Kielcach oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy rząd podjął decyzję o włączeniu linii kolejowej S8 do sieci kolei dużych prędkości?

2. Jakie prace dostosowawcze i w jakim okresie zostaną wykonane na linii kolejowej S8?

3. Jaki planowany jest koszt prac koniecznych do wykonania na linii kolejowej S8 na odcinku Radom – Kielce w celu dostosowania i włączenia linii do sieci kolejowej dużych prędkości?

4. Kiedy wykonana będzie modernizacja centrum obsługi pasażera, czyli budynku dworca kolejowego, peronów oraz przejścia podziemnego w Kielcach?

Wnosimy o poinformowanie nas na piśmie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Posłanki Beata Kempa
i Maria Zuba

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22541)

do ministra infrastruktury

w sprawie realizacji projektów kolejowych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na terenie woj. śląskiego

Szanowny Panie Ministrze! W 2006 r. w Ministerstwie Transportu i Polskich Liniach Kolejowych SA pracowano intensywnie nad przygotowaniem Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, do którego wprowadzono szereg projektów kolejowych. W planowaniu zadań kierowano się wieloma kryteriami makroekonomicznymi, społecznymi, środowiskowymi i technicznymi. Program zatwierdzony został przez Radę Ministrów w listopadzie 2006 r. Na podstawie programu sporządzono listę projektów kolejowych (listę projektów indykatorywnych) i zatwierdzono przez rząd w styczniu 2007 r.

Na terenie Górnego Śląska na listę projektów indykatorywnych, oś priorytetowa VII: Transport przyjazny środowisku, wprowadzone były następujące projekty.

1. Projekty podstawowe:

a) „Modernizacja linii kolejowej E30/CE30 Zgorzelec/Bielawa Dolna – Wrocław – Katowice – Kraków – Medyka”. II etap, w tym na terenie woj. śląskiego był projekt: odcinek Opole – Kędzierzyn Koźle – Gliwice – Zabrze; do realizacji w latach 2009–2012,

b) „Modernizacja linii kolejowej E65 Gdynia – Warszawa – Katowice Zwardoń/Zebrzydowice, w tym na terenie woj. śląskiego były projekty:

— odcinek Katowice – Czechowice-Dziedzice – Zebrzydowice; do realizacji w latach 2013–2014,

— odcinek Czechowice-Dziedzice – Bielsko-Biała – Zwardoń; do realizacji w latach 2013–2014,

c) „Dojazdy do lotnisk”, w tym na terenie woj. śląskiego był projekt: Katowice – Pyrzowice; do realizacji w latach 2013–2014.

2. Projekty rezerwowe: „Modernizacja linii kolejowej E30/CE30 Zgorzelec – Wrocław – Katowice Kraków – Medyka”, w tym na terenie woj. śląskiego był projekt: odcinek Zabrze – Katowice – Kraków; do realizacji 2013–2014.

Po pogłębionych analizach stanu linii kolejowych w 2007 r. na listę projektów indykatywnych PO IiŚ pod działaniem 7.1: Rozwój transportu kolejowego, oś priorytetowa VII: Transport przyjazny środowisku wprowadzono dodatkowo na obszarze woj. śląskiego poprzez przeniesienie z listy rezerwowej na podstawową odcinek Zabrze – Katowice – Kraków.

W zestawieniu pn. „Indykatywny wykaz indywidualnych projektów kolejowych, w tym dużych projektów dla Programu Operacyjnego »Infrastruktura i środowisko«” do realizacji w latach 2009–2015 na terenie woj. śląskiego były zapisane projekty kolejowe – wykaz projektów wg stanu na 30 stycznia 2008 r.

1. Projekty podstawowe:

a) „Modernizacja linii E65/C-E65 na odcinku Katowice – Czechowice-Dziedzice – Zebrzydowice; planowana do realizacji w latach 2011–2014;

b) „Modernizacja linii E65/CE-65 na odcinku Czechowice-Dziedzice – Bielsko-Biała – Zwardoń; zaplanowana do realizacji w latach 2011–2015;

c) „Modernizacja linii kolejowej E30”, etap II:
— odcinek: Opole – Gliwice – Zabrze; planowany do realizacji – 2009–2013,

— odcinek: Zabrze – Katowice – Kraków; planowany do realizacji – 2009–2014;

d) „Budowa połączenia kolejowego MPL Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji Górnego Śląska”, odcinek Katowice – Pyrzowice; planowana do realizacji w latach 2010–2012.

2. Projekt rezerwowy: „Dostosowanie Centralnej Magistrali Kolejowej do prędkości 250 km/h na odcinku Grodzisk Mazowiecki – Zawiercie”, przewidywany okres realizacji projektu w latach 2011–2015.

W 2008 r. na listę indykatywną projektów indywidualnych (na listę projektów indykatywnych) dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013 pod działaniem 7.1: Rozwój transportu kolejowego, oś priorytetowa VII: Transport przyjazny środowisku, na terenie woj. śląskiego były wprowadzone projekty:

Projekty podstawowe:

1) nr PO IiŚ 7.1-2. „Modernizacja linii E65/C-E65 na odcinku Katowice – Czechowice-Dziedzice – Zebrzydowice; przewidywany okres realizacji projektu w latach 2011–2014,

2) nr PO IiŚ 7.1-3. „Modernizacja linii E65/C-E65 na odcinku Czechowice-Dziedzice – Bielsko-Biała – Zwardoń”; przewidywany okres realizacji projektu w latach 2011–2015,

3) nr PO IiŚ 7.1-10. „Modernizacja linii kolejowej E30, etap II. Odcinek Opole – Gliwice – Zabrze”; przewidywany do realizacji w okresie 2009–2013,

4) nr PO IiŚ 7.1-11. „Modernizacja linii kolejowej E30, etap II. Odcinek Zabrze – Katowice – Kraków”; przewidywana (planowana) do realizacji w okresie 2009–2014,

5) nr PO IiŚ 7.1-20. „Budowa połączenia kolejowego MPL Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji górnośląskiej. Odcinek Katowice – Pyrzowice”; okres realizacji 2010–2012.

Projekt rezerwowy: nr PO IiŚ 7.1-35. „Dostosowanie Centralnej Magistrali Kolejowej do prędkości 250 km/h na odcinku Grodzisk Mazowiecki – Zawiercie”; przewidywany okres realizacji projektu w latach 2011–2015.

Projekty powyższe posiadały decyzje Komisji Europejskiej o współfinansowaniu z Funduszu Spójności, stosownie do wniosków przygotowanych i złożonych przez PLK w latach 2007–2008.

W roku 2009 Zarząd PLK SA złożył wnioski o zmianę projektów indywidualnych. Na listach indykatywnych projektów podstawowych i rezerwowych PO IiŚ zaszły ogromne zmiany. Zmiany programu PO IiŚ zapewne były podstawą dla wnioskowania do Komisji Europejskiej o zmianę decyzji o współfinansowanie (zmianę kwot czy terminów) wielu projektów kolejowych. Z terenu Śląska wycofano projekty, które położone są na jednych z najbardziej obciążonych i wyeksploatowanych liniach kolejowych w Polsce. Na dużych odcinkach wprowadzono już prędkości przejazdów pociągów V20, V30km/h, co sprawia, że pociągi na tej trasie – do niedawna najbardziej uczęszczanej w kraju – „opustoszały”. Czas przejazdu Katowice – Kraków, 78 km, przekracza 2 godz. Jedynie modernizacja tego korytarza europejskiego do prędkości V160 i V200km/h pozwalałaby kolei konkurować czasem przejazdu z autostradą na relacji Kraków – Wrocław.

W miejsce wycofanych i ograniczonych rzeczowo projektów wprowadzono projekty z listy rezerwowej. Inne zastąpiono tzw. programem rewitalizacji linii kolejowych. Program zakłada według deklaracji roczną dotację 1 mld zł z budżetu państwa na przebudowę linii kolejowych w Polsce. Jak na razie jest rozdzielany bez jakichkolwiek kryteriów, wg uznania Zarządu PLK.

Ze Śląska wycofano z listy podstawowej projekty:

a) nr PO IiŚ 7.1-10 – „Modernizację linii kolejowej E30, etap II. Odcinek Opole – Gliwice – Zabrze” przewidywany do realizacji w okresie 2009–2013 – przeniesiony na listę projektów rezerwowych; trwają działania na okoliczność zmiany trasy korytarza E30 z Kędzierzyna-Koźla na Strzelce Opolskie oraz zmiany (obniżenia) prędkości pociągów V200 na V160km/h;

b) nr POIiŚ 7.1-11 – „Modernizację linii kolejowej E30, etap II. Odcinek Zabrze – Katowice – Kraków”; przewidywaną (planowaną) do realizacji w okresie 2009–2014; projekt ograniczono rzeczowo do odcinka Jęzor – Kraków, wycofując prawie cały odcinek linii kolejowej E30 z woj. Śląskiego; wycofany odcinek posiada najgorsze (najbardziej wyeksploatowane i zużyte) tory i budowle kolejowe, które de facto powinny

być przebudowane w pierwszej kolejności; tymczasem na chwilę obecną PLK SA deklaruje jedynie to, iż odcinek Gliwice-Łabędy – Jęzor będzie poddany rewitalizacji z programu budżetowego w latach 2012–2015; przewiduje na to zadanie ok. 350 mln zł; wystarczy to jedynie na nawierzchnię kolejową, a budowle kolejowe, sieci trakcyjne i urządzenia sterowania pozostaną stare i zużyte; skutkiem tych cięć w nakładach na modernizację infrastruktury na Śląsku będzie to, iż region straci wiele inwestycji „integrujących” poszczególne miasta i całą aglomerację śląską; zaplanowano tam wiele modyfikacji wiaduktów i estakad kolejowych, które miały poprawić komunikację pasażerów/mieszkańców poszczególnych ośrodków miejskich, jak: Katowice, Chorzów czy Mysłowice, oraz usprawnić transport aglomeracyjny i zintegrować miasta,

c) nr POIiŚ 7.1-20 – „Budowa połączenia kolejowego MPL Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji górnośląskiej, odcinek Katowice – Pyrzowice; okres realizacji 2010–2012; przeniesiony na listę projektów rezerwowych.

W 2010 r. ogłoszono i rozstrzygnięto przetargi na projekcie nr PO IiŚ 7.1–11. „Modernizacja linii kolejowej E30, etap II. Odcinek Sosnowiec Jęzor – Kraków; 2009–2014; na tym projekcie po przetargach zaoszczędzono prawie 1 mld zł.

Warto podkreślić, iż praca przewozowa oraz przewóz ładunków na obszarze woj. śląskiego stanowi średnio ok. 40% wszystkich przewozów w Polsce.

W związku z istotnymi skutkami cięć inwestycyjnych na Śląsku podjętych w tej kadencji przez Zarząd PLK SA na „mapie inwestycji kolejowych” w Polsce zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jak kształtował się średnioroczny procentowy udział inwestycji kolejowych (modernizacji linii kolejowych) w woj. śląskim w stosunku do całości nakładów na inwestycje kolejowe w Polsce w latach 2008, 2009, 2010? Jak kształtuje się tenże procentowy udział w planie inwestycji kolejowych przewidzianych przez Zarząd PLK SA w Warszawie na 2011 r.? Czy prawdą jest, iż mimo około 40-procentowego udziału pracy przewozowej w woj. śląskim w stosunku do całości przewozów na terenie kraju udział inwestycji i udział w inwestycjach, modernizacji i rewitalizacji infrastruktury kolejowej spadł w 2011 r. do 2% w skali kraju?

2. Proszę o podanie powodów tak radykalnych cięć na liście kolejowych projektów inwestycyjnych z obszaru woj. śląskiego, jakie zostały podjęte w tej kadencji rządu.

3. Proszę o podanie sposobów, w jaki rząd zamierza zrekompensować straty w inwestycjach kolejowych w woj. śląskim, w szczególności wyniki z wykreślenia z listy podstawowej modernizacji linii kolejowej E30 Opole – Gliwice – Zabrze, odcinek Zabrze – Katowice – Kraków w zakresie modernizacji i rewitalizacji linii kolejowych.

4. Proszę o podanie trzech najważniejszych w ocenie rządu priorytetów w zakresie inwestycji kolejowych w Polsce realizowanych bądź przygotowywanych, wraz z przytoczeniem udziału własnego PLK oraz współfinansowania europejskiego. Czy któryś z tych priorytetów inwestycyjnych dotyczy woj. śląskiego, na rzecz którego wykonuje się średnio 40% pracy przewozowej w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Piekary Śląskie, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22542)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie interpretacji przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w zakresie obowiązku zmiany statutów (art. 9 ust. 1 i 2)

Panie Ministrze! W świetle art. 9 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych z 14 czerwca 2007 r. (Dz. U. Nr 125, poz. 873; z 2008 r. Nr 235, poz. 1617) spółdzielnie istniejące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy dokonują zmian swoich statutów nie później niż do dnia 30 listopada 2007 r. Zgłoszenia do Krajowego Rejestru Sądowego tych zmian spółdzielnie dokonują w ciągu 30 dni od dnia podjęcia uchwały, nie później niż do dnia 30 grudnia 2007 r., stosownie do wymagań niniejszej ustawy i w trybie przewidzianym w ustawie z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze.

Z kolei ust. 2 mówi, że do czasu zarejestrowania zmian statutów postanowienia dotychczasowych statutów regulujące funkcjonowanie zebrania przedstawicieli pozostają w mocy.

Czy ust. 2 można rozpatrywać jako oddzielny przepis w oderwaniu od ust. 1, co dawałoby prawo zarządom spółdzielni do niedokonywania zmian statutów przez dowolny czas? W praktyce spółdzielnie unikają wprowadzenia zmian statutów, powołując się tylko na ust. 2 art. 9.

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22543)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przewlekłości w wydawaniu
uzasadnień do wyroków sądowych**

Panie Ministrze! W świetle obowiązujących przepisów Kodeksu postępowania cywilnego sąd ma obowiązek sporządzić pisemne uzasadnienie ogłoszonego wyroku w terminie 14 dni od daty jego ogłoszenia na żądanie strony.

Jakie konsekwencje ponosi sędzia w związku z niedostarczeniem pisemnego uzasadnienia wyroku, mimo że strona złożyła w terminie 7 dni pismo o dostarczenie jej uzasadnienia z wyrokiem? Stronie przysługuje dalsze dochodzenie praw, a tymczasem wszczyna się postępowanie egzekucyjne, w którym nie może ona podjąć argumentów merytorycznych. Za przykład może posłużyć sprawa z Sądu Okręgowego V Wydział Cywilno-Odwoławczy w Warszawie, wyrok z 2 lutego 2011 r., sygn. akt: V Ca 3113/10, gdzie mimo upływu 2 miesięcy nie wydano uzasadnienia.

Jakie formy obrony przysługują obywatelowi, jeśli sędzia łamie przepisy (w tym wypadku terminy) i uniemożliwia dalsze dochodzenie praw?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22544)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmian w funkcjonowaniu
Państwowej Inspekcji Sanitarnej**

Szanowna Pani Minister! Pracownicy stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz sama instytucja pełnią w naszym kraju rolę nie do przecenienia. Funkcja nadzorcza i zapobiegawcza m.in. w sytuacjach zagrożenia: chorobami zakaźnymi i niezakaźnymi, chorobami zawodowymi, ochrony zdrowia ludzkiego przed niekorzystnym wpływem szkodliwego i uciążliwego środowiska, a także edukacja zdrowotna i promocja zdrowia to tylko niektóre z zadań, jakie realizują. Stacje sanitarno-epidemiologiczne znacząco wpływają na poprawę zdrowia populacji. Dodatkowo pracownicy Inspekcji Sanitarnej zasiadają w powoływanych doraźnie sztabach kryzysowych, pracując często w nienormowanych godzinach pracy, narażając się na zagrożenia epidemiologiczne oraz fizyczne. W związku z tym nie dziwi więc fakt zdecydowanego protestu pracowników SSE niemal

w całej Polsce. Głównymi z podnoszonych postulatów są te dotyczące ponownego włączenia powiatowych i wojewódzkich Inspekcji Sanitarnych w strukturę Ministerstwa Zdrowia, uregulowanie prawne finansowania działalności nadzorczo-zapobiegawczej i laboratoryjnej prowadzonej przez stacje oraz wzrostu wynagrodzeń pracowniczych.

Wielokrotne, niefortunne i nieprzemysłane próby reformowania Inspekcji Sanitarnej i ciągle poczucie niestabilności mocno nadwyrężyły kondycję tej instytucji i poczyniły wiele szkód zarówno poprzez ograniczanie jej działalności, rozmywanie kompetencji oraz ciągle niedofinansowanie.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czym kierowano się, podejmując błędną, zdaniem pracowników SSE, decyzję o zespoleniu Państwowej Inspekcji Sanitarnej ze służbami wojewody i starosty?

2. Czy planowane jest podjęcie działań zmierzających do uregulowania kwestii poziomu minimalnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników SSE?

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22545)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie opóźnień w realizacji ustawy
o dowodach osobistych**

Szanowny Panie Ministrze! W styczniu 2011 r. minął termin ważności pierwszych plastikowych dowodów osobistych. Ustawa z sierpnia 2010 r. zakładała, że zostaną wprowadzone nowe dowody osobiste z systemem chipowym. Proces miał przebiegać stopniowo, zgodnie z wygasaniem terminów ważności dotychczasowych dowodów plastikowych. Pierwszy termin rozpoczęcia realizacji tego przedsięwzięcia był zaplanowany na styczeń tego roku. Niestety ministerstwo nie zdążyło i termin został przełożony na lipiec tego roku. Dziś dowiadujemy się, że termin lipcowy jest nie do zrealizowania.

Jako reprezentant obywateli pragnę zapytać:

1. Jakie są powody kolejnych przesunięć terminów?

2. Dlaczego ministerstwo ustaliło kolejny termin rozpoczęcia wydawania nowych dowodów dopiero na rok 2013, skoro pierwotnie zapisano półroczny czas na przygotowanie do realizacji zadania?

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22546)

do ministra środowiska

**w sprawie szczegółowych warunków
technicznych kwalifikowania części energii
odzyskanej z termicznego przekształcania
odpadów komunalnych**

Stan faktyczny: Rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków technicznych kwalifikowania części energii odzyskanej z termicznego przekształcania odpadów komunalnych z dnia 2.06.2010 r. zawiera, zdaniem stosujących jego przepisy operatorów, wiele nieprecyzyjnych i budzących wątpliwości zapisów. Otrzymałem sygnały m.in. o następujących kwestiach:

1. Rozporządzenie daje możliwość uzyskania zielonych certyfikatów jedynie, gdy w instalacji zachodzi termiczne przekształcenie zmieszanych odpadów komunalnych (§ 4.1.1), nie ujmując przetwarzania frakcji wysokoenergetycznych odpadów komunalnych, które mogą być wytworzone w procesie ich mechanicznego lub biologicznego przetwarzania. Wobec powyższego spalanie wyselekcjonowanych wysokokalorycznych frakcji odpadów, nawet gdy zawierają znaczny udział frakcji biodegradowalnych (np. odpady po przetworzeniu w procesie MBS, frakcje wysokokaloryczne po odzysku materiałowym – np. balast z sortowni surowców wtórnych), pozbawia operatora możliwości uzyskania zielonych certyfikatów.

Tymczasem zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami zdefiniowaną w dyrektywie 2008/98/WE z dnia 19.11.2008 r. procesy zmierzające do odzysku materiałowego winny mieć pierwszeństwo wobec odzysku energii. Wykluczenie możliwości uzyskiwania zielonych certyfikatów przy spalaniu paliw alternatywnych (np. RDF, SRF) zdaje się być w sprzeczności z tą dyrektywą.

2. Rozporządzenie wymaga, by wartość ryczałtowa udziału energii chemicznej frakcji biodegradowalnych w energii chemicznej całej masy zmieszanych odpadów kierowanych do termicznego przekształcania osiągała poziom 42% całości energii odzyskanej (§ 4.1.4.) Równocześnie wymaga się badań potwierdzających, prowadzonych przez akredytowane laboratoria, co oznacza, że będą one stosunkowo kosztowne i mogą skłonić operatorów do takiej organizacji badań, aby potwierdzić za wszelką cenę wymagany minimalny udział zielonej energii. W tej sytuacji pojawia się pytanie, dlaczego nie dopuszczono możliwości uzyskania zielonych certyfikatów proporcjonalnie do rzeczywistego udziału energii z frakcji biodegradowalnych, nawet poniżej 42%?

3. Niektóre zapisy są niejednoznaczne interpretacyjnie (§ 4.1.3). Na przykład w par. 3 rozporządzenia wymienia się frakcję podsitową o granulacji 0–20 mmm jako jedną z frakcji biodegradowalnych (wymaganą w spalanych odpadach komunalnych) a z

kolei § 4.1.3. wymaga, aby ta frakcja podsitowa „stanowiła część zmieszanych odpadów komunalnych, które ulegają rozkładowi tlenowemu lub beztlenowemu przy udziale mikroorganizmów”. Pojawia się wątpliwość, czy spalanie drewna odpadowego w sytuacji gdy procesowi termicznego przekształcenia nie jest poddana frakcja podsitowa nie pozwala na zakwalifikowanie części energii jako energii ze źródła odnawialnego, jak również z uwagi na fakt, iż w okresie zimowym frakcja podsitowa zawiera znaczny udział części mineralnych (np. popioły z palenisk domowych).

Pytanie: Czy w świetle powyższego ministerstwo widzi potrzebę zmian w przepisach obowiązującego rozporządzenia, w tym wprowadzenie możliwości kwalifikowania części energii jako odnawialnej nie tylko ze zmieszanych odpadów komunalnych, lecz i paliw alternatywnych (SRF) powstałych na bazie zmieszanych odpadów pochodzących z selektywnej zbiórki, a także możliwości kwalifikowania części energii jako energii odnawialnej również ze spalania osadów ściekowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22547)

do ministra finansów

**w sprawie ulgi podatkowej na dziecko
wynikającej z art. 27f ustawy o podatku
dochodowym od osób fizycznych**

Działając na podstawie art. 191 i art. 192 regulaminu Sejmu, składam interpelację poselską do ministra pracy i polityki społecznej w sprawie ulgi podatkowej na dziecko z art. 27f ustawy o PIT.

Stan faktyczny: Art. 27f ust. 1 ustawy o PIT przyznaje ulgę na każde małoletnie dziecko dla podatnika, który wykonywał władzę rodzicielską. Odliczenie dotyczy łącznie dwojga rodziców pozostających w związku małżeńskim, którzy kwotę ulgi mogą odliczyć w częściach równych lub w dowolnie ustalonej proporcji (art. 27f ust. 4). Z kolei w przypadku rodziców po rozwodzie lub separacji przepis ust. 3 ustala, że gdy w tym samym miesiącu wykonywana jest władza rodzicielska, każdemu z podatników przysługuje odliczenie w kwocie 1/30 kwoty ulgi.

Jak wynika z doniesień prasowych, w praktyce dochodzi jednak do wielu kontrowersji i sytuacji, w których jeden z rodziców po rozwodzie lub separacji tylko symbolicznie lub w minimalnym stopniu faktycznie zajmuje się dzieckiem, a jednak dokonuje odpisu ulgi podatkowej w wysokości połowy kwoty. Tej

niesprawiedliwej praktyce wobec rodzica rzeczywiście samodzielnie zajmującego się dzieckiem sprzyja różną interpretację. Np. według dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu: „Rodzice po rozwodzie lub separacji, jeśli oboje mają władzę rodzicielską, będą musieli ustalić, w jakiej kwocie i które z nich korzysta z odliczenia ulgi na dziecko. Konieczne jest zatem porozumienie w tej sprawie” (sygn. ILPB2/415-195/10-3/WS). Dyrektor IS w Warszawie stwierdził, że jeśli nie ustalili proporcji, to należy przyjąć, że mogą ulgę odliczyć w częściach równych (sygn. IP-PB4/415-231/10-4/SP), zaś zgodnie z interpretacją IS w Katowicach ulga przysługuje także osobie, która ma ograniczoną władzę rodzicielską (sygn. IBP-BII/1/415-523/10/Asz).

Wobec takich opinii i niejasności interpretacyjnych zdarzają się sytuacje, gdy rodzic, u którego dziecko przebywa i przez którego jest faktycznie wychowywane (najczęściej są to matki), może odliczyć tylko połowę kwoty ulgi, podczas gdy tyle samo odlicza drugi z rodziców – spotykający się z dzieckiem sporadycznie, zaledwie raz lub kilka razy w miesiącu, nie uczestnicząc w bieżącym procesie wychowawczym dziecka.

Pytanie: Czy wobec tych problemów, kontrowersyjnych interpretacji przepisów ustawy oraz w oczywisty sposób niesprawiedliwych praktyk w wykorzystaniu odliczeń ulgi podatkowej nie należałoby zmienić przepisów art. 27f, tak aby w sposób jednoznaczny i zgodny z duchem i celem ulgi rodzinnej trafiała ona do osób, dla których rzeczywiście będzie pomocą w utrzymaniu i wychowaniu dziecka?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22548)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie czytania listy dialogowej
przez polskich lektorów**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zainteresowanie się sprawą czytania tekstów dialogowych przez lektorów polskich. Fakt ten często niszczy dzieło artysty i drażni odbiorców. Osoba, która zna chociaż podstawy języka, w którym jest emitowany dany film, może stwierdzić, że dochodzi do przeinaczania słów, a niekiedy całych wypowiedzi, co jest bardzo irytujące. Pewne stwierdzenia czy też krótkie komentarze są w ogóle przez lektora pomijane i nietłumaczone. Poza tym często dochodzi do spóźniania się lektora z tekstem, który jest czytany w środku akcji. Powoduje to, że tłuma-

czona właśnie scena już dawno zniknęła z ekranu, a odbiorca nadal słucha jej tłumaczenia.

Brak lektora pozwoliłby słuchać piosenek filmowych w oryginale, słyszeć prawdziwe głosy aktorów, słuchać oryginalnej ścieżki dźwiękowej, nie skupiać się na głosie lektora, tylko na filmie.

Dlatego zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

Czy jest możliwe emitowanie filmów w wersji panoramicznej z wyświetlanymi napisami, bez udziału lektora?

Czy postępująca cyfryzacja telewizji mogłaby dać wybór, w jakiej wersji będzie się oglądało film?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22549)

do ministra środowiska

**w sprawie problemu psich odchodów
w większych miastach**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą bardzo dużej ilości psich odchodów w dużych miastach i niewystarczających działań w ich usuwaniu.

Obecnie wszystkie polskie miasta borykają się z problemem psich odchodów. Często właściciele wprowadzają swoich pupili, żeby załatwili swoje potrzeby fizjologiczne, nie zważając na miejsce. Dochodzi do zanieczyszczeń piaskownic dla dzieci, zadbanych trawników czy nawet chodników miejskich. W przypadku piaskownic, w których bawią się małe dzieci, jest to niezwykle niebezpieczne!

Sprzątanie po swoim czworonogu należy do rzadkości i wciąż uważane za niepotrzebną czynność. Mieszkańcy są przeświadczeni, że to i tak użyźni glebę i wyjdzie wszystkim na dobre. Tylko że pozostaje kwestia intensywnego zapachu, który dochodzi z miejsc, w których często załatwiają się czworonogi. Zapach ten jest szczególnie dokuczliwy wczesną wiosną, kiedy topnieją śniegi. Pozostaje jeszcze kwestia estetyczna, kiedy trzeba co chwila patrzeć pod nogi, aby nie wdepnąć w jedną z psich kup, albo wycierać z butów zwierzęce ekskrementy. Widok tak zaśmieconego miasta pozostawia bardzo złe wrażenia, zwłaszcza dla ludzi przyjezdnych z innych krajów, gdzie problem ten został rozwiązany, a świadomość obywateli jest dużo większa.

Straż miejska jest często bezradna, gdyż w większości przypadków nie wlepia mandatów, tylko udziela upomnień, uważając to wykroczenie za błahostkę.

Mieszkańcy często nic sobie nie robią z takich upomnień, dalej nie sprzątają po swoich zwierzętach. Pozostaje jeszcze kwestia podatku od czworonogów, który płacą ich właściciele. Pieniądze z jego wpływu miały być przeznaczane na oczyszczanie miast, jednak samorządy nie radzą sobie z tym problemem. Właściciele psów są sfrustrowani, ponieważ płacą podatek, który ma być przeznaczony na sprząkanie miasta, jednak to pozostaje zanieczyszczone psimi fekaliami. Kolejną sprawą jest fakt, że często nie ma wystarczającej ilości śmietników na psie odchody czy też toreb przeznaczonych do sprząkania po pupilach.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytania:

Jakie rozwiązania widzi ministerstwo, aby doprowadzić do pozytywnego rozwiązania tego problemu?

Czy akcje informacyjne na szeroką skalę pomogą w wyżej opisanej sprawie?

Czy darmowe torby na psie ekskrementy ustawione przy miejscach częstych spacerów z czworonogami (takie rozwiązanie jest między innymi w czeskiej Pradze) ułatwiłyby rozwiązanie problemu?

Na co są przeznaczane wpływy z podatku od czworonoga, jeżeli nie są w pełni wykorzystywane do usuwania psich odchodów?

Czy bardziej rygorystyczne przepisy prawne zapobiegną dalszej eskalacji problemu?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22550)

do ministra infrastruktury

w sprawie fatalnego stanu nawierzchni dróg krajowych

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą fatalnego stanu nawierzchni dróg krajowych, opierając się tutaj na przykładzie drogi krajowej nr 1, a szczególnie jej odcinka przebiegającego przez województwo łódzkie.

Bardzo zły stan nawierzchni na drogach krajowych stwarza bezpośrednie zagrożenie życia i zdrowia zarówno kierowców, jak i pieszych, czy też rowerzystów. Również wiele samochodów ulega uszkodzeniu właśnie w wyniku powstałych ubytków w nawierzchni. Nawet niska prędkość (gdyż jazdę z przepisową prędkością utrudniają liczne dziury i koleiny) nie pomaga w sytuacji, gdy rozmiar dziur jest na tyle duży, że ominięcie ich wiąże się z wjechaniem na przeciwległy pas ruchu czy też na pobocze. Tragicznie przedstawia się sytuacja, kiedy dojdzie do opadów deszczu, gdyż wtedy dziury są niewidoczne i kierow-

cy nie są w stanie stwierdzić, w którym miejscu się one znajdują. Utrudnione zadanie mają również kierowcy tirów, którzy mają ograniczone pole manewru i nie są w stanie omijać dziur, dlatego przejeżdżają przez drogi krajowe z prędkością 20 km/h, utrudniając tym samym płynną jazdę innych samochodów. Taka sytuacja jest widoczna na wszystkich krajowych drogach, które mają być wizytówką naszego kraju, a są jedynie powodem do narzekań nie tylko polskich kierowców, ale również zagranicznych.

Wątpliwości budzi przede wszystkim technika, jaką buduje się i remontuje polskie drogi. Nawierzchnie oddane niedawno do użytku po upływie kilku miesięcy, a zdarzają się przypadki, że i w krótszym czasie, nadają się tylko do remontu, a jak wiadomo, każdorazowe remontowanie drogi wiąże się z utrudnieniami w ruchu.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

Jaką techniką i z jakiej jakości materiałów budowane są drogi krajowe w Polsce?

Ile wynosi średni okres gwarancji na stan nawierzchni po wybudowaniu drogi krajowej i czy nie powinien być dłuższy?

Czy materiały, z których firmy budują drogi, są odpowiednio kontrolowane pod względem jakościowym i ilościowym?

Czy warto w przypadku rozstrzygnięcia przetargu na budowę drogi kierować się wyłącznie ceną, a nie jakością i okresem gwarancji oddanej nawierzchni?

Czy warto wprowadzić większe kary dla kierowców samochodów ciężarowych, którzy nie przestrzegają zakazów jazdy w dni upalne?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22551)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie problemu pseudokibiców oraz wybryków chuligańskich

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą problemu pseudokibiców oraz wybryków chuligańskich, jak również aktów wandalizmu w naszym kraju.

Ostatnie wydarzenia, do jakich doszło podczas meczu o Puchar Polski w piłce nożnej w Bydgoszczy, pokazują tylko, że problem stadionowych chuliganów wciąż nie został rozwiązany, a obecne przepisy są nieskuteczne w walce z pseudokibicami. Pomimo obecności policji, służb porządkowych i monitoringu nie zatrzymano żadnego chuligana, co wydaje się

wręcz niewiarygodne, patrząc na rozmiar zniszczeń. Niestety nie jest to odosobniony przypadek i do tego typu zdarzeń dochodzi bez względu na rangę rozgrywek, a wybryki chuligańskie i akty wandalizmu są szczególnie uciążliwe dla ludzi zamieszkałych przy stadionach. Problem ten dotyczy nas wszystkich, ponieważ takie wybryki nie zdarzają się tak często, o ile w ogóle, w krajach Europy Zachodniej, co stawia w niekorzystnym świetle Polskę i Polaków.

Smutek budzi brak normalności w naszym kraju, bezradność organów ścigania, jak również brak konsekwencji i zaangażowania w rozwiązanie tego problemu. Obecny pogląd funkcjonujący w naszym społeczeństwie na temat meczów piłki nożnej to ten, że są to spotkania agresywnej grupy młodzieży, które nie mają nic wspólnego z duchem prawdziwego sportu i służą wyładowaniu niekontrolowanej agresji poprzez bójki, akty wandalizmu czy wreszcie zniewagę i napaść na służby porządkowe.

Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytania:

Czy nie należałoby zaostrzyć przepisów prawa dotyczących:

- a) zakazów stadionowych, np. wprowadzić taki zakaz dożywotnio, po jednorazowym wybryku;
- b) kar za zniewagę i napaść na funkcjonariusza państwowego, by pseudokibice czuli się mniej bezkarni;
- c) aktów wandalizmu;
- d) udziału w zorganizowanych bójkach tzw. ustawkach?

Czy zwiększenie uprawnień policji pomogłoby w rozwiązaniu problemu?

Co należałoby zrobić, aby system rozpoznawania i identyfikowania chuliganów stadionowych był bardziej efektywny?

Czy wprowadzenie rozwiązań stosowanych w krajach Europy Zachodniej pomogłoby w walce z chuliganami i na ile realne jest ich wprowadzenie w naszym kraju?

Czy jest możliwe wprowadzenie przepisów prawnych umożliwiających organom ścigania łatwiejszą walkę z chuliganami?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22552)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie problemu pseudokibiców

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się

sprawą problemu pseudokibiców w naszym kraju oraz chuligańskich wybryków, których się dopuszczają.

Skandaliczne zachowanie stadionowych chuliganów, zwłaszcza w kontekście burd, jakie miały miejsce po meczu o puchar Polski, między Lechem Poznań a Legią Warszawa, do których doszło w Bydgoszczy, powinno jak najszybciej się zakończyć. Zwłaszcza biorąc pod uwagę rozgrywane w naszym kraju już niedługo mistrzostwa Europy w piłce nożnej.

Przykre jest to, że nie był to odosobniony przypadek i do tego typu wybryków dochodzi cyklicznie, bez względu na rangę rozgrywek. Brakuje skoordynowanych działań i wzajemnego zrozumienia nie tylko ze strony kibiców czy właścicieli klubów, ale również polityków.

Z nadzieją i podziwem polscy kibice spoglądają w stronę krajów Europy Zachodniej, gdzie problem pseudokibiców został rozwiązany, a rozgrywki sportowe są na najwyższym poziomie, pod względem organizacyjnym, jak również bezpieczeństwa. Jeżeli już dojdzie do jakiegoś incydentu, to nie na taką skalę, jak ma to miejsce w Polsce. Szkoda tylko, że na chwilę obecną taka normalność wydaje się dla nich abstrakcją, jednak, moim zdaniem, normalność ta jest możliwa do osiągnięcia również w Polsce.

Ostatnie wydarzenia piłkarskie, jak chociażby mecz reprezentacji Polski i Litwy, rozgrywki pucharu Polski, rzucają cień na kwestię przygotowania Polski do organizacji tego typu imprez. Wybryki chuligańskie są problemem w naszym kraju od lat i niestety wciąż nie możemy sobie z nimi poradzić.

Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytania:

Jakie środki zostały i zostaną przedsięwzięte, aby zapewnić bezpieczeństwo prawdziwych kibiców podczas meczów piłki nożnej i nie tylko?

Jakie kroki planuje wykonać ministerstwo, by tego typu akty wandalizmu nie miały już miejsca lub zostały co najmniej ukrócone?

Czy nie należałoby wypracować wspólnego porozumienia między kibicami, właścicielami klubów oraz lokalnymi władzami w sprawie wydarzeń sportowych?

Czy warto wprowadzić rozwiązania krajów Europy Zachodniej, która poradziła sobie z problemem stadionowych chuliganów, i na ile realne jest wprowadzenie tych zmian w Polsce?

Czy zostaną wprowadzone jakieś nadzwyczajne środki bezpieczeństwa i rozwiązania organizacyjne podczas rozgrywek Euro 2012 w naszym kraju, by zapewnić bezpieczeństwo kibiców i uniknąć międzynarodowego blamażu?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22553)

do ministra zdrowia

**w sprawie wdrożenia rekomendacji Rady
Europy o zarządzaniu bezpieczeństwem
i jakością w opiece zdrowotnej**

W rekomendacji dotyczącej zarządzaniem bezpieczeństwem i jakością w opiece zdrowotnej z maja 2005 r. Rada Europy zaleca utworzenie systemu umożliwiającego środowiskom medycznym zgłaszanie zaistniałych zdarzeń niepożądanych. Rekomendacja ta przewiduje, iż wprowadzenie takiego programu spowoduje spadek przypadków narażających życie i zdrowie pacjentów, jak również stworzy medykom możliwość uczenia się na błędach innych lekarzy.

System taki funkcjonuje już od wielu lat np. w Wielkiej Brytanii i, jak wynika ze statystyk, pozytywnie wpływa na stan opieki zdrowotnej w tym kraju. Zgłoszone przypadki podlegają analizie, na tej podstawie tworzy się tzw. alerty rozsyłane do szpitali. Są one dostępne w domenie publicznej, na stronie internetowej narodowej agencji ds. bezpieczeństwa pacjenta.

Mimo iż Polska była współautorem regulacji zmierzających do wprowadzenia systemu raportowania błędów medycznych, do dnia dzisiejszego ich nie zaimplementowała. Należy nadmienić, iż dane dotyczące opieki nad pacjentami w państwach, w których program taki funkcjonuje, jednoznacznie wskazują, że tam pomoc medyczna jest na dużo wyższym poziomie.

Tymczasem dziś nie wiadomo, ile jest w Polsce zdarzeń niepożądanych w opiece zdrowotnej. Szacuje się, że od 20 do 30 tys. rocznie. W 2010 r. do Biura Rzecznika Praw Pacjenta trafiło ok. 30 tys. skarg.

W związku z powyższymi niezbyt optymistycznymi statystykami oraz aktualną sytuacją w polskiej służbie zdrowia chciałbym zapytać: Kiedy w Polsce zostanie wdrożony system rejestru niepożądanych zdarzeń w opiece medycznej gromadzony w narodowym systemie raportowania i uczenia się?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Ziętek

Katowice, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22554)

do ministra gospodarki
oraz
ministra środowiska

**w sprawie możliwych form wsparcia
inwestycji, przed którymi stoi Miejskie
Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej
w Lesznie, w związku z przepisami prawa
unijnego dotyczącego limitów emisji
dwutlenku węgla**

Szanowny Panie Ministrze! Zarządy przedsiębiorstw energetyki ciepłej z racji przepisów unijnych dotyczących limitów emisji CO₂ stoją przed koniecznością podjęcia działań, które pozwolą zapobiec drastycznemu wzrostowi cen ciepła w przyszłości. Z rozwiązaniem tego problemu musi się zmierzyć również Zarząd Miejskiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej w Lesznie. Wśród możliwych rozwiązań w tym zakresie wymienia się zmianę paliwa wykorzystywanego do produkcji ciepła na gazowe lub tzw. biomasę. Dodatkowo rozważana jest implementacja technologii pozwalającej na skojarzone wytwarzanie ciepła i energii elektrycznej – tzw. kogeneracji. Korzyści z niej wynikające to mniejsza o 30% emisja zanieczyszczeń powietrza w stosunku do systemu rozdzielonego oraz efekty ekonomiczne w postaci mniejszych środków transportu paliwa, opłat środowiskowych i ograniczenie kosztów przesyłu energii elektrycznej. Oczywistym jest, że tak znacząca zmiana technologii wytwarzania ciepła wiąże się z ogromnymi nakładami inwestycyjnymi.

Zgodnie z informacjami MPEC w Lesznie realizacja inwestycji wymagałaby pozyskania ok. 50 mln zł. Wysokość tej kwoty w zasadzie wyklucza sfinansowanie tej inwestycji w ramach budżetu miasta Leszna. Na wybór przyszłej technologii produkcji ciepła ma również wpływ wsparcie ze strony państwa w postaci dofinansowania produkcji energii z biomasy i gazu ziemnego, tzw. zielone i żółte certyfikaty.

Z docierających do mnie informacji wynika jednak, że obecnie trwają prace mające na celu zmianę aktów prawnych w tym zakresie. Szczególne obawy budzi możliwość obniżenia stawek lub likwidacji dopłat.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Środki z jakich programów krajowych (subwencje, niskoprocentowe kredyty) oraz z UE mogą być wykorzystane do sfinansowania tego typu inwestycji przez podmiot, jakim jest MPEC sp. z o.o., którego w 100% udziałowcem jest miasto Leszno?

2. Czy obecnie prowadzone są prace mające na celu zmianę uregulowań w zakresie tzw. zielonych i żółtych certyfikatów? Jeśli tak, to proszę o określe-

nie, czego te zmiany będą dotyczyły i w jaki sposób wpłyną na wysokość subwencji na produkcję energii z gazu i biomasy.

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22555)

do ministra obrony narodowej

w sprawie realizacji Programu Inwestycji NATO w Dziedzinie Bezpieczeństwa (NSIP) na terenie Polski

Szanowny Panie Ministrze! Program Inwestycji NATO w Dziedzinie Bezpieczeństwa (NATO Security Investment Programme) realizowany na terenie Polski ma na celu zbudowanie wspólnej infrastruktury wojskowej, która może być wykorzystana przez siły sojuszu. Program NSIP realizowany od końca lat 90. zakłada m.in. przystosowanie do standardów NATO siedmiu lotnisk, dwóch portów, pięciu baz paliwowych, budowę stacji radarowych dalekiego zasięgu, modernizację systemu łączności. Łącznie program NSIP w Polsce obejmuje 7 pakietów inwestycyjnych i przewiduje realizację 131 zadań o różnej wartości oraz o różnym przeznaczeniu.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania dotyczące bezpieczeństwa realizacji przedmiotowego programu przez stronę polską:

1. Czy są znane przypadki nieprawidłowości przy realizacji inwestycji w ramach programu NSIP na terenie Polski?

2. Czy w związku z ewentualnymi nieprawidłowościami dotyczącymi realizacji programu NSIP w Polsce są prowadzone bądź były prowadzone jakiegokolwiek czynności cywilnych lub wojskowych organów ścigania?

3. Czy w związku z ewentualnymi nieprawidłowościami dotyczącymi realizacji programu NSIP w Polsce postawiono komukolwiek zarzuty przez cywilne lub wojskowe organy ścigania?

4. Czy w związku z ewentualnymi nieprawidłowościami dotyczącymi realizacji programu NSIP w Polsce wyciągnięto wobec kogokolwiek konsekwencje dyscyplinarne?

5. Czy kiedykolwiek w czasie funkcjonowania programu NSIP w Polsce na skutek nieprawidłowości doszło do przerwania realizacji zadania objętego programem?

6. Czy kiedykolwiek z tytułu nieprawidłowości przy realizacji zadań w ramach programu NSIP w

Polsce strona polska musiała lub musi zwrócić koszty poniesione przez Sojusz Północnoatlantycki na przedmiotowy program?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22556)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie oskarżeń wobec szefa BOR

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że generał S. P. skomentował zeznania, jakie w ubiegłym tygodniu złożył w prokuraturze szef Biura Ochrony Rządu. Szef BOR miał zeznać, że pułkownik Jarosław Florczak, odpowiedzialny ze strony BOR za organizację wizyty prezydenta Lecha Kaczyńskiego do Smoleńska, fatalnie ocenił współpracę z kancelarią prezydenta. Szefie, kiedyś dojdzie do tragedii i zginie wiele niewinnych osób – miał powiedzieć po powrocie z jednej z delegacji z głową państwa. Jeżeli generał po tej rozmowie z nieżyjącym już dziś płk. F. nikogo nie powiadomił, jest to karygodne zaniechanie – stwierdził generał S. P. Przypomnę również, że nikt nie słyszał o kłótni generała A. B. z kapitanem A. P., ale szef BOR zeznał, że obaj rozmawiali przed lotem. Do zeznań generała M. J. w prokuraturze dotarł RMF FM. Rzecznik BOR potwierdził jedynie fakt przesłuchania przełożonego. Z informacji, które miał on dostać od podwładnych ma wynikać, że generał nerwowo przywoływał pilota i gestykutował podczas rozmowy. O kłótni między dowódcą Sił Powietrznych i dowódcą załogi TU-154M przed wylotem do Smoleńska spekulowały media po informacji TVN24, że są nagrania ją dokumentujące. Prokuratura stwierdziła, że nie ma to potwierdzenia, po analizie nagrań z kamer przemysłowych na Okęciu. Informacja nie została również potwierdzona w zeznaniach funkcjonariuszy BOR obecnych w tym dniu na lotnisku. Można odnieść wrażenie, że generał J. próbuje uniknąć odpowiedzialności, wymyślając coraz to nowsze szczegóły wydarzeń.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy według Pana generał J. dobrze przygotował zabezpieczenie wizyty prezydenta 10 kwietnia 2010 r.?

2. Czy w obliczu różnych faktów, które po roku od tragedii przypominają sobie szef BOR-u, jest to człowiek godny zaufania?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 9 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22557)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie protestu policjantów

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że opolscy policjanci przyłączyli się do protestu zapoczątkowanego przez ich kolegów z katowickiego oddziału prewencji, którzy od początku kwietnia ograniczyli liczbę wypisywanych mandatów. Tam, gdzie mogą, stosują pouczenia. Protestujemy przeciwko zamrażaniu podwyżek płac, zmniejszeniu wypłat za chorobowe oraz ograniczeniu wypłat za mundurówki – wyjaśnia aspirant sztabowy, przewodniczący zarządu wojewódzkiego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów w Opolu. Według wyliczeń związkowców tylko w pierwszym kwartale tego roku do budżetu państwa z tytułu mandatów z Opolszczyzny odprowadzono ponad 4 mln zł. Z samego Opolu było to ponad 1,2 mln zł. Na razie nie wiadomo, ilu funkcjonariuszy z województwa przyłączyło się do protestu i jaki jest spadek mandatów.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jakie kroki podejmie rząd w celu rozwiązania tego sporu?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22558)

do ministra finansów

**w sprawie wysyłania formularzy e-PIT
przez Internet**

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że w tygodniu kończącym rozliczenia podatkowe za 2010 r. podatnicy, którzy chcieli wysłać e-PIT przez Internet, nie mogli tego zrobić z powodu problemów z serwerem ministerstwa. Jak informowali podatnicy, nie mogli nawet ściągnąć aplikacji e-Deklaracji Desktop, która generalnie ułatwia składanie e-PIT-ów. Ci, którym udało się pobrać program i wypełnić zeznanie, nie mogli go wysłać do fiskusa. Resort radził, aby unikać godzin o największym natężeniu korzystania z systemu (18–22), nie zostawiać rozliczenia na ostatnią chwilę, a w przypadku korzystania z formularzy interaktywnych zapisać je najpierw na dysku komputera i dopiero wypełnić i wysłać.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie kroki podejmie Ministerstwo Finansów, aby zapobiec w przyszłości takim problemom?

2. Czy ten wygodny sposób przesyłania swoich zeznań podatkowych według Pana się sprawdził i w najbliższym czasie może stać się najpopularniejszą formą przesyłania rozliczeń?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22559)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie ochrony Polski przed zamachem
terrorystycznym**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują o śmierci Osamy bin Ladena, zastrzelonego w poniedziałek w Pakistanie przez żołnierzy sił specjalnych Marynarki Wojennej USA. Amerykańska CIA ostrzega jednak, że próba zemsty za śmierć bin Ladena jest prawie pewna. Politycy i eksperci podkreślają też, że likwidacja lidera Al-Kaidy w żadnym razie nie oznacza, że wojna z terroryzmem została zakończona. Z ujawnionych przez WikiLeaks zeznań islamskich terrorystów pozostających w amerykańskiej niewoli wynika, że Al-Kaida umieściła w Europie bombę atomową, która miała być zdetonowana na wypadek schwytania lub zabicia Osamy bin Ladena. Informacji takiej mieli udzielić podczas przesłuchań w bazie wojskowej w Guantanamo islamscy terroryści pojmani przez USA. Z amerykańskich dokumentów ujawnionych przez WikiLeaks wynika, że śledczy poświęcili wiele czasu na ustalenie, czy Al-Kaida ma rzeczywiste dostępy do materiałów nuklearnych. W tajnych notatkach są wzmianki o próbach sprzedaży przez terrorystów pewnej ilości uranu, a także zamiarze produkcji bomby, ale część zeznań jest uważana za niewiarygodną. Niemniej niektórzy przesłuchiwanymi wykazywali się dużą znajomością antynuklearnych systemów obrony w państwach Zachodu, co uwiarygodnia teorię o przygotowywaniu zamachu atomowego przez Al-Kaidę.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy Polska jest przygotowana na ewentualną próbę ataku terrorystycznego przez Al-Kaidę?

2. Jakie kroki podejmie rząd, aby zapewnić ochronę przed zagrożeniami terrorystycznymi?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22560)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie walki z antysemityzmem
w Internecie**

Szanowny Panie Ministrze! Na łamach prasy powiedział Pan, że jako szef polskiej dyplomacji ma za zadanie dbać o wizerunek swojego kraju. Rasizm, agresja, mowa nienawiści na polskich forach internetowych przekracza wszelkie wyobrażenia. Mogą to czytać ludzie na całym świecie. I wyrabiać sobie opinię o Polsce. W grudniu 2010 r. „Gazeta Wyborcza” opisała Pana korespondencję z prokuratorem generalnym Andrzejem Seremetem, w której – podając cytaty z Internetu – wzywał Pan do ścigania antysemickiej i rasistowskiej mowy nienawiści. W tej chwili ok. 80% takich spraw jest umarzanych lub odmawia się ich podjęcia. Korespondencja zaowocowała pismem prokuratora Seremeta do prokuratorów, w którym ocenił, że zbyt pochopnie umarzają takie sprawy. Przypomniał przepisy i sposoby ich interpretowania, tak by ściganie mogło być skuteczniejsze.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Nie ulega wątpliwości, że niedopuszczalne i karygodne są wpisy, które pojawiły się pod Pana adresem. Moje pytanie dotyczy jednak obaw, czy w wyniku tak zdecydowanej reakcji podczas pełnienia funkcji ministra spraw zagranicznych nie kreujemy fałszywego obrazu Polski jako kraju antysemickiego.

2. Czy nie uważa Pan, że przejawy antysemityzmu mają charakter jednostkowy, a obecną Polskę charakteryzuje w zdecydowanej większości otwartość, tolerancja i szacunek dla innych narodów?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22561)

do ministra obrony narodowej

w sprawie cięć w budżecie MON

Szanowny Panie Ministrze! Tylko w 2009 r. budżet Ministerstwa Obrony Narodowej został okrojony o ponad 5 mld zł. Obcięto praktycznie wszystkie środki na szkolenia, a potrzeby Sił Powietrznych były pokryte zaledwie w dwudziestu kilku procentach. Odnotowano m.in. brak ponad 11 tys. ton paliwa lotniczego oraz 75 ton benzyny lotniczej. Z informacji, do których dotarł „Nasz Dziennik”, wynika, że fundusze na szkolenia obcięto w 2009 r. Budżet resortu

obrony został okrojony o ponad 5 mld zł – z 24,5 do 19,3 mld zł. Braki zaznaczają się też w infrastrukturze armii oraz w dostępie do zaopatrzenia, w tym m.in. do paliwa. W roku 2009 odnotowano w Siłach Powietrznych brak ponad 11 tys. ton paliwa lotniczego oraz 75 ton benzyny lotniczej. Jak przyznał wczoraj Butlak, zmniejszenie ilości paliwa wynika m.in. ze zmniejszenia ilości statków powietrznych. „Nasz Dziennik” dotarł do pisma z lutego 2010 r., sygnowanego przez dowódcę Sił Powietrznych gen. Andrzeja Błasika, adresowanego do szefa zarządu P8, w którym gen. Błasik zgłasza ograniczenia w limitach przydziałów paliw płynnych dla lotnictwa prowadzące do zmniejszenia godzin nalołów dla pilotów, co nie zabezpiecza realizacji zadań Sił Powietrznych oraz zadań zgłoszonych przez inne jednostki Sił Zbrojnych. Dowódca Sił Powietrznych gen. Błasik stwierdza też braki finansowe na zabezpieczenie eksploatacji statków powietrznych na rok 2010.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy w wyniku cięć budżetowych mogło dojść do obniżenia jakości szkolenia żołnierzy, w tym szczególnie pilotów wojskowych?

2. Czy prawdą jest, że chociaż ustawa o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z 2001 r. gwarantuje finansowanie Sił Zbrojnych RP w wysokości co najmniej 1,95% PKB (z roku poprzedzającego budżet), Najwyższa Izba Kontroli miała liczne zastrzeżenia do realizacji budżetu przez MON w 2009 r., gdyż wydatki były na poziomie 1,81% PKB z 2008 r.?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22562)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie redukcji zatrudnienia w MSZ

Szanowny Panie Ministrze! Na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Zagranicznych zamieszczono informację, że w dniu 27 kwietnia 2011 r. weszło w życie zarządzenie dyrektora generalnego Służby Zagranicznej w sprawie restrukturyzacji etatowej i racjonalizacji zatrudnienia w resorcie spraw zagranicznych. W jego wyniku do końca czerwca 2012 r. nastąpi redukcja zatrudnienia w granicach nieprzekraczających 6% aktualnego stanu w skali całego resortu (centrali MSZ i placówek zagranicznych). Redukcje będą przeprowadzane w dwóch etapach – w mniejszym stopniu w 2011 r. (o ok. 100 etatów), a w większej skali w 2012, po zakończeniu polskiej prezydencji w Radzie UE (o maksymalnie 200 etatów).

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy racjonalizacja zatrudnienia obejmuje jedynie zmniejszenie liczby osób zatrudnionych na stanowisku np. informatyka lub księgowego czy zdecydowano się również na redukcję wśród pracowników np. poszczególnych departamentów?

2. Czy zmiany w zatrudnieniu były konieczne?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22563)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie stawki dla policjantów
za nadgodziny podczas Euro 2012**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że policjanci oddziału prewencji z Katowic mają dosyć traktowania ich jak taniej siły roboczej. Najpierw przestali dawać mandaty za wykroczenia, teraz zastanawiają się nad rozszerzeniem akcji do strajku włącznie. Wielu policjantów prewencji mówi wprost, że są traktowani jak tania siła robocza. I przytaczają zapowiedź wypłaty za nadgodziny podczas zabezpieczenia największej imprezy masowej w Polsce w tym roku – Euro 2012: Mamy dostać podobno 14 zł brutto za nadgodzinę. W projekcie ustawy zapisano kwotę 14,08 zł brutto za jedną nadgodzinę. To mniej więcej tyle, ile zarabia pracownik ochrony w sklepie. Jak jednak pokazuje doświadczenie, zabezpieczenie meczów piłkarskich to zajęcie o wiele bardziej ryzykowne, bo starcia z pseudokibicami są powszechne. Pracownicy prywatnych agencji ochrony dostają za zabezpieczenie meczu piłkarskiego ok. 35 zł netto. W dniu 19 kwietnia 2011 r. na oddziale prewencji Policji w Katowicach odbyło się spotkanie policjantów oddziału prewencji Policji z przedstawicielami Zarządu Wojewódzkiego NSZZ Policjantów woj. śląskiego. Przyjęta stawka za nadgodziny w czasie mistrzostw Europy w roku 2012 jest śmiesznie niska i ma się nijak do odpłatności za nadgodziny innych grup zawodowych – napisano w sprawozdaniu ze spotkania. Dlatego policjanci zdecydowali się żądać podniesienia stawki za jedną nadgodzinę w czasie Euro 2012 do poziomu ok. 30 zł.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego stawka dla policjantów za zabezpieczanie meczów wynosi tylko 14,08 zł?

2. Czy według Pana możliwe są wyższe stawki dla policjantów za nadgodziny na Euro 2012?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22564)

do ministra środowiska

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?

2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?

3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22565)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?

2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?

3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22566)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22567)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżanie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetów politycznych funkcjonujących w różnych resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22568)

do ministra finansów

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22569)

do ministra infrastruktury

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22570)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22571)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22572)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22573)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowna Panie Minister! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22574)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowna Pani Minister! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22575)

do ministra gospodarki

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22576)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22577)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowna Pani Minister! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22578)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowna Pani Minister! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22579)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22580)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie funkcjonowania gabinetu
politycznego**

Szanowna Pani Minister! W ostatnich latach z budżetu państwa ogranicza się wydatki na cele polityki społecznej. Od 2004 r. sukcesywnie następuje obniżenie środków finansowych na pomoc społeczną i świadczenia, obniżono wysokość zasiłków pogrzebowych, dlatego wyborcy często pytają, jaka jest rola gabinetu politycznego funkcjonującego w resortach.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?
2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?
3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszanie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22581)

do ministra infrastruktury

**w sprawie funkcjonowania infrastruktury
kolejowej na trasie Katowice – Kraków**

Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47) zwracam się z prośbą o wyjaśnienie w sprawie sytuacji panującej na linii kolejowej Katowice – Kraków.

Czas przejazdu tą niespełna 80-kilometrową trasą wg rozkładu jazdy PKP wynosi obecnie 2 godz. dla pociągów osobowych i 1.40 godz. dla pociągów przyspieszonych – w praktyce przeciąga się nieraz do powyżej 2 godz., czego ostatnio sam miałem okazję doświadczyć.

Sytuacja ta jest zaskakująca nie tylko dla mnie, ale także dla wielu mieszkańców naszego regionu kontaktujących się z moim biurem poselskim w kontekście faktu, że z codziennych dojazdów na tej trasie w obie strony korzysta tysiące osób pracujących i studiujących: zarówno mieszkańców Śląska, jak i Krakowa. W mojej opinii sprawne połączenie między miastami metropolii górnośląskiej a Krakowem jest kluczowe ze względów społecznych i gospodarczych

oraz powinno być naturalne z racji bliskości przetrzonnej obu ośrodków.

W roku 2008 Ministerstwo Infrastruktury informowało o planach remontu omawianego odcinka linii kolejowej ze środków PO IiŚ i wprowadzenia na trasie Katowice – Kraków szybkich pociągów, co skróciłoby czas przejazdu do 40 min. Niestety dziś, w roku 2011, sytuacja prezentuje się jak powyżej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki jest stan realizacji projektu modernizacji linii kolejowej na trasie Katowice – Kraków i jak efekt realizacji przełoży się na skrócenie czasu podróży na tej trasie?

2. Czy plany wprowadzenia szybkiej kolei na tej trasie są nadal aktualne?

3. Kiedy planowane jest zakończenie modernizacji ww. odcinka linii kolejowej?

Z poważaniem

Poseł Jan Kazmierczak

Gliwice, dnia 9 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22582)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomyłek policyjnych
antyterrorystów**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie środki masowego przekazu informowały o jednej z akcji policyjnych antyterrorystów, podczas której w wyniku pomyłki uzbrojeni funkcjonariusze wtargnęli do mieszkania ludzi niemających nic wspólnego z działalnością przestępczą.

Oczywiste jest, że skuteczne zwalczanie przestępczości wymaga działań zdecydowanych, często podejmowanych w bardzo krótkim czasie. Z drugiej strony każdą sytuację tego rodzaju jak wskazana powyżej należy uznać za niezwykle szkodliwą. Przede wszystkim ze względu na naruszenie istotnych dóbr osób, które padły ofiarą pomyłki. Nie bez znaczenia jest również pogorszenie wizerunku organów państwa, w tym przede wszystkim Policji, co w dalszej perspektywie może utrudniać zwalczanie przestępczości.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. W jakich przypadkach jest dopuszczalne i rzeczywiście stosowane zatrzymywanie osób przez wejście do mieszkania policyjnych antyterrorystów?

2. Kto podejmuje decyzję w powyższym zakresie?

3. Czy ministerstwo zbiera dane na temat liczby i przyczyn akcji antyterrorystów przeprowadzonych w wyniku błędów w innych mieszkaniach niż należało to uczynić?

4. Ile akcji policyjnych antyterrorystów polegających na wejściu do mieszkania w celu zatrzymania osób jest przeprowadzanych co roku w Polsce i jaki odsetek z nich to akcje przeprowadzone pomyłkowo?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22583)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie śledztwa dotyczącego dziennikarza
śledczego, który zaginął w 1992 r.**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie w środkach masowego przekazu po raz kolejny została przypomniana sprawa J. Z. – dziennikarza śledczego, który zaginął w 1992 r.

W świetle obecnie istniejących materiałów jest wysoce prawdopodobne, że został on porwany i zamordowany w związku z wykonywaną pracą, podczas której ujawniał m.in. afery gospodarcze.

Śledztwa w powyższej sprawie były długotrwałe i cechowały się licznymi nieprawidłowościami. Niestety, organy państwa nie były w stanie sprawy skutecznie wyjaśnić, ani tym bardziej wskazać sprawców.

Upływ niemal dwudziestu lat sprawił, że obecnie ustalenie okoliczności zaginięcia J. Z. jest niezwykle trudne. Z drugiej strony przez ten czas pojawiły się nowe techniki kryminalistyczne, dające organom ścigania możliwości zdecydowanie większe niż te, którymi dysponowały na początku lat dziewięćdziesiątych. Ponadto otwarta pozostaje kwestia wadliwego prowadzenia postępowań karnych i odpowiedzialności osób biorących w nich udział.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy obecnie organy państwa prowadzą działania mające wyjaśnić powyższą sprawę?

2. Czy ministerstwo lub podległe mu organy badały nieprawidłowości w postępowaniach toczących się w powyższej sprawie?

3. Czy któraś z osób biorących udział w postępowaniach karnych w sprawie J. Z. została pociągnięta do odpowiedzialności?

4. Czy zdaniem ministerstwa możliwe jest obecnie podjęcie przez państwo działań mających wyjaśnić omawianą sprawę?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22584)

do ministra finansów

**w sprawie zwrotu nadpłat za wydanie kart
pojazdów**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2006 r. właściciele pojazdów, którzy pomiędzy 21 sierpnia 2003 r. a 14 kwietnia 2006 r. zapłacili 500 zł za kartę pojazdu od samochodów zarejestrowanych po raz pierwszy w kraju, mogą się domagać zwrotu tej opłaty. Od 15 kwietnia 2006 r. obowiązuje opłata w nowej wysokości – 75 zł. Właściciele pojazdów zgłaszają się więc do starostw powiatowych o zwrócenie im różnicy w wysokości 425 zł.

Z otrzymanywanych przeze mnie informacji wynika, że w wielu starostwach powiatowych podejmowane są rozmaite działania mające na celu utrudnienie odzyskania dochodzonych należności. Niektóre urzędy wymagają przedstawienia wyroku sądowego zobowiązującego do zapłaty. Inne wprowadzają skomplikowane procedury mające zniechęcić petentów do odzyskiwania przysługujących im należności. Otrzymałem również informacje, że w niektórych starostwach niszczone są dokumenty zawierające informacje o wpłatach sprzed ponad 5 lat, tak aby nie było możliwe ich udowodnienie przez osoby niedysponujące dowodami wpłaty.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy w sytuacji takiej jak przedstawiona powyżej starostwo powiatowe ma prawo żądać przedstawienia wyroku sądowego?

2. Biorąc pod uwagę, że roszczenia, o których mowa powyżej, są oczywiste, a powiat ponosi koszty postępowania sądowego, czy żądanie przedstawienia wyroku nie narusza przepisów wymagających celowego gospodarowania środkami publicznymi?

3. Czy zdaniem ministerstwa za zgodne z prawem można uznać wprowadzanie w starostwach procedur utrudniających odzyskiwanie należności, o których mowa powyżej?

4. Czy niszczenie dokumentów potwierdzających dokonanie wpłat jest zgodne z prawem, a jeżeli tak, po jakim czasie dokumenty mogą być niszczone?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22585)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie postulatu podniesienia kryterium
dochodowego uprawniającego do ubiegania się
o pomoc społeczną**

Szanowna Pani Minister! W ubiegłym roku minimum egzystencji, czyli poziom dochodów pozwalający pokryć wydatki na zaspokojenie niezbędnych potrzeb życiowych, przekroczyło kryterium dochodowe uprawniające do świadczeń z pomocy społecznej. Taka sytuacja jest efektem wzrostu cen i kosztów utrzymania oraz niepodnoszonego od 2006 r. kryterium dochodowego, które uprawnia do ubiegania się o pomoc społeczną. Minimum egzystencji dla różnych typów rodzin i gospodarstw domowych jest obliczane co roku przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych.

Minimum egzystencji za 2010 r. dla osób samotnych wynosi 472,72 zł. Natomiast w odniesieniu do rodziny, niezależnie od tego, ile osób wchodzi w jej skład, wartość minimum egzystencji w każdym przypadku przewyższa próg dochodowy pozwalający przyznać im świadczenia.

W ocenie ekspertów świadczenia z pomocy społecznej mają inny charakter niż występujący w wielu krajach Unii Europejskiej tzw. minimalny dochód gwarantowany, który przysługuje każdej osobie, która go nie osiąga. Pomoc społeczna jest ściśle związana np. z niepełnosprawnością lub chorobą, więc tym bardziej powinna trafiać do osób żyjących na poziomie minimum egzystencji.

W związku z powyższym pragnę zadać pytanie: Czy resort planuje podnieść kryterium dochodowe uprawniające do ubiegania się o pomoc społeczną? Jeżeli tak, to w jakim czasie to nastąpi?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22586)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie skutków przymrozków
w odniesieniu do upraw rolniczych
i sadowniczych**

Szanowny Panie Ministrze! Majowe przymrozki spowodowały znaczne spustoszenie w uprawach rolniczych oraz sadowniczych. Najbardziej ucierpiały województwa: zachodniopomorskie, pomorskie, warmińsko-mazurskie, kujawsko-pomorskie, wielkopol-

skie i śląskie, gdzie znaczne ochłodzenie i opady śniegu niekorzystnie wpłynęły na drzewa i krzewy owocowe oraz na plantacje truskawek i rzepaku.

Hodowcy alarmują, iż straty są tak wysokie, że najważniejszym byłoby wprowadzenie stanu klęski żywiołowej. Trudną sytuację rolników i sadowników pogarsza także fakt, iż od tygodni nie pojawiają się opady deszczu. Taki stan rzeczy niewątpliwie wpłynie negatywnie na ilość zebranych plonów, a także na jakość produktów rolnych. Hodowcy wskazują również na brak reakcji ze strony rządu – zarzucają gabinetowi brak inicjatywy, jeśli chodzi o rozmowy z rolnikami i sadownikami, mające na celu poinformowanie ich w kwestii możliwych rozwiązań w zaistniałej sytuacji.

Podobna sytuacja, gdy znaczna część upraw ucierpiała z powodu gwałtownego ochłodzenia, miała miejsce 4 lata temu – ówczesny rząd podjął specjalne czynności mające na celu wsparcie poszkodowanych producentów.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rząd planuje wprowadzenie stanu klęski żywiołowej?

2. Czy została dokonana już ostateczna ocena strat? Jak ona wygląda?

3. Na jaką pomoc mogą liczyć rolnicy i sadownicy, którzy stracili uprawy na skutek przymrozków?

4. Czy planowane jest wdrożenie specjalnych czynności wspierających poszkodowanych producentów, tak jak miało to miejsce w 2007 r.?

Z poważaniem

Posel Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22587)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie uwzględnienia postulatów
Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych
w Częstochowie**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z interpelacją w sprawie uwzględnienia postulatów Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych w Częstochowie. W związku z pogarszającą się dostępnością do świadczeń zdrowotnych oraz obniżaniem jakości opieki zdrowotnej pielęgniarki i położne zrzeszone w Okręgowej Radzie Pielęgniarek i Położnych w Częstochowie przekazały do mojego biura poselskiego stanowiska delegatów IV okręgowego zjazdu z dnia 24 marca 2011 r. W swoich postulatach Okręgowa Izba Pielęgniarek i Położnych w Częstochowie apeluje o:

1. Utrzymanie możliwości wyboru przez pielęgniarki i położne formy zatrudnienia. Z możliwości wyboru wyłączyć należy udzielanie świadczeń zdrowotnych w opiece stacjonarnej, gdyż może to prowadzić do nadużyć w zakresie wymiaru czasu pracy.

2. Zwrócenie uwagi na możliwości obniżenia jakości opieki nad pacjentem w związku z malejącą liczbą absolwentów studiów i szkół pielęgniarstwa oraz migracją zarobkową wielu pielęgniarek i położnych za granicę.

3. Konieczność zmiany wadliwych zapisów zarządzeń prezesa NFZ dot. warunków zawierania i realizacji umów rodzaju „świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze” w ramach opieki długoterminowej, które w obecnym kształcie są destrukcyjne dla świadczeniobiorców.

4. Przyznanie pielęgniarkom i położnym możliwości udzielenia rocznego urlopu zdrowotnego z uwagi na charakter wykonywanej pracy, która jest bardzo obciążająca zarówno fizycznie, jak i psychicznie.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem związany z malejącą liczbą absolwentów studiów i szkół pielęgniarstwa oraz emigracją zarobkową pielęgniarek i położnych?

2. Czy planowane jest wprowadzenie szeroko pojętych zmian w sposobie zatrudniania i wynagrodzenia, które poprawią sytuację finansową pielęgniarek i położnych na rynku pracy, tak aby nie odchodziły one od wykonywania tego zawodu?

3. Czy wskazane przez środowisko pielęgniarek i położnych wadliwe zapisy zarządzeń prezesa NFZ zostaną niezwłocznie zmienione?

Z poważaniem

Posel Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22588)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przychodów i wydatków Funduszu
Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych
oraz przychodów i wydatków Funduszu
Pracy w 2011 r.**

Szanowny Panie Premierze! 1 lutego 2011 r. prezydent RP podpisał ustawę z 20 stycznia 2011 r. ustawa budżetowa na rok 2011, która m.in. określa przychody i wydatki na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) oraz przychody i wydatki na Fundusz Pracy w roku 2011 (załącznik nr 6 do ustawy budżetowej).

5 maja 2011 r. Rada Ministrów przyjęła projekt budżetu Polski na rok 2012. W projekcie budżetu na rok 2012 m.in. ujęte są przychody i wydatki na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) oraz przychody i wydatki na Fundusz Pracy (załącznik nr 6 do projektu budżetu).

Poniżej przedstawiam porównanie zapisów w tych dokumentach:

skoro ustawa budżetowa na rok 2011, uchwalona 20 stycznia 2011 r., przewiduje przychody z tego tytułu na poziomie 549,95 mln zł? Różnica wynosi aż 223,23 mln zł, a planowane dochody rosną o 40,6%.

2. W jaki sposób Pan Premier zamierza wykonać przychody Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) w roku 2011 w wysokości 773,3 mln zł (140% planu wg ustawy budżetowej

Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych						
Ip	Klasyfikacja z planu finansowego	ustawa budżetowa na rok 2011		projekt budżetu na rok 2012		Różnice: plan 2011 - wykonanie 2011
		2010 wykonanie	2011 plan	2011 wykonanie	2012 plan	Różnice
		A	B	C	D	koi. C - kol. B
1	stan funduszu na początek roku	4126111	4 452 612	4 470 033	4 960 492	17421
2	przychody	545 584	549 950	773 303	459 375	223 353
3	wydatki	219 083	1 201 722	282 844	252 620	-918 878
4	stan funduszu na koniec roku	4452612	3 800 840	4 960 492	5 167 247	1 159 652
5	Wolne środki finansowe przekazane w zarządzanie lub depozyt u ministra finansów	br. danych w zał.nr 6	br. danych w zał. nr 6	2 732 370	2700000	
Fundusz Pracy						
Ip	Klasyfikacja z planu finansowego	ustawa budżetowa na rok 2011		projekt budżetu na rok 2012		Różnice: plan 2011 - wykonanie 2011
		2010 wykonanie	2011 plan	2011 wykonanie	2012 plan	Różnice
		A	B	C	D	koi. C -koi. B
1	stan funduszu na początek roku	5 261 539	2 417 733	3 989 620	5 366 140	1 571 887
2	przychody	10 294 938	10 271 200	10 271 200	10 670 826	0
3	wydatki	13 138 744	8 720 617	8 897 680	8 862 854	177 063
4	stan funduszu na koniec roku	2 417 733	3 968 316	5 366 140	7 174 112	1 397 824
5	Wolne środki finansowe przekazane w zarządzanie lub depozyt u ministra finansów	br. danych w zał. nr 6	br. danych w zał. nr 6	2 300 000	2 300 000	

W przedstawionych zestawieniach zauważyć można istotne różnice pomiędzy uchwalonym budżetem na rok 2011 a planowanym wykonaniem budżetu roku 2011 przyjętym w projekcie budżetu na rok 2012.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego 5 maja 2011 r. Rada Ministrów w projekcie budżetu na rok 2012 przyjęła, że przychody Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) w roku 2011 wyniosą 773,3 mln zł,

z dnia 20 stycznia 2011 r.), skoro bezrobocie w Polsce wynosi na koniec marca 2011 r. ponad 13%?

3. Czy Pan Premier zamierza w 2011 r. podnieść składkę płaconą przez pracodawców na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP), tylko nie informuje o tym opinii społecznej i pracodawców?

4. Dlaczego 5 maja 2011 r. Rada Ministrów w projekcie budżetu na rok 2012 przyjęła, że wydatki Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) w roku 2011 wyniosą 282,84 mln zł, skoro

ustawa budżetowa na rok 2011, uchwalona 20 stycznia 2011 r., przewiduje wydatki z tego tytułu na poziomie 1201,72 mln zł? Wydatki FGŚP zmniejszą się o 918,88 mln zł.

5. Dlaczego Pan Premier zamierza zmniejszyć wydatki z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) w roku 2011 o 918,88 mln zł? Proszę o podanie, jakie przewidziane w ustawie budżetowej z dnia 20 stycznia 2011 r. wydatki FGŚP zostaną zmniejszone i o ile.

6. Dlaczego 5 maja 2011 r. Rada Ministrów w projekcie budżetu na rok 2012 przyjęła, że stan Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) na koniec roku 2011 wyniesie 4960,49 mln zł, skoro ustawa budżetowa na rok 2011, uchwalona 20 stycznia 2011 r., przewiduje, że stan Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) na koniec roku 2011 wyniesie 3800,84 mln zł? Różnica wynosi 1159,65 mln zł.

7. Jakie są powody, że Pan Premier nie chce wydać nadwyżki pieniędzy z FGŚP w kwocie kilku miliardów zł np. na wspomaganie form aktywnego zwalczania bezrobocia?

8. Dlaczego Pan Premier chce w roku 2011 pozostawić kwotę 2732,37 mln zł z FGŚP jako „wolne środki finansowe przekazane w zarządzanie lub depozyt u ministra finansów”?

9. Czy środki z FGŚP w wysokości 2732,37 mln zł pozostawione w roku 2011 jako „wolne środki finansowe przekazane w zarządzanie lub depozyt u ministra finansów” mają stanowić źródło pokrycia deficytu w roku 2011?

10. Czy Pan Premier uważa, że „zasypywanie dziury budżetowej” (do której doprowadziły Pana ponad 3-letnie rządy) środkami pochodzącymi z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych jest rozwiązaniem korzystnym dla polskich pracodawców i pracobiorców?

11. Dlaczego 5 maja 2011 r. Rada Ministrów w projekcie budżetu na rok 2012 przyjęła, że stan Funduszu Pracy na początek roku 2011 wyniesie 3989,62 mln zł, skoro ustawa budżetowa na rok 2011, uchwalona 20 stycznia 2011 r., przewiduje, że stan Funduszu Pracy na początek roku 2011 wyniesie 2417,73 mln zł? Różnica wynosi 1571,88 mln zł.

12. Ile wynosił plan wydatków Funduszu Pracy w roku 2010 i ile wyniosło wykonanie wydatków Funduszu Pracy w roku 2010?

13. Jakie zadania finansowane z Funduszu Pracy w 2010 r. nie zostały wykonane, co umożliwiło zwiększenie stanu Funduszu Pracy na początek roku 2011 o 1571,88 mln zł?

14. Dlaczego Pan Premier nie przewiduje w roku 2011 zwiększenia wydatków Funduszu Pracy o kwotę 1571,88 mln zł np. na aktywne formy zwalczania bezrobocia?

15. Dlaczego 5 maja 2011 r. Rada Ministrów w projekcie budżetu na rok 2012 przyjęła, że stan Funduszu Pracy na koniec roku 2011 wyniesie 5366,14 mln zł, skoro ustawa budżetowa na rok 2011, uchwa-

lona 20 stycznia 2011 r., przewiduje że stan Funduszu Pracy na koniec roku 2011 wyniesie 3968,32 mln zł? Różnica wynosi 1397,82 mln zł.

16. Zapewne Pan Premier wie, że stopa bezrobocia w Polsce na koniec marca 2011 r. wynosi ponad 13%. Dlaczego więc Pan Premier nie podejmuje działań zwiększających wydatkowanie środków na aktywne zwalczanie bezrobocia (dotacje na tworzenie nowych miejsc pracy, dotacje dla bezrobotnych rozpoczynających działalność gospodarczą itd.), a woli zwiększać stan Funduszu Pracy na koniec roku 2011? Jakie są powody, że Pan Premier nie chce wydać nadwyżki pieniędzy z Funduszu Pracy np. na wspomaganie form aktywnego zwalczania bezrobocia?

17. Dlaczego Pan Premier chce w roku 2011 pozostawić kwotę 2300,00 mln zł z Funduszu Pracy jako „wolne środki finansowe przekazane w zarządzanie lub depozyt u ministra finansów”?

18. Czy środki z Funduszu Pracy w wysokości 2300,00 mln zł pozostawione w roku 2011 jako „wolne środki finansowe przekazane w zarządzanie lub depozyt u ministra finansów” mają stanowić źródło pokrycia deficytu w roku 2011?

19. Czy Pan Premier uważa, że „zasypywanie dziury budżetowej” (do której doprowadziły Pana ponad 3-letnie rządy) środkami pochodzącymi z Funduszu Pracy jest rozwiązaniem korzystnym dla Polaków pozostających bez pracy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22589)

do ministra finansów
oraz
do ministra zdrowia

w sprawie sytuacji honorowych dawców krwi

Honorowi dawcy krwi to ludzie, którzy ofiarowują innym najcenniejszy lek. Bez krwi niemożliwe byłoby przeprowadzenie najprostszych zabiegów chirurgicznych, z tego względu organy państwa winny zapewnić tym ludziom rekompensatę za ich ofiarność. Tymczasem okazuje się, że sytuacja krwiodawców pogarsza się, leki, które do 2009 r. otrzymywali bezpłatnie, obecnie zmieniły nazwę na suplementy diety i przestały być dostępne bezpłatnie dla krwiodawców. Aby mieć możliwość uzyskiwania wyróżnień i odznaczeń za swoją ofiarność, muszą być członkami PCK i w związku z tym opłacać składki, a także zadeklarować gotowość zapłacenia za odznaczenia, np. za Kryształowe Serce – 250 zł, odznaka PCK – 45 zł, a przecież są one przyznawane w dowód uznania za

oddanie określonej ilości krwi. Jest to podyktowane bardzo trudną sytuacją finansową PCK, którego budżet nie daje możliwości zakupu tych odnaczeń.

Nie jest też respektowane przyjmowanie krwiodawców bez kolejki w placówkach służby zdrowia. Kluby HDK nie mają funduszy na utrzymanie lokalu, siedziby klubu.

Innym problemem jest możliwość odliczenia od podatku „darowizny”. Krwiodawcy obecnie mogą odliczyć cztery razy mniej niż wcześniej (za 250 ml płytek można było odliczyć 130 zł, podobnie jak za 1 litr krwi, obecnie za 250 ml płytek odlicza się tylko 32 zł).

Moje spotkania z członkami klubów HDK wskazują na postępujące rozgoryczenie tego środowiska stosunkiem państwa do ich ofiarności.

1. Czy Ministerstwo Zdrowia ma program rozwoju krwiodawstwa? Jeżeli tak, to jakie są jego założenia?

2. Czym jest podyktowane zmniejszenie przez Ministerstwo Finansów odpisu od przychodu wynikającego z ilości krwi oddanej przez honorowych dawców w sytuacji, gdy jest to dużo tańsze dla państwa niż zakup krwi?

3. Z czego wynika tak trudna sytuacja finansowa PCK, że HDK muszą finansować zakup odnaczeń, które otrzymują za oddawaną krew? Jest to jedyny znany mi przypadek odpłatności za odnaczenia.

Z poważaniem

Posel Krzysztof Tchórzewski

Siedlce, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22590)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie przyspieszenia prac nad nowelizacją komisijnego projektu ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego w celu jak najszybszego i faktycznego umożliwienia rodzicom zmarłego dziecka urzędzenia mu godnego pochówku, w sytuacji gdy doszło do martwego urodzenia dziecka, a jest utrudnione albo niemożliwe ustalenie makroskopowo płci, ciężaru lub długości ciała płodu

Uzasadnienie: Komitet budowy pomnika dzieci nienarodzonych w Koszalinie, działającym pod honorowym patronatem JE ks. bpa Edwarda Dajczaka, biskupa diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej w imieniu własnym oraz kilkudziesięciu tysięcy zrozpaczonych i pogrążonych duchowo rodziców dzieci zmarłych we wczesnym etapie ciąży gorąco zaapelował o przyspieszenie prac Sejmu nad komisyjnym projektem zmia-

ny ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego, którego jak najszybsze wejście w życie przyniesie ulgę rodzicom martwo urodzonych dzieci we wczesnym etapie ciąży oraz umożliwi urzędnikom wydawanie stosownych decyzji w kwestii godnego pochówku tych dzieci. Każda zwłoka w czasie, opóźniająca procedowanie nad nowelizacją tej ustawy, przysparza codziennie wielu traumatycznych przeżyć i cierpienia dla rodziców dzieci zmarłych we wczesnym etapie ciąży.

Istnieje długo oczekiwane, pilne dokonanie synchronizacji unormowań dotyczących chowania zmarłych w sytuacjach martwo urodzonych dzieci z przepisami Prawa o aktach stanu cywilnego. Istniejąca luka w prawie uniemożliwia godnego pochówku martwo urodzonych dzieci na bardzo wczesnym etapie ciąży, kiedy jest ukształtowany zarodek, jednakże z przyczyn obiektywnych nie jest możliwe ustalenie jego płci. Albowiem zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 7 grudnia 2007 r. w sprawie wzoru karty zgonu oraz sposobu jej wypełniania dzieckiem martwym jest dziecko bez względu na czas trwania ciąży. To rozwiązanie jednakże wpływa na treść rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 2 lutego 2005 r. w sprawie pisemnego zgłoszenia urodzenia dziecka.

Wobec tego, skoro doszło do martwego urodzenia, to należy wydać pisemne zgłoszenie urodzenia dziecka, a w konsekwencji – akt urodzenia. A przecież niemożliwym jest urzędowe stwierdzenie zgonu bez uprzedniego urzędowego urodzenia.

W konsekwencji zatem dochodzi do bardzo traumatycznych sytuacji dla rodziców dzieci zmarłych we wczesnym etapie ciąży oraz głębokiej konfuzji w szeroko rozumianym wymiarze społecznym, głównie z zakresu oddziaływań etycznych, w aspekcie braku jednoznacznych unormowań prawnych charakteryzujących cywilizowane i współczesne akty legislacyjne.

Toteż projekt nowelizacji ustawy przewiduje zmianę art. 40 ustawy z dnia 29 września 1986 r. Prawo o aktach stanu cywilnego pod postacią zapisu, iż obowiązek zamieszczania w pisemnym zgłoszeniu urodzenia dziecka informacji dotyczących płci, ciężaru i długości dziecka będzie wymagane jedynie w tych sytuacjach, w których będzie to możliwe. Ponadto zaproponowano, by do aktu urodzenia nie wpisywało się imienia (imion) i płci dziecka, jeżeli w pisemnym zgłoszeniu urodzenia dziecka nie wskazano płci.

Powyższy komisyjny projekt zmiany ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego uzyskał kolejno pozytywne opinie: Biura Analiz Sejmowych, Sądu Najwyższego Biura Studiów i Analiz, Wojskowej Izby Lekarskiej, pierwszego prezesa Sądu Najwyższego Rzeczypospolitej Polskiej oraz prokuratora generalnego.

Pytanie: Kiedy rozpocznie się procedowanie nad komisyjnym projektem zmiany ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego, tak bardzo społecznie pożądanego, tym bardziej w aspekcie niezrozumiałego i tak

długiego respektowania luki w prawie o bardzo smutnych i niehumanitarnych konsekwencjach?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Koszalin – Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22591)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia w ustawie
budżetowej na 2011 r. środków Funduszu
Pracy na aktywne formy przeciwdziałania
bezrobociu, na przykładzie pow.
dzierzoniowskiego i kłodzkiego**

Szanowna Pani Minister! W 2010 r. środki na Fundusz Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dla pow. dzierzoniowskiego wynosiły 24 011,9 tys. zł (łącznie ze środkami pozyskanymi z rezerwy ministra i z Europejskiego Funduszu Społecznego). Podobnie w pow. kłodzkim – środki na ten cel w pow. kłodzkim wynosiły 42 830,6 tys. zł.

W ustawie budżetowej na 2011 r. w planie finansowym Funduszu Pracy zaplanowano wydatki w wysokości 3 235 080 tys. zł, tj. o 54% mniej niż w ubiegłym roku; w wyniku podziału środków przez samorząd województwa – wg algorytmu.

Powiat dzierzoniowski otrzymał w bieżącym roku, decyzją ministra pracy i polityki społecznej, środki w wysokości 8 245,5 tys. zł, tj. o 65% mniej niż w roku ubiegłym.

Powiat kłodzki otrzymał w bieżącym roku, decyzją ministra pracy i polityki społecznej, środki w wysokości 14 928,9 tys. zł.

Takie ograniczenie z całą pewnością wpłynie negatywnie na rynek pracy we wspomnianych pow. dzierzoniowskim i kłodzkim, przyczyniając się do wzrostu bezrobocia, które obecnie należy do jednego z najwyższych na Dolnym Śląsku i wynosi 23,3% ludności aktywnej zawodowo – pow. dzierzoniowski i 25,4% w pow. kłodzkim.

Dzięki środkom otrzymanym i pozyskanym w ostatnich latach z Funduszu Pracy i Europejskiego Funduszu Społecznego na aktywizację lokalnego rynku pracy udało się po raz pierwszy od początku transformacji ograniczyć poziom bezrobocia.

Powiaty te po likwidacji wielu zakładów przemysłowych od lat zmagają się ze strukturalnym rodzajem bezrobocia, w którym dominują osoby niegdyś zatrudnione w ówczesnym przemyśle. Proces dostosowania potrzeb podaży pracy do popytu na pracę nie został jeszcze zakończony.

Niewystarczające środki zaś ograniczą możliwość realizacji obowiązku nałożonego na powiat w ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (art. 4 ust. 1 pkt 14), jakim jest „przeciwdziałanie bezrobociu oraz aktywizacja lokalnego rynku pracy”.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Dolnośląski Wojewódzki Urząd Pracy w Wałbrzychu kierują do powiatu apele o podejmowanie działań zmierzających do wspólnego, partnerskiego współdziałania publicznych służb zatrudnienia oraz instytucji pomocy i integracji społecznej w obszarze przeciwdziałania bezrobociu, wykluczeniu społecznemu, a w szczególności komplementarnego wykorzystania instrumentów aktywizacji społeczno-zawodowej.

Szanowna Pani Minister! W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na pytanie: Czy jest szansa na zmianę w budżecie państwa na 2011 r. planu środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, co stworzy możliwość zwiększenia środków dla powiatów, w tym dla pow. dzierzoniowskiego i kłodzkiego?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 26 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22592)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie propozycji zmiany w zapisach
ustawy o świadczeniach rodzinnych**

Szanowna Pani Minister! Propozycja zmiany dotyczy zapisu rozdziału 3 pn. „Świadczenia opiekuńcze” ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) w następującym zakresie:

- a) podwyższenie kwoty świadczenia pielęgnacyjnego do wysokości płacy minimalnej,
- b) przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego opiekunowi osoby niepełnosprawnej dożywotnio, jeżeli opieka była sprawowana co najmniej 20 lat.

Szanowna Pani Minister, przytoczona ustawa określa możliwość przyznawania świadczeń pielęgnacyjnych dla osób, które rezygnując z pracy zawodowej, podejmują się opieki nad osobami niepełnosprawnymi. Stworzenie takiego narzędzia polityki społecznej państwa pozwala na pozostanie osobom niepełnosprawnym w domach rodzinnych i umożliwia sprawowanie opieki osobom najbliższym. W wielu krajach takie wsparcie opieki nad osobami niepełnosprawnymi funkcjonuje już od lat i na różnym poziomie.

Poddając analizie sytuację w Polsce, na przykładzie powiatu kłodzkiego, zauważyć należy, iż obecny

poziom zapewnienia pomocy państwa dla osób niepełnosprawnych i ich najbliższych nie spełnia wymagań rzeczywistego ich funkcjonowania w społeczeństwie, opartego na równych prawach.

Pozostawienie osób niepełnosprawnych w domu rodzinnym, bez konieczności przekazania ich do opieki instytucjonalnej organizowanej przez państwo, scedowanej jakże często na samorządy, powoduje, iż przyznając świadczenie w wysokości 520 zł, odciąża się budżet państwa od ponoszenia całkowitych realnych kosztów tej opieki i umożliwia większe zaangażowanie najbliższych.

Jednakże wraz z tak skonstruowanymi rozwiązaniami przyjąć należy, iż zarówno kwota tego świadczenia, jak i okres jego pobierania nie będą sprzyjać większemu zaangażowaniu się rodzin do sprawowania opieki bez wprowadzenia proponowanych zmian w przepisie prawa.

Osoby opiekujące się niepełnosprawnymi, którzy wymagają jakże często całodobowej opieki, otrzymują świadczenia na bardzo niskim poziomie, w żaden sposób nierekompensującym zaspokojenia podstawowych potrzeb.

Ponadto bardzo często okres sprawowanej opieki trwa nawet 15–20 lat, powodując, iż osoby podejmujące się opieki rezygnują z pracy lub jej nie podejmują wcale, a z powodu złego stanu zdrowia podopiecznego po jego śmierci pozostają bez środków utrzymania i możliwości podjęcia pracy zarobkowej. W związku z tym niezbędne staje się stworzenie realnego zabezpieczenia bytu całych rodzin, również po śmierci osoby niepełnosprawnej, poprzez podwyższenie kwoty świadczenia pielęgnacyjnego do poziomu płacy minimalnej oraz umożliwienie pobierania tegoż świadczenia przez opiekuna dożywotnio w przypadkach sprawowania opieki nad osobą niepełnosprawną co najmniej 20 lat.

Takie rozwiązanie stworzy lepsze warunki funkcjonowania osób niepełnosprawnych i ich najbliższych podejmujących się opieki w warunkach domowych wśród najbliższych.

Propozycja ta inicjuje konieczność dokonania zmian legislacyjnych mających na celu poprawę bytu osób podejmujących się samodzielnej opieki nad osobami niepełnosprawnymi, a także usprawnienia polityki społecznej państwa.

Szanowna Pani Minister, biorąc powyższe argumenty pod uwagę, uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie: Czy Pani resort przygotowuje nowelizację wspomnianej ustawy w zaproponowanym przeze mnie zakresie?

Z wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22593)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego
oraz
ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie zagospodarowania kompleksu zespołu dworsko-parkowego Sarny w gm. Radków

Szanowni Panowie Ministrowie! Sarny to zespół dworsko-parkowy z folwarkiem, w skład którego wchodzi między innymi dwór i spichlerz, które wpisane są do rejestru zabytków wraz z bramą i pozostałymi zabudowaniami folwarcznymi, położony jest w Ścinawce Górnej. Dwór z kaplicą posiada 3 kondygnacje o kubaturze 9580 m³.

Śląski malarz barokowy Hans Hoffman wykonał w kaplicy wspaniałą polichromię, obejmującą ściany, strop i ołtarz. Spichlerz zbudowany na planie rombu posiada 3 kondygnacje o kubaturze 3025 m³. Dwór otacza park położony nad rzeką Włodzicą. Obiekt znajduje się blisko przejścia granicznego. Teren jest atrakcyjny krajobrazowo, nasycony zabytkami i trasami krajoznawczymi. Obiekt nadaje się na kompleks hotelowo-rekreacyjny.

Obiekt ten jest w zainteresowaniu fundacji księcia Karola, którego reprezentuje W. W., działający na rzecz przyszłego właściciela

Szanowni Panowie Ministrowie! Uratowanie zespołu dworsko-parkowego Sarny przed popadnięciem w całkowitą ruinę jest sprawą o niezmiernie dużej wadze, leżącej w interesie publicznym, nie tylko dla gminy, powiatu kłodzkiego, ale dla ratowania dziedzictwa.

Obiekt ten jest wizytówką regionu, niestety póki co negatywną. Stan obiektu jest bardzo zły. Powierzenie obiektu podmiotowi, który gotowy jest przeprowadzić renowację, jest wielką szansą na odwrócenie tej sytuacji.

Wobec powyższego gmina Radków wystąpiła do Agencji Nieruchomości Rolnych, która jest właścicielem Sarn, z deklaracją wsparcia w kwestii zbycia obiektu. Z uwagi na okoliczności zamieszkiwania obiektu przez byłych pracowników PGR oraz ich rodziny było to przeszkodą w zbyciu.

Gmina wystąpiła z propozycją, że w ciągu roku od zawarcia przez agencję porozumienia w sprawie zbycia przedmiotowego zespołu dworsko-pałacowego zapewni lokale mieszkalne dla zamieszkujących go rodzin, w przypadku braku możliwości zapewnienia takich lokali przez agencję.

Szanowni Panowie Ministrowie, niestety trwa od kilku lat procedura zbycia przedmiotowego zespołu dworsko-pałacowego przez Agencję Nieruchomości Rolnych wynikające z wielu przyczyn.

Niezwykle istotny jest fakt, że podmiot, czyli fundacja księcia Karola, który chce nabyć ten zespół, wykazuje niezwykle ciepłą i determinację, by sfinalizować tę transakcję, i w konsekwencji czego

mogła przeprowadzić kompleksową renowację tego niezwykle pięknego, a dramatycznie popadającego w ruinę zespołu dworsko-pałacowego Sarny.

Szanowni Panowie Ministrowie, czy jest szansa, by Panowie Ministrowie wsparli w Agencji Nieruchomości Rolnych działania zmierzające do szybkiego zbycia rzeczzonego zespołu, by jak najszybciej nabywca mógł przeprowadzić renowację upadającego zażytkowego zespołu dworsko-pałacowego Sarny w Ścinawce Górnej, gminie Radków, powiecie Kłodzko w woj. dolnośląskim?

Z wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22594)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego

Szanowny Panie Premierze! W czerwcu 2005 r. pion śledczy białostockiego oddziału Instytutu Pamięci Narodowej umorzył śledztwo dotyczące pacyfikacji w 1946 r. kilku podlaskich wsi zamieszkałych przez ludność białoruską oraz rozstrzelania grupy furmanów przez oddział podziemia niepodległościowego kapitana Romualda Rajsa „Burego”. Pomimo iż sprawcy tego ludobójstwa już nie żyją, to rodziny pomordowanych wielokrotnie ubiegały się o odszkodowania z tytułu tej zbrodni od Skarbu Państwa. Niestety dotychczas żadna ze spraw nie doczekała się pozytywnego rozstrzygnięcia dla rodzin zabitych, które uważają, że przedmiotowe rozstrzygnięcia są dla nich krzywdzące.

Dodatkowo projekt ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego umożliwiającą chociaż częściowe naprawienie krzywd wówczas wyrządzonych utknął w podkomisji.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Czy planowana jest zmiana regulacji prawnej rozwiązująca ten problem?
3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22595)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie przyznawanej pomocy dla osób najuboższych

Szanowny Panie Premierze! Od 2006 r. kryterium dochodowe uprawniające do ubiegania się o pomoc społeczną nie zostało w ogóle podniesione. Tym samym obecnie doszło do sytuacji, w której minimum egzystencji (tj. poziom dochodów pozwalający pokryć wydatki na zaspokojenie niezbędnych potrzeb życiowych) przekroczyło kryterium dochodowe uprawniające do świadczeń z pomocy społecznej. W związku z powyższym rodziny mające trudną sytuację materialną nie są w stanie uzyskać pomocy od państwa.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy planowane jest podniesienie kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń?
2. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?
3. Jeśli tak, to o ile i do jakiej kwoty przedmiotowe kryterium zostanie podniesione?
4. Czy planowana jest zmiana obecnego systemu weryfikacji ww. kryterium?
5. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?
6. Jeśli tak, to co konkretnie obejmie przedmiotowa zmiana?
7. Czy rozważane jest wprowadzenie corocznej automatycznej waloryzacji kryterium?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22596)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie Kliniki Ortopedii i Traumatologii Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego w Białymstoku

Szanowny Panie Premierze! Uniwersytecki Szpital Kliniczny w Białymstoku rozpoczął swoją działalność 15 grudnia 1962 r. Dynamiczny rozwój nauki spowodował konieczność utworzenia wielu nowych specjalistycznych jednostek medycznych oraz doprowadził do znacznego wzrostu ilości i jakości świadczonych przez szpital usług. Szpital, wyposażony w najnowocześniejsze urządzenia i aparaturę, stał się bazą dydaktyczną i naukową dla klinik Uniwersytetu Medycznego w Białymstoku. Jednocześnie zabezpiecza szeroki wachlarz świadczeń zdrowotnych, po-

czynając od procedur prostych, a kończąc na wyspecjalizowanych, finansowanych przez Ministerstwo Zdrowia. W celu ratowania ludzi i niesienia im pomocy został utworzony oddział Kliniki Ortopedii i Traumatologii. Jest on bardzo potrzebny, gdyż dużo ludzi ulega wypadkom i potrzebuje medycznego wsparcia.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w celu wsparcie Kliniki Ortopedii i Traumatologii w Białymstoku?
2. Jakie środki zostały przeznaczone na wsparcie Kliniki Ortopedii i Traumatologii?
3. Co z tytułu zostało zakupione?
4. Jaki sprzęt został zakupiony w ostatnich latach?
5. Ilu lekarzy jest tam obecnie zatrudnionych?
6. Czy jest to wystarczająca ilość specjalistów, mając na uwadze specyfikę ww. kliniki?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22597)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie składek przeznaczonych
na leczenie rolników**

Szanowny Panie Premierze! Składka na leczenie rolników nie jest już liczona od ceny żyta. Zastąpił ją sztywny ryczałt, przez który NFZ straci w tym roku setki milionów złotych. Składka zdrowotna za rolników i ich rodziny opłacana jest przez Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego zasilaną z budżetu państwa. Część z tego, co KRUS płaci do Narodowego Funduszu Zdrowia, to składki potrącone z emerytur i rent rolniczych. Natomiast wysokość składek opłacanych za pracujących rolników była dotąd uzależniona od ceny za kwintal żyta. Ta zaś wahała się w ostatnich latach od 30 do ponad 70 zł. Zamiast liczenia składki za rolników od ceny żyta wprowadzono ryczałt w wysokości 1862 mln zł rocznie.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w powyższej sprawie?
2. Jak jest liczony ryczałt?
3. Ile środków jest przeznaczanych rocznie na ten cel?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22598)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planów włączenia emerytur służb
mundurowych do powszechnego systemu
emerytalnego**

Szanowny Panie Premierze! Wedle ostatnich informacji podanych przy Radę Gospodarczą rozważane jest włączenie emerytur służb mundurowych do powszechnego systemu. Wedle założeń do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wesliby nie tylko funkcjonariusze dopiero rozpoczynający służbę, ale również ci już zatrudnieni.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Których funkcjonariuszy przedmiotowe zmiany obejmą?
2. W jaki sposób od strony praktycznej nastąpi przejście funkcjonariuszy do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych?
3. Czy w związku z powyższym planowane jest przeliczanie na kapitał początkowy w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych zgromadzonych dotychczas przez funkcjonariuszy praw?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22599)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przetargu na zakup samolotów
bezzałogowych Aerostar do Afganistanu**

Szanowny Panie Premierze! Zestaw samolotów bezzałogowych firmy Aeronautics Defense Systems miał być dostarczony polskim żołnierzom stacjonującym w Afganistanie we wrześniu ubiegłego roku. Niestety do dnia dzisiejszego zakupionych przez armię maszyn nie ma, a polscy żołnierze korzystają z wypożyczonego od producenta sprzętu.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy rozważane jest zerwanie kontraktu?
2. Czy w przypadku zerwania kontraktu cała wpłacona zaliczka zostanie zwrócona?
3. Co jest powodem opóźnień w dostawach sprzętu?
4. Kiedy polscy żołnierze otrzymają bezzałogowe samoloty?

5. W jakiej wysokości karą zostanie obarczony producent przedmiotowych samolotów?

6. Czy armia płaci za wynajem zestawów bezzałogowych samolotów z wynajętą obsługą?

7. Jeśli tak, to jakiego rzędu jest to koszt?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 9 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22600)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie planów wprowadzenia e-matury

Szanowny Panie Premierze! Resort edukacji planuje uruchomienie systemu e-matur w 2013 r. Dzięki przedmiotowemu rozwiązaniu maturzysta już w kilka minut po egzaminie dojrzałości mógłby zapoznać się z jego wynikami. Dodatkowym atutem przedmiotowego rozwiązania jest to, iż niemożliwe byłyby jakiegokolwiek przecieki tematów, czy też zadań. Ponadto docelowo wprowadzenie systemu ma przynieść znaczące oszczędności, jednak dotychczas tylko szkoły w Łodzi są wyposażone w sprzęt pozwalający na wdrożenie systemu e-matur.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy w ciągu dwóch lat jest realne przystosowanie sprzętowe wszystkich placówek w kraju do programu e-matur?

2. Jakie oszczędności z tego tytułu powstaną?

3. W jaki sposób system będzie sprawdzał zadania otwarte np. z matematyki?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 9 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22601)

do ministra zdrowia

w sprawie utrudnionego dostępu do badań i zabiegów znajdujących się na liście świadczeń gwarantowanych

Szanowna Pani Minister! Pomimo iż pacjenci mają określoną liczbę badań i zabiegów, które znajdują się na liście gwarantowanej, to w praktyce mają

utrudniony do nich dostęp. Przede wszystkim chodzi o długie kolejki, w których pacjenci muszą oczekiwać na badania bądź też zabieg. Niestety nadal najdłużej się czeka na badania diagnostyczne, które mają na celu potwierdzenie choroby nowotworowej. Jest to szczególnie niepokojące, zważywszy na fakt, iż to właśnie czas wykrycia choroby odgrywa szczególną, istotną rolę w skutecznej walce z nią.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Dlaczego są takie duże kolejki m.in. na badania diagnostyczne, które mają na celu potwierdzenie choroby nowotworowej i tym samym ratowanie zdrowia pacjenta?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 9 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22602)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zwiększającej się dysproporcji między zarobkami mieszkańców ściany wschodniej a zarobkami mieszkańców innych regionów kraju

Szanowny Panie Premierze! Nie od dzisiaj wiadomo, iż istniały dysproporcje między województwami ściany wschodniej a pozostałymi województwami, zarówno w kwestii rozwoju gospodarczego jak również samych zarobków uzyskiwanych przez mieszkańców.

Niestety, jak pokazują ostatnie zbiorcze informacje za ostatnich dziesięć lat, zarobki systematycznie maleją w województwach leżących na wschodniej ścianie Polski w stosunku do średniej krajowej pensji. Jest to niepokojąca tendencja, która jest szczególnie widoczna np. w firmach przemysłowych, gdzie na Mazowszu i Śląsku zarobki są dziś o 900–1300 zł wyższe niż w województwach Polski Wschodniej.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Co wpływa na tak dużą dysproporcję zarobków w różnych regionach kraju?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 9 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22603)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie przetargów na budowę dróg

Szanowny Panie Premierze! Do końca bieżącego roku ma zostać rozstrzygniętych dwadzieścia przetargów na budowę 250 km dróg i autostrad, przy czym wszystkie one zostały już ogłoszone. Ich rynkowa wartość jest szacowana na 11–12 mld zł. Wedle nieoficjalnych informacji kolejne duże przetargi na budowę dróg są przewidziane dopiero na 2015 r. W praktyce oznacza to, jak podkreślają eksperci, że niemal na 400 firm zajmujących się budową i utrzymaniem dróg połowa z nich może zniknąć z rynku.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy i jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Czy prawdą jest, że kolejne duże przetargi na budowę dróg są przewidziane dopiero na 2015 r.?
3. Jak ta decyzja wpłynie na wzrost gospodarczy i skalę bezrobocia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 9 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22604)

do ministra finansów

**w sprawie nałożenia podatku VAT
od towarów i usług na usługi szkoleniowe**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa o zmianie podatku od towarów i usług obowiązująca od 1 stycznia 2011 r., wprowadzająca 23-procentowy podatek VAT bardzo niekorzystnie wpłynęła na działalność Stowarzyszenia Nauczycieli Matematyki. Stowarzyszenie jest najstarszą i największą organizacją nauczycielską na terenie Polski. Powstało w 1991 r. i liczy około 1000 członków. SNM prowadzi działalność na wielu płaszczyznach. Organizuje różnego typu konferencje, na których odbywają się wykłady, warsztaty, dyskusje panelowe itp. Obecni są na nich goście z zagranicy, przewodniczący innych stowarzyszeń i towarzystw matematycznych. Ponadto wydaje różne publikacje, czasopisma, kwartalnik, monografie oraz książki. Skutkiem nowelizacji ustawy uczestnicy organizowanych konferencji muszą dodatkowo dopłacić równowartość obecnie obowiązującego podatku VAT.

Stowarzyszenie nie może się również starać się o akredytację w myśl rozporządzenia MENiS z dnia 20 grudnia 2003 r. w sprawie akredytacji placówek i ośrodków prowadzących kształcenie ustawiczne, gdyż w prowadzonej działalności nie spełniają wymienionych w § 4 warunków. Konferencje stowarzyszenia organizowane są własnymi społecznymi siłami. Wykłady i warsztaty prowadzą pracownicy nauki i nauczyciele i nie otrzymują za nie wynagrodzenia. Większość nauczycieli członków SNM sama płaci za udział w konferencjach.

Na skutek zmiany w ustawie wzrosną więc znacznie koszty konferencji i wielu z nauczycieli nie będzie mogło w nich uczestniczyć. Dotknie to szczególnie tych, którzy mieszkają na ścianie wschodniej Polski, jak i tych z ziem zachodnich oraz z terenów wiejskich, dla których konferencje są jedyną, istotną formą doszkalania, poznawania nowych technologii w nauczaniu matematyki. Zniesienie podatku będzie wsparciem, a często ratunkiem w pracy nauczyciela, jego awansu zawodowego. Umożliwi w dalszym ciągu szerokiej rzeszy matematyków pedagogów doszkalanie się, wymianę doświadczeń oraz poznawanie nowych trendów w nauczaniu matematyki.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy planując powyższe zmiany w systemie podatkowym, ministerstwo finansów uwzględniło wszystkie aspekty tych rozwiązań dla ww. stowarzyszenia oraz ich skutki dla funkcjonowania oraz jakości systemu edukacji w naszym kraju?

2. Czy nałożenie podatku VAT od towarów i usług na usługi szkoleniowe było konsultowane z Ministerstwem Edukacji Narodowej i jakie było stanowisko tego resortu wobec proponowanych zmian?

Z poważaniem

Posłanki Bożena Kotkowska
i Elżbieta Zakrzewska

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22605)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zwiększenia udziału kolei
w transporcie towarów**

Szanowny Panie Ministrze! Każdy z nas chce jeździć po bezpiecznych drogach, bez tragicznych wypadków przy udziale samochodów ciężarowych. Jednak przede wszystkim chcemy poruszać się po drogach, które nie są podziurawione jak szwajcarski ser. Szwajcaria cieszy się równymi jak stół drogami (porównanie do szwajcarskiego sera jest więc nie na miejscu). Dlaczego? Bo w tym alpejskim kraju tiry

jeżdżą koleją, a jeśli nie, to placą wysoki podatek (100 km jazdy po płatnej autostradzie – 328 zł/85 euro).

W związku z wniesioną przeze mnie interpelacją nr 19363 z 25 października 2010 r. dotyczącą wprowadzenia polityki transportowej przyjaznej ludziom i środowisku, polegającej na przewozie samochodów ciężarowych o zwiększeniu ładowności przez teren naszego kraju na platformach kolejowych, tj. transportu kombinowanego, pragnę wyrazić swoje niezadowolone z dotychczasowych działań ministerstwa w tej kwestii. Nadmieniam równocześnie, że odpowiedź na moją interpelację, nadesłana przed podsekretarza stanu Juliana Englehardta, nie jest dla mnie satysfakcjonująca. Program przedstawiony przez ministerstwo w żaden sposób nie doprowadzi do przełamania dysproporcji nakładów na transport kolejowy i drogowy. Opinia społeczna oczekuje większego zaangażowania ministerstwa w realizację programu transportu kombinowanego i drastycznego zwiększenia nakładów na kolej. Pragnę nadmienić, że unijne rekomendacje to 60% środków na drogi, 40% na kolej.

Jestem zaniepokojony faktem, że w odpowiedzi ministerstwa na moją interpelację pominięte zostały kwestie zagrożeń dla bezpieczeństwa ruchu drogowego powodowanych przez ruch pojazdów ciężarowych. Chciałbym odwołać się do opinii Banku Światowego, który w opublikowanym w lutym br. dokumencie „W kierunku zrównoważonego rozwoju transportu lądowego” przypomniał, że koszty ekonomiczne i społeczne wypadków na polskich drogach szacowane są na 1,5% PKB, czyli około 10 mld dolarów rocznie. Udział transportu w obecnej emisji CO₂ osiągnął już 12%, przy czym na transport drogowy przypada 92% tej wielkości.

W związku z tą niepokojącą sytuacją apeluję o opublikowanie raportu na temat zagrożeń w bezpieczeństwie ruchu drogowego powodowanych przez ciężarówki. Nadmieniam także, że w sierpniu 2008 r. minął termin wdrożenia dyrektywy w sprawie wyposażenia samochodów ciężarowych zarejestrowanych we Wspólnocie w lusterka samochodowe (2007/38/WE). Dyrektywa ta wymaga także wyposażenia starszych pojazdów w dodatkowe lusterka panoramiczne, eliminujące „martwe pole” – brak widoczności po stronie pasażera.

Już w marcu 2009 r. Komisja wezwała Polskę do niezwłocznej realizacji dyrektyw. Apeluję więc o podjęcie kroków zmierzających do realizacji rozporządzeń i podania ostatecznego terminu ich wdrożenia.

Oczekuję przedstawienia informacji na temat stanu przygotowań oraz spodziewanych kosztów uruchomienia polskich odcinków europejskich korytarzy transportu kolejowego (północ – południe oraz wschód – zachód), co zgodnie z rozporządzeniem KE i Rady 913/2010 ma nastąpić już w 2015 r.

Dostrzegam także konieczność powołania przy Ministerstwie Infrastruktury rady ds. transportu intermodalnego na wzór podobnego ciała działającego w Niemczech.

Proszę Pana Ministra również o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kroki podjęło ministerstwo w kwestii realizacji tzw. transportu kombinowanego?

2. Jakie działania podejmie Pana resort w sprawie ograniczenia zagrożeń w bezpieczeństwie ruchu drogowego powodowanych przez ciężarówki?

Z poważaniem

Posel Henryk Milcarz

Kielce, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22606)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wsparcia małych i średnich przedsiębiorstw z jednoczesnym przeciwstawieniem się wszelkim patologiom, które generują destrukcję i niepewność ze szkodą dla podmiotów rynku oraz finansów państwa przy ewidentnym zagrożeniu zdrowia konsumenta

Szanowna Pani Minister! Przyłączam się do głosów zaniepokojenia i niezadowolenia Cechu Rzemieślników i Przedsiębiorców w Kielcach obecnym stanem branży spożywczej. Zauważa się bardzo niski wskaźnik wykorzystania mocy przetwórczych, niski wskaźnik rentowności, a także pogłębiające się problemy z płynnością finansową firm. Niepokojąca jest także malejąca konkurencyjność branży mięsnej i piekarsko-cukierniczej w ramach jednolitego rynku europejskiego.

Do takiej sytuacji przyczynia się niewątpliwie występowanie szarej strefy. Ocenia się, że ok 20–30% obrotów mięsem i jego przetworami pochodzi z nielegalnych ubojni. Podobnie przedstawia się sytuacja w branży piekarsko-cukierniczej. Wskutek nierównorzędnej walki konkurencyjnej z piekarzami z szarej strefy rocznie ogłasza upadłość ok 300 piekarni. Istnienie szarej strefy w branży spożywczej stanowi zagrożenie nie tylko dla bezpieczeństwa ekonomicznego wielu małych i średnich firm, ale przede wszystkim stwarza realne zagrożenie dla zdrowia i życia konsumentów.

Dotychczasowe rozwiązania prawne są bezskuteczne w walce z nielegalnymi ubojniami, piekarniami itp. Są one wyłączone z kontroli właściwych organów. Działają z naruszeniem elementarnych norm bezpieczeństwa zdrowotnego, a także przepisów podatkowych. To legalnie działające przedsiębiorstwa poddawane są bardzo rygorystycznym kontrolom sanitarnym, podatkowym itp.

W trosce o bezpieczeństwo zdrowotne konieczne jest egzekwowanie obowiązujących przepisów nie tylko wobec producentów legalnie działających przetwórci, ale także tych z szarej strefy. Akceptowanie istniejącego stanu rzeczy jest przyzwoleniem na naruszenie prawa.

Apeluję więc o podjęcie działań, które ograniczyłyby, a nawet zlikwidowały szarą strefę w branży spożywczej. Pozwoliłoby to na poprawienie sytuacji legalnie działających średnich i małych firm przetwórstwa mięsnego czy piekarniczo-cukierniczych.

Pragnę zwrócić uwagę, że tolerowanie nieprawidłowości może doprowadzić do niebezpiecznych represji rodzimej branży mięsnej na tle jednolitego rynku europejskiego. Rozwiązania dotyczące bezpieczeństwa zdrowotnego w prowadzonej produkcji przetwórczej muszą być rygorystyczne. Organy państwa mają obowiązek efektywnej kontroli i nadzoru oraz przeciwstawienia się działaniom, które naruszają zarówno normy zdrowotne jak i podatkowe.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są propozycje ministerstwa zmierzające do ograniczenia lub zlikwidowania szarej strefy w branży spożywczej?

2. Jakie kroki podejmie ministerstwo, aby wesprzeć działalność średnich i małych firm branży spożywczej?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 9 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22607)

do ministra zdrowia

w sprawie podjęcia działań na rzecz ograniczenia liczby zachorowań na cukrzycę i poprawy jakości życia chorych

Szanowna Pani Minister! Cukrzyca jest jedną z najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych, uznawana jest za epidemię XXI w. Zachorowalność na nią stale rośnie, dotykając kolejne rzesze ludzi na całym świecie, a związane z nią groźne powikłania są coraz częstszymi przyczynami zgonów. Obecnie w Polsce na cukrzycę choruje ok 2,5 mln osób. Szacuje się, że w 2030 r. liczba chorych na cukrzycę w Polsce zwiększy się aż do 4,8 mln. Nadmienić należy, że wiele osób nie wie o swojej chorobie i nie jest leczona. Zbyt późne rozpoznanie cukrzycy oraz jej nieskuteczne leczenie może spowodować rozwój różnych powikłań tej choroby, do których należy m.in. zespół stopy cukrzycowej, choroba wieńcowa, choroba niedokrwienia

ośrodkowego układu nerwowego, uszkodzenia układu nerwowego, uszkodzenie siatkówki, zaćma, uszkodzenie funkcji nerek.

Największy wpływ na koszty leczenia mają koszty leków (46%). Koszt hospitalizacji i leczenia ambulatoryjnego stanowi około połowy kosztów całkowitych. Farmakologiczna kontrola cukrzycy i leczenie jej powikłań są niezwykle kosztowne. Jednak całość kosztów związanych z cukrzycą jest znacznie wyższa. Faktyczne koszty obejmują również utratę produktywności chorych, koszty zwolnień lekarskich, rent, przedwczesnych emerytur, opiekę sprawowaną nad chorymi przez bliskich, przedwczesną śmiertelność i inne czynniki. Dlatego konieczne jest nadanie walce z cukrzycą rangi najwyższego priorytetu polityki zdrowotnej i podjęcie działań ograniczających jej konsekwencje zdrowotne oraz ponoszone koszty społeczno-ekonomiczne.

Powyższe dane na temat cukrzycy są dramatyczne, ale właściwa profilaktyka, edukacja zdrowotna oraz nowoczesne leczenie mogą doprowadzić do zahamowania fali nowych zachorowań oraz występowania późnych powikłań cukrzycy. Aby ograniczyć ponoszone z powodu cukrzycy koszty bezpośrednio i pośrednio, należy bezzwłocznie podjąć działania poprawiające jakość leczenia cukrzycy w Polsce.

Szeroko dotkliwy jest brak refundacji nowoczesnych leków takich jak analogi insuliny oraz leków inkretynowych. Obecnie w większości przypadków przeszkodą na drodze do włączenia długodziałających analogów insuliny i leków inkretynowych jest bariera finansowa. Refundacja tych preparatów byłaby opłacalna dla państwa, ponieważ zapewniłaby lepszą kontrolę stężenia glukozy we krwi pacjentów, a przez to ograniczałaby liczbę powikłań cukrzycy. Bardziej skuteczne i nowoczesne leki przeciwcukrzycowe to nie tylko znacząco mniejsze koszty społeczne, ale również znaczące oszczędności w związku z mniejszą liczbą kosztownych w leczeniu powikłań pocukrzycowych. Wobec szybko rosnącej liczby chorych na cukrzycę o charakterze epidemicznym, zwłaszcza cukrzycy typu 2, profilaktyka pierwotna tej choroby powinna mieć charakter ogólnokrajowego priorytetu.

Przyłączam się do głosów Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków, iż koniecznością jest prowadzenie bardziej intensywnej edukacji chorych, mające na celu podniesienie świadomości dotyczącej zagrożeń wynikających z choroby. Uważam, że warto położyć nacisk na stworzenie specjalnego rządowego programu walki z epidemią XXI w.

Wobec powyższego zapytuję Pana Minister:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia planuje opracowanie specjalnego rządowego programu walki z cukrzycą?

2. Dlaczego nie refunduje się w Polsce długo działających analogów insuliny?

3. Jakie działania podejmie Pani resort w celu poprawy jakości leczenia cukrzycy w Polsce, a przez to obciążenia, które się z nią wiążą.

4. Jakie działania podejmie Ministerstwo Zdrowia na rzecz ograniczenia epidemii cukrzycy i poprawy jakości życia chorych?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22608)

do ministra finansów

**w sprawie wygórowanych opłat
za użytkowanie kart płatniczych**

W związku z wykonywaniem swoich obowiązków poselskich dowiedziałem się o bardzo niepokojącym zjawisku zawyżonych opłat za przyjmowanie płatności za pomocą kart płatniczych.

Problem nie dotyczy klientów, a przedsiębiorców, którzy umożliwiają płatności kartą. W Polsce aż 1,5% od kwoty transakcji zasila konto banków i organizacji płatniczych, Visa i MasterCard. Oznacza to, iż z każdego 100 zł, które klient zostawia w sklepie, tylko 98,50 zł zostaje u jego właściciela. Z danych NBP wynika, że Polacy opłacają kartami wydatki za 80 mld zł rocznie, co znaczy, że do banków trafia 1,2 mld zł z tytułu interchange, które w pewnej części mogły by zostawać w kieszeni przedsiębiorców.

Niestety, opłaty z tytułu interchange w Polsce są najwyższe w Europie. Dla porównania w Czechach ta opłata wynosi 1%, a w Bułgarii jedynie 0,4%. Operatorzy kart wysokość stawek tłumaczą warunkami rynkowymi, a banki strachem przed urzędem antymonopolowym. Wynika to z faktu, iż w 2006 r. UOKiK nałożył ogromną karę za wspólne ustalanie opłat przez Visę i banki. Od tej pory trwa spór przed sądami. Dlatego ustalenie wyższych lub niższych opłat banki uznają za niemożliwe.

Co więcej, sprawę mogłoby rozwiązać implementowanie unijnej dyrektywy PSD dotyczącej właśnie usług płatniczych. Polska powinna to zrobić już w 2009 r., jednak odpowiedni projekt ustawy nie wyszedł nawet z Ministerstwa Finansów. Powyższa dyrektywa wprowadza możliwość nadzoru nad tą częścią rynku finansowego. Obecnie jest on kontrolowany przez NBP, ale jedynie pod względem bezpieczeństwa płatności.

Niestety, za wszystkie te błędy i niedopatrzenia muszą płacić przedsiębiorcy.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Pan Minister zdawał sobie sprawę z zaznaczonego przeze mnie powyżej problemu?

2. Dlaczego Ministerstwo Finansów nie poczyniło żadnych kroków w celu implementacji unijnej dyrektywy regulującej tę kwestię?

3. Czy Ministerstwo Finansów dysponuje instrumentami zdolnymi do regulacji powyższego obszaru?

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22609)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmian w przepisach regulujących
działalność szkół jazdy**

W ramach wykonywania obowiązków poselskich dotarły do mnie niepokojące sygnały o planowanych zmianach prawa w zakresie funkcjonowania ośrodków szkolenia kierowców.

Ku mojemu ubolewaniu całość zmian sprawia wrażenie idących w kierunku dyskryminacji małych szkół jazdy zajmujących się jedynie szkoleniem kierowców kat. B, względnie kat. A.

Całość zmian ma na celu wprowadzenie możliwości prowadzenia kursu teoretycznego przez Internet. Zdecydowanie jest to inicjatywa godna pochwały. Niepokoi mnie jednak fakt, że bardzo niewiele szkół spełnia wymagania im postawione. Proponowane zmiany de facto eliminują z e-kursów małe szkoły jazdy, stawiając te większe na uprzywilejowanej pozycji. Wynika to bezpośrednio z wymogów stawianych szkołom, aby mogły prowadzić szkolenia teoretyczne przez Internet. Tak więc aby szkoła jazdy mogła prowadzić szkolenia teoretyczne na prawo jazdy kat. B przez Internet, musi posiadać na wyposażeniu samochód ciężarowy nie starszy niż 7 lat oraz autobus nie starszy niż 12 lat. Moim zdaniem jest to kompletny i ewidentny absurd. Ponadto szkołom stawia się szereg innych nieco bardziej sensownych, ale wciąż dość restrykcyjnych wymagań, jak na przykład jednego instruktora jazdy mogącego szkolić we wszystkich kategoriach.

Oczywistym jest, że wiele firm, aby utrzymać się na rynku, będzie inwestować w nieprzydatne im sprzęty i pojazdy, aby móc szkolić przez Internet. Osobiście wolałbym, aby szkoły nie musiały dokonywać wyboru pomiędzy zakupem niepotrzebnego autobusu a nowych pojazdów osobowych czy nowoczesnym wyposażeniem szkoły jazdy i materiałów szkoleniowych.

Nowe regulacje w oczywisty sposób będą stopniowo wykluczać z rynku małe firmy chcące szkolić tylko wąską grupę potencjalnych kierowców.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego Ministerstwo Infrastruktury zmusza szkoły jazdy do kompletnie absurdalnych wydatków?

2. Czy nie lepszym pomysłem było by zainwestowanie przez szkoły tych 60 tys. zł w nowoczesny system do e-learningu zamiast w używany autobus?

3. Dlaczego ministerstwo kreuje kolejne przepisy, które są tylko administracyjnymi przeszkodami dla małych przedsiębiorców?

Z poważaniem

Posel Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22610)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie likwidacji posterunków Policji
w miejscowościach: Radzanowo, Słubice
i Łąck w pow. plockim**

W ramach mojej pracy poselskiej w okręgu plocko-ciechanowskim otrzymałem bardzo niepokojące informacje na temat likwidacji posterunków Policji w miejscowościach Radzanowo, Słubice i Łąck w powiecie plockim. Jednym z motywów likwidacji tych jednostek jest, jak się dowiedziałem, poprawa bezpieczeństwa. Docierają jednak do mnie informacje, że likwidacje te były podyktowane motywami ekonomicznymi, i uważam, że jest to bardziej prawdopodobne. Z informacji, jakie otrzymałem, wiem, że samorządy powiatu plockiego deklarują chęć partycypacji w kosztach utrzymania posterunków.

Niemniej jednak ciągle obcinanie wydatków na funkcjonowanie Policji godzi w bezpieczeństwo obywateli. Nie rozumiem, w jaki sposób likwidacja posterunków Policji ma wpłynąć na zwiększenie skuteczności działań Policji, ponieważ nie wyobrażam sobie sytuacji, w której przeniesienie funkcjonariuszy Policji z jednego posterunku do znajdującego się w innej gminie i oddalonego o kilkanaście kilometrów drugiego miałyby usprawnić działanie Policji. Uważam też, że lokalizacja jednostek organizacyjnych Policji na terenie gminy sprzyja możliwości poznania środowiska, w jakim Policja funkcjonuje, a co za tym idzie, sprzyja możliwości rozpoznania środowisk kryminogennych.

Szanowny Panie Ministrze! Poza tym redukcja posterunków Policji z całą pewnością nie zapewni bezpieczeństwa obywateli w powiecie plockim, a może doprowadzić do zwiększenia liczby patologii i przestępstw, ponieważ mniejsza liczba funkcjonariuszy

lub ich brak w danej miejscowości będzie skutkować brakiem zgłoszeń o ewentualnych przestępstwach i, co za tym idzie, wzrostem przestępczości.

Proszę zatem Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie (poza ekonomicznymi) są powody likwidacji posterunków w gminach: Radzanowo, Słubice i Łąck w powiecie plockim?

2. Jakie są plany zagospodarowania budynków i pomieszczeń po likwidacji posterunków Policji w powiecie plockim?

Z wyrazami szacunku

Posel Wojciech Jasiński

Plock, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22611)

do ministra zdrowia

**w sprawie utrudnionego dostępu pacjentów
do badań i zabiegów**

Szanowna Pani Minister! Prasa informuje, że pacjenci mają utrudniony dostęp do 200 badań i zabiegów, choć państwo im je gwarantuje. Przykładów jest wiele, a najbardziej bulwersujące są te, które dotyczą onkologii. Zgłosiła się do nas np. kobieta, która miała rozpoznać guza mózgu, a na rezonans magnetyczny musiała czekać trzy miesiące. Potem zaproponowano jej stanie w kolejce do operacji – mówi szef fundacji Watch Health Care. Co robi pacjent, który nie może się dostać na bezpłatne badanie, a podejrzewa, że jest poważnie chory? Możliwości są trzy: jeśli jest ono w miarę dostępne finansowo, idzie na badanie prywatnie, jeśli nie, to w grę wchodzi korupcja i poszukiwanie znajomości, albo forma pośrednia między dwiema ostatnimi, czyli wizyta w prywatnym gabinecie lekarza pracującego w szpitalu – uważa szef fundacji.

Fundacja od ponad roku zbiera informacje od pacjentów. W tym czasie sprawdziła dostęp do kilkuset badań i zabiegów, które są na liście świadczeń gwarantowanych, co oznacza, że NFZ finansuje je w ramach składki zdrowotnej. Każde zgłoszenie weryfikowano w kilku miejscach.

Łącznie WHC doliczyła się około 200 świadczeń, do których dostęp jest ograniczony mimo gwarancji państwa.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Jakie kroki podejmie rząd, aby ułatwić pacjentom dostęp do gwarantowanych przez państwo świadczeń?

2. Pacjenci onkologiczni trafiają często do szpitali ogólnych, które nie są przygotowane do diagnozowania i leczenia chorych na raka. Czy prawdą jest,

że wiele problemów można by rozwiązać, gdyby pieniądze, które NFZ wydaje na onkologię, trafiły tylko do wyspecjalizowanych jednostek?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22612)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie opinii na temat porozumienia
polsko-rosyjskiego dotyczącego badania
przyczyn wypadku prezydenckiego samolotu**

Szanowny Panie Premierze! Prasa opublikowała opinię eksperta międzynarodowego prawa lotniczego, członka Państwowej Komisji Badania Wypadków Lotniczych. W kwietniowym numerze „Państwa i Prawa” w obszernej analizie podkreśla on, że na mocy porozumienia polskiego i rosyjskiego rządu badanie przyczyn wypadku prezydenckiego samolotu poddano zasadom i procedurom określonym w załączniku 13. konwencji chicagowskiej. Jak pisze, porozumienie to było nieformalne, przyjęte w trybie roboczym. Przyznaje, że gdyby był dłuższy czas do namysłu, można było próbować uzgodnić tryb załatwiania spraw spornych. Przekonuje, że rząd liczył na realizację porozumienia bez zakłóceń. Decyzję o tym, żeby podstawą badania przyczyn tej katastrofy był załącznik 13. konwencji chicagowskiej, podjęli więc sami Rosjanie, nie konsultując jej ze stroną polską.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Dlaczego Pan Premier zaakceptował decyzję o tym, żeby podstawą badania przyczyn tej katastrofy był załącznik 13. konwencji chicagowskiej?

2. Czy polski rząd, jeśli chciałby odwołać się od treści raportu MAK, będzie miał taką możliwość?

3. Rząd polski kilkakrotnie mógł się ze zgody na oddanie śledztwa Rosjanom wycofać. Załącznik 13. konwencji chicagowskiej w art. 5.4 nakazuje, by organ badający wypadki miał zapewnioną niezależność w prowadzeniu badań. Dlaczego polski rząd się nie wycofał z tej błędnej decyzji?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22613)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmiany przepisów dotyczących
firm transportowych świadczących usługi
przewozu osób**

W ostatnim okresie czasu państwowa Inspekcja Transportu Drogowego Oddział Małopolski przeprowadza masowe kontrole pojazdów firm świadczących usługi transportu osobowego. Efektami tych wzmożonych kontroli są zatrzymywane przez inspekcję dowody rejestracyjne pojazdów lub też znaczące ograniczenia dotyczące liczby przewożonych pasażerów.

Kontrole te są oczywiście niezbędne i konieczne z punktu widzenia bezpieczeństwa pasażerów, jednak duże wątpliwości czy też wręcz protesty środowisk przewoźniczych budzi stosowana w ostatnim okresie czasu interpretacja przepisów dotyczących masy całkowitej pojazdów powodująca, iż pojazdy umożliwiające przewóz osób o masie całkowitej do 3,5 t zarejestrowane w starostwach powiatowych z odpowiednimi badaniami diagnostycznymi (takie jak Mercedes Sprinter 413,416, 515, Volkswagen LT 46 przewożący 21 osób z masą całkowitą 3,5 t a inne modele z masą całkowitą 4,6 t rejestrowane były na przewóz 20 osób siedzących i 9 stojących) obecnie są zatrzymywane przez Inspekcję Transportu Drogowego i w efekcie kontroli zmuszane do znaczącego zmniejszenia liczby przewożonych pasażerów ze względu na przekroczoną masę całkowitą pojazdu. Przewoźnicy uważają, iż zostali wepchnięci w ślepią uliczkę, gdyż, rozpoczynając działalność gospodarczą i inwestując duże środki w zakup pojazdu, rejestrowali oni swoje pojazdy zgodnie z prawem (dowód rejestracyjny i pozwolenie wydawało miejscowe starostwo, a badania przeprowadzali uprawnieni diagności), będąc przekonanymi, iż spełniają one niezbędne do przewozu określonej liczby osób normy. Niestety dziś pomimo obowiązywania tych samych przepisów okazuje się, iż potencjalny przewoźnik, który wcześniej mógł przewieźć swoim pojazdem 21 osób, dziś może zgodnie z prawem przewieźć tylko 6. Budzi to zrozumiałe niezadowolenie i poczucie wyrządzonej krzywdy. Jest to tym bardziej niesprawiedliwe, iż nie daje się tym ludziom możliwości, która istnieje w innych krajach Unii Europejskiej, chociażby w Niemczech, dotyczącej podniesienia masy całkowitej pojazdu (o ile wymogi konstrukcyjne pojazdu przedstawione przez producenta taką możliwość dają, a jest tak w przypadku chociażby popularnych Mercedesów typu Sprinter) podczas badań przeprowadzonych w specjalistycznej stacji diagnostycznej.

Problem ten nabiera coraz większego wymiaru, gdyż przekłada się na znacznie mniejszą ilość połączeń oferowanych mieszkańcom, a ponadto zagraża utrzymaniu płynności finansowej przewoźników bę-

dających często jednoosobowymi firmami, które na kredyt kupiły spełniający wówczas wszystkie normy nowoczesny samochód, który w świetle aktualnej interpretacji przepisów staje się bezużyteczny.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy możliwa jest ponowna wnikliwa analiza przepisów w tym zakresie i zaproponowanie rozwiązań kompromisowych, które zapewniłyby bezpieczeństwo pasażerów, a z drugiej strony wyszłyby naprzeciw postulatam przewoźników w zakresie możliwości zwiększania masy całkowitej pojazdów do tego przystosowanych?

Jednocześnie apeluję o jak najszybszą analizę i podjęcie właściwych działań, gdyż dla większości przewoźników ich praca jest jedynym źródłem utrzymania ich i ich rodzin.

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22614)

do ministra infrastruktury

w sprawie wstrzymania w 2011 r. prac remontowo-modernizacyjnych na drodze krajowej nr 44 na odcinku Oświęcim – Zator – Spytkowice – Skawina

Szanowny Panie Ministrze! Podczas moich spotkań z wyborcami poruszane są często kwestie złego stanu infrastruktury drogowej w zachodniej części woj. małopolskiego. Mieszkańcy są zaniepokojeni wstrzymaniem w 2011 r. prac remontowo-modernizacyjnych na drodze krajowej nr 44, szczególnie na jej odcinku Oświęcim – Zator – Spytkowice – Brzeźnica.

Planowana budowa ronda w Oświęcimiu u zbiegu ul. Konarskiego i ul. Nideckiego oraz modernizacja nawierzchni wzdłuż ul. Fabrycznej została skreślona z realizacji w 2011. Dotyczy to także zdewastowanych odcinków ww. drogi w innych gminach: Brzeźnica, Spytkowice czy Zator.

Informacja o zaniechaniu realizacji tej inwestycji jest niekorzystna dla Oświęcimia, gdzie skumulowany jest ruch kołowy, w tym szczególnie ruch tranzytowy samochodów ciężarowych w kierunku Śląska, Krakowa i Wadowic. Stan techniczny nawierzchni tej drogi ulega systematycznej degradacji i stanowi dużą uciążliwość dla kierowców oraz zagraża bezpieczeństwu jej użytkowników. Zgodnie z wcześniejszymi

zapowiedziami remont całości drogi miał być zakończony w 2011 r.

Proszę zatem o informacje: Kiedy i w jakim zakresie dalsza modernizacja drogi krajowej nr 44 na odcinku Oświęcim – Zator – Spytkowice – Brzeźnica będzie realizowana przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad?

Z poważaniem

Poseł Janusz Chwierut

Oświęcim, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22615)

do ministra zdrowia

w sprawie niedofinansowania świadczeń geriatrycznych

Szanowna Pani Minister! Wycena świadczeń geriatrycznych na obecnym poziomie jest za niska, w żaden sposób nie pokrywa faktycznie ponoszonych kosztów. W geriatrycznym oddziale stan zdrowia pacjenta ocenia się całościowo, a nie wybiórczo. Ocena obejmuje wszystkie układy, co powoduje, że diagnostyka jest kosztowna. Pacjenci geriatryczni cierpią z powodu wielu chorób. 80% z nich choruje przewlekłe, i to nie tylko somatycznie, dużym problemem są tu choroby psychogeriatryczne, zaburzenia poznawcze, otępienie, depresje, współistnienie różnego rodzaju patologii układu krążenia i nowotworów. W geriatrycznym oddziale nie występują często rozpoznania w ujęciu międzynarodowej klasyfikacji chorób, częściej mówi się o zespołach geriatrycznych z kilkoma czy nawet kilkunastoma chorobami. Procedury geriatryczne są zaś rozliczane podobnie jak na oddziałach internistycznych. Pacjent internistyczny z jedną czy dwoma chorobami po trzydniowym pobyciu na oddziale jest z niego wypisywany z taką samą ilością punktów jak pacjent geriatryczny z 15 chorobami hospitalizowany osiem dni, u którego liczba wykonanych badań jest kilkunastokrotnie wyższa.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega potrzebę dofinansowania przez NFZ procedur u pacjentów z wielochorobowością?

2. Jakie działania zostaną podjęte w tej kwestii?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22616)

do ministra infrastruktury

**w sprawie opóźnień w wypłacie odszkodowań
za działki zajmowane pod budowę
autostrady A4**

Szanowny Panie Ministrze! Docierają do mnie informacje o opóźnieniach w wypłacie odszkodowań za działki przejęte w ramach realizacji inwestycji drogowej pn.: Budowa autostrady A4 na odcinku Tarnów węzeł Krzyż – węzeł Dębica Pustynia. Właściciele działek, po których przebiegać będzie autostrada, powinni otrzymać odszkodowanie w terminie 30 dni. Firmy budowlane weszły w teren we wrześniu 2010 r., a niektórzy właściciele nie otrzymali do tej pory odszkodowań.

W związku z powyższym proszę o pełną i jasną odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy docierają do Pana Ministra informacje o nieterminowych wypłatach odszkodowań?
2. Jakie działania podejmuje ministerstwo na rzecz poszkodowanych właścicieli działek?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22617)

do ministra infrastruktury

**w sprawie potrzeby wszczęcia inicjatywy
ustawodawczej przez Ministerstwo
Infrastruktury w związku z wynikami
kontroli NIK dotyczącymi wykonywania
funkcji zarządcy dróg przez organy
samorządu terytorialnego**

Szanowny Panie Ministrze! NIK opublikował informację o wynikach kontroli wykonywania funkcji zarządcy dróg przez organy samorządu terytorialnego, w którym negatywnie ocenia działalność skontrolowanych zarządców dróg w zakresie nadzoru nad jakością wykonywanych robót drogowych, rzetelnością ich odbioru, a także przeglądu dróg w okresie gwarancyjnym i egzekwowania uprawnień inwestora wobec wykonawcy robót w okresie objętym gwarancją. Negatywnie oceniono również przeprowadzanie kontroli stanu technicznego dróg i obiektów mostowych, organizacji ruchu drogowego oraz prowadzenia ewidencji dróg.

Najwyższa Izba Kontroli wniosła w związku z wynikami raportu pod adresem ministra infrastruktury, tj. ministra właściwego do spraw transportu i budownictwa, o wykorzystanie dotychczasowych doświadczeń zarządców dróg w stosowaniu rozwiązań prawnych wprowadzonych po zmianie w 2008 r. ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych i podjęcie prac legislacyjnych mających na celu dalsze usprawnienie procedury przygotowania inwestycji drogowych, m.in. poprzez wprowadzenie do przywołanej ustawy przepisów określających, że decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (decyzje ZRID) dla danej inwestycji obejmuje wszystkie roboty budowlane, niekoniecznie związane z samą drogą publiczną, które są jednak konieczne do realizacji planowanej inwestycji, oraz rozszerzenie przepisów art. 11a ust. 1 powyższej ustawy o możliwość występowania z wnioskiem o wydanie decyzji ZRID, również przez zarząd drogi, w sytuacjach gdy został on powołany.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega konieczność sygnalizowanych przez NIK zmian ustawodawczych?
2. Kiedy wprowadzone zostaną te rozwiązania?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22618)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie potrzeby wszczęcia inicjatywy
ustawodawczej przez Ministerstwo Spraw
Wewnętrznych i Administracji w związku
z wynikami kontroli NIK dotyczącymi
funkcjonowania straży gminnych (miejskich)**

Szanowny Panie Ministrze! NIK opublikowała informację o wynikach kontroli funkcjonowania straży gminnych (miejskich). Stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości, zdaniem Najwyższej Izby Kontroli, wskazują na potrzebę rozważenia przez ministra spraw wewnętrznych i administracji podjęcia działań zmierzających do wszczęcia inicjatywy ustawodawczej w zakresie jednoznacznego wskazania zobowiązanych do ewidencjonowania i egzekwowania należności z tytułu grzywien nakładanych w drodze mandatu karnego przez straże gminne oraz sprecyzowania ewentualnej możliwości delegowania uprawnień wierzyciela tych należności na rzecz innych podmiotów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega konieczność sygnalizowanej przez NIK inicjatywy ustawodawczej?
2. Kiedy wprowadzone zostaną te rozwiązania?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22619)

do ministra zdrowia

w sprawie sytuacji oraz strategii opieki geriatrycznej w Polsce

Szanowna Pani Minister! Zdaniem specjalistów cały system ochrony zdrowia w Polsce będzie poważnie zagrożony, gdy w wiek emerytalny wejdzie wyż demograficzny z lat 50-tych. W ciągu najbliższych dwudziestu lat liczba seniorów w Polsce podwoi się – co czwarty Polak będzie miał skończone 60 lat, trzykrotnie wzrośnie odsetek osób po 80. roku życia. W 2050 r. 10% naszych rodaków będzie miało skończone 80 lat. Dziś odsetek takich osób to około 3%. Tymczasem brakuje w Polsce oddziałów geriatrycznych i lekarzy tej specjalizacji, a przede wszystkim umiejętnej koordynacji terapii pacjentów geriatrycznych, co obniżyłoby koszty opieki zdrowotnej. Wyceńa świadczeń geriatrycznych jest bardzo niska, w żaden sposób nie pokrywa faktycznie ponoszonych kosztów. Z drugiej strony NFZ ma wysokie wymagania dla takich oddziałów. W zespole oprócz geriatrów i pielęgniarek musi być zatrudniony psycholog, neuropsycholog i fizjoterapeuta, co dodatkowo podnosi koszty funkcjonowanie oddziału.

Ludzie starzy to grupa najbardziej zaniedbana medycznie. Osoby samotne i chore, z emeryturą na poziomie 60% średniej płacy w kraju, nie są w stanie korzystać z niezbędnych im usług przy ich cenach rynkowych. Jeśli system opieki nad ludźmi starymi nie zostanie poprawiony, większość z nich w przyszłości pozostanie bez pomocy.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?
2. Jakie działania podjęło ministerstwo w ciągu ostatnich 4 lat na rzecz opieki zdrowotnej nad ludźmi starymi?
3. Jakie są główne kierunki strategii rozwoju geriatry w Polsce? Jak przebiega ich realizacja?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22620)

do ministra zdrowia

w sprawie rozważenia możliwości powołania rzecznika praw pielęgniarki i położnej

Szanowna Pani Minister! Działając na prośbę Okręgowego Zjazdu Pielęgniarek i Położnych w Rzeszowie oraz na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Do mojego biura poselskiego wpłynął wniosek delegatów XXVI Okręgowego Zjazdu Pielęgniarek i Położnych w Rzeszowie w sprawie rozważenia możliwości powołania rzecznika praw pielęgniarki i położnej na wzór rzecznika praw lekarza. W uzasadnieniu powołano się na brak możliwości w obecnie obowiązujących przepisach prawa powołania takiego organu czy instytucji. Tymczasem pielęgniarki i położne widzą konieczność reprezentowania ich w środowisku w zakresie m.in.:

- opiniowania aktów prawnych,
- rozpatrywania skarg pielęgniarek w zakresie nieprzestrzegania ich praw (zawodowych, pracowniczych, konstytucyjnych), pomoc w kierowaniu spraw do sądów powszechnych,
- załatwianie innych spraw, w których dochodzi do jakichkolwiek dyskryminacji tej grupy zawodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega możliwość powołania rzecznika praw pielęgniarki i położnej na wzór rzecznika praw lekarza?
2. Jakie działania zostaną podjęte w celu realizacji postulatu pielęgniarek i położnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22621)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie połączonego VII i VIII sprawozdania rządu z wykonania postanowień Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) za lata 2002–2010

Szanowny Panie Ministrze! Polska ratyfikowała Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) w 1980 r., tym sa-

mym dobrowolnie zobowiązując się do wykonania jej postanowień i przestrzegania praw kobiet we wszystkich obszarach życia. Zgodnie z art. 9 Konstytucji RP: Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego.

Rząd polski zobowiązany jest również do przedstawiania okresowych sprawozdań z wykonania postanowień CEDAW raz na cztery lata przed Komitetem ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet (komitet CEDAW). Ostatnie sprawozdanie miało miejsce na początku 2007 r.

W swoich uwagach końcowych z lutego 2007 komitet CEDAW zwrócił uwagę na najbardziej palące problemy związane z wdrażaniem postanowień konwencji oraz skierował do rządu RP zalecenia, obejmujące m.in:

— zagwarantowanie kobietom ochrony przed dyskryminacją we wszystkich obszarach życia, zgodnie z definicją dyskryminacji zawartą w konwencji^{*)} poprzez wprowadzenie odpowiednich regulacji prawnych;

— utworzenie efektywnego międzyresortowego urzędu, odpowiadającego za realizację praw kobiet we wszystkich politykach;

— stworzenie i realizację krajowego programu działania na rzecz kobiet we współpracy z organizacjami pozarządowymi;

— zwiększenie dostępu kobiet do świadczeń z zakresu zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz planowania rodziny, zgodnie z art. 12. konwencji oraz uwagą ogólną nr 24 dotyczącą zdrowia kobiet.

Ponadto komitet CEDAW wyznaczył termin przedłożenia kolejnego połączonego VII i VIII sprawozdania z wykonania postanowień konwencji na wrzesień 2010 (uwaga końcowa nr 39).

W związku z tym zwracamy się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. W jakim terminie będzie gotowe sprawozdanie z wykonania postanowień konwencji?

2. Czy i w jakim trybie sprawozdanie będzie konsultowane z organizacjami pozarządowymi zajmującymi się prawami kobiet, zgodnie z zaleceniami komitetu CEDAW?

3. Jakie działania zostały podjęte przez pełnomocnika rządu ds. równego traktowania w kwestii wdrażania uwag końcowych komitetu CEDAW z lutego 2007?

Z poważaniem

Posel Zdzisława Janowska
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

^{*)} Art. 1: W rozumieniu niniejszej konwencji określenie „dyskryminacja kobiet” oznacza wszelkie różnicowanie, wyłączenie lub ograniczenie ze względu na płeć, które powoduje lub ma na celu uszczuplenie albo uniemożliwienie kobietom, niezależnie od ich stanu cywilnego, przyznania, realizacji bądź korzystania na równi z mężczyznami z praw człowieka oraz podstawowych wolności w dziedzinach życia politycznego, gospodarczego, społecznego, kulturalnego, obywatelskiego i innych.

Interpelacja (nr 22622)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie świadczeń pielęgnacyjnych

Szanowna Pani Minister! Podczas interwencji poselskiej na rzecz osoby, która zgłosiła się do mojego biura z prośbą o pomoc w uzyskaniu świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu sprawowania opieki nad niepełnosprawną matką, natknąłem się na problem, który moim zdaniem wymaga zmiany uregulowania prawnego.

Otóż jednym z warunków przyznania świadczenia jest wymóg, aby osoba niepełnosprawna nie pozostawała w związku małżeńskim. W załatwianym przeze mnie przypadku właśnie pozostawanie osoby niepełnosprawnej w związku małżeńskim było powodem odmowy przyznania zasiłku pielęgnacyjnego sprawującej opiekę nad matką córcie.

Problem polega jednak na tym, że małżonek osoby wymagającej opieki był także niepełnosprawny (w międzyczasie zmarł). Takiej sytuacji przepisy nie uwzględniają, a jak widać mają one miejsce. Wydaje się więc, że przepis ten powinien ulec zmianie, i to w sposób podwajający wysokość należnego zasiłku. Faktycznie bowiem córka musiała opiekować się obojgiem niepełnosprawnych rodziców.

Proszę Panią Minister o rozważenie zmian w obowiązującym w tej kwestii ustawodawstwie.

Z wyrazami szacunku

Posel Zbigniew Kruszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22623)

do ministra zdrowia

w sprawie petycji pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego napływają z terenu kraju petycje pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych, dotyczących podwyższenia wynagrodzeń i zwiększenia budżetu na realizację zadań inspekcyjnych.

Argumentacja tych petycji jest przekonująca i w oczywisty sposób budzi moje poparcie.

Mam świadomość, że poruszona w petycjach problematyka dotyka kwestii konstruowania budżetu państwa. Ponieważ prace nad budżetem trwają, zwracam się do Pani Minister z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy w budżecie państwa na 2012 r. zostaną zwiększone środki finansowe z prze-

znaczeniem na wzrost wynagrodzeń pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz czy zwiększone zostaną budżety tych stacji na realizację zadań inspekcyjnych.

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Kruszewski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22624)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie obowiązku ubezpieczeń społecznych studentów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu odbywających staż na podstawie umów stażowych zawieranych pomiędzy Uniwersytetem Ekonomicznym, studentem a tzw. pracodawcą w ramach projektu: Uniwersytet Ekonomiczny kuźnią kadr menadżerskich dla opartej na wiedzy gospodarki

Szanowna Pani Minister! W związku z realizacją przez Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu projektu współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego: Uniwersytet Ekonomiczny kuźnią kadr menadżerskich dla opartej na wiedzy gospodarki pojawiły się wątpliwości co do właściwej interpretacji przepisów dotyczących obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego i rentowego obejmującego studentów odbywających staż, a dokładniej art. 6 ust. 1 pkt 9a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są: osobami pobierającymi stypendium w okresie odbywania stażu lub przygotowania zawodowego w miejscu pracy, na które zostały skierowane przez inne niż powiatowy urząd pracy podmioty kierujące na staż lub przygotowanie zawodowe”.

Rektor UE we Wrocławiu w piśmie z dn. 31 stycznia 2011 r. skierowanym do dyrektora Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we Wrocławiu zwraca się z prośbą o ustosunkowanie się do problemu obowiązku ubezpieczeń społecznych studentów UE odbywających staż na podstawie umów stażowych zawieranych pomiędzy UE, studentem a tzw. pracodawcą, u którego staż studencki był odbywany. Władze UE jednocześnie wskazują na jednoznaczne stanowisko UE w tej kwestii, w którym to wyrażony jest pogląd, że w przedmiotowym stanie faktycznym nie jest spełniony żaden z warunków wymienionych w spornym przepisie: w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 9a studenci nie pobierają stypendium, nie odbywają sta-

żu i nie są kierowani na staż. Ponadto władze UE zwracają uwagę na konsekwencje genezy i celu ustanowienia art. 6 ust. 1 pkt 9a, a mianowicie na związek wprowadzenia oraz późniejszych zmian niniejszego artykułu z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Okoliczność ta, zdaniem rektora UE, ma fundamentalne znaczenie dla prawidłowej interpretacji spornego przepisu, gdyż ustawa ta w art. 2 pkt 35 definiuje stypendium i łączy je bezpośrednio ze stażem, szkoleniem i przygotowaniem zawodowym dorosłych, jednakże jako źródło stypendium wskazuje Fundusz Pracy a jako legitymowanych wskazuje bezrobotnych lub inne osoby uprawnione. Art. 2 pkt 35 stanowi, że stypendium „oznacza kwotę wypłacaną z Funduszu Pracy bezrobotnemu lub innej uprawnionej osobie w okresie odbywania szkolenia, przygotowania zawodowego dorosłych, studiów podyplomowych, stażu oraz w okresie nauki w szkole ponadgimnazjalnej albo w szkole wyższej, gdzie studiuje w formie studiów niestacjonarnych. W zaistniałej sytuacji nie jest spełniony żaden z wymienionych warunków.

W odpowiedzi z dnia 30 marca 2011 r. na pismo rektora zastępca dyrektora Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we Wrocławiu wyraża odmienne stanowisko co do interpretacji art. 6 ust. 1 pkt 9a, wskazując, iż przy ustalaniu obowiązku ubezpieczeń społecznych nie mają znaczenia formy naboru osób odbywających szkolenie czy staż, a w przedstawionym stanie faktycznym, zdaniem ZUS, podmiotem kierującym jest uczelnia. Pani dyrektor powołuje się na treść art. 4 pkt 2 lit. za ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który głosi, że przez inne niż powiatowe urzędy pracy podmioty kierujące rozumie się m. in. jednostki naukowe.

W związku z omawianym sporem dotyczącym interpretacji przepisu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych proszę Panią Minister o odpowiedź na pytanie: Czy studenci odbywający staż studencki w ramach umów pomiędzy studentami, Uniwersytetem Ekonomicznym i tzw. pracodawcami są osobami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 9a ww. ustawy?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22625)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie braku polskiego stanowiska
dotyczącego rewizji dyrektywy 2001/37/WE
Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia
5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia
przepisów ustawowych, wykonawczych
i administracyjnych państw członkowskich
dotyczących produkcji, prezentacji
i sprzedaży wyrobów tytoniowych**

Szanowny Panie Premierze! Niniejsza interpelacja dotyczy rozpoczętej rewizji dyrektywy 2001/37/WE dotyczącej wyrobów tytoniowych oraz działań podejmowanych przez rząd w tym zakresie, szczególnie w świetle zbliżającej się polskiej prezydencji.

W okresie wrzesień–grudzień 2010 r. Komisja Europejska przeprowadziła publiczne konsultacje założeń do projektu znowelizowanej dyrektywy 2001/37/WE. Konsultacje były skierowane do obywateli UE, organizacji pozarządowych, przedsiębiorców oraz przedstawicieli władz publicznych. Pomimo istotnych trudności, jakie wiązały się z tymi konsultacjami, a w szczególności:

— wyłącznie internetowej formy konsultacji, a jak wiadomo dostęp do Internetu w Polsce nadal jest znacznie ograniczony,

— formularz konsultacyjny dostępny był wyłącznie w jęz. angielskim.

Mimo to w konsultacjach wzięła udział rekordowa liczba podmiotów reprezentujących Polskę – co najmniej 20 tys. detalistów, rolników i przedstawicieli związków zawodowych, wypowiadając się negatywnie na temat proponowanych założeń.

Ponadto temat dyrektywy 2001/37 stanął niedawno na posiedzeniu Komisji Trójstronnej, gdzie strona społeczna ponownie wyraziła swoje ogromne obawy związane z rewizją dyrektywy.

Jest to niewątpliwie liczba głosów, której nie można zignorować. Wśród proponowanych przez Komisję Europejską rozwiązań, które budzą tak duży sprzeciw polskich obywateli, znajdują się następujące rozwiązania:

— ujednoczenie wyglądu (kolor, kształt, wielkość itd.) opakowań wyrobów tytoniowych, w tym również poprzez zwiększenie rozmiaru etykiet ostrzegających przed skutkami konsumpcji tytoniu; celem tych rozwiązań jest uniemożliwienie umieszczania na opakowaniach charakterystycznych znaków towarowych (tzw. logo marek), które służą odróżnianiu produktów od siebie i stanowią podstawę konkurencji,

— zakaz wystawiania na sklepowych półkach wyrobów tytoniowych, czyli sprzedaż wyrobów tytoniowych wyłącznie „spod lady”,

— ograniczenia w produkcji wyrobów tytoniowych polegające na ingerencji w skład produkowanych w Polsce papierosów; propozycja Komisji zakła-

da wyeliminowanie z produkcji tzw. dodatków w oparciu o uznaniowe kryterium „atrakcyjności”; przyjęcie tej propozycji całkowicie wyeliminuje polskich rolników.

Aktualnie Komisja Europejska jest na etapie przygotowywania projektu nowej dyrektywy, której publikacja jest spodziewana w czasie polskiej prezydencji.

Mając na uwadze istotną rolę, jaką odgrywa sektor tytoniowy w polskiej gospodarce, a w szczególności:

— udział podatku akcyzowego w ogólnych wpływach budżetowych (ok. 17,4 mld zł wpływów w 2010 r.),

— zatrudnienie w rolnictwie – ok. 60 tys. osób utrzymujących się z uprawy i zbiorów tytoniu, głównie w najsłabiej rozwiniętych regionach Polski,

— koncentracja unijnej produkcji wyrobów tytoniowych w Polsce,

a także zbliżającą się polską prezydencją, uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy rząd przyjmie stanowisko do założeń do projektu zmieniającego dyrektywę 2001/37?

Założenia są znane już od kilku miesięcy, należy więc się spodziewać, że znajdą się w projekcie nowej dyrektywy. Zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami wszelkie stanowiska rządu dotyczące projektów aktów prawnych spodziewanych na okres polskiej prezydencji miały być sfinalizowane do końca czerwca br., tj. przed rozpoczęciem się polskiego przewodnictwa. W związku z tym kiedy należy się spodziewać polskiego stanowiska dotyczącego rewizji dyrektywy 2001/37?

2. Czy w temacie rewizji dyrektywy 2001/37/WE zostały poczynione jakiegokolwiek ustalenia podczas wizyty pana komisarza J. Dalii w Polsce w dniach 18–19 kwietnia 2011 r.?

3. Czy rząd dokonał analizy skutków wprowadzenia proponowanych rozwiązań, w szczególności na skalę szarej strefy?

Z informacji, jakie w ostatnich miesiącach pojawiały się m.in. w mediach, jak również z dyskusji z celnikami i Strażą Graniczną wynika, że np. ujednoczenie wyglądu wszystkich opakowań wyrobów tytoniowych może przyczynić się do rozwoju nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi. W Polsce już dziś proceder ten stanowi istotny problem, na którym budżet państwa traci co najmniej 3 mld zł rocznie. Co więcej, istnieją prawne przeciwskazania dotyczące wprowadzenia takiego rozwiązania (niezgodność z obowiązującym w Polsce Prawem własności przemysłowej, które chroni znaki towarowe).

4. Czy istnieją jakiegokolwiek analizy bądź badania potwierdzające skuteczność wprowadzenia tak drastycznych, jak proponuje Komisja Europejska, rozwiązań?

Z poważaniem

Poseł Marek Wikiński

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22626)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy
o organizowaniu i prowadzeniu działalności
kulturalnej oraz niektórych innych ustaw**

Szanowny Panie Ministrze! Forum Dyrektorów Publicznych Bibliotek Samorządowych Województwa Śląskiego wyraża głębokie zaniepokojenie niektórymi zapisami projektu ww. ustawy. Szczególnie bulwersuje ich fakt wprowadzenia nowego brzmienia art. 18 i art. 13 ust. 7. Taka nowelizacja to krótkowzroczność i niebezpieczeństwo dla kultury dziś i w przyszłości. Otwiera drogę na przejęcie instytucji publicznych przez fundacje czy stowarzyszenia, których cele mogą być podobne, ale i niezbieżne z interesami całej społeczności. Osłabi i przeobrazą środowiska intelektualne w kierunku innym niż wzorce kulturowe Europy i świata.

Aktualna sytuacja finansowa na terenie województwa śląskiego i nie tylko spowoduje, że nowe przepisy zostaną wykorzystane do tzw. racjonalizacji kosztów, która będzie polegać na likwidacji bibliotek jako samodzielnych instytucji. Szczególnie zagrożone będą biblioteki na obszarach wiejskich i małych miast. Ograniczy to znacznie ich liczbę, a więc zawęzi możliwość dostępu mieszkańcom tych obszarów do najbardziej podstawowych form działań i rozwoju czytelnictwa, jaki oferują właśnie biblioteki. To oczywiste zagrożenie w przyszłości dla stwarzania warunków rozwoju cywilizacyjnego całego kraju. Środowisko pracowników bibliotek publicznych jest przekonane, że stworzenie warunków prawnych do włączenia, a właściwie likwidacji bibliotek jako samodzielnych instytucji będzie procesem nieodwracalnym, na co nie mogą dać przyzwolenia.

Zaniepokojenie bibliotekarzy wzbudzają też inne zapisy ustaw dotyczące ograniczenia praw pracowniczych, braku wymagań kwalifikacyjnych, taryfikatora stawek płac i zagrożenia komercjalizacją instytucji kultury i instytucji artystycznych zobowiązanych do osiągnięcia zysków.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy ministerstwo przychyli się do ww. postulatów przy uchwalaniu zmian w przedmiotowej ustawie?

2. Czy rząd, planując powyższe zmiany, uwzględnił wszystkie aspekty tych rozwiązań oraz ich fatalne skutki dla rozwoju kulturowego społeczeństwa całego kraju?

Z poważaniem

Posłowie Bożena Kotkowska
i Artur Ostrowski

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22627)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontynuacji „Narodowego
programu leczenia hemofilii” po 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! W tym roku kończy się realizacja „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2005–2011”, który przyczynił się do poprawy leczenia osób chorych na hemofilię i inne wrodzone skazy krwotoczne. Z odpowiedzi na moją wcześniejszą interpelację dotyczącą kontynuacji tego programu, uzyskanej z Ministerstwa Zdrowia na początku stycznia tego roku, wynika, że Pani Minister „dokłada wszelkich starań, aby udoskonalić jakość opieki nad chorymi na hemofilię i wrodzone skazy krwotoczne”, i na przełomie stycznia oraz lutego br. nastąpi powołanie zespołu ds. opracowania nowego programu leczenia hemofilii na lata 2012–2018. Natomiast zwołanie pierwszego posiedzenia tego zespołu, który ma być organem pomocniczym w zakresie tworzenia nowego programu, planuje się na przełomie marca i kwietnia br.

Tymczasem do mojego biura poselskiego przekazywane są informacje, że dotychczas nie rozpoczęto prac nad nowym programem leczenia hemofilii, co wywołuje uzasadnione obawy zainteresowanych środowisk, a zwłaszcza chorych, że jego wdrożenie może się znacząco opóźnić.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Kiedy nastąpi rozpoczęcie prac nad programem leczenia hemofilii na lata 2012–2018?

2. Czy, zgodnie z prawodawstwem europejskim i zaleceniami Parlamentu Europejskiego, do czynnego udziału w pracach nad tworzeniem tego nowego programu zostaną bądź zostali już zaproszeni reprezentanci stowarzyszeń osób chorych na hemofilię i inne wrodzone skazy krwotoczne?

3. Kiedy będzie gotowy nowy program leczenia hemofilii, który ma obowiązywać od 2012 r.?

Z poważaniem

Poseł Marek Balicki

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22628)

do ministra zdrowia

**w sprawie problemów z finansowaniem
zabiegów metodą Gamma Knife przez NFZ**

W dniu 17 listopada 2010 r. przy Wojewódzkim Szpitalu Bródnowskim w Warszawie otwarto Centrum Neuroradiologii Allenort, w którym zainstalowano nowoczesną aparaturę umożliwiającą sto-

sowanie metody Gamma Knife do leczenia nowotworów. Jak podkreślają specjaliści, radiochirurgiczny nóż o nazwie Gamma Knife Perfexion jest unikalnym urządzeniem stosowanym we współczesnej radiochirurgii, które wykorzystuje promieniowanie gamma jako źródło energii terapeutycznej. Metoda ta jest nieinwazyjna i całkowicie bezbolesna dla pacjenta, a po jej zastosowaniu nie jest wymagana dalsza hospitalizacja. Poważną barierę w korzystaniu z leczenia metodą Gamma Knife stanowi jego koszt szacowany na około 30 tys. zł. Będący na otwarciu centrum wiceminister zdrowia Marek Twardowski deklarował, iż istnieje możliwość finansowania takich zabiegów przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Od uroczystej inauguracji Centrum Neuroradiologii Allenort upłynęło już pół roku, w którym to czasie – jak informują media – przeprowadzono tylko jeden zabieg, a liczba oczekujących pacjentów wciąż rośnie. Według doniesień Salonu24 – Niezależnego Forum Publicystów najnowocześniejszy, najdroższy i jedyny taki sprzęt w Polsce stoi nieużywany, ponieważ Narodowy Fundusz Zdrowia dotąd nie opracował i nie przyznał kontraktu na wykonywanie zabiegów tym urządzeniem. Lekarze ze szpitala bródnowskiego twierdzą, że przeszkodą w zawarciu umowy jest niewypełnienie przez Allenort wymogów NFZ, tj.: brak podjazdu dla karettek oraz brak wyznaczonych łóżek szpitalnych. Według tego samego źródła informacji medialnej istnieje przypuszczenie, że przyczyną tego stanu rzeczy jest niejasna formuła relacji pomiędzy SPZOZ Szpitalem Bródnowskim a Szpitalem Bródnowskim sp. z o.o. Pierwszy zawierał umowę z Allenort, drugi z kolei nie jest jego sukcesorem prawnym.

Pomimo dużego rozgłosu, jaki nadano otwarciu Centrum Neuroradiologii, któremu dodatkowo towarzyszyła konferencja prasowa „Guzy mózgu – przełom w leczeniu”, zorganizowana przez Wojewódzki Szpital Bródnowski i Fundację Urszuli Jaworskiej, nadal nie wiadomo, kiedy NFZ zdecyduje się na finansowanie tych zabiegów i ilu pacjentów będzie mogło korzystać z tej innowacyjnej metody leczenia.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

Dlaczego Narodowy Fundusz Zdrowia do tej pory nie zawarł umowy z Centrum Neuroradiologii Allenort na finansowanie zabiegów metodą Gamma Knife?

Jakie konkretnie wymogi formalne nie zostały spełnione przez Centrum Neuroradiologii Allenort, które uniemożliwiły zawarcie umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia?

Na jakim etapie znajdują się negocjacje pomiędzy Centrum Neuroradiologii Allenort a NFZ w powyższej sprawie, kiedy można spodziewać się ostatecznego podpisania umowy i jaką liczbę zabiegów będzie ona przewidywała w tym roku?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22629)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie szykan ZUS wobec drobnych przedsiębiorców, którzy mieli możliwość wyboru tytułu do ubezpieczenia

W dniu 12 maja 2011 r. odbyła się przed Sejmem manifestacja drobnych przedsiębiorców, którzy są szykanowani przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych za działania, które podejmowali w świetle obowiązujących wówczas przepisów prawa. Zdaniem protestujących krzywdzące, niesprawiedliwe praktyki ZUS w krótkim czasie doprowadzą do zubożenia lub upadku nawet ok. 500 tys. małych przedsiębiorców i ich rodzin, już teraz borykających się z trudną sytuacją rynkową.

ZUS jako organ administracji publicznej przez całe lata oficjalnie informował i wydawał liczne interpretacje w różnych środkach przekazu dotyczące możliwości zawieszania działalności gospodarczej, a także bezwarunkowej możliwości wyboru przez przedsiębiorcę tytułu, od którego będzie on odprowadzał składki na ubezpieczenia społeczne w przypadku zbiegu tytułów do ubezpieczeń. Teraz, niejednokrotnie po wielu latach, ZUS zmienił swoje stanowisko i bez jakichkolwiek podstaw domaga się zapłaty rzekomo zaległych składek za te okresy wraz z niebotycznymi odsetkami, które zniszczą drobną przedsiębiorczość w Polsce. Roszczenia ZUS opiewają na kwoty sięgające nawet kilkudziesięciu tysięcy złotych.

Protestujący oczekują:

1) wycofania się ZUS z podjętych już i podejmowanych obecnie decyzji wykluczających z ubezpieczenia osoby prowadzące działalność gospodarczą, pozbawione przez te decyzje prawa wyboru tytułu do ubezpieczeń z pracy nakładczej oraz umowy-zlecenia przez niejasną interpretację przepisów przez urzędników ZUS;

2) umorzenia składek, pozornie zaległych, na ubezpieczenia społeczne dla prowadzących działalność gospodarczą przedsiębiorców pracujących jednocześnie na umowę-zlecenie i umowę o pracę nakładczą, wykluczonych po latach z tytułu do ubezpieczeń z pracy nakładczej oraz umowy-zlecenia, przez niejasną interpretację przepisów, oraz dla należności wynikających z wydania decyzji ZUS o podleganiu obowiązkowym ubezpieczeniu społecznym dla zawieszających działalność gospodarczą przed 20 września 2008 r., a także składek na ubezpieczenia społeczne dla kobiet pracujących na umowę o pracę, jednocześnie prowadzących działalność gospodarczą i przebywających na urlopie macierzyńskim i wychowawczych, które nie skorzystały z abolicji z powodu braku poinformowania o takiej możliwości przez ZUS;

3) pełnej odpowiedzialności ZUS i każdego innego urzędu za wydane interpretacje bez względu na czas ich wydania, także tych sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o swobo-

dzie działalności gospodarczej oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 141, poz. 888), 30-dniowego okresu prawnej weryfikacji przez urząd zgłoszonych zmian od momentu ich wniesienia. Zdaniem protestujących po tym czasie, z winy urzędu, wszelkie roszczenia z tego tytułu nie mogą w żaden sposób obciążać obywatela. „Żądamy także ustanowienia obowiązkowego i nieprzekraczalnego 30-dniowego terminu poinformowania przez ZUS i każdy inny urząd o jakichkolwiek nieprawidłowościach czy wątpliwościach stwierdzonych na koncie obywatela, a po przekroczeniu tego terminu wszelkie roszczenia z tego tytułu będą obciążały jedynie niedopełniający obowiązku urząd” – czytamy w stanowisku protestujących.

Pragnę nadmienić, że wyżej opisane działanie ZUS jest nie tylko wątpliwe prawnie i moralnie, ale przede wszystkim ma negatywny wpływ na przedsiębiorstwa, gospodarkę, rynek pracy oraz generalnie szkodzi państwu i społeczeństwu.

W związku z powyższym mam następujące pytania do Pana Premiera:

Czy zna Pan powyższą sytuację i będzie nadal tolerował, aby ZUS szykanował drobnych przedsiębiorców tylko dlatego, że korzystając z prawa wyboru rodzaju ubezpieczenia (przepis dający możliwość wyboru tytułu do ubezpieczenia w ZUS istniał ponad 10 lat), wybrali korzystniejsze dla siebie dopuszczalne rozwiązanie prane?

Czy popiera Pan stosowaną przez ZUS zasadę, że niekorzystne dla podatnika prawo może działać wstecz, a także czy godzi się Pan na to, by w przypadku wątpliwości interpretacyjnych przepisów prawa ZUS przyjmował interpretację niekorzystną dla obywateli-podatników?

Czy rząd wyjdzie z inicjatywą legislacyjną, która uporządkuje opisaną sytuację i wypełni postulaty osób krzywdzonych przez ZUS?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22630)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie Teatru Lalek „Rabcio” w Rabce-Zdroju

Teatr Lalek w Rabce istnieje od 1949 r. Powstał jako teatr amatorski dla dzieci przebywających w sanatoriach tejże miejscowości, gdzie ze względu na korzystny klimat w dolinie u podnóża Beskidu Wyspowego i Gorców stworzono po wojnie m.in. jedyny w Polsce ośrodek leczenia gruźlicy u dzieci.

Początkowo teatr grał w 18 sanatoriach na terenie Rabki, ale z czasem zaczął odwiedzać inne miejscowości. W 1971 r. zyskał miano teatru zawodowego i od tego czasu zaczął jeździć nie tylko do polskich miast, ale i wielu miejscowości zagranicznych, stając się znanym na całym świecie. W ciągu 62 lat zagrano 13 tys. spektakli dla ponad 2,5 tys. widzów, realizując w tym czasie 120 premier dla dzieci i młodzieży. Wizytówką „Rabcia” są przedstawienia oparte na folklorze, opowieściach o górach oraz dawnych bohaterach ludowych, kultywujące tradycje regionu. W 2009 r. Teatr Lalek „Rabcio” otrzymał odznakę honorową Zasłużony dla Kultury Polskiej.

Teatr Lalek „Rabcio” jest najmniejszym i jedynym teatrem, który działa w uzdrowisku dziecięcym. Dociera także do środowisk wiejskich woj. małopolskiego i ościennych, a przedstawienia „Rabcia” są dla tych środowisk niejednokrotnie jedynym kontaktem z żywą sztuką teatralną. Mimo dużego dorobku teatr nie ma własnej siedziby i działa w sali dzierżawionej, a warunki pracy aktorów i widownia daleko odbiegają od standardów.

Teatr Lalek „Rabcio” w Rabce-Zdroju jest jednostką organizacyjną powiatu nowotarskiego i pomimo iż strategia rozwoju powiatu zakłada stworzenia profesjonalnej infrastruktury teatralnej, to brak jest środków nawet na rozpoczęcie budowy nowego budynku. Powiat nowotarski aplikował o środki na budowę nowej siedziby Teatru Lalek „Rabcio” w funduszu transgranicznym współpracy Polska – Słowacja. Wniosek jednak nie znalazł się na liście rankingowej projektów, którym przyznano dofinansowanie.

Aktualnie teatr posiada działkę, która jest przeznaczona na budowę jego siedziby, ale niestety brak środków finansowych uniemożliwiają realizację inwestycji. Podjęte dotychczasowe starania o pozyskanie funduszy nie przyniosły rezultatu, a budowa nowego budynku dla Teatru Lalek „Rabcio” jest konieczna. Wyrażamy więc przekonanie, że ministerstwo powinno wesprzeć działania Teatru Lalek „Rabcio” w Rabce-Zdroju na rzecz budowy.

W związku z tym zwracamy się do Pana Ministra z zapytaniem:

1. Czy ministerstwo mogłoby się zaangażować w stworzenie odpowiednich warunków pracy dla Teatru Lalek „Rabcio” w Rabce-Zdroju?

2. W jaki sposób ministerstwo może wesprzeć działania na rzecz budowy nowej siedziby teatru „Rabcio”?

Z poważaniem

Posłowie Barbara Bartuś
i Robert Telus

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22631)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie możliwości dofinansowania
przez rząd badań w zakresie przemysłowego
wykorzystania grafenu**

Szanowny Panie Premierze! Kilka lat temu brytyjsko-rosyjska grupa naukowców w wyniku prowadzonych badań odkryła grafen, jedną z alotropowych form węgla. Rok temu za badania nad nowo odkrytym materiałem Andriej Gejm i Konstantin Nowosiołow otrzymali Nagrodę Nobla w dziedzinie fizyki.

Grafen, ze względu na posiadane właściwości (m.in. bardzo dobrze przewodzi ciepło i elektryczność, jest niemal całkowicie przezroczysty, bardzo wytrzymały i jednocześnie elastyczny), może w najbliższej przyszłości stać się materiałem, który zastąpi krzem, stanie się materiałem powszechnie wykorzystywanym w elektronice (można z niego zbudować tranzystory o bardzo wysokiej częstotliwości).

Przyjmuje się, iż do tej pory zespoły badawcze na całym świecie opatentowały około 200 metod otrzymywania i zastosowania grafenu. Jedną z nich jest ta odkryta w Instytucie Technologii Materiałów Elektronicznych (ITME) przez polskich naukowców. W chwili obecnej, jak informują media, metoda ta została opatentowana w celu przyszłego wykorzystania grafenu do produkcji przemysłowej.

Ważne jest, aby w tej chwili także instytucje rządowe wspierały działania naukowców w celu ochrony patentowej naszej metody za granicą oraz udzielały dofinansowania dalszych badań nad właściwościami grafenu i jego jak najlepszym wykorzystaniem przemysłowym.

Nasz kraj, dzięki pracy naukowców, ma szansę na tak oczekiwany rozwój gospodarczy, możliwy do uzyskania w drodze wykorzystania odkryć technologicznych, w tym grafenu.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Premiera o ustosunkowanie się do treści niniejszej interpelacji oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie działania podejmuje rząd w celu wsparcia finansowego prac polskich naukowców nad przemysłowym wykorzystaniem grafenu?

2. Czy podobnie jak niektóre kraje UE (np. Hiszpania czy Francja), przewiduje się powstanie Narodowego Programu Rozwoju Grafenu?

3. Czy polski rząd zamierza wystąpić do UE z wnioskiem o dofinansowanie badań w celu przemysłowego zastosowania grafenu?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22632)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie interpretacji ustaw o izbach
rolniczych oraz o podatku rolnym
w odniesieniu do sporządzania listy
uprawnionych do głosowania w wyborach
delegatów do walnych zgromadzeń
izb rolniczych**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynął pisemny wniosek prezesa Lubelskiej Izby Rolniczej z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie rozstrzygnięcia problemu sporządzania listy uprawnionych do głosowania w wyborach delegatów do walnego zgromadzenia Lubelskiej Izby Rolniczej. Wg bowiem mojego interesanta interpretacja prezentowana m.in. przez Krajową Radę Izb Rolniczych oraz wojewodę lubelskiego prowadzi do wykluczenia bardzo wielu uprawnionych rolników z udziału w wyborach do izb rolniczych.

Ww. dołączył do swojego stanowiska stosowną opinię prawną kierownika Katedry Prawa Konstytucyjnego KUL, prof. KUL. Prezes LIR podkreśla, iż powyższa opinia jednoznacznie rozstrzyga, iż interpretacja KRIR i wojewody lubelskiego jest błędna.

W swojej opinii profesor na wstępie wskazuje przede wszystkim na niespójność w przedmiotowym zakresie wynikającą z postanowień ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o izbach rolniczych oraz ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym.

W świetle przytoczonych ww. opinii dokumentów wojewoda lubelski stoi na stanowisku, iż uprawnionymi do udziału w wyborach do izb rolniczych są właściciele, posiadacze samoistni, użytkownicy wieczyści lub posiadacze gospodarstw rolniczych, tj. gruntów o łącznej powierzchni przekraczającej 1 ha lub 1 ha przeliczeniowy. Odmienne stanowisko w tym zakresie wyraża zaś prezes LIR, który wskazuje, iż uprawnionymi do udziału w wyborach do walnych zgromadzeń izb rolniczych są podatnicy podatku rolnego.

Ostatecznymi konkluzjami przedmiotowej opinii są następujące wnioski:

1. Niezależnie od wadliwości sformułowania art. 17a ustawy o podatku rolnym podatnikami podatku rolnego są osoby właściciele, posiadaczy i użytkownicy gruntów rolnych, bez względu na ich rozmiar i w konsekwencji niezależnie od tego, czy spełniają one ustawową definicję gospodarstwa rolnego.

2. Art. 17a ustawy o podatku rolnym nie stanowi *lex specialis* wobec art. 3 tej ustawy, nie sposób zatem uznać, iż przepis ten ogranicza przynależność określonych grup rolników do samorządu rolniczego, unormowanego w ustawie o izbach rolniczych, oraz ich prawa podmiotowe, w tym czynne i bierne prawo wyborcze do organów izb rolniczych.

3. Wprowadzenie w drodze interpretacji prawa przez organy administracji rządowej (minister finan-

sów i wojewodę lubelskiego) swoistego cenzusu wyborczego w obszarze samorządu rolniczego jest ewidentnie sprzeczne z aksjologią, zasadami i normami Konstytucji RP.

4. Środki nadzoru zastrzeżonego dla właściwego miejscowo wojewody w stosunku do izb rolniczych i opartego wyłącznie na kryterium legalnym (zgodnie z prawem) nie obejmują ani kompetencji do ustalenia wiążących izby rolnicze interpretacji prawnych, ani do wzywania do zaniechania odmiennych interpretacji prawnych, ani przewencyjnych ocen nt. rażącego naruszenia prawa. Zwłaszcza gdy sam ten organ przyjmuje błędną wykładnię przepisów objętych sporem prawnym, którego arbitrem może być jedynie niezależny i niezawisły sąd.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Wobec ww. argumentów komu przynależy czynne prawo wyborcze do głosowania w wyborach delegatów do walnych zgromadzeń izb rolniczych na terenie naszego kraju?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiaślak

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22633)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie możliwości zwrotu środków przyznanych Polsce przez UE w ramach działania osi Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013

Szanowny Panie Ministrze! Media ogólnopolskie, w tym portale internetowe (m.in. tekst zamieszczony w dziale gospodarczym portalu Onet.pl z dnia 29 kwietnia br. pt. „Będziemy musieli oddać unijne pieniądze?”), informują, że grozi naszemu krajowi zwrot nawet 2,5 mld zł unijnych dotacji przyznanych Polsce w ramach działania osi Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Zdaniem wypowiedziących się w tym temacie specjalistów wyczerpaną ewentualnej konieczności zwrotu przyznanych funduszy jest nieodpowiednie ich wykorzystanie. Ww. twierdzą, iż: „Jest to program, który miał aktywizować mieszkańców terenów wiejskich, tymczasem w dużej części te pieniądze są przeznaczane na biurokrację”.

Zgodnie z założeniami zawartymi w omawianym programie beneficjenci mogli się ubiegać o środki finansowe, które mogły być wykorzystane z przeznaczeniem na wdrażanie lokalnych strategii rozwoju, wdrażanie projektów współpracy czy funkcjonowanie lokalnych grup działania. Istotną korzyścią z właści-

wego i pełnego wykorzystania środków w ramach tego programu mogło być także tak ważne nabywanie nowych umiejętności i aktywizacja mieszkańców wsi, w szczególności poprzez pomoc w tworzeniu i rozwijaniu mikroprzedsiębiorstw oraz pomoc w ramach działania: Odnowa i rozwój wsi.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy jest prawdą, że istnieje realne niebezpieczeństwo zwrotu tak dużej kwoty środków przyznanych Polsce przez UE w ramach działania osi Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013?

2. Jeżeli odpowiedź jest twierdząca, proszę o podanie przyczyn zaistniałej sytuacji.

3. Proszę o podanie w formie tabelowej danych procentowych dotyczących wykorzystania, w skali kraju, przez beneficjentów funduszy przyznanych w ramach działania Leader.

4. Jaki jest wskaźnik procentowy wykorzystania środków przez beneficjentów z terenu województwa lubelskiego w ramach poszczególnych osi działania Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiaślak

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22634)

do ministra skarbu państwa,
ministra obrony narodowej
oraz

ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie uprawdopodobnionego naruszenia interesów ekonomicznych państwa w związku z okolicznościami sprzedaży nieruchomości budynkowych i gruntowych przez spółkę Skarbu Państwa Przemysłowe Centrum Optyki SA w Warszawie za pośrednictwem zewnętrznych komercyjnych pośredników nieruchomości

Szanowni Panowie Ministrowie! Przemysłowe Centrum Optyki SA Grupa Bumar (dalej zwane: PCO SA) jest spółką Skarbu Państwa zajmująca się produkcją specjalną dla celów wojskowych: systemów kierowania ogniem, noktowizorów, systemów wykrywania promieniowania laserowego, systemów obserwacyjnych.

PCO SA powstało w 1976 r. jako przedsiębiorstwo przemysłu obronnego, wykonujące zadania związane z obroną i bezpieczeństwem państwa. W 1994 r. zo-

stało ono przekształcone w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod firmą Przemysłowe Centrum Optyki Spółka Akcyjna. W 2002 r. 80% akcji spółki przekazano Bumarowi SA. W 2005 r. PCO SA wystawiło swoją działkę na sprzedaż. W wyniku sfinalizowania transakcji sprzedaży nieruchomości grunt kupiła zajmująca się budową mieszkań firma zależna od Banku Pekao SA spółka Pirelli Pekao Real Estate.

PCO SA w 2008 r. przeniosło się do nowo wybudowanej siedziby przy ul. Jana Nowaka-Jeziorańskiego 28 w Warszawie. Siedziba PCO SA w 2010 r. została wyburzona. W jej miejscu ma powstać kompleks mieszkaniowo-usługowy.

Jak wskazały w ostatnim czasie media telewizyjne i prasowe: „prezes PCO SA nie chciał ujawnić dokładnej kwoty, jaką Pirelli zapłacił za dziesięciohektarowy teren. Powiedział tylko, że chodzi o kwotę ponad 100 ml zł. Na wniosek zakładów optycznych ratusz wydał już dla działki przy ul. Ostrobramskiej warunki zabudowy: dopuszczają one budowę osiedla mieszkaniowego składającego się z bloków o wysokości od czterech do nawet osiemnastu pięter”.

Media wskazały również na niepokojący udział w sprzedaży nieruchomości przez PCO SA komercyjnych prywatnych firm pośrednictwa obrotu nieruchomościami i na otrzymaną przez nie znaczną gratyfikację finansową z tytułu rzekomego doradztwa w transakcji ww. sprzedaży w wysokości 3 ml zł.

Biorąc pod uwagę trudną sytuację finansową zakładów przemysłu zbrojeniowego i osób w nich zatrudnionych, wykorzystywanie i opłacanie na horrendalnych warunkach prywatnych komercyjnych pośrednictwa w obrocie nieruchomościami przez prezesa Zarządu PCO SA budzi uzasadnione wątpliwości i rodzić może zarzut niegospodarności w znacznych rozmiarach, naruszającej prawnie chronione interesy ekonomiczne Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę o następujące informacje:

1. Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwo Obrony Narodowej oraz Ministerstwo Skarbu Państwa, jakie były przyczyny i okoliczności nawiązania przez spółkę Skarbu Państwa PCO SA współpracy z prywatnymi komercyjnymi firmami pośrednictwa w obrocie nieruchomościami.

2. Proszę o wskazanie: firm, które brały udział w transakcji, ich doświadczenia w branży, kryteriów wyboru firm, szczegółowych warunków umowy na pośrednictwo, wysokości prowizji oraz tego, kto podjął decyzję w przedmiocie wyboru tych określonych firm zajmujących się pośrednictwem w obrocie nieruchomościami.

3. Czy zdaniem ministra spraw wewnętrznych i administracji i ministra obrony narodowej niejasne okoliczności prawno-ekonomiczne transakcji sprzedaży przez spółkę Skarbu Państwa zajmująca się produkcją zbrojeniową PCO SA za pośrednictwem prywatnych firm pośrednictwa w obrocie nieruchomościami nie powinny być przedmiotem decyzji o zain-

teresowaniu się i analizie przedmiotowej transakcji i jej okoliczności przez właściwą miejscowo i rzeczową jednostkę prokuratury powszechnej lub wojskowej we współpracy z Żandarmerią Wojskową albo też z Centralnym Biurem Śledczym KGP Wydziałem ds. Przystępności Gospodarczej KSP?

4. Czy w przypadku uznania braku takiej ww. właściwości z pkt 3 nie byłoby zasadne, aby wskazana powyżej niejasna transakcja i ekonomiczne aspekty udziału w niej pośredników zostały wnikliwie i wszechstronnie zbadane na zlecenie ministra skarbu państwa lub ministra obrony narodowej w ramach tzw. tarczy antykorupcyjnej przez Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Centralne Biuro Antykorupcyjne lub Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego? Jakie jest w tej sprawie stanowisko szefa SKW, szefa CBA oraz szefa ABW?

5. Czy z informacji posiadanych przez ministra skarbu państwa oraz ministra obrony narodowej o szczegółowych okolicznościach finansowo-prawnych nawiązania współpracy przez prezesa PCO SA z prywatnymi komercyjnymi firmami pośrednictwa w obrocie nieruchomościami wiedział i akceptację wyraził w tym zakresie ówczesny prezes Zarządu Bumar SA?

6. Jakie były kryteria dokonania wyceny nieruchomości PCO SA będącej przedmiotem sprzedaży i przez kogo została ona dokonana?

7. Czy zdaniem ministra skarbu państwa i ministra obrony narodowej niejasne okoliczności procesu decyzyjnego sprzedaży nieruchomości PCO SA nie uzasadniają podjęcia działań zmierzających do wyciągnięcia konsekwencji wobec osób odpowiedzialnych za podjęcie decyzji skutkujących nieuprawnionym uszczupleniem dochodów Skarbu Państwa o 3 mln zł poprzez włączenie w niejasną transakcję sprzedaży firm zajmujących się pośrednictwem w obrocie nieruchomościami?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22635)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie składek Funduszu Pracy
i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń
Pracowniczych**

Panie Premierze! 11 maja 2011 r. odbyło się posiedzenie Komisji Finansów Publicznych. Jego celem było zaopiniowanie wniosku minister pracy i polityki społecznej w sprawie zmian w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011. Minister pracy wnio-

skowała o zwiększenie puli pieniędzy przeznaczonych na łagodzenie skutków bezrobocia, aktywizację osób bezrobotnych, staże, tworzenie miejsc pracy – słowem, aktywne formy walki z bezrobociem. Pieniądze w Funduszu Pracy są. Nie ma za to stanowiska ministra finansów do tego wniosku, koniecznego, żeby komisja wydała opinie, tak by w konsekwencji uruchomić pieniądze. Pan minister Rostowski zablokował uruchomienie pieniędzy z Funduszu Pracy. Jednocześnie trudno zgodzić się z opinią Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej (odpowiedź na moje zapytanie poselskie nr 9399), że „obniżenie środków na aktywne działania może mieć pozytywny wpływ na zwiększenie efektywności poprzez adresowanie działań do osób najbardziej potrzebujących i do pracodawców, u których szanse na uzyskanie stałego zatrudnienia są wyższe. Ponadto zmniejszenie możliwości finansowania subsydiowanego zatrudnienia wymusi konieczność zatrudniania nowych pracowników w ramach niesubsydiowanych miejsc pracy...”.

Dane Powiatowego Urzędu Pracy w Chełmie temu przeczą: stopa bezrobocia – udział osób bezrobotnych w liczbie ludności aktywnej zawodowo w stosunku do grudnia ubiegłego roku nie maleje, a rośnie:

	Miasto Chełm	Powiat chełmski	Lubelskie	Polska
Grudzień 2010	16,2%	16,7%	13,0%	12,3%
Marzec 2011	17,4%	18,2%	14,1%	13,1%

Rząd zamiast na ustawowe cele społeczne nadwyżki z opłat pobieranych od pracodawców wykorzystuje według własnego uznania. Jak wynika z projektu budżetu na 2012 r., w funduszach ma być 10,2 mld zł nadwyżki. Tymczasem firmy wpłacają tam dodatkowe 10,3 mld zł, nie mając żadnego wpływu na sposób wykorzystania tych funduszy – Funduszu Pracy oraz Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Na początek przyszłego roku Fundusz Pracy będzie miał do dyspozycji 5,3 mld zł nadwyżki, a jego wydatki mają w całym roku wynieść 8,8 mld zł. Mimo to pobierze od firm prawie 10 mld zł. Ale nie po to, aby więcej pieniędzy przeznaczyć na aktywizację osób bezrobotnych. Podobnie jak w tym roku na ten cel wyda 3,4 mld zł. Pieniądze ze składek mają dać 7,1 mld zł nadwyżki. Absurd pobierania składek jeszcze dobitniej obrazuje sytuacja w FGŚP. W przyszłym roku fundusz, który wypłaca wynagrodzenia pracownikom w razie upadłości lub likwidacji firmy, ma wydać na ten cel 5 mln zł. Tymczasem od firm pobierze 381 mln zł, a na koncie będzie miał 3,08 mld zł nadwyżki. Ma więc pieniądze na wypłatę zobowiązań na 616 lat.

W związku z zaistniałą sytuacją proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy prawdą jest, że rząd arbitralnie przejmuje „nadwyżki” Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, żeby poprawić sobie w ten sposób wskaźniki zadłużenia i na tym zarabiać? Na koniec 2012 r. aż 5 mld zł – z 10-miliardowej nadwyżki – będzie się znajdować – jak czytamy w załączniku 6 do ustawy budżetowej – „w zarządaniu lub depozycie u ministra finansów”.

2. Jeżeli oba fundusze dysponują nadwyżkami, których rząd nie planuje wydać na określone z definicji cele, to czy w 2012 r. zostaną zawieszane lub zmniejszone składki do tych funduszy, jeżeli nie, to jakie są tego powody?

3. Jeżeli prawdą jest, że rząd pobiera składki, które z definicji mają służyć określonej celowi, a traktuje je jak podatki, to kiedy zostaną wprowadzone odpowiednie zmiany legislacyjne sankcjonujące powyższy stan rzeczy, tj. podnoszące podatki dla firm o ok. 1,5 pkt proc.?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22636)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zmian dotyczących kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi

Pani Minister! W związku z wdrażanymi od ubiegłego roku zmianami w obszarze wychowania przedszkolnego i kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, zainicjowanymi rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17), rok temu skierowałam do Pani Minister interpelację (nr 16139) dotyczącą rekomendacji przygotowanych przez powołany przez Panią Minister w 2008 r. zespół ekspertów. Zespół, kończąc swoją pracę, ogłosił 26 kwietnia ub.r. list otwarty, w którym zdecydowanie zdystansował się od przyjętych przez MEN rozwiązań. Rozwiązania te są obecnie stopniowo wdrażane.

Zadałam wówczas Pani trzy proste pytania:

1. Jakie były rekomendacje zespołu?

2. Które z nich zostały przez MEN przyjęte, a które odrzucone, i z jakim uzasadnieniem?

3. Czy zespół rekomendował jakieś rozwiązanie, które ustawowo wymuszałyby na jednostkach samorządu terytorialnego przekazywanie części oświatowej subwencji ogólnej, zwiększonej z tytułu niepełnosprawności konkretnego ucznia, do placówki publicznej, w której kształci się dane dziecko, zgodnie z jej wysokością określoną przez tzw. wagi subwencyjne, różne dla różnych kategorii niepełnosprawności?

Udzieloną wówczas odpowiedź uznałam za wystarczającą, choć była bardzo ogólnikowa i nie przy-

taczała konkretnych rekomendacji zespołu ani uzasadnienia ich odrzucenia lub przyjęcia.

W ostatnim czasie dotarłam jednak do dokumentu „Rekomendacje Zespołu MEN ds. specjalnych potrzeb edukacyjnych odnośnie zmian w systemie edukacji dzieci i młodzieży o specjalnych potrzebach rozwojowych i edukacyjnych”, datowanego na listopad 2009 r. Z zaskoczeniem stwierdziłam, że jedną z ówczesnych rekomendacji było właśnie „finansowanie ucznia ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi niezależnie od miejsca edukacji (szkoła ogólnodostępna, szkoła integracyjna, szkoła specjalna) – subwencja powinna być przekazywana w całości placówce kształcącej danego ucznia” (s. 4).

Tymczasem odpowiedź na moją interpelację informowała:

„Ad 3. Wśród propozycji zespołu ekspertów nie znalazła się rekomendacja dotycząca ustawowego zobowiązania jednostek samorządu terytorialnego do przekazywania części oświatowej subwencji ogólnej zgodnie z wagą określoną dla danego ucznia, powiększoną z tytułu niepełnosprawności, do konkretnego przedszkola, szkoły czy placówki, do której uczęszcza dziecko lub uczeń”.

Widzę pewną niespójność między treścią otrzymanej odpowiedzi a treścią faktycznych rekomendacji zespołu.

Co znacznie dla mnie ważniejsze, w odpowiedzi na moją interpelację wspomniano, że MEN dostrzega potrzebę modyfikacji sposobu finansowania zadań oświatowych, gdyż odbiera w tej sprawie liczne sygnały od środowiska oświatowego.

Ja również stale odbieram sygnały dotyczące konieczności ściślejszego związania zwiększonej subwencji dla uczniów niepełnosprawnych z placówką, w której kształci się konkretne dziecko. Sygnały te pochodzą jednak nie od środowiska oświatowego, lecz od zrozpaczonych rodziców, którzy świadomi istnienia zwiększonych kwot subwencji dla ich dzieci nie są w stanie wyegzekwować od przedszkoli i szkół odpowiedniego dostosowania warunków i zapewnienia zalecanego wsparcia.

Przede wszystkim stale otrzymuję sygnały o nie-realizowaniu przez szkoły zaleceń z orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego. Co gorsza, w niektórych szkołach na porządku dziennym są sytuacje odmawiania dziecku z orzeczeniem o niepełnosprawności możliwości uczestniczenia w zajęciach z całą klasą czy wyjazdu z klasą na zieloną szkołę. W tegorocznej rekrutacji niektórzy dyrektorzy placówek integracyjnych posuwają się do tego, że uzależniają przyjęcie niepełnosprawnego dziecka od zapewnienia mu dodatkowej stałej opieki na terenie szkoły przez rodziców.

Argument, jaki słyszą rodzice, jest zawsze taki sam: brak środków. Z drugiej strony za każdym orzeczeniem płyną przecież do organu prowadzącego specjalnie zwiększone środki z części oświatowej subwencji ogólnej, określone wagami od P2 do P5 dla uczniów szkół oraz P28 i P36 dla przedszkolaków. Przypomnę,

że tegoroczne dodatkowe kwoty subwencji, naliczane wyłącznie z tytułu posiadania orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego, wahają się, zależnie od wagi związanej z rodzajem niepełnosprawności dziecka, od ok. 6600 zł do ok. 44 800 zł rocznie.

Wiedząc o tym, rodzice szukają należnych ich dziecku środków w urzędzie gminy, gdzie słyszą z kolei, że organ prowadzący nie pełni nadzoru pedagogicznego, w związku z czym nie bada, czy zalecenia z orzeczeń są realizowane przez szkołę, do czego zobowiązuje ją art. 4 ust. 1 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych lub integracyjnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1336).

W związku z powyżej opisanymi problemami z wyegzekwowaniem od szkół i przedszkoli zapewnienia niepełnosprawnym dzieciom warunków dostosowanych do ich potrzeb i możliwości, zwłaszcza poprzez realizację zaleceń zawartych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego, uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy jest możliwe kierowanie środków na realizację zaleceń bezpośrednio do placówki, w której uczy się dziecko, np. poprzez zmianę sposobu ich przekazywania, czyli wyłączenie tych środków z części oświatowej subwencji ogólnej i przekazywanie ich placówce w formie (a) vouchera przypisanego do orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego lub (b) w formie dotacji celowej dla placówki bezpośrednio z budżetu państwa, co w obu wariantach wymagałoby zapisania stosownych regulacji w ustawie o systemie oświaty?

2. Czy w przygotowywanym obecnie przez Ministerstwo Edukacji Narodowej projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty uwzględnia się w jakikolwiek sposób konieczność zmiany sposobu finansowania zwiększonych potrzeb edukacyjnych uczniów niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22637)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wsparcia samorządów
w finansowaniu zadań oświatowych**

Panie Premierze! Zapoczątkowane w 1999 r. reformy systemu edukacji oraz administracji publicznej nałożyły ciężar realizowania większości zadań oświa-

towych na samorząd terytorialny. Celem realizacji tych zadań zagwarantowano jednostkom samorządu terytorialnego subwencję oświatową. Jednak, jak pokazuje doświadczenie z lat ubiegłych, dotowane środki finansowe okazały się niewystarczające. Brak standardów edukacyjnych, nieprzystające do dynamicznie zmieniającej się sytuacji przepisy wynikające z Karty Nauczyciela, wynagrodzenia zasadnicze i dodatkowe dla nauczycieli, bieżące utrzymanie placówek szkolnych i przedszkolnych, niewielki wpływ organu prowadzącego na strukturę zatrudnienia w szkołach – to tylko niektóre czynniki rujnujące niejedynemu budżet samorządowy.

Samorządy cały czas są obciążane finansowaniem nowych rozwiązań dotyczących oświaty i pracowników pedagogicznych, co skutkuje niejednokrotnie koniecznością rezygnacji z wielu innych zadań budżetowych gmin i miast.

W związku z tym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy i jakie ewentualnie działania podejmie rząd, by wspomóc samorządy w realizowanej polityce edukacyjnej?

2. Czy w najbliższym czasie planowane jest zwiększenie subwencji oświatowej?

3. Czy w ramach odciążenia finansowego samorządów lokalnych jest możliwe przeniesienie opłacania urlopów zdrowotnych nauczycieli dla poratowania zdrowia na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych?

4. W jaki sposób samorządy mają pozyskać brakujące środki finansowe na rosnące potrzeby oświatowe na podległym sobie terytorium?

5. Czy planowane są zmiany w Karcie Nauczyciela, a jeśli tak, to czego będą dotyczyć?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22638)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie powołania rządowo-związkowego zespołu pracującego nad reformą systemu emerytur mundurowych bez reprezentacji funkcjonariuszy celnych

Szanowny Panie Premierze! Z informacji medialnych wynika, że na 26 maja zaplanowane jest ostatnie posiedzenie rządowo-związkowego zespołu pracującego nad reformą systemu emerytur mundurowych; wtedy zapadnie decyzja w sprawie przyjęcia

lub odrzucenia założeń do projektu ustawy emerytalnej. Nad szczegółami planowanych zmian od grudnia 2010 r. pracuje sześć podzespołów tematycznych, w skład których wchodzi przedstawiciele rządu i Federacji Związków Zawodowych Służb Mundurowych.

Jednocześnie, jak informuje mnie Związek Zawodowy Celnicy PL, mimo licznych zapewnień przedstawicieli rządu RP nie biorą w rzeczonych pracach udziału przedstawiciele Służby Celnej. Przewodniczący tegoż zespołu pan Michał Boni wielokrotnie zapewniał funkcjonariuszy celnych, że zostaną oni włączeni do prac tego zespołu. 30 stycznia 2008 r. pan minister Michał Boni przedstawił funkcjonariuszom celnym stanowisko rządu RP o treści: „strona rządowa uznaje, że analiza i ocena możliwości wprowadzania dla funkcjonariuszy celnych uprawnień z systemu zaopatrzenia emerytalnego powinna być elementem prac nad ustawą modernizacyjną”. W czerwcu/lipcu 2009 r. podczas kilku spotkań w Ministerstwie Finansów minister Boni zagwarantował, że włączy przedstawicieli Służby Celnej do prac zespołów opracowujących zmiany w zaopatrzeniowym systemie emerytalnym.

W ślad za ww. zobowiązaniami i obietnicami rządu RP szef SC pan J. Kapica, zajmując stanowisko w imieniu ministra finansów pana Jana Vincent-Rostowskiego, wielokrotnie w trakcie prac nad modernizacją SC informował, że podejmuje działania o charakterze jak wyżej. W Sejmie RP w dniu 27 sierpnia 2009 r. szef SC powiedział: „W wyniku dyskusji z organizacjami związkowymi i panem ministrem Bonim ustaliliśmy, że Służba Celna zostanie włączona do prac nad zmianą systemu emerytalnego służb mundurowych”. Ostatecznie szef SC informował w styczniu 2011 r., że „w przypadku powołania stosowanego zespołu podjęte zostaną starania o włączenie funkcjonariuszy do prac nad ww. systemem”. Przywołując powyższe obietnice, Związek Zawodowy Celnicy PL zwracał się pisemnie z prośbą o włączenie ich do prac zespołu: pisma do ministra Boniego z dnia 1 lutego 2011 r., z dnia 25 marca 2011 r. – bezskutecznie.

Funkcjonariusze celni zasadnie podnoszą, że są jedyną służbą mundurową, której funkcjonariusze wskutek wprowadzenia tej ustawy będą otrzymywać niższe świadczenia emerytalne. Założenia zmian dyskryminują funkcjonariuszy celnych, są wprowadzane bez konsultacji i udziału przedstawicieli tej grupy zawodowej, co jest sprzeczne ze standardami przyjętymi w demokracji. Wobec powyższego proszą o interwencję i doprowadzenie do równego traktowania wszystkich funkcjonariuszy, których dotyczy wspomniany projekt. Zwracają się z wnioskiem o udział w konsultacjach zmian na równi ze związkami zawodowymi pozostałych grup zawodowych. Uważają, co w pełni popieram, że decyzje w sprawie objęcia funkcjonariuszy celnych prawem do emerytur mundurowych powinny być wynikiem uzgodnień i analiz dokonanych w otwartej dyskusji zgodnie ze standardami demokracji, tym bardziej że reforma systemu

zaopatrzenia nie powinna ograniczać się jedynie do wydłużenia wieku emerytalnego, ale powinna porządkować wszelkie aspekty funkcjonowania wszystkich pragmatyk o charakterze służb mundurowych, w szczególności tych, które charakteryzują się zbliżonymi, jeśli nie ostrzejszymi, rygorami służby i ograniczeniami swobód i praw konstytucyjnych, jak funkcjonariusze Policji, Straży Granicznej i innych służb mundurowych.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego rząd RP ma tak lekceważący stosunek do funkcjonariuszy Służby Celnej i nie dotrzymuje złożonych obietnic, skoro funkcjonariusze celni są taką samą służbą mundurową jak pozostałe objęte prawem do emerytur mundurowych?

2. Z jakich powodów przedstawiciele funkcjonariuszy celnych nie zostali włączeni do prac nad reformą systemu emerytur mundurowych? Czy dołączą oni do ww. zespołu i kiedy?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 13 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22639)

do ministra zdrowia

w sprawie refundacji leków cukrzycowych

Cukrzyca jest jedną z najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych. Choroba już jest uznana za chorobę społeczną – zachorowalność stale rośnie, dotykając kolejne rzesze ludzi na całym świecie, a związane z nią groźne powikłania są coraz częstszymi przyczynami zgonów. Dlatego już dziś konieczne jest nadanie walce z cukrzycą rangi najwyższego priorytetu polityki zdrowotnej i podjęcie działań ograniczających jej konsekwencje zdrowotne oraz ponoszone koszty społeczno-ekonomiczne.

Cukrzyca jest skomplikowanym zaburzeniem przemiany materii. Pod tą nazwą kryje się kilka jednostek chorobowych powstających na nieco innym podłożu, które na poszczególnych etapach różnią się przebiegiem i rokowaniem. Z tych względów objawy cukrzycy są niejednorodne. Niekiedy pojawiają się nagle, ale częściej są słabo wyrażane i przez długi czas niezauważalne. Uważa się, że nawet połowa osób cierpiących na to zaburzenie nie jest tego świadoma. Ponieważ nie przyjmują leków, już w chwili rozpoznania choroby mogą być obciążeni groźnymi powikłaniami cukrzycowymi. Nieleczona lub źle leczona cukrzyca może doprowadzić do wielu poważnych powikłań, do których należą m.in.: zespół stopy cukrzy-

cowej, choroba wieńcowa, choroba niedokrwienna ośrodkowego układu nerwowego, uszkodzenie układu nerwowego, uszkodzenie siatkówki, zaćma, uszkodzenie funkcji nerek.

Obecnie w Polsce na cukrzycę choruje ok. 2,5 mln osób, liczba ta stale wzrasta, a według prognoz w 2030 r. liczba chorych na cukrzycę w Polsce zwiększy się aż do 4,8 mln osób. Na świecie na tę chorobę cierpi obecnie ok. 285 mln osób. Liczba nowych zachorowań rośnie w tak dramatycznym tempie, że szacuje się, iż w 2030 r. liczba ta wyniesie 438 mln.

Cukrzyca stanowi znaczące obciążenie budżetu państwa. Leczenie jej pochłania ok. 2,5 mld zł rocznie. Około 20% tej sumy stanowią wydatki ponoszone na leczenie przewlekłych powikłań. Największy wpływ na koszty leczenia mają koszty leków (46%). Koszt hospitalizacji i leczenia ambulatoryjnego stanowi około połowy kosztów całkowitych. Farmakologiczna kontrola cukrzycy i leczenie jej powikłań są niezwykle kosztowne. Jednak całość kosztów związanych z cukrzycą jest znacznie wyższa, ponieważ faktyczne koszty obejmują również utratę produktywności chorych, koszty zwolnień lekarskich, rent, przedwczesnych emerytur, opiekę sprawowaną nad chorymi przez bliskich, przedwczesną śmiertelność i inne czynniki.

Powyższe dane na temat cukrzycy są wstrząsające, ale właściwa profilaktyka, edukacja zdrowotna oraz nowoczesne leczenie mogą doprowadzić do zahamowania fali nowych zachorowań oraz występowania późnych powikłań cukrzycowych. Aby ograniczyć ponoszenie z powodu cukrzycy kosztów bezpośrednich i pośrednich, należy podjąć działania poprawiające jakość leczenia cukrzycy w Polsce.

W związku z tym proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy nastąpi refundacja nowoczesnych leków: analogów insuliny – wpływają na lepszą kontrolę stężenia glukozy we krwi oraz leków inkretynowych, które odsuwają w czasie insulinoterapię oraz zmniejszają powikłania cukrzycowe?

2. U około połowy chorych w Polsce cukrzyca typu 2 nie jest prawidłowo diagnozowana. Czy w związku z tym jest możliwe, a jeśli tak, to kiedy, wdrożenie programu edukacji lekarzy POZ, aby wyposażyć ich w wiedzę umożliwiającą diagnozowanie i leczenie cukrzycy?

3. Jaki odsetek chorych na cukrzycę typu I (nieleczona prowadzi do śmierci) stanowią dzieci, młodzież i dorośli do 30. roku życia? Czy Ministerstwo Zdrowia przewiduje objęcie tych grup wiekowych programem badań przesiewowych w kierunku cukrzycy?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22640)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie niskiej szkodliwości czynu
odnoszącej się do kradzieży
nieprzekraczającej kwoty 250 zł**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Sprawiedliwości, którym Pan kieruje, jeszcze niedawno ze szkodą dla Polaków zliberalizowało przepisy dotyczące posiadania narkotyków. W moim przekonaniu, Ministerstwo Sprawiedliwości powinno w pierwszej kolejności zajmować się ważniejszymi kwestiami, takimi jak skuteczniejsze karanie sprawców kradzieży. W tej materii prawo nie działa na korzyść poszkodowanego, lecz sprawcy, a powinno być odwrotnie. Obecne przepisy stanowią, że kradzież do kwoty do 250 zł jako niska szkodliwość czynu kwalifikowana jest nie jako przestępstwo, lecz jako wykroczenie. Na dzień dzisiejszy, w całej Polsce złodzieje wykorzystują tę niesprawiedliwą regulację prawną. Ci sami sprawcy dokonują wielokrotnych kradzieży, których jednostkowa wartość nie przekracza wyżej wspomnianej kwoty. Oznacza to, że jeśli np. złodziej ukradnie towar wartości 10 tys. zł, ale jednorazowo kradzież nie przekroczy kwoty 250 zł, sąd sprawę umarza. Absurdalnie koszty sądowe procesu w takiej sprawie przekraczają wartość kilku tysięcy złotych. Jest to niesprawiedliwe wobec tysięcy poszkodowanych z tego tytułu uczciwych obywateli, których prawo w żaden sposób nie chroni, przestępcy zaś czują się bezkarni. W moim przekonaniu, należy karać wszystkich, którzy dopuścili się kradzieży bez względu na jej wartość. Najlepszym zaś rozwiązaniem byłoby wyłączenie kradzieży z Kodeksu wykroczeń i kwalifikowanie tego czynu z mocy prawa jako przestępstwa.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Sprawiedliwości, aby skutecznie karać wszystkich, którzy dopuścili się kradzieży bez względu na jej wartość?

2. Czy Pan Minister zamierza doprowadzić do sytuacji, w której każda kradzież będzie kwalifikowana jako przestępstwo?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22641)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie reformy PFRON

Szanowna Pani Minister! Planowana reforma Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych ma polegać na pozbawieniu go osobowości prawnej. W chwili obecnej PFRON jest podstawowym narzędziem realizacji polityki państwa wobec środowiska osób niepełnosprawnych. Po 2012 r. PFRON stanie się po prostu kontem bankowym (brak osobowości prawnej i zarządu). Bez kolejnej zmiany w przepisach od 2012 r. PFRON funkcjonował będzie jako państwowa jednostka budżetowa. Dochody funduszu będą dochodami budżetu państwa. Niesie to ze sobą niebezpieczeństwo oddania środków przeznaczonych na rzecz osób niepełnosprawnych na bieżące potrzeby państwa. W samorządach pieniądze przekazywane przez PFRON mają mieć status dochodu własnego.

Nowe przepisy nie określają m.in., czym ma zajmować się biuro obsługi funduszu i biuro obsługi pełnomocnika rządu ds. osób niepełnosprawnych, więc te instytucje mogą się dublować.

Oddziały PFRON będą przekazane marszałkom województw. Trzeba określić, jakie zadania będą te oddziały wykonywać. Zmiany legislacyjne spowodują również dodatkowe koszty ponoszone przez budżet państwa. Nowe wydatki będą związane m.in. z przenoszeniem pracowników, wdrażaniem nowego systemu informatycznego.

Nie można pozwolić na to, by niepełnosprawni zostali pozostawieni sami sobie.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Jak ministerstwo zamierza zagwarantować osobom niepełnosprawnym, że pieniądze przekazane przez PFRON do nich trafią?

2. Jak ministerstwo zamierza zagwarantować respektowanie zasady celowości funduszu?

3. Czy ministerstwo konsultowało się w sprawie takich zmian z organizacjami pozarządowymi?

4. Kto będzie faktycznym realizatorem programów realizowanych przez PFRON?

5. Kto podzieli kompetencje pomiędzy biuro obsługi funduszu i biuro obsługi pełnomocnika rządu ds. osób niepełnosprawnych?

6. Jak będą utrzymywani pracownicy?

7. Czy przy obecnej trudnej sytuacji budżetu państwa stać nas na ponoszenie takich wydatków?

8. Czy ulokowanie PFRON w strukturach ministerstwa pracy jest optymalne z punktu widzenia efektywności realizowanych przez nie zadań?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22642)

do ministra finansów

**w sprawie stawek podatku VAT na pieczywo
świeże oraz wyroby ciastkarskie i ciastka**

Szanowny Panie Ministrze! 1 stycznia 2011 r. weszły w życie przepisy, które wprowadziły zapis do ustawy o podatku od towarów i usług – VAT. Spowodowały one, że VAT na ciastka wzrósł z 7% do 23%. Stawka 8% VAT została obwarowana warunkiem 14-dniowego terminu przydatności do spożycia. Po testach branży cukierniczej ma on zostać wydłużony do 45 dni.

Termin przydatności do spożycia lub data minimalnej trwałości muszą być na produkcie oznaczone „zgodnie z odrębnymi przepisami”, mówi o tym rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi. Wiąże się to z tym, iż nie będzie możliwości stosowania obniżonej stawki VAT 8% dla wyrobów sprzedawanych bez opakowania, na wagę. Nie są one w ogóle oznaczone datą minimalnej trwałości lub przydatności do spożycia, a przeznaczone są do spożycia w okresie dłuższym niż 24 godziny od wytworzenia.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Jakie stawki VAT na ciastka i wyroby ciastkarskie obowiązują w krajach Unii Europejskiej?

2. Czy urzędy skarbowe nie będą kwestionować stosowania obniżonej stawki VAT (na dokumentach finansowych nie ma możliwości wprowadzania informacji o terminach przydatności do spożycia)?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22643)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie monitorowania przez prezesa
Rady Ministrów i podległe mu służby
bezpieczeństwa elektronicznego
i komunikacyjnego państwa
oraz prawidłowości funkcjonowania
Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

Jednym z organów administracji państwowej podległych prezesowi Rady Ministrów, odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i koncesjonowanie systemu komunikacji elektronicznej w Polsce, jest prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE).

Osobiste działania tego organu spowodowały pod szyldem łamania monopolu nałożenie na innych

uczestników rynku usług elektroniczno-komunikacyjnych, np. Telekomunikacja Polska SA, wielu dotkliwych sankcji, które zostały opublikowane w wielu mediach. Decyzje uchylające te decyzje nie były już przedmiotem nagłośnień prasowych.

Działalność prezesa UKE w powyższym temacie z TP SA umożliwiła przejście zwolnionego miejsca na rynku usług telekomunikacyjnych przez jedną ze spółek sektora telekomunikacyjnego reprezentowanych przez kancelarię prawną, mającą siedzibę w Warszawie oraz w Poznaniu, której partner zarządzający może posiadać bliskie związki z doradczoinwestycyjną spółką prawa handlowego z Warszawy i z osobami nią zarządzającymi, specjalizującymi się w reaktywacji przedwojennych spółek na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych.

Analiza działań podejmowanych przez prezesa UKE nasuwa wnioski, iż może on dokonywać preferencyjnego traktowania jednych uczestników rynku kosztem innych uczestników rynku. Sytuacja taka mogła mieć miejsce w szczególności w odniesieniu do spółki telekomunikacyjnej, reprezentowanej przez wskazaną powyżej kancelarię prawną mającą siedzibę w Warszawie oraz w Poznaniu.

Pragnę również wskazać, iż działania prezesa UKE w minionych latach spowodowały obniżenie wartości pakietu akcji TP SA, a tym samym obniżenie wpływów do budżetu państwa.

Dokonywana analiza informacji prasowych wskazuje, iż kancelaria prawna występuje wielokrotnie w dualistycznej roli procesowo-administracyjnej. Z jednej strony jest ona pełnomocnikiem stron postępowania administracyjnego prowadzonego na wniosek tychże w stosunku do prezesa UKE. Z innej zaś strony kancelaria prawna jest pełnomocnikiem i doradcą prawnym prezesa UKE w działaniach prawnych podejmowanych przez niego w innych materiałach. Podejmuje się ona również działań promocyjno-marketingowych prezesa UKE w mediach ogólnopolskich wskazujących na jego szczególne zasługi monopolistyczne na rynku usług telekomunikacyjnych.

Wydaje mi się, iż wskazane działania mogące spowodować zagrożenie dla bezpieczeństwa wewnętrznego państwa, mające miejsce w UKE oraz w jego bezpośrednim otoczeniu, związane z postępowaniem kancelarii prawnych, reprezentujących uczestników rynku usług telekomunikacyjnych, powinny znajdować się pod wzmożonym zainteresowaniem i monitoringiem ze strony Szefów właściwych organów i służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo państwa, tj. szefa ABW, szefa CBA, szefa SKW i podsekretarza stanu w MSWiA nadzorującego Policję. Wydaje mi się, iż długotrwałość powyższego zjawiska wskazuje, iż tak się niestety nie dzieje.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Pana Premiera o osobiste zainteresowanie się podniesioną przeze mnie sprawą oraz o osobiste udzielenie mi w odpowiedzi na poniżej wskazane pytania, ze względu na fakt, iż jest Pan Premier bezpośrednim przełożonym prezesa UKE:

1. Czy zamierza Pan Premier zlecić podjęcie działań sprawdzających, zmierzających do wyjaśnienia – przez podległych sobie szefów organów i służb bezpieczeństwa państwa, tj. szefowi ABW, szefowi SKW, szefowi CBA oraz MSWiA – czy działania prezesa UKE związane demonopolizacją rynku usług telekomunikacyjnych nie miały na celu faktycznie przejęcie zwolnionego miejsca przez jednego z faworyzowanych operatorów? Jeżeli nie, to dlaczego?

2. Czy zamierza Pan Premier zlecić szefowi ABW, szefowi CBA oraz szefowi SKW działania mające na celu spowodowanie, aby działalność prezesa UKE jako organu administracji państwowej odpowiedzialnego za działalność koncesyjną rynku usług telekomunikacyjnych na styku z kancelarią prawną mającą siedzibę w Warszawie oraz w Poznaniu i prywatnymi operatorami telekomunikacyjnymi była objęta stałymi działaniami ochronnymi w ramach tzw. tarczy antykorupcyjnej? Jeżeli nie, to dlaczego?

3. Jakie propozycje działań do opracowywanej obecnie przez MSWiA strategii antykorupcyjnej na lata 2011–2015 zaproponował prezes UKE?

4. Czy do Pana Premiera lub do podległego szefa ABW, szefa CBA oraz MSWiA wpływały kiedykolwiek zastrzeżenia dotyczące działania prezesa UKE związane z ewentualnym preferowaniem jednych uczestników rynku usług telekomunikacyjnych kosztem innych? Jakich spraw one dotyczyły i jakie podjęte zostały w następstwie tego działania naprawcze?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak
i Henryk Młynarczyk

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22644)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie reprezentowania i ochrony
polskich obywateli za granicą**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z zadań i obowiązków ministra spraw zagranicznych, które wynika z ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, w dziale sprawy zagraniczne jest: „reprezentowanie i ochrona interesów polskich obywateli oraz polskich osób prawnych za granicą, a także współpraca z Polakami zamieszkałymi za granicą, w tym wspieranie polskich instytucji kulturalnych i oświatowych za granicą”.

Panie Ministrze, niewątpliwie znane są Panu liczne przykłady związków kobiet – Polek z mężczyznami innej narodowości. W związkach takich poja-

wiają się niekiedy problemy, zwłaszcza wówczas kiedy pojawia się dziecko, a jego rodzice postanawiają się rozstać. W konsekwencji dochodzi często do wywiezienia dziecka przez jedno z rodziców do kraju, z którego pochodzi. Taka sytuacja niejednokrotnie odbywa się wbrew woli, a wręcz z pogwałceniem woli matki dziecka.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie działania podejmuje Ministerstwo Spraw Zagranicznych w sytuacji, kiedy ojcem dziecka nie jest Polak i chce wywieźć dziecko do swojego kraju?

2. Ile dzieci (na przestrzeni ostatnich lat) zostało wywiezionych z Polski bez zgody drugiego rodzica, który nie miał polskiego obywatelstwa?

3. Jakiej narodowości najczęściej był rodzic dziecka, który wywoził je ze sobą za granicę?

4. Ile dzieci zostało wydanych Polsce na podstawie konwencji haskiej?

Proszę o możliwie precyzyjną odpowiedź.

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Girzyński

Toruń, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22645)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie reformy systemu pomocy dla osób
niepełnosprawnych i ich rodzin**

Szanowna Pani Minister! Otrzymuję liczne sygnały od rodzin i opiekunów osób niepełnosprawnych dotyczące skandalicznie niskich świadczeń wypłacanych z tytułu tej opieki. Konieczność 24-godzinnej opieki nad chorym dzieckiem bardzo często wiąże się z niemożliwością wykonywania pracy zawodowej. Utrata zarobków oraz wysokie koszty leczenia i rehabilitacji prowadzą do ciągłego ubożenia rodzin osób niepełnosprawnych.

Najczęściej stawiane postulaty to:

— uznanie 24-godzinnej opieki nad osobą niepełnosprawną za pracę zawodową i jednocześnie podniesienie świadczenia pielęgnacyjnego do kwoty najniższej krajowej – 1386 zł/mies.,

— podniesienie kwoty zasiłku pielęgnacyjnego,

— podniesienie wysokości renty socjalnej dla osoby niepełnosprawnej,

— wsparcie rodzin w opiece nad osobami niepełnosprawnymi.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na pytanie: Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo w celu wyjścia naprzeciw postulatom stawianym przez opiekunów i rodziny osób niepeł-

nosprawnych, aby poprawić ich sytuację materialną i zapewnić im możliwość godnej egzystencji oraz środki wystarczające na leczenie i rehabilitację podopiecznych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Girzyński

Toruń, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22646)

do ministra infrastruktury

**w sprawie opłat za przejazd autostradą A1
na odcinku od Czerniewic do Lubicza**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 10 marca br. wystosowałem do prezydenta miasta Torunia pismo, w którym pytałem o konsekwencje wprowadzenia opłat za przejazd autostradą A1 na odcinku Czerniewice – Lubicz. Odpowiedź, którą otrzymałem, pozwalam sobie zacytować w całości poniżej: „Odpowiadając Panu Posłowi na pismo z dnia 10 marca br. w sprawie wpływu wprowadzenia opłat za przejazd odcinkiem autostrady A1 na odcinku od Czerniewic do Lubicza, uprzejmie informuję, że Urząd Miasta Torunia posiada opracowaną przez Uniwersytet Technologiczno-Przyrodniczy w Bydgoszczy »Analizę porównawczą odcinka autostrady A1 – Lubicz – Czerniewice w aspekcie opłat za przejazd ww. odcinkiem«.

Celem opracowanej analizy było określenie skutków wprowadzenia opłaty za przejazd odcinkiem autostrady A1 na trasie węzeł Lubicz – węzeł Czerniewice na wartości natężeń ruchu drogowego w Toruniu i na analizowanym odcinku A1. Prognozę ruchu oparto na podstawie wyników Generalnego Pomiaru Ruchu 2005 i badań ankietowych kierowców.

Analiza stanu istniejącego, którego podstawą były wyniki generalnego pomiaru ruchu drogowego wykonanego przez GDDKiA w 2010 roku oraz badania własne autorów analizy, wykazała, iż aktualnie z przejazdu odcinkiem przyszłej autostrady A1 pomiędzy Lubiczem a Czerniewicami korzysta ponad 3500 kierowców w ciągu doby, co stanowi ponad 15% całego ruchu na tym odcinku. Prognozy dla 2015 roku wskazują, iż pomimo uruchomienia nowej przeprawy mostowej przez rzekę Wisłę w Toruniu na wysokości ul. Wschodniej, liczba kierowców korzystających z odcinka autostrady (w przypadku braku odpłatności) pozostanie na zbliżonym poziomie – tj. ok. 3500 pojazdów. Z jednej strony część kierowców zdecyduje się na przejazd Nowym Mostem zamiast podróży odcinkiem autostrady, z drugiej zaś strony na sieci drogowej analizowanego obszaru nastąpi 3% wzrost ruchu rocznie.

Analizy wykonane dla roku 2015 wskazują, iż wprowadzenie odpłatności za przejazd autostradą

spowoduje spadek ruchu na rozważanym odcinku do ok. 3200 pojazdów w ciągu doby. Taka liczba kierowców zdecyduje się na przejazd przez miasto, chcąc uniknąć opłaty, a jednocześnie dociążając sieć miejską Torunia.

Należy jednocześnie zaznaczyć, że intensywność ruchu zależy od poziomu opłat. Toteż mając na uwadze wzrost opłat związanych tylko ze wzrostem inflacji, szacuje się, że liczba kierowców chcących uniknąć opłaty za przejazd autostradą i tym samym wjechać do miasta będzie wynosiła aż 4850 w 2025 r. i 6800 samochodów na dobę w 2035 roku”.

Jak widać z przedstawionych powyżej analiz, płatny przejazd przez autostradę A1 na odcinku Czerniewice – Lubicz spowoduje znaczny wzrost ilości pojazdów wjeżdżających do miasta (w celu uniknięcia opłat), a tym samym przyczyni się do paraliżu komunikacyjnego na terenie Torunia.

W związku z przedstawionymi powyżej argumentami proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionego problemu i wskazanie, czy istnieje możliwość zrezygnowania z wprowadzania opłat za przejazd na wspomnianym odcinku.

Biorąc pod uwagę zarówno przytoczone powyżej argumenty, jak i praktykę stosowaną w innych krajach europejskich, za oczywiste należy uznać, że przejazd fragmentem autostrady na odcinku będącym obwodnicą tak dużego miasta jak Toruń powinien być bezpłatny, a obowiązek zapewnienia takiego rozwiązania spoczywa na Ministerstwie Infrastruktury.

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Girzyński

Toruń, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22647)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie pogorszenia się sytuacji klientów
deweloperów po wejściu w życie w dniu
20 lutego 2011 r. nowelizacji ustawy
o księgach wieczystych i hipotece**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 26 czerwca 2009 r. uchwalono ustawę o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), która weszła w życie z dniem 20 lutego 2011 r. Ustawa stała się powodem wielu dyskusji nad rozwiązaniami w niej przyjętymi. Istotną część tej dyskusji stanowiły zmiany dotyczące hipoteki łącznej w odniesieniu do nabywców lokalu od firm deweloperskich.

W dotychczasowym stanie prawnym istniał jeden wyjątek od zasady powstawania z mocy ustawy hipoteki łącznej na wszystkich nieruchomościach utworzonych wskutek podziału nieruchomości obciążonej

hipoteką. Był on uregulowany w ust. 4 art. 76 wymienionej ustawy. Podział tej nieruchomości na której realizowana była kredytowana przez bank inwestycja mieszkaniowa, nie skutkowało powstaniem obciążenia hipotecznego na nieruchomościach powstałych w jego wyniku.

Wymieniona nowelizacja ustawy wprowadziła w dotychczasowym ładzie prawnym daleko idące zmiany, w szczególności w zakresie sytuacji prawnej nabywców mieszkań czy domów, których budowa finansowana jest ze środków z udzielonych deweloperów kredytów zabezpieczonych hipoteką na nieruchomości stanowiącej ich własność. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 76 ust. 4 zdanie 1 ustawy w razie podziału nieruchomości polegającego np. na ustanowieniu odrębnej własności lokalu nabywca może żądać podziału hipoteki proporcjonalnie do wartości nieruchomości powstałych wskutek podziału.

Przedmiotowa nowelizacja przepisu art. 76 ust. 4 ustawy w sposób zdecydowany pogarsza zatem sytuację klienta dewelopera, gdyż odtąd podział nieruchomości obciążonej hipoteką banku będzie skutkował obciążeniem wyodrębnionego lokalu hipoteką łączną do wysokości hipoteki, jaka została ustanowiona na nieruchomości dewelopera.

Wprawdzie właścicielowi wydzielonej nieruchomości służy roszczenie o zmniejszenie hipoteki deweloperskiej proporcjonalnie do wartości nieruchomości powstałych wskutek podziału, ale w przypadku sporu z bankiem – wierzycielem hipotecznym co do zakresu podziału hipoteki – właściciel zmuszony będzie do wszczęcia kosztownego i długotrwałego procesu sądowego.

Nadto należy zwrócić uwagę na brzmienie intertemporalnego przepisu art. 10 omawianej ustawy. Zgodnie z tym przepisem norma ta nakazuje stosowanie nowego brzmienia przepisu art. 76 ust. 4 do hipotek zwykłych oraz niektórych kaucyjnych powstałych przed wejściem w życie nowelizacji. W wymienionym art. 10 nie zastrzeżono, iż nowe zasady ustanowienia hipoteki łącznej nie dotyczą nieruchomości utworzonych przez podział przed dniem nowelizacji.

W przedstawionej sytuacji uprzejmie prosimy o odpowiedź na pytania:

1. Czy Pan Premier – podobnie jak autorzy interpelacji – także zauważa pogorszenie się sytuacji klientów dewelopera w nowym uwarunkowaniu prawnym? Czy takie były zamiary autorów projektu, czy też ich intencje zostały zmienione w trakcie prac nowelizacyjnych?

2. Czy rząd planuje podjęcie kroków legislacyjnych w celu ochrony interesów klientów firm deweloperskich po wejściu w życie ustawy z dnia 26 czerwca 2009 r.?

Z wyrazami szacunku

Posel Stanisław Rydzoń
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22648)

do ministra infrastruktury

w sprawie sposobu wykorzystania środków na modernizację dróg

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie Generalna Dyrekcja Krajowych Dróg i Autostrad w ramach modernizacji dróg, zamiast naprawiać nawierzchnie, specjalizuje się w budowie tzw. wysepki, które są pożyteczne, ale jednocześnie gdy nawierzchnia dróg krajowych będzie odpowiadała bezpieczeństwu użytkowników.

Przykład drogi S11: buduje się wysepki w miejscowości Rożnowo, a obwodnica miejscowości Chludowo wymaga pilnej naprawy, której się nie realizuje. Zdaję sobie sprawę, że budowa wysepki jest łatwiejsza niż naprawa nawierzchni dróg, jednak w przypadku braku środków należy je racjonalnie wykorzystywać.

W związku z tym proszę o informacje, jakie działania podejmie Pan Minister związane z faktyczną modernizacją drogi S11.

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Oborniki, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Interpelacja (nr 22649)

do ministra edukacji narodowej
oraz
ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji wynagrodzeń i składek ZUS z tytułu szkolenia uczniów za II półrocze 2010 r.

Szanowna Pani Minister! Do naszych biur poselskich coraz liczniej zwracają się rodzice uczniów szkół zawodowych i sami uczniowie zaniepokojeni możliwością wstrzymania refundacji za praktyki zawodowe. Rzemieślnicy i przedsiębiorcy podpisywali bowiem umowy z uczniami w 2010 r. z wiarą, że będą one obowiązywały przez cały czas trwania nauki. Decyzja o wstrzymaniu refundacji jest tym bardziej zaskakująca, że odbudowa szkolnictwa zawodowego w Polsce stawiana jest jako priorytet. Ta część młodzieży, która nie planuje studiów wyższych, zaś swoją przyszłość buduje na zdobyciu konkretnego zawodu, zostaje takiej szansy pozbawiona. Uważamy więc, że jest zasadne, żeby im taką drogę kształcenia ułatwić.

Wiemy, że na rynku pracy brakuje wykwalifikowanych robotników z konkretną specjalizacją. Taką

możliwość dają praktyki w zakładach rzemieślniczych czy też specjalistycznych przedsiębiorstwach. Problem jest ważny dlatego, że już ucząca się młodzież stoi przed faktem nieukończenia praktyk, a co za tym idzie, także nieukończenia szkoły zawodowej, zaś nowe roczniki nie rozpoczną nauki, nie mając zapewnionego miejsca praktyk. Dla dużej części młodych ludzi kształcenie zawodowe to w miarę szybkie zdobycie zawodu i usamodzielnienie się.

Mamy także sygnały od rzemieślników i przedsiębiorców, że wobec niedotrzymywania podpisanych z nimi umów będą z ich zawierania rezygnować.

Pragniemy zwrócić uwagę, że problem ten wymaga jak najszybszego uregulowania, choćby z tego powodu, że lada chwila nastąpi koniec roku szkolnego i kolejni młodzi ludzie muszą podjąć decyzję o dalszym kształceniu. Często jest to dla nich jedyny sposób zdobycia zawodu, a potem znalezienia pracy. Brak refundacji za praktyki zawodowe uniemożliwi im dalszą naukę. Nikogo przecież nie należy przekonywać, że nie ma innej, równie efektywnej drogi nauki zawodu jak praktyczne jego poznawanie. Biją także na alarm pracodawcy, wskazując na brak wykwalifikowanych robotników na rynku pracy. Zaskakująca więc wydaje się decyzja ograniczająca wydatki na Fundusz Pracy na ten cel.

Wobec powyższego prosimy o odpowiedź na pytania:

1. Czy przewiduje Pani Minister odblokowanie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundację praktyk zawodowych dla rzemieślników i pracodawców uczących w swoich zakładach zawodu?

2. Jak Pani Minister zamierza rozwiązać problem refundacji dla pracodawców, którzy mają już podpisane umowy z uczniami?

Z poważaniem

Posłanki Irena Tomaszak-Zeziuk
i Bożena Szydłowska

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22650)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie rozwoju stosunków
polsko-ukraińskich w kontekście zbliżającej
się prezydencji Polski w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłasza się wielu wyborców należących do mniejszości ukraińskiej. Wyrażają uznanie dla władz polskich – prezydenta Bronisława Komorowskiego i rządu premiera Donalda Tuska – za konsekwentne działanie na rzecz rozwoju stosunków polsko-ukra-

ińskich oraz wspieranie Ukrainy na forum europejskim. Doceniają efekty ostatnich wizyt prezydenta i premiera w Kijowie. Upatrują szansy na zbliżenie pomiędzy naszymi narodami w organizowanych przez nasze państwa przyszłorocznych mistrzostwach świata w piłce nożnej.

Jednocześnie są zaniepokojeni przedłużaniem się negocjacji unijno-ukraińskich oraz głosami części środowisk nieprzychylnych obecnym władzom polskim dotyczącymi regresu w relacjach pomiędzy naszymi państwami. Ze środowisk niechętnych zbliżeniu polsko-ukraińskiemu, które wykorzystują aktywność grup skrajnie nacjonalistycznych na Ukrainie, dochodzą coraz liczniejsze sugestie dotyczące konieczności korekty polityki polskiej wobec Ukrainy.

Spółeczność ukraińska w Polsce z ogromną nadzieją oczekuje na prezydencję Polski w Unii Europejskiej. Będzie to potwierdzenie znaczącej roli, jaką nasze państwo odgrywa we Wspólnocie oraz szansa na promocję ważnych celów politycznych, społecznych i gospodarczych.

Do spraw szczególnie interesujących obywateli polskich narodowości ukraińskiej należy rozwój stosunków polsko-ukraińskich oraz zacieśnianie współpracy UE z Ukrainą, procesu, którego zwieńczenie powinna stanowić integracja naszego południowo-wschodniego sąsiada z Unią.

Polska od lat wspiera europejskie aspiracje Ukrainy. Wyrazem tego jest również program Partnerstwa Wschodniego, którego szczyt będzie jednym z najważniejszych wydarzeń polskiej prezydencji. Zgodnie z deklaracjami przywódców UE oraz Ukrainy istnieje szansa na podpisanie do końca 2011 r. umowy stowarzyszeniowej oraz umowy w sprawie ustanowienia strefy wolnego handlu pomiędzy Unią a Ukrainą.

W roku bieżącym ma to szczególne znaczenie symboliczne – w sierpniu bowiem Ukraina świętować będzie 20. rocznicę odzyskania niepodległości. Podpisanie wspomnianych umów potwierdzi tożsamość europejską Ukrainy oraz wsparcie dla reform w tym kraju przez wspólnotę państw członkowskich Unii.

Zwracam się zatem do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak rząd Rzeczypospolitej Polskiej ocenia rozwój stosunków z Ukrainą w ponadrocznym okresie sprawowania władzy przez prezydenta Wiktora Janukowycza?

2. Jakie kwestie stanowią dziś największy problem w relacjach dwustronnych?

3. Czy wśród zagadnień trudnych i nierozwiązanych znajdują się sprawy mniejszości narodowych – ukraińskiej w Polsce i polskiej na Ukrainie?

4. Jakie cele zamierza zrealizować rząd premiera Donalda Tuska w okresie prezydencji polskiej w UE w kontekście rozwoju stosunków z Ukrainą oraz wsparcia jej europejskich aspiracji?

5. Od rozwiązania jakich kwestii zależy podpisanie umowy stowarzyszeniowej oraz umowy w sprawie

ustanowienia strefy wolnego handlu pomiędzy Ukrainą a UE w okresie polskiej prezydencji?

6. Czy toczące się pomiędzy Ukrainą a Federacją Rosyjską rozmowy w sprawie dołączenia Ukrainy do Związku Celnego Rosji, Kazachstanu i Białorusi stanowią przeszkodę dla podpisania wspomnianych wyżej umów Ukrainy z UE?

Z wyrazami szacunku

Posel Miron Sycz

Bartoszyce, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22651)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie patologii i nadużyć
w reformowaniu polskiego systemu oświaty
przez minister edukacji narodowej w rządzie
PO-PSL**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podanie informacji oraz podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Polska reforma (reformy?) systemu oświaty minister Hall jest wytworem ministerialnych i politycznych gabinetów, które uwikłane są w splot interesów ekspertów i tzw. biznesu edukacyjnego. Zmiany proponowane przez Katarzynę Hall realizowane są w zupełnym oderwaniu od opinii i akceptacji środowiska nauczycielskiego, samorządów i w końcu samych rodziców. Wprowadzane reformy i zmiany w systemie oświaty odbywają się bez konsultacji społecznych, na jego koszt, przy zastosowaniu mechanizmów swoistego przymusu (tzw. reforma programowa, obowiązek szkolny sześciolatków, zmiany w nadzorze i doradztwie pedagogicznym, unowocześnienie szkolnictwa zawodowego...). Wszystko to dzieje się w oparciu o mechanizmy odgórne i przymusowe. Zmarnowano przy tym ogromne pieniądze na przeprowadzenie akcji medialnej, szkoleń i realizacji programów, które w istocie są pomysłami różnych grup interesu, niszczącymi polski system oświaty.

Patologia obecnego zarządzania oświatą polega na tym, że z za pleców państwa kierują nią grupy interesu, a legitymizują to koalicyjni politycy i urzędnicy rzekomo reformujący i modernizujący system oświaty. Tak naprawdę poprzez desperackie wdrażanie określonych rozwiązań przez koalicję rządową PO-PSL widać, kto sprawuje realną władzę w oświacie. Są to „kartele” wydawców podręczników, technokratyczne lobby ekspertów, urzędników, sieć fundacji, firm. Można powiedzieć, że MEN za czasów minister Hall jest zakładem obsługi „graczy” z po-

granicza nauki, polityki i biznesu. To do nich trafia ogromna ilość środków przeznaczonych na edukację z europejskich funduszy (czy nie rozsądniej byłoby kierować ten strumień pieniędzy bezpośrednio do szkół?). Wiele na to wskazuje, że politycy i urzędnicy podporządkowani pani Hall są biernym narzędziem w ręku kontrolujących dziś szkolnictwo lobbystów. Wpływowi lobbystów towarzyszy ogromne marnotrawstwo środków publicznych, nadużycia i nieprawidłowości przy ich wydatkowaniu.

W związku z powyższym pytam i oczekuję na wyczerpujące odpowiedzi:

1. Czy Pan Minister jest w stanie podjąć jakiegokolwiek działania zmierzające do wyeliminowania patologicznych mechanizmów tworzenia i zatwierdzania podstaw programowych oraz podręczników (szczególnie w latach 2008–2009)? Z niepokojem przyjmuję brak jakiegokolwiek zainteresowania i bierność pani minister Julii Pitery w stosunku do nadużyć i działań korupcyjnych urzędników MEN, ekspertów i przedstawicieli wydawnictw (o czym na sali sejmowej kilkakrotnie informowałem). Zastanawiająca jest nieobecność pani Pitery – dezercja i nieudzielenie odpowiedzi w dniu 5 sierpnia 2010 r. na zadawane pytanie bieżące przez posła Ożoga i przeze mnie (pomimo że w tym samym dniu uczestniczyła w głosowaniach). Czyżby niekompetentna późniejsza odpowiedź Pani Minister z dnia 19 sierpnia 2010 r. miała być ostatecznym i bezsilnym głosem „tropiciela” tylko afer dorzeczowych?

Czy i jakie działania podejmie Pan Minister w stosunku do pani Pitery, która akceptuje korupcyjne zachowania ekspertów, urzędników MEN i przedstawicieli wydawnictw?

2. Proszę Pana Ministra o zapoznanie się i przedstawienie beneficjentów oraz kwot poniesionych (planowanych) wydatków w projektach systemowych w III prioritycie: Wysoka jakość systemu oświaty, Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

3. Proszę o zapoznanie się i wymienienie koordynatorów, menadżerów, liderów, ekspertów i partnerów w projektach systemowych III prioritytu: Wysoka jakość systemu oświaty, Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Czy i które ww. osoby są równocześnie ekspertami, autorami podręczników i współtwórcami „reform” oświatowych minister Hall? Jakie działania podejmie Pan Minister w stosunku do osób, które za ogromne środki publiczne niszczą polski system oświaty?

4. Czy Pan Minister dostrzega nadużycia w realizowaniu projektów systemowych III prioritytu: Wysoka jakość systemu oświaty, Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” przez niektóre osoby reprezentujące jednocześnie różne instytucje, a zarazem realizujące kilka projektów systemowych? Czy w związku z tymi nieprawidłowościami podjął (podejmie) Pan stosowne działania i kiedy poinformuje Pan opinię publiczną o tych patologiach?

5. Czy i jakie działania podejmie Pan Minister w celu wyeliminowania patologii w „reformowaniu”

oświaty przez rząd pana premiera D. Tuska? Czy szkoła za czasów minister Hall i pana premiera Donalda Tuska ma być symbolem nadużyć i korupcji?

6. Czy Pan Minister dostrzega zjawiska korupcyjne w realizowaniu innych projektów systemowych i konkursowych w pozostałych priorytetach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (w komponentach centralnym oraz regionalnych)? Czy Pan Minister zauważa fakt, że osoby, pewne środowiska reprezentujące różne instytucje, mające możliwość kształtowania opinii publicznej (np. CBOS, PENTOR, SMG/KRC, GFK Polonia), realizują projekty, sięgając po ogromne środki publiczne z PO KL? Jakie działania podejmie Pan Minister w celu wyeliminowania lub chociażby ograniczenia występowania tych niepokojących zjawisk korupcyjnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22652)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie udziału i roli Rzeczypospolitej
Polskiej oraz polskich obywateli
w organizacjach międzynarodowych na tle
składek wnoszonych przez budżet państwa
w 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Wyrazem mojej troski jest udział i rola Rzeczypospolitej Polskiej w organizacjach międzynarodowych, takich jak: ONZ, Rada Europy, Unia Europejska i wielu, wielu innych. Wielokrotnie spotykałem się z podnoszonym zarzutem, że udział Polski w organizacjach międzynarodowych bardzo często sprowadza się do opłacania wysokich składek bez realnego wpływu na politykę tych organizacji. Problem ten poruszyłem już w interpelacji złożonej w 2010 r.

W wyniku mojej interpelacji sekretarz stanu Jan Borkowski udzielił dnia 6 stycznia 2010 r. informacji nt. udziału Polski w organizacjach międzynarodowych, ponoszonych przez Polskę składek oraz zatrudnienia obywateli polskich w tych organizacjach. Pan minister, podzielając troskę o miejsce Polski w systemie współpracy multilateralnej, a także dążąc do uzyskania pełnego obrazu obecności Polski na forach wielostronnych, poinformował mnie, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych w czerwcu 2009 r. zapoczątkowało przegląd obciążeń finansowych na rok 2010 i korzyści z tytułu członkostwa Polski w organizacjach międzynarodowych.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę o odpowiedź Pana Ministra na następujące pytania:

1. Jaki jest efekt przeglądu obciążeń finansowych na rok 2010 i korzyści z tytułu członkostwa Polski w organizacjach międzynarodowych?

2. W ilu i w jakich organizacjach międzynarodowych Rzeczpospolita Polska jest obecnie członkiem?

3. Jaki koszt obecnie ponosi budżet państwa z tytułu corocznych składek wpłacanych do tych organizacji?

4. Ilu polskich obywateli zatrudnionych jest w organach wykonawczych oraz administracyjnych tych organizacji, z uwzględnieniem służby dyplomatycznej Unii Europejskiej?

5. Czy służby dyplomatyczne utrzymują kontakt z pracownikami tych organizacji?

6. Czy prowadzona polityka zagraniczna po przeglądzie gwarantuje odpowiedni udział i rolę Polski i jej przedstawicieli w tych organizacjach oraz zapewnia odpowiedni parytet dla polskich obywateli, zwłaszcza w kontekście wysokości wpłacanych składek członkowskich?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22653)

do ministra zdrowia

**w sprawie zagwarantowania pielęgniarcom
i położnym dodatkowych środków ochrony
prawnej**

Szanowna Pani Minister! Związki zawodowe pielęgniarek i położnych oraz izby pielęgniarek i położnych zwracają uwagę na pilną potrzebę wprowadzenia stosownych zmian w przepisach, w szczególności uwzględnienia składanych propozycji w ustawie o działalności leczniczej.

Proponuje się przede wszystkim rezygnację z zapisów zmuszających pielęgniarke i położną do zmiany formy prawnej zatrudnienia. Środowisko pielęgniarek i położnych podnosi w tej sprawie obawy co do reorganizacji zatrudniania w zakładach pracy, a co za tym idzie, możliwości zwolnień pracowniczych. Uzasadnione obawy środowiska budzi również fakt, iż istniejące już na rynku zewnętrznym firmy zajmujące się opieką medyczną będą stanowić zbyt mocną konkurencję dla jeszcze niezorganizowanych pracowników placówek medycznych, co może doprowadzić do ich wykluczenia z rynku pracy. Środowisko podaje również w wątpliwość zapisy dotyczące samozatrudnienia pielęgniarke/położnej w sytuacjach wymagających całodobowej opieki nad pacjentem, uważając je za szkodliwe, oraz poziom egzekwowania przepisów prawa pracy dotyczących czasu pracy w przypad-

ku samozatrudnienia pielęgniarki/położnej na umowę cywilnoprawną. Podnoszona jest również potrzeba wprowadzenia obowiązku kwartalnego przekazywania Państwowej Inspekcji Pracy ministrowi właściwemu ds. zdrowia oraz właściwym terytorialnie organom samorządu pielęgniarek i położnych – wykazów pielęgniarek i położnych wraz z numerami wpisów do rejestru indywidualnych, indywidualnych specjalistycznych praktyk pielęgniarek i położnych, które wykonują zawód w ramach umowy o udzielenie zamówień na świadczenia zdrowotne, w danym zakładzie.

Wprowadzenie wymienionych wyżej rozwiązań doprowadzi do zwiększenia poczucia bezpieczeństwa i gwarancji zatrudnienia pielęgniarek i położnych oraz pozwoli na utrzymanie wysokiego poziomu świadczonych usług medycznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy mające wejść w życie przepisy dają gwarancję utrzymania obecnego poziomu zatrudnienia pielęgniarek i położnych w zakładach opieki medycznej?

2. Jakie będą gwarancje utrzymania wysokiego poziomu świadczeń medycznych po wprowadzeniu możliwości ich świadczenia przez firmy wykonujące usługi pielęgniarstwa/położnych?

Z poważaniem

Posłowie Waldemar Andzel
i Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22654)

do ministra gospodarki

**w sprawie polsko-amerykańskiej współpracy
gospodarczej**

Gospodarka odgrywa coraz większą rolę w życiu naszego kraju. Szczególnie w czasach światowego kryzysu finansowego należy troszczyć się o rozwój gospodarczy kraju. Wiele konkretnych działań w tym zakresie podejmuje koalicja rządząca PO–PSL. Dzięki determinacji i konsekwencji rządu D. Tuska uniknęliśmy kłopotów takich jak np. w Grecji czy Portugalii.

W naszym przekonaniu na uwagę zasługują także te działania rządu PO–PSL, które służą współpracy gospodarczej z zagranicą i wzmocnieniu polskiego eksportu. Wydaje się nam, że duże możliwości takiej współpracy tkwią w stosunkach polsko-amerykańskich. Jak wiadomo w USA funkcjonuje liczna Polonia, która może być naszym „ambasadorem”.

W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie Pana Wicepremiera zapytujemy:

1. Na jakiej podstawie formalnoprawnej opiera się współpraca gospodarcza Polski z USA?

2. Jakie ogólnie miejsce zajmuje współpraca gospodarcza z USA w polityce gospodarczej polskiego rządu?

3. Kto organizacyjnie w Ministerstwie Gospodarki zajmuje się współpracą gospodarczą polsko-amerykańską?

4. Czy i na ile (i jakie) polskie organizacje gospodarcze, stowarzyszenia przedsiębiorców lub polskie izby handlowe zajmują się polsko-amerykańską współpracą gospodarczą?

5. Jakie priorytety i podstawowe zadania określają w Ministerstwie Gospodarki charakter współpracy gospodarczej Polski z USA?

6. Jak należy ocenić wymiar finansowy i ekonomiczny współpracy gospodarczej Polski i USA w ostatnich kilku latach?

7. W jakim stopniu Ministerstwo Gospodarki utrzymuje współpracę z Polonią na rzecz pogłębienia kooperacji gospodarczej z USA?

8. Jak przedstawiają się perspektywy współpracy gospodarczej polsko-amerykańskiej w najbliższych latach?

Z poważaniem

Posłowie Krystyna Kłosin
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22655)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie promocji kulturalnej Polski
za granicą**

Z dużym zainteresowaniem wysłuchujemy wystąpienia Pana Ministra w Sejmie. Dostrzegamy w nich profesjonalizm i głęboką troskę o rozwój naszej kultury. Niewątpliwie w Panu Ministrze instytucje i organizacje kultury mają dobrego i życzliwego partnera, a nierzadko i mecenasa.

Niedawno Pan Minister podkreślił znaczenie promocji Polski w świecie za pośrednictwem kultury. Ta kwestia wzbudziła nasze bliższe zainteresowanie. W istocie rzeczy kultura polska pełni niejako rolę naszego ambasadora w świecie. Warto niewątpliwie inwestować w promocję kulturalną Polski za granicą.

W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie Pana Ministra zapytujemy:

1. Kto organizacyjnie w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego zajmuje się promocją kulturalną Polski poza granicami kraju?

2. Jak przedstawia się finansowanie promocji kulturalnej Polski za granicą w ostatnich 10 latach?

3. Jakie podstawowe kierunki i priorytety przyświecają promocji kulturalnej Polski za granicą?

4. Jakie placówki i organizacje polskie za granicą zajmują się promocją kulturalną współczesnej Polski?

5. Jak działają, w jakiej liczbie, w jakich krajach, polskie instytuty kultury? Jak należy ocenić skuteczność ich działalności?

6. W jaki szczególnie sposób promowana jest polska kultura wśród najliczniejszej Polonii, na terenie Stanów Zjednoczonych?

7. W jakim stopniu polska kultura służyła promocji Polski podczas Światowej Wystawy Gospodarczej EXPO 2010 w Szanghaju?

8. Jak należy ocenić promocję kulturalną Polski za granicą w okresie obowiązywania Roku Chopina?

Z poważaniem

Posłowie Krystyna Kłosin
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22656)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie wsparcia jednostek ochotniczych straży pożarnych zlokalizowanych w pobliżu węzłów autostradowych

Szanowny Panie Ministrze! Jednostki ochotniczych straży pożarnych, szczególnie te włączone do Krajowego Systemu Ratowniczo-Gaśniczego, spełniają niezwykle istotną rolę w zapewnianiu bezpieczeństwa obywatelom. Biorąc to pod uwagę, państwo polskie zapewnia dofinansowywanie OSP, dzięki czemu mają one możliwość kupowania nowego sprzętu.

W związku z dynamicznym rozwojem sieci autostrad w najbliższym czasie zmieni się sytuacja wielu OSP – z jednostek wykonujących zadania o charakterze lokalnym staną się jednostkami położonymi w bezpośrednim sąsiedztwie węzłów autostradowych, od reakcji których niewątpliwie zależeć będzie zdrowie i życie osób, które ucierpiały w wyniku wypadków. Jako przykład można podać np. OSP Świętoszowice i OSP Wieszowa w gminie Zbrosławice, gdzie w najbliższych miesiącach zostaną oddane do użytku węzły autostrady A1.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy nie uważa Pan Minister za zasadne wprowadzenie dodatkowych mechanizmów wsparcia dla OSP zlokalizowanych w pobliżu otwieranych węzłów autostradowych, jak również przeanalizowanie listy jednostek wchodzących w skład krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, pod kątem ich lokalizacji w pobliżu węzłów autostradowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Głogowski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22657)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie problemów we współpracy samorządów z wymiarem sprawiedliwości w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności przez skazanych

Stosownie do danych statystycznych z roku na rok rośnie liczba skazanych karą ograniczenia wolności i co za tym idzie, na prace na cele społeczne.

Karę taką można odbyć przede wszystkim w jednostkach organizacyjnych samorządów lub spółkach prawa handlowego z wyłącznym udziałem samorządów. Zdaniem zaś samorządów koszty związane z wykonywaniem takich prac (zapewnienie sprzętu, odzieży ochronnej, czy posiłku regeneracyjnego) są większe niż efekty, przy czym samorządy mają także zastrzeżenia do jakości wykonywanych prac.

Okoliczności te powodują, że rośnie liczba osób oczekujących na wykonanie kary ograniczenia wolności.

Jednocześnie w ocenie ekspertów kara ta w formie pracy na cele społeczne przynosi najlepsze efekty resocjalizacyjne.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z pytaniem, jakie kroki zamierza Pan podjąć w celu usprawnienia wykonywania kary ograniczenia wolności oraz w jakim stopniu w ocenie ministerstwa ubiegłoroczna nowelizacja przepisów obciążająca sąd kosztami ubezpieczenia i składką zdrowotną wpłynęła na poprawę tej sytuacji.

Z poważaniem

Posłowie Jarosław Wojciechowski
i Roman Kaczor

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22658)

do ministra gospodarki

**w sprawie podjęcia działań ograniczających
możliwość zarabiania przez banki
na różnicach w kursie walut przy spłacie
kredytów walutowych**

W związku z wielokrotnie sygnalizowanymi m.in. w rozmowach z mieszkańcami problemami z nieograniczonym zarabianiem przez banki udzielające kredytów w walutach obcych na różnicach w kursach walut (tzw. spready) oraz medialnymi wypowiedziami Pana Ministra w tej sprawie istnieje konieczność podjęcia działań zmierzających do ochrony klientów banków. Jednym z takich mechanizmów może być przyjęcie rozwiązania, iż kredyty będą spłacane według średniego kursu NBP.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Ministerstwo Gospodarki podjęło działania w celu ograniczenia zarabiania przez banki udzielające kredytów w walutach obcych na różnicach w kursach walut, jaki jest ich zakres i ewentualny termin wejścia w życie?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Wojciechowski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22659)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wprowadzenia ustawowych zmian
dotyczących przyznawania pomieszczeń
tymczasowych dla osób eksmitowanych
bez prawa do lokalu socjalnego w kontekście
wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia
4 listopada 2010 r.**

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 listopada 2010 r. (sygn. akt K 19/06) z dniem 4 listopada 2011 r. utraci moc obowiązującą art. 1046 § 4 Kodeksu postępowania cywilnego.

Niezależnie od ułomności konstrukcyjnych tego przepisu wykazanych w wyroku Trybunału Konstytucyjnego, jeżeli do dnia 4 listopada 2011 r. nie zostaną wprowadzone nowe regulacje dotyczące pomieszczenia tymczasowego, to istnieje ryzyko, że osoby, którym sąd nakaze opróżnienie lokalu bez przyznania lokalu socjalnego, będą eksmitowane „na bruk”, w szczególności poza okresem ochronnym.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Jakie rozwiązania są przygotowywane przez Ministerstwo Sprawiedliwości – stosownie do wyżej przywołanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego – i na jakim etapie legislacyjnym się znajdują?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Wojciechowski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22660)

do ministra zdrowia

**w sprawie dostępu do informacji
o kosmetykach**

Regionalna Izba Przemysłowo-Handlowa w Gliwicach zwróciła się do mnie z prośbą o podjęcie inicjatywy nowelizacji ustawy z dnia 30 marca 2001 r. o kosmetykach w zakresie dotyczącym krajowego systemu informacji o kosmetykach wprowadzanych do obrotu. Nowelizacja miałaby na celu ułatwienie dostępu do informacji dla przedsiębiorstw zajmujących się dystrybucją kosmetyków.

RIP-H w Gliwicach prezentuje pogląd, że dostęp do informacji znajdujących się w krajowym systemie jest utrudniony, a dystrybutorzy nie mają aktualnej wiedzy o legalności produktów wprowadzanych do obrotu, co ogranicza bezpieczeństwo obrotu nowymi kosmetykami. W związku z tym zwracam się z uprzejmą prośbą o odniesienie się do następujących kwestii:

1. Jakie są przyczyny ograniczenia dostępu do krajowego systemu informacji o kosmetykach dla innych podmiotów oprócz Państwowej Inspekcji Sanitarnej i zakładów opieki zdrowotnej (art. 10 ust. 2 ustawy)?

2. Zgodnie z zapisem art. 10 ust. 2 ustawy informacje są udostępniane wyłącznie w celu podjęcia leczenia, jeżeli zachodzi podejrzenie, że przyczyną zachorowania był kosmetyk znajdujący się w systemie informacji. Do obiegu handlowego mogą być bezwiednie wprowadzane kosmetyki niebędące w systemie, dlatego wydaje się uzasadnione udostępnienie dystrybutorom aktualnej listy kosmetyków, żeby ograniczyć lub wyeliminować takie przypadki. Proszę o opinię w tej sprawie.

Poseł Andrzej Gałazewski

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22661)

do ministra zdrowia

**w sprawie niedostatecznych wynagrodzeń
pracowników powiatowych stacji
sanitarно-epidemiologicznych**

Szanowna Pani Minister! Inspekcja sanitarna to jednostka budżetowa, której praca jest niezbędna do bezpiecznego funkcjonowania państwa. To dzięki pracy ludzi w niej zatrudnionych możliwe jest błyskawiczne zareagowanie na sytuacje zagrożenia zdrowia ludności. Dzięki odpowiedniemu, specjalistycznemu wykształceniu, zaangażowaniu i poświęceniu pracownicy inspekcji są w stanie opanować najgroźniejsze zagrożenia epidemiologiczne, co pozwala uniknąć powstania czy też rozwoju sytuacji zagrożenia zdrowia, a nawet życia ludzkiego.

Tymczasem wobec rosnącej stale inflacji oraz ostatniej podwyżki podatku VAT, a co za tym idzie, rosnących kosztów utrzymania, wynagrodzenia pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych pozostają od dłuższego czasu na tym samym, niskim poziomie. Sytuacja wywołuje daleko posunięte poczucie niesprawiedliwości, gdyż pracownicy innych inspekcji państwowych są odpowiednio wyżej wynagradzani. Na poziomie powiatów pracownicy inspekcji sanitarnej otrzymują wynagrodzenie nie wiele wyższe od najniższej krajowej.

Wieloletnie doświadczenie, staż pracy oraz wielka odpowiedzialność prawna i finansowa za wykonywaną pracę powinny być odpowiednio wynagrodzone.

Wyrażając głębokie zaniepokojenie sytuacją, zwracam się z pytaniami do Pani Minister:

1. Jakie jest uzasadnienie tego, że pracownicy inspekcji sanitarnej są niewystarczająco wynagradzani, zwłaszcza w porównaniu z innymi zawodami medycznymi?

2. Czy nie uważa Pani, że bezpieczeństwo epidemiologiczne państwa, zapewniane przez pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych, odgrywa kluczowe znaczenie, a tym samym zasługuje na odpowiednie docenienie i wynagrodzenie?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Kossakowski

Ełk, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22662)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie pomocy dla rolników dotkniętych
skutkami majowych przymrozków**

Szanowny Panie Ministrze! W pierwszych dniach maja w Polsce wystąpiły znaczne spadki temperatur. W niektórych regionach, na przykład w Wielkopolsce, notowano temperatury poniżej -10 stopni. Spowodowało to ogromne straty w uprawach rolnych i sadach. Mocno ucierpiały plantacje m.in. rzepaku, buraków cukrowych czy kukurydzy. Jednak największe straty ponieśli sadownicy, którzy szacują, że stracili 90 do 100% płoń. Jest to stan kłęski żywiolowej. Tysiące właściciele sadów i pracowników przez nich zatrudnianych z dnia na dzień znalazło się bez środków do życia.

Dlatego pytam Pana Ministra:

1. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, aby udzielić pomocy rolnikom i sadownikom dotkniętym skutkami mrozów?

2. Czy minister rolnictwa i rozwoju wsi zamierza poprzeć rolników, którzy domagają się od wojewodów ogłoszenia stanu kłęski żywiolowej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Dolata

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22663)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie ofiar uprzejmego nękania,
tzw. stalkingu**

Szanowny Panie Ministrze! Po wejściu w życie nowych przepisów tym, którzy przez uprzejme nękanie innej osoby wzbudzać u niej będą uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie naruszać będą jej prywatność, grozić będzie kara pozbawienia wolności do 3 lat. Tej samej karze podlegać będzie ten, kto „wykorzystuje wizerunek innej osoby lub inne jej dane osobowe w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej lub osobistej”. Aktualnie określenie stalking rozumiane jest jako złośliwe i powtarzające się nagabywanie, naprzykrzanie się, które wywołać może u innej osoby poczucie zagrożenia. Obejmuje ono zachowania polegające na obsesyjnym śledzeniu, obserwowaniu albo kontaktowaniu się z inną osobą wbrew jej woli, co w efekcie prowadzi do wzbudzenia w tej osobie strachu o swoje bezpieczeństwo.

Do mojego biura zgłosiła się osoba, która stała się ofiarą stalkingu, przedstawiając mi dokumentację

sprawy. Po jej analizie zwracam się do Pana Ministra z prośbą na odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jaka jest procedura interwencyjna podejmowana przez organy kompetentne, gdy osoba złoży doniesienie o stalkingu?

2. Czy możliwe jest, by dana prokuratura, która przyjmuje zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na szkodę w związku z otrzymywanymi anonimowymi, obraźliwymi SMS-ami i pogrózkami, po wstępnym zbadaniu sytuacji orzekła, że czyn ten nie wyzerpuje znamion czynu zabronionego i umarza śledztwo (sygn. Akt. 1 Ds.1800/10)?

3. Dlaczego przejmująca z prokuratury sprawę Policja przesłuchuje poszkodowanego jako świadka w sprawie, a nie właśnie jako poszkodowanego (sygn. Akt. I.dz.K-III-D-6314/10)?

4. Dlaczego organy odpowiedzialne za prowadzenie postępowania nie sprawdzają bilingów komórkowych, mimo iż poszkodowany wielokrotnie o to prosił (sygn. Akt. I.dz.K-III-D-6314/10)?

5. Dlaczego prokuratura i Policja, mimo iż poszkodowany wielokrotnie przekazywał im wydruki z treścią SMS-ów i wskazywał numer telefonu, z którego są wysyłane pogróżki, nie ustaliły do chwili obecnej tożsamości osoby odpowiedzialnej za działanie na szkodę poszkodowanego?

6. Dlaczego organy ścigania, widząc (posiadając dowody), że stalking wpływa bardzo negatywnie na zdrowie osoby poszkodowanej oraz jej rodziny, otrzymując na bieżąco doniesienia o rozwoju sytuacji od poszkodowanego, działają wolno i opieszale, pogarszając sytuację poszkodowanego, narażając go na dalsze nękanie?

7. Dlaczego mimo przyjętych nowych przepisów prawa dotyczących karalności tego zjawiska, organy ścigania nie postępują dla dobra poszkodowanego, narażając go na wiele nieprzyjemności, nerwów i wprowadzając go w stan zagrożenia życia?

8. W przyjętej nowelizacji Kodeksu karnego napisane jest, że karze do 3 lat pozbawienia wolności podlegać będzie ten, kto wykorzystuje wizerunek innej osoby lub inne jej dane osobowe w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej lub osobistej. Dlaczego zatem tak trudne jest ustalenie sprawcy, gdy ten oprócz stręczenia jednej osoby, wysyła pogróżki i głuche telefony do znajomych głównej ofiary? Jak twierdzi poszkodowany, sprawca kopiuje numery telefonów jego znajomych z jego książki telefonicznej (sygn. Akt. I.dz.K-III-D-6314/10).

9. Jakie formy obrony ma osoba, która padła ofiarą stalkingu?

10. Czy istnieją w Polsce profesjonalne instytucje bądź fundacje pomagające ofiarom stalkingu?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22664)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zmiany obszarów właściwości sądów, a w związku z tym uchylecia rozporządzenia z 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkańcy Warmii i Mazur, za moim pośrednictwem, wyrażają dezaprobatę wobec przejścia sądów rejonowych z Ełku i Olecka z właściwości Sądu Okręgowego w Olsztynie do Sądu Okręgowego w Suwałkach oraz likwidacji w Ełku X Zamiejscowego Wydziału Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w Olsztynie. Wielokrotnie, w powyższej sprawie, przedstawiciele samorządów oraz organizacji z województwa warmińsko-mazurskiego wyrażali negatywne opinie. Ministerstwo Sprawiedliwości nie wzięło ich pod uwagę, w związku z czym mieszkańcy oraz władze samorządu czują się dyskryminowani przez władze publiczne. Podkreślenia wymaga fakt, że dotychczas nie miały miejsca żadne protesty mieszkańców wobec niewłaściwej realizacji konstytucyjnej gwarancji dostępu do sądu, w związku z czym niezrozumiałe są pozorne działania usprawniania funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości poprzez zmianę obszaru właściwości sądów, jak to interpretuje Ministerstwo Sprawiedliwości. Mieszkańcy powiatu ełckiego, zmuszeni do wyjazdów do sądu w Suwałkach, obawiają się pogorszenia, dogodnego do tej pory, dostępu do sądu.

Władze powiatu ełckiego popierają mój postulat zakładający przeniesienie Sądu Okręgowego z Suwałk do Ełku z jednoczesnym przypisaniem podległości do niego sądów rejonowych: w Ełku, Olecku, Giżycku, Grajewie, Piszku, Suwałkach, Augustowie i Sejnach. Miałoby to na celu eliminację niekorzystnych zjawisk w funkcjonowaniu sądownictwa powszechnego, w szczególności w zakresie zapewnienia obywatelom właściwej realizacji konstytucyjnej gwarancji dostępu do sądu.

Panie Ministrze! Czy w celu polepszenia sytuacji mieszkańców powiatu ełckiego przyczyni się Pan do uchylecia rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22665)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zwolnienia z podatku VAT usług
szkoleniowych w zakresie szkolenia
kierowców kat. A i T**

Szanowny Panie Ministrze! W miesiącu październiku 2010 r. zwróciłem się do Pana z interpelacją poselską w sprawie nałożenia od 1 stycznia 2011 r. na ośrodki szkolenia kierowców podatku VAT. W odpowiedzi z dnia 6 grudnia 2010 r. stwierdził Pan, że: W nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie usług edukacyjnych zwolnione od podatku od dnia 1 stycznia 2011 r. będą m.in. usługi kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania zawodowego prowadzone w formach i na zasadach przewidzianych w odrębnych przepisach oraz świadczenie usług i dostawa towarów ściśle z tymi usługami związane (art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a znowelizowanej ustawy o podatku od towarów i usług), wskazując równocześnie na fakt, iż usługi szkolenia osób ubiegających się o wydanie prawa jazdy kategorii C, D i E są usługami kształcenia zawodowego. Również usługi szkolenia osób ubiegających się o wydanie prawa jazdy kategorii B z uwagi na fakt, iż jest to obecnie jeden z podstawowych wymogów, jakie stawia się kandydatom do pracy na różne stanowiska, należy uznać za kształcenie zawodowe. Nie można natomiast za kształcenie zawodowe uznać co do zasady szkolenia osób ubiegających się o wydanie prawa jazdy kategorii A.

Przedstawiona przez Pana interpretacja została szeroko opublikowana w środkach masowego przekazu, ze szczególnym uwzględnieniem czasopism branżowych zajmujących się problematyką szkolenia kierowców, jak również prowadzenia działalności gospodarczej w tym zakresie.

Od pewnego czasu dobiegają do mnie głosy środowiska szkoleniowego, z których wynika poddawanie w wątpliwość zasadności wyłączenia z zakresu kształcenia zawodowego szkolenia osób ubiegających się o wydanie prawa jazdy kategorii A. Podobnie w Pana odpowiedzi została pominięta kwestia szkolenia kandydatów na kierowców kat. T uprawniającej do kierowania ciągnikiem rolniczym z przyczepą (przyczepami).

W kierowanych do mnie uwagach wskazuje się na fakt, że zarówno szkolenie w zakresie kat. A i T powinno zostać zakwalifikowane na równi z działalnością szkoleniową w zakresie pozostałych kategorii prawa jazdy wskazanych w Pańskim piśmie.

Szanowny Panie Ministrze! Załącznik do rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (Dz. U. Nr 82, poz. 537) wyróżnia m.in. następujące zawody: kurier motocyklowy (nr kl.

832101) oraz kierowca ciągnika rolniczego (nr kl. 834101). Biorąc powyższe pod uwagę, jak również zakres stosowania ww. rozporządzenia do celów szkolenia zawodowego (art. 52 pkt 2 ww. rozporządzenia), należy stwierdzić, że szkolenie w zakresie uprawnień do wykonywania wskazanych zawodów, jakimi są prawa jazdy kat. A i T, co wynika z obecnie obowiązującego art. 88 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) wiąże się bezpośrednio ze świadczeniem usług kształcenia zawodowego, a co za tym idzie, winno być zwolnione z opodatkowania podatkiem VAT.

Na podobny charakter uprawnień kat. A wskazuje treść uzasadnienia do projektu ustawy o kierujących pojazdami (druk sejmowy nr 2879), w którym stwierdza się; „Odnosnie do funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej, Policji oraz Straży Granicznej minimalny wiek wynosi 18 lat dla pojazdów określonych w prawie jazdy kategorii A (sic!) i C oraz 21 lat dla pojazdów określonych w prawie jazdy kategorii D. Wprowadzenie wyjątku dotyczącego minimalnego wieku do kierowania pojazdami w stosunku do powyższych kategorii osób (żołnierze i funkcjonariusze) zostało poddyktowane koniecznością zapewnienia obsługi niniejszych służb (sic!)”. Z zapisu powyższego wynika również, że do wykonywania pracy na pewnych stanowiskach wymienionych służb mundurowych wymagane jest prawo jazdy kat. A, a co za tym idzie, kształcenie w celu jego uzyskania należy traktować jako jeden z elementów szkolenia zawodowego.

Szanowny Panie Ministrze! Uwzględniając moje argumenty, zwracam się z prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy podtrzymuje Pan w dalszym ciągu swoją opinię w sprawie wyłączenia ze zwolnienia z podatku VAT usług szkoleniowych w zakresie szkolenia kierowców kat. A oraz czy zwolnieniu z podatku VAT podlega szkolenie kierowców w zakresie kat. T?

Poseł Jerzy Materna

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22666)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie nieuzasadnionej penalizacji
reklamy usług weterynaryjnych**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275, ze zm.) wielokrotnie bywa przywoływana obok np. ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich czy ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi jako modelowy przykład aktu normatywnego, który po przemianach ustrojowych rozpoczętych wydarzeniami z 1989 r. stał się

aktem anachronicznym, nieprzystającym w znacznej mierze do całkowicie zmienionej rzeczywistości społecznej. Poważna część przepisów Kodeksu wykroczeń istnieje wyłącznie na papierze, a nie funkcjonuje w rzeczywistości. Formalnie obowiązuje też wiele regulacji, w których ówczesny ustawodawca posłużył się określeniami rodem z poprzedniej epoki, dziś mogącymi wywoływać rozbawienie (np. pojęcie swawoli, o którym mowa w art. 66 KW). Dopóki jednak omawiana ustawa zdradza mankamenty tylko takiej natury, dopóty nie ma powodu do niepokoju. Co innego natomiast, gdy poszczególne jej przepisy rodzą konsekwencje społecznie niepożądane, niezrozumiałe czy nieuzasadnione.

Za przykład tego rodzaju unormowań uważam art. 147a § 2 Kodeksu wykroczeń stanowiący, co następuje: „Tej samej karze podlega ten, kto podaje do wiadomości publicznej informacje o zakresie i rodzajach udzielanych świadczeń zdrowotnych lub usług z zakresu medycyny weterynaryjnej mające formę i treść reklamy”. § 1, penalizujący inny typ czynu zabronionego, zawiera sankcję w postaci kary aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Te same konsekwencje prawne należy więc odnieść do wykroczenia z § 2.

W państwie realizującym zasady demokracji liberalnej jakakolwiek reakcja o charakterze penalnym powinna mieć charakter ultima ratio, co oznacza, że uciekać się do niej należy wyłącznie w ostateczności. Dotyczy to nie tylko prawa karnego sensu stricto, ale także prawa wykroczeń, które wprawdzie posługuje się łagodniejszym systemem kar, jednak również ma na celu napiętnowanie jednostki w związku z dopuszczeniem się przez nią czynów społecznie niepożądanych.

Trudno znaleźć przekonujące argumenty na rzecz tezy o społecznej szkodliwości reklamy usług weterynaryjnych. Nie bardzo wiadomo, do jakich zgubnych skutków miałyby prowadzić dopuszczenie stosowania przez weterynarzy reklamy świadczonych przez nich usług. Z łatwością za to można przedstawić negatywne aspekty wprowadzenia tego rodzaju zakazu.

Po pierwsze, taki zakaz stanowi ingerencję w swobody rynkowe, w tym w swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, która znajduje swoje umocowanie już na poziomie przepisów Konstytucji RP (art. 22). Każdorazowe ograniczenie tej wolności, podobnie jak i każdej innej wyrażonej w ustawie zasadniczej, musi zostać poparte odpowiednio silną argumentacją, a także powinno być proporcjonalne w relacji do celów, które ustawodawca zamierza osiągnąć. W przypadku analizowanego przepisu Kodeksu wykroczeń trudno w ogóle wskazać dobro publiczne, które miałyby podlegać zwiększonej ochronie i które uzasadniałyby ograniczanie innego dobra prawnego, czyli właśnie swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Teoretycznie mogłoby nim być zdrowie zwierząt poddawanych zabiegom weterynaryjnym, ale nie sposób wskazać związek logiczny pomiędzy reklamą takich zabiegów a szkodliwym wpływem na stan zdrowia poddawanych im zwierząt. Sam

fakt reklamowania tego rodzaju usług nie wiąże się w żaden sposób z podwyższeniem lub obniżeniem ich poziomu.

Po drugie, przewidziana sankcja – kara aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny – wydaje się być stanowczo zbyt represyjna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego zabrania się w przepisie. Ma to tym większe znaczenie, że – jak zostało powiedziane powyżej – trudno w ogóle zrozumieć cel omawianej regulacji. Możliwość umieszczenia za kratkami, choćby i na bardzo krótki czas, z powodu zareklamowania usług weterynaryjnych stanowi zdecydowanie nadmierną reakcję penalną państwa.

Po trzecie wreszcie, trudno zrozumieć, dlaczego zabroniona jest reklama usług weterynaryjnych, podczas gdy środków medycznych, którymi posługują się w swojej działalności przedstawiciele tej profesji – nie. To samo zresztą można odnieść do tej części przepisu, która dotyczy reklamy zabiegów medycznych przeprowadzanych na ludziach.

Jak widać, istnieje szereg ważkich argumentów przemawiających za uchyleniem art. 147a § 2 Kodeksu wykroczeń, przynajmniej w zakresie obejmującym kwestie weterynaryjne. W przypadku bowiem reklamy świadczeń zdrowotnych wykonywanych u ludzi można ewentualnie twierdzić, że powinna być ona zabroniona z uwagi na fakt, że są one realizowane nie tylko przez podmioty prywatne, ale też publiczne zakłady opieki zdrowotnej, które bez ponoszenia przez państwo dodatkowych wydatków na marketing mogłyby nie sprostać konkurencji rynkowej. W przypadku weterynarzy jest inaczej – z wyjątkiem klinik uniwersyteckich zakłady lecznicze o takim charakterze prowadzone są tylko jako jednostki prywatne.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy Pan Minister dostrzega konieczność nowelizacji art. 147a § 2 ustawy prawo wykroczeń w taki sposób, aby legalne stało się reklamowanie swojej działalności przez lekarzy weterynarii?

Z wyrazami szacunku

Posel Łukasz Gibała

Kraków, dnia 9 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22667)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie udziału radnego w głosowaniu
w radzie, w zarządzie lub komisji, w sytuacji
gdy dotyczy to jego interesu prawnego**

Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego dociera coraz więcej skarg na działania radnych, którzy wbrew opinii środowiska lokalnego i przy licznych

protestach mieszkańców podejmują decyzje w drodze głosowania, mając w tym osobisty interes prawny.

Zgodnie z zapisami art. 25a ustawy o samorządzie gminnym radny nie może brać udziału w głosowaniu w radzie ani w komisji, jeżeli dotyczy ono jego interesu prawnego. Tymczasem okazuje się, że przy podejmowaniu niektórych uchwał np. w sprawie zmian w planie zagospodarowania przestrzennego na potrzeby farm wiatrowych kilku radnych, którzy mają podpisane umowy dzierżawy z inwestorem i otrzymują za to pieniądze w kwocie kilkuset złotych miesięcznie, bierze udział w głosowaniu i stwierdza, że nie łamie w żaden sposób prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę, proszę o odpowiedź:

1. Czy radni, którzy mają podpisane umowy dzierżawy z inwestorem farm wiatrowych, mogą brać udział w głosowaniu nad uchwałami dotyczącymi zmian w planie zagospodarowania przestrzennego na potrzeby farm wiatrowych?

2. W jaki sposób należy interpretować zapis art. 25a ustawy o samorządzie gminnym?

3. Czy radnym za złamanie przepisów ustawy o samorządzie gminnym grożą jakiegokolwiek konsekwencje? Jeśli tak, to jakie?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22668)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie nieprawidłowości
w funkcjonowaniu prywatnych domów
opieki społecznej**

Pani Minister! Z informacji otrzymanych od wyborców, a także ze środków masowego przekazu wynika, że w niektórych prywatnych placówkach opieki nad osobami starszymi dochodzi do wielu nieprawidłowości, w tym do niewłaściwego traktowania podopiecznych i prowadzenia placówek bez wymaganego zezwolenia wojewody.

Nowelizacja ustawy z 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej zastrzegająca kary dla domów opieki działających bez zezwolenia zaczęła obowiązywać 31 marca ub.r., ale okazuje się, że to nie rozwiązało problemu. Część z tych prywatnych domów opieki społecznej nadal nie posiada wymaganych prawem pozwoleń na swoją działalność mimo nakładania na nie wysokich kar. Ponadto właściciele placówek odwołują się od decyzji wojewody do ministra pracy i polityki społecznej lub do sądu, a to trwa w czasie.

Biorąc pod uwagę, że chodzi o ludzi starszych, często niesamodzielnych, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Ile prywatnych domów opieki społecznej funkcjonuje w Polsce, w tym ile z nich znajduje się na Dolnym Śląsku?

2. Ile placówek, o których mowa wyżej, działa nadal bez zezwolenia, w tym ile takich placówek działa na terenie Dolnego Śląska?

3. Czy w wyniku odwołań właściciele prywatnych DPS-ów od decyzji wojewody do MPiPS uwzględniono którekolwiek z nich?

4. Jakie kroki podejmuje Pani resort, w sytuacji gdy mimo wielokrotnego nakładania kar na prywatnych właścicieli nadal prowadzą oni swoje placówki bez zezwolenia?

5. Co dzieje się z pensjonariuszami prywatnych DPS-ów, w sytuacji gdy zapada decyzja o ich zamknięciu?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22669)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie polskich zabytków wpisanych
na listę światowego dziedzictwa
kulturalnego i przyrodniczego UNESCO**

Panie Ministrze! Na listę światowego dziedzictwa UNESCO wpisanych jest 13 obiektów znajdujących się w Polsce. Stanowią one wspólne dobro całej ludzkości, o czym stanowi konwencja UNESCO z 1972 r. Ponadto państwa strony, a więc i Polska, zgodnie z przywołaną konwencją zobowiązane są do tego, by obiekty zaliczone w poczet światowego dziedzictwa otoczyć szczególną opieką, chronić przed zniszczeniem i pozwolić na zachowanie ich w możliwie niezmienionej postaci dla przyszłych pokoleń.

Biorąc pod uwagę fakt, że tych obiektów na terenie Polski jest zaledwie kilkanaście, wydaje się, że powinny one być traktowane w nieco inny sposób, niż pozostałe zabytki kultury.

Tymczasem okazuje się, że tak nie jest. Przykładem może być Kościół Pokoju w Jaworze, którego zarządcą i właścicielem jest parafia ewangelicka. Chcąc pozyskać jakiegokolwiek fundusze unijne, musi za własne pieniądze wykonać projekt, potem go zrealizować, a dopiero po wykonaniu prac przekazywane mu są środki z unijnych grantów przez urząd marszałkowski. Koszty są tak wysokie, że parafia ma ogromne trudności w pozyskaniu takich pieniędzy, stąd nie zawsze może skorzystać z unijnej pomocy. Ingerencja państwa wydaje się tu niezbędna.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwo widzi możliwość innego podejścia do finansowania programów, którymi objęte są obiekty wpisane na listę światowego dziedzictwa, niż refundacja?

2. Czy istnieje możliwość zwrotnej pożyczki państwowej dla tych niewielkich podmiotów, jakimi są np. parafie, tak by państwo mogło założyć pieniądze w wysokości, na jaką opiewa grant? Pieniądze zostałyby zwrócone po rozliczeniu projektu.

3. Jak kwestie te rozwiązane są w innych krajach europejskich?

4. Jakie formy pomocy finansowej ministerstwo kultury zapewnia na realizację zobowiązań wynikających z konwencji UNESCO dotyczącej obowiązków państwa w zakresie szczególnej opieki i ochrony zabytków z listy światowego dziedzictwa?

Z poważaniem

Posel Elzbieta Witek

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22670)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podmiotowego zakresu stosowania
Konwencji Międzynarodowej Organizacji
Pracy nr 81 dotyczącej inspekcji pracy
w przemyśle i handlu przyjętej w Genewie
11 lipca 1947 r.**

Szanowny Panie Premierze! Z dniem 9 marca 2009 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprowadzona ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 97), która wprowadziła szereg ograniczeń w zakresie kontroli działalności gospodarczej wykonywanej przez przedsiębiorcę. W ustawie tej określono jednak, że ograniczenia te nie mają zastosowania, gdy ratyfikowane umowy międzynarodowe stanowią inaczej. Taką umową ratyfikowaną przez Rzeczpospolitą Polską jest Konwencja Międzynarodowej Organizacji Pracy Nr 81 dotycząca inspekcji pracy w przemyśle i handlu przyjęta w Genewie 11 lipca 1947 r. (Dz. U. 1997 r. Nr 72, poz. 450), a zapisy odmiennie regulujące te zagadnienia zawarto m.in. w art. 12 i 16 tej konwencji. W piśmiennictwie pojawiły się odmiennie stanowiska, co do zakresu podmiotowego, którego dotyczy przedmiotowa konwencja, rozbieżności dotyczą przedsiębiorców działających w zakresie szeroko rozumianych usług. Art. 26 tej konwencji stanowi, że „W każdym przypadku, w którym nie jest pewne, czy

postanowienia niniejszej konwencji mają zastosowanie do jakiegoś zakładu, jego części, działu lub miejsca pracy, właściwa władza powinna rozstrzygnąć dany problem”.

W związku z powyższym, uprzejmie proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy w świetle stanowiska prezesa Rady Ministrów zawartego w piśmie znak DSPA-140-23(4)/10 z daty 29 kwietnia 2010 r. (do druku sejmowego nr 2739) oraz odpowiedzi ministra pracy i polityki społecznej z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. DPR-I-073-187/JS/MK/09 i DP-II-073-13-EN/09 na dezyderat nr 8 Komisji do Spraw Kontroli Państwowej uchwalony 15 grudnia 2009 r., a skierowany na ręce prezesa Rady Ministrów, w aktualnym stanie prawnym postanowienia konwencji MOP Nr 81 znajdują zastosowanie do kontroli wszystkich podmiotów podlegających polskiemu systemowi inspekcji pracy?

2. Czy i ewentualnie kiedy zostaną wprowadzone do ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy odpowiednie zapisy jednoznacznie określające podmiotowy zakres stosowania ww. konwencji?

Z wyrazami szacunku

Posel Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22671)

do ministra gospodarki

**w sprawie relacji ustawy o swobodzie
działalności gospodarczej do ustawy
o Państwowej Inspekcji Pracy**

Szanowny Panie Ministrze! Z dniem 9 marca 2009 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprowadzona ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 97). Nowelizacją tą zmieniono kilkadziesiąt innych ustaw i wprowadzono do tych aktów prawnych obowiązek stosowania w procedurach kontrolnych postanowień rozdziału 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, lecz żadnej zmiany nie wprowadzono w odniesieniu do ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy. Prowadzi to do wniosku, że ustawa o swobodzie działalności gospodarczej w aktualnym stanie prawnym nie ma zastosowania do kontroli prowadzonych przez Państwową Inspekcję Pracy, na co wskazuje aktualne orzecznictwo np. prawomocny wyrok WSA w Krakowie (sygn. III SA/Kr 1002/09) i funkcjonująca w porządku prawnym ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską Konwencja Międzynarodowej Organizacji Pracy Nr 81 dotycząca inspekcji pracy w przemyśle i

handlu przyjęta w Genewie 11 lipca 1947 r., Dz. U. 1997 r. Nr 72, poz. 450).

W związku z powyższym uprzejmie proszę o pi-semną odpowiedź na pytania:

1. Czy w aktualnym stanie prawnym regulacje zawarte w rozdziale 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej znajdują zastosowanie do kontroli prowadzonych przez Państwową Inspekcję Pracy, a jeżeli tak, to które z nich, na jakiej podstawie i w jakim zakresie?

2. Czy w świetle stanowiska prezesa Rady Ministrów zawartego w piśmie (znak DSPA-140-23(4)/10) z daty 29 kwietnia 2010 r. (do druku sejmowego nr 2739) w aktualnym stanie prawnym postanowienia konwencji MOP Nr 81 we wszystkich kontrolach podmiotów podległych systemowi polskiej inspekcji pracy wyłączają Państwową Inspekcję Pracy z ograniczeń w zakresie procedur kontrolnych określonych w rozdziale 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej?

3. Czy ministerstwo przewiduje wprowadzenie w treści postanowień ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jednoznacznych uregulowań zagadnień podnoszonych w niniejszej interpelacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22672)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie rozliczania projektów
dofinansowanych z Funduszu Spójności
po dokonaniu autokorekty systemowej**

Pani Minister! 15 czerwca 2010 r. Komisja Europejska zaakceptowała propozycję autokorekty systemowej dla projektów dofinansowanych z Funduszu Spójności (w związku z niedostosowaniem ustawy o zamówieniach publicznych do wymogów dyrektywy Unii Europejskiej). Z uwagi na zbliżający się okres rozliczania projektów proszę o informację na temat autokorekty systemowej dokonywanej z płatności końcowej w wysokości 2% wydatków deklarowanych w przypadku projektów, które podczas kontroli Urzędu Kontroli Skarbowej dotyczącej celowości i zgodności z prawem gospodarowania środkami publicznymi oraz środkami pochodzącymi z Unii Europejskiej i wywiązania się z warunków pomocy w ramach realizacji Funduszu Spójności uzyskały wynik, który nie miał charakteru uchybień indywidualnych (tzn. wynikających z winy zamawiającego).

Proszę szczególnie o informacje:

1. Na czym będzie polegać autokorekta w przypadku projektów, w których nie stwierdzono przekroczeń budżetu?

2. Kogo obciąży autokorekta: budżet państwa czy beneficjentów projektów?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22673)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zakazu używania laptopów
w wagonach gastronomicznych spółki
PKP InterCity**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z § 12 pkt 4 regulaminu przewozu osób, rzeczy i zwierząt spółki PKP InterCity „w wagonie gastronomicznym zabrania się korzystania z laptopa”.

Zakaz ten wprowadzono dwa lata temu. To ewenement na skalę światową. Żadna z firm zrzeszonych w International Rail Catering Group (organizacji spółek obsługi restauracyjnej pociągów) nie wprowadziła takiego rozwiązania. Wszędzie podczas posiłku w wagonie gastronomicznym można korzystać z komputera.

W dzisiejszych czasach laptop to narzędzie pracy, a wielu podróżnych do ostatniej chwili przygotowuje różnego rodzaju prezentacje czy projekty. Pasażerowie uiszczając opłatę za bilet, powinni mieć prawo do korzystania ze swojego sprzętu tam, gdzie uznają to za najbardziej odpowiednie. Co więcej, PKP InterCity rozważa rozciągnięcie zakazu na inne elektroniczne urządzenia np. tablety czy smartfony. Wszelkie próby regulowania takich kwestii są bezcelowe i niepotrzebne, ponieważ równie dobrze można by zakazać czytania książek, gazet czy używania telefonów komórkowych. W końcowym efekcie tworzone są sztuczne ograniczenia, które prowadzą do absurdów.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytanie: Jakie działania zamierza podjęte w najbliższym czasie ministerstwo, aby móc zapobiec w przyszłości podobnym, nedorzecznym sytuacjom spornym?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Pomaska
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22674)

do ministra gospodarki

**w sprawie poprawki do projektu ustawy
o zmianie ustawy o ekwiwalencie pieniężnym
z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób
uprawnionych z przedsiębiorstw robót
górnich (druk nr 3171)**

Szanowny Panie Ministrze! Ponieważ proponowany projekt nowelizacji ustawy z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych w proponowanej obecnie wersji nie wnosi istotnych dla pracowników tych przedsiębiorstw zmian, stoję na stanowisku, iż o ile przepisy ustawy z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym realizują wyrok Trybunału Konstytucyjnego, to obowiązująca ustawa wprowadziła fikcję poprzez uznanie za osoby uprawnione do tego ekwiwalentu tych, którzy mają ustalone prawo do emerytury i renty przed dniem 1 stycznia 2007 r. i które pobierały bezpłatny węgiel, a po dniu 31 grudnia 2001 r. nie pobierały ekwiwalentu.

Dowodem na to są liczne postępowania w tej sprawie przed sądami i wyroki sądów okręgowych i apelacyjnych, w których stwierdza się, iż decyzje o odstąpieniu od stosowania deputatu dla byłych pracowników, były podejmowane niezgodnie z prawem.

Wskazać przy tym należy, że wszystkie przedsiębiorstwa robót górniczych i przedsiębiorstwa budowy szybów odstąpiły od deputatu czy też od ekwiwalentu pieniężnego na podstawie postanowień art. 9 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 113, poz. 547).

Przytoczona ustawa w art. 9 pozwalała stronom zakładowego układu zbiorowego pracy odstąpić od stosowania niektórych uprawnień i świadczeń. Przedsiębiorstwa robót górniczych i przedsiębiorstwa budowy szybów, będąc w trudnej sytuacji finansowej zagrażającej redukcją zatrudnienia i w ramach mniejszego zła zdecydowały się skorzystać z możliwości odstąpienia od stosowanych świadczeń, m.in. od bezpłatnego węgla w naturze, jak też ekwiwalentu pieniężnego za ten węgiel dla byłych pracowników swoich zakładów. Pozbawiono w ten oto sposób emerytów i rencistów z tych przedsiębiorstw uprawnień do bezpłatnego węgla czy też ekwiwalentu pieniężnego z tego tytułu, włączając wartość tych świadczeń do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego.

Na podstawie art. 10 omawianej ustawy wnioski w sprawie wypłat ekwiwalentu przekazano do ZUS celem włączenia do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego czy też rentowego za należny bezpłatny węgiel byłym pracownikom. Włączenie do podstawy wymiaru emerytur i rent następowało w różnych terminach w zależności od kondycji finansowej po-

szczególnych przedsiębiorstw. Większość uprawnionych nie mogła włączyć do podstawy wymiaru świadczenia kwoty ekwiwalentu pieniężnego za bezpłatny węgiel, gdyż ta podstawa wymiaru przekraczała już dopuszczalne 250%. Taka praktyka, która wydaje się być zgodna z prawem, pozbawiła uprawnionych korzyści pieniężnych wynikających z prawa do deputatu węglowego.

Obecnie ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprowadziła zasadę, że każde wynagrodzenie i świadczenie, od którego odprowadzono składkę na ubezpieczenie społeczne, wchodzi do podstawy wymiaru, i niezależnie od tego były pracownik i rencista może otrzymywać świadczenia w formie deputatów od byłego pracodawcy, bez względu na wysokość emerytury. Należy zauważyć, że wszyscy emeryci i renciści z likwidowanych kopalń węgla kamiennego pobierają należny węgiel czy ekwiwalent pieniężny z tego tytułu.

Szanowny Panie Ministrze, mając na uwadze przysługujące emerytowanym pracownikom przedsiębiorstw górniczych prawa w kwestii wypłaty ekwiwalentów węglowych stoję na stanowisku, iż w nowelizowanej ustawie o zmianie ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (druk 3171) w art. 3 należy uwzględnić ust. 3 w brzmieniu: pod pojęciem zaspokojenia prawa nie rozumie się włączenia kwoty ekwiwalentu pieniężnego do podstawy wymiaru emerytury.

W związku z powyższym kieruję do Pana następujące pytania:

1. Czy resort wprowadzi zmianę proponowaną w ustawie o zmianie ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (druk 3171) w art. 3 ust. 3?

2. Jakie jest stanowisko Pana Ministra w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22675)

do ministra infrastruktury

**w sprawie pakietu propozycji zmian
ustawodawczych przedstawionych
przez powiatowego inspektora nadzoru
budowlanego w Poznaniu**

Szanowny Panie Ministrze! Nielegalnie umieszczone reklamy są istotnym problemem w przestrzeni miejskiej. Jak wynika z danych powiatowego inspektoratu nadzoru budowlanego w Poznaniu, aż 75%

sprawdzanych w latach 2009–2010 reklam zostało zamontowanych bez zgody na budowę lub bez niezbędnego zezwolenia.

W zwalczaniu tego problemu istotną przeszkodę stanowią obowiązujące przepisy prawne, które wydłużają czas usunięcia bezprawnych reklam czy billboardów. Z dostępnych mi informacji wynika, iż powiatowy inspektor nadzoru budowlanego w Poznaniu opracował propozycje odpowiednich zmian w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ustawie Prawo budowlane, a także projekt nowej kompleksowej ustawy o uporządkowaniu przestrzeni w gminach. Propozycje te trafiły do Ministerstwa Infrastruktury jeszcze w ubiegłym roku, nie ma natomiast żadnych informacji co do ich dalszych losów.

W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jak Pan Minister ocenia projekty ustaw przygotowane przez powiatowego inspektora nadzoru budowlanego w Poznaniu?

2. Czy Pan Minister zamierza nadać otrzymanym projektom charakter swojej inicjatywy legislacyjnej? Jeśli tak, to w jakim terminie?

3. Czy Pan Minister zamierza ewentualnie wystąpić z własną propozycją zmian w ustawodawstwie rozwiązujących problemy zasygnalizowane w niniejszej interpelacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22676)

do ministra infrastruktury

w sprawie projektu ustawy rewitalizacyjnej

Szanowny Panie Ministrze! Wiele polskich miast podejmuje istotne wysiłki w zakresie rewitalizacji obszarów zaniedbanych i zdegradowanych. Wśród samorządowców powszechna jest jednak opinia, iż wszechstronna rewitalizacja, łącząca aspekty ekonomiczne, społeczne i architektoniczno-urbanistyczne, wymaga stosowania kompleksowych instrumentów prawnych i finansowych, które powinny mieć swoją podstawę w regulacji ustawowej. Projekty ustawy rewitalizacyjnej były do tej pory przygotowane przez różne podmioty i środowiska, jednak żaden z nich nie otrzymał biegu legislacyjnego.

W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy w chwili obecnej toczą się w ministerstwie prace nad ustawą o rewitalizacji miast? Jeżeli tak, to na jakim znajdują się etapie?

2. Jakie, zdaniem Pana Ministra, powinny być główne założenia kompleksowej regulacji prawnej dotyczącej rewitalizacji miast?

3. Kiedy ostateczny projekt ustawy rewitalizacyjnej mógłby zostać skierowany pod obrady Sejmu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22677)

do ministra infrastruktury

w sprawie zaliczenia drogi ekspresowej S11 do transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T

Szanowny Panie Ministrze! Droga krajowa nr 11 jest prawdziwym kręgosłupem komunikacyjnym Wielkopolski łączącym północne i południowe krańce województwa, a także ważnym szlakiem komunikacyjnym pomiędzy Śląskiem a Pomorzem. Obecny stan tej drogi jest wysoce niezadowolający, a w wielu miejscach przebiega ona praktycznie przez centra miast. Kilka lat temu, po długich staraniach parlamentarzystów i samorządowców województwa wielkopolskiego, droga krajowa nr 11 została zaliczona do kategorii docelowych dróg ekspresowych. Realne szanse jej realizacji w pełnym zakresie bardzo wzrosłyby w momencie zaliczenia trasy do europejskiej sieci TEN-T. W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Na jakim etapie znajdują się prace związane z modyfikacjami przebiegu sieci TEN-T w Polsce?

2. Jakie są szanse na to, aby droga ekspresowa S11 znalazła się na całej swojej długości w sieci TEN-T i kiedy może to realnie nastąpić?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22678)

do ministra infrastruktury

w sprawie sieci dróg krajowych w aglomeracji poznańskiej

Szanowny Panie Ministrze! Po wybudowaniu wschodniej i zachodniej obwodnicy Poznania w ciągu dróg S5 i S11 zmianie ulegnie sieć dróg krajowych w

aglomeracji poznańskiej. Zagrożone utratą statusu dróg krajowych mogą być miejskie odcinki DK 5 i DK 11. Pełnią one jednak (szczególnie ich odcinki wyłotowe: ulice Obornicka, Głogowska, Krzywoustego) bardzo ważną rolę w połączeniu miasta Poznania – ośrodka o charakterze ponadregionalnym – z siecią dróg krajowych. Charakteryzują się bardzo dużym natężeniem ruchu, którego bardzo duża część ma swoje źródło poza miastem. W ich ciągu znajdują się obiekty inżynierskie o fatalnym stanie technicznym (wiadukty na ul. Krzywoustego i jedna nitka wiaduktu na ul. Głogowskiej), których ewentualne zamknięcie miałyby wyjątkowo negatywne skutki dla ruchu lokalnego i ponadlokalnego.

W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie zmiany w sieci drogi krajowej nastąpią po oddaniu do użytku wschodniej i zachodniej obwodnicy Poznania w ciągu dróg S5 i S11?

2. Czy istnieje możliwość, aby część ulic w Poznaniu będących obecnie drogami krajowymi utrzymała ten status po wybudowaniu obu obwodnic (np. poprzez wyznaczenie w ich ciągu drogi krajowej o nowym numerze dwucyfrowym)?

3. Czy ewentualna utrata statusu drogi krajowej przez ulice Głogowską i Krzywoustego w Poznaniu spowoduje niemożliwość przebudowania wiaduktów położonych w ich ciągu przy wykorzystaniu środków UE przeznaczonych na drogi krajowe (wiadukt na Głogowskiej ma już przyznane dofinansowanie)?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22679)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przepisów dotyczących
zakończenia stosunku pracy zastępcy
burmistrza**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o pracownikach samorządowych zastępcy wójta, burmistrza lub prezydenta miasta zatrudniani są na podstawie powołania. Przepisy prawa nie regulują jednak precyzyjnie kwestii ustania ich stosunku pracy. Odnosi się do tego co prawda art. 28e ustawy o samorządzie gminnym, który stanowi iż „wygaśnięcie mandatu wójta przed upływem kadencji jest równoznaczne z odwołaniem jego zastępcy lub zastępców”, jednak nie dotyczy on sytuacji, w której zmiana na stanowisku wójta następuje

po upływie pełnej kadencji, w wyniku regularnych wyborów.

W tym stanie prawnym w jednym z miast wielkopolskich doszło do dziwnej sytuacji, w której zastępcy burmistrza powołani przez ustępującego burmistrza przeszli na zwolnienie chorobowe przed zmianą na tym stanowisku wynikającą z przeprowadzonych zwykłych wyborów. Pojawiła się poważna kontrowersja prawna co do tego, czy ich stosunek pracy ulega w tym przypadku rozwiązaniu. Dotychczasowi zastępcy burmistrza argumentują, iż ich stosunek pracy nie może zakończyć się w trakcie zwolnienia chorobowego.

W związku z powyższym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie przepisy regulują kwestię ustania stosunku pracy zastępcy burmistrza i jak należy interpretować je w przedstawionej wyżej sytuacji?

2. Czy do Pana Ministra docierają informacje o podobnych problemach w innych gminach kraju?

3. Czy zdaniem Pana Ministra istnieje potrzeba dokonania zmian prawnych precyzujących przedstawione w niniejszej interpelacji kwestie sporne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22680)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie nieprawidłowości dotyczących
zaniżania przez ZUS świadczeń
emerytalnych**

Szanowna Pani Minister! W ostatnich tygodniach media prezentują informacje o nieprawidłowościach w wyliczaniu przez ZUS wysokości świadczeń emerytalnych, które zostały potwierdzone korzystnymi dla świadczeniobiorców orzeczeniami sądów powszechnych. Konieczność uzyskania należnego świadczenia przed sądem może świadczyć o nieprawidłowym stosowaniu prawa przez pracowników ZUS. Takie praktyki mogą mieć wpływ na zmniejszenie zaufania do administracji, zwiększając także koszty administracyjne związane z zabezpieczeniem społecznym, a przede wszystkim odbierają emerytom część należnych świadczeń.

W związku z powyższym proszę o udzielenie następujących informacji:

1. W ilu sprawach w roku 2010 ZUS był zmuszony do podwyższenia świadczeń emerytalnych po prawomocnym orzeczeniu sądu?

2. Jakie są przyczyny nieprawidłowego stosowania prawa przez pracowników ZUS? Jeśli przyczyny wynikają z różnic w postępowaniu dowodowym przed ZUS oraz odpowiednim sądem, czy podjęto działania mające na celu ujednoczenie procedury w sprawie przyznawania świadczeń emerytalnych?

3. Czy i jakie środki kontroli zostały podjęte, aby zmniejszyć liczbę decyzji ZUS niezgodnych z obowiązującym prawem?

4. Czy zaniżanie należnych świadczeń ma związek z szukaniem oszczędności w ZUS kosztem świadczeniobiorców?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Maks Kraczkowski

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22681)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie błędów w arkuszach maturalnych
w 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! W związku z napływającymi do mnie sygnałami od tegorocznych maturzystów oraz informacjami prezentowanymi w mediach uprzejmie proszę o pilne udzielenie następujących informacji:

1. Czy i ewentualnie jakie błędy odnotowano w arkuszach maturalnych w 2011 r. z języka polskiego, geografii oraz innych przedmiotów? Jakie podjęto decyzje względem oceny prac maturzystów, którzy mogli nie odpowiedzieć prawidłowo na pytania, które zostały błędnie skonstruowane (niezależnie od rodzaju błędu)?

2. Jakie konsekwencje zostaną wyciągnięte względem osób odpowiedzialnych za błędne przygotowanie poszczególnych arkuszy maturalnych w 2011 r.?

3. Jakie działania zamierza podjąć MEN, by takie błędy nie powstawały w kolejnych egzaminach przeprowadzanych przez Centralną Komisję Egzaminacyjną?

W związku z trwaniem egzaminów maturalnych i ciągłym weryfikowaniem danych potrzebnych do udzielenia odpowiedzi proszę o przedstawienie danych zgodnych na dzień odpowiedzi na interpelację.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Maks Kraczkowski

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22682)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie nieprawidłowości w działaniach
Centralnej Komisji Egzaminacyjnej**

Szanowna Pani Minister! W związku napływającymi do mnie sygnałami od tegorocznych maturzystów oraz informacjami prezentowanymi w mediach uprzejmie proszę o pilne udzielenie następujących informacji:

1. Czy w marcu 2010 r. przedstawiono do rozwiązania uczniom IX Liceum Ogólnokształcącego im. Klementyny Hoffmanowej w Warszawie tzw. maturę standaryzującą przez pracownika CKE? Jeśli tak, to czy i w jakiej liczbie (procent punktów do zdobycia) zadania znajdujące się w tym arkuszu odpowiadają zadaniom znajdującym się na maturze rozszerzonej z matematyki w 2011 r.?

2. Jeśli zadania na wskazanych w pytaniu 1 arkuszach powtarzały się, to czy w przypadku innych egzaminów maturalnych CKE używa przekazywanych do rozwiązania uczniom zadań (w celach standaryzacji lub matury próbnej) w arkuszach maturalnych na egzaminach maturalnych? Jeśli tak, to w ilu maturach użyto takich zadań?

3. Jakie przepisy stosuje się do sytuacji, w której pracownik CKE prezentuje uczniom zadania maturalne, by następnie na podstawie pamięci uczniowie odtwarzali ich treść, utrwalali w formie możliwej do przekazania innym maturzystom, także tym przyszłym w celach ćwiczeniowych?

4. Kto i jaką ponosi odpowiedzialność za to, że uczniowie, niezależnie od tego, z jakim wyprzedzeniem czasowym, mają możliwość rozwiązywania zadań pojawiających się później na maturze? Nawet bez ich wiedzy o tym, że przedstawione zadania mogą znaleźć się na arkuszach maturalnych.

5. Jak CKE może ustalić, kto powinien powtarzać maturę z powodu upublicznienia przez CKE zadań maturalnych w trybie przeprowadzania tzw. matur standaryzujących? Szczególnie wtedy, gdy zadania z dużym wyprzedzeniem czasowym znajdują się w Internecie w celach ćwiczeniowych dla uczniów.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Maks Kraczkowski

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22683)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wyłączenia z zakazu porozumień ograniczających konkurencję porozumienia zawartego przez Polskie Stowarzyszenie Flisaków Pienińskich na rzece Dunajec w Sromowcach Niżnych w sprawie ustalania cennika za świadczenie przez członków tego stowarzyszenia usług przewozu łodziami osób na rzece Dunajec na trasie Sromowce Wyżne – Szczawnica – Krościenko

W dniu 5 kwietnia 2011 r. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów Oddział Katowice wszczął postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem zawarcia przez Polskie Stowarzyszenie Flisaków Pienińskich na rzece Dunajec w Sromowcach Niżnych niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję na rynku przewozu osób na rzece Dunajec na trasie Sromowce Wyżne – Szczawnica – Krościenko, polegającego na ustalaniu cennika za świadczenie przez członków ww. stowarzyszenia usług przewozu osób na powyżej wskazanej trasie, co w ocenie urzędu może być porozumieniem, o jakim mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającym na bezpośrednim ustalaniu cen.

Spływy rzeką Dunajec odbywają się od roku 1832, a Polskie Stowarzyszenie Flisaków Pienińskich działa od 75 lat, świadcząc usługi w zakresie przewozu osób po rzece Dunajec. Funkcjonuje ono w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawnymi, będąc jednocześnie unikalną atrakcją turystyczną w Małopolsce, Polsce, a także na skalę europejską i światową. Cała działalność stowarzyszenia, a w tym w szczególności spływ podnosi w sposób niewątpliwą rangę turystyczną Polski i regionu. Od połowy lat 70. spływ przełomem Dunajca na drewnianych tratwach odbyło ponad 5 mln turystów, w rekordowym sezonie w roku 2009 podczas sezonu spływowego z usług flisaków pienińskich skorzystało ponad 280 tys. turystów. Pozytywną ocenę działalności stowarzyszenia wyrażają lokalne samorządy oraz Dyrekcja Pienińskiego Parku Narodowego, przez teren którego wiedzie trasa spływu. Co więcej, i jedni, i drudzy nie wyobrażają sobie innej formy działalności stowarzyszenia, a zarzuty stawiane przez UOKIK uważają za absurdalne. Konsekwencje ewentualnego podjęcia przez UOKIK decyzji o niedozwolonym porozumieniu to konieczność indywidualnego ustalania cen dla każdego z prawie 1000 flisaków i w efekcie konieczność ustalania warunków działalności dla każdego z nich, co w ocenie parku i samorządów jest niemożliwe.

Od początku istnienia spływów Dunajcem, to jest od 1832 r., pobierane były opłaty. Tradycja ustalania opłat dla turystów istnieje także od momentu zawiązania stowarzyszenia i ustalane były one przez różne organy, w tym przedsiębiorstwa państwowe, takie jak

Orbis czy Gromada (od roku 1990 ceny ustalają sami członkowie stowarzyszenia). Obecnie stowarzyszenie skupia ok. 1013 członków. Wszelka działalność stowarzyszenia, w tym ustalane ceny na przewóz osób pozostają w zgodzie zobowiązującymi aktami prawnymi, w tym ze statutem stowarzyszenia zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze Sądowym, na podstawie którego walne zebranie delegatów ustala ceny. Stowarzyszenie posiada niezbędne pozwolenia do prowadzenia działalności, a jego członkowie patenty żeglarskie przewoźnika żeglugi śródlądowej. Dzięki przyjęciu takiej formy współpracy stowarzyszenie czuwa nad bezpieczeństwem spływu, prowadzi szkolenia dla flisaków, prowadzi nadzór nad stanem technicznym łodzi, prowadzi transport łodzi i przewóz flisaków, zabezpiecza niezbędną do działalności infrastrukturę nabrzeży przystani, udrażnia koryto rzeki, prowadzi bieżącą współpracę ze wszelkimi instytucjami państwowymi i samorządowymi we właściwym zakresie. Stowarzyszenie prowadzi również pełną obsługę finansowo-księgową dla flisaków oraz pełną kalkulację kosztów spływu. Współpracuje z biurami turystycznymi i promocyjnymi, dzięki czemu możliwe jest organizowanie wycieczek z dużym wyprzedzeniem. Dzięki takiej formie działalności spływu ta wspaniała atrakcja turystyczna działa niezwykle sprawnie, co z kolei przekłada się na bardzo duży ruch turystyczny w tym regionie, który pozwala zapewnić pracę tysiącom ludzi (hotele, pensjonaty, kwatery, restauracje, przewoźnicy i wielu innych).

Cena spływu zatwierdzana jest przez walne zgromadzenie delegatów stowarzyszenia w trybie przewidzianym statutem. Pozwala to na wspólne podjęcie decyzji co do wysokości ceny i daje każdemu możliwość przedstawienia swojego stanowiska. Ostatnia zmiana ceny miała miejsce w roku 2009, a wcześniej w roku 2005. Z uzyskanych od przedstawicieli informacji wynika, iż ustalane ceny wynikają z ekonomicznego rachunku kosztów działalności i nie odbiegają w sposób znaczący od cen na rynkach światowych i europejskich w zakresie podobnej kategorii usług. Ponadto, jak zaświadcniają przedstawiciele stowarzyszenia, nie ma możliwości indywidualnego ustalania cen przez członków stowarzyszenia, gdyż tylko dzięki wspólnemu działaniu wypracowanemu przez dziesiątki lat usługa ta jest opłacalna przy takiej cenie, gdzie konieczna jest odpowiednia infrastruktura oraz transport, który nie jest możliwy do zrealizowania przez pojedynczą osobę.

Konsekwencją uznania przez UOKIK działalności stowarzyszenia w zakresie ustalania ceny spływu za niedozwolone porozumienie ograniczające konkurencję na rynku przewozu łodziami osób będzie konieczność zasadniczej zmiany trybu działalności stowarzyszenia lub jego rozpad, co spowoduje z kolei wstrzymanie spływu.

Flisacy uważają za niemożliwe stosowanie indywidualnych cen dla każdego z nich, ponieważ tylko dzięki wspólnemu działaniu pod przewodnictwem stowarzyszenia właściwe prowadzenie takiej działalności jest możliwe. Trudno wyobrazić sobie, by każdy z 1000

flisaków negocjował warunki swojej działalności z parkiem narodowym, regionalnym zarządem gospodarki wodnej, samorządami lokalnymi (dzisiaj czyni to w ich imieniu stowarzyszenie). Trudno wyobrazić sobie również, kto w takiej sytuacji będzie czuwał nad bezpieczeństwem turystów i stanem technicznym łodzi. Ponadto jeśli każdy flisak będzie zmuszony prowadzić działania, którymi dziś zajmuje się stowarzyszenie, takie jak przewóz łodzi, konserwacja, szkolenia, obsługa administracyjna, to cena spływu w znaczący sposób wzrośnie, a jakość usług spadnie.

Dlatego, biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pana Premiera z zapytaniem: Czy możliwe jest skorzystanie przez Radę Ministrów w tym konkretnym przypadku z uprawnień, jakie daje Radzie Ministrów art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, polegających na możliwości wyłączenia określonego rodzaju porozumień spod zakazu, o którym mowa w art. 6 ust. 1, biorąc pod uwagę korzyści, jakie może przynieść dalsza działalność stowarzyszenia w dotychczasowej formie?

Uważam, iż sytuacja przedstawiona powyżej w pełni spełnia przesłanki wymienione w art. 8 ust. 1 pkt 1 i 2, które stwarzają możliwość wyłączenia porozumienia z zakazu. Działalność stowarzyszenia z pewnością przyczynia się do postępu gospodarczego regionu i kraju (pkt 1) i zapewnia nabywcy, czyli turystyce, możliwość uzyskania korzyści w postaci niezapomnianych wrażeń podczas spływu Dunajcem (pkt 2).

Jednocześnie apeluję o przyjęcie rozporządzenia w wymienionym wyżej trybie, które wyłączy porozumienie cenowe Stowarzyszenia Flisaków Pienińskich spod zakazu porozumień, co umożliwi jego dalsze działanie w niezmienionej formie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22684)

do ministra infrastruktury

w sprawie polityki opustowej stosowanej przez Poczta Polską SA od opłat za usługi umowne świadczone w zakresie druków bezadresowych i próbek towaru

Szanowny Panie Ministrze! Od 1 września 2009 r. Poczta Polska stała się jednoosobową spółką akcyjną Skarbu Państwa. Ta zmiana formy prawnej była jednym z elementów dostosowywania się tego przedsiębiorstwa do nowych wyzwań. Jak podawało Ministerstwo Infrastruktury, zmiany sposobu zarządzania miały przystosować Poczta Polską SA do funkcjonowania na nowym, zliberalizowanym rynku. Z infor-

macji, jakie uzyskałem, wynika jednak, że usługi oferowane przez Poczta Polską nie są przygotowywane do funkcjonowania na w pełni konkurencyjnym rynku usług pocztowych.

Od 2009 r. cennik usług pocztowych w obrocie krajowym nie uległ zmianie. Uchwała nr 359/2010 Zarządu Poczty Polskiej SA z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania opustów od opłat za usługi umowne świadczone przez Poczta Polską SA w zakresie druków bezadresowych i próbek towaru nie poprawiła rentowności usług pocztowych, wręcz pozbawiła klientów rozwiązań gwarantujących im dalszą współpracę z Poczta Polską. W latach 2007–2008 opust na druki bezadresowe nadane w ciągu miesiąca w jednej placówce nadawczej obowiązywał już od 2000 sztuk lub od 5000 sztuk w roku 2009. W chwili obecnej polityka opustowa ma zastosowanie od 25 000 sztuk, co powoduje, że potencjalni klienci nadają druki bezadresowe w innych, prywatnych placówkach. Z moich obliczeń wynika, że koszty nadania druków bezadresowych u niezależnego operatora pocztowego są aż o połowę mniejsze niż na Poczcie Polskiej.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego działania Zarządu Poczty Polskiej SA nie mają na celu pozyskania i utrzymania jak największej liczby masowych nadawców poprzez oferowanie klientom rozwiązań gwarantujących dalszą współpracę z Poczta Polską?

2. Jakie działania podjęła Poczta Polska, by w pełni być przygotowana na konkurowanie z niezależnymi operatorami pocztowymi wchodzącymi na rynek?

3. W jaki sposób spółka zamierza podnieść swoją konkurencyjność i jakość usług na zmieniającym się rynku?

4. Dlaczego od 2009 r. cennik usług pocztowych w obrocie krajowym nie został dostosowany do nowych potrzeb rynku pocztowego?

5. Dlaczego Poczta Polska nie prowadzi konkurencyjnej polityki opustowej od opłat za usługi umowne w zakresie druków bezadresowych i próbek towaru?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22685)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie trudnej sytuacji uczniów z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego

Szanowna Pani Minister! Docierają do mnie sygnały od rodziców i organizacji pozarządowych dotyczące szczególnie trudnej sytuacji uczniów z orzecz-

niem o potrzebie kształcenia specjalnego, uczęszczających do przedszkoli i szkół ogólnodostępnych lub integracyjnych bądź też dopiero ubiegających się o przyjęcie do tego typu placówek.

W ostatnim czasie sygnały te zostały w zbiorczy sposób potwierdzone przez przedstawicieli Stowarzyszenia Pomocy Dzieciom z Ukrytymi Niepełnosprawnościami im. Hansa Aspergera „Nie-Grzeczne Dzieci”. Rodzice opowiadają z jednej strony o przypadkach nieprzyjmowania dzieci do placówek oraz o sugestjach zmiany placówki po uzyskaniu orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego, z drugiej zaś, w sytuacji gdy dziecko już zostaje przyjęte (bo jest to np. szkoła rejonowa, która musi je przyjąć) – o niezapewnieniu mu odpowiednich warunków zgodnych z zaleceniami zawartymi w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego.

Tymczasem realizacja tych zaleceń jest obowiązkiem szkoły zapisanym wprost w art. 4 ust. 1 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych lub integracyjnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1336).

Budżet państwa przekazuje organom prowadzącym zwiększoną wielokrotnie z tytułu niepełnosprawności dziecka subwencję oświatową, która ma służyć właśnie zaspokojeniu zwiększonych potrzeb dziecka związanych z jego edukacją i umożliwić mu jak najlepszy start w przyszłość. O ile więc finansowy standard A (uczeń przeliczeniowy, bez uwzględniania wskaźnika korygującego dla określonej j.s.t.) wynosi w roku 2011 ok. 4717 zł, o tyle na ucznia z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego dodatkowa (wynikająca z przedłożonego orzeczenia) kwota subwencji naliczana zgodnie z algorytmem dla uczniów szkół wynosi odpowiednio:

— 6604 zł (waga P2=1,4) dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, niedostosowanych społecznie, z zaburzeniami zachowania, zagrożonych uzależnieniem, zagrożonych niedostosowaniem społecznym lub z chorobami przewlekłymi,

— 13 679 zł (waga P3=2,9) dla uczniów niewidomych i słabowidzących, z niepełnosprawnością ruchową lub z zaburzeniami psychicznymi,

— 16 981 zł (waga P3=3,6) dla uczniów niesłyszących i słabosłyszących, z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym,

— 44 812 zł (waga P5=9,5) dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu głębokim (obowiązek szkolny lub obowiązek nauki realizowany poprzez uczestnictwo w zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych), z niepełnosprawnościami sprzężonymi lub z autyzmem.

Przytoczone kwoty dotyczą wartości rocznych.

Jak zatem jest możliwe, że przedszkola i szkoły tłumaczą nierealizowanie zaleceń zawartych w orze-

czeniu o potrzebie kształcenia specjalnego brakiem środków?

Istnieje przy tym asymetria między sytuacją ucznia z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego w placówkach niepublicznych i w placówkach publicznych. Niepubliczne przedszkola i szkoły otrzymują w postaci dotacji w całości część oświatową subwencji ogólnej przysługującą na niepełnosprawnego ucznia przedszkola lub szkoły, gdyż gwarantują im to przepisy zawarte w art. 90 ustawy o systemie oświaty. Natomiast finansowanie kształcenia ucznia niepełnosprawnego w przedszkolu lub szkole publicznej odbywa się na zasadach ustalonych przez organ prowadzący, czyli odpowiednią jednostkę samorządu terytorialnego. Ma on co prawda ustawową swobodę w przeznaczaniu subwencji na określone cele, jednak przeznaczenie zwiększonej kwoty naliczanej z tytułu niepełnosprawności dziecka jasno wynika z rozporządzenia subwencyjnego, nie mówiąc już o wskazanych obowiązkach dotyczących m.in. realizowania zaleceń.

W związku z tą sytuacją proszę Panią Minister o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jaki odsetek jednostek samorządu terytorialnego (ogółem i w rozbiciu na: gminy wiejskie, gminy miejsko-wiejskie, miasta bez miast na prawach powiatu, miasta na prawach powiatu oraz powiaty) przekazuje do publicznych placówek ogólnodostępnych lub integracyjnych (przedszkoli, szkół podstawowych i gimnazjów), dla których jest organem prowadzącym, dodatkowe środki z racji kształcenia ucznia lub uczniów z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia przedszkola lub szkoły w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez tą jednostkę samorządu terytorialnego?

2. Jaki odsetek jednostek samorządu terytorialnego w wypracowanym przez siebie mechanizmie podziału środków na placówki, dla których jest organem prowadzącym, stosuje zasady uwzględniające konstrukcję naliczania części oświatowej subwencji ogólnej w zakresie wag przypisanych uczniom z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego (wagi od P2 do P5, P28 oraz P36), nawet jeśli nie przekazuje im pełnych środków ze zwiększonej z tytułu orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego części oświatowej subwencji ogólnej?

3. Czy istnieją przepisy lub wytyczne, które zabraniają umieszczania w orzeczeniach o potrzebie kształcenia specjalnego wystawianych przez poradnie psychologiczno-pedagogiczne zalecenia zatrudnienia (np. czasowo) osoby udzielającej indywidualnego wsparcia uczniowi, któremu takie wsparcie jest potrzebne jako podstawowa forma przewidzianego w ustawie o systemie oświaty dostosowania metod i organizacji nauczania do jego możliwości psychofizycznych oraz realizowania zindywidualizowanego procesu kształcenia? Dotyczy to większości dzieci ze

spektrum autyzmu, dzieci o ograniczonej sprawności w samoobsłudze, a także dzieci z ADHD.

4. Czy istnieją przepisy lub wytyczne, które zabraniają umieszczania w orzeczeniach o potrzebie kształcenia specjalnego wystawianych przez poradnie psychologiczno-pedagogiczne ilościowego określenia zalecanych terapii? Czy poradnie mogą zatem zalecać np. jedną lub dwie godziny tygodniowo indywidualnej terapii logopedycznej, czy też muszą ograniczać się do arbitralnie interpretowanych przez dyrektorów i trudnych do wyegzekwowania ogólników w rodzaju: intensywna terapia logopedyczna?

Z poważaniem

Poseł Joanna Fabisiak

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22686)

do ministra infrastruktury

**w sprawie efektywności zarządzania
Przedsiębiorstwem Państwowym
„Porty Lotnicze” w aspekcie narastającego
problemu społecznego związanego
z powstaniem obszaru ograniczonego
użytkowania lotniska im. Fryderyka Chopina
w Warszawie**

Szanowny Panie Ministrze! Coraz większa uciążliwość z powodu hałasu lotniczego wykraczającego poza teren lotniska Okęcie spowodowała, że wojewoda mazowiecki wyznaczył obszar ograniczonego użytkowania po raz pierwszy rozporządzeniem nr 39 z 19 lipca 2003 r., a po jego uchyleniu ponownie rozporządzeniem nr 175 z dnia 30 grudnia 2005, a następnie rozporządzeniem nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. obowiązującym do chwili obecnej. Celem powołania strefy była ochrona jej mieszkańców przed negatywnymi skutkami życia w obszarze, na którym nie ma możliwości technicznych dotrzymania obowiązujących norm ochrony środowiska. Podstawą prawną do powołania obszaru ograniczonego użytkowania były art. 135 pkt 1 Prawa ochrony środowiska z 27 kwietnia 2001 r. (Dz. U. 2001 Nr 62, poz. 627, z późn. zm.), który w obecnym brzmieniu mówi: „Jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaganej przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego

obiektu, to dla oczyszczalni ścieków (...), trasy komunikacyjnej, lotniska (...) tworzy się obszar ograniczonego użytkowania”.

Art. 136 Poś dawał uprawnienia właścicielom nieruchomości położonych w obszarze do ubiegania się o odszkodowania z tytułu utraty wartości nieruchomości, dostosowania budynków do zaostrzonych wymagań technicznych oraz do wykupu nieruchomości. Dla realizacji tych uprawnień P.P. „Porty Lotnicze” powołało w roku 2003 przez działające do dnia dzisiejszego Biuro Obszaru Ograniczonego Użytkowania dla Portu Lotniczego Warszawa.

Mieszkańcy zagrożonych hałasem lotniczym obszarów, których w dodatku pozbawiono rozwoju infrastruktury użyteczności publicznej, masowo zgłaszali wnioski o rekompensatę – odszkodowanie za spadek wartości nieruchomości, wnioski o wykup nieruchomości czy też wnioski o refundację kosztów wyciszenia domów. Jednak „Porty Lotnicze” odrzucały wszystkie wnioski o odszkodowanie, a nawet nie podjęły z właścicielami negocjacji, wskazując drogę sądową jako jedyny sposób na uzyskanie odszkodowania. Jednocześnie przed sądami powszechnymi PPL usiłowały dowodzić, wbrew zapisom Prawa ochrony środowiska i zaprzeczając oczywistym faktem, że poszkodowanym właścicielom nieruchomości żadne odszkodowania się nie należą.

Na domiar złego pozwy do sądów powszechnych, które złożyło ok. tysiąca mieszkańców, były oddalone przez sądy pierwszej instancji z powodu błędnej interpretacji zmiany zapisów ustawy Poś z 3 października 2008 r. Dopiero sąd apelacyjny uwzględnił zażalenia poszkodowanych, którzy zdecydowali się na złożenie apelacji, uznał zapisy rozporządzenia o powołaniu o.o.u. za obowiązujące i skierował pozwy do ponownego rozpatrzenia. Niestety z powodu bardzo wysokich kosztów sądowych niewiele osób zdecydowało się na złożenie apelacji. Osoby, które nie złożyły apelacji, utraciły prawo do ubiegania się o odszkodowanie na drodze sądowej. Powstała zatem grupa osób pokrzywdzonych decyzjami sądów powszechnych, a wśród jej członków wzrasta niezadowolone społeczne z powodu biernej postawy i braku negocjacji w sprawie odszkodowań z „Portami Lotniczymi”.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przed wydaniem obowiązującego obecnie rozporządzenia wojewody mazowieckiego nr 50 były przeprowadzone konsultacje społeczne?

2. Ile wniosków o wykup nieruchomości lub wypłatę odszkodowania złożono w roku 2003 i latach następnych (w okresie obowiązywania o.o.u. utworzonego w r. 2003)? Ile z tych wniosków rozpatrzono pozytywnie? Kto (proszę o wykaz imienny) dostał pozytywną decyzję?

3. Ile wniosków o wykup nieruchomości lub wypłatę odszkodowania złożono między dniem 25 sierpnia 2007 r. (datą wejścia w życie obecnie obowiązującego rozporządzenia o utworzeniu obszaru ograni-

czonogo użytkownika lotniska im. Chopina) a dniem 24 sierpnia 2009 r., kiedy mijał termin składania wniosków? Ile wniosków rozpatrzono pozytywnie? Ilu osobom odmówiono wykupu nieruchomości lub wypłaty odszkodowania?

4. W ilu sprawach toczyły się negocjacje z poszkodowanymi, nakazane ustawą Prawo ochrony środowiska?

5. Jakie były przyczyny odrzucenia przez PPL drogi negocjacji z poszkodowanymi właścicielami nieruchomości?

6. Ile pozwów do sądów powszechnych skierowały osoby, których wnioski o wykup lub wypłatę odszkodowania został przez Przedsiębiorstwo Państwowe „Porty Lotnicze” odrzucony?

7. Jak Przedsiębiorstwo Państwowe „Porty Lotnicze” ma zamiar rozwiązać problem odszkodowań związanych z negatywnym oddziaływaniem przedsiębiorstwa na mieszkańców?

8. Jakie stanowisko prezentuje w tej sprawie Ministerstwo Infrastruktury i jakie działania zamierza podjąć, aby rozwiązać problem?

Z poważaniem

Posel Joanna Fabisiak

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22687)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planowanej likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Kępnie**

W ostatnim okresie w mediach ukazały się niepokojące informacje, według których planowana jest likwidacja mniejszych jednostek polskiej prokuratury. Jak wynika z moich ustaleń, w samej Wielkopolsce zlikwidowanych ma być ok. 20 takich placówek. Jedną z placówek planowanych do likwidacji jest Prokuratura Rejonowa w Kępnie.

W Prokuraturze Rejonowej w Kępnie pracuje obecnie czterech prokuratorów obsługujących przeszło 60 tys. osób z całego powiatu kępińskiego. Likwidacja kępińskiej prokuratury będzie istotnym utrudnieniem dla mieszkańców regionu i spowoduje konieczność załatwiania podległych prokuraturze spraw w oddalonej o kilkadziesiąt kilometrów jednostce prokuratury.

Wiele samorządów w trosce o odpowiednie zapewnienie dobrych warunków pracy prokuratorów na swoim terenie rozpoczęło prace mające na celu zagospodarowanie i wyremontowanie przekazanych przez siebie budynków na potrzeby prokuratur. Nic więc dziwnego, że zapowiedziane decyzje mocno zaniepo-

koily władze samorządowe, które z całą pewnością poniosą również straty ekonomiczne, jeżeli planowana reforma wejdzie w życie.

Stanowczo protestuję przeciwko planowanej likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kępnie i chcąc zainteresować Pana Ministra planowanymi zmianami, zwracam się z pytaniami:

1. Czy prawdą jest, iż planowana jest w najbliższym czasie likwidacja Prokuratury Rejonowej w Kępnie?

2. Czym podyktowane są tak daleko idące zmiany w dotychczasowym funkcjonowaniu jednostek prokuratury w Polsce?

3. Czy Pana zdaniem organy wymiaru sprawiedliwości winny być umiejscowione jak najbliżej mieszkańców regionu, jak najlepiej dostępne dla obywateli?

Posel Adam Rogacki

Kępno, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22688)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie stanowiska ministra spraw
zagranicznych RP wobec podpisanego
w dniu 7 kwietnia 2011 r. przez ministra
infrastruktury RP i wiceministra transportu
Republiki Czeskiej listu intencyjnego
dotyczącego połączenia Rzeczypospolitej
Polskiej i Republiki Czeskiej liniami dużych
prędkości**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 7 kwietnia br. minister infrastruktury pan Cezary Grabarczyk podpisał w Pradze z wiceministrem transportu Republiki Czeskiej Panią Janę Kalvodová list intencyjny dotyczący połączenia Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Czeskiej liniami dużych prędkości, cytuję za oryginałem dokumentu. Treść tego dokumentu opublikowano w Polsce, m.in. w branżowej prasie kolejowej oraz w Internecie. Zapoznając się z pewnym opóźnieniem z treścią niniejszego listu intencyjnego, pragnę wyrazić osobistą opinię, iż jego lektura jest wyjątkowo interesującym i intrygującym doświadczeniem edukacyjnym, lingwistycznym, ortograficznym, a także, jak odniosłem wrażenie, nową praktyką w stosunkach międzynarodowych.

Nie mając zaufania wyłącznie do publikacji prasowych i internetowych, dotarłem do oryginału dokumentu, który w pełni potwierdził, niestety, wstępną ocenę tego dokumentu podpisanego przez konstytucyjnego ministra Rzeczypospolitej Polskiej.

W podpisanym przez przedstawiciela polskiego rządu liście intencyjnym ujęto nowe, cytuję za punk-

tem 3 listu „ważne korytarze europejskie”, których nie zdefiniowano zarówno na II Paneuropejskiej Konferencji Transportowej, jaka odbyła się na Krecie w 1994 r., jak i nie uzupełniono na III Paneuropejskiej Konferencji Transportowej w Helsinkach w 1997 r.

Jako poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej i były minister transportu nic mi nie wiadomo o powstaniu nowych europejskich korytarzy transportowych określonych w punkcie 3 podpisanego listu. Nie wiedziałem ponadto, iż Rzeczpospolita Polska uznaje te nowe korytarze transportowe za, cytuję, priorytetowe. W punkcie 4 dokumentu reprezentujący Rzeczpospolitą Polską minister infrastruktury uzgodnił działania w zakresie, cytuję, m.in.: „koordynacji planowanych działań związanych z modernizacją i budową infrastruktury kolejowej na terenie pogranicza obu państw, jak również dotyczących ujęcia przedmiotowej infrastruktury kolejowej w TEN-T”.

W mojej opinii, jest to istotna nowość w stosunkach między państwami, w których modernizacja i budowa infrastruktury kolejowej na terenach pogranicza tych państw ma być włączona w transeuropejską sieć korytarzy transportowych.

Oryginał listu intencyjnego w języku polskim, podpisany przez ministra rządu RP, zawiera również błąd ortograficzny w nazwie stolicy Republiki Czeskiej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy minister spraw zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej uzgodnił z ministrem infrastruktury formę i treść listu intencyjnego dotyczącego połączenia Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Czeskiej liniami dużych prędkości, a podpisanego w dniu 7 kwietnia przez ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przed jego podpisaniem?

2. Jaka jest ocena ministra spraw zagranicznych tego dokumentu w kontekście koordynacji polityki zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej?

3. Czy forma i treść przyjętego dokumentu, będącego faktycznie porozumieniem pomiędzy dwoma państwami członkami Unii Europejskiej, a dotyczącego tak newralgicznego zakresu, jakim ma być mająca powstać w przyszłości międzynarodowa infrastruktura transportowa nie narusza powagi państwa na forum międzynarodowym?

4. Czy minister spraw zagranicznych zaakceptował powołanie na podstawie punktu 2 zawartego listu intencyjnego z dnia 7 kwietnia br. nowej polsko-czeskiej grupy roboczej ds. linii dużych prędkości, niezależnie od powołanej w 2010 r. międzyresortowej polsko-czeskiej grupy roboczej ds. infrastruktury kolejowej?

5. Czy w związku z tym nowo powołana polsko-czeska grupa robocza ds. linii dużych prędkości będzie przekazywała wyniki swoich prac w sprawach innych niż kolejowe, co wynika z tytułu podpisanego listu intencyjnego, innym przedstawicielom rządu Rzeczypospolitej Polskiej, np. w zakresie przesyłu

energii elektrycznej, danych teleinformatycznych, danych satelitarnych? To pytanie tym bardziej wymaga odpowiedzi, gdyż zgodnie z punktem 4, strony listu, konstytucyjni ministrowie Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Czeskiej, cytując: „do dnia 31 stycznia każdego roku opracują wspólne sprawozdanie zawierające informacje dotyczące realizacji celów ujętych w niniejszym liście intencyjnym w okresie poprzedniego roku kalendarzowego”.

6. Czy stosowaną praktyką międzynarodową jest podpisywanie porozumień międzypaństwowych przez ministrów Rzeczypospolitej Polskiej z wiceministrami rządów innych państw, jak to miało miejsce w tym konkretnym, opisanym przypadku?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22689)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie karania żeglarzy będących pod wpływem alkoholu

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 87 Kodeksu karnego, kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega karze aresztu albo grzywny. Wobec takiej osoby sądy orzekają również zakaz prowadzenia pojazdów, co skutkuje utratą prawa jazdy. Przepis ten dotyczy między innymi prowadzenia jachtu na silniku, który jest traktowany przez sąd dokładnie tak jak prowadzenie samochodu. Skutkuje to nałożeniem na taką osobę kar określonych w ww. przepisie, jak i utratą prawa jazdy.

Jeżeli jacht nie posiada silnika lub jest to np. rower wodny lub kajak na szlaku żeglownym, to przestępstwo traktowane jest jak np. prowadzenie roweru po drodze publicznej – orzeka się kary, ale nie zabiera prawa jazdy.

Panie Ministrze! Prawo jazdy nie jest dokumentem koniecznym do prowadzenia jachtu, tym dokumentem jest patent żeglarski bądź sternika jachtowego. Brak prawa jazdy nie wyklucza otrzymania patentu. Dlaczego zatem, skoro nie jest to dokument wymagany, odbiera się go w wypadku naruszenia przepisów?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22690)

do ministra gospodarki

**w sprawie sprzedaży mieszkań zakładowych
Katowickiego Holdingu Węglowego**

Szanowny Panie Ministrze! Katowicki Holding Węglowy to jedna z trzech największych polskich spółek węglowych. W swoich zasobach posiada również mieszkania zakładowe o wartości kilkaset milionów złotych, które zasilają majątek spółki. W związku z informacjami o prywatyzacji KHW narastają obawy lokatorów, że wraz ze spółką zostaną sprzedane ich mieszkania. Dotychczas wykupem zakładowego mieszkania od Katowickiego Holdingu Węglowego interesował się co drugi lokator. Obecnie zainteresowanie powyższym jest zdecydowanie większe niż możliwości i chęci holdingu. Spółka w ogóle nie jest zainteresowana sprzedażą mieszkań dla swoich najemców, a lokatorzy, którzy nie są właścicielami, po prostu boją się o swój los po sprywatyzowaniu KHW.

Panie Ministrze! Jaka przyszłość czeka lokatorów, którzy mimo swoich wielokrotnie wyrażonych chęci nie wykupili swoich mieszkań od holdingu? Co czeka lokatorów w przypadku prywatyzacji holdingu? Ile mieszkań zakładowych znajduje się jeszcze w posiadaniu spółek węglowych? Czy KHW jako spółka węglowa nie powinna przede wszystkim skupić się na wydobywaniu węgla, a nie na administrowaniu lokalami mieszkalnymi?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22691)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie uwzględnienia w kryteriach
podziału 0,6% rezerwy części oświatowej
subwencji ogólnej dla tych gmin, które
nie likwidują placówek oświatowych**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani z zagadnieniem, które niejednokrotnie było przeze mnie poruszane w interpelacjach poselskich. Jednak do tej pory pojawiały się głównie aspekty związane z likwidacją placówek oświatowych przez samorządy gminne. Chciałbym zwrócić uwagę Pani Minister na samorządy, które pomimo problemów finansowych poszukują alternatywnych sposobów, aby uniknąć rozwiązań radykalnych, jakimi są likwidacje placó-

wek oświatowych. Przykładem takich samorządów są m.in. gminy Dydnia, Miejsce Piastowe, Stubno i wiele innych w woj. podkarpackim

Wspomniane gminy charakteryzuje wysokie bezrobocie. Brak zakładów pracy odprowadzających podatki stawia je w trudnej sytuacji finansowej. Pomimo to przedstawiciele powyższych jednostek samorządowych chcieliby utrzymać placówki oświatowe w dotychczasowej strukturze i sieci. Wiadomo bowiem, iż każda szkoła w społeczności wiejskiej pełni, oprócz roli dydaktyczno-wychowawczej, dużo szersze funkcje. Likwidacja placówek, szczególnie w terenach górzystych, gdzie poszczególne miejscowości są często daleko od siebie położone, pociąga za sobą szereg negatywnych skutków.

Kwoty części oświatowej subwencji ogólnej ustalone dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego mogą być zwiększone ze środków 0,6% rezerwy subwencji zgodnie z kryteriami jej podziału. W przedmiotowych kryteriach znalazło się szereg czynników, które bezspornie stanowią duże wsparcie dla jednostek samorządu terytorialnego.

Chcąc wyjść naprzeciw gminom, które nie decydują się na likwidację placówek oświatowych, pozwałam sobie zaproponować VIII kryterium o treści: VIII. Dofinansowanie j.s.t., które w danym roku szkolnym nie zlikwidowały placówek oświatowych. Dofinansowanie przysługuje j.s.t., które nie zlikwidowały szkół (placówki) oraz nie zlikwidowały częściowo szkoły (placówki) i deklarują taki stan rzeczy przez okres (...).

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie pytam Panią Minister: Czy jest możliwa zmiana w kryteriach podziału 0,6% rezerwy części oświatowej w treści zaproponowanej powyżej, z uwzględnieniem np. dodatkowych czynników przedstawionych przez MEN?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemyśl, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22692)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie pozyskania na potrzeby
Sudeckiego Oddziału Straży Granicznej
nieruchomości w Legnicy
przy ul. Partyzantów 22/23**

Szanowny Panie Ministrze! Po raz kolejny zwracam się z apelem o pozyskanie na potrzeby Sudeckiego Oddziału Straży Granicznej nieruchomości w Legnicy przy ulicy Partyzantów 22/23, jako właściwej dla Straży Granicznej.

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa we Wrocławiu proponuje SOSG nieruchomość w Legnicy na ulicy Bielańskiej 4–8, która jednak nie jest odpowiednia do potrzeb służbowych z uwagi na zły stan techniczny budynku, spowodowany wieloletnim brakiem jego ogrzewania, wymiarem klatek schodowych i ciągów komunikacyjnych, które wymuszają na potencjalnym inwestorze znaczne nakłady inwestycyjne. Dodatkowo na działce nie ma możliwości zlokalizowania garaży oraz wykonania miejsc parkingowych – zbyt małe odległości granic działki od istniejących okien.

Natomiast nieruchomość przy ulicy Partyzantów 22/23 jest zabudowana budynkiem, którego stan techniczny jest znacznie lepszy od proponowanego budynku przy ul. Bielańskiej. Obiekt był dotychczas użytkowany – do końca 2010 r. – przez Wojskową Komendę Uzupełnień i spełniał funkcje administracyjno-służbowe. Posiada zatem sprawne instalacje, w tym centralne ogrzewanie. Równocześnie wielkość działki i lokalizacja na niej garaży zabezpieczają potrzeby służbowego sprzętu transportowego.

Szanowny Panie Ministrze, biorąc pod uwagę fakt, że pozyskanie wspomnianej nieruchomości jest niezwykle istotne z punktu widzenia dalszej działalności służbowej SOSG w zakresie zwalczania nielegalnej migracji i ochrony granic, uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie: Czy i jaka jest szansa, by nieruchomość położona w Legnicy przy ul. Partyzantów 22/23 została przekazana na potrzeby służbowe Sudeckiego Oddziału Straży Granicznej?

Z wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 19 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22693)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie ratowania psów ze schroniska
we Wrześni, woj. wielkopolskie**

Szanowny Panie Ministrze! Dotarły do mnie niepojawające informacje od fundacji, które na co dzień zajmują się opieką nad zwierzętami, że we Wrześni władze miasta postanowiły wywieźć większość psów mieszkających w miejskim schronisku do oddalonego o kilkaset kilometrów schroniska w Białogardzie Szczecińskim. Na to zadanie miasto przeznaczyło ze swojego budżetu 100 tys. zł. Zdaniem organizacji zajmujących się opieką nad zwierzętami, działanie takie jest złe z co najmniej dwóch powodów: po pierwsze, bezdomne psy są w większości wychudzone, osłabione, chore lub ranne i wysyłanie ich do oddalonego o kilkaset kilometrów schroniska, równoznaczne jest ze znęcaniem się;; po drugie, opieka na bezdomnymi

psami na terenie gminy jest wyjściem zdecydowanie bardziej uzasadnionym ekonomicznie. Ponadto działające na terenie woj. dolnośląskiego organizacje, których statutowym celem jest ochrona zwierząt, od lat pracują usilnie nad znalezieniem nowych domów dla wrześnińskich psów. Uważają, że dla psów z wrześnińskiego schroniska można znaleźć nowe miejsca pobytu stałego w sposób humanitarny i dużo mniej kosztownym nakładem finansowym. Przykładem jest tu fundacja „Mrunio”, która tylko w ubiegłym roku znalazła domy dla ponad 100 psów. Niestety ani władze miasta, ani kierownik schroniska nie są zainteresowani zaproponowaną przez rzeczona fundację pomocą. Z przekazanych mi informacji, w schronisku wrześnińskim panują bardzo złe warunki. O ich poprawę nawoływały bez skutku od lat rzesze organizacji i działacze prozwierzęcych. Niestety, zamiast poprawić im warunki, zwierzęta są stamtąd wywożone. Ponadto schronisko, do którego mają być wywiezione psy z Wrześni, a prowadzone przez TOZ w Białogardzie, znajduje się na tzw. czarnej liście schronisk. Przeprowadzona tam jakiś czas temu kontrola wykazała przepełnienie i skandaliczne warunki sanitarne. Ponadto schronisko to przejmuje masowo psy z całej Polski. Schronisko podpisało umowy z ponad 50 gminami. Posiada opinię schroniska przyjmującego każdą ilość psów. A przecież powszechnie wiadomo jest, że nie ma takich możliwości, aby jakiegokolwiek schronisko poddało sprawować odpowiedzialną opiekę nad taką masową ilością psów czy też poddało skutecznemu znalezieniu dla nich nowych domów.

Szanowny Panie Ministrze! Czy jest szansa, by Pan Minister podjął stosowne działania w celu zapobieżenia podjętej akcji wywozu psów z wspomnianego schroniska oraz stosownych działań zmierzających do stworzenia im warunków do godnego życia, zgodnie z ustawą o ochronie zwierząt?

W wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22694)

do ministra finansów

**w sprawie obowiązku stosowania
od 1 maja 2011 r. kas fiskalnych w domach
pomocy społecznej będących jednostkami
budżetowymi**

Obowiązek w zakresie prowadzenia ewidencji obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących wynika z art. 11 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, zgodnie z którym podatnicy dokonujący sprzedaży na rzecz

osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych są obowiązani prowadzić ewidencje obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących. Zgodnie więc z art. 43 pkt 1 ust. 22 lit. b ustawy o VAT publiczne domy pomocy społecznej są zwolnione z podatku VAT. Dotychczas domy pomocy społecznej nie miały obowiązku stosowania kas fiskalnych. Wątpliwość co do stosowania kas rejestrujących (pomimo zwolnienia z VAT) wynika z treści rozporządzenia ministra finansów z 26 lipca 2010 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących, w którego załączniku nie znalazły się „usługi pomocy społecznej z zakwaterowaniem”. Poprzednie rozporządzenie ministra finansów w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących zwolnienie takie przewidywało.

Z powyższego wynika, iż od 1 maja 2011 r., stosownie do nowego rozporządzenia MF, w którym brak zwolnienia od obowiązku prowadzenia kas rejestrujących w publicznych domach pomocy społecznej, zachodzi konieczność prowadzenia ewidencji obrotów ze sprzedaży usług w zakresie pomocy społecznej (na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej). Takie stanowisko może wynikać wprost z literalnej treści zapisów. Podobne stanowisko prezentuje obecnie Wydział Polityki Społecznej Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego.

Problem ma bardzo istotne znaczenie praktyczne, wiąże się ze znacznymi kosztami i uciążliwością usług kas fiskalnych przy braku jakiegokolwiek uzasadnienia dla takich działań w sytuacji jednostek budżetowych. W przypadku uznania wskazanej powyżej wykładni za słuszną, tj. przyjęcie obowiązku prowadzenia ewidencji VAT przy pomocy kas rejestrujących w publicznych domach pomocy społecznej, prowadziłyby to nie tylko do znacznego obciążenia tych domów kosztami związanymi z zakupem kas i ich serwisem, ale także bezpośrednio codziennej obsługi, dodatkowego księgowania wszystkich wpłat oraz sporządzaniem raportów kasowych. W tym celu może zaistnieć konieczność zatrudnienia dodatkowych pracowników w działach finansowych i tak już bardzo obciążonych pracą przy małej liczbie zatrudnionych.

Jednocześnie wszystkie czynności związane z prowadzeniem ewidencji VAT przy pomocy kas rejestrujących są bezcelowe, nielogiczne i bezproduktywne, albowiem, jak wskazano, domy pomocy społecznej, o których mowa powyżej, są zwolnione, zgodnie z art. 43 pkt 1 ust. 22 lit. b ustawy o VAT z podatku VAT.

Reasumując, kształtowanie przepisów prawa, które nakładają istotne i kosztowne obowiązki na publiczne domy pomocy społecznej, nie wydaje się racjonalnym i przemyślanym działaniem.

W związku z powyższym zwracam się uprzejmie do Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionych uwag, jak również o zajęcie stanowiska w sprawie możliwości rozważenia zasadności wpro-

wadzenia zmian w rozporządzeniu i przywrócenia zwolnienia z obowiązku bezproduktywnego prowadzenia ewidencji VAT w publicznych domach pomocy społecznej.

Zwracam uwagę, że skierowanie do publicznych domów pomocy społecznej odbywa się wyłącznie na podstawie decyzji administracyjnej, podobnie jak ustalenie odpłatności za pobyt mieszkańca w domu. Wysokość opłaty nie jest więc dowolna, ale ściśle określona decyzją administracyjną. Ewentualny sens i cel prowadzenia ewidencji istnieje wyłącznie w prywatnych domach pomocy społecznej. Nie sposób znaleźć jakiegokolwiek racjonalnego i logicznego uzasadnienia dla prowadzenia kasy fiskalnej w jednostce budżetowej pomocy społecznej.

W celu uniknięcia ponoszenia bezcelowych kosztów przez domy pomocy społecznej będące jednostkami publicznymi konieczna jest niezwłoczna zmiana rozporządzenia ministra finansów, o co apeluję do Pana Ministra. Jest to możliwe poprzez przywrócenie zwolnienia z obowiązku prowadzenia kas rejestrujących albo niezwłoczne opublikowanie przez ministra finansów na oficjalnej stronie internetowej Ministerstwa Finansów informacji o braku obowiązku stosowania kas rejestrujących w przypadku domów pomocy społecznej będących jednostkami budżetowymi, zwolnionych od podatku VAT. Kwestia dotyczy domów pomocy społecznej w całej Polsce i wymaga rychłej decyzji Pana Ministra.

Czy Pan Minister przewiduje możliwość zmiany rozporządzenia, która przywróciłaby zwolnienie publicznych domów pomocy społecznej z obowiązku prowadzenia ewidencji fiskalnej przy zastosowaniu kas?

Poseł Mariusz Błaszczak

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22695)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie modyfikacji w przepisach
Kodeksu postępowania karnego i ustawy
o bezpieczeństwie imprez masowych**

Zbliżające się Euro 2012 związane z tym okolicznościowe imprezy masowe oraz coraz bardziej agresywne zachowania kibiców wskazują na konieczność zmian w Kodeksie postępowania karnego oraz potrzebę zwiększenia bezpieczeństwa podczas imprez masowych.

Specjaliści prawnicy, Policja, służby porządkowe zwracają uwagę na potrzebę przekazywania do rozpatrywania spraw w trybie przyspieszonym do sądów, które nie są właściwe miejscowo. W przypadku zdarzeń o charakterze chuligańskim nieprzekazanie ich

innemu sądowi rejonowemu doprowadziłyby do sytuacji, w której rozpatrzenie sprawy nie odbyłoby się w ustawowo wyznaczonym terminie. Pod rozważę podają także możliwość użycia łącz audio video do sądu w trybie przyspieszonym. Wówczas zatrzymane nie musieliby być osadzeni w areszcie do rozprawy lub też doprowadzani w ciągu 72 godzin, ale odpowiadać od razu z izby zatrzymań, co pozwoli również na uniknięcie kosztownego konwojowania.

Problem dotyczy także trudności, jakie wiążą się z wykonywaniem czynności procesowych z udziałem obcokrajowców oraz samego uczestnictwa turystów nieznających języka polskiego w imprezach masowych.

Najistotniejsze jest jednak podjęcie działań, które skutecznie wpłyną na zachowanie uczestników imprez masowych, zwłaszcza meczów piłki nożnej. Wprowadzenie nie tylko kar, które będą formą egzekwowania prawa, ale również zasad obowiązujących na stadionach czy obszarach, w których imprezy masowe się odbywają, jest priorytetem.

W związku z tym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie zmiany planowane są w zakresie obowiązków nałożonych na organizatorów oraz zasad uczestnictwa w imprezach masowych, przede wszystkim meczów piłkarskich?

2. W jakim czasie ewentualne zmiany w zakresie Kodeksu postępowania karnego ministerstwo planuje wprowadzić?

3. Jakie są plany resortu co do zakresu spraw, jakie miałyby rozstrzygać sądy w trybie przyspieszonym oraz audio video?

4. Czy odpowiednie organy będą miały możliwość zawarcia umowy z tłumaczami w celu zwiększenia komfortu oraz rzetelności wykonywanej pracy?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22696)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie projektu nowelizacji ustawy o ochronie zwierząt

Znęcanie się nad zwierzętami, niehumanitarne warunki hodowli oraz rażące zaniedbania w pielęgnacji i żywieniu zwierząt są zjawiskami coraz częściej występującymi. Dotychczas ustawa o ochronie zwierząt nie rozstrzygała wielu kwestii problemowych, nie definiowała pojęcia „zwierzę bezdomne”, czy też brakowało w niej regulacji dotyczących prowadzenia schronisk.

Zmiany w ustawie są zatem konieczne. Zobowiązanie gmin do opieki nad zwierzętami bezdomnymi

oraz zapobieganie bezdomności poprzez zapewnianie miejsc w schronisku, opiekę weterynaryjną, sterylizację lub kastrację zwierząt nie będzie możliwe bez dokładnego sprecyzowania słowa „bezdome zwierzęta”. Dziś gminy borykają się ze zwierzętami osób, które nie są nigdzie zameldowane, jednak są posiadaczami zwierząt. Bardzo często stanowią one zagrożenie, gdyż są niedokarmiane, chore, trzymane w nieodpowiednich warunkach i niezabezpieczonych miejscach. Nakładanie kar na osoby bez środków do życia i miejsca zamieszkania jest bezzasadne. Ponadto zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 16 ustawy o ochronie zwierząt „ilekroć mowa o zwierzętach bezdomnych – rozumie się przez to zwierzęta domowe lub gospodarskie, które uciekły, zabłąkały się lub zostały porzucone przez człowieka, a nie ma możliwości ustalenia ich właściciela lub innej osoby, pod której opieką trwale dotąd pozostawały”. W myśl cytowanych wyżej zapisów należy bezspornie stwierdzić, że koty miejskie nie są zwierzętami bezdomnymi, ponieważ urodziły się w stanie dzikim. Nigdy nie były udomowione, a jedynie dokarmiane przez człowieka, tak jak inne zwierzęta (np. gołębie, łabędzie itp.). Problem stanowi również proceder wprowadzania do obrotu psów i kotów poza miejscem chowu lub hodowli. Zwierzęta bardzo często sprzedawane są bez wymaganych dokumentów, na targowiskach. Specjaliści zwracają również uwagę na fakt, iż brak kontroli sprzedawanych zwierząt, również przez hodowców, może doprowadzić do sytuacji, w której wprowadzane rasy będą stanowiły zagrożenie dla przyszłych właścicieli.

Bardzo często niehumanitarne traktowanie zwierząt nie wynika z świadomego działania, ale z zaniedbań, nadmiernej eksploatacji, efektem czego – tak jak w przypadku świadomego znęcania się nad zwierzętami – może być śmierć czy też poważne uszkodzenia. Bez względu zatem na zamiar sprawcy należy wyciągać prawne konsekwencje wobec złego traktowania zwierząt. Rozwiązaniem wydaje się być usunięcie przez autopoprawkę w art. 33 ust. 5, który dotyczy rzadkich, skrajnych, trudnych do prawnego uregulowania sytuacji i może zostać zinterpretowany jako ułatwienie niekontrolowanego zabijania.

Organizacje pozarządowe walczące o prawa zwierząt zwracają uwagę na potrzebę regulacji przepisów dotyczących funkcjonowania schronisk dla zwierząt, dostępności lekarza weterynarii na jego terenie oraz procedur w zakresie podawania środka usypiającego wyłącznie przez osoby uprawnione do wykonywania usług weterynaryjnych.

W związku z tym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy zdaniem Pana Ministra istnieje konieczność wprowadzenia znaczących zmian w zakresie ochrony zwierząt?

2. Czy ministerstwo rozważy uszczegółowienie definicji „zwierzę bezdomne”, zastąpienie go pojęciem „wolno bytujące” lub innym zwrotem?

3. Jakie są plany resortu w zakresie wprowadzenia zmian w funkcjonowaniu schronisk dla zwierząt?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22697)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie terminu wykonania wyroków wobec skazanych, w stosunku do których sąd orzekł terapię oraz chemiczną kastrację

Ostatnie dwa lata to okres, w którym za sprawą wielu tragicznych wydarzeń związanych z molestowaniem seksualnym nieletnich wiele mówiło się o walce z pedofilią. Przyjęta przez Sejm w czerwcu ub.r. nowelizacja do Kodeksu karnego wprowadza karę w postaci farmakologicznego leczenia skazanych za przestępstwo na tle seksualnym na osobie poniżej 15. roku życia.

Jak się niestety okazuje, wyroki, jakie zapadły wobec 18 skazanych, nie są jeszcze wykonywane i nie wiadomo, kiedy terapia się rozpocznie. Nowelizacja wskazuje sąd jako organ decydujący, czy umieścić pedofila w zakładzie zamkniętym lub skierować go na leczenie. Z półrocznym wyprzedzeniem przewidywanego warunkowego zwolnienia lub wykonania kary rozstrzyga rozpoczęcie terapii. Ministerstwo Zdrowia, które jest odpowiedzialne za leczenie, nie zna jeszcze terminu rozpoczęcia pierwszej terapii, gdyż nie wiadomo, kiedy będą kończyć się wyroki skazanych na terapię.

Z danych Krajowego Rejestru Karnego wynika, że skazanych na terapię jest 18 pedofili, z czego 13 osadzonych jest w zakładach karnych. Zatem 5 skazanych pozostaje bez odpowiedniego nadzoru oraz wskazanego terminu terapii, a pozostali niedługo mogą opuścić zakłady i również nie wiadomo, kiedy rozpoczną program terapeutyczny.

W związku z tym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ministerstwo zna terminy wykonania pierwszych wyroków (terapii) 18 skazanych za pedofilię?

2. Czy nie obawia się Pan Minister sytuacji, w której skazani mogą pozostać bez nadzoru oraz nie będą uczestniczyć w terapii?

3. Czy resort planuje wprowadzenie zmian w zakresie przebiegu procesu kierowania na terapię osób skazanych na pedofilię?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22698)

do ministra zdrowia

w sprawie kosztów społecznych i ekonomicznych związanych z leczeniem cukrzycy

Szanowna Pani Minister! Cukrzyca zaliczana jest do grupy najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych, a wynikające z niej powikłania coraz częściej stają się przyczyną zgonów na całym świecie. Wiele poważnych powikłań jest skutkiem nieodpowiedniego leczenia lub jego braku. Wśród nich wymienić można zespół stopy cukrzycowej, chorobę wieńcową, chorobę niedokrwinną ośrodkowego układu nerwowego, uszkodzenie układu nerwowego, uszkodzenie siatkówki, zaćmę czy uszkodzenie funkcji nerek.

Faktem jest, iż główny koszt leczenia stanowi zakup leków, następnie koszty hospitalizacji i leczenia ambulatoryjnego. Jednak całość kosztów związanych z cukrzycą jest znacznie wyższa i obejmuje również koszty pośrednie, które mogą stanowić równowartość aż do trzykrotności kosztów bezpośrednich. Trzeba tutaj brać pod uwagę koszty wynikające z utraty produktywności chorych, koszty zwolnień lekarskich, rent i przedwczesnych emerytur oraz inne czynniki.

Należy w tym miejscu podkreślić, że właściwa profilaktyka, edukacja zdrowotna w połączeniu z nowoczesnym leczeniem mogą doprowadzić do zmniejszenia lawinowo rosnącej liczby zachorowań, występowania groźnych powikłań, a tym samym ograniczenia kosztów pośrednich i bezpośrednich ponoszonych z powodu leczenia cukrzycy.

W związku z tym chciałabym zapytać:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia planuje objęcie refundacją nowoczesnych leków inkretynowych oraz analogów insuliny?

2. Czy planuje się podjęcie kroków mających na celu wdrożenie programu edukacji lekarzy POZ celem rozszerzenia ich wiedzy w zakresie diagnozowania i leczenia cukrzycy?

3. W jaki sposób prowadzona jest edukacja chorych mająca na celu podniesienie świadomości dotyczącej zagrożeń wynikających z choroby?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22699)

do ministra finansów

**w sprawie wprowadzenia ułatwień
w przekazywaniu przez emerytów
i rencistów 1% podatku
na rzecz organizacji pożytku publicznego**

Szanowny Panie Marszałku! Do mojego biura poselskiego zgłosił się przedstawiciel środowiska emerytów i rencistów z interesującą, moim zdaniem, propozycją, która miałaby zachęcać emerytów i rencistów do przeznaczania jednego procentu podatku na rzecz organizacji pożytku publicznego. Zdaniem tego środowiska istotną barierą, która zniechęca do przekazywania jednego procentu na rzecz OPP jest konieczność wypełniania dodatkowego formularza PIT-37, w którym de facto muszą oni powielać wszystkie informacje i dane zawarte w PIT-40a, który za nich wypełnia i przekazuje do właściwego miejscowo urzędu skarbowego ZUS. Ich propozycja zmierza do tego, by wprowadzić załącznik do PIT-40a, w którym chcący przekazać jeden procent swojego podatku na rzecz OPP wypełniałby zaledwie dwie rubryki, w których po pierwsze wskazuje podmiot obdarowany, a po drugie wysokość kwoty, którą chce darować. Załącznik do PIT-40a byłby wzorowany na PIT-0, który wypełniają osoby odliczające od dochodów kwoty darowizn i PIT-D, który wypełniają osoby, które dokonują odliczeń od dochodu lub od podatku z tytułu wydatków mieszkaniowych.

W związku z powyższym, zapytuję, jaki jest stosunek Pana Ministra do tej propozycji, a przy okazji proszę o informację, czy, a jeśli tak to jakie inne udogodnienia (zachęty) resort zamierza wprowadzić, by z roku na rok zwiększała się liczba polskich podatników decydujących się przekazywać jeden procent podatku na rzecz OPP.

Wdzięczny będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22700)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie tworzenia silnych podmiotów
rynkowych zdolnych do obrony swoich
interesów i rozwoju, na przykładzie braku
wsparcia ze strony Bumaru sp. z o.o. wobec
negocjacji związanych ze zobowiązaniem
Zakładów Mechanicznych Tarnów SA
w Tarnowie względem spółki Grand Ltd.**

Szanowny Panie Ministrze! Interpelacja w sprawie tworzenia silnych podmiotów rynkowych, zdolnych do obrony swoich interesów i rozwoju, na przykładzie braku wsparcia ze strony Bumaru sp. z o.o. wobec negocjacji związanych z zobowiązaniem Zakładów Mechanicznych Tarnów SA w Tarnowie względem spółki Grand Ltd.

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji. Szanowny Panie Ministrze! Celem łączenia zakładów przemysłowych i spółek Skarbu Państwa w grupy biznesowe jest tworzenie silnych podmiotów rynkowych, zdolnych do obrony swoich interesów i rozwoju, tymczasem Zakłady Mechaniczne Tarnów SA w swoim sporze dotyczącym pertraktacji finansowych z Grand Ltd zostały osamotnione. Ten brak solidarności musi budzić moje zastanowienie.

W nadesłanych mi materiałach, organizacje związkowe działające w Zakładach Mechanicznych Tarnów wyrażają zaniepokojenie możliwością, iż podniesiony wyżej brak wspólnego z grupą Bumar stanowiska wobec Grand Ltd. wynika z chęci zakończenia produkcji zbrojeniowej w Tarnowie i przeniesienia jej do nowo budowanej Fabryki Broni Łęcznik w Radomiu. W przypadku potwierdzenia się tych domniemań upadek Zakładów Mechanicznych Tarnów byłby na rękę Bumarowi, ale odbyłoby się to z wielką szkodą względem działającego od 90 lat, zasłużonego dla miasta i regionu zakładu pracy, oznaczałoby to także utratę zatrudnienia przez blisko pół tysięczną rzeszę pracowników.

Szanowny Panie Ministrze! Interpeluję do Pana w tej istotnej sprawie i proszę o rzetelne rozeznanie i nadzór i odpowiedź: Jakie są rzeczywiste powody braku pomocy grupy Bumar dla Zakładów Mechanicznych Tarnów SA w Tarnowie wobec pertraktacji z przedstawicielami Grand Ltd.?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 11 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22701)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie finansów jednostek samorządu
terytorialnego**

Szanowny Panie Premierze! W przyjętym przez Radę Miasta Torunia apelu oraz licznych wypowiedziach samorządowców przejawia się krytyczna ocena w odniesieniu do rozporządzenia w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa, które w dniu 23 grudnia 2010 r. wydał minister finansów. „Rozporządzenie to nie tylko narusza zawartą w art. 2 Konstytucji RP zasadę demokratycznego państwa prawa i zastało wydane z przekroczeniem upoważnienia wynikającego z art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157 poz. 1692), ale przede wszystkim prowadzi do zahamowania rozwoju jednostek samorządu terytorialnego” – czytamy w apelu Rady Miasta Torunia.

Rozporządzenie wydane przez ministra finansów zaowocuje spowolnieniem rozwoju jednostek samorządu terytorialnego, co oznacza nie tylko obniżenie wydatków inwestycyjnych, ale również niewykorzystanie i marnotrawienie dotacji funduszy z Unii Europejskiej oraz środków publicznych. Samorządowcy negatywnie odnoszą się do „podejmowanych przez organy państwa działań godzących w konstytucyjną zasadę zaufania do państwa i tworzonego przez nie prawa poprzez przygotowanie zmian w przepisach regulujących gospodarkę finansową samorządów bez podejmowania rzetelnej debaty na temat finansów publicznych”.

Wprowadzenie jednolitych reguł limitów deficytu dla wszystkich samorządów, bez wzięcia pod uwagę ich konkretnej specyfiki, widoczne będą zarówno w cięciach wydatków inwestycyjnych, jak również w ograniczeniu szansy rozwojowej miast. W konsekwencji wzrośnie bezrobocie, spadną wpływy do budżetu państwa i samorządów z podatków PIT, CIT, VAT. Samorządowcy z ogromnym niepokojem odbierają „zapowiedzi resortu finansów, iż zmiany powyższe dotyczyć mają wprowadzenia sztywnych limitów deficytu jednostek samorządu terytorialnego. Proponowane limity wyhamują podejmowane przez samorządy, niezbędne dla rozwoju gospodarczego kraju, inwestycje infrastrukturalne”.

W związku z rozporządzeniem wydanym przez ministra finansów oraz reakcją samorządowców zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Kiedy będą opublikowane założenia dotyczące wprowadzenia dodatkowych reguł ograniczających deficyt i przyrost długu jednostek sektora samorządu terytorialnego?

2. Czy Pan Premier zdaje sobie sprawę z tego, że proponowane limity będą miały wpływ na spowolnienie inwestycji podjętych przez miasta w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Girzyński

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22702)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wsparcia działalności rolniczej
na obszarach o niekorzystnych warunkach
gospodarowania**

Z pism, jakie przesłano do mojego biura poselskiego, wynika, że działalność wydobywcza węgla brunatnego prowadzona na terenie samorządów z rejonu konińskiego-tureckiego (Wielkopolska) często ściśle jest związana z wyprzedzającym ją odwodnieniem terenu, jak choćby w przypadku gminy Brudzew (powiat turecki).

W związku z powyższym ze strony samorządowców, a przede wszystkim rolników pada pytanie: Czy istnieje możliwość zakwalifikowania gruntów w zasięgu leja depresji powstałego na skutek eksploatacji górniczej do grupy 3 ONW o istotnym stopniu utrudnień dla produkcji rolnej?

Bardzo proszę o przeanalizowanie sprawy i zajęcie stanowiska w tej kwestii.

Z poważaniem

Poseł Eugeniusz Grzeszczak

Słupca, dnia 10 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22703)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji placowej pracowników
Państwowej Inspekcji Sanitarnej**

Szanowna Pani Minister! W dniu 28 marca 2011 r. pracownicy Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Elblągu ogłosili protest związany z niskimi płacami. Do protestu dołączyli pracownicy z wielu stacji sanitarno-epidemiologicznych. Protestujący podają, że drastycznie spadły ich realne dochody w związku z rosnącymi kosztami utrzymania. Dochody z pracy nie pozwalają na godziwą egzystencję. Dodają, że wiedza, kompetencje i kwalifikacje czy staż pracy pracowników nie przekładają się na wy-

sokość zarobków, które wynoszą ok. 1400–1700 zł plus premia (3%).

Postulaty płacowe ww. grupy są zasadne, gdyż wykonują odpowiedzialną pracę, czuwając całodobowo nad bezpieczeństwem zdrowia i życia ludzkiego.

Wobec przedstawionej sytuacji proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Jaki jest stosunek ministerstwa do protestu płacowego pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych, czy prowadzono rozmowy oraz jakie przyniosły one rezultaty?

2. Czy ministerstwo podejmie działania systemowe zmierzające do poprawy warunków płacowych wymienionej grupy pracowników?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 20 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22704)

do ministra zdrowia

w sprawie poszerzenia zakresu programów terapeutycznych dla chorych na cukrzycę

Głównym elementem programu terapeutycznego dla osób chorych na cukrzycę jest refundacja długo działających analogów insuliny. Dofinansowanie w zakresie stosowania innych metod terapeutycznych pozwoliłoby zrealizować długofalowe cele związane z nowoczesnym i skutecznym leczeniem. Pacjenci wymagający leczenia poszczególnymi lekami oraz spełniający kryteria włączenia do programu, określone przez konsultanta krajowego w dziedzinie diabetologii, otrzymywaliby bezpłatny dostęp także do leczenia DPP-IV inhibitorami i GLP-1 analogami.

Koszty, jakie generuje walka z cukrzycą, to zarówno koszty leczenia, a więc leków, opieki lekarskiej, opieki szpitalnej, oraz koszty pośrednie związane ze zgonami, trwałym inwalidztwem, zmniejszoną wydajnością w pracy czy rentami. Znaczna część wydatków przeznaczana jest na leczenie powikłań cukrzycy. Zapewnienie chorym dostępu do odpowiedniego leczenia, którego celem byłoby dążenie do jak

najlepszego wyrównania glikemii we wczesnej fazie choroby, mogłoby owe koszty zmniejszyć. Wymaga to jednak terapii skojarzonej, również farmakoterapii. Ceny leków są zróżnicowane w zależności od klasy, m.in. metformina, pochodne sulfonylomocznika, insulina, analogi insuliny i leki inkretynowe (grupa GLP-1 i DDP-4), niektóre osiągają bardzo wysokie ceny. W zależności od stopnia zaawansowania choroby oraz powikłań wymagane jest indywidualne podejście do chorego oraz zastosowanie odpowiednich leków. Refundacja leków obejmująca różnego rodzaju formy leczenia umożliwiłaby skuteczniejszą walkę z cukrzycą.

Polskie Stowarzyszenie Diabetyków wskazuje, że np. metformina – tania i uznana metoda leczenia – w ok. 25% przypadków nie jest tolerowana przez pacjentów, co wymusza stosowanie innych grup leków, jak np. pochodnych sulfonylomoczników i insuliny. Powikłania ich stosowania są z kolei częstą przyczyną drugiego „koszyka” kosztów związanych z koniecznością leczenia polekowych hipoglikemii i ich następstw. Ponadto terapia insuliną jak również pochodnymi sulfonylomocznika może powodować przyrost masy ciała, co negatywnie wpływa na dalsze leczenie cukrzycy. Zmusza to do zwiększania dawek insuliny w celu przełamania insulinooporności. Znacznie podnosi to koszty leczenia cukrzycy. Na rynku dostępne są inne leki, które mogą odsunąć w czasie rozpoczęcie insulinoterapii, posiadające pozytywne rekomendacje Agencji Oceny Technologii Medycznych.

W związku z tym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy ministerstwo planuje włączenie leków inkretynowych do obecnie przygotowywanego programu terapeutycznego dla analogów insuliny?

2. Czy Pani Minister mogłaby wskazać, na jakim etapie są prace nad programem oraz na kiedy planowane jest jego wdrożenie?

3. Czy zdaniem Pani Minister wprowadzenie leków inkretynowych zwiększy możliwość leczenia, nie zwiększając znacznie środków finansowych przeznaczanych do tej pory na ten cel?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Wity**

**w sprawie działań rządu zmierzających
do wyjaśnienia katastrofy rządowego samolotu
TU-154M z dnia 10 kwietnia 2010 r.
w Smoleńsku (20447)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr 20447 posła Tadeusza Wity, w sprawie działań rządu zmierzających do wyjaśnienia katastrofy rządowego samolotu TU-154M z dnia 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, przedstawiam poniżej odpowiedzi na poszczególne pytania.

Ad 1–3. Rada Ministrów przyjęła w dniu katastrofy – 10 kwietnia 2010 r. – zalecenie zapewnienia możliwie najbardziej sprawnego postępowania wyjaśniającego jej przyczyny oraz zapewnienia jawności wyników tego postępowania. Realizując to zalecenie, poddano konsultacji m.in. z Rządowym Centrum Legislacji kwestie uwarunkowań prawnych dotyczących prowadzenia ww. postępowania. Problem ten był także m.in. przedmiotem konsultacji z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości, Naczelnej Prokuratury Wojskowej oraz Państwowej Komisji Badania Wypadków Lotniczych.

W wyniku tych konsultacji i analiz uznano, że – wobec braku innych właściwszych unormowań prawnych – optymalną realizacją ww. zalecenia Rady Ministrów jest prowadzenie postępowania wyjaśniającego przyczyny katastrofy według procedury wynikającej z konwencji chicagowskiej.

Zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym zgoda na zastosowanie tych procedur została wyrażona nie w formie pisemnej, ale poprzez wspólne zgodne działanie stron polskiej i rosyjskiej. Tak więc wyrazem zgody stron na sposób badania przyczyn katastrofy było podjęcie przez nie wspólnego działania według ww. konwencji.

W katastrofie z dnia 10 kwietnia uczestniczył państwowy statek powietrzny, więc do jej badania przepisy konwencji chicagowskiej nie mają bezpośredniego zastosowania. Jednakże w związku z brakiem innych uregulowań traktatowych, nieuregulowaniem sposobu realizacji porozumienia ministrów obrony Polski i Rosji z 1993 r. oraz podjęciem już działań przez stronę rosyjską według procedur konwencji chicagowskiej uznano za optymalne badanie katastrofy wg załącznika 13 konwencji chicagowskiej.

Należy też pamiętać, że standardem wynikającym zarówno z prawa międzynarodowego, jak i z do-

tychczasowej praktyki jest inicjowanie procesu badania wypadku lotniczego przez kraj miejsca wypadku. Skierowani niezwłocznie na miejsce katastrofy pod Smoleńskiem polscy specjaliści do badania przyczyn wypadków zostali poinformowani, że działa już komisja rosyjska prowadząca postępowanie według procedury opisanej w konwencji chicagowskiej. Polscy specjaliści uznali zastosowanie ww. konwencji za zasadne i podjęli współpracę według jej procedur ze stroną rosyjską.

Ad 4–5. Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego prowadzi badanie katastrofy samolotu TU-154M o numerze 101, jaka zaistniała w dniu 10 kwietnia 2010 r., na podstawie polskiego prawa, a w szczególności na podstawie ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.) oraz aktów wykonawczych wydanych zgodnie z zawartą w niej delegacją.

Do prac tej komisji nie mają więc zastosowania postanowienia Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w dniu 7 grudnia 1944 r. w Chicago (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212, z późn. zm.).

Ad 6. Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego prowadzi swoje badania wyłącznie w celach profilaktycznych i nie orzeka o winie ani nie wskazuje zakresu odpowiedzialności, tym samym poszukiwanie odpowiedzi na powyższe pytania nie leży w zakresie kompetencji komisji.

Ad 7. Sprawa wyboru sposobu badania przyczyn katastrofy była przedmiotem analiz i konsultacji wspomnianych w odpowiedzi na pytania 1–3. W ich trakcie analizowano również ww. porozumienie między ministrem obrony narodowej RP i ministrem obrony Federacji Rosyjskiej z dnia 7 lipca 1993 r. W wyniku tej analizy uznano, że wprowadzie art. 11 ww. porozumienia umożliwi badanie katastrof wspólnie przez organy polskie i rosyjskie, ale obie strony nie określiły żadnej procedury realizacji tego przepisu.

W celu wyjaśnienia przyczyn katastrofy możliwe więc było albo rozpoczęcie dwustronnych rozmów ze stroną rosyjską o uszczegółowieniu ww. przepisu, albo – co uznano za właściwsze – natychmiastowe podjęcie badań przy zastosowaniu już istniejącej procedury wynikającej z konwencji chicagowskiej.

Ad 8–10. Sprawa procedowania w zakresie konwencji chicagowskiej była konsultowana m.in. z RCL i została omówiona powyżej (odpowiedź na pytania 1–3). Biorąc pod uwagę całokształt uwarunkowań, wybrano optymalny sposób postępowania, zakładając, że będzie zapewniał:

- możliwość natychmiastowego podjęcia badania przyczyn katastrofy,
- jawność dokonanych ustaleń,
- możliwość pełnego udziału przedstawicieli strony polskiej obecnych od dnia zdarzenia na miejscu katastrofy w prowadzonych badaniach,

— możliwość wzięcia udziału w badaniu przyczyn katastrofy przez szeroki krąg polskich ekspertów,

— możliwość oparcia się na procedurach wypracowanych na bazie doświadczeń międzynarodowych specjalistów.

Analizując procedurę prowadzenia badania przyczyn katastrofy pod Smoleńskiem, brano również pod uwagę konieczność zapewnienia maksymalnej skuteczności prowadzonego postępowania badawczego, które w znacznej mierze musiało być dokonane na terytorium Federacji Rosyjskiej przy wykorzystaniu znajdującego się tam materiału dowodowego oraz przy współpracy służb rosyjskich.

Ad 11–12. Akredytowany przedstawiciel RP przy MAK informował KPRM o swoich działaniach i współpracy z MAK. Informacje akredytowanego przedstawiciela były też przekazywane do KBWL LP. Spis nieotrzymanych przez akredytowanego przedstawiciela materiałów znajduje się w uwagach RP do projektu raportu końcowego MAK.

Ad 13. Do badania prowadzonego przez Międzypaństwowy Komitet Lotniczy został wyznaczony akredytowany przedstawiciel RP pan Edmund Klich i to on był upoważniony do otrzymywania w imieniu naszego kraju kopii wszystkich dokumentów związanych ze sprawą, które powinien następnie przekazać właściwym podmiotom zgodnie z decyzjami podejmowanymi w tym zakresie przez polski rząd. Od chwili przekazania stronie rosyjskiej uwag do projektu raportu końcowego z badań MAK komisja nie otrzymała tą drogą żadnych nowych dokumentów.

Ad 14. Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego dołoży wszelkich starań, aby brak wnioskowanych dokumentów nie utrudnił jednoznacznego sformułowania ostatecznych wniosków z prowadzonego badania. Niemniej jednak zebrany i nadal zbierany materiał pozwala na sformułowanie zaleceń profilaktycznych, co jest podstawowym celem działania komisji. Z pewnością należy podkreślić, że członkowie komisji dokładają wszelkich starań, by pomimo pewnych niedostatków informacji, z którymi muszą się zmierzyć, swoje badania i wnioski z nich wynikające ustalić jak najbardziej precyzyjnie, wykorzystując swoje doświadczenie i wiedzę.

Ad 15. W dniu 31 maja 2010 r. w Moskwie minister spraw wewnętrznych i administracji Rzeczypospolitej Polskiej w imieniu Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego podpisał memorandum o porozumieniu w sprawie przekazania stronie polskiej zapisów rejestratorów pokładowych samolotu TU-154M numer pokładowy 101 Rzeczypospolitej Polskiej, który uległ katastrofie 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem. Na podstawie przedmiotowego memorandum w dniu 31 maja 2010 r. w Międzypaństwowym Komitecie Lotniczym (MAK) w obecności przedstawicieli obydwu stron, Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prokuratury Generalnej Federacji Rosyjskiej i MAK skopowano i przekazano kopie zapisów rejestratorów po-

kładowych i zapisów rozmów członków załogi wskazanego wyżej samolotu ministrowi spraw wewnętrznych i administracji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ad 16. Według Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z zapisami konwencji chicagowskiej (rozdział XVIII: „Spory i uchybienia”), wszelkie nieporozumienia między państwami – stronami konwencji w sprawie jej wykładni lub zastosowania konwencji i jej załączników mogą być rozwiązywane w drodze rokowań, a po ich niepowodzeniu może zostać skierowana skarga do Rady Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Art. 84 konwencji przewiduje także możliwość odwołania się od decyzji rady do powołanego ad hoc sądu polubownego. W przypadku braku porozumienia w sprawie składu sądu polubownego państwa mogą zastosować arbitraż międzynarodowy przewidziany w art. 85 konwencji. Istnieje także możliwość odwołania się do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

Ad 17. Badaniem okoliczności katastrofy samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem zajmuje się Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego kierowana przez ministra spraw wewnętrznych i administracji. Wyciążenie wniosków w sprawie popełnionych błędów oraz przyczyn katastrofy możliwe będzie po zakończeniu prac ww. komisji.

Z poważaniem

Szef Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów
Tomasz Arabski

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na ponowną interpelację posła
Jerzego Polaczka**

**w sprawie wyjaśnienia informacji dotyczącej
sprzecznych stanowisk GDDKiA
oraz Ministerstwa Finansów w zakresie
środków wynikających z oszczędności
przy przetargach na kontrakty drogowe
w latach 2009–2010 w kwocie 16 mld zł (20755)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r., sygn. akt SPS-023-20755p/11, przekazujące interpelację posła Jerzego Polaczka skierowaną do pana Donalda Tuska – prezesa Rady Ministrów, dotyczącą kwestii oszczędności uzyskanych na przetargach na kontrakty drogowe w latach 2009–2010, działając z upoważnienia preze-

sa Rady Ministrów, uprzejmie przekazują informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W programie określony został limit środków 82,8 mln zł na realizację zadań określonych w załączniku nr 1.

Przyjmując program, Rada Ministrów zaakceptowała nowe wartości kosztorysowe zadań, dla których przetargi zostały rozstrzygnięte przed tym dniem. Oznacza to, że wszystkie oszczędności, które pojawiły się do tego dnia, zostały rozpisane na zadania ujęte w załączniku nr 1.

W wyniku rozstrzygnięć dalszych przetargów, ale też w związku z innymi okolicznościami podczas realizacji programu mogą pojawić się wolne środki. Ich potencjalna wielkość została wyszacowana w programie na kwotę 3,3 mld zł (str. 17).

Odnosząc się do kwestii informacji nt. kontraktów zawieranych na budowę dróg krajowych w latach 2008–2010, w załączeniu przekazuję zestawienie zawierające listę podpisanych umów w zakresie realizacji projektów infrastrukturalnych na sieci dróg krajowych w latach 2008–2010. Przedmiotowe zestawienie zostało opracowane w podziale na poszczególne lata oraz poszczególne asortymenty zadań, zgodnie z systematyką przyjętą w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (autostrady, drogi ekspresowe, obwodnice oraz wzmocnienia i przebudowy)*).

W kwestii wskazania podstawy prawnej działań Rady Ministrów w zakresie określenia źródeł finansowania inwestycji drogowych należy wskazać, że przedmiotową podstawę stanowią ustawa z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2251, z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Izabeli Leszczyny**

**w sprawie przyznawania zasiłku
dla bezrobotnych osobom, które skorzystały
z preferencyjnych warunków opłacania
składek na ubezpieczenia społeczne w okresie
24 miesięcy od dnia rozpoczęcia działalności,
na podstawie art. 18a ustawy o systemie
ubezpieczeń społecznych (20764)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poseł Izabeli Leszczyny przekazaną przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20764/11, informuję uprzejmie, co następuje.

Zgodnie z art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych zalicza się okres opłacania składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności lub współpracy, jeżeli podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy stanowiła kwota wynosząca co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę.

Zgodnie natomiast z art. 18 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, ze zm.) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych będących osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku. Jednocześnie jednak zgodnie z art. 18a ust. 1 ww. ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1, w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Z powołanych przepisów art. 18 ust. 8 i art. 18a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, iż osoba może sama zdecydować, w jakiej wysokości opłacać będzie składkę na ubezpieczenia społeczne. Przepis art. 18a ust. 1 powołanej ustawy daje zatem jedynie możliwość, z której osoba może skorzystać lub nie. Dokonując wyboru wysokości opłacanej składki, tym samym osoba dokonuje wyboru, czy okres prowadzenia działalności gospodarczej będzie miała lub nie zaliczony do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych.

*). Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

W mojej opinii brak jest tutaj pokrzywdzenia osób, które opłacały niższe składki na ubezpieczenia społeczne. Skorzystały one bowiem z uprawnienia do opłacania niższej składki, a zatem uzyskały dodatkowe środki, które gdyby z ww. uprawnienia nie skorzystały, musiałyby odprowadzić do ZUS.

Nie można zatem powiedzieć, iż osoby takie są w gorszej sytuacji niż osoby, które opłacały składkę w wyższej wysokości. Prawo daje bowiem możliwość wyboru – można odprowadzać składkę w wyższej wysokości niż wskazana najniższa podstawa 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia i wówczas mieć zaliczony okres prowadzenia działalności gospodarczej z opłacaniem takiej wyższej składki do okresu uprawniającego do zasiłku lub opłacać składkę w najniższej dopuszczalnej wysokości, ale wówczas bez zaliczenia okresu prowadzenia takiej działalności do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych. Wybór należy zatem do osoby rozpoczynającej prowadzenie działalności gospodarczej. Gdyby okres z opłacaniem niższej składki potraktować tak samo jak okres odprowadzania składki w wymaganej przez ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wysokości, to okazałoby się, iż pokrzywdzone są te osoby, które z możliwości opłacania niższej składki nie skorzystały. Wówczas to one mogłyby czuć się pokrzywdzone, bo przecież opłacały składkę w wyższej wysokości, aby okres prowadzenia takiej działalności mógł być zaliczony do okresu uprawniającego do zasiłku.

Jednocześnie to, czy dany okres zatrudnienia, wykonywania umów cywilnoprawnych, prowadzenia działalności jest lub nie zaliczany do okresu uprawniającego do zasiłku, ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy uzależnia od wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia lub podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy. Wprowadzenie tutaj odmiennych od generalnej zasady przepisów, które pomimo odprowadzania niższej niż wymagana składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy pozwalałyby na zaliczanie okresu prowadzenia działalności do okresu uprawniającego do zasiłku, stawiałyby pozostałe osoby ubiegające się o zasiłek w gorszej sytuacji i to bez logicznego uzasadnienia. Osoby takie mogłyby bowiem wysnuć uzasadniony wniosek, iż ustawodawca nie tylko umożliwia pewnej grupie osób skorzystanie z preferencyjnych zasad opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, to dodatkowo jeszcze na preferencyjnych zasadach pozwala na zaliczanie takiego okresu do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych.

Reasumując, nie przewiduję prac legislacyjnych w kierunku zmiany aktualnego stanu prawnego w poruszonym zakresie, gdyż w mojej opinii nie byłoby to zasadne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację
posła Stanisława Steca**

**w sprawie równych warunków ubezpieczeń
społecznych dla producentów rolnych (20867)**

Odpowiadając na pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-20867p/11, dotyczące dodatkowych wyjaśnień do interpelacji posła Stanisława Steca w sprawie równych warunków ubezpieczeń społecznych dla producentów rolnych, uprzejmie informuję, co następuje.

Prace nad opracowaniem koncepcji zmian w systemie ubezpieczenia społecznego rolników toczą się w ramach Międzyresortowego Zespołu do spraw Reformy Systemu Ubezpieczenia Społecznego Rolników pod przewodnictwem pana Michała Boniego, ministra – członka Rady Ministrów, szefa Zespołu Doradców Strategicznych. Zadanie przygotowania koncepcji reformy ubezpieczenia społecznego rolników ujęte jest w części zadaniowej „Programu prac rządu na 2011 r.”. Zgodnie z tym dokumentem głównymi celami podejmowanych działań w powyższym zakresie jest:

1) racjonalizacja wydatków budżetowych na system ubezpieczenia społecznego rolników poprzez m.in. ukierunkowanie dotacji na sfinansowanie ubezpieczenia emerytalno-rentowego rolnikom, których dochody uniemożliwiają sfinansowanie tego ubezpieczenia z własnych dochodów osiąganych z działalności rolniczej;

2) zniesienie generowanych przez obecny system antybodźców do podejmowania działalności pozarolniczej na terenach wiejskich;

3) zwiększenie swobody przepływu ubezpieczonych pomiędzy systemem ubezpieczenia społecznego rolników a powszechnym systemem ubezpieczeń społecznych.

W trakcie dotychczasowych prac zespołu nie było rozważane rozszerzenie kręgu osób ubezpieczonych w systemie ubezpieczenia społecznego rolników na osoby utrzymujące się z pracy w rolnictwie, jako członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych. Nie widzę jednak przeszkód podjęcia tematu w trakcie dalszych prac nad koncepcją reformy. Jednocześnie informuję, że wypracowana przez ww. zespół koncepcja reformy systemu ubezpieczenia społecznego rolników zanim przyjmie kształt stosownej ustawy poddana zostanie debacie publicznej, podczas której określone zainteresowane grupy społeczne będą mogły wyrazić swoją opinię w zakresie proponowanych

zmian, jak również zgłosić wnioski ewentualnych nowych rozwiązań prawnych.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Pałysa**

**w sprawie postępowania administracyjnego
dotyczącego projektowania drogi ekspresowej
S7 na odcinku Chęciny – Jędrzejów (21453)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Andrzeja Pałysa w sprawie postępowania administracyjnego dotyczącego projektowania drogi ekspresowej S7 na odcinku Chęciny – Jędrzejów, przekazaną pismem z dnia 25 marca, znak: SPS-023-21453/11, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

W dniu 13 października 2010 r. wpłynęło do generalnego dyrektora ochrony środowiska odwołanie Stowarzyszenia Mieszkańców Ziemi Świętokrzyskiej na rzecz Ekologii i Rolnictwa „Ekomasz” od decyzji regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Kielcach z dnia 14 września 2010 r. o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji polegającej na budowie drogi ekspresowej S7 na odcinku Chęciny – Jędrzejów. W dniu 4 listopada 2010 r. wpłynęło do generalnego dyrektora ochrony środowiska uzupełnienie odwołania. Zawiadomieniem z dnia 9 grudnia 2010 r. organ II instancji powiadomił strony o zmianie terminu załatwienia sprawy. Nowy termin załatwienia sprawy wyznaczono na 1 marca 2011 r. Następnie zawiadomieniem z dnia 1 marca 2011 r. powiadomiono strony o kolejnej zmianie terminu załatwienia sprawy. Nowy termin załatwienia sprawy wyznaczono na 16 maja 2011 r.

Już na wstępie należy wskazać na skomplikowany charakter sprawy. Inwestycja będzie polegać na budowie drogi ekspresowej na odcinku 21,8 km, na odcinku od węzła Chęciny do obwodnicy Jędrzejowa. Do realizacji wskazano bieg trasy wg wariantu VIA BIS. W proponowanym wariantcie trasa będzie przebiegała przez obszar bardzo cenny przyrodniczo, przetrnie bowiem trzy obszary Natura 2000: Dolina Nidy (PLB260001) Ostoja Sobkowsko-Korytnicka (PLH260032) oraz Wzgórza Chęcińsko-Kieleckie (PLH260041). Ponadto w pobliżu inwestycji znajdują się obszary Natura 2000: Dolina Białej Nidy PLH260013 oraz Dolina Czarnej Nidy PLH220016.

Obszar Dolina Nidy jest ostoją ptasią o randze europejskiej. Występuje tam co najmniej 30 gatunków ptaków wymienionych w załączniku I do dyrek-

tywy ptasiej. W okresie lęgowym obszar zasiedla co najmniej 1% populacji krajowej następujących gatunków ptaków: bączek, bąk, ślepowron, błotniak łąkowy, błotniak stawowy, błotniak zbożowy, bocian czarny, czapla biała, dzięcioł białoszyi, mewa czarnogłowa, perkoz dwuczuby, perkoz rdzawoszyi, perkozek, zausznik, gęgawa, cyranka, cyraneczka, krakwa, płaskonos, podgorzałka, czernica, głowienka, helmiatka, kropiatka, zielonka, krwawodziób, rycyk, dudek, remiz. W stosunkowo wysokim zagęszczeniu występują: bocian biały, derkacz, wodnik, rybitwa białoczelna, podróżniczek, zimorodek, gąsiorek, dziwonia, srokoz, trzciniak, brzęczka, świerszczak, strumieniówka i słowik szary. Zagrożeniem dla tego obszaru są m.in. obniżanie poziomu wód gruntowych, osuszenie terenu, odwadnianie, melioracje, zanieczyszczenie wód.

Obszar Ostoja Sobkowsko-Korytnicka zabezpiecza areal występowania muraw kserotermicznych i stanowi połączenie pomiędzy tymi siedliskami na Ponidziu i w obszarze chęcińskim. Stanowi również przedłużenie Doliny Nidy ku północy, będąc łącznikiem z Białą Nidą i Czarną Nidą, a dalej Lubrzanką i Wierną Rzeką. Jest ważnym korytarzem ekologicznym obejmującym naturalne rzeki niżowe oraz towarzyszące im łąki świeże i zmiennowilgotne, a także wzgórze głównie o charakterze kserotermicznym. Najcenniejsze obok muraw kserotermicznych są siedliska wapiennych piasków. Jest to jednocześnie jeden z większych kompleksów ekstensywnie użytkowanych łąk w regionie. Godne uwagi są również starorzecza Nidy. Łącznie w obszarze tym stwierdzono występowanie 13 typów siedlisk przyrodniczych określonych w załączniku I do dyrektywy Rady 92/43/EWG (dyrektywy siedliskowej). Szerokie, piaszczyste koryta rzeczne zasiedla bardzo liczna populacja ważki – trzepli zielonej, oraz dwa gatunki ryb wymienione w załączniku II dyrektywy siedliskowej – koza i piskorz. Dolinę zasiedlają także trzy gatunki mięczaków i jeden gatunek motyla dziennego wymienione w załączniku II dyrektywy siedliskowej. Rozległe łąki i kompleks stawów w Korytnicy stanowią ponadto tereny żerowiskowe i lęgowe dla ptaków wodno-błotnych i miejsce rozrodu kumaka nizinnego.

Zagrożenie dla przedmiotowego obszaru stanowią niekorzystne zmiany sukcesyjne na obszarze muraw kserotermicznych, napiaskowych, łąk i starorzeczy. Zmiany te przebiegają na skutek zmiany sposobu użytkowania powierzchni, m.in. przekształcania łąk w grunty orne, zasypywania lub przekształcania starorzeczy w stawy hodowlane, a także na skutek eutrofizacji siedlisk, przesuszenia terenu, niewłaściwych sposobów zalesień.

Obszar Wzgórza Chęcińsko-Kieleckie charakteryzuje się wysoką różnorodnością biologiczną. Zidentyfikowano w nim 25 rodzajów siedlisk wymienionych w załączniku I do dyrektywy siedliskowej oraz 2 gatunki wymienione w załączniku II do tej dyrektywy. Flora roślin naczyniowych obejmuje prawie 1200 gatunków, w tym 112 podlegających ochronie. Wystę-

puje tu ok. 212 gatunków uznawanych za ginące i zagrożone w regionie i kraju. Znajdują się tu także liczne stanowiska rzadkich bezkręgowców (motyli) oraz zimowiska nietoperzy. Unikatem są występujące tu płaty bardzo dobrze wykształconych świetlistych dąbrów, a także cenne florystycznie łąki trzęślicowe. Regionalnym unikatem są płaty nawapienych buczyn ze storczykami. Zagrożeniami dla tego obszaru mogą być obniżanie poziomu wód, presja urbanistyczna, niewłaściwa gospodarka leśna, wycianianie przydrożnych drzew, budowa dróg.

Należy wskazać, że w ramach inwestycji planowana jest m.in. budowa 4 obiektów mostowych, 3 węzłów, 14 wiaduktów, co będzie się wiązało ze znacznym wpływem na środowisko. Niezbędne jest zatem bardzo dokładne i szczegółowe przeanalizowanie planowanej inwestycji pod kątem jej wpływu na środowisko, w tym obszary i gatunki chronione. Należy także wskazać, iż kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się jedynie do kontroli zasadności zarzutów postawionych w stosunku do decyzji organu pierwszej instancji, lecz do całościowej analizy akt sprawy oraz kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji.

W trakcie analizy akt sprawy zaistniała konieczność wezwania inwestora do przedłożenia dodatkowych wyjaśnień. Pismem z dnia 3 marca 2011 r. wezwano inwestora na podstawie art. 50 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego do wyjaśnienia kwestii dotyczących zaplanowanych prac w korycie rzeki Nidy, związanych z budową nowej przeprawy mostowej oraz w jaki sposób będą one oddziaływać na gatunki oraz siedliska będące przedmiotem ochrony w obszarach Natura 2000: Dolina Nidy (PLB260001) oraz Ostoja Sobkowsko-Korytnicka (PLH260032). Należy podkreślić, że przedłożone przez inwestora w odpowiedzi na to pismo wyjaśnienia są niewystarczające. Nadal istnieje konieczność uzyskania dodatkowych informacji dotyczących wpływu przedmiotowej inwestycji na obszary Natura 2000. Aktualnie przygotowywane jest kolejne wezwanie inwestora do przedłożenia wyjaśnień. Po otrzymaniu odpowiedzi zostanie niezwłocznie wydana decyzja w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację posła
Henryka Siedlaczka**

**w sprawie likwidacji Urzędu Pocztowego
w miejscowości Chałupki (21471)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na ponowioną interpelację posła Henryka Siedlaczka, znak: SPS-023-21471p/11, w sprawie likwidacji Urzędu Pocztowego w miejscowości Chałupki, przedstawiam dodatkowe wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 3 pkt 14 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (t.j. z 2008 r. Dz. U. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.) za placówkę operatora uznaje się jednostkę organizacyjną operatora, agenta lub agenta pocztowego. Zatem przekształcenie urzędu bądź filii urzędu pocztowego w agencję pocztową nie powinno być utożsamiane z likwidacją placówki. Agencje pocztowe, tak jak urzędy pocztowe i filie urzędów pocztowych, świadczą usługi pocztowe o charakterze powszechnym oraz inne usługi, na które występuje zapotrzebowanie na danym obszarze. Przekształcenie placówki nie powoduje ograniczenia dostępu do powszechnych usług pocztowych.

Wymagania, jakie stawiane są operatorowi publicznemu w zakresie gęstości sieci placówek pocztowych, opisane są w § 44 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5, poz. 34, z późn. zm.). W uzupełnieniu do uprzednio przekazanych informacji pragnę dodać, że w myśl § 44 ust. 4 rozporządzenia wymagania w zakresie dostępności usług pocztowych przewidują konieczność utrzymywania w każdej gminie co najmniej jednej placówki pocztowej. Natomiast rozporządzenie to nie przewiduje, aby placówki pocztowe były obligatoryjnie zlokalizowane w miejscowościach położonych przy granicy państwa, również nie nakazuje, aby takie placówki miały formę urzędu pocztowego. Nałożenie na operatora publicznego takiego obowiązku mogłoby wpłynąć na wielkość ponoszonych przez niego kosztów, co w obliczu braku finansowania świadczenia usług pocztowych z budżetu państwa mogłoby negatywnie wpłynąć na jego sytuację finansową.

Ponadto minister infrastruktury, nowelizując w 2009 r. przepisy rozporządzenia, przewidział możliwość realizowania na terenach wiejskich lub o rozproszonej zabudowie podstawowych usług pocztowych u listonosza obsługującego rejon doręczeń – § 27b oraz § 28 stanowią, że przesyłki polecane i nie-rejestrowane a także przekazy pocztowe mogą być przyjmowane na terenach wiejskich lub o rozproszonej zabudowie przez listonosza obsługującego dany teren.

Rozmieszczenie placówek determinowane jest zatem wspomnianymi wskaźnikami gęstości sieci. Wybór formy organizacyjnej, jak również określenie czasu pracy konkretnej placówki leżą w kompetencjach Zarządu Poczty Polskiej. Decyzje w tym zakresie podejmowane są w odniesieniu do poszczególnych placówek pocztowych i opierają się na analizie obejmującej kwestie ekonomiczno-organizacyjne oraz wielkość popytu na usługi pocztowe.

Odnosząc się do kwestii utrzymania obiektów zażytkowych, pragnę wyjaśnić, że minister infrastruktury nie jest organem właściwym do wydawania rozstrzygnięć w tej sprawie. Wyjaśnienia odnośnie do możliwości przekazania przez Poczta Polską gminom mienia zostały zawarte w uprzednio udzielonej odpowiedzi.

Pragnę również wyjaśnić, że Poczta Polska nie jest zobowiązana do zapewnienia funkcjonowania takich instytucji, jak wspomniane w interpelacji Centrum Komunikacji Społecznej. Natomiast w przypadku sprzedaży lokali mieszkalnych znajdujących się w budynku urzędu pocztowego najemcy mają możliwość nabycia lokali na zasadach określonych w ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 24). Jeśli najemca jest osobą uprawnioną w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy, to przysługuje mu prawo pierwszeństwa nabycia wynajmowanego lokalu po obniżonej cenie. W myśl art. 6 ust. 4, jeśli osobą uprawnioną jest emeryt, rencista lub wdowa (wdowiec) po nim (po niej), cena nabycia mieszkania ustalana jest na 5% jego wartości.

Wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje wyjaśniają kwestie poruszone w interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie przyznania doktorantom prawa
do ulgi na przejazdy publicznymi środkami
komunikacyjnymi (21485)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pana posła Henryka Milcarza, przesłanej przy piśmie, znak: SPS-023-21485/11, z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie przyznania doktorantom prawa

do ulgi przy przejazdach publicznymi środkami komunikacyjnymi, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455) ustanowiła prawo do 51% ulgi dla doktorantów do ukończenia 35. roku życia przy przejazdach środkami publicznego transportu zbiorowego kolejowego w pociągach osobowych, pospiesznych i ekspresowych na podstawie biletów jednorazowych oraz w pociągach osobowych i pospiesznych na podstawie imiennych biletów miesięcznych, a także przy przejazdach środkami publicznego transportu zbiorowego autobusowego w komunikacji zwykłej i przyspieszonej na podstawie biletów imiennych miesięcznych. Wspomniane zmiany zostały wprowadzone do przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego. Przepisy przyznające doktorantom prawo do ulgowych przejazdów wejdą w życie 1 stycznia 2012 r. Do ustawy wprowadzono również przepis określający możliwość podjęcia przez jednostki samorządu terytorialnego decyzji o przyznaniu doktorantom ulgi w opłatach za przejazdy publicznymi środkami komunikacji miejskiej. Wyżej wymienione zmiany przepisów mają na celu przyznanie doktorantom uprawnień do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu, analogicznych do uprawnień przysługujących studentom.

2. Doktoranci są uczestnikami studiów trzeciego stopnia i tak jak studenci kształcący się na pierwszym i drugim stopniu studiów uzyskali prawo do zniżek na przejazdy. Obciążenie budżetu z tytułu przyznania im ulgi przy przejazdach środkami publicznego transportu zbiorowego kolejowego i autobusowego oszacowano na kwotę 1,8 mln zł.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Maria Elżbieta Orłowska

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jerzego Polaczka**

**w sprawie wykonywania nadzoru
właścicielskiego przez Skarb Państwa
w związku z praktykami Zarządu PLL LOT SA
(21488)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-023-21488/11, złożone w trybie interpelacji poselskiej przez pana Jerzego Polaczka, posła na Sejm Rzeczypospolitej

Polskiej, w sprawie wykonywania nadzoru właścicielskiego przez Skarb Państwa w związku z praktykami Zarządu PLL LOT SA, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Należy podkreślić, że minister skarbu państwa działa jako akcjonariusz PLL LOT SA, co determinuje zakres i dopuszczalne prawem formy wykonywania nadzoru właścicielskiego nad tym podmiotem. W szczególności zaznaczyć trzeba, iż stosownie do regulacji art. 375 (1) K.s.h. akcjonariusz nie może wydawać wiążących poleceń zarządowi dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zarząd ponosi pełną odpowiedzialność za podejmowane w tym zakresie działania. Zarząd posiada swobodę w doborze współpracowników, co przejawia się w szczególności w możliwości ustanowienia prokury jako szczególnego rodzaju pełnomocnictwa handlowego. Prokurenci powoływani są przez zarząd, a odwołani mogą zostać przez każdego z członków zarządu, w tym także przez członka zarządu wybranego przez pracowników spółki. Zatem ustanowienie prokury jest czynnością prawnie dopuszczalną oraz nie prowadzi, jak to wskazuje pan poseł, do obejścia prawa i naruszenia zasad ładu korporacyjnego w spółce. Zarząd ponosi nadal pełną odpowiedzialność za prowadzenie spraw spółki. Nadto ustanowienie prokury stanowi instrument powszechnie wykorzystywany w obrocie gospodarczym, w tym również był stosowany wielokrotnie w PLL LOT SA.

W kwestii podniesionego przez pana posła nieudostępnienia radzie nadzorczej przez zarząd informacji w przedmiocie kontraktów ww. prokurentów wskazuje, że zgodnie z art. 382 § 4 K.s.h. rada nadzorcza jako organ sprawujący nadzór nad działalnością spółki w celu wykonania swoich obowiązków może badać wszystkie dokumenty spółki, żądać od zarządu i pracowników sprawozdań oraz wyjaśnień, a także dokonywać rewizji stanu majątku spółki. Ministerstwo Skarbu Państwa nie posiada informacji o odmowie udostępnienia przedmiotowych dokumentów.

Odnosząc się do taryfy PROMO-LOT, na którą zwraca uwagę pan poseł, informuję, że taryfa ta była elementem polityki marketingowej spółki. Jak wskazuje Zarząd PLL LOT SA, celem przedmiotowej taryfy było zachęcenie klientów do korzystania z usług oferowanych przez PLL LOT SA, a także zmiana postrzegania narodowego przewoźnika jako „drogiej” linii lotniczej i w konsekwencji przekonanie pasażerów do oferty PLL LOT SA. W tym miejscu zaznaczyć trzeba, że PLL LOT SA utracił znaczną część rynku na rzecz linii lotniczych o charakterze niskokosztowym. Zarząd podkreśla również, że prowadzenie sprzedaży nadwyżkowej jest działaniem praktykowanym przez większość linii lotniczych i ma na celu zapewnienie właściwego obłożenia danego rejsu. Stanowi to procedurę niezależną od rodzaju taryfy, w jakiej sprzedawane są bilety. W przypadku odwołań rejsów, niezależnie od taryfy, w jakiej pasażer kupił bilet, linia lotnicza jest zobowiązana do zagwarantowania pasażerowi przelotów innymi sojuszniczymi liniami. Takie działania również są norma

w działalności linii lotniczych. W przypadku rejsów odwołanych dnia 21 lutego br., co podnosi pan poseł, większość z nich nie odbyła się z przyczyn technicznych, a nie handlowych. W ocenie zarządu taryfy typu PROMO-LOT były korzystne dla PLL LOT SA, ponieważ w przypadku niewykorzystania biletu przez pasażera nie powodowały konieczności zwrotu kosztów biletu oraz nie implikowały konieczności zmiany rezerwacji na inny rejs. Szczegółowe warunki taryfy zostały ujęte w regulaminie każdorazowo dostępnym i akceptowanym przez klienta w chwili zakupu biletu. W związku z tym, iż taryfa PROMO-LOT nie jest już dostępna w sprzedaży, dane, o które pan poseł prosi, wymagałyby analizy danych archiwalnych, co jest procesem złożonym i czasochłonnym, poza tym przedmiotowe informacje stanowią tajemnicę handlową spółki. Zatem przekazanie przedmiotowych danych wymaga szczególnej ochrony.

W kwestii wskazanej przez pana posła kampanii reklamowej w mediach niemieckich informuję, że miała ona miejsce od połowy maja do końca czerwca 2010 r. i związana była z promocją Polski, m.in. w związku z obchodami Roku Chopinowskiego. W kampanii uczestniczyła Polska Organizacja Turystyki. Kampania obejmowała dwa portale niemieckie – Merrian.de i Spiegel.de. Kampania PLL LOT SA obejmowała umieszczenie bannerów reklamowych z logo linii oraz informacji o cenach i destynacjach. Inne treści zamieszczone na stronie ww. portalów nie stanowiły fragmentu kampanii reklamowej. Portal Merrian.de jest głównym przewodnikiem turystycznym w Niemczech.

Odnosząc się do punktu interpelacji dotyczącego nienawiązanej współpracy w ramach wyczarterowania przez PLL LOT SA samolotu do Zjednoczonych Emiratów Arabskich dla grupy biznesmenów, stosownie do wyjaśnień przedstawionych w sprawie przez zarząd spółki informuję, że przywołana korespondencja stanowi fragment szerszych rozmów handlowych. Osoba reprezentująca kontrahenta – Higher Colleges of Technology – zwróciła się do PLL LOT SA z pytaniem o możliwość sponsorowania przelotu 13–15 biznesmenów. Oferta ta z uwagi na kwestie finansowe nie była do przyjęcia przez spółkę. W zamian zaproponowano wykonanie ww. operacji na zasadach rynkowych. Kontrahent dysponował już ofertami konkurencyjnymi, których poziom nie był do zaakceptowania dla spółki. W świetle tego, iż w ramach regularnej siatki połączeń PLL LOT SA rejsy do Zjednoczonych Emiratów Arabskich nie są wykonywane, a także wobec braku możliwości zrealizowania rejsu charterowego, ze strony spółki, zostały zaproponowane kontrahentowi na zasadach komercyjnych przeloty oferowane przez PLL LOT SA oraz partnerów ze Star Alliance. Takie działania stanowią regularną praktykę 27 członków sojuszu.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Łatas**

**w sprawie kontraktów pielęgniarских
powszechnie stosowanych w ZOZ-ach
w ostatnim czasie (21489)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Łatas w sprawie kontraktów pielęgniarских, przekazaną przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r. (znak: SPS-023-21489/11), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

W obecnym stanie prawnym na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarки i położnej pielęgniarка (położna) może wykonywać zawód w ramach indywidualnej praktyki pielęgniarки (położnej), która stanowi wykonywanie działalności gospodarczej. Obecnie są dwa rodzaje tej praktyki tzw. gabinetowa (stacjonarna) oraz wyłącznie w miejscu wezwania, w ramach której pielęgniarка (położna) nie posiada gabinetu. Na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej od 30 grudnia 1998 r. praktyka taka może zawrzeć umowę cywilnoprawną (tzw. kontrakt) z zakładem opieki zdrowotnej. Nie ma zakazu w ww. ustawach wykonywania zawodu pielęgniarки (położnej) w zakładzie opieki zdrowotnej w ramach indywidualnej praktyki. Jednakże w przypadku praktyki wyłącznie w miejscu wezwania tym miejscem staje się zakład opieki zdrowotnej (szpital), chociaż ideą tej praktyki było wzywanie pielęgniarки (położnej) przez pacjenta.

W nowej ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej utrzymana została możliwość wykonywania przez pielęgniarки (położne) zawodu w ramach indywidualnej praktyki, jak również możliwość zawierania kontraktów pomiędzy tymi praktykami a podmiotami leczniczymi (obecnymi zakładami opieki zdrowotnej). Jednakże w celu jednoznacznego wskazania, że miejscem wezwania nie może być szpital (przedsiębiorstwo podmiotu leczniczego), wprowadzono art. 20 oraz zrównano w prawach lekarzy i pielęgniarки (położne). Biorąc pod uwagę wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 grudnia 2005 r. (K 45/05), w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. przewidziano trzecią (obok gabinetowej oraz wyłącznie w miejscu wezwania) formę praktyki zawodowej (dla lekarzy, pielęgniarек oraz położnych) wyłącznie w szpitalu. TK w wyroku wskazał, że niedopuszczalne jest zakazywanie wykonywania indywidualnej praktyki w zakładzie opieki zdrowotnej, gdyż wtedy „dostęp do rynku świadczeń zdrowotnych zostałby pielęgniarcom i położnym wysoce utrudniony, a wręcz zamknięty”.

Uprzejmie informuję, że do Ministerstwa Zdrowia docierają sygnały o proponowaniu, przez kierowników zakładów opieki zdrowotnej, pielęgniarcom i położnym zamiany umowy o pracę na umowę cywil-

noprawną. W chwili obecnej nie ma podstaw, aby mówić o powszechności tego zjawiska, niemniej jego skalę będzie mogła ocenić Państwowa Inspekcja Pracy i samorząd zawodowy pielęgniarек i położnych dopiero po wejściu w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Zgodnie z art. 17 ust. 4 ww. ustawy „W celu monitorowania przestrzegania przepisów prawa pracy, kierownik raz na kwartał przekazuje Państwowej Inspekcji Pracy oraz właściwym organom samorządu zawodów medycznych informacje o liczbie osób, które wykonują zawód medyczny na podstawie umów cywilnoprawnych albo jako praktykę zawodową, z którą podmiot leczniczy zawarł umowę cywilnoprawną.”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie kontraktów pielęgniarских (21542)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie kontraktów pielęgniarских, przekazaną przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r. (znak: SPS-023-21542/11), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

W obecnym stanie prawnym na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarки i położnej pielęgniarка (położna) może wykonywać zawód w ramach indywidualnej praktyki pielęgniarки (położnej), która stanowi wykonywanie działalności gospodarczej. Obecnie są dwa rodzaje tej praktyki: tzw. gabinetowa (stacjonarna) oraz wyłącznie w miejscu wezwania, w ramach której pielęgniarка (położna) nie posiada gabinetu. Na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej od 30 grudnia 1998 r. praktyka taka może zawrzeć umowę cywilnoprawną (tzw. kontrakt) z zakładem opieki zdrowotnej. Nie ma zakazu w ww. ustawach wykonywania zawodu pielęgniarки (położnej) w zakładzie opieki zdrowotnej w ramach indywidualnej praktyki. Jednakże w przypadku praktyki wyłącznie w miejscu wezwania tym miejscem staje się zakład opieki zdrowotnej (szpital), chociaż ideą tej praktyki było wzywanie pielęgniarки (położnej) przez pacjenta.

W nowej ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej utrzymana została możliwość wykonywania przez pielęgniarки (położne) zawodu w ramach indywidualnej praktyki, jak również moż-

liwość zawierania kontraktów pomiędzy tymi praktykami a podmiotami leczniczymi (obecnymi zakładami opieki zdrowotnej). Jednakże w celu jednoznacznego wskazania, że miejscem wezwania nie może być szpital (przedsiębiorstwo podmiotu leczniczego), wprowadzono art. 20 oraz zrównano w prawach lekarzy i pielęgniarki (położne). Biorąc pod uwagę wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 grudnia 2005 r. (K 45/05), w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. przewidziano trzecią (obok gabinetowej oraz wyłącznie w miejscu wezwania) formę praktyki zawodowej (dla lekarzy, pielęgniarek oraz położnych) wyłącznie w szpitalu. TK w wyroku wskazał, że niedopuszczalne jest zakazywanie wykonywania indywidualnej praktyki w zakładzie opieki zdrowotnej, gdyż wtedy „dostęp do rynku świadczeń zdrowotnych zostałby pielęgniarkom i położnym wysoce utrudniony, a wręcz zamknięty”.

Uprzejmie informuję, że do Ministerstwa Zdrowia docierają sygnały o proponowaniu przez kierowników zakładów opieki zdrowotnej pielęgniarkom i położnym zamiany umowy o pracę na umowę cywilnoprawną. W chwili obecnej nie ma podstaw, aby mówić o powszechności tego zjawiska, niemniej jego skalę będzie mogła ocenić Państwowa Inspekcja Pracy i samorząd zawodowy pielęgniarek i położnych dopiero po wejściu w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Zgodnie z art. 17 ust. 4 ww. ustawy: „W celu monitorowania przestrzegania przepisów prawa pracy, kierownik raz na kwartał przekazuje Państwowej Inspekcji Pracy oraz właściwym organom samorządu zawodów medycznych informacje o liczbie osób, które wykonują zawód medyczny na podstawie umów cywilnoprawnych albo jako praktykę zawodową, z którą podmiot leczniczy zawarł umowę cywilnoprawną”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie kontrowersyjnego zakupu
przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych
w Bydgoszczy 20 luksusowych aut terenowych
(21550)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Piotra Polaka w sprawie zakupu przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych w Bydgoszczy 20 luksusowych aut terenowych (SPS-023-

-21550/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Decyzję o zakupie 20 samochodów wysokiej mobilności o podwyższonym standardzie podjął szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w 2010 r. na wniosek gestora, tj. szefa szefostwa Służby Czołgowo-Samochodowej, w celu uzupełnienia należności etatowych rodzajów Sił Zbrojnych. Wniosek taki został skierowany w formie projektu korekty do szefa Zarządu Planowania Rzeczowego P-8 Sztabu Generalnego WP. Korekta K.10/2010 do planu modernizacji technicznej została zatwierdzona przez szefa Sztabu Generalnego WP. Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego zostało przeprowadzone w 1. Bazie Materiałowo-Technicznej w Toruniu.

W związku ze zbliżającym się okresem prezydentury Polski w Unii Europejskiej w celu zabezpieczenia międzynarodowych wizyt podczas prezydentury w marcu br. wszystkie samochody zostały zgrupowane w 10. Pułku Samochodowym w Warszawie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie zasad nadzorowania
przez ówczesnego wiceprezesa NBP
działalności informatycznej spółki zależnej
NBP – Bazy i Systemy Bankowe sp. z o.o.,
która w latach 2005–2007 ponosiła
znaczne straty finansowe (21563)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, nr SPS-023-21563/11, z dnia 25 marca 2011 r. dotyczącego interpelacji posła Zbigniewa Kozaka informuję, że „sprawa związana z kulisami prowadzenia działalności” przez firmę Bazy i Systemy Bankowe sp. z o.o. nie była badana przez Centralne Biuro Antykorupcyjne. Zarząd spółki skierował do prokuratury zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia czynów zabronionych przez odwołanych członków władz Bazy i Systemy Bankowe sp. z o.o., co wyklucza podjęcie działań przez CBA.

Informuję również, że w korespondencji między Kancelarią Prezesa Rady Ministrów i Prokuraturą

Generalną pierwszy zastępca prokuratora generalnego zwrócił uwagę, iż na mocy ustawy z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw z dniem 31 marca 2010 r. prokurator generalny utracił legitymację do udzielania odpowiedzi na skierowane po tym dniu interpelacje i zapytania poselskie.

Wyjaśniam ponadto, że nie dysponuję informacjami odnośnie do działań Narodowego Banku Polskiego i Najwyższej Izby Kontroli, które są organami niezależnymi od administracji rządowej, i w związku z tym proszę o zwrócenie się w tej sprawie bezpośrednio do prezesów NBP i NIK.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań podejmowanych
przez prezesa RM i podległe mu służby,
związanych z zapewnieniem ochrony interesów
ekonomicznych i prawnych państwa
przy zatwierdzaniu przez właściwe organy
administracji publicznej projektów
dotyczących systemów komunikacji
elektronicznej (21564)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma nr SPS-023-21564/11 z dnia 25 marca 2011 r. dotyczącego interpelacji posła Zbigniewa Kozaka i grupy posłów informuję, że Urząd Komunikacji Elektronicznej nie uczestniczył w pracach legislacyjnych dotyczących konwersji opłat koncesyjnych należnych od niezależnych operatorów telefonii stacjonarnej (które miały miejsce w 2000 r. jeszcze przed powstaniem regulatora) ani w pracach dotyczących utworzenia organu administracji państwowej w postaci prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (prowadzonych jako inicjatywa poselska na przełomie 2005/2006 roku), stąd też nie zlecał w ramach takich postępowań żadnych usług prawnych. Nie świadczył również doradztwa prawnego na rzecz alternatywnych operatorów telekomunikacyjnych w zakresie budowy sieci telefonii nowej generacji (UMTS) oraz sieci szerokopasmowego dostępu do Internetu z wykorzystaniem technologii WiMAX, nie korzystał tak-

że z doradztwa prawnego ani innego w tych dwu zakresach. W wymienionych w piśmie pracach legislacyjnych związanych z usunięciem niezgodności przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne z porządkiem prawnym UE właściwy jest minister właściwy do spraw łączności. Prezes UKE w ramach dostosowania art. 39 i 40 Prawa telekomunikacyjnego do zgodności z prawem UE już na etapie prac sejmowych zlecił analizę zgodności z konstytucją dodanej w ramach prac sejmowej Komisji Infrastruktury poprawki do przedłożenia rządowego – umowa, o której mowa w pkt 7 niniejszego pisma.

Natomiast przygotowując w ramach międzyresortowego zespołu Polska cyfrowa projekt założeń i ustawy o wspieraniu rozwoju sieci i usług szerokopasmowych (usuwanie barier inwestycyjnych w telekomunikacji), prezes UKE korzystał z doradztwa prawnego, o którym mowa w pkt 1 poniżej.

Jednocześnie wskazać należy, że w ubiegłych latach w UKE zawarto następujące umowy w ramach przeprowadzonych zgodnie ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.) postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, dotyczące prac związanych z usuwaniem barier inwestycyjnych w telekomunikacji i dostosowaniem ustawy Prawo telekomunikacyjne do porządku prawnego Unii Europejskiej.

1. Umowa nr BFB-231-2-18/09 z dnia 2 kwietnia 2009 r.

Przedmiot umowy – świadczenie usług prawnych obejmujących:

a) udział w przygotowaniu i weryfikacji założeń do ustawy o rozwoju dostępu do sieci telekomunikacyjnych na obszarze kraju z punktu widzenia przepisów prawa, w szczególności ustalenie, czy przepisy prawa i ich interpretacja zostały prawidłowo zidentyfikowane w założeniach,

b) na podstawie zweryfikowanych założeń opracowanie systematyki ustawy o rozwoju dostępu do sieci telekomunikacyjnych na obszarze kraju,

c) doradztwo prawne przy redagowaniu poszczególnych przepisów ustawy o rozwoju dostępu do sieci telekomunikacyjnych na obszarze kraju;

d) weryfikację legislacyjną projektu ustawy o rozwoju dostępu do sieci telekomunikacyjnej na obszarze kraju, w tym uzasadnienia do projektu;

— wykonawca: Grynhoff, Woźny, Maliński spółka komandytowa z siedzibą w Warszawie, ul. Bonifraterska 17;

— wynagrodzenie: 125 660,00 zł brutto.

2. Umowa nr BAK/1112-4/09 z dnia 23 grudnia 2009 r.

Przedmiot umowy – sporządzenie opinii prawnej dotyczącej:

a) dopuszczenia tworzenia spółek SPV na potrzeby realizacji projektów regionalnych w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego,

1) korzystania z infrastruktury telekomunikacyjnej sieci regionalnych przez jednostki samorządu

terytorialnego z wyłączeniem procedury zamówień publicznych;

— wykonawca: M. S. i J. W.;

— wynagrodzenie: 98 000,00 zł brutto.

3. Umowa nr BFB-231-2/81/10 z dnia 21 grudnia 2010 r.

Przedmiot umowy – świadczenie usług prawnych w zakresie:

a) przygotowywania opinii, analiz i ekspertyz prawnych, modeli współpracy itp.,

2) przygotowywania opinii i interpretacji aktów prawnych oraz zmian legislacyjnych,

3) przygotowywania wzorów dokumentów (np. umów, elementów dokumentacji postępowania o udzielenie zamówienia publicznego),

4) rozstrzyganie bieżących problemów prawnych zgłaszanych przez beneficjentów ostatecznych projektu

– w celu publikacji w portalu Krajowego Forum Szerokopasmowego – Polska Szerokopasmowa, realizowanego w ramach projektu nr POIG.07.00.01-00-019/09 pod nazwą „System informacyjny o infrastrukturze szerokopasmowej i portal Polska Szerokopasmowa”;

— przedmiot umowy jest współfinansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”;

— wykonawca: Pacanowska-Wileńska i Wspólnicy spółka komandytowa z siedzibą w Warszawie, Al. Jeruzolimskie 99, lok. 31;

— wynagrodzenie: 455 182,00 zł brutto (współfinansowane).

4. Umowa nr BFB-231-2/6/11 z dnia 14 marca 2011 r.

Przedmiot umowy – świadczenie usług prawnych w zakresie:

a) przygotowywania opinii, analiz i ekspertyz prawnych, modeli współpracy itp.,

b) przygotowywania opinii i interpretacji aktów prawnych oraz zmian legislacyjnych,

c) przygotowywania wzorów dokumentów (np. umów, elementów dokumentacji postępowania o udzielenie zamówienia publicznego),

d) rozstrzyganie bieżących problemów prawnych zgłaszanych przez beneficjentów ostatecznych projektu,

– w celu publikacji w portalu Krajowego Forum Szerokopasmowego – Polska Szerokopasmowa, realizowanego w ramach projektu nr POIG.07.00.01-00-019/09 pod nazwą „System informacyjny o infrastrukturze szerokopasmowej i portal Polska Szerokopasmowa”;

— przedmiot umowy jest współfinansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”;

— wykonawca: Domański Zakrzewski Palinka spółka komandytowa z siedzibą w Warszawie, Rondo ONZ 1;

— wynagrodzenie: 455 182,00 zł brutto (współfinansowane).

Wskazać również należy, że na podstawie art. 4 pkt 8 oraz w związku art. 5 ustawy Prawo zamówień publicznych udzielono następujących zamówień o wartości nieprzekraczającej równowartości w złotych polskich kwoty 14 tys. euro.

1. Umowa nr BFB-221-1-21/09 z dnia 4 maja 2009 r.

Przedmiot umowy – sporządzenie opinii prawnej, której przedmiotem była ocena projektu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci szerokopasmowych w telekomunikacji oraz zmianie niektórych innych ustawy pod kątem zgodności/spójności z obowiązującymi przepisami prawa dotyczącymi:

1) samorządu terytorialnego, ze szczególnym uwzględnieniem zadań jednostek samorządu terytorialnego w ujęciu prawa polskiego i wspólnotowego,

2) problematyki pomocy publicznej w ujęciu prawa polskiego i wspólnotowego,

3) procedur postępowania przed organami administracji publicznej, ze szczególnym uwzględnieniem procedur w zakresie lokalizowania inwestycji;

— wykonawca: Domański Zakrzewski Palinka spółka komandytowa z siedzibą w Warszawie, Rondo ONZ 1;

— wynagrodzenie: 29 280,00 zł brutto.

2. Umowa nr BFB-231-1/46/09 z dnia 18 sierpnia 2009 r.

Przedmiot umowy – opracowanie projektu rozporządzenia na podstawie upoważnienia zawartego w art. 12 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci szerokopasmowych w telekomunikacji oraz zmianie niektórych ustaw, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa dotyczącymi w szczególności:

a) problematyki pomocy publicznej w ujęciu prawa polskiego i wspólnotowego,

b) wytycznych Komisji Europejskiej w zakresie dopuszczalnych przeznaczeń pomocy państwa i warunków jej udzielania,

c) samorządu terytorialnego, ze szczególnym uwzględnieniem zadań jednostek samorządu terytorialnego w ujęciu prawa polskiego i wspólnotowego;

— wykonawca: Domański Zakrzewski Palinka spółka komandytowa z siedzibą w Warszawie, Rondo ONZ 1;

— wynagrodzenie: 54 900,00 zł brutto.

3. Umowa nr BFB-231-1/78/09 z dnia 26 listopada 2009 r.

Przedmiot umowy – przygotowanie opinii prawnej w zakresie:

a) stosowania przez prezesa UKE art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), obejmującej w szczególności:

— analizę obowiązujących uregulowań prawnych w tym zakresie,

— analizę dotychczasowej praktyki regulatorów europejskich (ang. NRA – National Regulatory Authority) i Komisji Europejskiej w zakresie obowiązków

notyfikowania Komisji Europejskiej projektów środków zaradczych stosownie do art. 7 ust. 3 dyrektywy ramowej,

— wskazanie, jakie rodzaje rozstrzygnięć prezesa UKE powinny (a jakie nie powinny) być przedmiotem postępowania konsolidacyjnego – wraz z uzasadnieniem,

b) zasadności wyodrębnienia i analizy stopnia konkurencyjności rynków lokalnych w zakresie:

— usług telekomunikacyjnych świadczonych przez TVK,

— usług dostępu i rozpoczynania połączeń w sieciach stacjonarnych,

— usług dostępu do infrastruktury fizycznej,

— usług dostępu szerokopasmowego –

wraz z opisem uregulowań prawnych oraz dotychczasowej praktyki NRA i Komisji Europejskiej w tym zakresie,

c) implementacji postanowień porozumienia TP–UKE z dnia 22 października 2009 r. do decyzji regulacyjnych prezesa UKE, w szczególności poprzez:

— określenie, które z postanowień porozumienia mogą zostać wpisane do decyzji regulacyjnych,

— określenie, dla jakich rynków decyzje regulacyjne powinny zostać rozszerzone o postanowienia porozumienia, w tym w szczególności dotyczące rynku rozpoczęcia połączenia w publicznej sieci telefonicznej w stałej lokalizacji, rynku hurtowego (fizycznego) dostępu do infrastruktury sieciowej (w tym dostępu dzielonego lub w pełni uwolnionego) w stałej lokalizacji, rynku hurtowych usług dostępu szerokopasmowego,

— wskazanie ewentualnych innych rynków – wraz z uzasadnieniem,

— określenie, w jakiej formie i w ramach których obowiązków regulacyjnych postanowienia porozumienia miałyby znaleźć się w decyzjach regulacyjnych prezesa UKE – wraz z propozycją brzmienia takich postanowień,

d) przygotowywanej przez prezesa UKE strategii regulacyjnej na lata 2010–2012, w szczególności opinia prawna w zakresie przygotowanych w UKE dokumentów;

— wykonawca: Skoczyński Wachowiak Strykowski Kancelaria Prawna spółka komandytowa z siedzibą w Poznaniu przy ul. Libelta 26/2;

— wynagrodzenie: 65 880,00 zł brutto.

4. Umowa nr BFB-231-1-77/10 z dnia 6 sierpnia 2010 r.

Przedmiot umowy – opracowanie wzorów dokumentów niezbędnych do wdrożenia art. 17–24 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych:

a) wniosku przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej o współkorzystanie lub dostęp do infrastruktury technicznej,

b) umowy o współkorzystanie,

c) umowy o dostępie (odrębnie lub łącznie z umową o współkorzystanie),

d) wniosku o skrócenie terminu negocjacji umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej,

e) wniosku o decyzję prezesa UKE w sprawie współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej,

f) wniosku o zmianę umowy o współkorzystaniu lub o dostępie.

g) decyzji prezesa UKE w sprawie współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej,

h) decyzji prezesa UKE o zmianie umowy o współkorzystaniu lub dostępie do infrastruktury technicznej,

i) zgody prezesa UKE na wyłączenie jawności umowy o współkorzystaniu lub o dostępie,

j) odmowy prezesa UKE wyłączenia jawności umowy o współkorzystaniu lub o dostępie (odrębnie lub łącznie ze zgodą na to wyłączenie);

— wykonawca: Kancelaria Prawna Domino z siedzibą w Warszawie, ul. Łucka 15/2601;

— wynagrodzenie: 22 570,00 zł brutto.

5. Umowa nr BFB-231-1/99/10 z dnia 12 października 2010 r.

Przedmiot umowy – świadczenie usług prawnych obejmujących:

a) przygotowanie informacji prawnej dotyczącej:

— obowiązków jednostek samorządu terytorialnego związanych z podjęciem działalności telekomunikacyjnej, w tym w szczególności zgłaszania tej działalności do rejestrów prowadzonych przez prezesa UKE, w zakresie objętym ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju sieci i usług telekomunikacyjnych,

— trybu i sposobu wyłonienia partnera prywatnego w kontekście zmian ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym, wprowadzonych na podstawie art. 73 ustawy, o której mowa w pkt 1 lit. a),

— modeli współpracy pomiędzy podmiotem publicznym i prywatnym w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego dotyczącego działalności w sektorze telekomunikacyjnym w kontekście ustawy, o której mowa w pkt 1 lit. a),

— wielości partnerów publicznych oraz partnerów prywatnych, którzy mogą być stroną umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym w zakresie przedsięwzięć jednostek samorządu terytorialnego w telekomunikacji;

b) przygotowanie wzoru projektu umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym z zawiązaniem spółki celowej dla przedsięwzięcia w postaci zaprojektowania, budowy i eksploatacji regionalnej sieci szerokopasmowej;

— wykonawca: Grynhoff, Woźny i Wspólnicy spółka komandytowa z siedzibą w Warszawie, ul. Piękna 18;

— wynagrodzenie: 60 886,54 zł brutto.

6. Umowa nr BFB-231-1/122/10 z dnia 15 grudnia 2010 r.

Przedmiot umowy – przygotowanie na potrzeby prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej opraco-

wania rekomendującego, w jaki sposób jednostki samorządu terytorialnego w Polsce mogą realizować projekty budowy sieci szerokopasmowych, bez konieczności notyfikowania pomocy publicznej w ramach rekompensaty z tytułu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym;

— wykonawca: Grynhoff, Woźny i Wspólnicy spółka komandytowa z siedzibą w Warszawie, ul. Piękna 18;

— wynagrodzenie: 63 440,00 zł brutto.

7. Umowa nr BFB-231-1/17/11 z dnia 22 lutego 2011 r.

Przedmiot umowy – przygotowanie ekspertyzy prawnej w zakresie zgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprawki zgłoszonej w drugim czytaniu projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne (druk nr 3825), polegającej na dodaniu przepisu przejściowego ust. 5 do art. 206 ustawy Prawo telekomunikacyjne;

— wykonawca: Kancelaria Radcy Prawnego Marek Szewczyk z siedzibą w Poznaniu, ul. Szkolna 15/9;

— wynagrodzenie: 7000,00 zł brutto.

Nadmienić należy także, że urząd korzysta obecnie również z doradztwa prawnego polegającego na opiniowaniu projektów aktów prawnych oraz udziale w pracach nad opracowaniem zmian do obowiązujących przepisów prawnych w zakresie właściwości prezesa UKE, na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej z osobą fizyczną (panem J. L.), przy czym wynagrodzenie za realizację umowy wynosi 5000 zł brutto/miesięcznie.

Ministerstwo Rozwoju Regionalnego w związku z koordynacją prac nad przygotowaniem projektu „Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej” (SSPW) korzysta z usług doradztwa prawnego kancelarii Grynhoff, Woźny i Wspólnicy sp.k.

Żadna z wyżej wymienionych firm nie posiadała i nie posiada świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego.

Wyjaśniam również, że obowiązujące regulacje prawne nie przewidują instytucji udzielania „rękojmi” przez szefów służb lub Policji posłom i senatorom, co powoduje, że nie mogą oni gwarantować, iż wskazane w interpelacji procesy decyzyjne lub legislacyjne były realizowane w sposób zgodny z prawem. Zapewnienia prawidłowej realizacji nie może dać także „tarcza antykorupcyjna”, ponieważ jest to program o charakterze prewencyjnym, a nie gwarancyjnym. Informuję przy tym, że Centralne Biuro Antykorupcyjne, m.in. w związku z informacją Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, badało przetarg ogłoszony przez UKE na rezerwację dwóch częstotliwości, z których każda obejmuje 25 dwupleksowych kanałów radiowych z odstępem dwupleksowym 45 MHz, z zakresu 880,1–890,1 MHz i 925,1–935,1 MHz, na obszarze całego kraju, do wykorzystania w publicznej sieci telekomunikacyjnej, stwierdzając, że brak jest podstaw do wszczęcia postępowania kontrolnego.

Informuję ponadto, że działalność doradczo-konsultingowa kancelarii i biur prawnych, które biorą udział w projektowaniu szczegółowych założeń związanych z rozwojem systemów komunikacji elektronicznej, nie jest i nie była przedmiotem działań procesowych Policji, CBA i ABW w związku z ich działalnością na rzecz spółek meblowych, których akcje były notowane na publicznym rynku papierów wartościowych. Muszę przy tym dodać, że w korespondencji między Kancelarią Prezesa Rady Ministrów i Prokuraturą Generalną pierwszy zastępca prokuratora generalnego zwrócił uwagę, iż na mocy ustawy z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw z dniem 31 marca 2010 r. prokurator generalny utracił legitymację do udzielania odpowiedzi na skierowane po tym dniu interpelacje i zapytania poselskie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie tzw. kontraktów pielęgniarskich
(21568)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie kontraktów pielęgniarskich, przekazaną przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r. (znak: SPS-023-21568/11), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

W obecnym stanie prawnym na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarki i położnej pielęgniarka (położna) może wykonywać zawód w ramach indywidualnej praktyki pielęgniarki (położnej), która stanowi wykonywanie działalności gospodarczej. Obecnie są dwa rodzaje tej praktyki: tzw. gabinetowa (stacjonarna) oraz wyłącznie w miejscu wezwania, w ramach której pielęgniarka (położna) nie posiada gabinetu. Na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej od 30 grudnia 1998 r. praktyka taka może zawrzeć umowę cywilnoprawną (tzw. kontrakt) z zakładem opieki zdrowotnej. Nie ma zakazu w ww. ustawach wykonywania zawodu pielęgniarki (położnej) w zakładzie opieki zdrowotnej w ramach indywidualnej praktyki. Jednakże w przypadku praktyki wyłącznie w miejscu wezwania tym miejscem staje się zakład opieki zdrowotnej (szpital), chociaż ideą tej praktyki było wzywanie pielęgniarki (położnej) przez pacjenta.

W nowej ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej utrzymana została możliwość wykonywania przez pielęgniarki (położne) zawodu w ramach indywidualnej praktyki, jak również możliwość zawierania kontraktów pomiędzy tymi praktykami a podmiotami leczniczymi (obecnymi zakładami opieki zdrowotnej). Jednakże w celu jednoznacznego wskazania, że miejscem wezwania nie może być szpital (przedsiębiorstwo podmiotu leczniczego), wprowadzono art. 20 oraz zrównano w prawach lekarzy i pielęgniarki (położne). Biorąc pod uwagę wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 grudnia 2005 r. (K 45/05), w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. przewidziano trzecią (obok gabinetowej oraz wyłącznie w miejscu wezwania) formę praktyki zawodowej (dla lekarzy, pielęgniarek oraz położnych) wyłącznie w szpitalu. TK w wyroku wskazał, że niedopuszczalne jest zakazywanie wykonywania indywidualnej praktyki w zakładzie opieki zdrowotnej, gdyż wtedy „dostęp do rynku świadczeń zdrowotnych zostałby pielęgniarkom i położnym wysoce utrudniony, a wręcz zamknięty”.

Uprzejmie informuję, że do Ministerstwa Zdrowia docierają sygnały o proponowaniu przez kierowników zakładów opieki zdrowotnej pielęgniarkom i położnym zamiany umowy o pracę na umowę cywilnoprawną. W chwili obecnej nie ma podstaw, aby mówić o powszechności tego zjawiska, niemniej jego skalę będzie mogła ocenić Państwowa Inspekcja Pracy i samorząd zawodowy pielęgniarek i położnych dopiero po wejściu w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Zgodnie z art. 17 ust. 4 ww. ustawy: „W celu monitorowania przestrzegania przepisów prawa pracy, kierownik raz na kwartał przekazuje Państwowej Inspekcji Pracy oraz właściwym organom samorządu zawodów medycznych informacje o liczbie osób, które wykonują zawód medyczny na podstawie umów cywilnoprawnych albo jako praktykę zawodową, z którą podmiot leczniczy zawarł umowę cywilnoprawną”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Nowak**

**w sprawie tzw. kontraktów pielęgniarskich
stosowanych coraz powszechniej
w zakładach opieki zdrowotnej (21579)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Marii Nowak w sprawie kon-

traktów pielęgniarskich, przekazaną przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r. (znak: SPS-023-21579/11), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

W obecnym stanie prawnym na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarki i położnej pielęgniarka (położna) może wykonywać zawód w ramach indywidualnej praktyki pielęgniarki (położnej), która stanowi wykonywanie działalności gospodarczej. Obecnie są dwa rodzaje tej praktyki tzw. gabinetowa (stacjonarna) oraz wyłącznie w miejscu wezwania, w ramach której pielęgniarka (położna) nie posiada gabinetu. Na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej od 30 grudnia 1998 r. praktyka taka może zawrzeć umowę cywilnoprawną (tzw. kontrakt) z zakładem opieki zdrowotnej. Nie ma zakazu w ww. ustawach wykonywania zawodu pielęgniarki (położnej) w zakładzie opieki zdrowotnej w ramach indywidualnej praktyki. Jednakże w przypadku praktyki wyłącznie w miejscu wezwania tym miejscem staje się zakład opieki zdrowotnej (szpital), chociaż ideą tej praktyki było zwywanie pielęgniarki (położnej) przez pacjenta.

W nowej ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej utrzymana została możliwość wykonywania przez pielęgniarki (położne) zawodu w ramach indywidualnej praktyki, jak również możliwość zawierania kontraktów pomiędzy tymi praktykami a podmiotami leczniczymi (obecnymi zakładami opieki zdrowotnej). Jednakże w celu jednoznacznego wskazania, że miejscem wezwania nie może być szpital (przedsiębiorstwo podmiotu leczniczego), wprowadzono art. 20 oraz zrównano w prawach lekarzy i pielęgniarki (położne). Biorąc pod uwagę wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 grudnia 2005 r. (K 45/05), w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. przewidziano trzecią (obok gabinetowej oraz wyłącznie w miejscu wezwania) formę praktyki zawodowej (dla lekarzy, pielęgniarek oraz położnych) wyłącznie w szpitalu. TK w wyroku wskazał, że niedopuszczalne jest zakazywanie wykonywania indywidualnej praktyki w zakładzie opieki zdrowotnej, gdyż wtedy „dostęp do rynku świadczeń zdrowotnych zostałby pielęgniarkom i położnym wysoce utrudniony, a wręcz zamknięty”.

Uprzejmie informuję, że do Ministerstwa Zdrowia docierają sygnały o proponowaniu, przez kierowników zakładów opieki zdrowotnej, pielęgniarkom i położnym zamiany umowy o pracę na umowę cywilnoprawną. W chwili obecnej nie ma podstaw, aby mówić o powszechności tego zjawiska, niemniej jego skalę będzie mogła ocenić Państwowa Inspekcja Pracy i samorząd zawodowy pielęgniarek i położnych dopiero po wejściu w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Zgodnie z art. 17 ust. 4 ww. ustawy „W celu monitorowania przestrzegania przepisów prawa pracy kierownik raz na kwartał przekazuje Państwowej Inspekcji Pracy oraz właściwym organom samorządu zawodów medycznych informacje o liczbie osób, które wykonują zawód medyczny na podstawie umów cywilnoprawnych, albo

jako praktykę zawodową, z którą podmiot leczniczy zawarł umowę cywilnoprawną”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie Satelitarnego Centrum Operacji
Regionalnych SA (21588)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Wziątka w sprawie Satelitarnego Centrum Operacji Regionalnych SA (SPS-023-21588/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Satelitarne Centrum Operacji Regionalnych SA z siedzibą w Warszawie (SCOR SA) zostało utworzone w dniu 24 lipca 2003 r. w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego, zainicjowanego przez spółkę Techmex SA i Agencję Mienia Wojskowego, reprezentującą Skarb Państwa – ministra obrony narodowej. Jego kapitał zakładowy wynosił wówczas 1 000 000 zł i dzielił się na 1000 akcji imiennych o jednostkowej wartości nominalnej 1000 zł. Agencja Mienia Wojskowego objęła 350 akcji kapitału zakładowego, natomiast Techmex SA – 650. W wyniku kolejnych podwyższeń kapitału zakładowego SCOR SA (w 2005 r., 2006 r. i 2009 r.) agencja stała się posiadaczem 24,58%, a Techmex SA – 75,42% akcji spółki.

Głównym przedmiotem działalności SCOR SA jest dostarczanie wysokorozdzielczych zdjęć satelitarnych pochodzących przede wszystkim z satelity IKONOS i oferowanie produktów wytworzonych na ich podstawie. Spółka jest właścicielem stacji satelitarnej w Komorowie, której infrastruktura techniczna umożliwia pozyskiwanie zobrazowań z satelitów optycznych, bez dostępu do wysokorozdzielczych sensorów, w tym radarowych, niezbędnych do tworzenia nowoczesnego, efektywnego systemu rozpoznania obrazowego.

Potencjał SCOR SA jest związany z satelitą IKONOS, który kończy swój resurs. W takiej sytuacji kontynuacja działalności satelitarnej stacji odbiorczej w Komorowie uwarunkowana jest umową dostępu do satelitów nowej generacji np. Vord View 1 i 2 czy Geo Eye 1 oraz kosztowną gruntowną modernizacją dotychczasowej infrastruktury technicznej.

SCOR SA od połowy 2008 r. był objęty szczególnym nadzorem ze strony Agencji Mienia Wojskowego. Nadzór i monitorowanie SCOR SA napotykały trudności wynikające z sytuacji spółki, już wówczas bar-

dzo skomplikowanej. Od stycznia do lipca 2008 r. zarząd spółki funkcjonował jednoosobowo. Kolejne zarządy nie realizowały postanowień statutu dotyczących samodzielnego funkcjonowania SCOR SA na rynku i utworzenia własnych struktur organizacyjnych, co znakomicie ułatwiłoby kontrolowanie oraz monitorowanie spółki i być może uniemożliwiłoby doprowadzenie jej do obecnego stanu. Rada Nadzorcza, wobec ograniczenia do kolegiального wykonywania obowiązków zgodnie z art. 390 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, ze zm.), nie była w stanie, w sytuacji oporu ze strony przedstawicieli Techmex SA, przeprowadzić jakiegokolwiek kontroli. Wprawdzie podjęta została uchwała o udzieleniu pełnomocnictwa członkowi Rady Nadzorczej powołanemu przez agencję do przeprowadzenia kontroli, jednak ta nie doszła do skutku z powodu braku współpracy prezesa Zarządu SCOR SA i akcjonariusza Techmex SA z osobą upoważnioną do jej przeprowadzenia. Istotny jest również fakt, że księgi rachunkowe SCOR SA były prowadzone przez Techmex SA i wraz z innymi dokumentami pozostawały w siedzibie tego podmiotu w Bielsku-Białej.

Sytuacja finansowa SCOR SA już w 2008 r. była trudna, a jej drastyczne pogorszenie pod koniec 2009 r. oraz postawienie głównego jej akcjonariusza Techmex SA w stan upadłości spowodowało, że spółka utraciła płynność finansową i nie regulowała zobowiązań. W konsekwencji w dniu 2 marca 2010 r. Zarząd SCOR SA złożył do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie X Wydział Gospodarczy ds. Upadłościowych i Naprawczych wnioszek o ogłoszenie upadłości spółki, obejmującej likwidację jej majątku. Został on dwukrotnie oddalony przez sąd z uwagi na braki formalne.

Od śmierci prezesa zarządu spółki pozostaje ona bez zarządu, gdyż próba powołania przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy nowego prezesa nie powiodła się. Wobec praktycznie niefunkcjonujących organów SCOR SA i braku możliwości powołania ich przez akcjonariuszy, w styczniu bieżącego roku został złożony do sądu wniosek o ustanowienie kuratora sądowego dla spółki, który może złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości.

Pragnę nadmienić, że do dnia dzisiejszego wspomniany kurator sądowy dla spółki nie został ustanowiony. Ponadto, z uwagi na fakt, że sprawa jest rozwojowa, trudno w chwili obecnej wskazać kwotę pozostałą po przeprowadzeniu postępowania upadłościowego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaje w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy
oraz grupy posłów**

**w sprawie budowy zbiornika
przeciwpowodziowego Kotlarnia
na rzece Bierawce (21602)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Adama Krupy oraz grupy posłów, z dnia 16 marca 2011 r., znak: SPS-023-21602/11, w sprawie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotlarnia na rzece Bierawce, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

Ad 1. Czy budowa zbiornika przeciwpowodziowego o pojemności ogólnej 42,2 mln m³, zaś pojemności powodziowej 25,3 mln m³ wpisuje się w działania przeciwpowodziowe i gospodarki wodami państwa?

Budowa zbiornika przeciwpowodziowego Kotlarnia na rzece Bierawce o pojemności całkowitej 40,58 mln m³, w tym powodziowej 24,29 mln m³ wpisuje się w działania zmierzające do poprawy bezpieczeństwa przeciwpowodziowego regionu oraz gospodarki wodami państwa. Inwestycja wpisuje się w cele i zdania „Programu dla Odry – 2006” i wyszczególniona jest imiennie na liście rezerwowej kluczowych zadań inwestycyjnych (tabela 9.1 „Programu dla Odry – 2006”, aktualizacja, „Projekt”, Wrocław 2009). Budowa zbiornika umożliwi zmniejszenie w okresie powodzi przepływu w rzece Odrze o 100 m³/s poprzez całkowite skierowanie wody rzeki Bierawki do zbiornika.

Ad 2. Czy w ramach swoich kompetencji ministerstwo nie może doprowadzić do stworzenia umowy, która określałaby obowiązki stron biorących udział w inwestycji?

Ministerstwo zainicjowało działania zmierzające do budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotlarnia na rzece Bierawce poprzez wspomoczenie działań instytucji bezpośrednio zaangażowanych w realizację inwestycji. Umowa określająca obowiązki stron będących uczestnikami procesu inwestycyjnego powinna zostać sformułowana przez strony biorące udział w inwestycji.

Ad 3. Jaką resort środowiska widzi możliwość uzyskania pozwolenia budowlanego dla tej inwestycji, w sytuacji gdy część gruntów należy do Lasów Państwowych i nie może być przekazana prywatnemu podmiotowi?

Mając na uwadze uregulowania prawne dotyczące realizacji inwestycji hydrotechnicznych, w tym ustawę z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963), informuję, że pozyskanie pozwolenia na reali-

zacje przedmiotowego zadania nastąpi na podstawie przepisów tej ustawy. Zgodnie z art. 38a ustawy o lasach (Dz. U. z 2011 r. Nr 12, poz. 59) nieruchomości Skarbu Państwa w zarządzie Lasów Państwowych przeznaczone pod budowę zbiornika przeciwpowodziowego decyzją o pozwoleniu na realizację inwestycji wydaną w trybie przepisów ww. ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. stają się nieodpłatnie, z mocy prawa, przedmiotem trwałego zarządu ustanowionego na rzecz inwestora. Ustanowienie trwałego zarządu stwierdza wojewoda w drodze decyzji. Art. 29 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że do gruntów rolnych i leśnych objętych decyzją o pozwoleniu na realizację inwestycji nie stosuje się przepisów o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Ad 4. Czy resort środowiska w ramach obowiązującego prawa widzi możliwość rozpoczęcia tej inwestycji przez prywatnego inwestora, tj. Kopalnię Piasku Kotlarnia SA lub RZGW w Gliwicach w 2011 r., gdyż po tym roku znaczna część dokumentacji ulega dezaktualizacji?

Inwestorem budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotlarnia na rzece Bierawce może być zarówno Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gliwicach, jak i prywatny podmiot, tj. Kopalnia Piasku Kotlarnia SA, który jeśli posiada odpowiednie środki finansowe może rozpocząć inwestycję w 2011 r. W przypadku konieczności pozyskania dodatkowych środków finansowych przez inwestora rozpoczęcie realizacji inwestycji w 2011 r. będzie uzależnione od wprowadzenia tego zadania na listę projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Mając na uwadze fakt, iż projekty umieszczone obecnie na liście projektów indywidualnych wykorzystują w całości dostępną alokację w ramach działania 3.1: Retencjonowanie wody i zapewnienie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego PO IiŚ, nie ma możliwości wpisania ww. inwestycji na listę projektów indywidualnych. Zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Rozwoju Regionalnego ewentualne rozszerzenie listy projektów indywidualnych może nastąpić jedynie pod warunkiem dostępności środków finansowych w ramach danego działania. Realizacja tak ważnego przedsięwzięcia z zakresu ochrony przeciwpowodziowej może odbywać się również w oparciu o ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2009 r. Nr 19, poz. 100, z późn. zm.).

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji pana posła Adama Krupy.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie nowelizacji ustaw Prawo
o szkolnictwie wyższym, o stopniach
naukowych i tytule naukowym
oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki,
która przewiduje możliwość bezpłatnego
studiowania na drugim kierunku dla jedynie
10% najlepszych studentów
danego kierunku studiów (21603)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pana posła Wojciecha Kossakowskiego, przesłanej przy piśmie, znak: SPS-023-21603/11, z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie wprowadzenia odpłatności za drugi kierunek studiów, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. W ostatnich latach obserwujemy wzrost liczby studentów studiujących kilka kierunków studiów. Z przeprowadzonych przez MNiSW analiz wynika, że w uczelniach publicznych jednocześnie na dwóch lub więcej kierunkach studiów stacjonarnych w uczelni macierzystej studiuje 6,94% studentów, a biorąc pod uwagę studiowanie również w uczelniach innych niż macierzysta – 9,21% studentów. Studiowanie drugiego kierunku studiów wiąże się często z dokonaniem nieprzemyślanego wyboru kierunku, który różni się z oczekiwaniami studenta. Z tego też powodu studia na takim kierunku są przerywane.

2. Z przeprowadzonych analiz wynika, iż najwięcej studentów studiuje na kierunkach ekonomicznych oraz administracyjnych – 23%, społecznych – 13,9%, pedagogicznych – 12%, humanistycznych – 8,8%. Wśród studentów tych kierunków są studenci studiujący równoległe dwa kierunki studiów. Studiujący dwa lub więcej kierunków studiów nie są zazwyczaj osobami, które po kilku latach studiów i bardzo dobrych wynikach decydują się podjąć jeszcze jeden kierunek studiów, ale to studenci, którzy prawie równoległe rozpoczynają kilka kierunków studiów, ostatecznie kończą tylko jeden z nich. Takie działania ograniczają dostęp do studiów bezpłatnych osobom z nieco słabszymi wynikami z matury. Mając powyższe na uwadze, należało zaproponować rozwiązanie, które dawałoby szansę na bezpłatne studia większej liczbie młodzieży, nie ograniczając jednocześnie możliwości studiowania drugiego kierunku studiów przez najlepszych studentów.

3. Nowe przepisy dotyczące możliwości pobierania opłat za niektóre usługi edukacyjne będą dawały wszystkim osobom prawo do podjęcia studiów na drugim kierunku w uczelni publicznej bez wnoszenia opłat, ale bezpłatne kontynuowanie tych studiów będzie możliwe tylko dla najlepszych studentów, tzn.

tych, którzy spełnią kryteria uzyskania stypendium rektora dla najlepszych studentów.

4. Znowelizowana ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym zapewni nie tylko bardziej sprawiedliwy dostęp do bezpłatnego kształcenia, ale jednocześnie skłoni do bardziej przemyślanego wyboru kierunku studiów i projektowania własnej kariery zawodowej, a także większego zainteresowania ofertą kształcenia na kierunkach, których absolwenci poszukiwani są na rynku pracy. Rozwiązanie to jest spójne ze zmianami dotyczącymi autonomii programowej, która powinna wpłynąć na zmianę oferty kształcenia dostosowanej do potrzeb rozwoju gospodarki i rynku pracy, i w konsekwencji ograniczyć potrzebę studiowania kilku kierunków równocześnie. Oznacza to, że po wdrożeniu nowych przepisów student będzie mógł studiować jeden kierunek, a wybierając dla siebie interesujące go dodatkowe zagadnienia (kursy) w ramach dodatkowych 30 punktów ECTS, będzie podwyższać swoje kwalifikacje zawodowe bez konieczności studiowania drugiego kierunku. Nowelizacja sprzyja także tworzeniu kierunków interdyscyplinarnych i międzyobszarowych, w ramach których student będzie mógł bezpłatnie studiować dzisiejsze dwa lub więcej kierunków.

5. W związku z powyższym ww. przepisy ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw nie spowodują zwiększenia przychodów budżetowych, natomiast wpłyną na zwiększenie dostępu do bezpłatnych studiów osób rozpoczynających kształcenie na pierwszym kierunku studiów oraz lepsze dostosowanie kształcenia do potrzeb rynku pracy.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Maria Elżbieta Orłowska

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie planowanych zmian
w zakresie handlu wyrobami tytoniowymi
(21627)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie planowanych zmian w handlu wyrobami tytoniowymi przekazaną ministrowi gospodarki przy piśmie Pana Marszałka nr SPS-023-21627/11 z 30 marca br., przedstawiam następujące wyjaśnienia.

1. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie dostosowania ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych państw członkowskich dotyczących produkcji, prezentacji i sprzedaży wyrobów tytoniowych ma na celu:

1) uporządkowanie i ułatwienie funkcjonowania unijnego rynku wyrobów tytoniowych,

2) zapewnienie przy tym wysokiego poziomu ochrony zdrowia.

W związku z inicjatywami Parlamentu Europejskiego zmierzającymi do zmniejszenia strat zdrowotnych i populacyjnych powodowanych epidemią tytoniową, zwłaszcza zwiększenia ochrony młodego pokolenia przed uzależnieniem od tytoniu, Komisja Europejska przygotowuje założenia zmian w dyrektywie 2001/37. Raport z 2007 r. o implementacji i funkcjonowaniu przepisów dyrektywy w krajach członkowskich roku wskazuje m.in. potencjalne obszary wprowadzenia takich zmian, przedstawiając główne problemy:

— ostrzeżenia stosowane w poszczególnych krajach członkowskich różnią się stosowaniem formy ilustrowanej,

— sposób raportowania o dodatkach stosowanych przez producentów wyrobów tytoniowych jest różny, co utrudnia prace analityczne i porównawcze na poziomie wspólnotowym,

— niektóre kraje stosują listy dozwolonych lub zabronionych dodatków do wyrobów tytoniowych,

— informacje o zawartości smoły, nikotyny i tlenku węgla w dymie papierosowym na opakowaniach papierosów może implikować mylne przekonania konsumentów (np. że jedne papierosy są mniej szkodliwe od innych),

— produkty sprzedawane przez Internet często nie mają wymaganych ostrzeżeń na opakowaniach,

— dyrektywa nie uwzględnia nowych wyrobów tytoniowych lub nikotynowych (elektroniczne papierosy, napoje z nikotyną, guma do żucia, pasta do zębów zawierające nikotynę).

2. W czwartym kwartale ub.r. Komisja Europejska przeprowadziła szerokie konsultacje społeczne w krajach członkowskich UE na temat zakresu i kierunków potrzebnych zmian w dyrektywie. Były to otwarte konsultacje, w których swoje uwagi przekazywały różne instytucje, organizacje i osoby fizyczne. Wpłynęło wiele tysięcy opinii, które obecnie są w Komisji Europejskiej przedmiotem analiz, a rezultatem ma być raport przedstawiający wnioski z konsultacji.

Departament Zdrowia Publicznego Ministerstwa Zdrowia przekazał Komisji uwagi (w załączeniu^{*)} na temat zmian w dyrektywie uzgodnione z Ministerstwem Finansów, Ministerstwem Gospodarki i Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, które są również zainteresowane produkcją i obrotem wyrobami tytoniowymi.

3. W założeniach rewizji dyrektywy podstawowe znaczenie ma zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, a w tym cel wskazany przez Parlament Europejski – zmniejszenie strat zdrowotnych i ludnościowych powodowanych epidemią tytoniową, zwłaszcza zwiększenie ochrony młodego pokolenia przed uzależnieniem od tytoniu. Jediną drogą zmniejszenia zagrożeń ze strony chorób odtytoniowych jest zmniejszenie konsumpcji (palenia) tytoniu. Taki jest cel podejmowanych w Polsce, w pozostałych krajach Unii Europejskiej i na całym świecie działań legislacyjnych, jako niezbędnego składnika kompleksowej polityki zdrowotnej, społecznej i ekonomicznej prowadzącej do zmniejszenia narażenia ludności na choroby odtytoniowe. Elementy tej polityki i cele wyczerpująco charakteryzuje Ramowa Konwencja WHO o Ograniczeniu Użycia Tytoniu, do której przystąpiło ponad 160 krajów świata, w tym Rzeczpospolita Polska i Unia Europejska jako podmiot prawa międzynarodowego. Trudno byłoby zgodzić się, by o polityce zdrowotnej, w tym o ograniczaniu narażenia na dym tytoniowy, mieli decydować przedsiębiorcy zainteresowani maksymalizacją konsumpcji tytoniu, nawet jeśli rynek tytoniu przynosi znaczne kwoty przychodu budżetu państwa z podatku akcyzowego i VAT. Należy bowiem doceniać fakt, że straty społeczne powodowane chorobami odtytoniowymi (chorobowość, niepełnosprawność, przedwczesne zgony) przekraczają co najmniej dwukrotnie przychody budżetu z rynku tytoniowego.

4. Podnoszone przez organizacje gospodarcze zagrożenie ze strony nielegalnego obrotu jest zagadnieniem istotnym dla Polski i Unii Europejskiej, ale jego rozwiązanie nie może polegać na konkurowaniu dostępnością tytoniu dla konsumentów, zwłaszcza że etykiety ostrzegawcze czy reglamentacja dodatków zwiększających toksyczność wyrobów nie tworzą ułatwień dla nielegalnego obrotu.

5. Wnioskując ze stanu prac nad koncepcją dyrektywy – analizowane są wyniki konsultacji, brak raportu na ten temat, brak koncepcji nowelizacji dyrektywy – formułowanie stanowiska rządu jest przedwczesne. Nie istnieje bowiem przedmiot ewentualnego stanowiska rządu.

Z tego samego powodu – braku projektu zmian w dyrektywie – nie można wskazać elementów tych zmian, które generowałyby koszty dla budżetu czy przedsiębiorców.

Rozważane rozwiązania w dyrektywie, jak i przenoszenie ich do ustawodawstwa krajów UE ma na celu (wraz z działaniami edukacyjnymi, informacyjnymi i podatkowymi) zmniejszenie konsumpcji tytoniu. Główne konsekwencje społeczne i ekonomiczne polityki prowadzącej do zmniejszenia użycia tytoniu to przede wszystkim zmniejszenie zachorowalności na nowotwory złośliwe, choroby serca i naczyń, nie-nowotworowe choroby układu oddechowego, a zatem i zmniejszenie częstości przedwczesnych zgonów z powodu tych chorób. Oczekiwanie przez przedsiębiorców zajmujących się produkcją i obrotem wyro-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

bami tytoniowymi ograniczania polityki prozdrowotnej w obawie o konsekwencje ekonomiczne należałoby rozumieć jako dążenie do zapewnienia przez rząd warunków swobodnego rozwoju rynku tytoniowego. Byłoby to sprzeczne z nadrzędnymi celami polityki zdrowotnej i społecznej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jerzego Polaczka

w sprawie wyjaśnienia przyczyn
opóźnień prac projektowych dotyczących
modernizacji linii kolejowych będących
własnością PKP PLK SA i możliwych
konsekwencji dla pozyskiwania środków
Unii Europejskiej na rozwój linii kolejowych
w Polsce (21680)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jerzego Polaczka, nr SPS-023-21680/11, z dnia 30 marca 2011 r., skierowaną do prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska w sprawie wyjaśnienia przyczyn opóźnień prac projektowych dotyczących modernizacji linii kolejowych będących własnością PKP PLK SA i możliwych konsekwencji dla pozyskiwania środków UE na rozwój linii kolejowych w Polsce, w załączeniu przedstawiam poniższe informacje.

Ad 1. Przy ilu projektach modernizacji linii kolejowych wystąpiły opóźnienia w realizacji prac projektowych? Jakie było średnie opóźnienie w przygotowaniu dokumentacji projektowych i czego dotyczyły?

Według posiadanych informacji, na etapie realizacji umów zamawiający, tj. PKP Polskie Linie Kolejowe SA, niejednokrotnie stwierdzał trudności w przekazywaniu mu przez wykonawców produktów wynikających z realizacji umów. Otrzymana dokumentacja często charakteryzowała się niską jakością i dużą liczbą błędów, co uniemożliwiało jej odbiór przez zamawiającego. Utrudnienia te powodowały wykraczanie poza ustalone umowami oraz decyzjami KE ramy czasowe.

Opóźnienia w przekazaniu opracowań dokumentacji projektowych przez wykonawców wystąpiły w 14 projektach. Wynosiły one w granicach od 30 dni nawet do 5 lat. Główne czynniki powodujące opóźnienie to m.in.:

— zmiany obowiązujących przepisów prawa (w szczególności w zakresie decyzji lokalizacyjnych i środowiskowych),

— problemy formalnoprawne w określeniu transgranicznych oddziaływań środowiskowych,

— zmiany warunków technicznych przyłączeniowych,

— wprowadzenie w czasie trwania procedury oceny oddziaływania na środowisko nowych terenów na listę obszarów chronionych,

— długo trwające uzgodnienia w urzędach administracji publicznej,

— słaba jakość sporządzonej dokumentacji (nieśpójność materiałów, błędy i wady dokumentacji uniemożliwiającej jej odbiór),

— długo trwające procedury pozyskiwania decyzji administracyjnych,

— niewystarczające zaplecze kadrowe wykonawców.

Ad 2. W ilu projektach modernizacji linii kolejowych PKP PLK SA po zawarciu umowy z projektantem zmieniła założenia realizacji linii kolejowych i dlaczego?

Zmiany do założeń projektowych po zawarciu umowy nastąpiły w trzech projektach. W dwóch z nich zmiana założeń realizacji inwestycji dotyczyła zmiany prędkości dla pociągów pasażerskich (ze 160 km/h do 200 km/h), co było wynikiem ustaleń kierownictwa resortu w 2007 r. pod pana przewodnictwem. Natomiast w trzecim przypadku zmiana umowy dotyczyła opracowania dodatkowego wariantu przy sporządzaniu studium wykonalności.

Ad 3. W ilu opóźnionych projektach firmy projektowe musiały finansować prace niezwiązane bezpośrednio z projektowaniem (np.: geotechnika, geologia, prace geodezyjne) i jaki procent wartości umowy one stanowiły?

W projektach kolejowych nie występowały przypadki finansowania przez wykonawców prac niezwiązanych bezpośrednio z projektowaniem. Prace geologiczne, geotechniczne i geodezyjne stanowią niezbędny element projektowania – były określone w opisie przedmiotu zamówienia, w związku z tym podlegały wycenieniu w ofertach przez wykonawców. W niektórych umowach wartość umowy stanowił ryczałt, zatem nieznanym jest procent umowy, jaki stanowiły te prace. W pozostałych umowach procentowy udział tych prac w stosunku do zawartych umów był zróżnicowany w poszczególnych projektach. Dla przykładu:

— w projekcie FS 2004/PL/16/C/PT/005 pn. „Modernizacja linii kolejowej E59 Wrocław – Poznań, odcinek gr. woj. dolnośląskiego – Poznań” geotechnika i geodezja stanowiła 8,4% wartości umowy,

— w projekcie PO IiS 7.1–13 „Modernizacja linii kolejowej E30, etap II, odcinek Bielawa Dolna – Horka: budowa mostu przez Nysę Łużycką oraz elektryfikacja” geotechnika stanowiła 11,1% wartości umowy.

Ad 4. Jaki jest wpływ Ministerstwa Infrastruktury na umowy zawierane przez PKP PLK SA z wy-

konawcami prac projektowych modernizacji linii kolejowych? Czy w związku z finansowaniem prac projektowych ze środków Unii Europejskiej minister infrastruktury kontroluje umowy zawierane przez PKP PLK SA z wykonawcami prac projektowych?

Umowy, jakie zostały podpisane z wykonawcami w ramach prowadzonych przez PKP PLK SA unijnych projektów (z perspektywy finansowej UE 2000–2006), są przekazywane Ministerstwu Infrastruktury do kontroli ex ante w zakresie prawidłowości stosowania procedur dotyczących zamówień publicznych. Natomiast zadania kontrolne w zakresie umów, jakie zostały podpisane w ramach nowej perspektywy finansowej UE (lata 2007–2013), przejęło Centrum Unijnych Projektów Transportowych.

Ad 5. Czy umowy takie były lub są przez ministra infrastruktury zatwierdzane? Dlaczego umowy przewidują tak wysokie kary za opóźnienia, często przerażające kwotę samego zamówienia, w sytuacji gdy większość opóźnień powstaje z przyczyn niezależnych po stronie wykonawców prac projektowych?

W większości umów zawieranych przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA zawarto pojęcie „opóźnienie”, co powoduje, że naliczanie kar umownych jest konieczne niezależnie od udowodnionej winy wykonawcy. Gdyby ograniczyć naliczanie tylko do opóźnień zawinionych przez wykonawców, doszłoby do naruszenia zasad dyscypliny finansów publicznych. Nadzór prowadzony przez Ministerstwo Infrastruktury ma na celu zapewnienie, aby kary umowne były naliczane zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W odniesieniu do warunków ograniczających sumę naliczonych kar pragnę wyjaśnić, że począwszy od 2008 r. w kontraktach umieszczane są zapisy mówiące, że „łączna suma naliczonych kar umownych nie powinna przekroczyć 30% wartości ceny netto określonej w umowie”. Natomiast tego rodzaju klauzul nie zawierały umowy wcześniejsze, tj. zawierane do 2007 r., dlatego też kwestie rozliczenia kar umownych były rozstrzygane najczęściej na drodze ugody sądowej.

Polityka nieograniczonej odpowiedzialności odszkodowawczej wykonawców za opóźnienia była stosowana za czasów, gdy pan poseł był ministrem właściwym do spraw transportu. Obecne kierownictwo resortu zmieniło politykę w tym zakresie. Pragnę podkreślić, że zarówno zapisy kontraktowe o naliczaniu kar umownych za „opóźnienie” lub „zwłokę”, jak i konkretne sytuacje prowadzące do nałożenia ich na wykonawcę każdorazowo są przedmiotem analizy ze strony MI. Jednakże w wielu przypadkach ostateczna wysokość kar umownych może być ustalona w drodze ugody sądowej. Ponadto kary za nieterminową realizację są materia umowną i muszą dawać rękojmię wykonania terminowego zamówienia, gdyż wpływa to na dalsze etapy realizacji projektu.

Ad 6. Ile postępowań sądowych zakończyło się lub toczy się przeciwko PKP PLK SA w związku z niewypłaceniem wynagrodzenia za realizowane

prace projektowe dotyczące modernizacji linii kolejowych?

Dotychczas nie zostało zakończone żadne postępowanie sądowe przeciwko PKP PLK SA w związku z niewypłaceniem wynagrodzenia za zrealizowane prace projektowe. Toczą się obecnie dwa postępowania sądowe. Jednocześnie trwają rozmowy ugodowe. Dotychczas w związku z realizacją dokumentacji z wykonawcami przed sądem zawarto 11 ugód.

Ad 7. Jakie środki publiczne zostały wydane w związku z zapadłymi wyrokami lub zawartymi ugodami? Jakie środki unijne nie zostały wykorzystane (a więc są utracone przez Polskę) w związku z wejściem przez PKP PLK SA w spory z wykonawcami prac projektowych?

Aktualnie trwa rozliczanie projektów FS 2004–2006 dotyczących przygotowania dokumentacji przedprojektowej i projektowej. Tym samym PKP PLK SA przedstawia do weryfikacji dokonane płatności, na podstawie których przygotowywane są wnioski o płatność końcową dla projektów. Trwają także rozmowy z Komisją Europejską dotyczące możliwości przedłużenia okresu realizacji niektórych projektów. Nie można więc jeszcze określić ostatecznych kwot środków publicznych wypłaconych wykonawcom na podstawie ugód, jak i wysokości niewykorzystanych środków w projektach Funduszu Spójności.

Ad 8. Czy rząd jest w posiadaniu informacji o upadłościach lub utracie płynności finansowej przez firmy projektowe, wynikających z przedstawionej wyżej polityki PKP PLK SA?

Na dzień dzisiejszy Ministerstwo Infrastruktury nie posiada informacji w tym zakresie. PKP PLK SA poinformowało Ministerstwo Infrastruktury jedynie o złożeniu wniosku o upadłość przez CBPBBK Kolprojekt.

Ad 9. Jak rząd ocenia działalność Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych (powoływanej przez kierownictwo PKP PLK SA) oraz Branżowej Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych, która prowadzi do opóźnień w realizacji projektów?

Dokumentacja projektowa sprawdzana była i oceniana przez KOPI, a obecne ZOPI (Zespół Oceny Projektów Inwestycyjnych) według regulaminów oraz w oparciu o zapisy w OPZ mówiące o liczbie dni, jakie zamawiający przeznacza na sprawdzenie opracowań przez KOPI/ZOPI oraz o liczbie dni, jakie ma wykonawca dla usunięcia nieprawidłowości i wad w dokumentacji stwierdzonych przez sprawdzających. Ideą pracy zespołów oceniających jest obiektywna ocena opracowań projektowych mająca pomóc w odbiorze dokumentacji wykonanej zgodnie z zamówieniem.

Przekazanie dokumentacji projektowej do realizacji, bez uprzedniej merytorycznej oceny przez ZOPI, skutkowałoby ujawnieniem się potencjalnych wad dopiero na etapie wykonania, a tym samym opóźnieniami w realizacji inwestycji. Konsekwencje, do jakich może doprowadzić wadliwie wykonana dokumentacja już w okresie realizacji robót, są ogrom-

ne, dlatego też przywiązuje się dużą uwagę do jakości ich wykonania.

Założenia pracy powyższych podmiotów są słuszne i służą ocenie przygotowywanej przez wykonawców dokumentacji. Oczywiście, jak w pracy każdego podmiotu, mógłby on procesować sprawniej, na co staramy się w bieżących kontaktach zwracać szczególną uwagę.

Ad 10. Jakie działania podjął minister infrastruktury jako reprezentant Skarbu Państwa w PKP PLK SA w celu eliminacji opóźnień wynikających z działań KOPI oraz BKOPI?

Projekty kolejowe realizowane przez PKP PLK SA są przedmiotem bieżącego monitorowania ze strony ministra infrastruktury. Przedmiotem tego monitorowania są wszelkie opóźnienia w realizacji projektów, nie tylko pochodzące z ewentualnych działań KOPI/ZOPI. Natomiast uchybienia w pracach KOPI Ministerstwo Infrastruktury stwierdziło jedynie w trakcie kontroli doraźnej przeprowadzonej w 2008 r. w ramach projektu nr ISPA/FS 2002/PL/16/P/PA/009 Pomoc techniczna na opracowanie projektu: „Modernizacja kolejowego korytarza nr II (E 20 i CE 20) – pozostałe roboty”. W trakcie kontroli stwierdzono między innymi nieskuteczne działania KOPI/KOOPI, na które złożyło się szereg problemów natury prawnej i organizacyjnej. Wyniki te zostały potwierdzone także przez audyt wewnętrzny PKP PLK SA. W związku z wówczas nałożonym przez ministra infrastruktury obowiązkiem wzmocnienia nadzoru nad monitorowaniem realizacji pozostałych projektów dotyczących przygotowania inwestycji, PKP PLK SA wdrożyła szereg działań, m.in. zadeklarowała wzmocnienie procesu oceny dokumentacji przez KOPI poprzez dodatkowe powoływanie w uzasadnionych przypadkach zespołów branżowych do oceny dokumentacji oraz konsultacje w trybie roboczym dokumentacji jeszcze przed jej formalnym przekazaniem do oceny i odbioru. Ministerstwo Infrastruktury nie stwierdziło innych przypadków działań opóźniających realizację projektów bezpośrednio wynikających z czynności podejmowanych przez KOPI.

Ad 11. Na jakim etapie znajdują się rozmowy z Komisją Europejską dotyczące niewykorzystania lub błędnego wykorzystania środków przeznaczonych na modernizację linii kolejowych w Polsce, w szczególności w części dotyczącej projektów? Jakie jest zagrożenie, że już przyznane środki unijne nie zostaną wykorzystane?

Obecnie prowadzone są rozmowy odnośnie do możliwości przedłużenia dwóch projektów. Przedstawiono programy naprawcze wraz z wnioskiem do Komisji Europejskiej o wydłużenie okresu kwalifikowalności do 2011 r. Obecnie strona polska oczekuje na stanowisko Komisji Europejskiej.

Ad 12. Jakie mogą być, zdaniem rządu, skutki finansowe dla prac projektowych związanych z modernizacją linii kolejowych w Polsce, wynikające ze stanowiska KE?

Aktualnie trwa przygotowanie wniosków o płatność końcową dla projektów FS 2004–2006 i prowadzone są rozmowy z Komisją Europejską, więc ostateczna kwota niewykorzystanych środków w projektach Funduszu Spójności dotyczących przygotowania dokumentacji przedprojektowej i projektowej nie jest jeszcze znana.

Ad 13. Czy w związku z zaistniałą sytuacją, w ocenie rządu, istnieje zagrożenie dla środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej przyznanych dla wsparcia modernizacji polskich linii kolejowych? Jakże – sumarycznie – środki finansowe pochodzące z UE zostały utracone lub są zagrożone w związku z polityką PKP PLK SA związaną z udzielanymi zamówieniami na prace projektowe dotyczące modernizacji linii kolejowych?

Zagrożenia utraty środków pochodzących z budżetu UE przeznaczonych dla wsparcia modernizacji linii kolejowych należy upatrywać w głównej mierze w nieterminowej i niewłaściwej realizacji kontraktów przez biura projektowe oraz w trudnościach w pozytkiwaniu decyzji administracyjnych.

Ministerstwo Infrastruktury dostrzega błędy popełnione w przeszłości przez PKP PLK SA przy realizacji projektów przygotowujących modernizację linii kolejowych. Dlatego zostały podjęte decyzje personalne, a nowy zarząd został zobowiązany do zmiany struktury organizacyjnej pionu inwestycyjnego, co w przyszłości pomoże unikać sporów z wykonawcami i przyczyni się do sprawnej realizacji inwestycji. Błędy w realizacji projektów, obejmujące przygotowanie dokumentacji przedprojektowej i projektowej, powstały głównie w latach 2005–2007. Ten fakt skutkuje obecnie tym, iż w ramach PO IiŚ nie ma dostatecznej liczby dobrze przygotowanych projektów. Konsekwencją tego, łącznie z obserwowanym spadkiem cen ofertowych na roboty budowlane w projektach PO IiŚ, jest groźba niewykorzystania przez kolej całej alokacji UE przeznaczonej na ten sektor transportu. Próbą przeciwdziałania tej sytuacji jest zgłoszenie postulatu przeniesienia 1,2 mld euro na projekty drogowe, co może uchronić Polskę przed utratą unijnych dotacji w perspektywie 2007–2013.

Jak już wcześniej wspomniano, obecnie trwa przygotowanie wniosków o płatność końcową dla projektów FS 2004–2006 i prowadzone są rozmowy z KE.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Stanisława Wziątka****w sprawie uhonorowania wicemarszałka
Sejmu RP śp. Jerzego Szmajdzińskiego (21682)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Wziątka w sprawie uhonorowania wicemarszałka Sejmu RP śp. Jerzego Szmajdzińskiego (SPS-023-21682/11), uprzejmie informuję, że w dniu 10 listopada 2010 r. na budynku Ministerstwa Obrony Narodowej przy ul. Klonowej w Warszawie została odsłonięta tablica upamiętniająca ofiary katastrofy lotniczej pod Smoleńskiem związane z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, w tym byłych ministrów obrony narodowej – śp. Jerzego Szmajdzińskiego i śp. Aleksandra Szczygłę.

W tym samym miejscu, w ramach obchodów rocznicy, w celu oddania hołdu ofiarom w dniu 8 kwietnia br. odbyła się uroczystość z udziałem członków ich rodzin, kierownictwa resortu obrony narodowej, a także kadry dowódczej Wojska Polskiego i zaproszonych gości.

Pragnę zapewnić, że inicjatywa dodatkowego uhonorowania byłego ministra obrony narodowej śp. Jerzego Szmajdzińskiego jest cenna i posiada moje głębokie poparcie. W sprawie uzgodnienia najbardziej właściwej formy pragnę spotkać się z przewodniczącym sejmowej Komisji Obrony Narodowej panem posłem Stanisławem Wziątkiem.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego****w sprawie budowy gazociągu Nord Stream
(21734)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną interpelacją posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie budowy gazociągu Nord Stream, nr SPS-023-21734/11, przekazuję odpowiedź na ww. interpelację.

1. Z jakiego powodu nie zostały podjęte działania zmierzające ku powstrzymaniu niekorzystnych dla polskiej gospodarki decyzji?

Po interwencji rządu polskiego Nord Stream wykonał zagłębienie gazociągu na odcinku 23,6 km w obszarze morza terytorialnego Niemiec, na przecięciu z zachodnim torem wodnym do Świnoujścia. Jest to spełnienie polskich oczekiwań w zakresie trasy zachodniej. Zmiana decyzji w tym zakresie oznacza, że sprawa ułożenia Gazociągu Północnego nie wpływa negatywnie na przyszłe funkcjonowanie terminalu LNG w Świnoujściu, ponieważ zagłębienie gazociągu na torze zachodnim gwarantuje niezakłócone dostawy LNG zgodnie z prognozowanym zapotrzebowaniem i za pomocą przeznaczonych do tego jednostek. Niezależnie od tego wpływ Gazociągu Północnego na sytuację na regionalnym oraz unijnym rynku gazu ziemnego jest i będzie przedmiotem szczególnego zainteresowania i stałego monitorowania ze strony rządu.

Wykonano również przesunięcie gazociągu na głębsze wody (17,5 m) na przecięciu z torem północnym. Polska wnioskuje do strony niemieckiej o zagłębienie Gazociągu Północnego jeszcze przed rozpoczęciem eksploatacji (napełnieniem gazem gazociągu) na długości 2,8 mili morskiej (5 km), co stanowi przedłużenie wykonanego już zagłębienia. W trakcie konsultacji międzyrządowych 6 grudnia 2010 r. uzyskaliśmy zapewnienie ze strony kanclerz A. Merkel, że potrzebna jest techniczna ocena możliwości zagłębienia NS, w tym poddana będzie ocenie możliwość dodatkowych zapisów lub deklaracji, które umożliwią w przyszłości zagłębienie gazociągu. W przypadku braku rozwiązania problemu zostaną podjęte kolejne działania mające na celu uwzględnienie polskich interesów w tej sprawie.

2. Dlaczego nie dołożono żadnych starań, aby na istotnym dla Polski odcinku Gazociąg Północny został umieszczony w dnie morskim?

Strona polska stoi na stanowisku, że dla zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi statków o dużym zanurzeniu (15 m) Gazociąg Północny powinien być zagłębiony na przecięciu z północną trasą żeglugową do Świnoujścia. Na wszystkich dotychczasowych spotkaniach ze stroną niemiecką strona polska konsekwentnie podnosiła swoje żądania. Rozmowy ze stroną niemiecką będą w dalszym ciągu prowadzone na szczeblu eksperckim oraz dyplomatycznym.

3. Dlaczego polityka gabinetu nacechowana jest nieustannymi ustępstwami, zaniedbaniami i brakiem asertywności skutkującymi przedkładaniem interesów Niemiec i Rosji nad interesy Polski?

Rząd polski pracuje nad rozwijaniem relacji zarówno polsko-niemieckich, jak i polsko-rosyjskich. Zacieśnienie stosunków bilateralnych z naszymi sąsiadami jest jednym z celów polskiej dyplomacji. Strona polska występuje z szeregiem propozycji podkreślających dobrą wolę rządu polskiego do rozwijania współpracy na wszystkich płaszczyznach zarówno z Rosją, jak i Niemcami. Pragnę zapewnić, że wszyst-

kie decyzje podejmowane w obszarze polityki zagranicznej są zgodne z polską racją stanu oraz uwzględniają w możliwie szerokim zakresie polskie interesy ekonomiczne. Wszystkie działania rządu RP mają na celu utrzymanie wysokiej pozycji Polski na arenie międzynarodowej.

4. Dlaczego Polska jako jedyne państwo rejonu Morza Bałtyckiego nie była zainteresowana organizacją wysłuchania politycznego z udziałem reprezentantów konsorcjum zajmującego się budową gazociągu Nord Stream?

Strona polska uczestniczyła w procedurze postępowania w sprawie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia polegającego na budowie Gazociągu Północnego na prawach państwa narażonego. W dniu 9 marca 2009 r. państwa pochodzenia oficjalnie przekazały stronie polskiej dokumentację oceny oddziaływania na środowisko sporządzoną dla tego przedsięwzięcia i umożliwiły przeprowadzenie na jej podstawie udziału społeczeństwa zgodnie z art. 4 Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym – Dz. U. z 1999 r. Nr 96, poz. 1110 (konwencja z Espoo). Zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227) w postępowaniu dotyczącym Gazociągu Północnego udział społeczeństwa zapewnili regionalni dyrektorzy ochrony środowiska w województwach zachodniopomorskim, pomorskim oraz warmińsko-mazurskim. Zebrane w ramach udziału społeczeństwa w postępowaniu uwagi zostały wykorzystane do przygotowania przez generalnego dyrektora ochrony środowiska oficjalnego stanowiska strony polskiej, przekazanego państwu, na terenie jurysdykcji których planowana jest inwestycja.

5. Jakim prawem władze konsorcjum zasugerowały Polsce zmianę przebiegu jej własnego toru wodnego, w celu wyeliminowania problemu bariery ograniczającej dostępność zespołu portowego Szczecin – Świnoujście dla statków o zanurzeniu powyżej 13,5 m?

Pismem z dnia z dnia 3 lutego 2011 r. Federalne Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Rozwoju Miast Niemiec zgłosiło propozycję stronie polskiej zmiany trasy żegludowej do Świnoujścia dla statków o dużym zanurzeniu (15 m). Proponowana trasa miałaby przebiegać na wschód od obecnej trasy. Zarówno obecna północna trasa podejściowa do Świnoujścia, jak i proponowana alternatywna trasa są położone w niemieckich obszarach morskich. Strona niemiecka wskazuje, że głębokość morza wynosi w miejscu przecięcia z gazociągiem na tej trasie 19 m, na szerokości 2,5 km. Głębokość ta umożliwia bezpieczne przejście nad gazociągiem również dla jednostek o zanurzeniu 15 m. Możliwości techniczne takiego rozwiązania zostaną omówione na najbliższym spotkaniu z partnerami niemieckimi.

6. Z jakiego powodu nie zostały podjęte jakiegokolwiek kroki w celu uzyskania odszkodowań dla rybaków, którzy tracą możliwość poławiania ryb w rejonie gazociągu?

Na posiedzeniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, 9 marca 2010 r., jak również przy okazji innych spotkań, środowisko rybackie zostało poinformowane, że administracja jest gotowa na wniosek zainteresowanych sprawą rybaków i reprezentujących ich organizacji do wsparcia działań przez nich prowadzonych w ww. temacie. Jedną z polskich organizacji rybackich reprezentująca rybaków morskich wystąpiła do administracji rządowej z prośbą o wsparcie w rozmowach ze spółką Nord Stream oraz w procesie wypracowania stanowiska sektora rybackiego dotyczącego rurociągu. W odpowiedzi Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi poprosiło o przekazanie bliższych informacji na temat zakresu oczekiwanej pomocy ze strony administracji rządowej. Z chwilą otrzymania przedmiotowych informacji administracja była i jest gotowa na wsparcie i pomoc dla rybaków, jednakże do chwili obecnej takich informacji ministerstwo nie otrzymało. Ewentualne rekompensaty lub odszkodowania wypłacane w związku z budową i eksploatacją gazociągu przez spółkę Nord Stream są efektem porozumień zawieranych bezpośrednio pomiędzy podmiotami gospodarczymi, tj. spółką Nord Stream a przedsiębiorcami działającymi w zakresie rybołówstwa (rybakami lub organizacjami ich zrzeszającymi). Przedmiot, zakres i wysokość ewentualnych odszkodowań płaconych przez Nord Stream ustalane są w drodze porozumienia (umowy) zawartej pomiędzy stronami. Minister rolnictwa i rozwoju wsi nie jest stroną umowy w zakresie przyznawania rekompensat finansowych rybakom lub organizacjom reprezentującym środowisko rybackie przez inwestorów budujących Gazociąg Północny, wobec czego nie posiada informacji o przebiegu negocjacji pomiędzy stronami. Tym samym polska administracja nie prowadzi bezpośrednich rozmów ze spółką Nord Stream, dotyczących rekompensat z tytułu utrudnienia czy ograniczenia działalności połowowej związanych z tą inwestycją. W żadnym z państw członkowskich UE administracja rządowa nie była stroną w rozmowach związanych z przyznawaniem rekompensat. Jak wynika z informacji prasowych, spółka Nord Stream prowadziła rozmowy z rybakami i reprezentującymi ich organizacjami rybackimi w zakresie przyznawania odszkodowań za utrudnienia w połowach, spowodowanych budową rurociągu. W ostatnim czasie konsorcjum podpisało umowy z dwiema organizacjami rybackimi – Zrzeszeniem Rybaków Morskich i Organizacją Producentów Rybnych Władysławowo, na wypłatę rekompensat z tytułu ww. ograniczeń. Wysokość rekompensat, jaka zostanie wypłacona, to 700 tys. euro.

7. Jakim prawem Polska będąca członkiem Unii Europejskiej nie jest traktowana na równi z innymi państwami należącymi do Wspólnoty?

Polska jako państwo członkowskie UE jest traktowana na równi z innymi państwami należącymi do Wspólnoty. Unia Europejska respektuje równość państw członkowskich wobec traktatów UE, jak również ich tożsamość narodową, która wiąże się z ich podstawowymi strukturami politycznymi i konstytucyjnymi, w tym w odniesieniu do samorządu regionalnego i lokalnego.

8. Jakim prawem Polsce odmawiane jest prawo do swobodnego transferu towarów i wolnej konkurencji, które tak często podkreślane jest w sloganach mówiących o demokratycznej polityce UE?

Strona polska nie ma sygnałów, że polskim podmiotom odmawia się prawa do swobodnego transferu towarów i wolnej konkurencji.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Ożoga**

**w sprawie nieudzielenia odpowiedzi
na pytania zadane w dniu 16 marca 2011 r.
w Sejmie podczas debaty nad informacją
Ministra spraw zagranicznych o założeniach
polskiej polityki zagranicznej w 2011 r. (21745)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Ożoga (pismo nr SPS-023-21745/11 z dnia 6 kwietnia br.) w sprawie nieudzielenia odpowiedzi na pytania zadane w dniu 16 marca br. w Sejmie podczas debaty nad informacją ministra spraw zagranicznych o założeniach polskiej polityki zagranicznej w 2011 r., uprzejmie informuję.

Resortem właściwym w kwestii kształtu projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” jest Ministerstwo Rozwoju Regionalnego. Jednocześnie pragnę poinformować, iż z informacji uzyskanych w MSWiA do przedmiotowego dokumentu została zgłoszona poprawka dotycząca zagospodarowania granicy: „Poprawa otwartości i dostępności granicy zewnętrznej UE zostanie osiągnięta dzięki budowie nowych i modernizacji istniejących przejść granicznych, tworzenie wspólnych przejść granicznych oraz uproszczeniu procedur wizowych”. „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” z założenia stanowić będzie jeden z podstawowych długookresowych dokumentów referencyjnych dla

tworzenia polityki rozwoju Polski. Uwzględnić będzie ona między innymi fakt członkostwa Polski w UE oraz wynikające z tego uwarunkowania związane z przyszłością zarówno unijnych instrumentów finansowych, jak i polityk regulacyjnych. Tym samym „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” będzie brana pod uwagę przy formułowaniu strategii negocjacyjnych Polski w odniesieniu do głównych reform w UE i negocjacji kolejnych wieloletnich ram finansowych UE.

Chciałbym zapewnić, iż nasze priorytety odnośnie do relacji z Kijowem pozostają niezmiennie. Polska wspierała, wspiera i będzie wspierać europejskie aspiracje Ukrainy. Dzięki zabiegom polskiej dyplomacji na ostatnim szczycie UE – Ukraina Kijowowi został przyznany plan działań w zakresie liberalizacji wizowej. Relacje z Ukrainą oraz przybliżanie jej do struktur europejskich będą jednym z priorytetów polskiej prezydencji w RUE w drugiej połowie br. W trakcie naszej prezydencji będziemy chcieli zakończyć pomyślnie negocjacje na temat umowy stowarzyszeniowej UE – Ukraina oraz stanowiącej jej integralną część umowy o całościowej i pogłębionej strefie wolnego handlu (DCFTA). Mamy też nadzieję, iż uda nam się przejść do II etapu implementacji planu działań na rzecz ruchu bezwizowego UE – Ukraina.

Wspólna polityka rolna posiada bardzo mocne umocowanie traktatowe. Ponadto system płatności bezpośrednich jest w pełni współfinansowany z budżetu UE, zaś cała WPR jest jedyną wspólnotową polityką w tak dużym stopniu finansowaną na poziomie wspólnotowym. Równocześnie jest poddawana ciągłemu procesowi reform i na podstawie ostatnich propozycji, w tym przedstawionych przez Komisję Europejską, należy się spodziewać, że nastąpi odejście od historycznych poziomów referencyjnych na rzecz obiektywnych kryteriów wyznaczania płatności bezpośrednich, co będzie sprzyjać dalszemu wyrównaniu warunków konkurencji między europejskimi rolnikami.

Zróżnicowanie cen gazu w UE jest wynikiem braku efektywnie funkcjonującego rynku gazu w UE. Nadal zamiast wspólnego rynku funkcjonują rynki krajowe, które nie są ze sobą zintegrowane. Taka sytuacja umożliwia dostawcom prowadzenie polityki różnicowania cen. Polska uznaje, że wyrównanie cen gazu w UE na najniższym ekonomicznie uzasadnionym poziomie nastąpi wówczas, gdy w UE zostanie zbudowany wspólny rynek. Z tego powodu opowiadamy się za integracją rynków energii elektrycznej oraz gazu ziemnego. Założenie to zostało wpisane do traktatu lizbońskiego jako jeden z celów polityki energetycznej UE. Jego realizacja wymaga zmian o charakterze legislacyjnym: Polska była gorącym zwolennikiem przyjęcia tzw. III pakietu liberalizacyjnego oraz rozporządzenia w sprawie bezpieczeństwa dostaw gazu.

Konieczna będzie również nowa infrastruktura przesyłowa: Polska popiera propozycje Komisji Euro-

pejskiej zawarte w tzw. pakiecie infrastrukturalnym, które mają wspierać budowę brakujących połączeń międzysystemowych, z uwzględnieniem szczególnej roli polityki spójności jako instrumentu wsparcia finansowego.

Dodatkowo konieczna jest dywersyfikacja źródeł dostaw oraz zewnętrznych dostawców gazu: Polska popiera współpracę UE z Turkmenistanem oraz Azerbejdżanem, a samodzielnie buduje terminal LNG. Polska prezydencja skoncentruje się na rozwoju zewnętrznej polityki energetycznej UE.

Ponadto Rada Europejska w dniu 4 lutego br. zdecydowała, że „tworzenie wewnętrznego rynku energii powinno zostać zakończone do 2014 r., tak by umożliwić swobodny przepływ gazu i energii elektrycznej”. Polska w pełni poparła ten cel oraz popiera działania, które służą jego realizacji.

Odnosząc się do projektu „Widoczny znak” należy zaznaczyć, iż Polska stanowczo sprzeciwia się próbom zafałszowywania i wypaczania faktów historycznych, które mogłyby stanowić przeszkodę na drodze do pełnego pojednania i porozumienia między naszymi narodami. Stanowisko to jest konsekwentnie prezentowane w kontaktach z niemiecką stroną rządową. Wnikliwie śledzimy debatę w Niemczech i na bieżąco analizujemy sytuację oraz wszelkie nowe głosy pojawiające się w kontekście dyskusji wokół środowiska przesiedlonych. W pracach gremium doradczego fundacji „Ucieczka, wypędzenie, pojednanie”, jakim jest rada naukowa, biorą udział eksperci z Niemiec, Polski, Szwajcarii, USA i Węgier. Udział dwóch polskich historyków w pracach rady naukowej jest wynikiem indywidualnych decyzji obu naukowców, a nie polskich instytucji rządowych. Przyjęcie przez Niemiecki Bundestag uchwały dot. 60-lecia karty niemieckich wypędzonych – dokończyć pojednanie jest decyzją wewnętrzną niemieckich władz, wynikającą z oceny roli przesiedleńców w rozwoju powojennych Niemiec. Rząd RP w swoim oświadczeniu wyraźnie zaznaczył, że dokument ten nie służy pojednaniu polsko-niemieckiemu. Szanujemy prawo Niemców do oceny własnej przeszłości, w tym do upamiętnienia losu przesiedlonych, uważamy jednak, iż prawo to nie może fałszować historii i negować polskiej świadomości historycznej. Rząd RP stoi na stanowisku, iż Polska i Niemcy winni kształtować pamięć historyczną z zachowaniem zasad poszanowania historii, prawdy historycznej oraz wzajemnego zaufania. Zaufanie to jest nieocenionym fundamentem w relacjach polsko-niemieckich, szczególnie w kontekście budowania dialogu i partnerskiej współpracy.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie zakazu używania plastikowych
butelek zawierających toksyczny związek
organiczny z grupy fenoli – bisfenol A (21772)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Grzegorza Roszaka z dnia 23 marca 2011 r., która została przekazana ministrowi zdrowia przy piśmie z dnia 6 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-21772/11, w sprawie zakazu stosowania substancji pn. bisfenol A do produkcji plastikowych butelek dla niemowląt oraz używania ww. butelek i innych tworzyw sztucznych zawierających ww. substancję, uprzejmie przedstawiam Panu Marszałkowi stanowisko w powyższej sprawie, zgodnie z kompetencjami.

Substancję pn. bisfenol A można stosować w produkcji materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych na podstawie przepisów rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 22 czerwca 2007 r. w sprawie wykazu substancji, których stosowanie jest dozwolone w procesie wytwarzania lub przetwarzania materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych, a także sposobu sprawdzania zgodności tych materiałów i wyrobów z ustalonymi limitami (Dz. U. Nr 129, poz. 904, z późn. zm.), które wdraża w tym zakresie dyrektywę Komisji 2002/72/WE z dnia 6 sierpnia 2002 r. w sprawie materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi (Dz. Urz. WE L 220 z 15.08.2002, str. 18, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 29, str. 535).

Bisfenol A wykorzystywany jest jako monomer w produkcji tworzyw sztucznych: poliwęglanu i żywic epoksydowych. Poliwęglan jest wykorzystywany w wyrobach przeznaczonych do kontaktu z żywnością, takich jak: butelki do karmienia niemowląt, butelki wielokrotnego użytku na wodę i napoje, naczynia, takie jak: talerze i kubki oraz pojemniki do przechowywania żywności. Bisfenol A występuje także w powłokach epoksydowych puszek do żywności.

Wykorzystywanie bisfenolu A w produkcji wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością od kilku lat jest przedmiotem zainteresowania Komisji Europejskiej i Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA). EFSA jako ciało doradcze Komisji Europejskiej wielokrotnie zajmowała się oceną bezpieczeństwa tej substancji do stosowania w materiałach i wyrobach przeznaczonych do kontaktu z żywnością.

Ostatnia opinia EFSA została wydana 30 września 2010 r. i stwierdzała, że największe potencjalnie toksyczne działanie bisfenolu A może występować w przypadku rozwijających się organizmów. W celu

ochrony zdrowia niemowląt – grupy najbardziej narażonej na spożywanie żywności z butelek z poliwęglanu – Komisja Europejska podjęła decyzję o przyjęciu dyrektywy Komisji 2011/8/UE z dnia 28 stycznia 2011 r. zmieniającej dyrektywę 2002/72/WE w odniesieniu do ograniczenia stosowania bisfenolu A w butelkach z tworzyw sztucznych do karmienia niemowląt (Dz. Urz. UE L 26 z 29.01.2011, str. 11).

Zgodnie z ww. dyrektywą od dnia 1 marca 2011 r. obowiązuje zakaz stosowania substancji pn. bisfenol A do produkcji butelek z tworzyw sztucznych do karmienia niemowląt (dzieci do dwunastego miesiąca życia), a od dnia 1 czerwca 2011 r. zakaz wprowadzania ich do obrotu i przywozu z państw trzecich do Unii Europejskiej. Dyrektywa ta została wdrożona do prawa krajowego w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 12 kwietnia 2011 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie wykazu substancji, których stosowanie jest dozwolone w procesie wytwarzania lub przetwarzania materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych, a także sposobu sprawdzania zgodności tych materiałów i wyrobów z ustalonymi limitami (Dz. U. Nr 85, poz. 467).

Zgodnie z aktualnym stanem wiedzy Komisja Europejska nie podjęła decyzji co do wprowadzenia ograniczenia, o którym mowa wyżej, w odniesieniu do innych wyrobów z tworzyw sztucznych zawierających bisfenol A. Jednakże w przypadku pojawienia się nowych danych toksykologicznych dotyczących bisfenolu A Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) zobowiązał się dokonać rewizji swojej opinii.

W związku z powyższym stosowanie substancji pn. bisfenol A w produkcji materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu z żywnością, z wyjątkiem butelek z tworzyw sztucznych do karmienia niemowląt, jest zgodne z obowiązującymi przepisami prawa krajowego i wspólnotowego. Urzędową kontrolę spełniania przez ww. wyroby obowiązujących wymagań dotyczących bezpieczeństwa sprawują w Polsce organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 191 z 30.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 200).

Zapewniam, że wszelkie decyzje podjęte przez Komisję Europejską na podstawie opinii wydanych przez gremia naukowe, w tym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności, zajmujące się oceną bezpieczeństwa stosowania substancji w materiałach i wyrobach do kontaktu z żywnością są i będą w przyszłości w Polsce respektowane, do czego zobowiązuje członkostwo w Unii Europejskiej. Stosowanie przez przedsiębiorców ewentualnych nowych wymagań lub

ograniczeń wynikających z przepisów prawnych będzie, jak dotychczas, nadzorowane przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Borowiaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie przeszkód natury prawnej
przy realizacji inwestycji melioracyjnych,
wynikających z braku ujednoczenia zapisów
w ustawach: Prawo wodne, Prawo budowlane
i Prawo ochrony środowiska
wraz z aktami towarzyszącymi (21779)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Łukasza Borowiaka z dnia 24 marca 2011 r., znak: SPS-023-21779/11, przesłaną według właściwości przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi pismem z dnia 11 kwietnia 2011 r., znak: GZ-mw-0700-10/11, w sprawie przeszkód natury prawnej przy realizacji inwestycji melioracyjnych, wynikających z braku ujednoczenia zapisów w ustawach: Prawo wodne, Prawo budowlane i Prawo ochrony środowiska wraz z aktami towarzyszącymi, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez generalnego dyrektora ochrony środowiska.

1. Czy ministerstwo ma wiedzę o wyżej opisanych problemach, na jakie napotykają jednostki samorządu realizujące inwestycje melioracyjne?

2. Czy są prowadzone lub planowane prace mające na celu wyeliminowanie przeszkód prawnych wynikających z rozbieżności w unormowaniach przywołanych ustaw?

Realizacja inwestycji melioracyjnych wiąże się z procedowaniem w obrębie wielu różnych przepisów prawnych. W związku z powyższym niezwykle istotną jest kwestia odpowiedniej współpracy inwestorów, jednostek samorządu terytorialnego oraz organów ochrony przyrody, które uczestniczą na zasadach określonych prawem w postępowaniach administracyjnych związanych z realizacją takich inwestycji.

Ograniczenia w formie zakazów, jakie obowiązują z mocy prawa lub mogą zostać wprowadzone w granicach poszczególnych form ochrony przyrody, wskazane są w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220,

z późn. zm.). Należy jednak podkreślić, że działania związane z utrzymaniem lub remontem istniejących urządzeń melioracji wodnych na terenach rolniczych mogą być bez przeszkód realizowane w granicach parków krajobrazowych oraz obszarów chronionego krajobrazu. Na obszarach tych wprowadzony może być zakaz dokonywania zmian stosunków wodnych, jednak zakaz ten nie obejmuje zmian służących m.in. racjonalnej gospodarce rolnej oraz wodnej. Należy mieć na uwadze, że głównym celem melioracji wodnych jest właśnie umożliwienie prowadzenia takiej gospodarki rolnej.

Ustanowienie na danym obszarze pomnika przyrody, stanowiska dokumentacyjnego, użytku ekologicznego lub zespołu przyrodniczo-krajobrazowego nie wyklucza możliwości wykonywania prac związanych z bieżącym utrzymaniem urządzeń melioracyjnych, może jednak utrudnić remonty tych urządzeń, które przez wiele lat nie były konserwowane, a których remont może doprowadzić do zniszczenia, uszkodzenia lub przekształcania obiektu lub obszaru chronionego. Trzeba mieć jednak na uwadze, że ustanowienie przedmiotowych formy ochrony przyrody nie ogranicza w sposób istotny robót melioracyjnych, ponieważ formy te nie obejmują zwykle obszarów wykorzystywanych rolniczo, a ponadto posiadają znikomą powierzchnię.

Konserwacja oraz remonty urządzeń melioracyjnych podlegają zakazom obowiązującym z mocy art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody w parkach narodowych oraz rezerwach przyrody obejmujących najcenniejsze pod względem przyrodniczym obszary naszego kraju, których utworzenie stanowi cel publiczny w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.). Niewykonywanie robót melioracyjnych w granicach rezerwatów przyrody nie wiąże się jednak z powstawaniem szkód w gospodarce rolnej na tych obszarach, bowiem w rezerwach obowiązuje generalny zakaz prowadzenia działalności wytwórczej, handlowej i rolniczej, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych w planie ochrony, wyszczególniony w art. 15 ust. 1 pkt 11 ustawy o ochronie przyrody.

Należy podkreślić, że wyszczególnione powyżej ograniczenia dotyczące realizacji inwestycji melioracyjnych na obszarach cennych przyrodniczo (z wyłączeniem obszarów Natura 2000) nie dotyczą działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym.

W związku z powyższym nieuzasadnione jest twierdzenie, że w granicach ww. obszarów chronionych ograniczeniom podlegają działania realizowane w celu zmniejszenia zagrożenia powodziowego, takie jak modernizacja obwałowań czy usuwanie drzew z obszaru międzywala. Działania te muszą mieć jednak związek z ochroną bezpieczeństwa powszechnego, a więc ochroną zdrowia i życia wielu ludzi albo ochroną mienia w wielkich rozmiarach.

Odnosząc się do kwestii realizacji inwestycji melioracyjnych w granicach obszarów Natura 2000, in-

formuję, że procedurę w tym względzie wyraźnie determinują stosowne przepisy ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.). Przedsięwzięcia realizowane z uwagi na konieczność wypełnienia obowiązków wynikających z przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.), w tym „inwestycje melioracyjne”, również podlegają wszelkim wymogom określonym w ww. ustawach, a zatem nie są zwolnione z obowiązku analizy ich wpływu na obszary Natura 2000. W związku z powyższym, stosownie do art. 33 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, przed wydaniem zgody na realizację ww. działań należy ocenić skalę i istotność ich oddziaływania na obszar Natura 2000. Wspomniana ocena dokonywana jest w ramach procedury określonej w ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku. Nie ma przeszkód w realizacji planowanych inwestycji melioracyjnych, w stosunku do których stwierdzono, że nie będą znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000. Natomiast w sytuacji gdy występuje takie prawdopodobieństwo, nie można wydać zgody na ich podjęcie (art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody), chyba że w przypadku danej inwestycji spełnione są przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy o ochronie przyrody.

Wspomniane powyżej przepisy stanowią transpozycję uregulowań dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (dyrektywa siedliskowa) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (dyrektywa ptasia). Obowiązek wprowadzenia wspomnianych przepisów do polskiego prawodawstwa związany był z przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej i wynikał z konieczności realizacji postanowień ww. dyrektyw.

Procedowania w sprawach związanych z wykonywaniem inwestycji melioracyjnych zgodnie z ww. przepisami nie można traktować jako rozbieżności w przywoływanych ustawach, lecz jako troskę o jak najlepsze pogodzenie zagadnień ochrony środowiska z realizacją przedmiotowych inwestycji oraz wypełnienie wymogów prawa unijnego.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji pana posła Łukasza Boro-wiaka.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie opodatkowania podatkiem
dochodowym wypłaty odszkodowań
dla członków spółdzielni ze środków własnych
spółdzielni (21848)**

Odpowiadając na pytanie drugie dotyczące obciążeń finansowych członków spółdzielni, zawarte w interpelacji pani poseł Gabrieli Masłowskiej (znak: SPS-023-21848/11) w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym wypłaty odszkodowań dla członków spółdzielni ze środków własnych spółdzielni, stosownie do prośby ministra finansów wyrażonej w piśmie z dnia 27 kwietnia br. przekazującym kopię interpelacji, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 116, poz. 1119, z późn. zm.), na spółdzielni spoczywa obowiązek utworzenia funduszu na remonty zasobów mieszkaniowych. Odpisy na ten fundusz obciążają koszty gospodarki zasobami mieszkaniowymi. Obowiązek świadczenia na fundusz dotyczy członków spółdzielni, właścicieli lokali niebędących członkami spółdzielni oraz osób niebędących członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali. Na fundusz ten może być również przeznaczona, o ile walne zgromadzenie podejmie taką uchwałę, część nadwyżki bilansowej pozostała po ewentualnym dokonaniu odpisu na zwiększenie funduszu zasobowego, stosownie do art. 76 i 77 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.).

Ogólnie obowiązujące przepisy rangi ustawowej nie zawierają jednak regulacji określających szczegółowe zasady gospodarowania środkami funduszy utworzonych przez spółdzielnię, w tym także funduszu na remonty zasobów mieszkaniowych. Zasady te powinien zatem określać statut lub regulamin uchwalony na podstawie statutu przez właściwy statutowo organ spółdzielni.

Należy przy tym wskazać, że stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych przychody i inne przychody z własnej działalności gospodarczej spółdzielni może przeznaczyć w szczególności na pokrycie wydatków związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w zakresie obciążającym członków oraz na prowadzenie działalności społecznej, oświatowej i kulturalnej. Wymaga podkreślenia, że ustawodawca w ww. przepisie jedynie przykładowo wskazał cele, na jakie mogą być przeznaczone środki uzyskane z własnej działalności gospodarczej prowadzonej przez spółdzielnię. Szczegółowe

określenie tych celów zależeć będzie od woli spółdzielców wyrażonej w treści statutu.

Mając powyższe na uwadze, wyrażam pogląd, że zapoznanie się z treścią statutu powinno umożliwić członkom dokonanie oceny prawidłowości postępowania organów statutowych spółdzielni odnośnie do zarówno ich obowiązków finansowych wobec spółdzielni, jak i celów, na jakie mogą być przeznaczone uzyskane przez spółdzielnię środki.

Członkowie, którzy uważają, że postanowienia statutu są dla nich niekorzystne, mogą zgłaszać projekty uchwał mające na celu zmianę postanowień statutu w pożądanym przez siebie kierunku, stosownie do art. 83 ust. 10–13 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Informuję również, że członkowie niezadowoleni z postępowania zarządu mogą składać skargi na jego działalność do rady nadzorczej spółdzielni, która na mocy art. 46 § 1 pkt 2 i 6 ustawy Prawo spółdzielcze zobowiązana jest do ich rozpatrywania. Rada jest także zobowiązana do sprawowania nadzoru i kontroli działalności spółdzielni poprzez m.in.:

— dokonywanie okresowych ocen wykonania przez spółdzielnię jej zadań gospodarczych, ze szczególnym uwzględnieniem przestrzegania przez spółdzielnię praw jej członków,

— przeprowadzanie kontroli nad sposobem załatwiania przez zarząd wniosków organów spółdzielni i jej członków.

Członkowie spółdzielni mogą również dochodzić swych praw we wszystkich sprawach wynikających ze stosunku członkostwa na drodze postępowania przed sądami powszechnymi. Wykonywanie prawomocnych wyroków sądowych należy do właściwych organów egzekucyjnych.

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie realizacji wniosków
o przekształcenie prawa użytkowania
wieczystego w prawo własności nieruchomości
(21849)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Gabrieli Masłowskiej, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 6 kwietnia 2011 r. nr SPS-023-21849/11, w sprawie realizacji wniosków o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w prawo własności tej nieruchomości, uprzejmie przedstawiam następujące sta-

nowisko w przedmiotowej sprawie przygotowane w porozumieniu z ministrem sprawiedliwości.

Odnosząc się do poruszonej w interpelacji pani poseł Gabrieli Masłowskiej kwestii wyegzekwowania realizacji złożonego przez użytkownika wieczystego wniosku o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w prawo własności, należy mieć na uwadze, że ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. Nr 175, poz. 1459, z późn. zm.) przewiduje w art. 3, iż przekształcenie ww. praw następuje w drodze decyzji administracyjnej. Oznacza to, że do przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 35 § 3 K.p.a. załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym – w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania. Natomiast w myśl art. 37 § 1 K.p.a. na niezakończenie sprawy w terminie określonym w art. 35, w przepisach szczególnych, ustalonym w myśl art. 36, lub na przewlekłe prowadzenie postępowania stronie służy zażalenie do organu wyższego stopnia, a jeżeli nie ma takiego organu – wezwanie do usunięcia naruszenia prawa. Jak stanowi art. 17 pkt 1 K.p.a., organem wyższego stopnia w stosunku do organów jednostek samorządu terytorialnego wydających decyzję o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości jest samorządowe kolegium odwoławcze. Zaś w stosunku do starosty wykonującego zadania z zakresu administracji rządowej organem wyższego stopnia, na mocy art. 3 ust. 1 a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu..., został ustanowiony wojewoda.

W razie uznania zasadności zażalenia samorządowe kolegium odwoławcze lub wojewoda, na podstawie art. 37 § 2 K.p.a., wyznacza dodatkowy termin załatwienia sprawy oraz zarządza wyjaśnienie przyczyn i ustalenie osób winnych niezakończenia sprawy w terminie, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających naruszeniu terminów załatwienia spraw w przyszłości. Organ stwierdza jednocześnie, czy niezakończenie sprawy w terminie miało miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Zgodnie z art. 38 K.p.a. pracownik organu administracji publicznej, który z nieuzasadnionych przyczyn nie załatwił sprawy w terminie lub nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 36 albo nie załatwił sprawy w dodatkowym terminie ustalonym w myśl art. 37 § 2, podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa. Natomiast w razie niedotrzymania wyznaczonego dodatkowego terminu załatwienia sprawy stronie przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Przedstawione powyżej regulacje wskazują jednoznacznie, że ustawodawca przewidział i uregulował zasady i tryb egzekwowania przez zainteresowanych przysługujących im uprawnień realizowanych w drodze decyzji administracyjnej.

Odnosząc się do poruszonej w interpelacji kwestii dotyczącej możliwości zaproponowania przez użytkownika wieczystego własnego rzeczoznawcy majątkowego, należy mieć na uwadze postanowienia art. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu... W przepisie tym określone zostały zasady ustalenia wysokości opłaty za przekształcenie oraz bonifikat od tej opłaty. W myśl art. 4 ust. 1 osoba, na rzecz której zostało przekształcone prawo użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, jest obowiązana do uiszczenia dotychczasowemu właścicielowi opłaty z tytułu tego przekształcenia. Opłatę tę ustala właściwy organ reprezentujący właściciela nieruchomości (Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego) w decyzji, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu... Do ustalenia powyższej opłaty stosuje się, w myśl art. 4 ust. 2, odpowiednio przepisy art. 67 ust. 3a i art. 69 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.). Stosownie do przywołanych regulacji opłatę za przekształcenie użytkowania wieczystego w prawo własności ustala się na podstawie wartości przekształcanej nieruchomości oraz zalicza się kwotę równą wartości prawa użytkowania wieczystego. Natomiast zgodnie z art. 150 ust. 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami określenia wartości nieruchomości dokonują rzeczoznawcy majątkowi.

Jak wynika z powyższego, opłatę za przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości ustala właściwy organ, co oznacza, że organ ten również dokonuje wyłonienia rzeczoznawcy majątkowego, który określa wartości prawa własności oraz prawa użytkowania wieczystego przekształcanej nieruchomości. Należy przy tym mieć na uwadze szczególne przepisy regulujące np. korzystanie przez organy administracji publicznej z usług podmiotów prywatnych, m.in. ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.). Zatem ze względu na szczególny reżim prawny, jakiemu poddane jest prowadzenie działalności przez administrację publiczną, nie wydaje się możliwe zaproponowanie rzeczoznawcy majątkowego przez użytkownika wieczystego.

Odpowiadając na pytanie pani poseł Gabrieli Masłowskiej dotyczące kwestii, czy użytkownicy wieczystości, których wnioski o przekształcenie będą realizowane po dniu 8 sierpnia 2011 r., będą mieli zapewnione skorzystanie z bonifikat, o których mowa w art. 4 ust. 8 i 9 ww. ustawy o przekształceniu..., należy mieć na uwadze sposób i zakres utraty mocy obowiązującej tych przepisów. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 26 stycznia 2010 r. (K 9/08), który został opublikowany w Dz. U. Nr 21, poz. 109, orzekł, że art. 4 ust 8 i 9 ustawy, w zakresie, w jakim

wskazuje, że udzielenie bonifikat jest obowiązkiem organu jednostki samorządu terytorialnego właściwego do wydania decyzji przekształceniowej jest niezgodny z konstytucją. Trybunał skorzystał równocześnie z kompetencji określonej w art. 190 ust. 3 konstytucji i orzekł, że przywołane przepisy utracą moc obowiązującą z upływem 18 (osiemnastu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, tj. z dniem 9 sierpnia 2011 r.

W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest pogląd, że akt normatywny lub przepis prawny uznany za niekonstytucyjny traci moc obowiązującą na przyszłość, a więc nie wpływa na stany faktyczne powstałe po ogłoszeniu orzeczenia trybunału bądź traci moc obowiązującą w innym, ustalonym przez sam trybunał terminie. Nie budzi wątpliwości, że dyskwalifikacja z powodu niekonstytucyjności zamyka zawsze drogę do stosowania normy prawnej po dacie jej derogowania z powodu niekonstytucyjności. W przypadku wniosków o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, których rozpatrywanie nie zakończy się przed dniem 9 sierpnia 2011 r. nie wydaje się, aby wnioskodawcy mogli skorzystać z obligatoryjnych bonifikat określonych w przepisach zakwestionowanych przez Trybunał Konstytucyjny.

Jednocześnie należy dodać, że aktualnie w Sejmie RP procedowany jest senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (druk nr 4131), mający na celu wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 stycznia 2010 r. Ostatecznie zatem do ustawodawcy należeć będzie rozstrzygnięcie sposobu postępowania z wnioskami złożonymi do dnia wejścia w życie przepisów dostosowujących system prawa do ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Ponadto, jak wskazano powyżej, opłata z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości ustalana jest w drodze decyzji administracyjnej. Oznacza to, że dotychczasowy użytkownik wieczysty mający zastrzeżenia do zasad i trybu ustalenia, a także wysokości tej opłaty będzie miał możliwość odwołania się do organu wyższego stopnia, a następnie złożenia skargi do sądu administracyjnego. Zatem to organy odwoławcze oraz sądy administracyjne będą uprawnione do stwierdzenia, czy do wniosków o przekształcenie realizowanych po dniu 8 sierpnia 2011 r. będą miały zastosowanie obligatoryjne bonifikaty od opłaty z tytułu przekształcenia w wysokości 90% i 50%.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia wyrażam nadzieję, że pozwolą one wyeliminować wątpliwości zawarte w interpelacji pani poseł Gabrieli Maślowskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Kochanowskiego**

**w sprawie zwrotu części opłaty
za kartę pojazdu pobieranej przez powiaty
w latach 2003–2005 (21862)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 6 kwietnia br. nr SPS-023-21862/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Jana Kochanowskiego w sprawie zwrotu części opłaty za kartę pojazdu pobieranej przez powiaty, uprzejmie informuję:

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 17 stycznia 2006 r. uznał § 1 ust. 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłaty za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) za niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), gdyż zawyżał wysokość opłaty, i tym samym rozporządzenie wykroczało poza zakres upoważnienia zawartego w ustawie. Ponadto w świetle orzeczenia trybunału, powyższy paragraf rozporządzenia był niezgodny z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP, gdyż przy ustalaniu wysokości opłat za kartę pojazdu uwzględniał nie tylko wysokość kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart, lecz także koszty pokrycia wydatków przeznaczonych na potrzeby związane z ewentualną utylizacją pojazdu.

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego ustanowiona w kwestionowanym przepisie opłata stanowiła – ze względu na niewspółmierność do rzeczywistych kosztów druku i dystrybucji kart pojazdów – rodzaj daniny publicznej, a tego rodzaju danina może być nałożona wyłącznie w drodze ustawy, nie zaś przez rozporządzenie.

W związku z wyrokiem trybunału minister transportu i budownictwa wydał nowe rozporządzenie w sprawie opłaty za kartę pojazdu, które weszło w życie z dniem 15 kwietnia 2006 r. i zostało opublikowane w Dz. U. Nr 59, poz. 421. Ustalona w ww. rozporządzeniu opłata za kartę pojazdu zarejestrowanego po raz pierwszy na terenie Polski wynosi 75 zł.

Należy zauważyć, iż zwiększenie opłaty za kartę pojazdu do kwoty 500 zł nie wiązało się z dodatkowymi zadaniami dla powiatów, a wynikające z tego tytułu znacznie zwiększone środki stanowiły dodatkowe dochody powiatów.

W wyroku Trybunał Konstytucyjny, odnosząc się do nadmiernej wysokości opłaty za kartę pojazdu, stwierdził iż należy raczej uznać, że kwestionowane podwyższenie opłaty miało na celu zapewnienie powiatom dodatkowych źródeł dochodów przeznaczonych na wykonywanie innych zadań.

W związku z powyższym uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż nie przewiduje się tworzenia re-

gulacji prawnych, których celem byłoby zrekompen-sowanie z budżetu państwa wydatków powiatów ponoszonych z tytułu zwrotu różnicy opłaty za wydanie kart pojazdów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wprowadzania w błąd
opinii publicznej przez ministra
obrony narodowej w kwestii gotowości bojowej
samolotów F-16 (21876)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Ludwika Dorna w sprawie wprowadzenia w błąd opinii publicznej przez ministra obrony narodowej w kwestii gotowości bojowej samolotów F-16 (SPS-023-21876/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, ratyfikując dokumentem 141/ROK z dnia 10 maja 2001 r. porozumienie standaryzacyjne STANAG 3680, zgodziły się używać publikacji AAP-6 NATO Glossary of Terms and Definitions jako głównego źródła sojuszniczych terminów i definicji wojskowych. Zgodnie z publikacją AAP-6 Combat Ready oznacza:

— w odniesieniu do personelu: posiadający kwalifikacje do realizacji działań bojowych w jednostce, do której jest przydzielony,

— w odniesieniu do organizacji i wyposażenia: dostępny do realizacji działań bojowych.

Według publikacji AAP-6 statek powietrzny o statusie Combat Ready (Combat Ready Aircraft) to system, w skład którego wchodzi zatankowany i uzbrojony statek powietrzny dostępny do realizacji działań bojowych (Combat Available Aircraft) oraz załoga o statusie Combat Ready. Z kolei Combat Available Aircraft oznacza statek powietrzny zdolny do realizacji normalnie przydzielanych zadań. Posiada on sprawny główny system uzbrojenia, ale może wymagać zatankowania, uzbrojenia i przydzielenia załogi o statusie Combat Ready.

W świetle powyższych definicji należy stwierdzić, że nie rozminąłem się z prawdą, mówiąc, że większość polskich samolotów F-16, które mogłyby włączyć się w operację libijską, jest Combat Ready. Posiadają one bowiem system obrony AIDEWS (Ad-

vanced Integrated Defensive Electronic Warfare Suite) w wersji 5.0. Nieposiadanie docelowej wersji tego systemu nie oznacza braku możliwości realizacji zadań bojowych w ramach operacji sojuszniczych lub narodowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie odwołania SPZOZ w Kłodzku
z dnia 14 grudnia 2010 r. od decyzji
(sygn. WDR/46802 w/MKL/2010/DEC)
wydanej przez PFRON w Warszawie (21938)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 8 kwietnia 2011 r. (SPS-023-21938/11) zawierające interpelację Moniki Wielichowskiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 marca 2011 r., informuję, co następuje.

W odniesieniu do miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, o którym mowa w art. 26a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.), podstawą prawną częściowego lub całkowitego wyłączenia tego uprawnienia jest art. 26b ust. 7 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem dofinansowanie nie przysługuje do wynagrodzenia pracownika w części finansowanej ze środków publicznych.

Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w decyzji wskazanej w interpelacji trafnie wskazał, iż środki uzyskiwane przez samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej na podstawie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, o których mowa w art. 129 i n. ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), mogą być uznane za środki publiczne. Natomiast konstatacja ta nie upoważnia do automatycznego zastosowania art. 26b ust. 7 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w zakresie wyłączającym uprawnienie pracodawcy w zakre-

sie dofinansowania do wynagrodzenia niepełnosprawnych pracowników zakładu opieki zdrowotnej, które zostało wypłacone ze środków uzyskanych przez pracodawcę na podstawie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Dla ustalenia dopuszczalności przyznania dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych zgodnie z art. 26a–26c ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych konieczne jest ustalenie nie tylko źródła finansowania wynagrodzenia osób niepełnosprawnych, ale również odniesienie się do funkcjonalnej wykładni wspomnianego przepisu w aspekcie dotyczącym również sposobu finansowania wynagrodzenia osoby niepełnosprawnej. Celem wprowadzenia omawianej normy było bowiem wyłączenie podwójnego wspierania tych samych celów ze środków publicznych. Wprowadzenie tego przepisu wynikało przede wszystkim z tego, że uprzednio pracodawcom zatrudniającym osoby niepełnosprawne, korzystającym z różnych form wsparcia, można było przekazywać na dany cel środki z różnych źródeł i na różnych podstawach prawnych, także we wspólnym zakresie. Dochodziło zatem do dublowania środków przekazywanych na dany cel, a więc do podwójnego finansowania tego celu. Mając na uwadze to, że sytuacja ta była dysfunkcyjna, wprowadzono stosowne regulacje zawierające omawianą normę. Zatem w wyniku zastosowania wykładni funkcjonalnej i celowościowej należy przypisać przepisowi art. 26b ust. 7 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych takie znaczenie, by wyeliminować przekazywanie pracodawcy środków publicznych na wynagrodzenia. Jednocześnie ustawodawca nie rozróżnił, czy przepis ten dotyczy prefinansowania, czy refinansowania, a także nie przesądził, na jakiej podstawie nastąpiło przekazanie środków publicznych na wynagrodzenia. Oznacza to, że wyłączeniu od dofinansowania na podstawie art. 26b ust. 7 ustawy przekazane pracodawcy z wyraźnym przeznaczeniem na wynagrodzenia w ramach prefinansowania lub refinansowania. Wynik tej wykładni jest zgodny z głównym wynikiem wykładni językowej odnoszącym się do dostarczania środków pieniężnych na określony cel.

W świetle regulacji ustawowych nie podlegają zatem wyłączeniu zawartemu w art. 26b ust. 7 ustawy wynagrodzenia wypłacane ze środków przekazywanych przedmiotowym jednostkom bez wyszczególnienia szczególnych grup kwot z wyraźnym przeznaczeniem na wynagrodzenia (np. środki NFZ, granty i dotacje celowe). Mimo że środki kontraktowe NFZ są środkami publicznymi, to finansowanie, o którym mowa w art. 26b ust. 7 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, dotyczy prefinansowania lub refinansowania wyraźnie skierowanego na wynagrodzenie, zaś środki NFZ przekazywane w ramach kontraktów stanowią odpłatność za wykonaną usługę. Natomiast środki NFZ przekazywane na podwyżki wynagro-

dzeń dla personelu medycznego są zarówno środkami publicznymi, jak i środkami skierowanymi na finansowanie wynagrodzeń, zatem podlegają wyłączeniu na podstawie art. 26b ust. 7 ustawy.

Należy ponadto wskazać, że tylko powyższa interpretacja nie skutkuje nienaruszeniem konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do publicznych i niepublicznych podmiotów korzystających ze środków uzyskiwanych w ramach zawartych kontraktów z NFZ.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła Jana Kamińskiego**

**w sprawie zmian w szkolnictwie wyższym
(21945)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pana posła Jana Kamińskiego, przesłanej przy piśmie znak: SPS-023-21945/11 z dnia 8 kwietnia 2011 r., w sprawie zmian w szkolnictwie wyższym, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455) była przedmiotem wieloetapowych uzgodnień społecznych, trwających od stycznia 2008 r. Środowisko akademickie i przedstawiciele związków zawodowych uczestniczyli również we wszystkich posiedzeniach komisji sejmowych i senackich pracujących nad przedmiotową ustawą. Przedstawiciele związków zawodowych zwracali uwagę przede wszystkim na przepisy dotyczące zatrudnienia, w tym ograniczenia wieloletowości, a także konieczności wzrostu nakładów finansowych na wynagrodzenia pracowników. Mając na uwadze opinie związków zawodowych, dokonano w przedmiotowej ustawie szereg zmian, w szczególności w przepisach przejściowych, pozwalających płynnie wprowadzić w życie nowe rozwiązania.

Należy podkreślić, iż w trakcie prac parlamentarnych nad ww. ustawą i dyskusji z udziałem przedstawicieli związków zawodowych zmianie uległy niektóre przepisy dotyczące stosunku pracy pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej. Dla przykładu w związku z art. 1 pkt 90 lit. a wspomnianej ustawy,

zmieniającym art. 118 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) i ustanawiającym zasady zatrudniania na podstawie mianowania wyłącznie nauczyciela akademickiego posiadającego tytuł naukowy profesora, zmodyfikowano przepis przejściowy. W wyniku tej modyfikacji osoba zatrudniona przed dniem wejścia w ustawę na podstawie mianowania albo umowy o pracę na czas nieokreślony pozostanie zatrudniona w tej samej formie stosunku pracy.

Po dyskusji z udziałem przedstawicieli związków zawodowych związanej z uchynieniem art. 110 ust. 4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, umożliwiającym uczelni zatrudnianie pracowników dydaktycznych na stanowisku docenta, wprowadzono przepis przejściowy (art. 22 ust. 1), który stanowi, że osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na stanowisku docenta na podstawie mianowania na czas nieokreślony albo umowy o pracę na czas nieokreślony pozostanie nadal na tym stanowisku, jednak nie dłużej niż do końca roku akademickiego, w którym ukończyła sześćdziesiąty piąty rok życia. Natomiast w myśl art. 22 ust. 2 osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na stanowisku docenta na podstawie mianowania na czas określony albo umowy o pracę na czas określony pozostanie na tym stanowisku do czasu upływu okresu wskazanego w akcie zatrudnienia.

W art. 1 pkt 92 ustawy nowelizującej dokonano zmiany art. 120 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, który w nowym brzmieniu stanowi, że okres zatrudnienia na stanowisku asystenta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora oraz okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego, a także warunki skracania i przedłużania oraz zawieszania tych okresów, określa statut, z tym że zatrudnienie na każdym z tych stanowisk osoby niepełniającej tych wymagań nie będzie mógł trwać dłużej niż 8 lat. Ww. przepisy wejdą w życie dopiero 1 października 2013 r., czyli dwa lata po wejściu w życie ustawy. W trakcie prac nad ustawą wykreślono, zgodnie z wnioskami przedstawicieli związków zawodowych, proponowane wcześniej przepisy przejściowe, wliczające do okresu 8 lat dotychczasowy okres zatrudnienia na stanowisku asystenta albo adiunkta bez spełniania wymogów ustawowych.

2. W art. 1 pkt. 97 przedmiotowej ustawy wprowadzono nowe brzmienie art. 129 ust. 1, który stanowi, że nauczyciel akademicki zatrudniony w uczelni publicznej może podjąć lub kontynuować zatrudnienie w ramach stosunku pracy tylko u jednego dodatkowego pracodawcy prowadzącego działalność dydaktyczną lub naukowo-badawczą. Podjęcie lub kontynuowanie przez nauczyciela akademickiego dodatkowego zatrudnienia wymaga zgody rektora. Podjęcie lub kontynuowanie dodatkowego zatrudnienia bez zgody rektora stanowi podstawę rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem w uczelni publicznej stanowiącej podstawowe miejsce pracy. Powyższy

przepis nie dotyczy podejmowania przez nauczycieli akademickich pracy, np. na umowę-zlecenie czy umowę o dzieło. Nauczyciel akademicki prowadzący działalność gospodarczą zgodnie z nową regulacją będzie jedynie informować o tym rektora uczelni, która jest dla niego podstawowym miejscem pracy. Rektorzy uczelni niepublicznych również mają możliwość korzystania z przepisu ograniczającego wieloletowość i wyrażania zgody na podjęcie dodatkowego zatrudnienia w ramach stosunku pracy, o ile statut tych uczelni nie stanowi inaczej.

Ograniczenie wieloletowości ma na celu podniesienia jakości kształcenia i badań naukowych. Poprawa polityki kadrowej w uczelni jest jednym z warunków rozwoju uczelni. Nowe rozwiązania dotyczące zatrudnienia stwarzają rektorowi lepsze warunki prawne do kreowania przez niego polityki kadrowej w uczelni. To na rektorze spoczywa bowiem obowiązek zapewnienia uczelni jak najlepszego funkcjonowania oraz oferowania dydaktyki i badań naukowych na najwyższym poziomie.

3. Kwestie związane z kształtowaniem środków na wynagrodzenia oraz poziom przeciętnych wynagrodzeń w ramach stosunku pracy dla pracowników uczelni publicznych określone są w art. 93 ust. 1 oraz art. 151 ust. 1, 4 i 8 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.). Należy zauważyć, iż wynagrodzenia pracowników uczelni publicznej w głównej mierze finansowane są w ramach środków dotacji, o której mowa w art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, przeznaczonej na zadania związane z kształceniem studentów studiów stacjonarnych, uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich i kadr naukowych oraz utrzymaniem uczelni, w tym na remonty. Dotacja ta określana jest dla poszczególnych uczelni zgodnie z formułą algorytmiczną zawartą w załączniku nr 1 do rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 9 maja 2008 r. w sprawie zasad podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych (Dz. U. Nr 89, poz. 544, z późn. zm.).

W art. 151 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w uczelni publicznej w poszczególnych grupach pracowników ustanowiono w relacji do kwoty bazowej, określanej w ustawie budżetowej dla pracowników wymienionych w art. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.). Kwota przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników uczelni publicznej w relacji do kwoty bazowej (obecnie 1873,84 zł) nie powinna być niższa:

a) w grupie stanowisk profesorów – od 391,8% (391,8% x 1873,84 zł = 7341,7 zł),

b) w grupie stanowisk docentów, adiunktów i starszych wykładowców, starszych kustoszy dyplomowanych, starszych dokumentalistów dyplomowanych, kustoszy dyplomowanych i dokumentalistów dyplo-

owanych, a także adiunktów bibliotecznych i adiunktów dokumentacji i informacji naukowej – od 261,2% (261,2% x 1873,84 zł = 4894,5 zł),

c) w grupie stanowisk asystentów, wykładowców, lektorów, instruktorów, asystentów bibliotecznych, asystentów dokumentacji i informacji naukowej oraz w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi – od 130,6% (130,6% x 1873,84 zł = 2447,2 zł).

Należy podkreślić, iż od 2005 r., a więc od wejścia w życie obecnie obowiązującej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ministerstwo nie określa już planów wynagrodzeń dla uczelni. Poziom przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników danej uczelni publicznej zależy od autonomicznie przez nią kształtowanej polityki kadrowej, w tym zwłaszcza od wielkości zatrudnienia. Zgodnie bowiem z art. 151 ust. 4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym to senat uczelni samodzielnie określa środki na wynagrodzenia dla pracowników w ramach środków posiadanych przez tę uczelnię.

Dla powyższej autonomii istotny wydaje się również fakt nieumieszczenia uczelni publicznych w katalogu jednostek sektora finansów publicznych, w których – zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578, z późn. zm.) – wielkość wynagrodzeń w 2011 r. nie może przekroczyć wielkości wynagrodzeń z 2010 r.

Nie ma więc przeszkód, by senat danej uczelni publicznej na podstawie art. 151 ust. 8 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym przeznaczył dodatkowe środki na wynagrodzenia, jeśli uczelnia posiada na ten cel środki pochodzące z innych źródeł niż określone w art. 94 ust. 1 tejże ustawy. Należy bowiem zaznaczyć, iż środki na wynagrodzenia, w tym wynikające ze stosunku pracy (wynagrodzenia osobowe wraz z dodatkowym wynagrodzeniem rocznym), są ustalane przez senaty uczelni w ramach środków pochodzących zarówno z dotacji z budżetu państwa, jak i z przychodów własnych (pozbudżetowych).

Warto również wskazać, iż z przedstawionych przez uczelnie publiczne (wraz z niepublicznymi uczelniami katolickimi finansowanymi z budżetu państwa na zasadach uczelni publicznych) danych o przeciętnym zatrudnieniu i wynagrodzeniach wynikających ze sprawozdania z wykonania planu rzeczowo-finansowego za 2009 r. (sporządzanego na podstawie art. 100 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym), obejmującego łącznie 64 uczelnie akademickich i 36 uczelnie zawodowych, wynika, że przeciętne wynagrodzenia miesięczne ze stosunku pracy obliczone dla ogółu tych uczelni kształtowały się następująco:

a) w grupie stanowisk profesorów – na poziomie o 14,3% wyższym od wskazanej powyżej kwoty 7341,7 zł, czyli w wysokości 8392,3 zł,

b) w grupie stanowisk docentów, adiunktów i starszych wykładowców – na poziomie o 4,9% wyższym od kwoty 4894,5 zł, czyli w wysokości 5135,7 zł,

c) w grupie stanowisk asystentów, wykładowców, lektorów, instruktorów, asystentów bibliotecznych, asystentów dokumentacji i informacji naukowej oraz – na poziomie o 24,9% wyższym od kwoty 2447,2 zł, czyli w wysokości 3057,6 zł,

d) w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi – na poziomie 28,7% wyższym od kwoty 2447,2 zł, czyli w wysokości 3149,9 zł.

W toku prac nad ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw przedstawiciele NSZZ „Solidarność” proponowali zmianę punktu odniesienia kształtowania przeciętnych wynagrodzeń w grupach pracowniczych przez uczelnie publiczne, z przyjętej w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym relacji do kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej na dany rok, na relację 3:2:1:1 do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Wymagałoby to jednak przeznaczenia z budżetu państwa dodatkowych nakładów w wysokości ponad 1,7 mld zł (przy uwzględnieniu zapewnienia postulowanego poziomu wynagrodzeń wraz z pochodnymi z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy oraz odpisów na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych), co w związku z ograniczaniem wydatków budżetowych i koniecznością redukcji nadmiernego deficytu nie było możliwe.

Należy również zauważyć, iż w art. 1 pkt 106 lit. a ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (odnoszącym się do art. 151 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym) znowelizowano treść upoważnienia do wydania rozporządzenia regulującego warunki wynagradzania za pracę pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej. Zgodnie ze zmienionym zakresem spraw przekazanych do uregulowania w akcie wykonawczym minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi wysokość minimalnej (a nie jak obecnie – minimalnej i maksymalnej) stawki wynagrodzenia zasadniczego w odniesieniu do poszczególnych stanowisk pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej. Projekt rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą został już opracowany i 7 maja br. skierowany do uzgodnień międzyresortowych i społecznych. W projekcie zakłada się, iż wzrost minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego w 2012 r. uczelnie sfinansują w ramach posiadanych przez nie środków. Natomiast na lata 2013–2015 zaplanowano coroczny wzrost minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego o 9,14%. Dzięki temu w roku 2015 minimalne stawki wynagrodzenia zasadniczego pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej będą o 30% wyższe w stosunku

do roku 2012. Ww. wzrost wynagrodzeń w latach 2013–2015 powoduje skutki finansowe dla budżetu państwa. Zniesienie maksymalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego pracowników uczelni zwiększy jej autonomię w kształtowaniu polityki wynagrodzeń oraz umożliwi efektywne pozyskiwanie i konkurencyjne wynagradzanie wysoko wykwalifikowanych pracowników.

Warto również dodać, iż w przyjętej przez Radę Ministrów w dniu 5 kwietnia br. uchwale w sprawie aktualizacji Wieloletniego Planu Finansowego Państwa na lata 2011–2014 w bardzo istotny sposób zwiększono planowane nakłady budżetowe w zakresie funkcji 10 „Nauka polska” oraz w zakresie funkcji 3 „Edukacja, wychowanie i opieka”, w ramach której finansowane jest szkolnictwo wyższe.

W zakresie nakładów na naukę Rada Ministrów zaakceptowała postulat ministra nauki i szkolnictwa wyższego dotyczący wzrostu nakładów budżetu krajowego o 8% rocznie, co w konsekwencji w latach 2012–2014 zagwarantuje dodatkowe 1,2 mld zł w porównaniu z wariantem wynikającym z tzw. reguły wydatkowej.

Natomiast w zakresie funkcji 3 „Edukacja, wychowanie i opieka” nakłady na lata 2012–2014 zaplanowano w kwocie 44,9 mld zł wobec pierwotnie planowanych nakładów w wysokości 44,0 mld zł. Zdecydowana większość planowanego przyrostu nakładów przewidziana jest na rzecz szkolnictwa wyższego, w szczególności na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników zatrudnionych w uczelniach publicznych, począwszy od roku 2013.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wzmożonej zachorowalności dzieci
z woj. podkarpackiego na zapalenie płuc (21955)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Moskala przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 8 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-21955/11, w sprawie wzmożonej zachorowalności dzieci z województwa podkarpackiego na zapalenie płuc, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zapalenie płuc wciąż jest niebezpieczną chorobą, w szczególności dla niemowląt i małych dzieci. U dzie-

ci występuje wtedy, gdy nie wykształcił się całkowicie system immunologiczny organizmu lub został on osłabiony przez inną chorobę. Choroba ta rozwija się często jako powikłanie wcześniejszych infekcji, jak np. odra, krztusiec lub inne choroby zakaźne. Bywa również, że drobnoustroje naturalnie występujące na błonie śluzowej nosogardła nagle przyjmują rolę agresywnych zarazków wywołujących zapalenie płuc. Większość przypadków zapalenia płuc u dzieci rozwija się jako powikłanie wirusowego zapalenia oskrzeli, grypy lub innej choroby upośledzającej mechanizmy obronne płuc.

Najczęstszymi czynnikami sprzyjającymi rozwojowi zapalenia płuc są:

- zakażenia wirusowe,
- palenie tytoniu (u dzieci – głównie bierne, choć u młodzieży – coraz częściej czynne),
- skażenie środowiska,
- zaburzenia odporności,
- zakażenia bakteryjne,
- refluks żołądkowo-przełykowy,
- mukowiscydoza – choroba uwarunkowana genetycznie polegająca m.in. na wytwarzaniu w płucach bardzo gęstego śluzu,
- wady układu oddechowego i krążenia.

W zależności od czynników wywołujących zapalenie płuc u dzieci stosowane jest odpowiednie leczenie przyczynowe. Należy również pamiętać, że istnieje ścisły związek pomiędzy rodzajem drobnoustrojów wywołujących zapalenie płuc a wiekiem chorego (noworodki, niemowlęta i dzieci do 5. roku życia, dzieci powyżej 5. roku życia).

Sposób i miejsce leczenia zapalenia płuc u dziecka (w szpitalu czy w domu) zależy przede wszystkim od wieku i stanu chorego dziecka. W przypadku noworodków i niemowląt istnieje obowiązek leczenia szpitalnego ze względu na niebezpieczeństwo nagłego pogorszenia stanu zdrowia i konieczności zabezpieczenia podstawowych funkcji życiowych (najczęściej w oddziałach intensywnej opieki medycznej). Starsze dzieci mogą być leczone w domu, jeśli ich stan nie jest poważny i nie ma cech zagrażającej niewydolności oddechowej.

Uprzejmie informuję, że w bieżącym roku do Ministerstwa Zdrowia nie docierały sygnały o wzmożonej liczbie zachorowań płuc u dzieci tak z terenu województwa podkarpackiego, jak i z innych regionów kraju. Należy też mieć na uwadze bardzo istotny w pediatrii fakt, że zachorowania na infekcje dróg oddechowych wśród dzieci cechuje pewnego rodzaju sezonowość, konsekwencją czego jest okresowe zwiększenie obłożenia łóżek w oddziałach pediatrycznych. Dotyczy to okresów wiosennych i jesienno-zimowych.

W ocenie krajowego konsultanta ds. pediatrii, wojewódzkiego konsultanta ds. pediatrii w Rzeszowie, stacji sanitarno-epidemiologicznej taka właśnie sytuacja miała miejsce w marcu br. na oddziale pediatrycznym Szpitala Miejskiego w Rzeszowie. Ponadto należy również mieć na uwadze fakt, iż ten oddział

jest oddziałem o profilu pulmonologicznym, do którego są kierowane dzieci przede wszystkim z zapaleniami płuc. W ocenie konsultantów ds. pediatrii i nadzoru epidemiologicznego w br. nie rejestrowano zagrożenia epidemiologicznego w zakresie zachorowań na zapalenie płuc u dzieci na terenie kraju.

Kwestie działań profilaktycznych u dzieci, mających na celu zapobieganie zachorowaniom na choroby zakaźne, w tym zapalenia płuc, regulowane są przepisami następujących aktów prawnych:

— rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U.09.139.1139, z późn. zm),

— program szczepień ochronnych na rok 2011, który stanowi załącznik do komunikatu głównego inspektora sanitarnego z dnia 28 października 2010 r. w sprawie programu szczepień ochronnych na rok 2011 (Dz. Urz. MZ. z 2010 r. Nr 12, poz.70).

Ponadto godnym uwagi jest fakt, że od 2007 r. wszystkie dzieci w Polsce od 7. tygodnia życia do 7 r. życia są objęte obowiązkowym szczepieniem p/Haemophilus influenzae typu b. Dzieci są szczepione 4 dawkami w wieku: 2 miesiąc życia, 3–4 miesiąc życia, 5–6 miesiąc życia, 16–18 miesiąc życia.

Od października 2008 r. szczepione są obowiązkowo dzieci z grup ryzyka (wiek szczepionego dziecka: od 2. miesiąca życia do 5 lat) przeciwko pneumokokom, co w istotny sposób wpływa na obniżenie zachorowalności na zapalenia płuc wywołane Haemophilus influenzae typu b, czy pneumokokami.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie zapisów rozporządzenia
ministra sportu i turystyki
z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników
turystycznych i pilotów wycieczek (21965)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego przekazaną pismem z dnia 8 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-21965/11) w sprawie zapisów rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek uprzejmie informuję, co następuje.

1. Jakie przesłanki merytoryczne zdecydowały o kierunkach zmian rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek?

Wydanie na nowo rozporządzenia do ustawy o usługach turystycznych w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek wynika ze zmian wprowadzonych do tej ustawy na podstawie ostatniej jej nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy o usługach turystycznych oraz o zmianie ustawy Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 106, poz. 672). Przepisy nowego rozporządzenia dostosowują dotychczas obowiązującą regulację do zmienionych przepisów ustawy o usługach turystycznych. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 30 ust. 1 ww. ustawy organizatorzy turystyki są obowiązani zapewnić klientom uczestniczącym w imprezach turystycznych opiekę osób posiadających kwalifikacje odpowiednie do rodzaju imprezy. Jeżeli umowa nie stanowi inaczej, za odpowiednie kwalifikacje uważa się, w zależności od rodzaju imprezy, uprawnienia przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek. Art. 30 ust. 2 ww. ustawy, w brzmieniu wprowadzonym ww. nowelizacją, stanowi, iż powierzenie reprezentowania organizatora turystyki wobec jego lokalnych kontrahentów świadczących usługi turystyczne klientom, osobie nieposiadającej uprawnień pilota wycieczek jest dopuszczalne, jeżeli umowa o imprezę turystyczną tak stanowi, a osoba ta nie wykonuje zadań, o których mowa w art. 20 ust. 3 ustawy, czyli zadań pilota wycieczek, do których należy czuwanie w imieniu organizatora turystyki nad sposobem świadczenia usług na rzecz klientów, przyjmowanie od nich zgłoszeń związanych z tym uchybień, sprawowanie nad klientami opieki w zakresie wynikającym z umowy, wskazywanie lokalnych atrakcji oraz przekazywanie podstawowych informacji dotyczących odwiedzanego kraju i miejsca.

§ 17 rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek w brzmieniu: „Organizator turystyki powierzający na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy wykonanie usługi przewodnikowi turystycznemu jest obowiązany w obsłudze grupy turystów do zapewnienia udziału:

1) przewodnika miejskiego – dla miast wymienionych w § 15, jeżeli program imprezy obejmuje zwiedzanie miasta lub wybranych obiektów na jego obszarze, w muzeach i obiektach zabytkowych, w których nie oprowadza uprawniony pracownik etatowy,

2) przewodnika górskiego – na obszarach górskich określonych w § 13, jeżeli program imprezy przewiduje wycieczki piesze poza obszarem zabudowy miejscowości,

3) przewodnika miejskiego w przypadku, o którym mowa w § 16 lub przewodnika terenowego – w parkach narodowych, krajobrazowych i rezerwach udostępnianych do ruchu turystycznego, jeżeli program imprezy obejmuje zwiedzanie tych miejsc,

w muzeach i obiektach zabytkowych, w których nie oprowadza uprawniony pracownik etatowy, a także na obszarach, na których obowiązujące przepisy porządkowe prawa miejscowego nakładają taki obowiązek” stanowi, zgodnie z upoważnieniem ustawowym, uszczegółowienie powyżej zacytowanych przepisów ustawowych zawartych w art. 30 ustawy o usługach turystycznych i określa sytuacje, w których, w przypadku gdy organizator turystyki nie wyłączył na drodze umowy z klientem swojego obowiązku co do zapewnienia udziału osoby posiadającej uprawnienia przewodnika turystycznego w obsłudze grupy turystów, ma on obowiązek zapewniania turystom usług konkretnego rodzaju przewodnika turystycznego – miejskiego, terenowego lub górskiego – w zależności od tego, na jakim obszarze lub w jakim mieście odbywa się impreza turystyczna. Przedmiotowe upoważnienie zawarte jest w art. 34 pkt 6 ustawy o usługach turystycznych i stanowi, iż minister właściwy do spraw turystyki w drodze rozporządzenia określi miasta i obszary, na których organizatorzy turystyki, zgodnie z art. 30 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych, mają obowiązek zapewnienia opieki przewodnika turystycznego, ze szczególnym uwzględnieniem największych miast.

Regulacja zawarta w § 17 rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek stanowi niemalże powtórzenie dotychczas obowiązującej regulacji zawartej w § 12 rozporządzenia ministra gospodarki z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek (Dz. U. Nr 15, poz. 104). Przepis ten nie zmienia dotychczas obowiązujących regulacji w zakresie obowiązków organizatorów imprez turystycznych co do zapewnienia w obsłudze grupy turystów udziału osób posiadających konkretne uprawnienia przewodnika turystycznego.

Należy także podkreślić, iż ww. nowelizacja ustawy o usługach turystycznych zmieniła zakresy zadań przewodnika turystycznego i pilota wycieczek określone w art. 20 ust. 2 i 3 tej ustawy. Zmiany te były podyktowane potrzebą elastycznego kształtowania zadań osób wykonujących te zawody. W nowych przepisach ustawowych wśród zadań przewodnika turystycznego uwzględniona została opieka nad turystami, przy czym zakres tej opieki ma wynikać z umowy zawartej z turystą, natomiast zadania pilota wycieczek rozszerzone zostały o udzielanie turystom podstawowych informacji praktycznych i krajoznawczych dotyczących odwiedzanego kraju i miejsca, co stanowiło realizację postulatów zgłaszanych przez turystów. Przepisy wydane na nowo przez ministra sportu i turystyki rozporządzenia w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek z dnia 4 marca 2011 r. uwzględniły ww. zmiany zakresów zadań, które wykonywać mają zarówno przewodnicy turystyczni, jak i piloci wycieczek poprzez dostosowanie programów szkoleń dla kandydatów na prze-

wodników turystycznych i pilotów wycieczek do tych nowych zadań.

Należy także zwrócić uwagę na obowiązujący w dalszym ciągu przepis art. 60¹ § 4 pkt 1 Kodeksu wykroczeń, który stanowi, iż kto wykonuje bez wymaganych uprawnień zadania przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Czy zmiana rozporządzenia może wpłynąć negatywnie na jakość usług przewodnickich w miejscach, gdzie nie ma obowiązku zapewnienia przewodników?

Po raz kolejny należy podkreślić, iż przedmiotowych przepisów rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek nie można analizować w oderwaniu od regulacji ustawowych. Zacytowane powyżej przepisy zarówno ustawy o usługach turystycznych, jak i rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek nie będą miały wpływu na jakość usług przewodnickich świadczonych turystom, czy to w ramach zatrudniania ich przez organizatorów turystyki do obsługi imprez turystycznych, czy też w ramach świadczenia tych usług turystom przez przewodników w sposób bezpośredni, bez pośrednictwa organizatorów imprez turystycznych. Należy podkreślić, iż możliwość umownego wyłączenia przez organizatorów turystyki obowiązku zapewnienia udziału w imprezie turystycznej pilota wycieczek czy też przewodnika turystycznego została ustanowiona w ustawie o usługach turystycznych w pierwotnie uchwalonej wersji ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. i przepis ten obowiązuje od początku obowiązywania tej ustawy, tj. od 1 lipca 1998 r. W miejscach gdzie nie ma obowiązku zapewnienia turystom usług przewodników turystycznych przez organizatorów turystyki, usługi takie także mogą być oferowane i świadczone przez osoby posiadające stosowne uprawnienia i jakość świadczonych przez nich usług nie powinna różnić się od jakości usług świadczonych w miejscach, gdzie jest taki bezwzględny obowiązek, a organizator turystyki nie wyłączył w drodze umowy z klientami obowiązku zapewnienia w ramach imprezy turystycznej usług przewodnika turystycznego.

3. Czy organizatorzy turystyczni zobowiązani są w świetle obowiązujących przepisów do zatrudniania przewodników turystycznych w miejscach niewymienionych w § 17 rozporządzenia?

Możliwość wyłączenia przez organizatora turystyki na drodze umowy z klientem obowiązku w zakresie zapewnienia klientom uczestniczącym w imprezach turystycznych opieki osób posiadających uprawnienia pilota wycieczek lub przewodnika turystycznego wynika z zacytowanych powyżej przepisów ustawowych, tj. art. 30 ustawy o usługach turystycznych. Należy podkreślić, iż wyłączenie ww. obowiązku powinno być dokonane w umowie z klientem w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości po-

przez zawarcie w umowie zapisu, iż organizator turystyki zapewnia w trakcie imprezy turystycznej opiekę osoby (osób), która nie posiada (które nie posiadają) uprawnień pilota wycieczek ani uprawnień przewodnika turystycznego albo zapisu, iż organizator turystyki w trakcie imprezy w ogóle nie zapewnia w trakcie imprezy turystycznej usług przewodnika turystycznego ani pilota wycieczek. Oczywiście ten ostatni zapis w umowie z klientami nie zwalnia organizatora turystyki z obowiązku zapewnienia klientom uczestniczącym w imprezach turystycznych opieki osób posiadających kwalifikacje odpowiednie do rodzaju imprezy. Należy zwrócić uwagę, iż zapisy umowne o niezapewnieniu w trakcie imprezy turystycznej udziału przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek bardzo często wprowadzane są do umowy na wniosek klientów, którzy nie życzą sobie udziału w imprezach osób posiadających takie uprawnienia. Wprowadzenie możliwości wyłączenia ww. obowiązku w istocie wprowadziło regulację, która umożliwia niekorzystanie przez klientów z usług pilotów wycieczek i przewodników turystycznych w sytuacji, gdy klienci nie życzą sobie świadczenia tego typu usług i tym samym ponoszenia kosztów związanych z ich świadczeniem. W przypadku niewyłączenia umownego ww. obowiązku, zgodnie z § 17 rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek, organizator turystyki jest zobowiązany w obsłudze grupy turystów do zapewnienia udziału w imprezie turystycznej usług określonych w tym przepisie rodzajów przewodników turystycznych (miejskiego, terenowego lub górskiego) w zależności od tego, na jakim obszarze lub w jakim mieście odbywa się dana impreza turystyczna.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji publicznej
(21970)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 8 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-21970/11), przekazującego interpelację posła na Sejm

RP pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Obecnie w komórkach organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji zatrudnionych jest 9 osób niepełnosprawnych, co stanowi 0,73% ogółu zatrudnionych. Średnie zatrudnienie w latach ubiegłych przedstawiało się następująco:

- 2007 r. – 5 osób,
- 2008 r. – 5 osób,
- 2009 r. – 7 osób,
- 2010 r. – 8 osób.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1409, z późn. zm.) Ministerstwo SWiA jest obowiązane do dokonywania miesięcznych wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON). Wydatki poniesione w 2010 r. przez MSWiA z tego tytułu wynosiły ogółem 910 258 zł.

Obiekty Ministerstwa SWiA posiadają szereg rozwiązań konstrukcyjnych likwidujących bariery architektoniczne uniemożliwiające dostęp dla osób niepełnosprawnych. W związku z zatrudnieniem w MSWiA osób posiadających orzeczenia o niepełnosprawności dostosowano warunki pracy tych osób do wymogów określonych w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych poprzez zapewnienie im swobodnej komunikacji wewnątrz budynku (pochylnia przy wejściu, automatyczne otwieranie drzwi, odpowiednia szerokość drzwi i korytarzy, windy, dostosowane łazienki).

Jednocześnie informuję, iż w 2010 r. Ministerstwo SWiA opublikowało 36 ogłoszeń o naborze na wolne stanowiska pracy z informacją zachęcającą osoby niepełnosprawne do składania aplikacji. Informacje o możliwości zatrudnienia osoby niepełnosprawnej na wakuującym stanowisku pracy lub w ramach zastępstwa nieobecnego członka korpusu służby cywilnej zamieszczane są we wniosku o wszczęcie procedury naboru.

Wskazane powyżej przedsięwzięcia przyczyniają się do procesu społecznej inkluzji osób niepełnosprawnych. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji stara się zapewnić odpowiednie warunki pracy, dostosowane do możliwości zdrowotnych osób niepełnosprawnych.

Szczegółowe informacje dotyczące liczby osób niepełnosprawnych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi spraw wewnętrznych i administracji lub przez niego nadzorowanych przedstawiam poniżej.

Z wyjaśnień przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż osoby niepełnosprawne nie stanowią odrębnej grupy pracowniczej, w stosunku do której stosowana jest szczególna metodologia planowania zatrudnienia. W 2009 r., zgodnie z dokumen-

tem pn. „Informacja rządu Rzeczypospolitej Polskiej o działaniach podejmowanych w 2009 roku na rzecz realizacji postanowień uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1 sierpnia 1997 roku Karta Praw Osób Niepełnosprawnych”, Komenda Główna Policji była jednym z pracodawców w administracji publicznej z najwyższym zatrudnieniem osób niepełnosprawnych. Obecny wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w Policji jest minimalnie niższy niż w 2007 r. i wynosi ok. 6,3%. Proporcja procentowa zatrudnienia osób niepełnosprawnych w stosunku do liczby wszystkich pracowników to przede wszystkim wynik wzrostu zatrudnienia ogółem wynikający z realizacji ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o ustanowieniu „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2009” (Dz. U. Nr 35, poz. 213, z późn. zm.), w ramach której utworzono nowe stanowiska pracy, głównie w korpusie służby cywilnej.

W 2010 r. Policja stanowiła przedmiot kontroli w zakresie wspierania zatrudniania osób niepełnosprawnych. W wystąpieniu pokontrolnym Najwyższa Izba Kontroli pozytywnie oceniła realizację przez komendanta głównego Policji zadań w tym zakresie. Wnioski pokontrolne wdrożone zostały poprzez polecenie komendantom jednostek organizacyjnych Policji szczebla wojewódzkiego, a także komendantom jednostek szkoleniowych Policji objęcia osobistym nadzorem zbadania możliwości zwiększenia co najmniej do poziomu ustawowego wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych m.in. poprzez dokonanie przeglądu wakujących stanowisk, nawiązanie współpracy z urzędami pracy, zachęcanie niepełnosprawnych do składania swoich aplikacji na wolne stanowiska w służbie cywilnej, a także wymianę doświadczeń z jednostkami organizacyjnymi Policji, w których taki wskaźnik jest utrzymywany. Ponadto w celu rozpowszechniania informacji o możliwości ubiegania się osób niepełnosprawnych o zatrudnienie w Policji na wolnych stanowiskach w korpusie służby cywilnej nawiązano współpracę z Fundacją Integracja – instytucją pozarządową o zasięgu ogólnopolskim. Efektem ww. współpracy była m.in. publikacja na portalu internetowym www.niepełnosprawni.pl artykułu informującego o możliwości ubiegania się osób niepełnosprawnych o zatrudnienie w służbie cywilnej, wraz z podaniem adresów stron, na których publikowane są ogłoszenia o naborze na wolne stanowiska. Analiza nadesłanych aplikacji wykazała jednak, iż zainteresowanie osób niepełnosprawnych zatrudnieniem na wolnych stanowiskach w korpusie służby cywilnej w Policji jest znikome.

Z danych nadesłanych do MSWiA wynika, iż stan zatrudnienia osób niepełnosprawnych w Policji w ubiegłych latach (stan na dzień 1 stycznia) przedstawiał się następująco:

- 2007 r. – 1627 osób,
- 2008 r. – 1595 osób,
- 2009 r. – 1595 osób,
- 2010 r. – 1558 osób.

Średnioroczne zatrudnienie osób niepełnosprawnych w Wyższej Szkole Policji w Szczytnie przedstawiało się następująco:

- 2007 r. – 5,17 osoby,
- 2008 r. – 5,58 osoby,
- 2009 r. – 5 osób,
- 2010 r. – 6,83 osoby.

W 2011 r. planowane jest zatrudnienie 7 osób niepełnosprawnych.

W Komendzie Głównej Straży Granicznej średnioroczne zatrudnienie osób niepełnosprawnych przedstawiało się następująco:

- 2007 r. – 133 osoby,
- 2008 r. – 156 osób,
- 2009 r. – 163 osoby,
- 2010 r. – 175 osób.

W 2011 r. Straż Graniczna planuje utrzymać zatrudnienie osób niepełnosprawnych na poziomie 2010 r.

Średnioroczne zatrudnienie osób niepełnosprawnych w jednostkach organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej przedstawiało się następująco:

- 2007 r. – 26,61 osoby,
- 2008 r. – 33,16 osoby,
- 2009 r. – 37,91 osoby,
- 2010 r. – 37,41 osoby.

Zatrudnienie osób niepełnosprawnych w jednostkach organizacyjnych PSP na koniec I kwartału 2011 r. wynosiło 38 osób. Planowane zatrudnienie w pozostałej części roku wynosi 39 osób.

Średnioroczne zatrudnienie osób niepełnosprawnych w Szkole Głównej Służby Pożarniczej przedstawiało się następująco:

- 2007 r. – 4 osoby,
- 2008 r. – 4 osoby,
- 2009 r. – 4 osoby,
- 2010 r. – 4 osoby.

Przewidywane zatrudnienie osób niepełnosprawnych na koniec 2011 r. – 5 osób.

Ze względu na specyfikę i charakter wykonywanych zadań Centrum Naukowo-Badawcze Ochrony Przeciwpożarowej im. Józefa Tuliszkowskiego nie zatrudnia, jak i nie planuje w najbliższym czasie zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

Biuro Ochrony Rządu w latach 2007–2010 nie zatrudniało osób niepełnosprawnych, jak również nie planuje ich zatrudnienia w 2011 r.

Z informacji przekazanych przez Urząd do Spraw Cudzoziemców wynika, iż w każdym ogłoszeniu publikowanym w Biuletynie Służby Cywilnej, jak również na stronie internetowej urząd zachęca do składania ofert pracy przez osoby niepełnosprawne. Dotychczas do urzędu rzadko wpływały jednak aplikacje osób niepełnosprawnych, stąd też w latach 2007–2009 urząd nie miał możliwości zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Natomiast w 2010 r. zatrudniona była 1 osoba niepełnosprawna. Niemniej jednak, mając na uwadze pomoc osobom niepełnosprawnym w zdobyciu doświadczenia zawodowego, urząd (we współpracy z urzędami pracy), przyjmuje osoby niepełnosprawne na praktyki zawodowe oraz na staże absolwenckie. Ponadto, w miarę możliwości etato-

wych i finansowych, urząd będzie podejmował działania zmierzające do zapewnienia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych na ustawowym poziomie.

W ogłoszeniach o naborach na wolne stanowiska pracy publikowanych przez głównego geodetę kraju od kwietnia 2010 r. każdorazowo była zamieszczana informacja zachęcająca osoby niepełnosprawne do uczestnictwa w naborze. Na 68 opublikowanych ogłoszeń nie wpłynęła ani jedna oferta od osoby niepełnosprawnej. Obecnie w urzędzie trwa procedura naboru na 4 stanowiska merytoryczne (wymiar etatów do obsadzenia 4,0). Planuje się wszczęcie 6 naborów (w wymiarze 6,0 etatu), w tym 3 w celu obsady wakatów na wyższych stanowiskach w służbie cywilnej oraz 3 w związku z realizacją projektu „Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” (ISOK). W ogłoszeniach o naborach na wolne stanowiska pracy konsekwentnie zamieszczana jest informacja zachęcająca osoby niepełnosprawne do uczestnictwa w naborze.

Instytut Geodezji i Kartografii w latach 2007–2009 nie zatrudniał osób niepełnosprawnych. Natomiast od 2010 r. zatrudnia 2 osoby z orzeczoną stopniem niepełnosprawności – umiarkowaną.

Instytut Technologii Bezpieczeństwa „MORATEX” w Łodzi w latach 2007–2010 zatrudniał (roczne średnie zatrudnienie):

- 2007 r. – 1 osobę,
- 2008 r. – 1,5 osoby,
- 2009 r. – 4 osoby,
- 2010 r. – 5 osób.

W 2011 r. planowane jest zatrudnienie 5 osób niepełnosprawnych.

Zakład Emerytalno-Rentowy MSWiA poinformował, iż średnioroczne zatrudnienie kształtowało się w następujący sposób:

- 2007 r. – 5 osób,
- 2008 r. – 6 osób,
- 2009 r. – 7 osób,
- 2010 r. – 7 osób.

W 2011 r. zatrudnienie osób niepełnosprawnych w zakładzie pozostanie na dotychczasowym poziomie.

Średnioroczne zatrudnienie osób niepełnosprawnych w Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA przedstawiało się następująco:

- 2007 r. – 1,37 osoby,
- 2008 r. – 2 osoby,
- 2009 r. – 1,95 osoby,
- 2010 r. – 1 osoba.

W 2011 r. nie planuje się zwiększenia zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

Z informacji przekazanych przez Centrum Projektów Informatycznych MSWiA wynika, iż w latach 2008–2009 nie zatrudniano osób niepełnosprawnych. Natomiast w 2010 r. średnie zatrudnienie osób niepełnosprawnych wynosiło 2,69 osoby. Wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych osiągnięty w 2010 r. spowodował, iż w miesiącach kwiecień–grudzień 2010 r. centrum nie dokonywało wpłat na Państwowy

Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. W 2011 r. centrum planuje zatrudnić 4 osoby niepełnosprawne.

Zarząd Zasobów Mieszkaniowych MSWiA w latach 2007–2010 nie zatrudniał osób niepełnosprawnych. Natomiast w 2011 r. planuje zatrudnić 2 osoby niepełnosprawne.

Władza Wdrażająca Programy Europejskie w latach 2007–2010 nie zatrudniała osób niepełnosprawnych. Żadna z dotychczas otrzymanych aplikacji w sprawie pracy nie była złożona przez osoby niepełnosprawne.

Główny inspektor sanitarny MSWiA poinformował, iż średnioroczne zatrudnienie osób niepełnosprawnych kształtowało się następująco:

- 2007 r. – 6 osób,
- 2008 r. – 7 osób,
- 2009 r. – 9 osób,
- 2010 r. – 8 osób.

W 2011 r. nie planuje się zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

Liczbę osób niepełnosprawnych zatrudnionych w zakładach opieki zdrowotnej MSWiA w latach 2007–2010, jak również planowane zatrudnienie w 2011 r. przedstawia tabela stanowiąca załącznik do niniejszego pisma*).

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji publicznej
(21974)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 8 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-21974/11, przy którym przesłana została interpelacja pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Średnie zatrudnienie w Ministerstwie Sprawiedliwości osób niepełnosprawnych (w etatach) w latach 2007–2010 wynosiło:

- 2007 r. – 1,52
- 2008 r. – 4,03
- 2009 r. – 5,01
- 2010 r. – 5,31.

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Ministerstwo Sprawiedliwości jest zainteresowane zwiększeniem zatrudnienia osób niepełnosprawnych, czego dowodem jest zamieszczanie w ogłoszeniach o wolnych stanowiskach pracy informacji zachęcającej osoby niepełnosprawne do składania dokumentów oraz sporządzanie kwartalnie dla Głównego Urzędu Statystycznego sprawozdania „Badanie popytu na pracę”.

O wyborze danej osoby decyduje wyłącznie jej wiedza, kwalifikacje, umiejętności, doświadczenie zawodowe i predyspozycje osobowościowe. Kandydat z orzeczonym stopniem niepełnosprawności spełniający wymagania określone dla danego stanowiska, który zwycięsko zakończył procedurę rekrutacji, jest zatrudniany.

Ministerstwo Sprawiedliwości nie ma żadnego wpływu na to, jakie osoby decydują się aplikować na wolne stanowiska pracy.

Również w sądach powszechnych zatrudnione są osoby niepełnosprawne. Informacja dotycząca średniego zatrudnienia osób niepełnosprawnych w sądach powszechnych w latach 2007–2010 oraz stanu planowanego rocznego średniego zatrudnienia tych osób w roku bieżącym z podziałem na obszary poszczególnych apelacji stanowi załącznik nr 1.

W chwili obecnej w zakładach poprawczych i schroniskach dla nieletnich zatrudnione są 32 osoby z orzeczoną niepełnosprawnością w stopniu lekkim i umiarkowanym, w jednej placówce pracuje osoba ze znacznym stopniem niepełnosprawności. Niektóre z tych osób mają orzeczenie o niepełnosprawności na czas określony, co wynika z rodzaju zdiagnozowanej choroby. Szczegółowe dane statystyczne obrazujące zatrudnienie osób niepełnosprawnych w zakładach poprawczych i schroniskach dla nieletnich w latach 2007–2010 i plany na rok 2011 zawarte są w załączniku nr 2.

Osoby zatrudniane są na stanowiskach takich, jak sprzątaczką, magazynier, pracownik ochrony, pracownik pedagogiczny, pracownik obsługi, kucharz, księgowy, lekarz, rzemieślnik, konserwator maszyn, nauczyciel zawodu, pielęgniarka, psycholog, kierownik administracji itp.

W większości przypadków charakter pracy nie wymagał od pracodawcy specjalnego dostosowania warunków pracy do potrzeb zatrudnianych osób z orzeczoną niepełnosprawnością, ale tam, gdzie było to konieczne, warunki te zostały zrealizowane.

Praca w zakładach poprawczych i schroniskach dla nieletnich wymaga w pełni zaangażowania sił fizycznych i psychicznych. Niemniej jednak na stanowiskach, gdzie możliwe jest zatrudnienie osoby niepełnosprawnej, opcja taka jest realizowana. Najczęściej pracę podejmują tu osoby posiadające określone kwalifikacje, doświadczenie zawodowe i cechy osobowościowe wymagane przez pracodawcę. Mają one te same prawa i obowiązki, co pracownicy pełnosprawni.

Wśród ich przywilejów należy wymienić np. skrócony czas pracy, dłuższy urlop, czas na gimnastykę,

zwolnienie z pracy w nocy. Istotne wydaje się również zwrócenie uwagi na fakt samej aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych, a na to Ministerstwo Sprawiedliwości nie ma wpływu.

Staranność w doborze kandydatów do służby w Służbie Więziennej musi przejawiać się już na etapie naboru do służby, w szczególności w zakresie zdrowia, co zostało sprecyzowane w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 18 października 2005 r. w sprawie wymagań w zakresie zdolności fizycznej i psychicznej do Służby Więziennej (Dz. U. Nr 233, poz. 1986, z późn. zm.).

Niepełnosprawność oraz stwierdzone inwalidztwo kandydata powoduje niezdolność do służby, bowiem kompleksowa ocena stanu zdrowia ma wyłonić tylko w pełni zdrowych kandydatów, którzy są w stanie podjąć trudom tej służby.

Takie założenie wynika z wielu przyczyn, z których najważniejsze sprowadzają się do tego, że służba w Służbie Więziennej pełniona jest w warunkach o szczególnym charakterze oraz w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu, co może nie pozostawać bez wpływu na stan zdrowia funkcjonariuszy. Potwierdza taki stan rzeczy orzecznictwo komisji lekarskich i grupy inwalidzkie orzekane w związku ze służbą.

Natomiast średnie roczne zatrudnienie (w etatach) osób niepełnosprawnych jako pracowników cywilnych Służby Więziennej wynosiło:

- 2007 r. – 16,57
- 2008 r. – 18,85
- 2009 r. – 25,49
- 2010 r. – 35,14.

W roku 2011 planowane jest utrzymanie zatrudnienia osób niepełnosprawnych w jednostkach organizacyjnych więziennictwa na poziomie roku 2010, tj. na ok. 40 etatach (patrz tabele str. 188).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Załącznik nr 1

Średnie zatrudnienie osób niepełnosprawnych w sądach powszechnych w latach 2007–2010 oraz stan planowany w roku 2011

Apelacja	2007	2008	2009	2010	2011 (planowane)
białostocka	17,15	16,41	23,37	30,78	46,82
gdańska	51,82	54,05	66,55	89,72	103,38
katowicka	45,92	45,55	52,25	53,70	53,30
krakowska	36,87	43,85	54,96	64,93	67,36
lubelska	27,60	26,49	41,60	38,60	39,04
łódzka	39,13	41,47	44,83	50,93	51,75
poznańska	53,12	57,25	61,03	72,54	79
rzeszowska	13,78	15,50	22,75	31,25	32,80
szczecińska	35,47	42,47	41,90	43,31	44,01
warszawska	22,48	21,76	27,09	31,80	41,80
wrocławska	19,63	21,43	21,51	29,27	29,27
razem	362,97	386,23	457,84	536,83	588,53

Załącznik nr 2

Zatrudnienie osób niepełnosprawnych w zakładach poprawczych i schroniskach dla nieletnich w poszczególnych okręgach w latach 2007–2010 oraz plany na rok 2011

L.p.	Okręg	Liczba osób niepełnosprawnych zatrudnianych					Uwagi
		w latach					
		2007	2008	2009	2010	2011	
1.	Białystok	3	4	4	5	Nie ma w planach zatrudnienia nowych osób w br. – aktualnie zatrudnione są osoby z orzeczeniem niepełnosprawności tak jak w 2010 r., czyli 5	Rok 2011 to dane przedstawiające przede wszystkim kontynuowanie zatrudnienia przez osoby już zatrudnione.
2.	Bydgoszcz	10			8		
3.	Katowice	6			6		
4.	Poznań	4	7	7	7	7	
5.	Warszawa	2		1	1		
6.	Wrocław	3	4	7	5	5	
Razem		Aktualnie zatrudniane są 32 osoby					

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie korzystania przez mężczyzn
i kobiety z uprawnień związanych
z rodzicielstwem w służbach mundurowych
(21983)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 8 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-21983/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie korzystania przez mężczyzn i kobiety z uprawnień związa-

nych z rodzicielstwem w służbach mundurowych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że zgodnie z art. 79 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) policjantowi kobiecie przysługują szczególne uprawnienia przewidziane dla pracowników na podstawie Kodeksu pracy, jeżeli przepisy cytowanej ustawy nie stanowią inaczej. Aktualnie przepis ten jest stosowany do wszystkich policjantów. Wynika to z faktu, że w momencie jego wprowadzenia wspomniane uprawnienia rodzicielskie (urlop macierzyński i wychowawczy) przysługiwały wyłącznie pracującym kobietom, natomiast od dnia 1 stycznia 2004 r. prawo do urlopu wychowawczego straciło charakter uprawnienia przysługującego wyłącznie pracownikom i rozszerzone zostało na ogół pracowników. W związku z powyższym dys-

pozycję art. 79 ustawy o Policji zaczęto stosować również do policjantów mężczyzn.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, iż komendant główny Policji w piśmie z dnia 22 stycznia 2010 r. skierowanym do dyrektorów biur Komendy Głównej Policji wskazał, że zgodnie z interpretacjami prawnymi prawo do urlopu ojcowskiego mają zarówno ojcowie będący pracownikami Policji, jak również policjantami. Ponadto w piśmie z dnia 27 stycznia 2010 r. skierowanym do komendantów wojewódzkich Policji, komendanta stołecznego Policji, komendanta rektora Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie oraz komendantów szkół Policji komendant główny Policji przedstawił stanowisko, zgodnie z którym, podobnie jak w przypadku prawa do urlopu wychowawczego, zasadnym jest przyjęcie, że przepis art. 79 ustawy o Policji pozwalający korzystać policjantom kobietom ze szczególnych uprawnień przewidzianych dla pracownic, w zakresie urlopu ojcowskiego powinien mieć również zastosowanie do policjantów mężczyzn. Komendant wskazał przy tym, że odmienna interpretacja przedmiotowego zagadnienia doprowadziłaby do nieuprawnionego różnicowania i nierównego traktowania policjantów.

Zgodnie z zarządzeniem nr 254 komendanta głównego Policji z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie planowania strategicznego, sprawozdawczości i oceny pracy Policji (Dz. Urz. KGP Nr 4, poz. 13, z późn. zm.) informacja dotycząca kobiet w Policji zbierana jest w cyklu półrocznym. Poniżej przedstawione zostały dane ilustrujące proporcje w zatrudnieniu mężczyzn i kobiet zgodnie ze stanem na dzień 1 stycznia 2011 r.

Policjanci		
Ogółem	97 483	100%
Kobiety	12 813	13,14%
Mężczyźni	84 670	86,86%

Korpus Służby Cywilnej		
Ogółem	12 056	100%
Kobiety	9239	76,63%
Mężczyźni	2817	23,37%

Pozostali		
Ogółem	13 305	100%
Kobiety	7801	53,63%
Mężczyźni	5504	41,37%

Komenda Główna Policji nie gromadzi danych na temat korzystania z uprawnień rodzicielskich przez policjantów i pracowników Policji, ponieważ zagadnienie to nie jest objęte obowiązkiem sprawozdawczym, o którym mowa w zarządzeniu nr 254 z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie planowania strategicznego, sprawozdawczości i oceny pracy Policji.

Komenda Główna Policji nie dysponuje również informacją na temat kosztów dla budżetu służb mundurowych w latach 2008–2010 wypłat świadczeń wynikających z uprawnień rodzicielskich, z uwagi na fakt nieprowadzenia przez Policję analityki wydatków w wymienionym zakresie.

Pracownicy Biura Ochrony Rządu korzystają z pełnych uprawnień rodzicielskich określonych w Kodeksie pracy. Z kolei w przypadku funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu powyższe kwestie reguluje art. 30a ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.), zgodnie z którym funkcjonariuszowi kobiecie przysługują szczególne uprawnienia przewidziane dla pracownic według przepisów prawa pracy, jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej. Przepis ten stosuje się także do funkcjonariusza mężczyzny w zakresie, w jakim pracownicy mogą korzystać ze szczególnych uprawnień przewidzianych dla pracownic. Jeżeli oboje rodzice lub opiekunowie są funkcjonariuszami, z uprawnień może korzystać tylko jedno z nich.

Zgodnie z przytoczonym wyżej przepisem zarówno funkcjonariusz kobieta jak i funkcjonariusz mężczyzna korzysta z uprawnień pracowników związanych z rodzicielstwem przewidzianych Kodeksem pracy w takim zakresie, w jakim nie jest to sprzeczne z ustawą o Biurze Ochrony Rządu. W szczególności funkcjonariusze mogą korzystać z urlopu macierzyńskiego, dodatkowego urlopu macierzyńskiego, urlopu wychowawczego oraz zwolnienia od pracy na 2 dni z tytułu opieki nad dzieckiem do lat 14.

Obecnie obowiązujące przepisy nie przewidują natomiast możliwości udzielenia mężczyźnie, funkcjonariuszowi Biura Ochrony Rządu, urlopu ojcowskiego.

Przepis art. 182³ § 1 Kodeksu pracy stanowi, że pracownik – ojciec wychowujący dziecko ma prawo do urlopu ojcowskiego w wymiarze 2 tygodni, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez dziecko 12 miesiąca życia. Powyższy przepis nie znajduje jednak zastosowania w stosunku do funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu, bowiem ustawa o Biurze Ochrony Rządu nie przewiduje przeniesienia gwarantowanych nim uprawnień na grunt służby, ani też nie mieści się on w kategorii uprawnień przysługujących pracownicy, które to uprawnienia, zgodnie z przytoczonym wcześniej przepisem art. 30a ust. 2 ustawy o Biurze Ochrony Rządu, przysługują również funkcjonariuszowi.

Brak jest zatem podstawy prawnej do udzielenia mężczyźnie, funkcjonariuszowi BOR, urlopu ojcowskiego, o którym mowa w art. 182³ § 1 Kodeksu pracy.

Stan ewidencyjny funkcjonariuszy BOR oraz pracowników BOR z podziałem na mężczyzn i kobiety na dzień 19 kwietnia 2011 r. przedstawia się następująco:

	Stan ewidencyjny na dzień 19 kwietnia 2011 r.	
	mężczyźni	kobiety
Funkcjonariusze BOR	1862	148
Pracownicy BOR	153	150

Tabela na str. 190 przedstawia zestawienie liczbowe funkcjonariuszy BOR i pracowników BOR z podziałem na mężczyzn i kobiety, którzy w latach 2008–2010 korzystali z uprawnień rodzicielskich.

		2008 r.			2009 r.			2010 r.			
		urlop macie-rzyński	urlop wychowa-wczy	2 dni opieki nad dzie-dkiem do lat 14	urlop macie-rzyński	urlop wycho-waw-czy	2 dni opieki nad dzie-dkiem do lat 14	urlop macie-rzyń-ski	urlop wycho-waw-czy	urlop ojcowski	2 dni opieki nad dzie-dkiem do lat 14
Funkcjona-riusze BOR	M	2		10	1		7	1	1		11
Pra-cownicy BOR	K	10	3	31	8	5	33	12	4		35
	M			2			4				4
K		1	1	13		1	14	3	2	1	16
Razem		13	4	56	9	6	58	16	7	1	66

Biuro Ochrony Rządu nie poniosło żadnych dodatkowych kosztów w latach 2008–2010 związanych z uprawnieniami rodzicielskimi, poza wypłatą uposażeń funkcjonariuszy BOR i wynagrodzeń pracowników BOR, którzy korzystali z tych uprawnień.

Pracownicy cywilni, w tym korpus służby cywilnej, zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej korzystają z przysługujących im uprawnień rodzicielskich zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami Kodeksu pracy.

Ustawą pragmatyczną dla funkcjonariuszy pełniących służbę w PSP jest ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68, z późn. zm.). Przepis art. 69 tejże ustawy określa rodzaj przywilejów związanych z rodzicielstwem. Zmiana Kodeksu pracy, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2009 r., wprowadziła instytucję urlopu ojcowskiego. Aktualnie w ustawie o Państwowej Straży Pożarnej brak jest podstawy prawnej do uznania, że do urlopu ojcowskiego uprawniony jest strażak mężczyzna. W związku z powyższym strażacy mężczyźni nie korzystają z tej formy uprawnienia rodzicielskiego.

Pragnę jednocześnie nadmienić, iż trwają prace zmierzające do uregulowania w ustawie o Państwowej Straży Pożarnej instytucji urlopu ojcowskiego w stosunku do strażaków PSP.

Stan zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych PSP ze względu na płeć według stanu na dzień 31 marca 2011 r. przedstawia się następująco:

Płeć	Pracownicy cywilni (w osobach)	Funkcjonariusze	Zatrudnienie ogółem
Kobieta	1251	1263	2514
Mężczyzna	662	28 733	29 395
Ogółem	1913	29 996	31 909

Liczbę osób korzystających z uprawnień rodzicielskich w latach 2008–2010 zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych PSP przedstawia poniższa tabela.

Rok	Pracownicy cywilni		Funkcjonariusze	
	kobiety	mężczyźni	kobiety	mężczyźni
2008	221	17	428	1004
2009	302	28	424	1054
2010	345	43	407	1106

Koszty związane z uprawnieniami rodzicielskimi poniesione przez jednostki organizacyjne PSP w latach 2008–2010 przedstawiały się następująco:

- 2008 r. – 2066 tys. zł,
- 2009 r. – 2486 tys. zł,
- 2010 r. – 2621 tys. zł.

Funkcjonariusze, jak i pracownicy zatrudnieni w strukturach Straży Granicznej, w szczególności mężczyźni, mogą korzystać z uprawnień rodzicielskich.

W przypadku funkcjonariuszy prawo do uprawnień rodzicielskich wynika wprost z art. 83 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2005 r. Nr 234, poz. 1997, z późn. zm.). Zgodnie z ust. 1 cyt. przepisu funkcjonariuszowi kobiecie przysługują szczególne uprawnienia przewidziane dla pracownic według przepisów prawa pracy, jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej. Jednocześnie art. 83 ust. 2 ww. ustawy stanowi, iż przepis ust. 1 stosuje się także do funkcjonariuszy mężczyzn w zakresie, w jakim pracownicy mogą korzystać ze szczególnych uprawnień przewidzianych dla pracownic. Jeżeli oboje rodzice lub opiekunowie są zatrudnieni, z uprawnień może korzystać tylko jedno z nich.

Stan osobowy Straży Granicznej wynosi 15 375 funkcjonariuszy, w tym 3052 kobiet i 12 323 mężczyzn. Ponadto Straż Graniczna zatrudnia 3842 pracowników, w tym 2248 kobiet i 1594 mężczyzn.

W latach 2008–2010 z uprawnień rodzicielskich w Straży Granicznej korzystało 2043 funkcjonariuszy, w tym 924 funkcjonariuszy kobiet i 1119 funkcjonariuszy mężczyzn. W tym samym okresie z ww. uprawnień korzystało także 412 pracowników: 356 kobiet i 56 mężczyzn.

Ponadto pragnę zauważyć, iż z informacji przekazanych przez Straż Graniczną w kwestii kosztów dla

budżetu służb mundurowych wypłat świadczeń wynikających z uprawnień rodzicielskich wynika, że nie stanowią one dodatkowego obciążenia dla budżetu, bowiem w myśl art. 103 ust. 1 ustawy o Straży Granicznej prawo do uposażenia powstaje z dniem mianowania funkcjonariusza na stanowisko służbowe, zaś wygasa stosownie do art. 110 ust. 3 ww. ustawy z ostatnim dniem miesiąca, w którym nastąpiło zwolnienie funkcjonariusza ze służby lub zaistniały inne okoliczności uzasadniające wygaśnięcie tego prawa. Biorąc pod uwagę fakt, iż w okresie korzystania przez funkcjonariusza z uprawnień rodzicielskich ustawodawca nie przewidział zmniejszeń uposażenia czy też potrąceń za ten okres, funkcjonariuszowi przysługuje uposażenie w całym okresie służby. Zasada ta dotyczy zarówno funkcjonariuszy, jak też pracowników.

Uwzględniając ponadto fakt, że środki finansowe na wydatki związane z zatrudnieniem przewidziane są w planach poszczególnych jednostek budżetowych, ewentualne zmiany w tym zakresie (zmniejszenia bądź zwiększenia kosztów) nie powodują skutków finansowych dla budżetu państwa, gdyż są realizowane w ramach ustalonych uprzednio na ten cel limitów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Ewy Drozd
oraz grupy posłów**

**w sprawie finansowego wsparcia projektów
dotyczących rozwoju instytucji opieki
nad dzieckiem do lat 3 w ramach
rządowego programu „Maluch” (21985)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 11 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-21985/11, dotyczącą interpelacji poseł Ewy Drozd oraz grupy posłów w sprawie finansowego wsparcia projektów dotyczących rozwoju instytucji opieki nad dzieckiem do lat 3 w ramach rządowego programu „Maluch”, uprzejmie informuję.

Zgodnie ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235) podmiotami, które mogą prowadzić opiekę instytucjonalną, są gminy, osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej.

W związku z tym, że utrzymanie instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 stanowi zadanie własne

gminy, za zasadne uznano skierowanie „Resortowego programu rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3” „Maluch»” w pierwszej kolejności do gmin. Również prace analityczne prowadzone w trakcie przygotowywania programu wykazały, że wraz z wejściem w życie ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 gminy są tą grupą, która wymaga największego wsparcia.

Niemniej ogłoszony w dniu 4 marca 2011 r. konkurs w ramach „Resortowego programu rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3” „Maluch»” nie wyłącza całkowicie innych podmiotów z możliwości korzystania ze środków programu. Jest bowiem możliwość współuczestniczenia wraz z gminą we wspólnym projekcie tworzenia instytucji opieki nad dzieckiem do lat 3 i ubiegania się w konkursie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej o dofinansowanie w ramach programu „Maluch”. Jeden z punktów ogłoszenia konkursowego stanowi, że w przypadku pozyskania innych, niż środki własne i dotacja, źródeł finansowania zadania dla potrzeb określenia udziału dotacji w kosztach realizacji zadania środki z innych źródeł traktowane są na równi ze środkami własnymi gminy, z zastrzeżeniem że wkład własny gminy nie może wynosić mniej niż 20% wartości zadania.

Po zakończeniu realizacji pierwszej edycji programu i wyciągnięciu wniosków na podstawie sprawozdań przekazanych przez gminy możliwe będzie wprowadzenie zmian w programie, w tym ewentualne rozszerzenie grona jego adresatów.

Odpowiadając na pytanie dotyczące innych form pomocy dla podmiotów chcących prowadzić opiekę instytucjonalną, uprzejmie informuję że zgodnie z art. 60 ust. 1. ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 podmioty prowadzące żłobek lub klub dziecięcy mogą otrzymać na każde dziecko objęte opieką w żłobku lub klubie dziecięcym dotację celową z budżetu gminy. Ponadto na mocy art. 61 ust.1 ww. ustawy wójt, burmistrz lub prezydent miasta może zlecić innemu podmiotowi organizację opieki sprawowanej w formie żłobka lub klubu dziecięcego albo dziennych opiekunów.

Istnieje także możliwość pozyskania środków na tworzenie instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, I priorytet centralny, działanie 1.3: Ogólnopolskie programy integracji i aktywizacji zawodowej, poddziałanie 1.3.2: Projekty na rzecz równych szans kobiet i mężczyzn oraz godzenia życia zawodowego i rodzinnego. W oparciu o to poddziałanie realizowane są projekty dotyczące m.in. tworzenia ośrodków opieki nad dziećmi w miejscu pracy oraz rozwijania alternatywnych form opieki na dziećmi (w tym m.in. usług opiekuńczych świadczonych w warunkach domowych).

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie liberalizacji ustawy
o przeciwdziałaniu narkomanii (21987)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Stuligrosza w sprawie liberalizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 11 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-21987/11, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Ustawa o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz o zmianie niektórych innych ustaw została przyjęta przez Sejm RP w dniu 1 kwietnia 2011 r., a uchwalona przez Senat RP w dniu 28 kwietnia 2011 r. i przewiduje zmiany mające na celu m.in. odwrócenie występującej tendencji skupienia organów ścigania na posiadaczach środków odurzających, kosztem ścigania grup przestępczych wprowadzających te środki do nielegalnego obrotu. Osobie, którą po raz pierwszy zatrzymano z niewielką ilością narkotyków, ustawa daje szansę na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Nie likwiduje jednak karalności za posiadanie nawet niewielkiej ilości narkotyków, a jedynie wprowadza instytucję umorzenia w pewnych sytuacjach postępowania karnego wobec sprawców posiadających nieznaczne ilości środków odurzających przeznaczonych na własny użytek oraz instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w przypadku dobrowolnego poddania się leczeniu przez osobę uzależnioną.

Nowe przepisy wprowadzone do ustawy mają na celu karanie prawdziwie groźnych przestępców, a więc osób, które wprowadzają na rynek narkotyki, a nie ofiar tego procederu, jakimi są narkomani.

Art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadza nowe rozwiązanie sposobu postępowania wobec osób dopuszczających się drobnych postaci przestępstwa posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych. Przepis ten daje prokuratorowi (a także sądowi) możliwość umarzania (bezwzględnego) w pewnych sytuacjach postępowania karnego wobec sprawców posiadających nieznaczne ilości środków odurzających przeznaczonych na własny użytek. Generalną przesłanką jego stosowania jest niecelowość represji karnej wobec pewnej grupy osób posiadających narkotyki. Na taką niecelowość w ramach proponowanego przepisu wskazują przewidziane w nim przesłanki umorzenia, którymi mają być: okoliczności popełnienia czynu i stopień jego szkodliwości.

Zmiana art. 72 oraz – w konsekwencji – art. 73 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ma na celu dostosowanie przepisów prawa do praktyki sądowo-prokuratorowskiej oraz umożliwienie szerszego wyko-

rzystywania instytucji zawieszenia postępowania w celu odbycia leczenia przez podejrzanego (oskarżonego).

Pozytywne wyniki leczenia, rehabilitacji lub udziału w programie edukacyjno-profilaktycznym powodują, że będzie możliwe warunkowe umorzenie postępowania nawet mimo niespełnienia wymaganej przez art. 72 ust. 2 i 4 przesłanki wcześniejszej niekaralności.

Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii zawiera również nowy przepis art. 73a, który reguluje dodatkowo kwestię udzielenia przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności wobec osób uzależnionych, skazanych za przestępstwa pozostające w związku z uzależnieniem. Chodzi tutaj przede wszystkim o te sytuacje, gdy skazany nie miał, w trakcie dotychczasowego odbywania kary pozbawienia wolności, możliwości podjęcia stosownej terapii, przede wszystkim ze względu na to, że wciąż oczekuje na miejsce leczenia w oddziale terapeutycznym.

Przepis art. 73a zawiera jednocześnie ograniczenia dopuszczalności stosowania tej instytucji zabezpieczające przed próbami manipulowania przez skazanych procesem wykonania kary oraz procesem leczniczym i rehabilitacyjnym. Służy temu przede wszystkim wykluczenie możliwości udzielenia przerwy skazanemu, który wcześniej nie wyraził zgody na poddanie się leczeniu lub rehabilitacji. Równocześnie warunkiem udzielenia przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności jest wykazanie przez skazanego, że ma on w zakładzie opieki zdrowotnej zagwarantowane miejsce leczenia odpowiadające jego potrzebom terapeutycznym. Za każdym razem pozbawienia wolności jest ograniczana także przesłanką formalną w postaci rozmiaru kary pozostającej do odbycia – nie więcej niż 2 lata.

W interpelacji zgłoszono także alternatywnie postulaty: wprowadzenia niekaralności za posiadanie niewielkiej ilości narkotyków albo traktowania posiadania niewielkiej ilości narkotyków na własny użytek jako wykroczenia karnego mandatem, a nie jako przestępstwa.

Oba wskazane wyżej postulaty nie odpowiadają założeniom obowiązującej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Prawo karne jako ultima ratio ma służyć jako środek ostateczny realizacji określonych celów. Należy pamiętać, że posiadanie narkotyków poprzedza albo ich konsumpcję, albo dystrybucję. Ustawodawca wyszedł z założenia, że uznanie posiadania środków odurzających i substancji psychotropowych za czyn zabroniony pozwala przeciwdziałać dalszym sposobom czynienia użytku z tych środków i substancji. Sięganie po rozwiązania wyprzedzające uzależnienie, a nie jedynie likwidowanie skutków konsumpcji narkotyków, wydaje się bardziej racjonalne i skuteczniejsze w przeciwdziałaniu zjawisku narkomanii. Wiele osób zamierzających sięgnąć po narkotyki może odstraszać już sama świadomość, że ich posiadanie jest

karalne. Nie ulega również wątpliwości, że kryminalizacja posiadania środków odurzających i substancji psychotropowych znacząco ułatwia walkę z ich handlarzami, którzy nie mogą liczyć na bezkarność. Z tego też względu zachodzi potrzeba utrzymania kryminalizacji posiadania środków odurzających.

Z kolei rozwiązania niemieckie, czyli traktowanie posiadania niewielkiej ilości narkotyków na własny użytek jako wykroczenia karanego mandatem, o których wspomina się w interpelacji, mają swoją bogatą tradycję i ugruntowanie w orzecznictwie prawa niemieckiego. Ukształtowały się one w toku wielu procesów sądowych, w tym w szczególności wskutek reakcji społecznej na zjawisko używania narkotyków. Wynika z tego wyraźnie, że nie jest możliwe przeniesienie tych rozwiązań wprost na grunt prawa polskiego.

Nowo dodany do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii art. 62a jest jednak wzorowany na rozwiązaniach prawnych prawa niemieckiego. Ma on na celu uchronienie przed represją karną tej grupy sprawców, w których przypadku można mówić o oczywistym, indywidualnym i konsumenckim charakterze posiadania środka odurzającego. Wobec tych osób, jak już wyżej wskazywano, prokurator będzie mógł zastosować instytucję umorzenia postępowania jeszcze przed wydaniem postanowienia o wszczęciu śledztwa lub dochodzenia. Wydanie takiego postanowienia będzie możliwe w sytuacji, gdy zatrzymany będzie posiadał nieznaczną ilość środka odurzającego przeznaczonego na własny użytek i jeżeli orzeczenie kary wobec sprawcy byłoby niecelowe z uwagi na okoliczności popełnienia czynu i stopień społecznej jego szkodliwości. Spełnienie tych wszystkich przesłanek jest ważnym gwarantem zabezpieczającym przed sytuacją, w której z instytucji umorzenia mogliby chcieć skorzystać sprawcy, którzy dopuszczają się innych, znacznie poważniejszych przestępstw narkotykowych, tj. wprowadzania do obrotu, produkcji narkotyków czy też ich przemytu, które to czyny bezwzględnie zasługują na penalizację.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie wydatków na badania i rozwój
(21994)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pani Anny Sobeckiej, przesłanej do prezesa

Rady Ministrów w piśmie o sygnaturze SPS-023-21994/11 z dnia 11 kwietnia 2011 r. w sprawie wydatków na badania i rozwój, uprzejmie informuję, że prezes Rady Ministrów upoważnił ministra nauki i szkolnictwa wyższego do udzielenia odpowiedzi na powyższą interpelację. Niniejszym uprzejmie przekazuję wyjaśnienia na postawione pytania odnoszące się do wydatków na badania i rozwój:

1. Czy obecne nakłady na badania i rozwój wynoszące ok. 0,7% PKB uważa Pan Premier za wystarczające?

Syntetycznym wskaźnikiem służącym do oceny potencjału naukowego i innowacyjnego danego kraju stosowanym powszechnie w międzynarodowych badaniach przekrojowych jest udział budżetowych i pozabudżetowych nakładów na badania i rozwój w odniesieniu do wielkości PKB (GERD). W ostatnich latach wynosił on w Polsce średnio ok. 0,7% PKB. Jednakże w ujęciu historycznym od 1990 r. udział nakładów na badania i rozwój w PKB w Polsce systematycznie malał. W takiej sytuacji niezwykle trudny do osiągnięcia staje się zakładany poziom nakładów na B+R wynoszący 3% PKB w ramach strategii Europa 2020. Jednakże pomimo obniżającej się dynamiki wzrostu PKB w latach 2007–2009 z poziomu 6,7% w 2007 r. do 1,8% w 2009 r. udział nakładów na naukę wzrósł o 21,6%, tzn. z wydatkowanej kwoty 3,7 mld zł w 2007 r. do 4,5 mld zł w 2009 r. i w kolejnych latach utrzymywany jest stały wzrost nakładów na badania i rozwój.

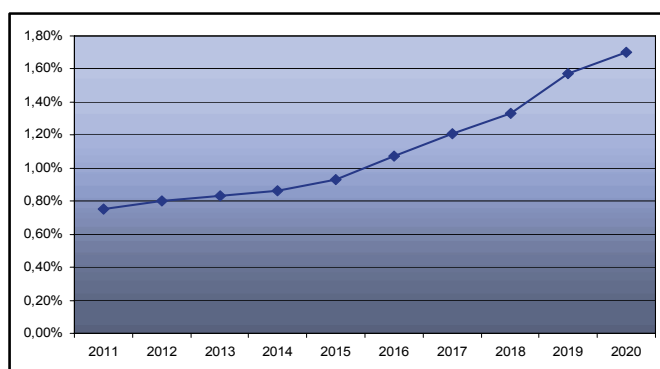
Obecnie głównym źródłem wzrostu produktywności w Polsce może stać się import technologii, jednakże kluczowe stało się zwiększenie innowacyjności polskiego przemysłu, a co za tym idzie, znaczny wzrost wydatków na badania i rozwój z budżetu państwa i sektora zewnętrznego. Dodatkowym wskaźnikiem umożliwiającym bardziej szczegółową analizę zjawiska potencjału innowacyjnego jest poziom inwestycji w technologie informacyjne i komunikacyjne. Porównanie tego wskaźnika w stosunku do innych krajów UE wskazuje na znaczne niedoinwestowanie tego sektora w Polsce. Jednocześnie Polska wykazuje wysokie tempo wzrostu sektora usług IT spośród nowych krajów członkowskich UE, co świadczy o wysokim popycie na te usługi.

Według projektu ustawy budżetowej na 2012 r. nakłady na naukę w budżecie ministra nauki i szkolnictwa wyższego wyniosą łącznie 6,37 mld zł, tj. 18,36% więcej niż zaplanowano w ustawie budżetowej na rok 2011. W ujęciu kwotowym wzrost ten wynosi 989 mln zł. W porównaniu z rokiem 2007 (budżet na poziomie 3,75 mld zł) oznacza to wzrost o 70%. Dodatkowo w rezerwach celowych budżetu państwa przeznaczonych na dofinansowanie i finansowanie projektów z udziałem środków europejskich na rzecz nauki zaplanowano w 2012 r. 1,03 mld zł. Ponadto, poza budżetem, w ramach Funduszu Nauki i Technologii Polskiej zaplanowano w 2012 r. przychody na poziomie 200 mln zł. Reasumując, dostępne na naukę środki wynoszą ponad 7,5 mld zł. Podkre-

ślenia wymaga, że w przyjętym przez rząd Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2014 założono coroczny wzrost nakładów budżetu krajowego (tj. z wyłączeniem środków na współfinansowanie i finansowanie programów operacyjnych UE) na naukę w wysokości 8%. Na uwagę zasługuje również fakt, iż z inicjatywy ministra nauki i szkolnictwa wyższego zrealizowana została inicjatywa zmierzająca do identyfikacji faktycznie ponoszonych wydatków na badania i rozwój w ramach budżetów innych ministrów. Z podsumowania zgłoszonych kwot wynika, że w 2011 r. wydatki te wyniosą ok. 2 mld zł.

Celem krajowym Polski w ramach strategii Europa 2020, który został określony na podstawie konsultacji z innymi resortami oraz właściwymi instytucjami wspólnotowymi, jest osiągnięcie udziału nakładów na B+R w odniesieniu do PKB na poziomie 1,7% w 2020 r. Szczególnie dużym wyzwaniem dla Polski będzie zwiększenie udziału nakładów na B+R w PKB z poziomu 0,68% w 2009 r. do 1,7% w 2020 r. Wzrastająca wielkość nakładów na działalność badawczo-rozwojową wynikać powinna ze zwiększającej się roli nakładów na B+R w polityce gospodarczej rządu, przewidywanej zmiany paradygmatu polityki spójności pozwalającej na zwiększenie inwestycji w obszarze badań i innowacji, a także wzrostu znaczenia dla przedsiębiorstw badań i innowacji jako źródeł przewagi konkurencyjnej (czego efektem będzie m.in. zwiększenie nakładów prywatnych na działalność B+R do 50% w nakładach ogółem w 2020 r.). Wzrost nakładów na działalność B+R w Polsce do 2020 r. przedstawia wykres 1.

Wykres 1. Nakłady na działalność B+R w Polsce do 2020 r. (% PKB)

Źródło: MNiSW.

Ścieżki dojścia do celu krajowego Polski wyznaczonego w ramach strategii Europa 2020 obejmują wdrażanie reformy sektora nauki. Działania wynikające z reform, a także skojarzone z nią inicjatywy, które bezpośrednio wpisują się w osiągnięcie krajowego celu Polski w ramach strategii Europa 2020, zostały określone w „Krajowym programie reform na lata 2011–2014”. Niezależnie od powyższych dzia-

łań, których realizacja przypadać będzie na perspektywę krótko- i średnioterminową, planowane są działania, które będą wpisywać się w realizację celów krajowych strategii Europa 2020 w perspektywie długookresowej i zostaną określone w programie rozwoju nauki.

2. Finansowanie nauki w Polsce na jednego mieszkańca jest prawie dziesięciokrotnie niższe od średniej w starych państwach Unii. Jakie działania podjął rząd, aby wyrównać tę różnicę?

Strategia Europa 2020 wyznacza kierunki rozwoju Unii Europejskiej w perspektywie 2020 r., w szczególności określa priorytety i cele ogólne Unii Europejskiej, które mają zostać osiągnięte w tym czasie. Do priorytetów tych należą:

— inteligentny rozwój – rozwój gospodarki opartej na wiedzy i innowacji,

— rozwój zrównoważony – wspieranie gospodarki efektywniej korzystającej z zasobów, bardziej przyjaznej środowisku i bardziej konkurencyjnej,

— rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu – wspieranie gospodarki o wysokim poziomie zatrudnienia, zapewniającej spójność społeczną i terytorialną.

Nauka, z uwagi na swój horyzontalny charakter, wpisuje się w realizację każdego z wskazanych priorytetów, niemniej ich rola została najmocniej podkreślona w kontekście pierwszego z nich. O dużym znaczeniu nauki w budowaniu nowoczesnej Europy świadczy także fakt, iż spośród pięciu celów ogólnych strategii Europa 2020 dwa odnoszą się bezpośrednio do nauki, tj. inwestycje w badania i rozwój, które powinny osiągnąć poziom 3% PKB Unii Europejskiej (cel badawczy). Cel ten wyznaczony został do osiągnięcia przez całą Unię Europejską w perspektywie 2020 r. Zgodnie ze strategią Europa 2020, postępy w zakresie realizacji ww. priorytetów oraz celu badawczego zapewniać mają inicjatywy przewodnie, wśród których do nauki odnoszą się inicjatywy: Unia innowacji oraz Europejska agenda cyfrowa.

Celem inicjatywy przewodniej: Unia innowacji jest poprawa warunków i dostępu do finansowania badań naukowych i innowacji oraz stworzenie warunków, które będą sprzyjać transformacji innowacyjnych pomysłów w produkty i usługi, które napędzają wzrost gospodarczy i tworzą miejsca pracy w Unii Europejskiej. Szczególna uwaga została poświęcona: promowaniu doskonałości w edukacji i rozwijaniu umiejętności, tworzeniu europejskiej przestrzeni badawczej, usprawnieniu unijnych instrumentów finansowania badań i innowacji, promowaniu Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii, promowaniu otwartości i korzystania z twórczego potencjału Europy. Kluczowym przedsięwzięciem przewidzianym w ww. inicjatywie jest utworzenie europejskich partnerstw innowacji, które mają odpowiadać na globalne wyzwania, łączyć działania w ramach całego łańcucha badań i innowacji, a także organizować i lepiej koordynować istniejące inicjatywy i instrumenty wsparcia działalności badawczo-rozwojowej.

Dla tak zarysowanego obrazu polskiej nauki niezbędne stało się wprowadzenie zmian ustawowych w obszarze finansowania badań i rozwoju, aby móc sprostać założeniom strategii Europa 2020. Oprócz niewątpliwie najistotniejszego czynnika stymulującego rozwój nauki i budowę nowoczesnej gospodarki rynkowej, jakim są środki finansowe przeznaczone na badania i rozwój techniczny, bardzo ważne jest ukształtowanie odpowiedniej struktury nowoczesnych jednostek naukowych, wyzwolenie potencjału indywidualnego i instytucjonalnego poprzez transparentny, konkurencyjny sposób finansowania najlepszych projektów, stymulowanie transferu wiedzy i potrzeb na linii nauka – przemysł – nauka w celu wykreowania najnowocześniejszych innowacyjnych rozwiązań technologiczno-technicznych. Wśród podstawowych rozwiązań ustawowych reformujących naukę w Polsce w tzw. pakiecie sześciu ustaw wyróżnia się:

- przesunięcie kompetencji do podejmowania decyzji o finansowaniu badań naukowych i prac rozwojowych z właściwości ministra właściwego do spraw nauki na Narodowe Centrum Nauki i Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, które jako agencje wykonawcze na podstawie nowych mechanizmów i procedur powinny skuteczniej realizować politykę projakościową. Do kompetencji Narodowego Centrum Nauki zostało przekazane finansowanie projektów obejmujących badania naukowe o charakterze podstawowym, natomiast do Narodowego Centrum Badań i Rozwoju – finansowanie badań stosowanych i prac wdrożeniowych, a także strategicznych dla kraju programów badań,

- pozostawienie ministrowi kompetencji do kształtowania polityki naukowej rządu oraz podejmowania strategicznych decyzji o wieloletniej perspektywie, a także spraw związanych z planem finansowym dotyczącym budżetu nauki oraz z finansowaniem działalności statutowej jednostek naukowych, inwestycji w zakresie dużej infrastruktury badawczej, inwestycji budowlanych, współpracy międzynarodowej i specjalnych programów i przedsięwzięć na rzecz rozwoju nauki,

- znaczący wzrost udziału w budżecie na naukę środków finansowych wydatkowanych w sposób konkursowy. Na zadania realizowane przez Narodowe Centrum Nauki i Narodowe Centrum Badań i Rozwoju ma być bowiem przeznaczane nie mniej niż 10% środków finansowych ustalonych w budżecie na naukę, a do roku 2020 osiągną one wartość nie mniejszą niż 50% środków finansowych na naukę,

- powołanie nowego ciała opiniodawczego przy ministrze nauki – Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych, który będzie oceniał jednostki naukowe według standardów i zasad oceny uznanych na świecie. W wyniku oceny przeprowadzonej przez komitet jednostki naukowe będą klasyfikowane do jednej z trzech kategorii: A – poziom wiodący w skali kraju, B – poziom akceptowalny z rekomendacją wzmocnienia działalności naukowej, badawczo-rozwojowej lub

stymulującej innowacyjność gospodarki, C – poziom niezadowolający. Jako konsekwencje wynikające z niskiej oceny działalności naukowej lub badawczo-rozwojowej jednostki naukowej proponuje się, aby jednostki, które uzyskają kategorię C, otrzymywały środki w ramach finansowania działalności statutowej, w tym na przeprowadzenie niezbędnej restrukturyzacji, tylko przez okres 6 miesięcy od uzyskania kategorii C. Ma to zapewnić, zwłaszcza w stosunku do instytutów badawczych, środki finansowe i czas niezbędny do przeprowadzenia restrukturyzacji, zgodnie z ustawą o instytutach badawczych,

- zmiana dotychczasowych zasad finansowania działalności statutowej jednostek naukowych i finansowania inwestycji w aparaturę badawczą. Z finansowania w ramach działalności statutowej proponuje się bowiem wyłączyć finansowanie badań naukowych ujętych w planach zadaniowych, badania własne uczelni i sieci naukowych, tak aby środki na badania w jak największym stopniu mogły być pozyskiwane tylko w trybie konkursowym. Finansowanie działalności statutowej jednostek naukowych ma obejmować dotację na utrzymanie potencjału badawczego jednostki naukowej oraz dotację na utrzymanie specjalnego urzędnika badawczego w jednostce naukowej lub dużej infrastruktury badawczej. Wysokość dotacji na utrzymanie potencjału badawczego jednostki naukowej zależeć będzie od kategorii jednostki przyznanej przez ministra na wniosek przewodniczącego Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych. Priorytetem będzie finansowanie jednostek najlepszych, ponadto środki finansowe uzyskane w wyniku otrzymania przez niektóre jednostki naukowe kategorii C będą przeznaczane na finansowanie projektów badawczych przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju oraz Narodowe Centrum Nauki,

- bezpośrednie finansowanie przez ministra, ze środków finansowych na naukę, inwestycji w zakresie dużej infrastruktury badawczej. Przy tego typu decyzjach ma być brana pod uwagę kategoria jednostki, przyznana na podstawie oceny jednostki dokonanej przez Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych, oraz dotychczasowe osiągnięcia jednostki w zakresie naukowo-badawczym dające gwarancję należytego wykorzystania infrastruktury,

- możliwość ustanawiania i ogłaszania przez ministra programów i przedsięwzięć dotyczących zadań szczególnie istotnych dla realizacji polityki naukowej i naukowo-technicznej państwa,

- możliwość finansowania działalności naukowej i upowszechniającej naukę bibliotek naukowych nie wchodzących w skład jednostek naukowych ze środków finansowych na naukę,

- wprowadzenie nowych zasad w zakresie finansowania działalności Polskiej Akademii Nauk. Środki na działalność akademii będą ujmowane w budżecie państwa w części: Nauka, a ich dysponentem będzie minister właściwy do spraw nauki, co z jednej strony ma przyczynić się do zapewnienia większego wpływu i nadzoru ministra nad finansowaniem dzia-

łałności akademii, a z drugiej strony podkreślić znaczenie działalności Polskiej Akademii Nauk dla rozwoju nauki.

Od 1 października 2010 r. uwarunkowania instytucjonalne działalności B+R w Polsce określają ustawy reformujące system nauki w Polsce, tj. ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615), ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Badań i Rozwoju (Dz. U. Nr 96, poz. 616), ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 617), ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. Nr 96, poz. 618), ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. Nr 96, poz. 619).

W efekcie wdrożenia reformy nastąpiło rozdzielanie finansowania badań podstawowych oraz badań stosowanych i prac rozwojowych. W ramach powyższego w Krakowie utworzone zostało Narodowe Centrum Nauki (NCN), zajmujące się finansowaniem badań podstawowych (o podziale środków decydować będą wybitni uczeni). Ponadto w ramach reformy usprawnione zostanie funkcjonowanie Narodowego Centrum Badań i Rozwoju (NCBiR), które odpowiadać będzie za finansowanie badań stosowanych, w szczególności realizację strategicznych programów badań naukowych i prac rozwojowych. Zwiększenie aktywności NCBiR powinno bezpośrednio przełożyć się na rozwój innowacyjności, zwłaszcza wzmocnienie współpracy sektora nauki i biznesu. Ważnym instrumentem polityki naukowej i naukowo-technicznej będzie „Krajowy program badań”, który zastąpi opracowany w 2008 r. „Krajowy program badań naukowych i prac rozwojowych”. Będzie on określał strategiczne kierunki badań naukowych i prac rozwojowych, tj. przedsięwzięcia o szerokiej problematyce, określające cele i założenia długoterminowej polityki naukowej, naukowo-technicznej i innowacyjnej państwa. W ramach reformy wprowadzone zostały także rozwiązania prawne umożliwiające przekształcenia instytucjonalno-organizacyjne w sektorze nauki oraz proaktywności finansowanie badań (np. utworzenie Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych, który określi zasady oraz będzie prowadził ewaluację jednostek naukowych w Polsce).

W zakresie nauki przewidziano w szczególności realizację następujących działań w „Krajowym programie reform na lata 2011–2014”:

— działanie 1.6: Rozwój i modernizacja infrastruktury B+R (np. wzrost inwestycji w modernizację i rozwój bazy laboratoryjnej nauki przy jednoczesnym utrzymaniu koncentracji finansowania, w tym z funduszy strukturalnych UE, na najlepszych jednostkach naukowych oraz zwiększenie udziału nakładów budżetowych na aparaturę badawczą, monitorowanie postępów w zakresie komercjalizacji wyników badań w gospodarce, finansowanie inwestycji w infrastrukturę badawczą ze środków Funduszu Nauki i Technologii Polskiej oraz funduszy strukturalnych – PO IG priorytet 2.: Infrastruktura sfery B+R),

— działanie 2.3: Nowe kierunki rozwoju innowacyjności (np. wskazanie obszarów i technologii o największym potencjale rozwoju, wspieranie lepszego wykorzystania wyników B+R),

— działanie 2.5: Kapitał intelektualny dla innowacyjności (np. modernizacja szkolnictwa wyższego przez podnoszenie roli i jakości prowadzonych badań oraz zwiększanie współdziałania z otoczeniem społeczno-gospodarczym, wdrażanie do systemu szkolnictwa wyższego krajowych ram kwalifikacji, realizacja programów rozwoju szkół wyższych),

— działanie 2.6: Nauka bliżej gospodarki (np. uruchamianie na mocy nowelizowanej ustawy o NCBiR nowych instrumentów adresowanych do przedsiębiorców, reforma i wzmocnienie systemu wsparcia udziału w programach ramowych badań i innowacji UE).

Na podstawie danych edycji rankingu innowacyjności European Innovation Scoreboard, opublikowanych w marcu 2010 r., Polska, podobnie jak większość krajów Unii Europejskiej, podnosi swój poziom innowacyjności mimo kryzysu ekonomicznego. Badania wskazują na utrzymujący się dystans Unii Europejskiej w stosunku do najbardziej innowacyjnych gospodarek świata: Stanów Zjednoczonych i Japonii oraz utrzymującą się przewagę względem krajów rozwijających się (z wyjątkiem Chin). Polska znajduje się w grupie krajów, których poziom innowacyjności znajduje się poniżej średniej dla wszystkich krajów objętych badaniem, natomiast znacząco rośnie. Silne strony naszego kraju zostały powiązane z zasobami ludzkimi, inwestycjami przedsiębiorstw oraz wynikami gospodarczymi. Kwestie, które wymagają poprawy, wiążą się przede wszystkim z koniecznością zwiększenia powiązań między sektorem publicznym a prywatnym, przywiązywaniem większej wagi do ochrony własności intelektualnej oraz koniecznością zwiększenia liczby innowacyjnych przedsiębiorstw. Raport zwraca uwagę, że na przestrzeni ostatnich lat istotnie zwiększył się poziom finansowania, w tym wsparcie publiczne działalności innowacyjnej.

Z poważaniem

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Tadeusza Tomaszewskiego
i Bogusława Wontora**

**w sprawie działań rządu na rzecz ograniczenia
burd i przypadków łamania
porządku publicznego w związku
z meczami piłkarskimi (22002)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22002/11) przekazującego interpelację posłów na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego i pana Bogusława Wontora w sprawie działań rządu na rzecz ograniczenia burd i przypadków łamania porządku publicznego w związku z meczami piłkarskimi uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy wskazać, że w związku z towarzyskim meczem piłki nożnej pomiędzy reprezentacjami narodowymi Polski i Litwy w dniu 25 marca 2011 r. w Kownie Komenda Główna Policji podjęła szereg przedsięwzięć, m.in.:

— Krajowy Punkt Informacyjny ds. Imprez Sportowych Głównego Sztabu Policji KGP w ramach współpracy międzynarodowej dotyczącej działań prewencyjnych i kontrolnych związanych z aktami przemocy i zakłóceniami porządku podczas międzynarodowych meczów piłki nożnej nawiązał kontakt i na bieżąco wymieniał informacje z Narodowym Punktem Informacyjnym ds. Piłki Nożnej Policji Republiki Litewskiej;

— o podjętych działaniach oraz sytuacji związanej z przemieszczaniem się kibiców z Polski KGP informowała Centrum Koordynacji Działań Straży Granicznej KGSG;

— Krajowy Punkt Informacyjny ds. Imprez Sportowych GSP KGP podjął działania zmierzające do uzyskania informacji na temat kibiców – rodzaju środków transportu, jakim będą się przemieszczać oraz ewentualnych zagrożeniach, które mogą wystąpić; informacje w tej sprawie, również odnośnie do liczby kibiców udających się na mecz z Polski, na bieżąco aktualizowano oraz przesyłano stronie litewskiej;

— w odpowiedzi na kartę zapytania KGP przekazała do PZPN wykaz osób objętych zakazem wstępu na imprezy masowe; w wyniku podjętych wspólnie działań PZPN uniemożliwił 6 osobom posiadającym orzeczone zakazy wstępu na imprezy masowe zakup biletu na mecz w Kownie;

— na terenie komend wojewódzkich Policji prowadzono bieżące rozpoznanie na temat wyjazdów kibiców z Polski na mecz;

— KGP na bieżąco utrzymywała kontakt z PZPN w sprawie liczby sprzedanych biletów;

— w celu realizacji zobowiązań wynikających z rezolucji „Football Handbook” oraz zadań regulowanych zarządzeniem nr 982 komendanta głównego Policji z dnia 21 września 2007 r. w sprawie zasad organizacji i trybu wykonywania przez Policję zadań związanych z rozpoznaniem, zapobieganiem, zwalczaniem przestępstw i wykroczeń popełnianych w związku z imprezami sportowymi oraz gromadzenia i przetwarzania informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, na przedmiotowy mecz skierowano delegację polskich policjantów, których zadaniem było monitorowanie zachowań kibiców z Polski, wspólne patrolowanie okolic stadionu i innych miejsc, w których mogą gromadzić się kibice oraz w razie potrzeby podejmowanie wspólnie z Policją litewską działań reaktywnych;

— z informacji uzyskanych od policjantów delegowanych do realizacji zadań na terenie Kowna wynikało, że obywatele polscy mogli bez przeszkód nabywać bilety wstępu na mecz bezpośrednio przed spotkaniem w kasach na terenie stadionu w Kownie (szacuje się, że nabyli oni ponad 500 biletów);

— na terenach przygranicznych zarówno po stronie polskiej, jak i litewskiej wystawiono patrole prewencji i ruchu drogowego celem prowadzenia czynności związanych z monitorowaniem tras przejazdów polskich kibiców na mecz i z powrotem;

— delegacja polskich policjantów przekazała stronie litewskiej wszystkie pozyskane na bieżąco informacje dotyczące kibiców z Polski, którzy przyjechali na mecz;

— przed meczem dokonano „lustracji” wejścia na stadion na trybunę dla kibiców z Polski oraz terenu przyległego. Uwagi przekazane dowódcy zabezpieczenia dotyczyły złego stanu technicznego obiektu, a także zbyt małej liczby służb ochrony.

Działania oddelegowanych na Litwę polskich policjantów, podjęte podczas rozgrywanego meczu, dotyczyły:

— udzielania pomocy polskim kibicom;

— prowadzenia „negocjacji” pomiędzy organizatorem a polskimi kibicami co do możliwości wcześniejszego otwarcia bramek wejściowych i zwiększenia ich liczby;

— wskazywania Policji litewskiej prowadzących i sprawców przestępstw oraz wykroczeń;

— identyfikacji pseudokibiców.

W świetle powyższego uprawnione jest stwierdzenie, że podjęte działania przyczyniły się do ograniczenia eskalacji chuligańskich zachowań polskich kibiców podczas rozgrywanego meczu. Ponadto materiał operacyjny pozyskany przez polskich policjantów został wykorzystany do czynności służbowych m.in. związanych z identyfikacją pseudokibiców.

Warto dodać, że niezależnie od śledztwa, które prowadzi prokuratura litewska, śledztwo w sprawie chuligańskich wybryków polskich kibiców podczas meczu w Kownie wszczęła prokuratura warszawska. W Komendzie Głównej Policji powstała specjalna grupa operacyjno-śledcza, która współpracuje z prokuraturą w ustaleniu i zatrzymaniu sprawców zamieszek w Kownie.

W tym miejscu należy wskazać, że sprawne zapewnienie bezpieczeństwa Euro 2012, w tym bezpieczeństwa rozgrywanych w ramach turnieju meczów piłki nożnej, wymaga wzmoczonego wysiłku wszystkich organów, służb i instytucji biorących udział w zabezpieczeniu, jak również wprowadzenia niezbędnych zmian legislacyjnych, które zagwarantują niezakłóconą realizację zadań przez te podmioty.

Aktualnie prowadzone są prace nad projektami następujących aktów prawnych:

— ustawą o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją turnieju finałowego UEFA EURO 2012 oraz o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw (trwają uzgodnienia międzyresortowe);

— rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie wymogów, jakie powinni spełniać kierownik do spraw bezpieczeństwa, służby porządkowe i służby informacyjne (projekt w najbliższym czasie zostanie skierowany do uzgodnień międzyresortowych).

Projekt ustawy o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją turnieju finałowego UEFA EURO 2012 oraz o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw ma na celu zapewnienie niezbędnego otoczenia prawnego dla sprawnego zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012. Uchwalenie powyższej ustawy oraz zmiana niektórych obowiązujących przepisów prawa będzie realizacją zobowiązań wynikających ze zgłoszonych wobec UEFA gwarancji rządu Rzeczypospolitej Polski w fazie kandydowania przez Ukrainę i Polskę do organizacji tego turnieju.

Projekt przedmiotowej ustawy zawiera m.in. przepisy obowiązujące wyłącznie w czasie trwania turnieju lub dotyczących wyłącznie meczów rozgrywanych w ramach turnieju, jak również imprez masowych towarzyszących tej imprezie (utrata moc z końcem 2012 r.).

Dodatkowo część przepisów prawa niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia Euro 2012 w wyniku analizy i przeprowadzonych w ramach odpowiedzialnego za koordynację przygotowań w zakresie bezpieczeństwa komitetu do spraw bezpieczeństwa Euro 2012 konsultacji zostanie wprowadzone na stałe do polskiego systemu prawa.

Projekt przewiduje wprowadzenie stosownych zmian w: Kodeksie wykroczeń, Kodeksie karnym, Kodeksie postępowania karnego, Kodeksie karnym wykonawczym, Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525, z późn. zm.), ustawie z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 67, z późn. zm.), ustawie z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakła-

dem karnym w systemie dozoru elektronicznego (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960), ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm.).

Pełna wersja projektu jest dostępna na stronie Biuletynu Informacji Publicznej MSWiA (<http://bip.mswia.gov.pl/portals/bip/218/19489>).

Z kolei potrzeba opracowania nowego rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wymogów, jakie powinni spełniać kierownik do spraw bezpieczeństwa, służby porządkowe i służby informacyjne, wynika ze zmiany art. 23 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych wprowadzonej ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz ustawy Kodeks karny (Dz. U. Nr 152, poz. 1021).

Odnosząc się do pozostałych aspektów dotyczących bezpieczeństwa na Euro 2012, uprzejmie informuję, że w dniu 6 września 2010 r. została przyjęta przez Komitet do spraw Bezpieczeństwa Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 uchwała nr 1 w sprawie przyjęcia Zintegrowanej Koncepcji Bezpieczeństwa UEFA EURO 2012 w Polsce, która obejmuje swoim zakresem kwestie dotyczące:

- zabezpieczenia miejsc oficjalnych turnieju;
- stworzenia przyjaznej przestrzeni publicznej w miastach gospodarzach;
- zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas UEFA EURO 2012.

Stosownie do Zintegrowanej Koncepcji Bezpieczeństwa działania podejmowane na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa nie mogą stać w sprzeczności z duchem imprezy i potrzebami jej uczestników. Zabezpieczenie turnieju finałowego mistrzostw Europy w piłce nożnej jest jednym z komponentów, który zapewni kibicom wspólną zabawę w wolnej od poczucia zagrożenia atmosferze – zgodnie z przyjętym w Zintegrowanej Koncepcji Bezpieczeństwa hasłem: Baw się dobrze – czuj bezpiecznie. Stworzenie przyjaznej przestrzeni publicznej, zapewnienie dostępu do informacji oraz profesjonalnego serwisu i opieki medycznej dla uczestników imprezy będzie w stanie skutecznie zminimalizować potencjalne zagrożenia związane z organizacją turnieju. Policyjne zabezpieczenie imprezy oparte będzie na zasadzie otwartości, komunikacji oraz wyważonej, precyzyjnej i szybkiej reakcji w każdym przypadku rażącego naruszenia porządku publicznego.

W odniesieniu do kwestii szkód materialnych związanych z meczami piłkarskimi uprzejmie informuję, że w 2010 r. straty materialne Policji z tego tytułu wynosiły 99 547 zł. W latach wcześniejszych 2005–2009 nie gromadzono przedmiotowych danych w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Barbary Bartuś**

**w sprawie zwiększenia funduszy
na aktualizację ewidencji gruntów (22012)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22012/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Barbary Bartuś w sprawie zwiększenia funduszy na aktualizację ewidencji gruntów, przekazanego do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji – zgodnie z właściwością – przez ministra infrastruktury pismem z dnia 15 kwietnia 2011 r. (sygn. BN1e-L-436/2011), uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra rozwoju regionalnego i budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454), prowadzenie ewidencji gruntów i budynków, w tym modernizacja rejestru publicznego, jest zadaniem starostów i prezydentów miast na prawach powiatu.

W latach 2001–2010 działania niektórych starostów związane z modernizacją ewidencji gruntów i budynków były wspierane finansowo w ramach przelewów redystrybucyjnych z Centralnego Funduszu Gospodarki Zasobem Geodezyjnym i Kartograficznym (przykładowo łączna wysokość środków funduszu przekazana zainteresowanym powiatom w latach 2007–2010 na realizację tego zadania wyniosła 16 694 000 zł). W okresie trwania ww. mechanizmu finansowego dla powiatu gorlickiego na realizację zadania związanego z zakładaniem i modernizacją numerycznej bazy ewidencji gruntów i budynków (katastru nieruchomości), w szczególności wykorzystania produktów projektu Phare 2003 „Wektoryzacja map katastralnych w Polsce” oraz produktów projektów dotyczących budowy, aktualizacji i modernizacji baz danych LPIS w procesie modernizacji ewidencji gruntów i budynków, przekazano środki w wysokości 365 000 zł.

Od dnia 1 stycznia 2011 r. w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) oraz likwidacją powiatowych i wojewódzkich funduszy gospodarki zasobem geodezyjnym i kartograficznym wskazany powyżej mechanizm został zniesiony. Samorządy powiatowe stały się dysponentami całości przychodów uzyskiwanych z tytułu opłat pobieranych na podstawie art. 40 ust. 3c ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne (co w konsekwencji powoduje wzrost tych

przychodów o 20%). Zgodnie z art. 41b ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne, zadania związane z prowadzeniem państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, w tym z zakładaniem, aktualizacją, uzupełnianiem i modernizacją ewidencji gruntów i budynków, są finansowane z budżetu samorządu powiatu. W wyniku nowelizacji ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne (dokonanej ustawą z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej – Dz. U. Nr 76, poz. 489) główny geodeta kraju uzyskał szereg nowych kompetencji, w tym możliwość współdziałania w zakresie merytorycznym i finansowym, m.in. przy realizacji zadań starostów w zakresie ewidencji gruntów i budynków.

Należy również wskazać, iż z informacji przekazanych przez głównego geodetę kraju wynika, że podczas realizacji w latach ubiegłych projektów współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej stwierdzono wieloletnie zaniedbania w zakresie ewidencji gruntów i budynków na niektórych obszarach kraju.

Mając powyższe na uwadze, jak również biorąc pod uwagę możliwości, jakie od dnia 7 czerwca 2010 r. stwarza art. 7a pkt 13 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne, w Głównym Urzędzie Geodezji i Kartografii przygotowywany jest program działań w zakresie ewidencji gruntów i budynków, mający na celu wyeliminowanie w najbliższych latach ujawnionych nieprawidłowości, w tym m.in. w powiecie gorlickim.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie zakupu 20 luksusowych aut
terenowych przez Inspektorat Wsparcia
Sił Zbrojnych w Bydgoszczy (22013)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zakupu 20 luksusowych aut terenowych przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych w Bydgoszczy (SPS-023-22013/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Decyzję o zakupie 20 samochodów wysokiej mobilności o podwyższonym standardzie podjął szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w 2010 r. na wniosek gestora, tj. szefa Szefostwa Służby Czołgowo-Samochodowej w celu „uzupełnienia należności etato-

wych rodzajów Sił Zbrojnych”. Wniosek taki został skierowany w formie projektu korekty do szefa Zarządu Planowania Rzeczowego – P8 Sztabu Generalnego WP. Korekta K.10/2010 do planu modernizacji technicznej została zatwierdzona przez szefa Sztabu Generalnego WP. Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego zostało przeprowadzone w 1. Bazie Materiałowo-Technicznej w Toruniu.

W związku ze zbliżającym się okresem prezydencji Polski w Unii Europejskiej w celu zabezpieczenia międzynarodowych wizyt podczas prezydencji w marcu br. wszystkie samochody zostały zgrupowane w 10. Pułku Samochodowym w Warszawie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Andrzeja Jaworskiego
i Maksa Kraczkowskiego**

**w sprawie projektu zmian w ustawie Ordynacja
podatkowa (22022)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z upoważnieniem ministra finansów przez prezesa Rady Ministrów do udzielenia, w porozumieniu z ministrem gospodarki, odpowiedzi na interpelację posłów na Sejm RP pana Maksa Kraczkowskiego i pana Andrzeja Jaworskiego z dnia 28 marca 2011 r., przekazaną przy piśmie z dnia 11 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22022/11, w sprawie projektu zmian w Ordynacji podatkowej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Trzyletni okres funkcjonowania instytucji interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego wskazuje, iż obowiązująca w obecnej wysokości opłata za wydanie interpretacji (40 zł) nie odzwierciedla pracochłonności, jak również przeciętnego kosztu wydania interpretacji indywidualnej. Przedmiotowa opłata pozostaje także obojętna na stopień skomplikowania przedstawianych zagadnień, który jest różny dla poszczególnych grup wnioskodawców.

Ponadto pragnę poinformować, iż liczba składanych wniosków o wydanie interpretacji indywidualnych, a tym samym liczba wydanych interpretacji w latach 2009–2010 wykazuje tendencję rosnącą. W 2009 r. liczba wydanych interpretacji wyniosła

28 184, zaś w 2010 r. wydano 30 920 interpretacji indywidualnych.

Zagadnienia przedstawiane we wnioskach bardzo często dotyczą skomplikowanych, wielopłaszczyznowych stanów faktycznych. Powyższe sprawia, że indywidualne interpretacje podatkowe przekazują specjalistyczną opinię prawną niosącą ze sobą szczególną ochronę prawną oraz wymagają dużych nakładów pracy przy przygotowaniu stanowiska organu podatkowego.

W związku z powyższym podjęto prace analityczne zmierzające do przyjęcia rozwiązania, które korespondowałoby z charakterem interpretacji. Analizie podlegały różne warianty zróżnicowania opłaty za wniosek dla poszczególnych grup podmiotów w celu przyjęcia optymalnego rozwiązania, które pozwoliłyby na odzwierciedlenie poniesionych kosztów oraz nakładów pracy związanych z wydaniem interpretacji przy jednoczesnym uwzględnieniu warunków społeczno-gospodarczych, w jakich działają te podmioty. Przedmiotem prac był również wspomniany przez panów posłów wariant podwyższenia do 1000 zł opłaty za wniosek dla niektórych grup wnioskodawców. Zgodnie z propozycjami zawartymi w projekcie z dnia 14 kwietnia 2011 r. założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa, o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych opłata w tej wysokości miała objąć wyłącznie podmioty, które zatrudniają ponad 250 pracowników, a ich obroty przekraczają 50 mln euro rocznie, lub dysponują aktywami o wartości ponad 43 mln euro, tj. największe podmioty na polskim rynku.

Jednakże w wyniku uwag zgłoszonych m.in. przez Rządowe Centrum Legislacji oraz ministra gospodarki, który wniósł o niedokonywanie zmiany wysokości opłaty za wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, jak również ustaleń stałego komitetu Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 6 maja br., minister finansów odstępuje w obecnym projekcie od wprowadzenia zmian legislacyjnych w zakresie podwyższenia i różnicowania wysokości opłat za wniosek o wydanie interpretacji. Tak więc wysokość opłaty za wydanie interpretacji indywidualnej pozostanie na dotychczasowym poziomie.

Jednocześnie pragnę zauważyć, iż w opinii ministra finansów celowe jest kontynuowanie w przyszłości dalszych prac analitycznych dotyczących zagadnienia odpłatności za interpretacje indywidualne, których efektem będzie przedłożenie przez ministra finansów nowej koncepcji kompleksowego uregulowania przedmiotowej kwestii.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego****w sprawie zapisu ustawy z dnia 18 marca 2011 r.
o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie
wyższym, ustawy o stopniach naukowych
i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule
w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych
innych ustaw, zakładającej wliczanie do
skróconego czasu pozostawionego adiunktom
na uzupełnienie habilitacji lat, które upłynęły
przed wejściem w życie ustawy (22024)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pana posła Jarosława Rusieckiego, przesłanej przy piśmie znak: SPS-023-22024/11 z dnia 11 kwietnia 2011 r., w sprawie wliczania przepracowanych lat do skróconego czasu pozostawionego adiunktom na zrobienie habilitacji, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. 18 marca br. Sejm RP uchwalił ustawę o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Ustawa została podpisana przez prezydenta RP i ogłoszona w Dzienniku Ustaw Nr 84, poz. 455. W związku z powyższym jakiegokolwiek zmiany przepisów, w tym przepisów dotyczących zatrudnienia na stanowisku adiunkta, wymagałyby kolejnej nowelizacji ustawy.

2. Zgodnie z nowymi przepisami, które wejdą w życie 1 października br., stosunek pracy mianowanego nauczyciela akademickiego zatrudnionego w uczelni publicznej wygasa z końcem roku akademickiego, w którym ukończył on sześćdziesiąty piąty rok życia, z wyjątkiem mianowanego nauczyciela akademickiego posiadającego tytuł naukowy, zatrudnionego na stanowisku profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego, którego mianowanie wygasa z końcem roku akademickiego, w którym ukończył siedemdziesiąty rok życia. Przyjęte rozwiązania nie zagrażają rozwojowi uczelni, ponieważ osoby, którym wygaśnie mianowanie, będą mogły być ponownie zatrudnione w uczelni na podstawie umowy o pracę. Ponadto nauczyciela akademickiego, który nabył uprawnienia emerytalne, będzie można ponownie zatrudnić na tym samym stanowisku, w tej samej uczelni bez postępowania konkursowego.

3. W interpelacji najwięcej miejsca poświęcono modyfikacji art. 120 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Obowiązujące przepisy określają stanowiska naukowo-dydaktyczne, w tym adiunkta i asystenta, oraz wymagania, jakie musi spełnić nauczyciel akademicki, aby być zatrudnionym na tych stanowiskach. Na stanowisku adiunkta może być zatrudniona osoba, która posiada stopień naukowy doktora habilitowanego, a w przypadku asystenta – stopień naukowy doktora. Ustawa z dnia 27 lipca

2005 r. dała uczelni możliwość określania w statucie, na jaki okres mogą być zatrudniane osoby niespełniające tych wymagań. Okresy rotacyjne w wielu uczelniach były określone w sposób niebudzący zastrzeżeń. Istnieją jednak liczne przypadki ustalenia okresu rotacyjnego na kilkadziesiąt lat. Takie przykłady nie wpływają mobilizująco na kadrę akademicką i wręcz zniechęcają młodych ludzi do pozostania w uczelni, postawienia na karierę naukową i związany z tym awans zawodowy. Wspomniana wyżej nowa regulacja wyeliminuje niekorzystne zapisy w statutach, hamujące rozwój kariery naukowej.

4. Mając powyższe na uwadze, ustawa z dnia 18 marca br. wprowadzi ustawowe ograniczenie pracy na stanowisku naukowo-dydaktycznym adiunkta i asystenta bez spełniania wymagań ustawowych. Art. 120 po zmianach stanowi, że okres zatrudnienia na stanowisku asystenta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora oraz okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego, a także warunki skracania i przedłużania oraz zawieszania tych okresów, określa statut, z tym że zatrudnienie na każdym z tych stanowisk osoby niespełniającej tych wymagań nie będzie mogło trwać dłużej niż 8 lat. Ww. przepisy wejdą w życie dopiero 1 października 2013 r., czyli dwa lata po wejściu w życie ustawy. W trakcie prac nad ustawą wykreślono proponowane wcześniej przepisy przejściowe, wliczające do okresu 8 lat dotychczasowy okres zatrudnienia na stanowisku asystenta albo adiunkta bez spełniania wymogów ustawowych.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Walkowiaka****w sprawie zablokowania środków
Funduszu Pracy na refundację kosztów
zatrudnienia młodocianych pracowników
(22026)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie zablokowania środków Funduszu Pracy na refundację kosztów zatrudnienia młodocianych pracowników, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 11 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22026/11, przedstawiam poniższą informację.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy; samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych; zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Zdaniem komendanta głównego OHP ustalona w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków na refundację wynosząca 170 mln zł nie zabezpieczy nawet w całości zobowiązań wynika-

jących z już zawartych przez OHP umów z pracodawcami. Niezbędne środki Funduszu Pracy do pełnej realizacji wypłat na podstawie zawartych umów to kwota ponad 205,6 mln zł. W związku z powyższym deficyt środków na pokrycie wydatków związanych z podpisanymi już umowami wynosi 35,6 mln zł. Natomiast brakujące środki na refundacje wynikające z wniosków zgłoszonych przez pracodawców w 2010 r. i zaopiniowanych pozytywnie przez OHP to kwota 113,7 mln zł, w tym 28 mln zł to kwota potrzebna na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników uczestników OHP. Dodatkowo szacuje się, że na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników uczestników OHP, którzy zostaną zrekrutowani w 2011 r., potrzebna będzie kwota 7,7 mln zł. Zatem szacowane przez OHP zapotrzebowanie na zaspokojenie potrzeb pracodawców z tytułu refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników na 2011 r. wynosi 327 mln zł.

Ponadto środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obowiązkowe dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycje zmiany funkcjonowania OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Decyzja w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy oraz zwiększenia jego wydatków na

aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej należy do ministra finansów. Tak przewiduje art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu. Istotnym elementem takiej decyzji jest więc opinia komisji Sejmu. Bez pozytywnej opinii komisji do spraw finansów publicznych Sejmu oraz zgody ministra finansów zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu nie jest możliwe. Do chwili obecnej taka opinia nie wpłynęła do resortu.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o wyrażenie zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Z tą samą datą minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię Komisji Finansów Publicznych Sejmu. Do chwili obecnej taka opinia nie wpłynęła do resortu.

Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskami do ministra finansów i Komisji Finansów Publicznych Sejmu w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, tym razem o kwotę 1500 mln zł.

W dniu 13 kwietnia 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił także o wyrażenie zgody przez ministra finansów na dokonanie zwiększenia w planie finansowym Funduszu Pracy wydatków na realizację umów w sprawie refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy.

Na koniec pragnę jeszcze raz podkreślić, iż minister pracy i polityki społecznej nadal intensywnie zabiega o uruchomienie dodatkowych środków Funduszu Pracy w roku 2011 na finansowanie refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników, a ograniczenie środków na ten cel nie wynika z decyzji ministra pracy i polityki społecznej, lecz okoliczności opisanych powyżej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie uznania nowotworu
płaskonabłonkowego krtani, czyli raka krtani,
u pracowników Cementowni Małogoszcz
za chorobę zawodową (22031)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 13 kwietnia 2011 r., znak: (SPS-023-22031/11), przekazujące interpelację pani poseł Marii Zuby w sprawie uznania nowotworu płaskonabłonkowego krtani u pracowników Cementowni Małogoszcz za chorobę zawodową, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

W obecnym stanie prawnym kwestie związane ze zgłaszaniem podejrzenia, rozpoznawania i stwierdzania choroby zawodowej regulują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych (Dz. U. Nr 105, poz. 869). Za chorobę zawodową uważa się chorobę wymienioną w wykazie chorób zawodowych stanowiącym załącznik do rozporządzenia o chorobach zawodowych, jeżeli w wyniku oceny warunków pracy można stwierdzić bezspornie lub z wysokim prawdopodobieństwem, że została ona spowodowana działaniem czynników szkodliwych dla zdrowia występujących w środowisku pracy albo w związku ze sposobem wykonywania pracy, zwanych narażeniem zawodowym. Pod poz. 17 w wykazie chorób zawodowych zamieszczone są „nowotwory złośliwe powstałe w następstwie działania czynników występujących w środowisku pracy uznanych za rakotwórcze u ludzi”. W pkt 7 w tej grupy jest rak krtani.

Według danych z Centralnego Rejestru Chorób Zawodowych wśród 3146 rozpoznanych chorób zawodowych w 2009 r. było 87 przypadków nowotworów złośliwych, w tym 11 przypadków raka krtani.

O rozpoznaniu choroby zawodowej poza stanem klinicznym decyduje wywiad zawodowy, w tym w szczególności rodzaj i stopień narażenia zawodowego i czasokres tego narażenia u pracownika, u którego podejrzewa się istnienie choroby zawodowej. Nie mają natomiast znaczenia takie parametry, jak wykonywany zawód, miejsce pracy, branża itp.

Odnosząc się do pytania dotyczącego okresu latencji nowotworów, to rozporządzenie Rady Ministrów w rubryce zatytułowanej: „okres, w którym wystąpienie udokumentowanych objawów chorobowych upoważnia do rozpoznania choroby zawodowej pomimo wcześniejszego zakończenia pracy w narażeniu zawodowym” w przypadku nowotworów złośliwych nie określa tego czasokresu.

Z przedstawionego w interpelacji opisu wynika, że podstawowe procedury w procesie rozpoznawania i stwierdzania choroby zawodowej zostały wyczerpane i w tej sytuacji panu P. pozostaje dochodzenie

roszczeń w sądzie powszechnym z powództwa cywilnego.

Ustosunkowując się do podniesionej w interpelacji ostatniej kwestii, z przykrością muszę stwierdzić, że minister zdrowia nigdy nie był i nie jest organem powołanym do rozpoznawania i stwierdzania chorób zawodowych. Minister zdrowia nie jest uprawniony także do włączenia się, na żadnym etapie, w tok postępowania orzeczniczego ani odwoławczego w sprawie chorób zawodowych. Zatem żadna ocena ministra zdrowia jakiegokolwiek dokumentacji, w tym medycznej, dotyczącej spraw chorób zawodowych, nie może zmienić treści orzeczenia ustalającego rozpoznanie choroby zawodowej ani decyzji o chorobie zawodowej. Stwierdzenie choroby zawodowej jest decyzją administracyjną pozostającą w gestii właściwych państwowych inspektorów sanitarnych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie planowanych i przeprowadzanych
redukcji etatów w komendach powiatowych
Policji powiązanych z likwidacją posterunków
i komisariatów Policji w gminach (22033)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 13 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22033/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Piotra Polaka w sprawie planowanych i przeprowadzanych redukcji etatów w komendach powiatowych Policji powiązanych z likwidacją posterunków i komisariatów Policji w gminach, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Posterunki Policji funkcjonują jako komórki organizacyjne komend powiatowych (miejskich) Policji lub komisariatów Policji. Zgodnie z przepisami zarządzenia nr 1041 komendanta głównego Policji z dnia 28 września 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych Policji (Dz. Urz. KGP Nr 18, poz. 135, z późn. zm.), ich stan etatowy nie może być mniejszy niż 5 stanowisk; są zlokalizowane głównie w miejscowościach będących siedzibami gmin. Realizowane przez nie zadania obejmują podstawowe zagadnienia z zakresu służby kryminalnej i prewencyjnej.

W kompetencji komendantów powiatowych i miejskich Policji pozostaje podejmowanie decyzji w sprawach tworzenia, likwidacji lub przekształcania komórek w komendzie powiatowej Policji, tworzenia lub likwidacji komisariatu Policji oraz tworzenia, likwidacji lub przekształcania komórek w komisariacie Policji. Przy podejmowaniu powyższych decyzji komendanci kierują się wymogami sprawności działania w realizacji ustawowych zadań Policji oraz możliwościami wykonywania nadzoru nad realizacją zadań, uwzględniając specjalizację zadań, sprawność i ciągłość ich realizacji, a także możliwości finansowe jednostki Policji.

W związku z koniecznością poszukiwania rezerw finansowych umożliwiających realizację ustawowych zadań Policji kierownicy jednostek organizacyjnych Policji podjęli działania w kierunku oceny zorganizowania podległych im jednostek Policji.

Jedną z możliwości pozyskania oszczędności, przy założeniu, że skutki podjętych działań nie będą miały wpływu na pogorszenie stanu bezpieczeństwa i porządku publicznego na obszarze pozostającym w ich właściwości, zdaniem kierownictwa jednostek organizacyjnych Policji, jest zmiana rangi komórek organizacyjnych – posterunków Policji w zespoły dzielnicowe lub zespoły do spraw prewencji.

Skutkiem takich działań, dających wymierne korzyści, jest przede wszystkim likwidacja stanowisk kierowniczych i przeniesienie uwolnionych etatów do komórek liniowych. Dostrzeżono również, że realizacja zadań z zakresu służby kryminalnej może odbywać się na poziomie jednostki macierzystej, a priorytetem jest zapewnienie poczucia bezpieczeństwa mieszkańców, stąd też w niektórych miejscowościach zwiększono (w stosunku do przekształcanych posterunków Policji) liczbę policjantów w służbie prewencji, co ułatwi bezpośredni kontakt obywateli z Policją. Całodobowa służba dyżurnych w jednostkach szczebla powiatowego i komisariatów umożliwia, w sytuacji powszechności użytkowania telefonii komórkowej, natychmiastową reakcję na zdarzenie i wysłanie w zagrożony rejon odpowiednich sił i środków.

Należy dodać, że likwidacja dotyczyła głównie posterunków Policji zlokalizowanych w niewielkiej odległości od macierzystych jednostek i uwzględniała stan przestępczości na terenie gmin oraz obciążenie pracą policjantów pełniących w nich służbę. Brane też były pod uwagę takie przesłanki jak:

— perspektywiczność obiektów, tj. szacunek opłacalności inwestycji w remonty (w wielu przypadkach siedziby posterunków tego wymagają),

— rozdrobnienie struktur organizacyjnych nieopracowane na racjonalną organizację służby, skutkujące potrzebą wysyłania na interwencje załóg z jednostek macierzystych,

— znaczące koszty bieżącej eksploatacji obiektów będących siedzibami posterunków oraz dzierżawę łączą.

Przed podjęciem działań reorganizacyjnych każdorazowo właściwi komendanci Policji zasięgaliby opinii przedstawicieli władz samorządowych, informując jednocześnie o przesłankach uzasadniających wprowadzenie planowanych zmian oraz udzielając zapewnienia utrzymania dotychczasowego stanu bezpieczeństwa i porządku publicznego na danym obszarze.

Według zapewnień komendantów wojewódzkich Policji rezygnacja z utrzymywania niektórych obiektów będących siedzibami przekształcanych komórek organizacyjnych (głównie wynajmowanych lub udostępnianych) przyniesie wymierne korzyści finansowe, a bieżący monitoring stanu bezpieczeństwa i porządku publicznego na obszarze województwa pozwoli na podjęcie szybkich działań i zapewnienie właściwej reakcji na ewentualne zagrożenie. Dla części samorządów, zwłaszcza tych, którym przekazane zostaną za pośrednictwem starostów zbędne nieruchomości, powstanie możliwość wpłat na Fundusz Modernizacji Policji części środków pochodzących z ich zbycia.

Ponadto należy wskazać, że na podstawie § 4 zarządzenia nr 88 komendanta głównego Policji z dnia 1 lutego 2011 r. w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji (Dz. Urz. KGP Nr 2, poz. 7) komendant główny Policji przeznacza ustaloną liczbę etatów do dyspozycji komendantów wojewódzkich Policji, z wyłączeniem komendanta stołecznego Policji, według kryteriów:

- ludność – 60% liczby etatów,
- przestępczość – 30% liczby etatów,
- ludność w miastach liczących co najmniej 50 tys. mieszkańców – 5% liczby etatów,
- obszar – 5% liczby etatów.

Natomiast zgodnie z § 6 ust. 1 powołanego wyżej zarządzenia komendant wojewódzki Policji, z przyznanej do dyspozycji liczby etatów, ustala liczbę etatów Policji dla:

- komendy wojewódzkiej Policji,
- komisariatów specjalistycznych Policji,
- powiatów.

Komendant główny Policji określa w drodze zarządzenia organizacyjny liczbę etatów Policji oraz termin jej obowiązywania m.in. dla województw, w podziale na części przeznaczone do dyspozycji:

- komendanta wojewódzkiego Policji,
- komendantów powiatowych Policji.

Jednocześnie komendant główny Policji, działając zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) i będąc dysponentem środków budżetowych II stopnia tej formacji, decyduje o przeznaczeniu środków, jakimi dysponuje, przyznając limity finansowe dla dysponentów III stopnia, którymi są komendanci wojewódzcy Policji i komendanci szkół Policji.

Zgodnie kryteriami wskazanymi wyżej – jednakowymi dla wszystkich województw – dokonano naliczenia, z którego jednoznacznie wynikało, że

w części województw etatów policyjnych brakowało, zaś inne miały ich większą liczbę. W efekcie między województwami występowały niekiedy znaczne różnice w liczbie zadań przypadających na 1 stanowisko policyjne, co przekładało się na obciążenie pracą każdego policjanta.

Z uwagi na fakt, że liczba etatów Policji jest ściśle określona, jedyną metodą wyrównania tych dysproporcji było przesunięcie nadwyżek etatów z województw, w których one występowały, do województw, gdzie było ich za mało. Taką też decyzję podjął komendant główny Policji, ustalając z dniem 1 kwietnia 2011 r. stany etatowe województw na poziomie wynikającym z naliczenia.

Każdorazowa decyzja o likwidacji lub reorganizacji konkretnego posterunku jest podejmowana w oparciu o analizę ekonomiczną i analizę obciążenia funkcjonariuszy, a także w oparciu o analizę poziomu bezpieczeństwa. Nie spowoduje to zatem obniżenia poziomu bezpieczeństwa.

Przedstawiając powyższe, pragnę zaznaczyć, że komendant główny Policji zalecił przy podejmowaniu decyzji reorganizacyjnych wnikliwe przeanalizowanie proponowanych zmian i uzyskanie konsensusu z władzami samorządowymi. Ze strony KGP jest prowadzony stały monitoring zgodności wprowadzanych zmian organizacyjnych z obowiązującymi przepisami. Wszystkie przesyłane do KGP wnioski, postulaty lub skargi są szczegółowo rozpatrywane.

Jednocześnie pragnę zapewnić, że założonym efektem końcowym zmian organizacyjnych jest realne zwiększenie bezpieczeństwa i porządku oraz społecznego poczucia bezpieczeństwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie niepokojąco wysokich cen
oleju napędowego wykorzystywanego przez
rolników do produkcji rolnej na wiosnę 2011 r.**
(22034)

Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 13 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22034/11, interpelacją posła Piotra Polaka w sprawie wysokich cen oleju napędowego wykorzystywanego przez rolników do produkcji rolnej na wiosnę

2011 r., uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w celu obniżenia dla producentów rolnych kosztów paliwa rolniczego na podstawie ustawy z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (Dz. U. Nr 52, poz. 379) dokonywany jest zwrot części podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego zakupionego przez nich do produkcji rolnej.

Zgodnie z art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (Dz. U. Nr 52, poz. 379) Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, corocznie, w terminie do dnia 30 listopada, stawkę zwrotu podatku akcyzowego na 1 litr oleju napędowego na rok następny, mając na względzie projekt ustawy budżetowej na następny rok i obowiązującą stawkę podatku akcyzowego od oleju napędowego. Na 2011 r. stawka zwrotu podatku akcyzowego na 1 litr oleju napędowego została ustalona w wysokości 0,85 zł (73,10 zł na 1 ha użytków rolnych).

Uwzględniając kwotę dotacji określoną w ustawie budżetowej na rok 2011 w wysokości 720 mln zł, stawkę podatku akcyzowego od oleju napędowego oraz powierzchnię użytków rolnych przewidywanych do objęcia zwrotem podatku akcyzowego w roku 2011, brak jest możliwości podwyższenia stawki zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej na 1 litr oleju w 2011 r.

Równocześnie uprzejmie informuję, że w ustawie z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578, z późn. zm.) wprowadzono zapisy, które umożliwiają stosowanie w okresie od 1 maja 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. obniżonych stawek akcyzy dla:

— wyrobów powstałych ze zmieszania benzyn silnikowych z biokomponentami, zawierających powyżej 80% biokomponentów – obniżenie akcyzy o 1,56 zł od każdego litra biokomponentów dodanych do tych benzyn, z tym że kwota należnej akcyzy nie może być niższa niż 10 zł/1000 litrów,

— wyrobów powstałych ze zmieszania olejów napędowych z biokomponentami, zawierających powyżej 80% biokomponentów – obniżenie akcyzy o 1,04 zł od każdego litra biokomponentów dodanych do oleju napędowego, z tym że kwota należnej akcyzy nie może być niższa niż 10 zł/1000 litrów,

— biokomponentów stanowiących samoistne paliwa, przeznaczonych do napędu silników spalinywych – stawka akcyzy wynosi 10 zł/1000 litrów.

Powyższy mechanizm obniżonych stawek akcyzy będzie obowiązywać po uzyskaniu notyfikacji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej w formie obniżonych stawek ze wspólnym rynkiem.

Wyżej wymieniona ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej wprowadza również rozwiązania dotyczące:

— funduszu promocji biokomponentów i biopaliw ciekłych,

— ulg w podatku akcyzowym dla paliw silnikowych zawierających w swym składzie powyżej 80% biokomponentów.

W ramach funduszu promocji przewidziano wsparcie finansowe m.in. dla inwestycji w zakresie wytwarzania biokomponentów, biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych w celu zmniejszenia kosztów ich wytwarzania oraz poprawy konkurencyjności na rynku.

Szczegółowe warunki oraz sposób i tryb przyznawania dofinansowania określi minister gospodarki w porozumieniu z ministrem finansów. Z oszacowań wielkości zużycia paliw ciekłych wynika, że kwota wsparcia może osiągnąć poziom 300–400 mln zł. Zgodnie z przyjętymi zasadami fundusz rozpocznie funkcjonowanie od stycznia 2012 r.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Polaka**

w sprawie podjęcia działań zapobiegających nadmiernemu wzrostowi cen nawozów sztucznych na wiosnę 2011 r. (22035)

W związku z interpelacją pana Piotra Polaka posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie podjęcia działań zapobiegających nadmiernemu wzrostowi cen nawozów mineralnych na wiosnę 2011 r., przekazaną przy piśmie z dnia 13 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22035/11, uprzejmie informuję.

Odnosząc się do przedstawionych w interpelacji danych dotyczących 30–40% wzrostu cen nawozów mineralnych w ciągu trzech pierwszych miesięcy 2011 r., uprzejmie informuję, iż dane Instytutu Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – PIB w Warszawie nie potwierdzają tak znaczącego wzrostu cen nawozów w tym okresie.

Według danych instytutu w marcu br. wzrost cen wyniósł 3,8%. Podrożały przede wszystkim nawozy azotowe (od 5,2 do 11,7%), ale również nawozy wieloskładnikowe (np. nawóz trójskładnikowy o 2,9%, a polifoska o 2,3%). Podrożały nawozy wapniowe, w marcu br. wzrost ich cen wyniósł 1,9% w porównaniu z miesiącem poprzednim. Natomiast od początku roku średni wzrost cen nawozów mineralnych wyniósł 10,7%, w tym saletrzaku – 24,3%. Dane instytutu wskazują, iż w ciągu 12 miesięcy nawozy mine-

ralne podrożały średnio o 11,9%, w tym najsilniej saletrzak (o 31,9%) oraz saletra amonowa (o 25,9%). Potaniały natomiast superfosfaty: prosty o 6,5%, potrójny o 4,1%, nawóz trójskładnikowy o 3,5%, a polifoska i sól potasowa o 3,8%.

Głównym powodem podwyżek cen nawozów mineralnych w Polsce jest poprawiająca się koniunktura na rynku zbóż oraz rosnące ceny surowców wykorzystywanych do produkcji nawozów mineralnych na światowych rynkach i zwiększone zakupy nawozów w okresie przedwiosennym. Ponadto zwiększona została stawka podatku VAT m.in. na nawozy mineralne, co również podwyższyło ceny nawozów.

Pomimo wyraźnego wzrostu cen nawozów mineralnych w pierwszych miesiącach 2011 r. poprawiły się relacje cen nawozów mineralnych do cen zbóż. Na zakup 1 kg NPK należało przeznaczyć równowartość 3,9 kg pszenicy, tj. o 3 kg mniej niż przed rokiem.

Na krajowy rynek nawozów mają wpływ ceny na rynkach międzynarodowych. W ciągu 12 miesięcy nawozy mineralne podrożały na świecie o 28%, w tym superfosfat potrójny o 40%, mocznik o 18%. Wysokie ceny nawozów mineralnych na światowych rynkach są przede wszystkim następstwem dobrej koniunktury na rynkach produktów roślinnych.

Należy mieć również na uwadze, że w warunkach gospodarki rynkowej minister rolnictwa i rozwoju wsi nie ma bezpośredniego wpływu na ceny detaliczne środków produkcji rolnej, ponieważ zakłady produkcyjne określają je we własnym zakresie, kierując się ekonomicznym rachunkiem zysków i strat oraz aktualną sytuacją panującą na rynku. Należy zaznaczyć, że na ceny środków produkcji dla rolnictwa wpływają przede wszystkim ceny surowców, ceny energii i ogólne koszty produkcji. Minister rolnictwa i rozwoju wsi, dostrzegając problemy, w szczególności wzrost cen, spotykał się wielokrotnie z producentami i dystrybutorami nawozów oraz przedstawicielami związków zawodowych w celu omówienia kwestii problemowych. W trakcie tych spotkań podnoszona była kwestia równomiernego rozkładania wynikających z koniunktury zysków i strat pomiędzy wszystkich uczestników rynku.

Należy wspomnieć, iż w ramach działań dla rolnictwa mogących mieć wpływ na niwelowanie dynamicznych zmian cen środków produkcji rolniczej przygotowywany jest projekt zmieniający rozporządzenie w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, na podstawie którego agencja będzie mogła udzielać pomocy finansowej producentom rolnym polegającej na stosowaniu dopłat do oprocentowania kredytów bankowych zaciągniętych m.in. na zakup nawozów mineralnych, środków ochrony roślin oraz pasz.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie podwyższenia progów
interwencji socjalnej (22036)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Beaty Mazurek w sprawie podwyższenia progów interwencji socjalnej, uprzejmie wyjaśniam:

Tak jak to zostało szczegółowo opisane w odpowiedzi na interpelację pani poseł w sprawie obniżenia poziomu życia emerytów i rencistów (interpelacja z dnia 24 marca 2011 r.), z ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) wynika, że kolejna weryfikacja kryteriów dochodowych przypada na rok 2012. Jednakże z przedstawionej informacji Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych o poziomie minimum egzystencji wynika, że w przypadku osób w rodzinie poziom minimum egzystencji znalazł się powyżej kryterium dochodowego. Wobec stwierdzonej sytuacji w ministerstwie rozpoczęły się prace zmierzające do podwyższenia kryteriów dochodowych oraz świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej. Do czasu ewentualnego wejścia w życie projektowanych rozwiązań nie przewiduje się innych form wsparcia.

Przyznaję, że generalną zasadą jest, iż świadczenia pieniężne z pomocy społecznej przyznawane są w uzależnieniu od kryterium dochodowego, które obecnie dla osoby samotnie gospodarującej wynosi 477 zł, a dla osoby w rodzinie – 351 zł. Jednakże działania pomocy społecznej mogą być działaniami podejmowanymi nie tylko z powodu niedostatku finansowego, ale także z powodu pojawiania się innych ryzyk socjalnych przewidzianych w obowiązujących przepisach, przy czym istnieje prawna możliwość udzielania pomocy społecznej także w sytuacjach wyjątkowych, gdy posiadany dochód przekracza przewidziane prawem progi dochodowe.

Rozumiem oczywiście, że ze względu na obecne warunki życia ludności, będące konsekwencją sytuacji na rynku cen towarów i usług, dotychczasowa oferta wsparcia osób i rodzin w ramach pomocy społecznej wymaga przyjrzenia się obowiązującym formalnoprawnym rozstrzygnięciom. Dlatego zapewniam, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej dokłada się najwyższej możliwej staranności do prac zmierzających do jak najbardziej adekwatnego do kosztów utrzymania – zweryfikowania kryteriów dochodowych. Niestety jest jeszcze zbyt wcześnie, aby przedstawić pani poseł skonkretyzowane projekty przygotowywanych rozwiązań.

Ponadto ponownie pragnę zauważyć, iż – pomimo względnej elastyczności działania pomocy społecznej

oraz wysiłków podjętych w celu dostosowania obecnych formalnoprawnych możliwości udzielania pomocy do zmieniających się warunkach życia ludności – nie tylko w rozwiązaniach formalnoprawnych tkwią przyczyny nie zawsze zgodnej z oczekiwaniami skuteczności możliwej do udzielenia instytucjonalnej odpowiedzi na stwierdzone potrzeby osób i rodzin w stosunku do zakresu rozpoznanych potrzeb. Można przypuszczać bez ryzyka popełnienia większego błędu, że mając do dyspozycji więcej realnych środków finansowych na pomoc społeczną, odpowiedzialne za wykonywanie zadań pomocy społecznej służby uczyniłyby ją skuteczniejszą instytucją polityki społecznej państwa, dobrze pomagającą w przewyciężaniu trudności życiowych osób i rodzin, z którymi nie mogą one sobie poradzić, wykorzystując własne zasoby, możliwości i uprawnienia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie uruchomienia rezerwy
ministra finansów na rzecz aktywnego
przeciwdziałania bezrobociu na Lubelszczyźnie
(22037)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani Beaty Mazurek w sprawie uruchomienia rezerwy ministra finansów na rzecz aktywnego przeciwdziałania bezrobociu na Lubelszczyźnie, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP piśmie z dnia 13.04.2011 r., sygn.: SPS-023-22037/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r. stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011 zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. I tak na podstawie ustawy budżetowej środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na 2011 r. dla województwa lubelskiego

przyznano w wysokości 71 126,3 tys. zł, co stanowi 37,43% puli środków przyznanej w stosunku do roku 2010.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE) powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycję zmiany w funkcjonowaniu OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Na 700 mld zł zadłużenia aż 200 mld zł jest wynikiem finansowania OFE tym długiem. Tylko w 2010 r. wysokość refundacji FUS składki przekazywanej do OFE wyniosła 22,5 mld zł, zaś od początku reformy emerytalnej w 1999 r. do 2010 r. bezpośredni koszt refundacji z budżetu państwa ubytku składki emerytalnej w FUS wskutek jej przekazania do OFE wyniósł ok. 162 mld zł. Po uwzględnieniu kosztu finansowania koszt refundacji wzrasta o kolejne 61,5 mld zł. Reforma okazała się więc bezwzględnie konieczna. Zgodnie z projektem rządowym w latach 2012–2013 zmniejszeniu z 7,3% do 2,3% ulegnie składka przekazywana do OFE. W kolejnych latach składka przekazywana do OFE będzie stopniowo rosła, tak aby w 2017 r. osiągnąć 3,5%.

Wejście w życie uchwalonej przez Sejm w dniu 28 marca ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rośnie w tempie ok. 2000 mln zł miesięczne. Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym, oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Decyzja w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy oraz zwiększenia jego wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zgodnie

z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej należy do ministra finansów. Tak przewiduje art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu. Istotnym elementem takiej decyzji jest więc opinia komisji Sejmu. Bez pozytywnej opinii komisji do spraw finansów publicznych Sejmu oraz zgody ministra finansów zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu nie jest możliwe.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane ze środków Funduszu Pracy, w dniu 25.02.2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów o wyrażenie zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7.03.2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Z tą samą datą minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię Komisji Finansów Publicznych Sejmu. Do chwili obecnej taka opinia nie wpłynęła do resortu.

Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskami do ministra finansów i Komisji Finansów Publicznych Sejmu w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. tym razem o kwotę 1500 mln zł.

Jednocześnie informuję, że minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, między innymi poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra.

Rezerwa środków Funduszu Pracy naliczona na podstawie ustawy budżetowej – aktualnie dostępny instrument dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy – została przeznaczona w bieżącym roku na finansowanie:

- programów specjalnych – 75,5 mln zł;
 - programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł,
 - programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł;
 - programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.
- Środki rezerwy na realizację programów przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa.

Aktualnie urzędy pracy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, na programy zwiększające aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus oraz na dofinansowanie programów specjalnych. Priorytetem na rok 2011 są programy specjalne, kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy w stosunku, do których stosowane usługi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy.

Projekty programów specjalnych przygotowywanych przez powiatowe urzędy pracy po zweryfikowaniu i ocenie przez marszałka województwa w celu uzyskania dofinansowania ze środków rezerwy powinny być przedłożone ministrowi pracy i polityki społecznej do dnia 16 maja br.

Odnosząc się do pytania dotyczącego terminu przekazania i wysokości środków Europejskiego Funduszu Społecznego na współfinansowanie przez powiatowe urzędy pracy województwa lubelskiego programów i aktywnych działań polityki rynku pracy, informuję, że zgodnie z § 2 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019) w kwocie środków Funduszu Pracy na finansowanie w województwie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej udział środków będących w dyspozycji samorządu województwa z przeznaczeniem na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego wynosi 35%.

Natomiast, odnosząc się do kwestii ograniczenia finansowania zadań z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, pragnę poinformować, że w dniu 29 października 2010 r. Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475), która zawiera między innymi zmiany przepisów mające na celu zrównoważenie budżetu PFRON, którego sytuacja ekonomiczna w związku z malejącymi przychodami oraz rosnącymi wydatkami bez tych zmian groziłaby utratą płynności finansowej.

Wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwi racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, dzięki czemu możliwe będzie uzyskanie środków niezbędnych dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wszystkich zadań przewidzianych w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407), w tym zadań realizowanych przez samo-

rządy oraz organizacje pozarządowe działające na rzecz osób niepełnosprawnych.

Dnia 14 kwietnia br. sejmowa Komisja Finansów Publicznych pozytywnie zaopiniowała projekt zmian w planie finansowym Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na rok 2011, dzięki czemu możliwe będzie zwiększenie wydatków o kwotę 270,425 tys. zł między innymi na zadania zlecone organizacjom pozarządowym oraz na zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej realizowane przez samorządy wojewódzkie i powiatowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Roberta Telusa
oraz grupy posłów**

**w sprawie likwidacji Inspektoratu ZUS
w Opocznie (22040)**

W odpowiedzi na przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22040/11, interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów z dnia 30 marca 2011 r., w sprawie zmian organizacyjnych w biurze terenowym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Opocznie, uprzejmie wyjaśniam.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych poinformował ministra pracy i polityki społecznej, że trwające obecnie prace nad zmianami organizacyjnymi w jednostkach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w żadnym razie nie przewidują podnoszonej w interpelacji likwidacji Inspektoratu ZUS w Opocznie, ale jedynie jego reorganizację, polegającą w szczególności na powierzeniu realizacji niektórych zadań z zakresu emerytur i rent oddziałowi w Tomaszowie Mazowieckim. Pan prezes zapewnił jednocześnie, że podejmowane w zakładzie decyzje w zakresie relokacji zadań mają na celu poprawę jakości i efektywności pracy, a tym samym zwiększenie satysfakcji klientów ZUS.

Wspomniane zmiany dotyczące inspektoratu w Opocznie uzasadnione są strategią rozwoju Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zmierzającą do stopniowego odchodzenia od modelu funkcjonowania pełnozakresowych inspektoratów oraz do oddzielenia bezpośrednio obsługi klientów od merytorycznego załatwiania spraw. Dzięki tym sprawdzonym w instytucjach obsługujących klientów standardom terenowe jednostki zakładu będą mogły koncentrować się na prowadzeniu działalności związanej z bezpośrednią obsługą swoich klientów oraz maksymalnie reduko-

wać wszelkie prawdopodobne błędy podczas ich obsługi. Natomiast działania, które są realizowane wewnątrz zakładu, polegające wyłącznie na wspieraniu obsługi klientów, a niewiązane się z bezpośrednim kontaktem z klientami, mogą być skoncentrowane w mniejszej liczbie terenowych jednostek organizacyjnych zakładu, przygotowanych zarówno organizacyjnie, jak i merytorycznie do ich wykonania. Nowa organizacja pozwoli na podniesienie standardów jakościowych realizacji zadań poprzez wykorzystanie efektu skali, a dzięki specjalizacji pracowników odpowiedzialnych za merytoryczne załatwianie jednorodnych spraw zapewni skuteczny nadzór nad ich realizacją.

Zmiany organizacji pracy zaproponowane dla inspektoratu w Opocznie poprzedzone zostały analizą, która wykazała systematyczny spadek liczby wniosków o przyznanie świadczeń emerytalno-rentowych (od 2008 r. o ponad 2/3), wzięto także pod uwagę trudności lokalowe inspektoratu. W związku z powyższym przeniesienie zadań z zakresu emerytur i rent poprawi warunki pracy pozostałych pracowników inspektoratu oraz pozwoli na organizację sali obsługi klienta w sposób zgodny ze standardami ZUS. Wprowadzone zmiany zaowocują podwyższeniem jakości pracy oraz efektywności i wydajności zatrudnionych pracowników, a także racjonalnym wykorzystaniem pomieszczeń znajdujących się w siedzibie inspektoratu. Należy podkreślić, iż planowana zmiana organizacji inspektoratu nie spowoduje redukcji zatrudnienia, natomiast w przyszłości znacznie usprawni pracę w obu jednostkach.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zapewnił, że w żaden sposób nie ulegnie pogorszeniu dostęp mieszkańcom Opoczna i okolic do usług świadczonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W inspektoracie w Opocznie w dalszym ciągu prowadzona będzie pełna i profesjonalna obsługa, przy wykorzystaniu niezbędnych urządzeń i aplikacji, na poziomie odpowiadającym standardom obowiązującym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Zmiany organizacyjne przewidywane w inspektoracie w Opocznie będą odczuwane przez klientów wyłącznie pozytywnie, ponieważ w swojej macierzystej jednostce klient nadal będzie miał zapewnioną obsługę na coraz wyższym, profesjonalnym poziomie oraz dostęp do wszystkich dotyczących go informacji. Co więcej, skoncentrowanie wyspecjalizowanej kadry zagwarantuje szybsze rozpatrywanie spraw oraz pozwoli uniknąć opóźnień związanych z brakiem zastępstwa w razie absencji pracownika.

Pragnę podkreślić, że minister pracy i polityki społecznej będzie analizował efektywność podjętych działań, aby nie uległ pogorszeniu poziom obsługi klientów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Rębka
oraz grupy posłów**

**w sprawie ustalenia kontyngentu zezwoleń
na międzynarodowe przewozy drogowe
między Rzeczpospolitą Polską
i Federacją Rosyjską (22041)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo nr SPS-023-22041/11, przekazujące interpelację posła na Sejm RP pana Jerzego Rębka oraz grupy posłów w sprawie ustalenia kontyngentu zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowe między Rzeczpospolitą Polską i Federacją Rosyjską, przedstawiam poniżej odpowiedź odnoszącą się do zagadnień poruszonych w tej interpelacji.

Swobodny dostęp do rosyjskiego rynku przewozów drogowych ma istotne znaczenie nie tylko dla polskich przedsiębiorstw transportowych, lecz jest przede wszystkim ważny z punktu widzenia potrzeb całej polskiej gospodarki. Dostęp ten jest ograniczony poprzez wielkość kontyngentu zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowe wynikających z umowy dwustronnej o międzynarodowych przewozach drogowych z 1996 r.

Z tego względu Ministerstwo Infrastruktury przykładą dużą wagę do negocjacji kontyngentu zezwoleń z władzami Federacji Rosyjskiej, traktując tę sprawę jako jeden z priorytetów resortu w dziedzinie transportu drogowego.

W ostatnich latach coroczne negocjacje kontyngentu zezwoleń są trudne, a strony mają problem w osiągnięciu porozumienia. Rozmowy na temat kontyngentu na 2011 r. prowadzone były od września 2010 r. Podczas trzech kolejnych rund spotkań nie udało się ustalić kontyngentu ze względu na rozbieżne stanowiska obu delegacji w tej sprawie. Delegacja polska dążyła do zwiększenia kontyngentu zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich, tymczasem strona rosyjska zdecydowana była na drastyczne ograniczenie tego rodzaju przewozów przez polskich przewoźników. Propozycje Ministerstwa Infrastruktury wynikały z potrzeby zapewnienia możliwości przewozowych polskim firmom transportowym na dotychczasowym poziomie, w aspekcie wprowadzonego przez stronę rosyjską ograniczenia ilości zezwoleń EKMT, ważnych na terytorium Federacji Rosyjskiej. Ograniczenie rosyjskie w ramach systemu EKMT znacząco obniżyło możliwości przewozowe polskich przewoźników na rynek rosyjski. Z tego względu nie udało się uzyskać porozumienia, a kolejne rozmowy dwustronne nie przynosiły rozstrzygnięcia.

W dniach 1–2 lutego br. w Paryżu odbyło się posiedzenie Transportowej Rady Zarządzającej Międzynarodowego Forum Transportowego (ITF). Podczas

ww. posiedzenia strona rosyjska reprezentowana przez delegację z zastępcą ministra transportu Federacji Rosyjskiej na czele pozytywnie oceniła specjalny raport przygotowany na wniosek strony rosyjskiej przez niezależnych ekspertów w ramach Grupy Wysokiego Szczebla, zawierający ocenę funkcjonowania systemu zezwoleń EKMT oraz wskazówki co do kierunków jego rozwoju na przyszłość. Jednocześnie przewodniczący delegacji rosyjskiej poinformował, że Federacja Rosyjska odstępuje od wprowadzonych we wrześniu 2010 r. ograniczeń dotyczących ilości zezwoleń EKMT ważnych na terytorium FR. Tym samym wszystkie zezwolenia znajdujące się w systemie EKMT na 2011 r. upoważniały do wykonywania przewozów do i z terytorium Federacji Rosyjskiej. Delegaci z większości państw uczestniczący w spotkaniu z zadowoleniem przyjęli to oświadczenie, uznając, że decyzja rosyjska stanowi istotny krok pozwalający na kontynuowanie prac w kierunku korzystnych zmian systemu EKMT.

W wyniku ww. decyzji przewoźnicy polscy uzyskali większą kwotę bazową zezwoleń EKMT, która wzrosła ze 153 w roku 2010 do 183 zezwoleń w 2011 r. Stanowiło to, po przeliczeniu na zezwolenia roczne, z uwzględnieniem kategorii ekologicznej pojazdu, 1544 zezwoleń rocznych i ok. 30-procentowy wzrost możliwości transportowych ogółem na rynek rosyjski dla polskich przewoźników z tytułu posiadania zezwoleń EKMT.

Decyzja strony rosyjskiej w odniesieniu do zezwoleń EKMT stworzyła warunki do podjęcia dialogu z Federacją Rosyjską w sprawie kontyngentu zezwoleń wynikającego z umowy dwustronnej. W dniu 2 lutego 2011 r. w Paryżu, pod przewodnictwem wice ministrów odpowiedzialnych za transport drogowy obu państw, przeprowadzono rozmowy w ramach polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych. W wyniku negocjacji uzgodniono kontyngent zezwoleń na 2011 r. w wysokości 150 000 szt. dla każdej ze stron. Przewoźnicy polscy, w ramach kontyngentu, otrzymali 126 000 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 24 000 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Dla przewoźników rosyjskich kontyngent wynosi 147 500 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 2500 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Powyższy kontyngent został przyjęty również na lata 2012–2013. Łączny kontyngent zezwoleń, wymienianych na podstawie umowy dwustronnej, utrzymano na poziomie ubiegłego roku, to jest w wysokości 150 000 zezwoleń.

Należy zaznaczyć, że większa ilość zezwoleń ogółem, jaką dysponowała strona polska w 2010 r., w porównaniu do kontyngentu na 2011 r. wynikała z faktu, że polscy przewoźnicy na początku ubiegłego roku wykorzystywali zezwolenia z 2009 r.

Trzeba podkreślić, że podczas posiedzenia Komisji Mieszanej w Paryżu przedstawiciele strony rosyjskiej nie odwołali złożonej w wcześniej deklaracji o odstąpieniu od zastrzeżeń terytorialnych. Z tego

względem negocjacji kontyngentu zezwoleń były prowadzone z uwzględnieniem decyzji o cofnięciu przez Federację Rosyjską ograniczeń terytorialnych w stosunku do zezwoleń wielostronnych, a ich efektem było podpisanie porozumienia w ramach Komisji Mieszanej.

Podczas posiedzenia Sejmu RP w dniu 3 marca br. przedstawiłem aktualną informację na temat stanu współpracy z Federacją Rosyjską w dziedzinie międzynarodowych przewozów drogowych, uwzględniając zarówno decyzje w sprawie zezwoleń, jakie zapadły w ramach ITF, jak też ustalenia polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej. Stanowisko strony rosyjskiej zostało jednoznacznie zrozumiane przez wszystkich uczestników posiedzenia w Paryżu, w tym sekretarza generalnego Międzynarodowego Forum Transportowego, który natychmiast po posiedzeniu ITF podjął niezbędne kroki, aby wprowadzić w życie decyzję strony rosyjskiej o zniesieniu ograniczeń terytorialnych. Przedstawiając informacje o współpracy z Federacją Rosyjską, nie wprowadzono zatem w błąd ani Wysokiej Izby, ani polskiej branży transportowej. Na forum Sejmu rząd zdał jedynie relację z wydarzeń i ustaleń, jakie miały miejsce w Paryżu w dniach 1–2 lutego 2011 r.

Warto zaznaczyć, że działania strony rosyjskiej, podjęte wkrótce po rozmowach w Paryżu, zostały przyjęte z niepokojem przez całą społeczność międzynarodową, skupioną w ramach ITF. Strona rosyjska, nieoczekiwanie nie tylko dla Polski, ale także dla innych państw członkowskich ITF, zaczęła odmiennie interpretować swoją deklarację z dnia 1 lutego br. Ostatecznie przedstawiciel Federacji Rosyjskiej na spotkaniu grupy roboczej ds. transportu drogowego Międzynarodowego Forum Transportu, które odbyło się w dniach 21–22 marca 2011 r. w Paryżu, poinformował, że strona rosyjska nie znieśli zastrzeżeń dotyczących ilości zezwoleń EKMT ważnych na swoim terytorium. Tym samym, pomimo deklaracji złożonej w obecności przedstawicieli państw członkowskich Międzynarodowej Forum Transportowego, w dniu 2 lutego br. strona rosyjska odstąpiła od swojej wcześniejszej decyzji i podtrzymała zgłoszone we wrześniu 2010 r. zastrzeżenia dotyczące ważności jedynie 67 zezwoleń bazowych na terytorium Federacji Rosyjskiej dla wszystkich państw członkowskich.

Decyzja strony rosyjskiej spotkała się ze zdecydowaną reakcją i negatywną oceną nie tylko ze strony delegacji polskiej i pozostałych państw członkowskich ITF, lecz także została poddana ostrej krytyce przez władze tej organizacji.

Państwa członkowskie ITF, w tym Polska, łącznie z przewoźnikami drogowymi, zostali wprowadzeni w błąd przez stronę rosyjską. Jednakże, zgodnie z sugestiami przewoźników, którzy dzięki przeprowadzonej na początku lutego br. wymianie zezwoleń na 2011 r. mogli wykonywać przewozy do FR, nie podejmowano radykalnych działań, a skoncentrowano się

na podjęciu dialogu ze stroną rosyjską w sprawie rewizji dotychczasowych ustaleń dwustronnych.

W związku z postawą Federacji Rosyjskiej na forum ITF system zezwoleń EKMT znalazł się w impasie. Polska na kolejnych spotkaniach w ramach ITF zdecydowanie protestowała przeciwko działaniom Federacji Rosyjskiej, żądając od władz ITF podjęcia skutecznych działań w celu przywrócenia efektywności systemu.

Biorąc jednak pod uwagę, że członkostwo w tej organizacji opiera się na zasadzie dobrowolności, a obowiązujący w niej system podejmowania decyzji pozwala na blokowanie ustaleń przez poszczególne państwa członkowskie, trudno w chwili obecnej ocenić, czy strona rosyjska podejmie kolejne kroki zmierzające do dalszego zmniejszenia ilości zezwoleń EKMT na swoim terytorium. Teoretycznie istnieje taka możliwość, przy czym państwa członkowskie ITF nie miałyby wpływu na taką decyzję. Należy przy tym wspomnieć, że w systemie EKMT podobne ograniczenia, jak wprowadzone przez stronę rosyjską, utrzymują od lat Włochy, Austria, Grecja i Węgry. Państwa te nie zamierzają od nich odstąpić, co w pewnym sensie legitymizuje działania Rosji w odniesieniu do zezwoleń EKMT. Oczekujemy, że zbliżające się spotkanie ministrów ds. transportu ITF, które odbędzie się w dniach 25–27 maja br. w Lipsku, da nowy impuls dla systemu zezwoleń EKMT, co pozwoliłoby na odbudowanie wzajemnego zaufania przy podejmowaniu decyzji przez państwa członkowskie w sprawie zezwoleń wielostronnych.

Jednocześnie w dniach 21–22 kwietnia br. podczas posiedzenia Polsko-Rosyjskiej Komisji Międzyrządowej ds. Współpracy Gospodarczej, która obraduje pod przewodnictwem ministrów ds. transportu obu krajów, podjęto decyzje dotyczące przewozów drogowych. Uzgodniono, że ostateczne rozstrzygnięcia w sprawie kontyngentu na rok bieżący i lata następne zapadną podczas kolejnego posiedzenia właściwej w tych sprawach Komisji Mieszanej w lipcu br. Do tego czasu przeprowadzone zostaną konsultacje administracji rządowych, aby na forum Komisji Mieszanej wypracować kompromisowe rozwiązania satysfakcjonujące obie strony.

Po poinformowaniu o zaistniałej sytuacji, wkrótce po wydarzeniach w Paryżu, prezydencji hiszpańskiej w ITF oraz Komisji Europejskiej brane jest także pod uwagę poruszenie tego problemu na forum WTO, uznając działania strony rosyjskiej w obszarze transportu drogowego jako nierespektowanie przez Federację Rosyjską zasad swobodnego handlu i wymiany usług w aspekcie jej rozmów o przystąpieniu do tej organizacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Tuska
oraz grupy posłów**

**w sprawie usunięcia z projektu ustawy
o zmianie ustawy o finansowym wsparciu
rodzin w nabywaniu własnego mieszkania
zmiany ograniczającej wiek kredytobiorcy
(22044)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Łukasza Tuska, Adama Krupy i Andrzeja Buły (znak: SPS-023-22044/11) w sprawie usunięcia z projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183, poz. 1354, z późn. zm.) zmiany ograniczającej wiek kredytobiorcy, uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Odnosząc się do postawionego w interpelacji zarzutu dyskryminacji ze względu na wiek kredytobiorcy i niezgodności tego ograniczenia z Konstytucją RP, uprzejmie wyjaśniam, że w opinii Ministerstwa Infrastruktury nie ma uzasadnienia, aby projektowane wprowadzenie ograniczenia wieku dla beneficjentów wsparcia udzielanego na podstawie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania uznać za niezgodne z Konstytucją RP.

Ustawa o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania, nazywana dalej ustawą o finansowym wsparciu rodzin, realizuje rządowy program „Rodzina na swoim”. Jej celem jest wsparcie rodzin przy spłacie zaciągniętego kredytu hipotecznego na zakup własnego mieszkania lub domu jednorodzinnego. Program „Rodzina na swoim” oferuje finansowe wsparcie w postaci dopłat do oprocentowania preferencyjnych kredytów mieszkaniowych. Dopłaty te są finansowane ze środków publicznych. Ograniczony zasób środków budżetu państwa jest czynnikiem decydującym o zawężeniu zakresu wsparcia do osób, które w ocenie ustawodawcy najbardziej takiego wsparcia potrzebują.

Rozważając zatem przedstawiony problem na tle przepisów konstytucji, należy zwrócić uwagę, iż art. 31 ust. 3 Konstytucji RP stanowi, iż ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Zatem ograniczenie wyrażone w tym przepisie dotyczy poszanowania wolności i praw zagwarantowanych w konstytucji. Prawami konstytucyjnymi w rozumie-

niu tego przepisu są prawa podmiotowe, których podstawę stanowi norma rangi konstytucyjnej. Wymagania przewidziane w art. 31 ust. 3 konstytucji nie dotyczą natomiast praw, których jedynym źródłem jest ustawa¹⁾.

Biorąc pod uwagę powyższy pogląd, trudno jest uznać, aby prawo do uzyskania dopłat, wynikające z ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania, było prawem o randze konstytucyjnej, które podlegałoby ochronie na podstawie art. 31 Konstytucji RP.

Art. 32 ust. 1 Konstytucji z kolei wyraża zasadę równości. Zgodnie ze wskazanym przepisem, wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

Oznacza to prawo do równego traktowania przez władze publiczne, której to zasady władze muszą przestrzegać. Jednakże z tej generalnej zasady wynika także zakaz stosowania dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym. Dyskryminacji tego rodzaju nie mogą usprawiedliwiać żadne przepisy i żadne przyczyny. Od zasady równości Konstytucja nie zna żadnych odstępstw i wyjątków²⁾.

Z drugiej jednak strony nie zawsze odmienne potraktowanie stanowi o braku równości i o dyskryminacji. Ocena owego zróżnicowania sytuacji podmiotów zawsze wynika z ustalenia, czy zróżnicowaniu temu można przypisać uzasadniony charakter.

Jak to trafnie wyraził Wojewódzki sąd Administracyjny w Opolu, równość wobec prawa to nakaz równego traktowania obywateli wobec obowiązującego prawa, a nie zakaz różnicowania ich sytuacji w stanowionych normach prawnych³⁾.

Już na początku swojego istnienia Trybunał Konstytucyjny wyraził pogląd, iż „konstytucyjna zasada równości wobec prawa (równość w prawie) w ujęciu najszerszym (...) polega na tym, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relevantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo. A więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących jak i faworyzujących⁴⁾. Pogląd ten pozostaje aktualny także w dniu dzisiejszym. Równość oznacza także akceptację różnego traktowania przez prawo różnych podmiotów (adresatów norm prawnych), bo równe traktowanie przez prawo tych samych podmiotów pod pewnym względem oznacza

¹⁾ Por. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 lipca 1999 r., sygn. akt: P 2/99 [w:] M. Zubik (red.), Konstytucja III RP w tezach orzeczniczych Trybunału Konstytucyjnego i wybranych sądów, Warszawa 2008, s. 71.

²⁾ W. Skrzydło, Komentarz do art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.97.78.483), [w:] W. Skrzydło, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Zakamycze, 2002 r., wyd. IV, [w:] LEX.

³⁾ Wyrok WSA w Opolu z 31 maja 2010 r., sygn. akt: II SA/Op 185/10, LEX nr: 674325.

⁴⁾ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 9 marca 1988 r., sygn. akt: U 7/87 [w:] M. Zubik (red.), Konstytucja III RP w tezach orzeczniczych Trybunału Konstytucyjnego i wybranych sądów, Warszawa 2008 r., s. 183.

z reguły różne traktowanie tych samych podmiotów pod innym względem⁵⁾. Konstytucyjna formuła równości wobec prawa mieści się w ogólnym, opisowym pojęciu równości jako przynależności danych podmiotów do tej samej klasy, którą wyróżniamy z punktu widzenia cechy uznanej za istotną i nie jest tożsama z pojęciem identyczności⁶⁾.

Dopiero jeżeli kontrolowana norma traktuje odmiennie adresatów, którzy odznaczają się określoną cechą wspólną, to mamy do czynienia z odstępstwem od zasady równości. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego⁷⁾, takie odstępstwo nie musi jednak oznaczać naruszenia art. 32 Konstytucji. Niezbędna jest wówczas ocena przyjętego kryterium różnicowania. Odstępstwo jest dopuszczalne, jeżeli zostały spełnione następujące warunki⁸⁾:

1) kryterium różnicowania pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji;

2) waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania;

3) kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych.

Będący przedmiotem rozważań projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (druk sejmowy nr 3899) zawiera między innymi przepisy ograniczające wiek beneficjentów przewidzianego w ustawie wsparcia do 35 lat.

Zgodnie z przyjętymi w trakcie prac nad projektem ustawy założeniami, docelową grupą wsparcia są młode rodziny (małżeństwa oraz osoby samotnie wychowujące dzieci), które nie posiadają własnego mieszkania. Jako cechę relewantną, która stanowi kryterium różnicowania sytuacji prawnej obywateli, wybrano stan rodzinny (pozostawanie w związku małżeńskim lub posiadanie co najmniej jednego dziecka) oraz wiek (zgodnie z projektem ustawy nad którym trwają prace w sejmie – 35 lat). W trakcie prac nad projektem uznano bowiem, iż skierowanie programu do tak określonej grupy docelowej będzie skutkowało ściślejszym powiązaniem programu preferencyjnych kredytów mieszkaniowych „Rodzina na Swoim” z celami polityki społecznej państwa, w szczególności w obszarze działań wpływających na poprawę sytuacji demograficznej kraju. Wprowadzenie

kryterium wiekowego ukierunkuje oddziaływanie programu na tę grupę gospodarstw domowych, którą z racji wieku cechuje najwyższa zdolność tworzenia przyrostu naturalnego.

Szczegółowe motywy przyjętego adresowania programu zawartego w projekcie nowelizacji ustawy o finansowym wsparciu rodzin zostały szeroko omówione w uzasadnieniu dołączonym do przedmiotowego projektu ustawy. Motywy te zostały poparte szczegółowymi analizami. Ponadto warto wspomnieć, iż przygotowanie przedmiotowego projektu zostało poprzedzone przygotowaniem przyjętego przez Sejm RP (na posiedzeniu 4 marca 2011 r.) dokumentu programowego „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku”. Już w tym dokumencie podjęto ustalenia o kierunkach zmian w rządowym programie „Rodzina na swoim” (w tym ograniczenie wieku docelowych kredytobiorców do 35 lat). Ustalenia te zostały wdrożone w przygotowanym projekcie ustawy o zmianie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (druk sejmowy nr 3899), nad którym trwają aktualnie prace sejmowe.

Wskazane powyżej okoliczności i motywy przyjęcia takich a nie innych rozwiązań legislacyjnych w projekcie ustawy pozwalają stwierdzić, iż przyjęte kryterium różnicowania sytuacji obywateli w oparciu o wiek pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią ustawy o finansowym wsparciu rodzin.

W opinii Ministerstwa Infrastruktury także waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć (maksymalizacja efektywności oddziaływania ustawy na płaszczyźnie demograficznej), pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które mogą zostać ewentualnie naruszone w wyniku wejścia w życie zmian przewidzianych w projekcie (interes osób w wieku powyżej limitu przewidzianego w projekcie).

Ponadto należy wskazać, iż ustawa o finansowym wsparciu rodzin jest instrumentem finansowego wsparcia realizującym normę wyrażoną w art. 75 Konstytucji. Zgodnie bowiem z art. 75 Konstytucji, władze publiczne prowadzą politykę sprzyjającą zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, w szczególności przeciwdziałają bezdomności, wspierają rozwój budownictwa socjalnego oraz popierają działania obywateli zmierzające do uzyskania własnego mieszkania. Prowadzenie przez władze publiczne polityki sprzyjającej zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli nie nakazuje im zająć się budowaniem mieszkań, ale nakazuje stworzenie warunków prawnych, politycznych społecznych itp. Stwarzających możliwości zaspokojenia osobistej potrzeby mieszkaniowej przez każdego obywatela⁹⁾. Konstytucja nie wskazuje przy tym jakie konkretnie działania mają być podjęte przez władze publiczne, określa jedynie priorytetowe cele jakie powinny zostać osiągnięte w wyniku tych działań.

⁵⁾ Ibidem.

⁶⁾ Banaszak, [w:] Konstytucja RP. Komentarz, art. 32, Nb 4.

⁷⁾ Por. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 23 marca 2006 r., sygn. akt: K 4/06, LEX 182500, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 17 stycznia 2001 r., sygn. akt: K 5/00, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 października 1998 r., sygn. akt: K 7/98, LEX 34598, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 listopada 1995 r., sygn. akt: K 17/95.

⁸⁾ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2007 r., sygn. akt: P 36/06, LEX: 310347, por. także wyrok Sądu Najwyższego z 5 maja 2010 r., sygn. akt: I PK 201/09, LEX nr 589948.

⁹⁾ Banaszak, [w:] Konstytucja RP. Komentarz, art. 75, Nb 1.

Z treści przepisu art. 75 Konstytucji nie wynika bezpośrednio prawo podmiotowe obywateli do otrzymania konkretnego wsparcia w „działaniach zmierzających do uzyskania własnego mieszkania”. Konstytucja oddaje możliwość kreowania konkretnych praw podmiotowych w ręce ustawodawcy w granicach swobody legislacyjnej. Takich praw można dochodzić jedynie w granicach określonych w konkretnej ustawie kształtującej te prawa (w omawianym przypadku dotyczy to ustawy o finansowym wsparciu rodzin).

Należy przy tym zwrócić także uwagę, iż ustawa z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania opiera się także na art. 71 Konstytucji. Zgodnie z przywołanym powyżej przepisem, Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej uwzględnia dobro rodziny. Rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej, zwłaszcza wielodzietne i niepełne, mają prawo do szczególnej pomocy ze strony władz publicznych.

W świetle powyższych okoliczności można stwierdzić, iż kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Celem bowiem nowelizacji ustawy o finansowym wsparciu rodzin jest popieranie działania obywateli zmierzające do uzyskania własnego mieszkania przy uwzględnianiu interesu rodziny. Ponadto, w opinii Ministerstwa Infrastruktury, zawarte w projekcie ustawy rozwiązania mieszczą się w granicach swobody legislacyjnej ustawodawcy.

Na zakończenie niniejszych rozważań warto wspomnieć, iż w praktyce niemal każda regulacja prawna różnicuje podmioty prawa, dlatego też zasada równości należy do najczęściej powoływanych zasad w orzecznictwie sądów konstytucyjnych w państwach demokratycznych. Jednocześnie wobec faktu, że kryteria dopuszczalnych zróżnicowań mają charakter ocenny, stosowanie tej zasady przez sąd konstytucyjny wymaga zachowania szczególnej powściągliwości. Tym samym ocena konkretnych rozwiązań ustawowych przez pryzmat zasady równości siłą rzeczy jest nacechowana w znacznym stopniu subiektywnością. Należy przy tym pamiętać, iż jedynym organem posiadającym kompetencje do oceny zgodności aktu prawnego z Konstytucją jest Trybunał Konstytucyjny.

Jak już wcześniej wspomniano, rządowy program „Rodzina na swoim” jest instrumentem finansowego wsparcia realizującym wynikające z art. 75 ust. 1 Konstytucji RP zobowiązanie władz publicznych do prowadzenia polityki sprzyjającej zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych obywateli. W szczególności realizuje cel, jakim jest wspieranie rodzin zaspokajających własne potrzeby mieszkaniowe przez nabycie własności mieszkania czy domu. Finansowe wsparcie oferowane jest w postaci dopłat do oprocentowania preferencyjnych kredytów mieszkaniowych finansowanych ze środków publicznych, tj. środków budżetu państwa. Ograniczony zasób środków budżetu pań-

stwa jest czynnikiem decydującym o niemożności stosowania wsparcia na zasadzie powszechnego dostępu oraz o zawężeniu zakresu wsparcia do osób, które w ocenie ustawodawcy najbardziej takiego wsparcia potrzebują. Finansowe wsparcie jest więc z założenia kierowane do ludzi młodych, wchodzących w dorosłe życie, podejmujących decyzje o założeniu rodziny czy też posiadaniu dzieci – decyzje niezwykle istotne wobec notowanego od kilku lat spadku przyrostu naturalnego. Wspieranie takich decyzji m.in. przez stworzenie warunków sprzyjających zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych (w ramach programu „Rodzina na swoim”) stanowi realizację celów polityki społecznej państwa, w tym także celów związanych z oddziaływaniem na zwiększenie przyrostu naturalnego.

Jak wynika z danych statystycznych Głównego Urzędu Statystycznego najwyższą liczbę urodzeń na 1 tys. kobiet notuje się w grupie kobiet do 34. roku życia. W grupie wiekowej powyżej 35 lat liczba ta znacząco spada. Wprowadzenie kryterium ograniczenia wieku beneficjentów wsparcia oferowanego w ramach programu „Rodzina na swoim” i określenie go na poziomie nieprzekraczającym 35 lat nie jest więc przejawem nierównego traktowania potencjalnych beneficjentów tego wsparcia. Jest natomiast dodatkowym czynnikiem doprecyzującym charakterystykę grupy osób, do której program rządowy kieruje wsparcie finansowane ze środków publicznych. Celem określenia tego kryterium na poziomie 35 lat jest maksymalizowanie skali oddziaływania zmiany wprowadzającej ograniczenie wieku oraz zwiększenia efektywności oddziaływania programu w grupie adresatów wsparcia, w której z racji wieku prawdopodobieństwo podejmowania decyzji o posiadaniu dzieci jest najwyższe.

Propozycja wprowadzenia ograniczenia wieku beneficjentów finansowego wsparcia oferowanego w ramach programu „Rodzina na swoim” podobnie jak sam program realizowana jest na podstawie ustawy (zgodnie z art. 31 Konstytucji RP) – w tym przypadku jest to ustawa o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania. Projekt ustawy nowelizującej podlega obecnie procesowi legislacyjnemu i pracom w parlamencie RP. Tak więc posłowie zdecydują, czy ograniczenie wieku zostanie wprowadzone, czy też nie. Wielostopniowy proces legislacyjny stwarza możliwość zweryfikowania zgodności proponowanej zmiany z konstytucją. Jeżeli zapis wprowadzający ograniczenie wieku beneficjentów finansowego wsparcia zostałby uznany za niekonstytucyjny, nie wejdzie w życie. Na etapie prac w ramach rządu zarówno żaden z resortów, jak i Rządowe Centrum Legislacji nie zgłaszało wątpliwości dotyczących niekonstytucyjności proponowanych zapisów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Piotra Tomańskiego i Renaty Butryn**

**w sprawie zmian w ustawie Prawo łowieckie
w zakresie szacowania i wyceny
szkód łowieckich (22045)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Piotra Tomańskiego i Renaty Butryn, skierowaną do ministra środowiska przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 21 kwietnia 2011 r., w sprawie zmian w ustawie Prawo łowieckie w zakresie szacowania i wyceny szkód łowieckich przedstawiam następującą opinię.

W sezonie łowieckim 2009/2010 wysokość wypłaconych odszkodowań łowieckich w skali kraju wyniosła 49,5 mln zł. W przypadku przyjęcia odmiennych rozwiązań w zakresie szacowania szkód łowieckich – powoływania niezależnych komisji szacujących szkody z udziałem np. przedstawicieli urzędów gmin kwota powyższa uległaby kilkukrotnemu zwiększeniu spowodowanemu dodatkowymi kosztami szacowania (dodatkowe etaty, delegacje, obsługa administracyjna itp.).

Należy też podkreślić, że obecnie wszystkie te czynności wykonywane są społecznie przez przedstawicieli dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich. Przejęcie szacowania szkód łowieckich przez niezależne komisje złożone z przedstawicieli np. gmin czy starostw powiatowych jest, moim zdaniem, także niewykonalne ze względów praktycznych. Zasoby kadrowe tych instytucji nie są wystarczające na efektywne szacowanie szkód łowieckich, których liczba przekracza kilka tysięcy w ciągu roku. Poza tym występowanie szkód w różnych częściach kraju i ich intensyfikacja w określonych porach roku uniemożliwiłaby podejmowanie czynności w sposób sprawny i szybki, zgodnie z terminami, które zostały określone w obowiązujących przepisach prawa.

Chciałbym także zwrócić uwagę na fakt, że obecnie obowiązujące przepisy dały właściwemu terytorialnie urzędowi gminy możliwość występowania w roli mediatora, w przypadku gdy pomiędzy dzierżawcą lub zarządcą obwodu łowieckiego a rolnikiem wystąpi spór o wysokość wypłaconego odszkodowania. Biorąc pod uwagę fakt, że organ gminy nie jest stroną konfliktu, postępowanie mediacyjne może skutecznie doprowadzić do polubownego rozwiązania konfliktu bez konieczności kierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Saługi
oraz grupy posłów**

**w sprawie sprzedaży alkoholu
na stacjach benzynowych (22046)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22046/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Wojciecha Saługi oraz grupy posłów w sprawie sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż z inicjatywą podjęcia prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (druk senacki nr 1074) wystąpiła grupa senatorów.

Wskazania wymaga, iż w głosowaniu, które odbyło się podczas 74. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 kwietnia 2011 r., przedmiotowy projekt nie uzyskał wymaganej większości głosów. Wobec powyższego Senat RP nie podjął uchwały w sprawie wniesienia ww. projektu do Sejmu RP i tym samym zakończył postępowanie w tej sprawie.

Niezależnie od powyższego pragnę podkreślić, iż w ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji zaproponowany w art. 1 pkt 2 projektu ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi zapis, na mocy którego w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.) zostałby rozszerzony katalog miejsc, w których zabrania się sprzedaży, podawania oraz spożywania napojów alkoholowych, o stacje paliw, nie wydaje się optymalnym rozwiązaniem zmierzającym do wyeliminowania nietrzeźwych kierowców. W opinii Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji kluczowe znaczenie dla ograniczenia omawianego zjawiska wydaje się mieć promowanie odpowiednich zachowań wśród społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe, MSWiA podejmuje szereg inicjatyw, które mają na celu przeciwdziałanie negatywnym zjawiskom społecznym, związanym także z nadużywaniem alkoholu, w tym związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego.

Na szczególne podkreślenie zasługują działania edukacyjno-profilaktyczne w obszarze bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podejmowane w ramach rządowego programu ograniczania przestępczości i aspołecznych zachowań „Razem bezpieczniej”. Program ten został przyjęty przez Radę Ministrów w grudniu 2006 r., a jego podstawowym założeniem jest ograniczenie skali zjawisk i zachowań, które budzą powszechny sprzeciw i poczucie zagrożenia. Jed-

nym z obszarów wskazanych w programie, zakwalifikowanych do przeprowadzenia stosownych działań, jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym, w którym zdefiniowano następujące problemy:

— dużą liczbę wypadków drogowych, szczególnie ze skutkiem śmiertelnym,

— dużą liczbę przypadków kierowania pojazdem pod wpływem alkoholu lub innego podobnie działającego środka,

— nadmierną prędkość pojazdów i liczne przypadki nieużywania pasów bezpieczeństwa.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie prowadziło badań dotyczących związku pomiędzy sprzedażą alkoholu na stacjach benzynowych a liczbą wypadków powodowanych przez nietrzeźwych kierowców.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Saługi
oraz grupy posłów**

**w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa
przejazdów busami (22049)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22049/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Wojciecha Saługi oraz grupy posłów w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa przejazdów busami, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 129 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) policjanci ruchu drogowego dokonują w ramach pełnionej służby na drodze kontroli wszelkiego typu pojazdów, a więc również pojazdów służących do przewozu osób. W przypadku wykrycia nieprawidłowości podejmowane są przewidziane przepisami prawa działania zmierzające do wyeliminowania stwierdzonych zagrożeń.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Biuro Ruchu Drogowego Komendy Głównej Policji organizuje i monitoruje działania kontrolno-prewencyjne ukierunkowane na kontrolę pojazdów ciężarowych i autobusów. W 2010 r. na terenie całego kraju ośmiokrotnie

przeprowadzono akcje policyjne pod nazwą „Bus” i „Truck”, w trakcie których dokonano kontroli 137 548 pojazdów, w tym 14 643 autobusów i 42 863 samochodów ciężarowych. W wyniku tych działań ujawniono m.in. 163 przeladowane pojazdy oraz 2509 pojazdy, które ze względu na zły stan techniczny zostały wycofane z ruchu. W 2011 r. planowane jest przeprowadzenie ośmiu tego typu przedsięwzięć.

Przedstawiając powyższe, pragnę podkreślić, iż troska o bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego pozostaje w stałym zainteresowaniu Policji dokonującej kontroli pojazdów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Saługi
oraz grupy posłów**

w sprawie wypalania traw (22050)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22050/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Wojciecha Saługi oraz grupy posłów w sprawie wypalania traw uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 124 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) zabrania się wypalania łąk, pastwisk, nieużytków, rowów, pasów przydrożnych, szlaków kolejowych oraz trzcinowisk i szuwarów. Zgodnie z art. 131 pkt 12 ww. ustawy czyn ten podlega karze aresztu lub grzywny.

Z informacji przekazanych przez komendanta głównego Państwowej Straży Pożarnej wynika, iż od wielu lat Państwowa Straż Pożarna na wiosnę, czyli w okresie, kiedy dochodzi w Polsce do zwiększonej liczby pożarów traw, przeprowadza tematyczną kampanię ostrzegawczo-informacyjną. Jednym z haseł przedmiotowej kampanii jest „Nie zabijajmy skowronków” (ptak kojarzony z pierwszymi oznakami wiosny, mający swoje siedliska na łąkach). Kampanię prowadzą wszystkie jednostki organizacyjne Państwowej Straży Pożarnej, a także jednostki ochotniczych straży pożarnych na terenie całego kraju.

W kampanii tej przekazywane są informacje nie tylko o obowiązującym zakazie wypalania pozosta-

łości roślinnych, w tym suchych traw, ale także o zagrożeniach, jakie ze sobą niesie takie postępowanie, niszczeniu na łąkach całego ekosystemu, jak i sankcjach karnych, które są stosowane w odniesieniu do osób powodujących takie pożary. Szczególny nacisk kładziony jest na przekazanie rolnikom szczegółowych informacji o tym, że wypalanie łąk jest zabiegiem szkodliwym agrotechnicznie i, w przeciwieństwie do powszechnie panującej opinii, nieprzynoszącym wyższych plonów. Działania te poparte są każdorazowo wypowiedziami ekspertów – naukowców, pracowników uczelni rolniczych.

Rzecznik prasowy komendanta głównego Państwowej Straży Pożarnej każdego roku bierze udział w kilkudziesięciu audycjach radiowych i telewizyjnych poświęconych tematyce wypalania traw, z których część kierowana jest przede wszystkim do rolników, a realizowana jest przez redakcje rolne poszczególnych stacji (takie same informacje przekazywane są również na łamach branżowej prasy rolniczej).

Ponadto informacje na temat zagrożeń oraz zakazu wypalania traw przekazywane są poprzez prasę ogólnopolską, regionalną, lokalną i sublokalną, stacje telewizyjne i radiowe, jak również poprzez umieszczenie na stronach internetowych jednostek organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej zakładów, w których zamieszczone są przepisy prawne mówiące o istniejącym zakazie wypalania, ostrzeżenia i porady.

Zarząd Główny Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP wydał w ostatnich latach plakaty poświęcone tematyce wypalania traw pt. „Zapobiegamy pożarom – nie wypalaj traw”, które corocznie są kolportowane w środowiskach wiejskich poprzez jednostki ochotniczych straży pożarnych. Członkowie jednostek ochotniczych straży pożarnych co roku organizują i odbywają spotkania na wsiach z grupami rolników, jak i młodzieżą w szkołach, na których przekazywane są informacje na temat wypalania traw.

Z informacji posiadanych przez Komendę Główną Państwowej Straży Pożarnej wynika, iż w 2010 r. w całej Polsce powstało 23 645 pożarów traw i nieużytków, co stanowi spadek o 19,7% w stosunku do 2009 r., kiedy to doszło do 29 447 pożarów.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż prowadzona w 2010 r. kampania ostrzegająco-informacyjna poświęcona wypalaniu traw okazała się skuteczna i przyniosła oczekiwany rezultat w postaci spadku ilości pożarów spowodowanych tym procederem.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie nowelizacji ustawy o planowaniu
i zagospodarowaniu przestrzennym (22053)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Dariusza Lipińskiego, przekazaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 14 kwietnia 2011 r. nr SPS-023-22053/11, w sprawie nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

W odpowiedzi na pierwsze pytanie, dotyczące prowadzonych w Ministerstwie Infrastruktury prac legislacyjnych związanych z nowelizacją ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, uprzejmie informuję, że projekt ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym został opracowany w Ministerstwie Infrastruktury w pierwszej połowie 2008 r. razem z nowelizacją Prawa budowlanego, w tym nowelizacją ok. 40 ustaw znajdujących się w otoczeniu Prawa budowlanego, ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz Prawa ochrony środowiska i wielu innych.

Po uchwaleniu w dniu 23 kwietnia 2009 r. przez Sejm RP komisyjnego projektu nowelizacji Prawa budowlanego (który został zaskarżony przez prezydenta RP do Trybunału Konstytucyjnego), zawierającego większość rozwiązań przyjętych w opracowywanej przez Ministerstwo Infrastruktury nowelizacji Prawa budowlanego, ustawę wprowadzającą reformę systemu zarządzania przestrzenią trzeba było dostosować do aktualnej sytuacji prawnej.

Założony przez Ministerstwo Infrastruktury szeroki przedmiot reformy zarządzania przestrzenią oddziałuje na bardzo wiele podmiotów – samorząd terytorialny, inwestorów, właścicieli nieruchomości, środowiska zawodowe oraz przedstawicieli zainteresowanych działów administracji rządowej. Każdy z tych podmiotów ma swoje interesy – nieraz sprzeczne z interesami innych grup zaangażowanych w procesy wykorzystywania przestrzeni do realizacji własnych celów.

Bardzo trudno było zatem uzyskać konsensus społeczny i polityczny w sprawie głównych zasad prawnych i rozwiązań systemowych, regulujących spójną, kompleksową politykę przestrzenną państwa. Konsensus ten powinien dotyczyć między innymi treści prawa własności, określić rangę interesu publicznego i wagę ładu przestrzennego oraz ich pozycje w gospodarce przestrzennej.

Dlatego projekt był przedmiotem bardzo szerokich i długotrwałych konsultacji podczas regionalnych spotkań przedstawicieli ministra infrastruktury

ry z władzami regionalnymi i lokalnymi oraz zainteresowanymi środowiskami. W konsultacjach uczestniczyły, oprócz samorządów regionalnych i lokalnych, urzędy wojewódzkie, samorządy zawodowe, branżowe stowarzyszenia społeczno-zawodowe, organizacje ekologiczne i budowlane, izby gospodarcze, przedsiębiorcy, przedstawiciele wyższych uczelni i osoby indywidualne.

Uzgodnienia międzyresortowe, ze względu na wprowadzane zmiany w wielu innych ustawach, związanych z podstawowymi reformami, które liczyły początkowo ok. 40 ustaw, a w ostatecznym projekcie wprowadzają zmiany w 25 ustawach, wymagały intensywnych kontaktów na wszystkich szczeblach z zainteresowanymi resortami.

W końcu udało się wyeliminować większość rozbieżności i komitet stały Rady Ministrów przyjął i rekomendował Radzie Ministrów w dniu 13 września 2010 r. projekt nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przedstawiony przez ministra infrastruktury. Następnie projekt był rozpatrywany przez Komisję Prawniczą przy Rządowym Centrum Legislacji od września 2010 r. do stycznia 2011 r.

W odpowiedzi na drugie pytanie dotyczące terminu skierowania projektu pod obrady Sejmu RP uprzejmie informuję, że w związku z pismem pana ministra Michała Boniego – przewodniczącego Zespołu do Spraw Programowania Prac Rządu z dnia 24 marca 2011 r., zawierającego informację o negatywnym zaopiniowaniu przez zespół dalszego procedowania ujętego w wykazie dokumentów procedowanych bezterminowo projektu ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw – prace nad projektem ustawy wstrzymano.

Odnośnie do trzeciego pytania pana posła, dotyczącego głównych kierunków zmian w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, należy podkreślić, że głównym celem przedkładanego projektu zmian jest dostosowanie systemu gospodarki przestrzennej, lokalizacji inwestycji i procedur formalnych procesu inwestycyjnego do potrzeb i wymogów rozwijającej się gospodarki, społeczeństwa i struktur instytucjonalnych państwa oraz racjonalizacja procesu inwestycyjnego, przy zapewnieniu przestrzegania zasad rozwoju zrównoważonego, racjonalnego wykorzystania przestrzeni, ładu przestrzennego oraz ochrony interesu osób trzecich.

Drogą do osiągnięcia głównego celu regulacji jest uporządkowanie sytuacji planistycznej w kraju poprzez:

1) wprowadzenie planowania przestrzennego na poziomie krajowym¹⁾ oraz na obszarach morskich²⁾ pozwalającego między innymi na ustanawianie rezerw terenowych³⁾ dla inwestycji strategicznych o znaczeniu międzynarodowym, krajowym i wojewódzkim;

2) wprowadzenie krajowych i wojewódzkich przepisów urbanistycznych⁴⁾, które ustanawiają uniwersalne normy dopuszczalnych zasad zagospodarowania terenów, odnoszące się do przestrzeni nieobjętych lokalnymi aktami planistycznymi;

3) zapobieganie rozlewaniu się zabudowy poprzez między innymi skoncentrowanie zadań własnych gminy w zakresie budowy dróg i uzbrojenia terenu w wyznaczonym w studium gminnym obszarze zurbanizowanym⁵⁾;

4) objęcie obszarów o największej presji inwestycyjnej zróżnicowanymi instrumentami planistycznymi⁶⁾ i rozwojem lokalnej infrastruktury⁷⁾ oraz uproszczenie i przyspieszenie lokalizacji niektórych inwestycji⁸⁾;

5) zintegrowanie procedur wydawania decyzji indywidualnych dotyczących rozwoju urbanistycznego z polityką przestrzenną gminy i z wymogami związanymi z oceną wpływu przedsięwzięcia na środowisko przy zapewnieniu kontroli społecznej⁹⁾;

6) wprowadzenie nowych instrumentów rozstrzygania sporów w procesie wykorzystywania przestrzeni, jak instytucja mediatora¹⁰⁾ na poziomie lokalnym i komisja arbitrażowa¹¹⁾ na poziomie krajowym;

7) usunięcie niespójnych przepisów w otoczeniu prawnym ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i dostosowanie tego otoczenia do reformy planowania przestrzennego¹²⁾.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie skutecznego karania osób
znęcających się nad zwierzętami (22054)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 14 kwietnia 2011 r. nr SPS-023-22054/11, przy którym przesłano interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego w spra-

⁴⁾ art. 26e i art. 26f

⁵⁾ art. 2 pkt 21 oraz zmiany w ustawach: Prawo energetyczne, o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków

⁶⁾ art. 26a–26d

⁷⁾ art. 2 pkt 33, art. 59 ust. 2 pkt 2

⁸⁾ art. 55

⁹⁾ rozdział 5

¹⁰⁾ rozdział 2a

¹¹⁾ art. 44a–44h

¹²⁾ zmiany w innych ustawach

¹⁾ art. 47a–47e

²⁾ rozdział 3a

³⁾ art. 45a i art. 49a

wie skutecznego karania osób znęcających się nad zwierzętami, uprzejmie informuję.

Powyższa problematyka szczegółowo była już rozważana w odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego nr 15709 z dnia 9 kwietnia 2010 r. udzielonej przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości z dnia 21 maja 2010 r.

Zaprezentowane w przedmiotowej odpowiedzi stanowisko Ministerstwa Sprawiedliwości w zakresie obowiązujących przepisów prawnych w tym zakresie oraz polityki karania przez sądy na podstawie obowiązujących przepisów jest w dalszym ciągu aktualne.

Problematyka dotycząca ochrony zwierząt i ich zdrowia, humanitarnego traktowania zwierząt oraz zapobiegania niewłaściwemu postępowaniu ze zwierzętami, w tym karania sprawców znęcania się nad nimi, regulowana jest szczegółowo w szeregu ustaw, o których wspomniano w poprzedniej interpelacji.

Chodzi tutaj o ustawy:

— z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.),

— z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.),

— z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 189, poz. 1471, z późn. zm.),

— z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.),

— z dnia 21 stycznia 2005 r. o doświadczeniach na zwierzętach (Dz. U. Nr 33, poz. 289, z późn. zm.), a także ustawę

— z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 213, poz. 1342, z późn. zm.) oraz

— przepisy Kodeksu karnego rozdział XXII: Przestępstwa przeciwko środowisku (art. 181–188) i

— przepisy Kodeksu wykroczeń rozdział XIX: Szkodnictwo leśne, polne i ogrodowe (art. 148–166), w tym przede wszystkim art. 164, 165 i 166.

Stypizowane w nich przestępstwa i wykroczenia w szerokim aspekcie regulują odpowiedzialność za niewłaściwe postępowanie ze zwierzętami, a przewidziane za nie kary wydają się odpowiednie dla sprawców tych czynów i powinny we właściwy sposób zapobiegać takim zdarzeniom.

W kwestii orzekania w ramach przewidzianego ustawowego zagrożenia przez sądy kar czy środków karnych, które mogą wydawać się zbyt niskie, należy zauważyć, że sądowy wymiar sprawiedliwości opiera się na konstytucyjnej zasadzie niezawisłości sędziowskiej (art. 177 ust. 1 Konstytucji RP) i Ministerstwo Sprawiedliwości nie posiada kompetencji do ingerowania w tym zakresie.

Analiza obowiązujących regulacji prawnych dotyczących przedmiotowej problematyki wskazuje, że objęto reglamentacją prawną bardzo szerokie spektrum ludzkich zachowań. Przewidziany zaś wymiar kar i środków karnych dla sprawców takich przestępstw i wykroczeń wydaje się odpowiedni w świetle zagrożenia, jakie przewiduje się dla sprawców innych

czynów o podobnym lub większym ładunku szkodliwości społecznej.

Tym samym, co już wskazano w odpowiedzi na poprzednią interpelację, kwestia ustawowego zagrożenia karą jest zależna od przyjętej przez ustawodawcę hierarchii wartości dóbr prawnie chronionych. Ostateczna ocena w tym przedmiocie należy do organów władzy ustawodawczej. Organy władzy wykonawczej mogą także wnioskować o dokonanie określonych zmian stanu normatywnego, ale nowelizacja prawa w zakresie odpowiedzialności karnej musi jednak opierać się na rzeczywistych potrzebach, jak również nie może kolidować z zasadą proporcjonalności wynikającą z art. 31 ust. 3 konstytucji.

Konstytucyjna zasada równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 konstytucji) oraz systemowe założenia prawa karnego uniemożliwiają również stosowanie takich rozwiązań wobec sprawców niektórych przestępstw, które generalnie wyłączałyby możliwość skorzystania wobec z nich z instytucji karnoprawnych typu: warunkowe zawieszenie wykonania kary lub warunkowe umorzenie postępowania. Byłoby to wbrew przesłankom przewidzianych dla tych instytucji.

Ponadto należy pamiętać, że wyroki sądowe podlegają kontroli instancyjnej i uprawniony podmiot, w tym przypadku także organizacja społeczna, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, może uczestniczyć w takim postępowaniu i zaskarżyć wydane orzeczenie także w zakresie zaostrenia kary wobec sprawcy czynu zabronionego.

Zdaniem Ministerstwa Sprawiedliwości brak jest podstaw do twierdzenia, że obecnie przewidziane w ww. ustawach zagrożenia za przestępstwa i wykroczenia związane w szerokim aspekcie z ochroną zwierząt i ich zdrowiem są niewspółmiernie niskie do ciężaru tych czynów.

Chronione ustawowo przedmiotowe dobra w tym zakresie są istotne, ale nie mogą być zestawiane z wieloma innymi dobrami chronionymi przepisami Kodeksu karnego oraz w innych ustawach, np. życiem i zdrowiem ludzkim.

Podtrzymując uprzednio wyrażone stanowisko, wyrażam pogląd, że kary orzekane wobec takich sprawców pozostają w odpowiedniej proporcji do ciężaru i charakteru popełnionych czynów, a sprawcy znęcania się nad zwierzętami coraz częściej trafiają przed oblicze wymiaru sprawiedliwości.

Ta ostatnia okoliczność nie jest w kompetencji Ministerstwa Sprawiedliwości, a zależy od organów ścigania i ich skuteczności w ściganiu sprawców takich czynów.

Z danych statystycznych będących w dyspozycji ministra sprawiedliwości wynika, że wobec sprawców przestępstw z ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt bardzo często zapadają kary pozbawienia wolności, przy czym w wypadkach drastycznych czynów również są to kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania kary. W porównaniu do 2000 r., kiedy za takie czyny zostało skazanych 214 osób, w tym 85 osób na karę pozbawienia wolności, w 2007 r. zostało skazanych

486 osób, w tym 217 osób na karę pozbawienia wolności, a w 2009 r. – 528 osób, w tym 241 osób na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (w 2007 r. tylko 10 osób).

Na dzień dzisiejszy Ministerstwo Sprawiedliwości nie posiada danych statystycznych za 2010 r. w przedmiocie liczby prawomocnie skazanych na podstawie ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt. Takie dane nie są bowiem gromadzone przez Ministerstwo Sprawiedliwości w ramach informacji przekazywanych corocznie przez sądy. Można je uzyskać poprzez wygenerowanie z bazy Krajowego Rejestru Karnego, do której wpływają wszystkie informacje z sądów dotyczące m.in. prawomocnych wyroków, z tym że będą one dostępne najprawdopodobniej za kilka miesięcy.

Przedstawione powyżej okoliczności wskazują, podobnie jak to przedstawiono już w odpowiedzi na poprzednią interpelację nr 15709 pana posła Dariusza Lipińskiego, że brak jest przesłanek wskazujących na konieczność podjęcia prac legislacyjnych nad zmianami prawa w zakresie poruszonym w interpelacji.

Tym samym aktualne w dalszym ciągu pozostaje wyrażone uprzednio we wspomnianej odpowiedzi z dnia 21 maja 2010 r. stanowisko, że obowiązujące unormowania przy założeniu ich właściwego stosowania stanowią dostateczną gwarancję efektywnego kształtowania i utwierdzania w świadomości społecznej poglądu o cywilizacyjnym wymogu humanitarnego traktowania zwierząt, umożliwiające również zgodne z zasadami sprawiedliwej represji karnej egzekwowanie odpowiedzialności karnej sprawców wymóg ten lekceważących.

Z tych względów w Ministerstwie Sprawiedliwości nie jest obecnie planowane podjęcie prac mających na celu zmianę obowiązujących przepisów karnych dotyczących ochrony zwierząt.

Jak wiadomo, trwają jednak prace m.in. nad projektem ustawy Parlamentarnego Zespołu Przyjaciół Zwierząt o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, który zakłada poszerzenie zakresu obszaru dotyczącego ochrony zwierząt, jak też proponuje zastrzeżenie sankcji za znęcanie się nad nimi.

W tej sytuacji podejmowanie innych dodatkowych działań nie jest aktualnie niezbędne.

Zwrócić należy także uwagę, że bardzo istotnym czynnikiem zmierzającym do skutecznej ochrony praw zwierząt jest przede wszystkim kształtowanie świadomości społeczeństwa, że zwierzęta to istoty żywe, które odczuwają ból i wyrażają pewne emocje.

Istotna jest więc kwestia prowadzenia wszechstronnej profilaktyki w tym przedmiocie, niekoniecznie poprzez zaostrzenie kar.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie możliwości wykorzystania
komunikacji głosowej w ramach technologii
VoIP (Voice Over Internet Protocol)
w administracji publicznej (22055)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22055/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Krzysztofa Brejzy w sprawie możliwości wykorzystania komunikacji głosowej w ramach technologii VoIP (Voice over Internet Protocol) w administracji publicznej, przekazanego pismem Ministra Infrastruktury z dnia 20 kwietnia 2011 r. (sygn. ŁT1c-0701-11-1/11), uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, iż w 2005 r. Rada Ministrów przyjęła dokument „Usługi i organizacja STAP – założenia kierunkowe”, zakładający stworzenie wspólnej sieci teleinformatycznej dla wszystkich podmiotów administracji publicznej.

Zasadniczym celem budowy STAP (Sieci Teleinformatycznej Administracji Publicznej) jest umożliwienie sprawnego realizowania zadań administracji publicznej przez efektywną wymianę danych w postaci elektronicznej oraz udostępnienie nowych usług teleinformatycznych poprzez skoordynowanie rozwoju sieci poszczególnych resortów.

Podstawowe korzyści wynikające z uruchomienia systemu STAP to:

- obniżenie kosztów związanych z usługami telefonicznymi,
- usprawnienie komunikacji między użytkownikami,
- stworzenie elastycznej i rozbudowywanej infrastruktury dla przyszłych usług telefonicznych, np.: telefonii IP, wideokonferencji,
- podniesienie poziomu bezpieczeństwa komunikacji przez „zamknięcie” całego procesu w obrębie jednego systemu,
- możliwość wyboru aplikacji wykorzystujących VoIP (system nie będzie ograniczony do jednej aplikacji).

Jedną z podstawowych usług przewidzianych do wdrożenia w ramach STAP jest uruchomienie usług głosowych opartych o technologię VoIP. STAP będzie udostępniał użytkownikom usługi rozmów telefonicznych i przesyłania faksów wykorzystujące sieci z technologii VoIP (użytkownik nadal może korzystać z telefonu i telefaksu lub dedykowanych aplikacji). Wprowadzenie technologii telefonii IP w administracji rządowej spowoduje, iż wszystkie urzędy będą korzystały z telefonii wewnętrznej wtedy, gdy

rozmowy będą się odbywały w zasięgu terytorialnym STAP.

Z uwagi na rozwój technologii teleinformatycznych i powstanie nowych ponadresortowych oraz wewnątrzorganizacyjnych systemów informatycznych (np.: ePUAP, SIS/VIS, KSI), które potrzebują medium teletransmisyjnego na potrzeby własne bądź współdziałania, niezbędne jest zapewnienie odpowiedniego medium komunikacyjnego umożliwiającego wymianę informacji pomiędzy systemami informatycznymi w sposób bezpieczny i niezawodny.

Obecnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji realizuje budowę wydajnej, skalowalnej, bezpiecznej i niezawodnej sieci teleinformatycznej OST 112 w technologii IP/MPLS, obsługującej uczestników systemu powiadamiania ratunkowego i zarządzania kryzysowego, w szczególności placówki Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Państwowego Ratownictwa Medycznego i wojewodów w zakresie zarządzania kryzysowego. Wykorzystanie technologii IP/MPLS sprawia, że sieć dostosowana jest do transmisji takich danych, jak: głos, obraz czy video w czasie rzeczywistym. Sieć OST 112 umożliwia wykorzystanie jej zasobów na potrzeby administracji rządowej w zakresie komunikacji głosowej, z jednoczesnym obniżaniem ponoszonych kosztów za rozmowy w ramach telefonii mobilnej i stacjonarnej. Zasięg, parametry techniczne, bezpieczeństwo i niezawodność sieci OST 112 czynią z niej naturalnego kandydata do roli technicznego trzonu i ośrodka integracji przyszłej sieci administracji publicznej. Zaznaczyć jednak należy, że budowana infrastruktura sieciowa, moduły bezpieczeństwa oraz infrastruktura towarzysząca (systemy zasilania, klimatyzacji itp.) wymagają wydatkowania określonych środków finansowych na realizację powyższych zadań inwestycyjnych (tym samym wdrażanie technologii VoIP generuje skutki finansowe).

W związku z implementacją do OST 112 sieci telefonicznych resortu spraw wewnętrznych i administracji oraz sieci łączności rządowej wchodzącej w skład infrastruktury krytycznej państwa, należy pamiętać o zachowaniu wymaganego poziomu bezpieczeństwa i kryterium zabezpieczenia go przed atakami oraz nieuprawnionym dostępem z zewnątrz sieci. Dlatego też sugerowana otwarta formuła komunikacji głosowej z wykorzystaniem telefonii internetowej pozostaje w sprzeczności co do zasady oraz sposobu jej wykorzystania w administracji publicznej. Nie mniej istotny pozostaje element zapewnienia poziomu jakości usług.

Ponadto należy rozróżnić wymianę informacji pomiędzy użytkownikami prywatnymi a publicznymi np.: petent – urzędnik oraz urzędnik – urzędnik.

Warto zauważyć, iż wdrażanie technologii VoIP w całej administracji publicznej jest w praktyce trudne do realizacji, m.in. z powodu rozdziału formalnego oraz innego sposobu finansowania administracji rządowej oraz samorządowej. Wdrożenie przedmiotowej technologii tylko w części nie doprowadzi do

obniżania kosztów usług teleinformatycznych, a wręcz przeciwnie – może je dodatkowo generować. Podyktowane to będzie m.in. kosztami utrzymywania różnych sieci i systemów teleinformatycznych oraz koniecznością stosowania dodatkowych systemów ochrony przed groźbą ataków z cyberprzestrzeni.

Niektóre jednostki administracji publicznej dysponują elementami infrastruktury teleinformatycznej, których integracja może znacząco przyspieszyć budowę sieci teleinformatycznej administracji publicznej oraz zredukować jej koszt. Zapewnienie długoterminowego funkcjonowania sieci OST 112 wymaga desygnowania podmiotu odpowiedzialnego za realizację funkcji jej operatora. O ile funkcjonowanie sieci OST 112 jako dedykowanej dla obsługi systemu powiadamiania ratunkowego pozwala na administrowanie nią wewnątrz resortu spraw wewnętrznych i administracji, o tyle spełnienie postulatu konstrukcji STAP wymaga powołania operatora ponadresortowego. Działalność ww. operatora pozwoli osiągnąć najbardziej znaczące efekty ekonomiczne i funkcjonalne przy założeniu, że obejmie możliwie szeroką grupę podmiotów publicznych. W konsekwencji należy założyć obligatoryjne wykorzystanie usług operatora STAP przez jednostki administracji rządowej centralnej i terenowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie wzrostu opłaty za wydanie
wiążącej interpretacji podatkowej
na wniosek przedsiębiorców (22056)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła na Sejm RP pana Jarosława Matwiejuka z dnia 30 marca 2011 r., przekazaną przy piśmie z dnia 14 kwietnia 2011 r. nr SPS-023-22056/11, w sprawie wzrostu opłaty za wydanie wiążącej interpretacji podatkowej na wniosek przedsiębiorców, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Trzyletni okres funkcjonowania instytucji interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego wskazuje, iż obowiązująca w obecnej wysokości opłata za wydanie interpretacji (40 zł) nie odzwierciedla pracochłonności, jak również przeciętnego kosztu wydania interpretacji indywidualnej. Przedmiotowa opłata pozostaje także obojętna na stopień

skomplikowania przedstawianych zagadnień, który jest różny dla poszczególnych grup wnioskodawców.

Ponadto pragnę poinformować, iż liczba składanych wniosków o wydanie interpretacji indywidualnych, a tym samym liczba wydanych interpretacji, w latach 2009–2010 wykazuje tendencję rosnącą. W 2009 r. liczna wydanych interpretacji wyniosła 28 184, zaś w 2010 r. wydano 30 920 interpretacji indywidualnych. Analiza kosztów funkcjonowania organów, które z upoważnienia ministra finansów wydają interpretacje, wskazuje również na rosnący koszt wydania jednej interpretacji indywidualnej.

Koszt wydania interpretacji w 2010 r., wyliczony na podstawie kosztów ogólnych związanych z obsługą systemu interpretacji, kształtował się następująco:

Liczba wydanych interpretacji indywidualnych w 2010 r.	Koszt funkcjonowania biur KIP w 2010 r. (w zł)	Szacunkowy koszt wydania interpretacji indywidualnej w 2010 r. (w zł)
30 920	35 083 449	1135

W związku z powyższym podjęto prace analityczne zmierzające do przyjęcia rozwiązania, które korespondowałyby z charakterem interpretacji. Analizie podlegały różne warianty zróżnicowania opłaty za wnioski dla poszczególnych grup podmiotów w celu przyjęcia optymalnego rozwiązania, które pozwoliłyby na odzwierciedlenie poniesionych kosztów oraz nakładów pracy związanych z wydaniem interpretacji przy jednoczesnym uwzględnieniu warunków społeczno-gospodarczych, w jakich działają te podmioty. Przedmiotem prac był również wspomniany przez pana posła wariant podwyższenia do 1000 zł opłaty za wnioski o wydanie interpretacji indywidualnej przez wnioskodawców, którzy znajdują się we właściwości tzw. dużych urzędów skarbowych, tj. podmiotów, o których mowa w art. 5 ust. 9b ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o urzędach i izbach skarbowych (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1267, ze zm.).

Jednakże w wyniku uwag zgłoszonych w dalszych pracach legislacyjnych nad projektem założeń do ustawy o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa, o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, jak również ustaleń stałego komitetu Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 6 maja br. minister finansów odstępuje w obecnym projekcie od wprowadzania zmian legislacyjnych w zakresie podwyższenia i różnicowania wysokości opłat za wnioski o wydanie interpretacji. Tak więc wysokość opłaty za wydanie interpretacji indywidualnej pozostanie na dotychczasowym poziomie.

Jednocześnie pragnę zauważyć, iż w opinii ministra finansów celowe jest kontynuowanie w przyszłości dalszych prac analitycznych dotyczących zagadnienia odpłatności za interpretacje indywidualne,

którego efektem będzie przedłożenie przez ministra finansów nowej koncepcji kompleksowego uregulowania przedmiotowej kwestii.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie planowanych zmian w przepisach
o mieszkalnictwie komunalnym i socjalnym
(22058)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka z dnia 30 marca 2011 r., znak: SPS-023-22058/11, w sprawie planowanych zmian w przepisach o mieszkalnictwie komunalnym i socjalnym, uprzejmie informuję, co następuje.

W Ministerstwie Infrastruktury kontynuowane są prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych.

Projekt nowelizacji stanowi realizację jednej z kwestii zawartych w przyjętym w dniu 4 marca 2011 r. przez Sejm RP rządowym dokumencie pt. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku”.

W projekcie proponuje się racjonalizowanie zasad gospodarki publicznym zasobem mieszkaniowym poprzez następujące działania:

1) zmianę definicji mieszkaniowego zasobu gminy i publicznego zasobu mieszkaniowego polegającą na ograniczeniu zakresu definicji takich zasobów wyłącznie do lokali stanowiących własność oraz pozostających w posiadaniu samoistnym,

2) umożliwienie gminie i innym jednostkom samorządu terytorialnego zawierania umów najmu lokali mieszkalnych na czas oznaczony, umowy te mogłyby być przedłużane przy uwzględnieniu aktualnej sytuacji materialnej i rodzinnej,

3) wprowadzenie zasady, że bazowa stawka czynszu w publicznym zasobie mieszkaniowym powinna pokrywać co najmniej koszty utrzymania nieruchomości, przy czym od tak ukształtowanej stawki bazowej będzie możliwe dokonywanie odstępstw i stosowanie obniżki czynszu w oparciu o przyjęte kryte-

ria, w tym kryterium dochodowe, jak ma to już miejsce w części gmin,

4) oddanie do wyłącznej właściwości sądu orzekania o uprawnieniach do otrzymania lokalu социального, co oznacza rezygnację z katalogu osób uprzywilejowanych i oddanie do wyłącznej właściwości sądów dokonywania oceny odnośnie do konieczności przyznania uprawnienia do otrzymania lokalu социального,

5) wprowadzenie w odniesieniu do lokali wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego rozwiązań szczególnych w stosunku do przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących wstąpienia w najem po śmierci najemcy, co oznacza przyznanie właścicielowi uprawnienia do badania sytuacji majątkowej osób, które pozostały w lokalu po śmierci dotychczasowego najemcy, a także możliwość zaproponowania osobie uprawnionej do zawarcia nowej umowy najmu lokalu wchodzącego w skład publicznego zasobu mieszkaniowego, najmu innego mieszkania spełniającego kryteria lokalu zamiennego,

6) reformę systemu dodatków mieszkaniowych polegającą na utrzymaniu dodatków tylko dla lokatorów. Uwzględnienie sytuacji majątkowej starających się o dodatek mieszkaniowy pozwoli na przeznaczenie tych środków wyłącznie tym osobom, które nie tylko osiągają niskie dochody, ale także nie dysponują pokaźnym majątkiem – własnością lokalu mieszkalnego, domu lub spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu mieszkalnego. Proponowana zmiana byłaby wprowadzana stopniowo na przestrzeni 3 lat, dodatki wypłacane wymienionym osobom byłyby stopniowo wygaszane, tzn. z każdym kolejnym rokiem przysługiwałoby im prawo do mniejszego dodatku.

Wejście w życie proponowanych zmian sukcesywnie będzie przyczyniać się do:

— lepszego zaspokajania potrzeb mieszkaniowych osób realnie najuboższych oraz znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej poprzez zwiększenie liczby lokali przeznaczonych dla tych osób,

— zwiększenia elastyczności w dysponowaniu zasobem mieszkaniowym poprzez uruchomienie tzw. łańcucha przeprowadzek,

— urealnienia wysokości stawek czynszu pozwalającego na poprawę niskiego stanu technicznego publicznego zasobu mieszkaniowego, a jednocześnie racjonalizację wydatków jednostek samorządu terytorialnego na utrzymanie zasobów mieszkaniowych.

Przechodząc do udzielenia odpowiedzi na kwestie szczegółowe (w kolejności przedstawionych pytań), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Na jakim etapie są konsultacje międzyresortowe?

W związku z wyrażoną w piśmie pana Macieja Berka, sekretarza Rady Ministrów, z dnia 11 kwietnia 2011 r., znak: DRM-10-20(2)/11, zgodą na odstąpienie od wymogu opracowania i uzgodnienia projektu założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o ochro-

nie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych i opracowanie projektu ustawy w dniu 15 kwietnia 2011 r. do konsultacji społecznych i uzgodnień międzyresortowych został skierowany projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych. W dniu 6 maja br. planowana jest konferencja uzgodnieniowa z przedstawicielami ministerstw zgłaszających uwagi do projektu.

2. Jakie ustalenia dotychczas poczyniono?

Przedstawienie wyników konsultacji społecznych i uzgodnień międzyresortowych będzie możliwe po upływie wyznaczonych terminów do zgłaszania uwag.

3. Kiedy przedmiotowe zmiany wejdą w życie?

Projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych w art. 7 przewiduje, że ustawa wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia. O ostatecznej treści projektowanych przepisów oraz terminie ich wejścia w życie zdecyduje parlament i prezydent RP.

4. Jakie kryteria będą brane pod uwagę przy ponownej weryfikacji dochodów osoby ubiegającej się o zawarcie umowy najmu lokalu?

Szczegółowe warunki i kryteria, jakie będzie musiała spełniać osoba ubiegająca się o zawarcie umowy najmu mieszkania w zasobach publicznych, będą ustalane przede wszystkim w stosownych uchwałach organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego, np. w przypadku gminy w oparciu o uchwałę rady gminy w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych.

5. Czy rozważane jest wprowadzenie przepisów pozwalających na weryfikację przez gminy dochodów najemców lokali komunalnych i tym samym możliwości wypowiedzenia umowy najmu w przypadku najemców o wysokich dochodach?

Proponowane zmiany nie będą ograniczać praw nabytych osób, które obecnie zamieszkują w zasobach komunalnych, obejmą wyłącznie umowy najmu, które zostaną zawarte po wejściu zmian w życie.

6. Od kiedy i o ile będą ograniczane dodatki mieszkaniowe?

Zakłada się stopniowe obniżanie dodatku mieszkaniowego dla właścicieli lokali i osób posiadających spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego przez okres 2 do 3 lat od wejścia w życie zmian na poziomie 75% przysługującego dodatku w pierwszym roku, 50% w drugim roku i 25% w trzecim roku.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie ulgi podatkowej w związku
z planami wprowadzenia dodatkowych
polis zdrowotnych (22059)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana dr. Jarosława Matwiejuka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 14 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-023-22059/11) dotyczącą ulgi podatkowej na koszty polis dodatkowego ubezpieczenia zdrowotnego, uprzejmie informuję, iż opracowany przez ministra zdrowia projekt ustawy o dodatkowym ubezpieczeniu zdrowotnym, przesłany w dniu 7 marca 2011 r. do uzgodnień zewnętrznych, przewiduje w art. 11 zmianę ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.) polegającą na dodaniu w art. 26 ust. 1 kolejnego tytułu uprawniającego do dokonywania odliczeń od dochodu przed opodatkowaniem, tj. na zmniejszeniu podstawy opodatkowania o wydatki na zapłatę składki na dodatkowe ubezpieczenie zdrowotne.

W ramach uzgodnień zewnętrznych do ww. przepisu uwagi zgłosił minister finansów, wskazując na brzmienie art. 112c ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), który został dodany ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726). Zgodnie z ww. przepisem w okresie od dnia skierowania do Rzeczypospolitej Polskiej zaleceń, o których mowa w art. 126 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, do dnia ich uchylenia Rada Ministrów nie może przyjmować, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w art. 112d, projektów ustaw określających zwolnienia, ulgi i obniżki, których skutkiem finansowym może być zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych, w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.

Jak wynika ze stanowiska ministra finansów, wskazana powyżej przesłanka uzasadniająca nieprzyjmowanie projektów zakładających ulgi podatkowe zachodzi obecnie w związku z decyzją Rady Ecofin z dnia 7 lipca 2009 r. o istnieniu w Polsce nadmiernego deficytu i wydaniem zaleceń dotyczących jego redukcji, a zakres omawianej ulgi nie wyczerpuje przesłanek zawartych w art. 112d, który stanowi, iż przepisu art. 112c ustawy nie stosuje się w przypadku wprowadzenia stanu wojennego, stanu wyjątkowego oraz stanu klęski żywiołowej.

Należy wskazać, iż przepis art. 112c pkt 1 ustawy nie uniemożliwia przyjmowania projektów ustaw

skutkujących zrównoważeniem dochodów i wydatków jednostek sektora finansów publicznych, czyli np. regulacji, które wprowadziłyby ulgę podatkową (powodującą zmniejszenie dochodów ww. jednostek), jednakże wprowadzałyby rozwiązania skutkujące zmniejszeniem finansowania z innego tytułu.

Wskazany powyżej projekt ustawy jest po uzgodnieniach zewnętrznych i szerokich konsultacjach społecznych, w wyniku których zgłoszono liczne uwagi, które obecnie są przedmiotem szczegółowej analizy w Ministerstwie Zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Malik
oraz grupy posłów**

**w sprawie reaktywacji przystanku kolejowego
na odcinku Kozłów – Starzyny przy okazji
modernizacji linii kolejowej E65 – Południe
(22064)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Ewy Malik oraz grupy posłów, skierowaną do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury, pismem z dnia 14 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22064/11, w sprawie reaktywacji przystanku kolejowego na odcinku Kozłów – Starzyny przy okazji modernizacji linii kolejowej E65 – Południe przedstawiam poniższe informacje.

W przygotowywanym „Wieloletnim programie inwestycji kolejowych 2010–2013” zarządca infrastruktury kolejowej PKP Polskie Linie Kolejowe SA zawarł zadanie pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 64 Psary – Kozłów”. W ramach przedmiotowego zadania planowane jest dostosowanie linii do prędkości $V=140$ km/h. Celem modernizacji ww. linii kolejowej jest zwiększenie maksymalnej prędkości pociągów pasażerskich do 140 km/h. W związku z tym niezbędne jest dokonanie korekty torów w planie (łuki wyrównawcze), a w konsekwencji likwidacji stacji Szczekociny w obecnym jej kształcie, łącznie z istniejącym peronem wyspowym. Od 2003 r. przedmiotowy peron wyspowy jest nieużywany, a jego obecny stan techniczny nie pozwala na wykorzystywanie do obsługi podróży.

Ze względu na dużą ilość całodobowych zamknięć torowych na linii kolejowej nr 4 (CMK), linii kolejowej nr 64 na odcinku Starzyny – Kozłów oraz linii kolejowej nr 8 na odcinku Kozłów – Kraków Główny, wynikających z zaplanowanych i realizowanych robót modernizacyjnych powodujących wydłużenie czasu jazdy i zmniejszenie przepustowości, nie można wprowadzać dalszych ograniczeń w ruchu pociągów. Tym samym niemożliwe jest zatrzymywanie się pociągów pasażerskich na stacji Szczekociny do czasu zakończenia modernizacji.

PKP Polskie Linie Kolejowe SA prowadzi równolegle zadanie pn. „Studium wykonalności – dokumentacji przedprojektowej dla” Modernizacji linii kolejowej E65 – Południe” odcinek Grodzisk Mazowiecki – Kraków/Katowice – Zwardoń/Zebrzydowice – granica państwa”, realizowane w ramach projektu nr 2006/PL/16/C/PA/002, w którym realizowane jest zadanie dotyczące połączenia linii CMK z Krakowem dla czterech opcji prędkościowych. W opcji (V=200/220 km/h) zakładana jest przebudowa stacji na przystanek osobowy z dwoma bocznymi peronami jednokrawędziowymi dla obsługi miasta Szczekociny wybranymi pociągami międzyregionalnymi.

Dnia 26 kwietnia 2011 r. PKP Polskie Linie Kolejowe SA podjęła decyzję o wyborze opcji czwartej, zakładającej budowę nowego odcinka linii Góra Włodowska – Trzebinia – Kraków, z pominięciem linii kolejowej nr 64 Kozłów – Konięcpol, co sprzyja podjęciu decyzji o ewentualnej budowie peronów na przystanku osobowym Szczekociny, jednak nie wcześniej niż w roku 2012, tj. z chwilą zakończenia zabudowy posterunku odgałęźnego Sprowa przewidzianego w zakresie modernizacji linii nr 64. Decyzja o ewentualnej budowie peronu w nowej lokalizacji będzie wynikać z analiz ekonomiczno-finansowych, a także z realnych możliwości pozyskania dodatkowych środków na realizację, również z uwzględnieniem środków będących w gestii władz samorządowych.

Jednocześnie informuję, że w złożonych do PKP Polskie Linie Kolejowe SA do rocznego rozkładu jazdy (RRJ) 2010/11 wnioskach żaden licencjonowany przewoźnik pasażerski nie zamówił postojów na przystanku osobowym Szczekociny.

Mając na uwadze powyższe, proszę o przyjęcie przedmiotowego stanowiska.

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację poseł Barbary Marianowskiej**

w sprawie konieczności objęcia szczególną kontrolą sprywatyzowanych spółek, w których mniejszościowymi udziałowcami są przedsiębiorstwa państwowe, na przykładzie spółki PGE Energia Odnawialna ze spółką Mega z Kraczkowej (22067)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22067/11, w sprawie interpelacji pani poseł Barbary Marianowskiej, dotyczącej roztoczenia szczególnej kontroli nad sprywatyzowanymi spółkami, w których mniejszościowym udziałowcem są przedsiębiorstwa państwowe, na przykładzie spółki PGE Energia Odnawialna ze spółką Mega z Kraczkowej, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Mechanizmy kontrolne w spółkach kapitałowych mieszczą się w kompetencjach rad nadzorczych. Zgodnie z postanowieniami Kodeksu spółek handlowych stały nadzór nad wszystkimi dziedzinami działalności spółki sprawuje rada nadzorcza. W spółkach z udziałem Skarbu Państwa kontrola i nadzór nad majątkiem podmiotów zapewnione są m.in. poprzez udział przedstawicieli Skarbu Państwa w radach nadzorczych. Postanowienia statutów i umów spółek zawierają szczegółowe unormowania co do zakresu i przedmiotu wydawania zgód korporacyjnych odnoszących się do majątku spółek. Ponadto państwowe osoby prawne obowiązane są, na podstawie ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, uzyskać zgodę ministra skarbu państwa na dokonanie czynności prawnej w zakresie rozporządzenia składnikami aktywów trwałych.

Należy zwrócić uwagę, iż PGE Energia Odnawialna SA nie jest spółką, w której Skarb Państwa posiada swoje akcje, nie jest także państwową osobą prawną. W jej organach nie zasiadają reprezentanci Skarbu Państwa. Z tego względu nadzór nad tym podmiotem jest ograniczony. Jedynym właścicielem PGE Energia Odnawialna SA jest PGE Polska Grupa Energetyczna SA, spółka publiczna notowana na Giełdzie Papierów Wartościowych, w której Skarb Państwa posiada 69,29% udziału w kapitale zakładowym.

Odnosząc się do uzasadnienia kontynuacji inwestycji, uprzejmie informuję, iż pomimo przesunięcia w czasie ukończenia projektu „Farma wiatrowa w Woli Rafałowskiej” inwestycja ta, oceniona przez właściciela na podstawie wskaźników obowiązujących w Grupie Kapitałowej PGE, pozostaje opłacalna. Zwrot zaangażowanego kapitału na tego rodzaju inwestycjach dokonuje się w przeciągu kilkunastu lat od rozpoczęcia działalności operacyjnej. Zatem opóźnienie powstałe przy jej realizacji nie wpływa zasad-

niczo na ocenę opłacalności. Zdaniem Zarządu PGE Polska Grupa Energetyczna SA dokończenie realizacji inwestycji zgodnie z jej oryginalnym zakresem, tj. wybudowanie farmy wiatrowej oraz eksploatacja aktywów zgodnie z jej przeznaczeniem, jest o wiele bardziej uzasadnione pod względem ekonomicznym aniżeli spieniężenie aktywów w drodze upadłości likwidacyjnej.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Dariusza Seligi**

w sprawie afery notatkowej (22069)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Dariusza Seligi w sprawie afery notatkowej (SPS-023-22069/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień przedstawionych na moje polecenie przez gen. bryg. Artura Kłosowskiego.

Oświadczenie

Oświadczam, że w sierpniu 2008 r., gdy byłem wówczas dyrektorem Sekretariatu Ministra Obrony Narodowej, na polecenie ministra obrony narodowej zająłem się wyjaśnieniem tzw. incydentu gruzińskiego. W godzinach wieczornych 12 sierpnia 2008 r. rozmawiałem telefonicznie z kpt. Pietruczukiem przebywającym w tym czasie w Azerbejdżanie. Poprosiłem go wtedy o informacje dotyczące zdarzeń na lotnisku w Symferopolu na Ukrainie. W głosie kpt. Pietruczuka wyraźnie słychać było napięcie emocjonalne, silne podenerwowanie i wyczuwalny stres. W związku z powyższym postanowiłem nie kontynuować rozmowy, lecz poprosiłem go o przyjazd do Ministerstwa Obrony Narodowej po powrocie do Polski w dniu 13 sierpnia 2008 r.

Kpt. Pietruczuk pojawił się na ulicy Klonowej 1 ok. godz. 22.00. W trakcie rozmowy dało się wyczuć, że kpt. Pietruczuk był nadal podenerwowany i napięty emocjonalnie, miał chwilami załamujący się głos. Zapewniłem go, że – według mojej opinii – jego działanie, w przedstawionej przez niego relacji, było całkowicie racjonalne i nie powinien się niczego obawiać.

Po kilkunastu minutach naszej rozmowy dołączył minister obrony narodowej pan Bogdan Klich. Kpt. Pietruczuk poproszony o zrelacjonowanie tego, co się działo w Symferopolu, przedstawił szczegółową chro-

nologię wydarzeń, a następnie zapytał, co teraz z nim będzie; wyraźnie obawiał się o swoją przyszłość w wojsku.

Minister obrony narodowej po wysłuchaniu relacji z całego zdarzenia stwierdził, że postąpił bardzo odpowiedzialnie i zapewnił go, że włos mu z głowy nie spadnie. Poleciał mu także sporządzenie meldunku pisemnego dotyczącego tej sprawy.

Pisemny meldunek kpt. Pietruczuka do ministra obrony narodowej z dnia 13 sierpnia 2008 r. zawierał usystematyzowany opis zdarzeń i posiadał wojskową, syntetyczną formę.

W pierwszych dniach lutego br. pojawiło się po raz kolejny ze strony mediów zainteresowanie „incydentem gruzińskim”. W związku z tym, że od 2008 r. minęły ponad 2 lata, a liczne bieżące obowiązki spowodowały, że mogłem nie pamiętać już szczegółów ówczesnych zdarzeń, zwróciłem się do kpt. Pietruczuka z prośbą o przypomnienie mi przebiegu wydarzeń z tamtego okresu. W rozmowie z nim zapytałem, czy będzie dla niego problemem przygotowanie dla mnie pisemnej notatki opisującej je szczegółowo. Odpowiedział, że zrobi to bez problemu, ponieważ ma prywatne zapiski dotyczące tej sprawy, a ponadto doskonale je pamięta. Kpt. Pietruczuk taką notatkę sporządził i wręczył mi ją w pierwszej połowie lutego br.

Podkreślam, że była to notatka przygotowana tylko i wyłącznie na moją prośbę. Miała mi pomóc przy ewentualnych wypowiedziach na zapytania mediów, nie nadawałem więc jej trybu formalnego, a trakto- wałem jako dokument wspomagający (roboczy).

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Antoniego Bładka**

**w sprawie zmiany definicji budowli określonej
w ustawie Prawo budowlane (22071)**

W odpowiedzi na interpelację pana Antoniego Bładka, posła na Sejm RP, która przesłana została przy piśmie marszałka Sejmu RP z 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22071/11, w sprawie zmiany definicji budowli określonej w ustawie Prawo budowlane, Ministerstwo Infrastruktury uprzejmie informuje.

Ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych wprowadziła definicję obiektu linio-

wego, zaliczając go do jednego z rodzajów budowli. Zgodnie z brzmieniem ustawy obiekt liniowy to obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego. Przed wprowadzeniem powyższej definicji do budowli zaliczano każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: lotniska, drogi, linie kolejowe, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszyny antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Zapisy te rodziły wątpliwości w orzecznictwie sądowym dotyczące możliwości uznawania przez organy podatkowe kabli znajdujących się w kanalizacji kablowej za samodzielny przedmiot opodatkowania.

Należy zauważyć, iż w trakcie uzgodnień międzyresortowych projektu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych Ministerstwo Finansów stało na stanowisku, że dotychczasowy zapis również nie pozwalał na odrębne opodatkowanie kabli w kanalizacji kablowej. Jednakże w związku ze wskazanymi powyżej wątpliwościami zdecydowano się ostatecznie przesądzić tę kwestię, z tym że w opinii projektodawcy nie powodowało to zmiany stanu prawnego w zakresie opodatkowania kabli.

Wobec powyższego pragnę poinformować, iż w ocenie Ministerstwa Infrastruktury poprzez wprowadzoną w ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych zmianę ustawy Prawo budowlane nie doszło do ingerencji w swobodę gmin w zakresie prawa do określania przez radę gminy wysokości stawek podatku od nieruchomości w granicach wskazanych w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613).

Ponadto przepisy ustawy Prawo budowlane zgodnie z art. 1 normują działalność obejmującą sprawy projektowania, budowy, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych oraz określają zasady działania organów administracji publicznej w tych dziedzinach, a nie odnoszą się do kwestii podatkowych.

W związku z faktem, iż w wyniku zmian wprowadzonych do Prawa budowlanego przez ustawę o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych w ocenie Ministerstwa Infrastruktury nie może być mowy o utracie dochodów gmin, dlatego też Ministerstwo Infrastruktury nie przewiduje wprowadzenia systemu rekompensaty.

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Antoniego Błądka**

**w sprawie rosnącego bezrobocia
w woj. podkarpackim (22073)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Antoniego Błądka z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22073/11, w sprawie rosnącego bezrobocia w województwie podkarpackim uprzejmie informuję, że plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

W nawiązaniu do pytania pana posła, dotyczącego instrumentów, jakie zamierza wprowadzić w 2011 r. kierowany przez mnie resort, aby przeciwdziałać opisanej przez pana posła sytuacji, informuję, że zwróciłam się do marszałków województw i starostów powiatów z apelem o podejmowanie w regionalnych politykach rynku pracy w 2011 r. działań kluczowych, służących rozwiązaniu najbardziej istotnych problemów rynku pracy.

Działania te powinny przyczyniać się do realizacji następujących priorytetów ogólnokrajowych wpływających z obowiązujących dokumentów rządowych¹⁾:

¹⁾ „Krajowy plan działań na rzecz zatrudnienia na lata 2009–2011” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 14 lipca 2010 r.; „Założenia do Krajowego Programu Reform na rzecz realizacji strategii Europa 2020” (m.in. określają wskaźnik zatrudnienia ogółem ludności w wieku 20–64 lata na poziomie 71% jako cel dla Polski do 2020 r.).

1. Wzrost zatrudnienia, który należy do priorytetów polityki społeczno-gospodarczej rządu. Wzmocnienia wymagają te działania, które odpowiadać będą na wyzwanie, jakim w Polsce jest niski wskaźnik zatrudnienia starszych pracowników i problemy w rozpoczynaniu kariery zawodowej przez młodzież. Również utrzymujący się niski 20-procentowy wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych, które mogą pracować, powinien ulec poprawie.

2. Usprawnienie funkcjonowania rynku pracy, w szczególności poprzez dokonanie przeglądu skuteczności metod działania publicznych służb zatrudnienia. Rozwijanie współpracy pomiędzy publicznymi służbami zatrudnienia a prywatnymi agencjami zatrudnienia i pracodawcami, ale także innymi interesariuszami, przyczynić się winno do zwiększenia dostępności usług rynku pracy. Tworzenie warunków dla mobilności zawodowej i przestrzennej pracowników i poszukujących pracy, także w wymiarze regionalnym, jak i dążenie do wzrostu zatrudnienia poza rolnictwem i w innowacyjnych gałęziach gospodarki to kolejne elementy usprawniania rynku pracy.

3. Doskonalenie aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiego dostępu do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania (pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe w połączeniu ze stosowaniem przewidzianych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm., swoistych sankcji – nowej konstrukcji zasiłku dla bezrobotnych i innych mechanizmów skłaniających bezrobotnych do aktywności).

Dla realizacji powyższych priorytetów, w ramach dostępnej puli środków Funduszu Pracy, wskazałam niezbędne do podjęcia przez publiczne służby zatrudnienia działania racjonalizujące te wydatki. I tak:

— wdrażane programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej stosownie do potrzeb i możliwości lokalnego rynku pracy powinny opierać się na wnikliwej analizie efektywności zatrudnieniowej oraz kosztowej i uwzględniać wszelkie dostępne źródła finansowania,

— bazową część programów powinny stanowić podstawowe usługi rynku pracy, takie jak pośrednictwo pracy, poradnictwo i informacja zawodowa oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy; pozostałe usługi i instrumenty generujące dodatkowe koszty urzędy pracy powinny stosować w powiązaniu z niezbędnym do zatrudnienia uczestnika programu na danym stanowisku pracy zakresem umiejętności i kwalifikacji zawodowych,

— przy konstruowaniu programów związanych z tworzeniem subsydiowanych miejsc pracy urzędy pracy powinny wybierać do współpracy te podmioty, które poprzez zatrudnianie aktywizowanych bezrobotnych przyczyniać się będą do zwiększania ich efektywności,

— w celu uniknięcia zwrotów lub niewykorzystania rezerwy Funduszu Pracy urzędy pracy powinny we wnioskach kierowanych do ministra precyzyjnie określać (w oparciu o odpowiednią analizę) faktyczne zapotrzebowanie na środki.

Ponadto pragnę poinformować, iż w dniu 18.03.2017 r. podjęłam decyzję dotyczącą przeznaczenia w roku bieżącym części środków rezerwy Funduszu Pracy, będącej w dyspozycji ministra pracy i polityki społecznej, w kwocie 75,5 mln zł na finansowanie/dofinansowanie programów specjalnych, które obecnie nie są realizowane przez powiatowe urzędy pracy na zadawalającym poziomie.

Ideą tychże programów jest umożliwienie powiatowym urządowi pracy, jako kreatorowi sytuacji na lokalnych rynkach pracy, większego uelastycznienia form pomocy przez nie oferowanej. Programy specjalne przewidują rozwiązania umożliwiające aktywizację bezrobotnych potrzebujących specyficznej pomocy w doprowadzeniu do podjęcia pracy. W ramach programów specjalnych istnieje możliwość łączenia ustawowych usług i instrumentów rynku pracy z tzw. specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie, które mają stanowić drogę do przezwyciężenia barier utrudniających osobom bezrobotnym znalezienie zatrudnienia.

Podstawę prawną realizacji programów specjalnych stanowi art. 66b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 23 marca 2009 r. w sprawie programów specjalnych (Dz. U. Nr 50, poz. 401).

Projekty programów specjalnych przygotowane przez powiatowe urzędy pracy powinny zostać zgłoszone przez starostów powiatów do dnia 29 kwietnia br. do marszałków województw, którzy dokonają weryfikacji i oceny projektów, a następnie przedłożą do dnia 16 maja br. do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej rekomendowane projekty programów specjalnych wraz z wnioskami o przyznanie dodatkowych środków Funduszu Pracy na ich realizację.

Podjęłam również decyzję, że do aplikowania o środki uprawnione będą jedynie wnioski, których wnioskowana kwota wyniesie minimum 1,5 mln zł, nie więcej jednak niż 2,5 mln zł, przy jednoczesnym założeniu efektywności programu na poziomie co najmniej 70%.

Z uwagi na obecny poziom środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację zawodową, przewidzianych w tegorocznej ustawie budżetowej, staroście powiatu przysługuje możliwość złożenia do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, za pośrednictwem marszałka województwa, tylko jednego wniosku projektu programu specjalnego.

Jednocześnie pragnę poinformować, że rezerwa środków Funduszu Pracy naliczona na podstawie ustawy budżetowej – aktualnie dostępny instrument wsparcia działań urzędów pracy – będzie przeznaczona w bieżącym roku, oprócz wspomnianych wcześniej

programów specjalnych (wsparcie w kwocie 75,5 mln zł), na finansowanie:

— programów związanych z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł,

— programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł,

— programów dla zwolnionych z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł.

Aktualnie urzędy składają wnioski na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi oraz na programy aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco.

W nawiązaniu do powyższego informuję, iż 12 stycznia 2011 r. ogłoszone zostały zasady przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej. Na uzyskanie środków z rezerwy mogą liczyć jedynie programy przewidujące wysoką efektywność zatrudnieniową. W 2011 r. z terenu województwa podkarpackiego wpłynął w dniu 24 marca wniosek z Powiatowego Urzędu Pracy w Stalowej Woli.

Wyrażam przekonanie, że podjęcie powyższych działań doprowadzi do znacznego zwiększenia poziomu aktywizacji osób bezrobotnych i poszukujących pracy, również na terenach województwa podkarpackiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie prywatyzacji
Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego
Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o. (22080)**

Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22080/11, interpelację poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pani Marii Zuby w sprawie prywatyzacji Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna

w Kielcach sp. z o.o., przedstawiam następujące odpowiedzi na pytania zawarte w interpelacji.

1. Czy wobec już dwukrotnego braku zainteresowania inwestorów nabyciem udziałów spółki wystąpi Pan Minister do ministra skarbu państwa o odstąpienie od prywatyzacji na siłę Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o.?

Minister rolnictwa i rozwoju wsi poprzez Agencję Nieruchomości Rolnych aktualnie nadzoruje spółki hodowli roślin uprawnych oraz spółki hodowli zwierząt gospodarskich, których wykaz znajduje się w załączniku do rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 11 kwietnia 2003 r. w sprawie wykazu spółek hodowli roślin uprawnych oraz hodowli zwierząt gospodarskich o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 726, z późn. zm.). Zbycie akcji lub udziałów w spółkach wymienionych w rozporządzeniu wymaga zgody Rady Ministrów.

Wszystkie pozostałe spółki z sektora rolno-spożywczego, które nie są wymienione w wykazie spółek o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej, powinny zostać sprywatyzowane, na zasadach wynikających z ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.). Minister skarbu państwa, realizując zapisy ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, podejmuje działania zmierzające do sprzedaży 70% udziałów w spółkach należących do Skarbu Państwa.

2. Jakie podjął Pan Minister działania w celu zagwarantowania rolnikom woj. świętokrzyskiego, aby w sprywatyzowanej centrali był w obrocie dobry, czysty, pewny i tani materiał siewny, pochodzący głównie od producentów i wytwórców krajowych?

Z informacji przekazanych przez Ministerstwo Skarbu Państwa wynika, że zostały podjęte trzy próby prywatyzacji Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o. Z uwagi na brak zgłoszeń planowane aukcje zostały odwołane. Ministerstwo Skarbu Państwa będzie podejmowało dalsze działania zmierzające do sprzedaży udziałów Skarbu Państwa w przedmiotowej spółce.

Jednym z podstawowych czynników gwarantujących zwiększenie plonów oraz podwyższenia ich jakości jest wykorzystywanie do siewu lub sadzenia elitarnego lub kwalifikowanego materiału siewnego. Wprowadzony w roku 2007 system dopłat do zużycia kwalifikowanego materiału siewnego zbóż, ziemniaków i roślin strączkowych stymulująco wpływa na popyt i ożywienie na rynku nasion.

Z informacji uzyskanych od spółki wynika, że udział kwalifikowanego materiału siewnego nasion roślin rolniczych i ziemniaków sadzeniaków w sprzedaży na rynku lokalnym wynosi 87%, natomiast na rynku krajowym 4,5%.

Z danych uzyskanych od Agencji Rynku Rolnego wynika, że najwyższy przyrost liczby złożonych wnio-

sków o dopłaty do kwalifikowanego materiału siewnego w stosunku do roku 2009 zanotowano w woj. warmińsko-mazurskim (54,6%), a także w województwach świętokrzyskim (51,4%) i małopolskim (50,8%), które dotychczas charakteryzowały się mniejszym zainteresowaniem dopłatami. Podstawą do stworzenia powyższego systemu wsparcia był opracowany w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi „Program poprawy jakości produktów rolnych poprzez zwiększenie zużycia kwalifikowanego materiału siewnego”.

Nie bez znaczenia dla zmniejszenia kosztów działalności rolniczej, w tym zaopatrzenia w nasiona do siewu, będzie miała inicjatywa ministra rolnictwa, na podstawie której zostanie zwiększona z dotychczasowej powierzchni 10 ha do 25 ha (z wyłączeniem ziemniaka) powierzchnia gospodarstwa, na której posiadacz gruntów rolnych będzie mógł używać materiału ze zbioru jako materiału siewnego odmiany chronionej wyłącznym prawem, bez konieczności wnoszenia opłaty na rzecz hodowcy.

3. Jakie gwarancje mają świętokrzyscy rolnicy, że nowy właściciel nie zmieni profilu działalności centrali?

Spółka Kieleckie Przedsiębiorstwo Nasienne Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o. nie figuruje w wykazie spółek wymienionych w załączniku do rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 11 kwietnia 2003 r. w sprawie wykazu spółek hodowli roślin uprawnych oraz hodowli zwierząt gospodarskich o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej. Przekształcenie tej spółki w podmiot prywatny pozwoli na efektywniejsze funkcjonowanie na rynku, w tym stworzy możliwości dopływu kapitału oraz korzystania z przywilejów, które przysługują sektorowi małych i średnich przedsiębiorstw.

Zgłoszenie się do udziału w aukcji inwestora branżowego i zaferowanie przez niego najwyższej ceny za udziały w spółce zwiększa szansę na utrzymanie profilu działalności (co nie wyklucza takiej możliwości działania centrali przy sprzedaży udziałów inwestorowi spoza branży).

Ponadto informuję panią poseł, że na terenie południowej Polski działalność hodowlano-nasienną prowadzi spółka Małopolska Hodowla Roślin – HBP sp. z o.o., która jest wymieniona w wykazie spółek hodowli roślin uprawnych oraz hodowli zwierząt gospodarskich o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej. Małopolska Hodowla Roślin – HBP sp. z o.o. posiada na terenie południowej Polski 20 oddziałów i skutecznie zaopatruje rolników, w tym rolników z woj. świętokrzyskiego, w kwalifikowany materiał siewny.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację poseł Beaty Szydło**

**w sprawie regulacji prawnych dotyczących
turystyki wodnej, w tym kwestii osób
uprawnionych do prowadzenia szkoleń
w tym zakresie (22081)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pani Beaty Szydło przekazaną pismem z dnia 14 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22081/11), w sprawie regulacji prawnych dotyczących turystyki wodnej, w tym kwestii osób uprawnionych do prowadzenia szkoleń w tym zakresie, uprzejmie informuję, co następuje.

Czy rozporządzenie z dnia 18 lutego 2011 r. zdaniem Pana Ministra w pełni reguluje zagadnienia związane z warunkami uzyskiwania kwalifikacji zawodowych w sporcie?

Rozporządzenie ministra sportu i turystyki z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania kwalifikacji zawodowych w sporcie (Dz. U. Nr 44, poz. 233) w pełni reguluje zagadnienia wynikające z delegacji art. 41 ust. 16 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.).

W jakim stopniu odniesiono się do stanowiska Polskiego Związku Żeglarskiego i Polskiego Związku Motorowodnego i Narciarstwa Wodnego podczas prac nad treścią rozporządzeń wykonawczych do ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie w zakresie turystyki wodnej?

Polski Związek Żeglarski i Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego przedstawiły swoje stanowiska dotyczące uregulowania kwestii tzw. turystyki wodnej podczas konsultacji społecznych projektu przedmiotowego rozporządzenia. Jednak z uwagi na fakt, iż propozycje te dotyczyły materii ustawowej, nie mogły być w rozporządzeniu uwzględnione, o czym ww. związki były informowane.

Dlaczego w treści rozporządzenia nie ujęto pojęcia „turystyki wodnej”?

W treści przedmiotowego rozporządzenia nie uwzględniono „turystyki wodnej”, ponieważ regulacja tej kwestii wykracza poza delegację ustawową.

Czy trwają prace nad doprecyzowaniem zapisów ustawy o sporcie, które nie zostały dookreślone w treści wydanych rozporządzeń? Jeżeli tak, to proszę o ich przedstawienie.

W dniu 1 kwietnia 2011 r. do marszałka Sejmu został skierowany poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej, który odnosi się do przedmiotowej kwestii.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Jurgiewicza**

**w sprawie trybu wręczenia powołania
i odwołania prezesa Agencji Restrukturyzacji
i Modernizacji Rolnictwa w styczniu 2008 r.
(22082)**

W związku z interpelacją posła na Sejm RP pana Krzysztofa Jurgiewicza w sprawie trybu wręczenia powołania i odwołania prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w styczniu 2008 r. poniżej przedstawiam odpowiedź w tej sprawie.

Do dnia 23 czerwca 2008 r. obowiązywała ustawa z dnia 29 grudnia 1993 r. o utworzeniu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 264), na podstawie której, zgodnie z art. 5 ust. 1, organem agencji był prezes powoływany przez prezesa Rady Ministrów, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek ministra właściwego do spraw rozwoju wsi oraz ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Prezes Rady Ministrów odwoływał prezesa agencji.

Ustawa ta została uchylona ustawą z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 98, poz. 634, z późn. zm.), gdzie zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy organem agencji jest prezes powoływany przez prezesa Rady Ministrów, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek ministra właściwego do spraw rozwoju wsi oraz ministra właściwego do spraw finansów publicznych; prezes Rady Ministrów odwołuje prezesa agencji.

Prezes Rady Ministrów pan Donald Tusk z dniem 22 stycznia 2008 r. odwołał pana L. D. ze stanowiska prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, a z dniem 23 stycznia 2008 r. powołał pana D. W. na stanowisko prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Oba dokumenty zostały wręczone w dniu 23 stycznia 2008 r.

Niezależnie od powyższego informuję, iż z przesłanych przez archiwum Senatu RP kopii list obecności członków oraz zaproszonych gości z 7. oraz 8. posiedzenia senackiej Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska z dnia 23 stycznia 2008 r. wynika, że pan L. D. nie uczestniczył w posiedzeniu komisji.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Witaszczyka**

**w sprawie znaczących ograniczeń systemu
wsparcia finansowego dla rzemieślników
zatrudniających pracowników młodocianych
w celu nauki zawodu (22083)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Witaszczyka w sprawie znaczących ograniczeń systemu wsparcia finansowego dla rzemieślników zatrudniających młodocianych pracowników w celu nauki zawodu, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22083/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rządu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy; samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych; zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy

– 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Zdaniem komendanta głównego OHP ustalona w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków na refundację wynosząca 170 mln zł nie zabezpieczy nawet w całości zobowiązań wynikających z już zawartych przez OHP umów z pracodawcami. Niezbędne środki Funduszu Pracy do pełnej realizacji wypłat na podstawie zawartych umów to kwota ponad 205,6 mln zł. W związku z powyższym deficyt środków na pokrycie wydatków związanych z podpisanymi już umowami wynosi 35,6 mln zł. Natomiast brakujące środki na refundację wynikające z wniosków zgłoszonych przez pracodawców w 2010 r. i zaopiniowanych pozytywnie przez OHP to kwota 113,7 mln zł, w tym 28 mln zł to kwota potrzebna na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników uczestników OHP. Dodatkowo szacuje się, że na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników uczestników OHP, którzy zostaną zrekrutowani w 2011 r., potrzebna będzie kwota 7,7 mln zł. Zatem szacowane przez OHP zapotrzebowanie na zaspokojenie potrzeb pracodawców z tytułu refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników na 2011 r. wynosi 327 mln zł.

Ponadto środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obowiązkowe dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu

ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycje zmiany funkcjonowania OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Decyzja w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy oraz zwiększenia jego wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej należy do ministra finansów. Tak przewiduje art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu. Istotnym elementem takiej decyzji jest więc opinia komisji Sejmu. Bez pozytywnej opinii komisji do spraw finansów publicznych Sejmu oraz zgody ministra finansów zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu nie jest możliwe. Do chwili obecnej taka opinia nie wpłynęła do resortu.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o wyrażenie zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Z tą samą datą minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię Komisji Finansów Publicznych Sejmu. Do chwili obecnej taka opinia nie wpłynęła do resortu.

Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskami do ministra finansów i Komisji Finansów Publicznych Sejmu w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, tym razem o kwotę 1500 mln zł.

W dniu 13 kwietnia 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił także o wyrażenie zgody przez ministra finansów na dokonanie zwiększenia w planie finansowym Funduszu Pracy wydatków na

realizację umów w sprawie refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy.

Na koniec pragnę jeszcze raz podkreślić, iż minister pracy i polityki społecznej nadal intensywnie zabiega o uruchomienie dodatkowych środków Funduszu Pracy w roku 2011 na finansowanie refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników, a ograniczenie środków na ten cel nie wynika z decyzji ministra pracy i polityki społecznej, lecz okoliczności opisanych powyżej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie działań rządu zmierzających
do ustalenia przyczyn i okoliczności katastrofy
samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r.
pod Smoleńskiem (22086)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Opióły, nadesłaną przy piśmie z dnia 14 kwietnia 2011 r. o sygn. SPS-023-22086/11, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie informuję, co następuje.

Prawo do inicjowania procesu badania przyczyn katastrofy ma kraj miejsca wypadku. W tej sprawie nie było odrębnej decyzji Rady Ministrów, a ponieważ w jedynym akcie odnoszącym się do sytuacji, do jakiej doszło 10 kwietnia ub.r. – tj. w porozumieniu w sprawie zasad wzajemnego ruchu lotniczego statków powietrznych Rzeczypospolitej Polskiej i Federacji Rosyjskiej w przestrzeni powietrznej obu krajów – brak jest procedury wyjaśniania katastrof, strona polska, po uzyskaniu opinii kierowanych na miejsce zdarzenia polskich specjalistów oraz na podstawie dokonanej analizy, zgodziła się na podjęcie współpracy ze stroną rosyjską w zaproponowanym przez nią reżimie prawnym, tj. w oparciu o przepisy Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym z dnia 7 grudnia 1944 r. i załącznika 13 do niej.

W związku z powyższym pozostałe pytania o numerach 2, 3 i 4 są bezprzedmiotowe.

Z wyrazami szacunku

Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Tomasz Arabski

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie projektu ustawy o szczególnych
rozwiązaniach związanych z zapobieganiem
występowania skutków powodzi
i ich usuwaniem (22089)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 kwietnia 2011 r. (nr SPS-023-22089/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Wojciecha Szaramy w sprawie projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem występowaniu skutków powodzi i ich usuwaniem, przekazaną według właściwości do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji przez ministra środowiska pismem z dnia 21 kwietnia 2011 r. (BGW-073-15/18257/11/MS), uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy wskazać, iż w uzasadnieniu do projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi – w wersji skierowanej do rozpatrzenia przez Radę Ministrów – uwzględnione zostały kwestie poruszone w przedmiotowym wystąpieniu. Projekt ww. ustawy wraz z uzasadnieniem opublikowany jest na stronie Rządowego Centrum Legislacji: www.rcl.gov.pl, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż projekt ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi skierowany został do zaopiniowania m.in. przez reprezentatywne organizacje związkowe – Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych oraz Komisję Krajową NSZZ „Solidarność”, a także Radę Służby Cywilnej. Organizacje związkowe nie wypowiedziały się na temat projektowanych przepisów dotyczących zmiany stosunków pracy, natomiast Rada Służby Cywilnej zaopiniowała pozytywnie w tym zakresie projekt ww. ustawy.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych przedstawiło pozytywną opinię o zgodności projektu przedmiotowej ustawy z prawem Unii Europejskiej, a więc także dyrektywą 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oce-

ny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (tzw. dyrektywą powodziową) (Dz. Urz. UE L 288/27). Ponadto uprzejmie informuję, iż koszty utworzenia 16 wojewódzkich zarządów gospodarki wodnej zostaną co do zasady zbilansowane przez wykorzystanie przekształcanych regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz wojewódzkich zarządów melioracji i gospodarki wodnej częściowo przejmowanych przez administrację rządową.

Jednocześnie należy podkreślić, iż projektowane regulacje nie są w stanie zlikwidować wieloletnich zaniedbań skutkujących niewystarczającym finansowaniem budowli i urządzeń wodnych służących do ochrony przeciwpowodziowej, mogą jedynie zreformować strukturę zadań w zakresie ochrony przeciwpowodziowej, aby zapobiec przyszłym zaniedbaniom. Ponadto należy wskazać, iż działania inwestycyjne w zakresie budowy obiektów regulują przepisy ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie sprzedaży
Stada Ogierów w Białym Borze (22092)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Wziątka z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie sprzedaży obiektów Stada Ogierów w Białym Borze, uprzejmie informuję, co następuje.

Zamiar restrukturyzacji zakładu Stado Ogierów w Białym Borze wchodzącego w skład Stadniny Koni w Dobrzyniewie sp. z o.o. wynika z istniejących warunkowań w hodowli koni oraz relacji popytu i podaży na rynku, co w konsekwencji wpływa na kondycję finansową stada. Sytuacja ekonomiczno-finansowa Stada Ogierów w Białym Borze zależy od wpływów uzyskanych z tytułu liczby koni kierowanych przez Polski Związek Hodowców Koni do treningu, liczby turnusów treningowych, liczby koni przebywających w pensjonacie, liczby pokrytych klaczy, liczby zawodów oraz zawodników biorących w nich udział, a także liczby gości korzystających z bazy noclegowej oraz wyrażających chęć skorzystania z ofert i usług świadczonych przez stado. Obecnie wpływy uzyskiwane z wyżej wymienionej działalności nie pokrywają

kosztów prowadzenia stada. Stadnina Koni w Dobrzyniewie sp. z o.o. jako spółka działająca w oparciu o Kodeks spółek handlowych nie może dopłacać do długoterminowego treningu koni, pobytu obcych koni w pensjonacie, organizowania zawodów jeździeckich czy innych świadczonych przez stado usług. Z informacji uzyskanych od Agencji Nieruchomości Rolnych do działalności Stada Ogierów Białe Bór spółka Stadnina Koni w Dobrzyniewie sp. z o.o. w latach 2007–2010 zmuszona była dopłacić kwotę w wysokości 1 589 700 zł.

Jak wynika z wyjaśnień Agencji Nieruchomości Rolnych, agencja stoi na stanowisku, iż działalność Stada Ogierów w Białym Borze powinna zostać utrzymana, zgodnie z interesem polskich hodowców. Dlatego też agencja zamierza w pierwszej kolejności zwrócić się do Polskiego Związku Hodowców Koni z propozycją udziału w przetargu ofertowym na dzierżawę obiektów Białego Boru. W przypadku braku zainteresowania Polskiego Związku Hodowców Koni dzierżawą nieruchomości Białego Boru oraz braku innych ofert w przetargu objekty te zostaną przeznaczone do dzierżawy w przetargu licytacyjnym innym podmiotom, pod warunkiem utrzymania działalności hodowlanej.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż przeznaczenie do sprzedaży obiektów Stada Ogierów w Białym Borze będzie ostatecznością. Z powyższego rozwiązania Agencja Nieruchomości Rolnych skorzysta jedynie w przypadku, gdy nie zostanie wyłoniony podmiot zainteresowany dzierżawą ww. obiektów.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie nieprawidłowości w zarządzaniu
PLL LOT (22093)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22093/11, złożone w trybie interpelacji poselskiej przez pana Stanisława Wziątka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie nieprawidłowości w zarządzaniu PLL LOT SA, ze szczególnym uwzględnieniem LOT AMS sp. z o.o. (LOT AMS), uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Ad 1. Czy Pan Minister podejmie działania, które doprowadzą do wyjaśnienia i zahamowania niepowodzeń ostatnich zarządów PLL LOT SA?

Należy podkreślić, że minister skarbu państwa, działając jako akcjonariusz PLL LOT SA, stosownie do regulacji art. 375 (1) K.s.h. nie może wydawać

wiązających poleceń zarządowi dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zarząd ponosi pełną odpowiedzialność za podejmowane w tym zakresie działania. Zgodnie z zasadami ładu korporacyjnego wyjaśnienie nieprawidłowości dotyczących funkcjonowania zarządów spółki znajduje się we właściwości Rady Nadzorczej. Nadto podkreślam, że członkowie Zarządu PLL LOT SA ponoszą odpowiedzialność korporacyjną. Członkowie zarządu odpowiedzialni w sprawie zamkniętych ze stratą transakcji terminowych ponieśli konsekwencje korporacyjne w postaci nieudzielenia absolutorium z wykonania obowiązków, co zostało dokonane głosami Skarbu Państwa. W tej sprawie było prowadzone stosowne postępowanie w prokuraturze, lecz z uwagi na niewypełnianie znamion popełnienia przestępstwa zostało umorzone. W kwestii sytuacji w LOT AMS informuję, że obszar ten na wniosek ministra skarbu państwa jest szczegółowo monitorowany.

Ad 2. Czy Pan Minister podejmie starania, aby zarząd spółki podjął takie działania naprawcze, które doprowadzą do uratowania zagrożonego kontraktu z IAMCO?

Należy podkreślić, że zgodnie z założeniami przyjętymi w planie restrukturyzacji PLL LOT SA zorganizowana część przedsiębiorstwa spółki – wcześniej baza techniczna PLL LOT SA – została wyodrębniona z dniem 14 lipca 2010 r. w niezależny podmiot prawa handlowego – LOT Aircraft Maintenance Services sp. z o.o. (LOT AMS).

W LOT AMS realizowany jest aktualnie proces restrukturyzacji. Wdrożenie przyjętych założeń gospodarczych pozwala żywić nadzieję, że zaistniałe trudności w zakresie funkcjonowania LOT AMS zostaną przezwyciężone. Nadto należy zauważyć, że prowadzony jest proces zbywania przez PLL LOT SA udziałów LOT AMS. PLL LOT SA nie posiada odpowiednich zdolności do wsparcia procesu restrukturyzacji i zwiększenia konkurencyjności LOT AMS. Oczekuje się, że nabywca udziałów LOT AMS zapewni spółce perspektywę rozwoju i niezakłóconego funkcjonowania na rynku. Realizacja tego celu jest także istotna z punktu widzenia PLL LOT SA jako odbiorcy usług LOT AMS. Należy mieć nadzieję, że pozyskanie przez LOT AMS nowego inwestora powinno również przyczynić się do ustabilizowania sytuacji społecznej w spółce.

Wyrażam także nadzieję, że po początkowych trudnościach realizacja przez LOT AMS kontraktu z IAMCO (naprawy samolotów NATO) odbywać się będzie w sposób właściwy. Obecnie w LOT AMS wdrażany jest plan naprawczy uzgodniony z IAMCO dotyczący kwestii technicznych świadczonych usług.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie wysokości subwencji oświatowej
na 2011 r. na przykładzie gm. Połczyn-Zdrój
(22095)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Wziątka, przekazaną przy piśmie z dnia 6 maja br. nr SPS-023-22095/11, z dnia 28 marca br. w sprawie kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla miasta i gminy Połczyn-Zdrój, uprzejmie informuję, co następuje.

W ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. Nr 29, poz. 150) w części 82: Subwencje ogólne dla jednostek samorządu terytorialnego, w dziale 758: Różne rozliczenia, w rozdziale 75801: Część oświatowa subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego łączna kwota subwencji oświatowej na rok 2011 określona została w wysokości 36 924 829 tys. zł, tj. wyższej w stosunku do określonej w ustawie budżetowej na rok 2010 (35 009 865 tys. zł) nominalnie o 5,5%.

Sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego określa algorytm, stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659). Zawarte w nim regulacje przygotowano z uwzględnieniem zasady, że „pieniądz idzie za uczniem”, co oznacza naliczanie subwencji na podstawie liczby uczniów uczęszczających do szkół i placówek oświatowych prowadzonych bądź dotowanych przez poszczególne gminy, powiaty i województwa samorządowe. W celu doprecyzowania sposobu mierzenia skali zadań oświatowych, realizowanych przez poszczególne jednostki samorządu terytorialnego, i dostosowania do nich wysokości subwencji algorytm uzależnia tę wysokość od liczby uczniów przeliczeniowych, otrzymanej przez zastosowanie zróżnicowanych wag dla wybranych kategorii uczniów (wychowanków) i określonych typów i rodzajów szkół, oraz wskaźnika korygującego Di, uwzględniającego stopnie awansu zawodowego nauczycieli, który obliczany jest dla każdej jednostki samorządu terytorialnego według wzoru określonego w algorytmie.

Minister finansów informuje jednostki samorządu terytorialnego o kwotach części subwencji ogólnej na dany rok dwukrotnie, tj. w terminie do dnia 15 października roku poprzedzającego rok budżetowy (kwoty wstępne) oraz w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy budżetowej (kwoty ostateczne).

Wstępne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2011 skalkulowane zostały na podstawie:

— określonej w projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 wysokości części oświatowej subwencji ogólnej pomniejszonej o 0,6% rezerwy ustawowej,

— projektu rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011,

— danych statystycznych dotyczących liczby etatów nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego, wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 30 września 2009 r. i dzień 10 października 2009 r.) zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki,

— danych statystycznych dotyczących liczby uczniów (wychowanków) w roku szkolnym 2010/2011 wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 10 września 2010 r.) w zakresie ogólnej liczby uczniów oraz odpowiednich wag algorytmu w odniesieniu do kwoty SOA i SOB,

— danych statystycznych dotyczących liczby uczniów (wychowanków) w roku szkolnym 2009/2010 wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 30 września 2009 r. i dzień 10 października 2009 r.) – zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki oświatowe – w zakresie odpowiednich wag algorytmu w odniesieniu do kwot SOB i SOC.

Natomiast ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2011 skalkulowane zostały na podstawie:

— określonej w ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2009 r. (Dz. U. Nr 29, poz. 150) wysokości części oświatowej subwencji ogólnej (36 924 829 tys. zł) pomniejszonej o 0,6% rezerwy,

— rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659),

— danych statystycznych dotyczących liczby etatów nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego, wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 30 września 2010 r. i dzień 10 października 2010 r.) zweryfikowanych i potwierdzonych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki oświatowe;

— danych statystycznych dotyczących liczby uczniów (wychowanków) w roku szkolnym 2010/2011, wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 30 września 2010 r. i dzień 10 października 2010 r.), zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki.

Wstępnie skalkulowane kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego były poddane stosownej we-

ryfikacji z początkiem 2011 r. w oparciu o zaktualizowane dane statystyczne o liczbie:

— uczniów,

— etatów nauczycieli w podziale na stopnie awansu zawodowego,

dlatego też ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej w stosunku do kwot wstępnych, w przypadku niektórych jednostek samorządu terytorialnego, uległy zmianie.

Różnice w kwotach subwencji oświatowej w przypadku miasta i gminy Połczyn-Zdrój spowodowane zostały w znacznej mierze zmniejszeniem liczby uczniów niepełnosprawnych w stosunku do roku ubiegłego:

— przeliczanych wagą P_2 – dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, niedostosowanych społecznie, z zaburzeniami zachowania, zagrożonych uzależnieniem, zagrożonych niedostosowaniem społecznym, z chorobami przewlekłymi – wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy (na podstawie orzeczeń, o których mowa w art. 71b ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty – Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), oraz dla uczniów szkół podstawowych specjalnych, gimnazjów specjalnych i szkół ponadgimnazjalnych specjalnych w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych i młodzieżowych ośrodkach socjoterapii – wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy, którzy nie posiadają orzeczeń, o których mowa w art. 71b ust. 3 ustawy o systemie oświaty) – o 22 uczniów,

— przeliczanych wagą P_3 – dla uczniów niewidomych i słabowidzących, z niepełnosprawnością ruchową, z zaburzeniami psychicznymi – wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy (na podstawie orzeczeń, o których mowa w art. 71b ust. 3 ustawy o systemie oświaty) – o 4 uczniów,

— przeliczanych wagą P_4 – dla uczniów niewidomych i słabowidzących, z niepełnosprawnością ruchową, z zaburzeniami psychicznymi – wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy (na podstawie orzeczeń, o których mowa w art. 71b ust. 3 ustawy o systemie oświaty) – o 5 uczniów,

— przeliczanych wagą P_5 – dla dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym w stopniu głębokim realizujących obowiązek szkolny lub obowiązek nauki poprzez uczestnictwo w zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych organizowanych w szkołach podstawowych i gimnazjach, dla uczniów z niepełnosprawnościami sprzężonymi oraz z autyzmem (na podstawie orzeczeń, o których mowa w art. 71b ust. 3 ustawy o systemie oświaty) – o 7 uczniów,

— przeliczanych wagą P_6 – dodatkowo dla niepełnosprawnych uczniów w oddziałach integracyjnych w szkołach podstawowych, gimnazjach, szkołach ponadgimnazjalnych (na podstawie orzeczeń, o których mowa w art. 71b ust. 3 ustawy o systemie oświaty) – o 8 uczniów,

— przeliczanych wagą P_{28} – dla dzieci niesłyszących, słabosłyszących, niewidomych, słabowidzących,

z niepełnosprawnością ruchową, z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym, znacznym lub głębokim – objętych wychowaniem i kształceniem specjalnym w przedszkolach i oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych, a także w innych formach wychowania przedszkolnego (na podstawie orzeczeń, o których mowa w art. 71b ust. 3 ustawy o systemie oświaty), oraz dla dzieci w przedszkolach oraz oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych zorganizowanych w zakładach opieki zdrowotnej, w tym w zakładach opiekuńczo-leczniczych i zakładach lecznictwa uzdrowiskowego – o 3 uczniów,

a także obniżeniem się wartości wskaźnika korygującego Di z 1,0385124777 do 1,0323434895, w wyniku zmian w strukturze awansu zawodowego nauczycieli.

Burmistrz miasta i gminy Połczyn-Zdrój został poinformowany o ww. sytuacji pismem z dnia 12 maja br. nr DKOW-WJST-337-MS-16/2011.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że kwoty subwencji oświatowej nie można wprost odnosić do zadań oświatowych nałożonych na jednostki samorządu terytorialnego. W obowiązującym systemie prawnym nie ma przepisu, z którego wynikałoby, iż budżet państwa gwarantuje w ramach części oświatowej subwencji ogólnej środki na pokrycie wszystkich wydatków na realizację zadań oświatowych jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z art. 5a ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty środki niezbędne na realizację zadań oświatowych, o których mowa w ust. 2 ww. ustawy, zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. W myśl art. 167 ust. 2 Konstytucji RP dochodami jednostek samorządu terytorialnego są dochody własne, subwencje ogólne (w tym oświatowa) i dotacje celowe z budżetu państwa. Oznacza to, iż część oświatowa subwencji ogólnej jest jedynie jednym ze źródeł dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Kształtowanie wysokości subwencji oświatowej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego musi zatem uwzględniać obiektywne wskaźniki, umożliwiające dokonanie podziału środków części oświatowej subwencji według kryteriów jednolitych i powszechnych dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego.

Uprzejmie informuję, że ustalone ostateczne kwoty subwencji oświatowej na dany rok budżetowy dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego mogą być zwiększone ze środków 0,6% rezerwy ustawowej. Zwiększenia części oświatowej subwencji ogólnej z 0,6% rezerwy dokonywane będą tylko w oparciu o „Kryteria podziału 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011”. Ministerstwo Edukacji Narodowej poinformowało wszystkie jednostki samorządu terytorialnego pismem z dnia 15 marca br. nr DKOW-WJST-337-JJ-10/2011 o zasadach podziału ww. rezerwy, tj. o tytułach kryteriów, wymaganych dokumentach i terminach składania wnio-

sków. Ponadto kryteria te zostały zamieszczone na stronie internetowej MEN (www.men.gov.pl).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie przyszłości
Państwowego Instytutu Wydawniczego (22097)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie, nr SPS-023-22097/11, z dnia 14 kwietnia br. interpelacją pani posłanki Krystyny Łybackiej w sprawie przyszłości Państwowego Instytutu Wydawniczego proszę przyjąć poniższe wyjaśnienia w tej sprawie.

Państwowy Instytut Wydawniczy jest przedsiębiorstwem państwowym podległym ministrowi skarbu państwa. Zła kondycja finansowa przedsiębiorstwa spowodowała, iż minister skarbu państwa, działając na podstawie ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 981, z późn.zm.), postanowieniem nr MSP/DNW/1347/10 z dnia 29 grudnia 2010 r. wszczął postępowanie przygotowawcze w związku z zamiarem likwidacji przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Państwowy Instytut Wydawniczy. W tym celu w MSP został powołany zespół przygotowawczy do zbadania przyczyn, celu, potrzeb i warunków zamierzonej likwidacji przedsiębiorstwa oraz opracowania opinii i programu likwidacji.

Minister kultury i dziedzictwa narodowego jest żywotnie zainteresowany, aby w toku procesu likwidacji PIW nie zostały utracone te części jego majątku, które powinny znaleźć się na trwałe w zasobach dziedzictwa narodowego. Szczególną ochroną należy otoczyć unikatowe zbiory biblioteczne zawierające kilkadziesiąt tysięcy woluminów, zbiorów tzw. egzemplarzy żelaznych (ok. 15 tys. egzemplarzy), a także przejąć część praw niematerialnych, jak prawa wydawnicze i licencyjne, prawo do posługiwania się logo firmy.

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego prowadzi obecnie konsultacje z Ministerstwem Skarbu Państwa w celu ustalenia najkorzystniejszej formy organizacyjno-prawnej przejęcia i zagospodarowania

w przyszłości przez resort kultury powyższych zasobów materialnych i niematerialnych wydawnictwa.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Jacek Weksler

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie podmiotów zobowiązanych
do przedkładania sprawozdań
o wytworzonych odpadach (22098)**

Odpowiadając na interpelację pani poseł Krystyny Łybackiej w sprawie obowiązku sprawozdawczego wynikającego z ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.) oraz zbyt wysokich kar pieniężnych wprowadzonych ustawą z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 145), zwaną dalej „ustawą nowelizującą”, uprzejmie informuję.

Ustawa o odpadach zobowiązuje posiadacza odpadów prowadzącego ewidencję odpadów do sporządzania na formularzu zbiorczego zestawienia danych o rodzajach i ilości odpadów, o sposobach gospodarowania nimi oraz o instalacjach i urządzeniach służących do odzysku i unieszkodliwiania tych odpadów. Pragnę podkreślić, że obowiązek ten istnieje w prawodawstwie polskim od ok. 10 lat, jednak znaczna ilość posiadaczy odpadów wciąż nie wywiązuje się z tego obowiązku.

Za nieprowadzenie ewidencji odpadów oraz za niewywiązanie się z obowiązku sporządzania i przekazywania zbiorczego zestawienia danych, a także za wykonanie ww. obowiązku nieterminowo lub niezgodnie ze stanem rzeczywistym grozi kara pieniężna w wysokości 10 000 zł. Wprowadzenie omawianego przepisu wynikało z nałożonego w „Krajowym planie gospodarki odpadami 2010” na ministra środowiska zadania, polegającego na przeprowadzeniu procesu legislacyjnego zmiany ustawy o odpadach m.in. w kierunku wprowadzenia środków dyscyplinujących przedsiębiorców, aby wywiązywali się z obowiązku składania zbiorczych zestawień danych. Wysokość kary z założenia miała być surowa i mobilizująca dla posiadaczy odpadów do wywiązywania się z tego obowiązku.

Ze szczególną stanowczością należy podkreślić, że w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw zgodnie z ustawą o odpadach, a w szczególności rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 11 grudnia 2001 r. w sprawie rodzajów odpadów lub ich ilości, dla któ-

rych nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji odpadów, oraz kategorii małych i średnich przedsiębiorstw, które mogą prowadzić uproszczoną ewidencję odpadów (Dz. U. Nr 152, poz. 1735) funkcjonują liczne zwolnienia w zakresie konieczności prowadzenia ewidencji odpadów. Przepisy ww. rozporządzenia wymieniają zarówno rodzaje odpadów, jak i ich ilości, które najczęściej powstają w omawianej kategorii przedsiębiorstw w niewielkiej ilości, dla których nie ma konieczności prowadzenia ewidencji odpadów (np. zużyte tonery do drukarek, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, oleje silnikowe). Zwolnienie w zakresie prowadzenia ewidencji odpadów dotyczy również wytwórców odpadów komunalnych. Jeżeli oprócz odpadów komunalnych w ramach udzielania świadczeń zdrowotnych nie powstają inne odpady (np. medyczne) lub powstają odpady podlegające zwolnieniom, to lekarze prowadzący tego typu praktyki lekarskie nie podlegają wspomnianym obowiązkom.

Powyższe regulacje są niezwykle istotne z punktu widzenia podlegania wspomnianej karze 10 tys. zł, bowiem wyłącznie podmiot prowadzący ewidencję odpadów jest zobowiązany również do przedkładania marszałkowi województwa zbiorczego zestawienia danych. Wynika stąd, że znaczna część małych i średnich przedsiębiorstw nie będzie podlegała omawianej karze, będą one bowiem w większości wytwórcami wyłącznie odpadów komunalnych lub odpadów wyszczególnionych we wspomnianym rozporządzeniu ministra środowiska (zwolnienia z obowiązku prowadzenia ewidencji).

Z całą stanowczością pragnę podkreślić, że obowiązek składania zbiorczych zestawień danych nie jest tylko dodatkowym obciążeniem administracyjnym. Gromadzone na podstawie zbiorczych zestawień danych dane określają stan gospodarki odpadami w Polsce. Ze względu na niewywiązywanie się części podmiotów z tego ustawowego obowiązku dane te są niekompletne i niejednokrotnie nie znajdują odzwierciedlenia w rzeczywistości. Wpływa to negatywnie na możliwości planowania gospodarki odpadami w Polsce na wszystkich poziomach administracyjnych, jak również na wywiązywanie się Polski z obowiązków sprawozdawczych nakładanych przez prawo UE w poszczególnych dyrektywach. Sprawozdania państw członkowskich mają na celu wykazanie, iż dany kraj członkowski osiąga cele zawarte w określonej dyrektywie. W zakresie gospodarki odpadami obowiązuje 12 dyrektyw, które zostały transponowane do krajowego porządku prawnego. Brak osiągnięcia tych celów może się wiązać z wszczęciem przez Komisję Europejską postępowań przeciwko Polsce. W związku z powyższym ponownie pragnę podkreślić, że niezwykle istotne jest rzetelne wywiązywanie się podmiotów wytwarzających i gospodarujących odpadami, w tym lekarzy prowadzących prywatne praktyki, z obowiązku prowadzenia ewidencji odpadów oraz sporządzania i przekazywania zbiorczych zestawień danych.

Odnosząc się do kwestii informowania o nowych przepisach, uprzejmie informuję, że na oficjalnej stronie internetowej Ministerstwa Środowiska (www.mos.gov.pl) zamieszczane były komunikaty informujące o obowiązkach sprawozdawczych wynikających z ustawy o odpadach oraz innych ustaw produkcyjnych, w tym ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, ustawy o bateriach i akumulatorach, ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych. Z posiadanych informacji wynika również, że część urzędów marszałkowskich zamieszczało również podobne informacje na swoich stronach internetowych.

Z informacji przekazanych przez urzędy marszałkowskie wynika, że odnotowano znaczny wzrost ilości przekazywanych zbiorczych zestawień danych po wprowadzeniu przedmiotowej kary. Należy zatem wnioskować, że wprowadzenie wysokiej kary pieniężnej było narzędziem skutecznie mobilizującym do wywiązywania się z obowiązku sprawozdawczego. Natomiast Ministerstwo Środowiska i urzędy marszałkowskie nie mają obowiązku informowania podmiotów o zmianach obowiązującego prawa.

Obowiązująca konstrukcja prawna praktycznie uniemożliwia odstępianie od wydania decyzji nakładającej karę pieniężną. Można w stosunku do wymierzonej kary pieniężnej zastosować przepisy Ordynacji podatkowej, które stanowią m.in. o możliwości rozłożenia płatności na raty, zasadach jej odroczenia czy umorzenia.

Ze względu na liczne postulaty wpływające do Ministerstwa Środowiska w projekcie ustawy o odpadach stanowiącej transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz.Urz. UE L 312 z 22.11.2008, str. 3), przygotowanym przez Rządowe Centrum Legislacji, zaproponowano złagodzenie sankcji za tego rodzaju naruszenie poprzez odejście od systemu kar pieniężnych i powrót do kary aresztu albo grzywny.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że od 28 kwietnia 2011 r. w parlamencie toczą się prace nad ustawą o zmianie ustawy o odpadach (druk sejmowy nr 4012 i 4083), która łagodzi karę pieniężną za niesporządzenie zbiorczego zestawienia danych do wysokości 500 zł, a w przypadku niedotrzymania wyznaczonego przez marszałka województwa terminu na dosłanie zaległego zestawienia – do wysokości 2000 zł. Projekt ustawy zakłada również, że kara może być wymierzana wielokrotnie, z tym że łączna wysokość kar pieniężnych za dany rok kalendarzowy nie może przekraczać 10 000 zł.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Jana Widackiego

w sprawie braku w Policji wyspecjalizowanej formacji przygotowanej do działań w wysokich górach (22099)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22099/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Jana Widackiego w sprawie braku w Policji wyspecjalizowanej formacji przygotowanej do działań w wysokich górach uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W Komendzie Powiatowej Policji w Zakopanem funkcjonuje wydział kryminalny o stanie etatowym 56 stanowisk policyjnych, 6 stanowisk pracowników korpusu służby cywilnej oraz 4,95 etatu pracowników nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. W wydziale kryminalnym, jako komórki niższego szczebla, funkcjonują m.in.: zespół do walki z przestępczością przeciwko życiu i zdrowiu oraz zespół techniki kryminalistycznej.

Należy wyrazić przekonanie, że komórki te zapewniają właściwą obsługę procesową i kryminalistyczną zdarzeń, o których wspomniano w interpelacji, mających miejsce na obszarze działania Komendy Powiatowej Policji w Zakopanem.

Odnosząc się do poruszonej w wystąpieniu kwestii wyspecjalizowania funkcjonariuszy do wykonywania czynności kryminalistycznych w wysokich górach, należy wskazać, że zgodnie z obowiązującymi przepisami (np. art. 205 Kodeksu postępowania karnego), jeżeli dokonanie oględzin, przesłuchania przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość, eksperymentu, ekspertyzy, zatrzymania rzeczy lub przeszukania wymaga czynności technicznych, w szczególności takich jak wykonanie pomiarów, obliczeń, zdjęć, utrwalenie śladów, można do udziału w nich wezwać specjalistów.

Natomiast zarządzenie nr 1426 komendanta głównego Policji z dnia 23 grudnia 2004 r. w sprawie metodyki wykonywania czynności dochodzeniowo-śledczych przez służby policyjne wyznaczone do wykrywania przestępstw i ścigania ich sprawców (Dz.Urz. KGP z 2005 r. Nr 1, poz. 1) w § 81 precyzuje, że do prowadzenia oględzin miejsc zdarzeń o skomplikowanym stanie faktycznym i prawnym kieruje się zespół oględzinowy złożony z policjantów i pracowników komórki dochodzeniowo-śledczej, laboratorium kryminalistycznego lub techniki kryminalistycznej albo specjalistów niebędących funkcjonariuszami organów procesowych.

W sytuacji, jak opisana w wystąpieniu, funkcjonariusze Policji, w tym funkcjonariusze Komendy

Powiatowej Policji w Zakopanem, dokonują czynności dochodzeniowo-śledczych na wyznaczonych i ogólnie dostępnych dla turystów szlakach górskich. W pozostałym zakresie Policja, pod nadzorem prokuratora, jako organ prowadzący postępowanie przygotowawcze bądź wykonujący czynności w trybie art. 308 Kodeksu postępowania karnego, w zależności od właściwości miejsca zdarzenia oraz rodzaju przestępstwa, rozległości miejsca oględzin, liczby i rodzaju dowodów rzeczowych, w tym rodzaju śladów kryminalistycznych mogących wystąpić na miejscu zdarzenia, korzysta z pomocy specjalistów niebędących funkcjonariuszami Policji.

Ten sposób postępowania pozwala na dokonanie czynności na miejscu zdarzenia, zabezpiecza prawidłowość toku postępowania karnego, jednocześnie pozwalając na zapewnienie bezpieczeństwa funkcjonariuszom Policji.

Ponadto należy dodać, że w Policji funkcjonują komórki organizacyjne do wykonywania zadań wysokościowych (głównie związanych z działaniami antyterrorystycznymi). Warto wspomnieć, że m.in. w kwietniu 2011 r. policyjni piloci i antyterrorysty oraz ratownicy Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego w ramach współpracy doskonalili techniki wysokościowe, ratowniczo-ewakuacyjne i desantowe, wykorzystując przy tym policyjne śmigłowce.

Odnosząc się do kwestii szkolenia policjantów w zakresie wykonywania czynności na miejscu zdarzenia, uprzejmie informuję, że wszyscy nowo przyjęci policjanci w ramach szkolenia zawodowego podstawowego objęci są obowiązkowym szkoleniem w tym zakresie. Również w trakcie szkolenia dla absolwentów szkół wyższych (oficerskiego) przedmiotowa tematyka znajduje się w programie szkolenia.

Ponadto problematyka doskonalenia wiedzy i umiejętności dokonywania kryminalistycznego badania miejsca zdarzenia jest przedmiotem kursów specjalistycznych poświęconych wyłącznie powyższej tematyce. Są to: kurs specjalistyczny w zakresie techniki kryminalistycznej – poziom zaawansowany, kurs specjalistyczny dla techników kryminalistyki, kurs specjalistyczny dla kandydatów na ekspertów kryminalistyki oraz kurs specjalistyczny dla policjantów kierujących zespołami oględzinowymi.

Odnosząc się do kwestii bezpieczeństwa na szlakach i trasach zjazdowych, uprzejmie informuję, że policjanci działania na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego na zorganizowanych terenach narciarskich realizują zgodnie z postanowieniami zarządzenia nr 1834 komendanta głównego Policji z dnia 3 grudnia 2010 r. w sprawie metod i form wykonywania zadań przez policjantów pełniących służbę patrolową na zorganizowanych terenach narciarskich (Dz. Urz. KGP Nr 12, poz. 74).

Do podstawowych zadań realizowanych przez Policję w tym obszarze należy w szczególności:

— zapobieganie zachowaniom mogącym stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa osób korzystających ze zorganizowanych terenów narciarskich lub mienia

oraz innym zachowaniom naruszającym porządek publiczny;

— ujawnianie i zatrzymywanie na gorącym uczynku sprawców przestępstw i wykroczeń, w tym naruszających przepisy:

a) o bezpieczeństwie osób uprawiających narciarstwo lub snowboard,

b) o ochronie przyrody lub środowiska.

Podkreślić należy, że w garnizonie małopolskim do służby na zorganizowanych terenach narciarskich w sezonie 2010/2011 skierowanych zostało 61 policjantów, którzy m.in. udzielili 82 razy pomocy Górskiemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu oraz Tatrzańskiemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu.

Policjanci garnizonu małopolskiego podejmowali również działania o charakterze profilaktycznym, m.in.:

— w ramach propagowania bezpieczeństwa na stokach narciarskich zorganizowali cykl imprez dla dzieci w wieku szkolnym pod nazwą „Bezpiecznie na stoku z inspektorem Wawelkiem”; ponadto policjanci uczestniczyli w festynie narciarskim pod hasłem: Każde dziecko jeździ w kasku, który zorganizowany był przy współpracy z Akademią Wychowania Fizycznego w Krakowie; funkcjonariusze w wymienionych przedsięwzięciach omawiali bezpieczne zachowanie się na stoku, zagrożenia, jakie mogą wystąpić podczas jazdy na nartach, oraz poruszali kwestie formalnoprawne osób uczestniczących w wypadkach na stokach;

— przedstawiciele Policji uczestniczyli w nagraniu dwóch odcinków programu pt. „Ślizg”, który emitowany jest cyklicznie w okresie zimowym w regionalnym ośrodku telewizyjnym TVP Kraków. W programach poruszano tematykę szeroko pojętego bezpieczeństwa na stokach narciarskich oraz terenach przyległych. Jednocześnie uprzejmie informuję, że Komenda Główna Policji przesłała do wybranych komend wojewódzkich Policji program doskonalenia lokalnego dla policjantów pełniących służbę w patrolach narciarskich. Program został opracowany przez Szkołę Policji w Katowicach w porozumieniu z komendami wojewódzkimi Policji, na terenie których jest organizowana przedmiotowa służba.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Daniela Chrapkiewicz****w sprawie pobierania z ZUS nienależnych
świadczeń na nieżyjącego członka rodziny
(22100)**

W związku z interpelacją pani poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie pobierania z ZUS i KRUS nienależnych świadczeń na nieżyjącego członka rodziny, w porozumieniu z ministrem rolnictwa i rozwoju wsi, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 101 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) prawo do świadczeń emerytalno-rentowych ustaje ze śmiercią osoby uprawnionej. Zgodnie z art. 128 tej ustawy na żądanie organu rentowego emeryt lub rencista jest zobowiązany do potwierdzenia własnoręcznym podpisem istnienia dalszego prawa do pobierania świadczeń określonych ustawą. W razie zaistnienia okoliczności uniemożliwiających lub utrudniających emerytowi lub renciście złożenie tego podpisu, istnienie dalszego prawa do pobierania świadczeń przez tego emeryta lub rencistę może potwierdzić własnoręcznym podpisem upoważniona osoba sprawująca faktyczną opiekę nad emerytem lub rencistą. Własnoręczność podpisu potwierdzają nieodpłatnie właściwe organy administracji rządowej lub jednostek samorządu terytorialnego. W razie niespełnienia prośby o potwierdzenie dalszego prawa do świadczeń, organ rentowy wstrzymuje wypłatę na podstawie art. 134 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Organ rentowy ma też inne możliwości ustalenia, czy osoba uprawniona do świadczenia nadal pozostaje przy życiu. Instytucje doręczające świadczenia emerytom i rencistom (poczta, banki), w przypadku zgonu osoby uprawnionej, zobowiązane są zwracać niewypłacone świadczenia do ZUS z informacją, że świadczeniobiorca nie żyje. W przypadku zgłoszenia wniosku o zasiłek pogrzebowy lub o rentę rodzinną po zmarłym informacja o dacie zgonu jest zapisywana w system Kompleksowego Systemu Informatycznego (KSI) ZUS i wykorzystywana przy rozpatrywaniu spraw, w których zmarły był emerytem lub rencistą.

Na podstawie wyjaśnień przekazanych mi przez prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynika, że w przypadku podejrzeń, że rodzina nadal pobiera świadczenia przysługujące osobie zmarłej, np. kiedy świadczeniobiorca nie odbiera korespondencji, nie zgłasza się na wezwanie organu rentowego czy też nie mieszka pod dotychczasowym adresem, organ rentowy przede wszystkim ustala, czy w bazie RU PESEL figuruje informacja o zgonie tej osoby lub prowadzone są postępowania wyjaśniające, a w przypadkach, gdy zachodzi taka potrzeba – przeprowa-

dzana jest kontrola dalszego istnienia prawa do świadczenia, przewidziana w ustawie o emeryturach i rentach z FUS (do świadczeniobiorcy jest wysyłane pismo o poświadczenie dalszego istnienia prawa do świadczenia). Nieprzedłożenie w wyznaczonym terminie wypełnionego i podpisanego formularza „Poświadczenie życia i zamieszkania emeryta lub rencisty” stanowi podstawę do wydania decyzji wstrzymującej wypłatę świadczenia na podstawie art. 134 powołanej ustawy.

Dodatkowo przeprowadzane jest cykliczne sprawdzanie wszystkich świadczeniobiorców poprzez porównanie informacji o zgonie zapisanych w bazie RU PESEL z informacjami zapisanymi w bazach emerytalno-rentowych ZUS. Istnieje też możliwość zadawania w trybie online pytań, tak więc ZUS w każdej chwili może uzyskać z zasobów informacyjnych RU PESEL informację o statusie danego numeru PESEL.

Natomiast w odniesieniu do świadczeniobiorców ZUS zamieszkałych za granicą, aby uniknąć przypadków wypłaty świadczeń w sytuacji, gdy prawo do nich ustało, oraz nadpłat z tym związanych, organy rentowe na podstawie art. 128 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zwracają się do emerytów lub rencistów o potwierdzenie własnoręcznym podpisem istnienia dalszego prawa do pobierania świadczeń. W tym celu raz w roku przesyłają im (lub upoważnionym osobom sprawującym nad nimi faktyczną opiekę) formularze „Poświadczenie życia i zamieszkania emeryta lub rencisty”. Formularze te, po wypełnieniu i podpisaniu przez emeryta, rencistę albo osobę sprawującą nad nim faktyczną opiekę, oraz potwierdzeniu własnoręczności podpisu przez przedstawiciela instytucji upoważnionej do dokonywania takich czynności zgodnie z wewnętrznym ustawodawstwem państwa zamieszkania świadczeniobiorcy, powinny być w wyznaczonym terminie zwrócone do organu rentowego.

Ponadto zawarte przez Polskę umowy dwustronne o zabezpieczeniu społecznym oraz rozporządzenia unijne zobowiązują instytucje ubezpieczeniowe do udzielania sobie wzajemnie pomocy administracyjnej. W ramach pomocy administracyjnej ZUS wymienia z zagranicznymi instytucjami ubezpieczeniowymi informacje o zmianach, które mogą wpłynąć na uprawnienia do świadczeń, m.in. o zgonach świadczeniobiorców uprawnionych do świadczeń wypłacanych przez ZUS i instytucję drugiego państwa.

Obecnie trwają prace, koordynowane przez Komisję Administracyjną ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego, mające na celu zacieśnienie współpracy między władzami i instytucjami państw członkowskich Unii Europejskiej. W ramach tych prac Komisja Administracyjna wydała decyzję nr H5 z dnia 18 marca 2010 r. dotyczącą współpracy w zwalczaniu nadużyć i błędów w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 987/2009 w sprawie koordynacji systemów zabezpiecze-

nia społecznego. Postanowienia decyzji H5 dotyczą m.in. wymiany informacji o zgonach emerytów i rencistów, wskazują „najlepsze praktyki” umożliwiające przeciwdziałanie niezgłaszaniu transgranicznych przypadków śmierci, do których należą m.in. stworzenie systemu bezpośredniego zgłaszania przypadków śmierci przez państwo przyjmujące, porównywanie danych, występowanie do państwa przyjmującego z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli administracyjnej, wzajemne udostępnianie zgłoszeń przypadków śmierci między instytucjami, kontrola życia.

Jeśli chodzi o świadczenia w razie choroby i macierzyństwa z ubezpieczenia chorobowego oraz świadczenia z tytułu choroby z ubezpieczenia wypadkowego, to są one w znacznej części wypłacane przez płatników składek, którzy informację o śmierci swojego pracownika uzyskują w krótkim czasie od daty zgonu. Ponadto świadczenia te są z zasady świadczeniami krótkoterminowymi, wypłacanymi na podstawie wystawionego dokumentu potwierdzającego niezdolność do pracy (w przypadku zasiłku chorobowego jest to zaświadczenie lekarskie wystawione na druku ZUS ZLA), zatem w razie śmierci ubezpieczonego kolejne dokumenty nie zostaną wystawione. W nielicznych przypadkach, w których nastąpiła wypłata zasiłku za okres po dniu zgonu, prowadzone jest postępowanie wyjaśniające i kwota nadpłaconego świadczenia jest zwracana do ZUS.

Z wyjaśnień prezesa ZUS wynika, że przypadki nieuzasadnionego wypłacenia świadczeń przez ZUS są spowodowane zbyt późnym powiadomieniem organu rentowego o zgonie świadczeniobiorcy oraz pobraniem przez członków rodziny świadczenia emerytalno-rentowego za miesiąc, w którym osoba uprawniona zmarła (np. świadczeniobiorca zmarł 4 czerwca, a świadczenie za ten miesiąc zostało wypłacone 5 czerwca). Tylko w nielicznych przypadkach stwierdzono świadome wyłudzenie świadczeń. Często występują też sytuacje, w których, pomimo uzyskania informacji o zgonie, nie jest możliwe skuteczne wstrzymanie wypłaty świadczenia (np. świadczeniobiorca zmarł 30 maja, a świadczenie za następny miesiąc wypłacane jest w terminie 1 lub 5 czerwca – wtedy nawet w bazie RU PESEL nie ma jeszcze informacji o zgonie). W takich przypadkach ZUS dochodzi zwrotu nienależnie wypłaconych świadczeń.

Należy podkreślić, że większość nadpłaconych kwot świadczeń, z powodu zbyt późnego powiadomienia organu rentowego o śmierci świadczeniobiorcy, jest zwracana bez konieczności prowadzenia postępowania sądowego i egzekucji komorniczej.

Według opinii prezesa ZUS, przypadków świadomych wyłudzeń świadczeń przez rodzinę zmarłego jest w skali kraju bardzo niewiele. Gdy istnieje podejrzenie wyłudzenia świadczenia, zawsze jest podejmowane postępowanie wyjaśniające. W sytuacjach ewidentnych oddziały ZUS są zobowiązane do powiadamiania organów ścigania. Należy nadmienić, że jeżeli rodzina świadczeniobiorcy świadomie chce oszukać organ rentowy, nie podając informacji o jego zgonie,

informacji tej nie podaje również do innych instytucji państwa, stąd zwykle nie ma jej odnotowanej w bazie RU PESEL.

Powodem nieuzasadnionego wypłacania świadczeń jest również brak odpowiednich narzędzi informatycznych, pozwalających na natychmiastowe wprowadzenie do KSI ZUS informacji o śmierci świadczeniobiorcy. Aby taka informacja mogła być przetwarzana w systemach informatycznych, musi być zgłoszona do urzędu stanu cywilnego (USC). Z USC jest przekazywana do MSWiA, a następnie zapis o zgonie jest odnotowywany w Rejestrze Urzędowym PESEL.

Jak zapewnia prezes ZUS, prowadzone są prace mające na celu zintegrowanie baz danych świadczeń w jeden zbiór oraz zapewnienie adekwatnych i zautomatyzowanych procedur pozyskiwania i kontroli informacji ze zmodernizowanego rejestru PESEL (w tym zakresie prowadzone są uzgodnienia z MSWiA, które jest właścicielem rejestru PESEL).

Z wyjaśnień udzielonych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi wynika, że w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego występują znikome przypadki nadpłat świadczeń z powodu zbyt późnego powiadomienia KRUS o zgonie świadczeniobiorcy i tylko w niewielkiej liczbie spraw chodzi o świadome wyłudzenie świadczeń. W skali kraju są to pojedyncze zdarzenia, a w razie podejrzenia popełnienia przestępstwa oddziały regionalne KRUS zobowiązane są do powiadomienia organów ścigania. Nadpłacone kwoty świadczeń z tytułu zbyt późnego powiadomienia KRUS o zgonie świadczeniobiorcy są prawie w całości zwracane, bez konieczności prowadzenia postępowania sądowego i egzekucji komorniczej.

Zgodnie z przepisami art. 49 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.) wypłata świadczenia z ubezpieczenia następuje poprzez doręczenie uprawnionemu należnej kwoty za pośrednictwem poczty lub innej osoby. Za zgodą uprawnionego KRUS może stosować inne formy wypłaty. Wobec powyższego instytucje doręczające świadczenia emerytom i rencistom (poczta, banki), w przypadku zgonu osoby uprawnionej, zobowiązane są zwracać niewypłacone świadczenia do KRUS z informacją, że świadczeniobiorca nie żyje. Na tej podstawie KRUS odnotowuje fakt zgonu emeryta lub rencisty i wstrzymuje wypłatę świadczeń. Należy jednocześnie wskazać, iż osobie, która poniosła koszty pogrzebu, przysługuje zasiłek pogrzebowy, a uprawnionym członkom rodziny zmarłego emeryta lub rencisty – renta rodzinna. Świadczenia te przyznawane są na wnioski uprawnionych osób, złożone w najbliższej jednostce terenowej KRUS. Wnosząc o te świadczenia, osoba zainteresowana musi załączyć m.in. akt zgonu emeryta/rencisty. W związku z powyższym KRUS również uzyskuje informację, że emeryt lub rencista nie żyje i wstrzymuje wypłatę świadczenia. Z danych statystycznych KRUS wynika, że przypadki wypłat po zgonie występujące

w KRUS nie stanowią nawet jednego promila rocznych wydatków na emerytury i renty. W 2009 r. odnotowano 160 przypadków wypłaty świadczeń po zgonie osoby uprawnionej na kwotę 230 556,01 zł, a w roku 2010 odnotowano 147 przypadków takiej wypłaty na kwotę 220 370,61 zł.

Obecnie KRUS prowadzi prace nad zintegrowanym systemem informatycznym, w którym przewidziana jest możliwość komunikacji z zewnętrznymi systemami informatycznymi, w tym również z rejestrem PESEL, a ponadto prowadzi szereg skutecznych działań z zakresu profilaktyki nadużyć. W przypadku podejrzenia, że rodzina nadal pobiera świadczenia przysługujące osobie zmarłej, KRUS sprawdza, czy informacja o jej zgonie figuruje w bazie PESEL, lub prowadzi postępowanie wyjaśniające. Jeżeli nie ma innej możliwości ustalenia, przeprowadzana jest kontrola dalszego istnienia prawa do świadczenia, przewidziana w ustawie o emeryturach i rentach z FUS (do zainteresowanego KRUS kieruje pismo o poświadczenie dalszego istnienia prawa do świadczenia). W przypadku emerytów i rencistów zamieszkałych za granicą taka kontrola odbywa się cyklicznie, natomiast w przypadku świadczeń wypłacanych w kraju – gdy zaistnieje taka potrzeba.

Z wyjaśnień ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynika zatem, że instytucje ubezpieczeniowe podejmują różnorodne działania zmierzające do eliminowania przypadków nieuzasadnionego wypłacania świadczeń po śmierci osoby uprawnionej.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie liczby pracowników socjalnych
przypadających na jednego mieszkańca (22103)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22103/11, dotyczące interpelacji poselskiej pana posła Romualda Ajchlera w sprawie liczby pracowników socjalnych przypadających na jednego mieszkańca, uprzejmie wyjaśniam.

W dniu 3 maja 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 18 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2011 r. Nr 81, poz. 440), która w art. 1 pkt 18 przewiduje zmianę ust. 11 art. 110 ustawy o pomocy społecznej. I tak zgodnie z wprowadzoną zmianą

ust. 11 art. 110 otrzymuje następujące brzmienie: „ośrodek pomocy społecznej zatrudnia pracowników socjalnych proporcjonalnie do liczby ludności gminy w stosunku jeden pracownik socjalny zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na 2000 mieszkańców lub proporcjonalnie do liczby rodzin i osób samotnie gospodarujących, objętych pracą socjalną w stosunku jeden pracownik socjalny zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na nie więcej niż 50 rodzin i osób samotnie gospodarujących”. Wskazanie w owym przepisie maksymalnej liczby osób lub rodzin, którą może zająć się jeden pracownik socjalny, pozwoli na właściwe wykonywanie pracy socjalnej i umożliwi objęcie rzeczywistą opieką wszystkich potrzebujących.

Ustawa ta wprowadza również zmiany dotyczące m.in. większej mobilizacji osób pozostających bez pracy do działań mających na celu wyjście z trudnej sytuacji życiowej, zamianę bilansu potrzeb, który służył dotychczas planowaniu budżetu na realizację zadań zleconych, na analizę zasobów pomocy społecznej, modyfikację wypłaty zasiłku okresowego i celowego w związku z realizacją postanowień kontraktu socjalnego. Przedłużono możliwość pobytu w środowiskowym domu samopomocy. Poszerzono krąg osób mogących korzystać z usług opiekuńczych i bytowych w formie rodzinnego domu pomocy o osoby niepełnosprawne. Dodano również upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia w sprawie mieszkań chronionych przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego. Wprowadzono wyjątek od zwykłej procedury stosowanej w pomocy społecznej w przypadku przyznania przez sąd wynagrodzenia opiekunowi za sprawowanie opieki. Ponadto wprowadzono przepisy umożliwiające wyodrębnienie zespołu realizującego zadanie ośrodka w zakresie pracy socjalnej i integracji społecznej. Wprowadzono zmianę brzmienia przepisu mówiącego o dotacjach celowych z budżetu państwa, zmianę w funkcjonowaniu regionalnych komisji egzaminacyjnych oraz uzupełniono treści przepisów mówiących o obowiązku ośrodków pomocy społecznej do opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby kierowane do uczestnictwa w zajęciach w centrum integracji społecznej. Przedłużono termin realizacji programów naprawczych w domach pomocy społecznej i placówek opiekuńczo-wychowawczych, posiadających zezwolenia warunkowe – do końca 2012 r.

Z uwagi na szeroki zakres zmian wprowadzonych ustawą z dnia 18 kwietnia 2011 r. w najbliższym czasie rząd nie przewiduje innych zmian do ustawy o pomocy społecznej.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Witolda Klepacza**

**w sprawie budowy obwodnicy Zawiercia
na drodze krajowej nr 78 (22104)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 14 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22104/11, przekazujące interpelację posła Witolda Klepacza dotyczącą zadania budowy obwodnicy m. Zawiercie na drodze krajowej nr 78 uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r. Niestety, zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe zadanie polegające na budowie obwodnicy m. Zawiercie na drodze krajowej nr 78 nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu. Mimo to Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako inwestor przedmiotowego zadania podjęła działania w celu przygotowania jej do realizacji. Dla ww. zadania opracowana została dokumentacja do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia, w tym studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe (STeS).

Uchwalony przez Radę Ministrów program precyzuje w załączniku nr 3 kryteria wyboru do realizacji kolejnych zadań polegających na budowie odcinków miejscowości, gdzie stan prac przygotowawczych i średniodobowy ruch pojazdów są dwoma z ośmiu czynników decydujących o wyborze zadań do realizacji.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów programu, nastąpi jego aktualizacja, m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach

finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych, nieujętych w programie, zadań inwestycyjnych dotyczących sieci dróg krajowych.

Odnosząc się do kwestii zabezpieczenia środków finansowych na realizację zadania, należy wskazać, że w 2009 r. wprowadzony został nowy mechanizm finansowania dróg krajowych (ustawa z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym), oparty na środkach z KFD, który okazał się optymalnym sposobem na pozyskanie w sposób płynny niezbędnych środków na realizację zadań drogowych. Zgodnie z wprowadzonymi rozwiązaniami aktualnie występują dwa źródła finansowania dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu):

— Krajowy Fundusz Drogowy – środki na budowę, przebudowę oraz prace przygotowawcze po otwarciu tytułów inwestycyjnych,

— budżet państwa – środki na remonty, prace przygotowawcze oraz utrzymanie i zarządzanie siecią drogową oraz na pozostałe wydatki inwestycyjne, tj. zadania kubaturowe.

Zmiany wprowadziły elastyczny model finansowania dróg krajowych przy jednoczesnym zapewnieniu efektywnego wykorzystania środków finansowych z budżetu Unii Europejskiej przewidzianych na realizację inwestycji w zakresie dróg o najwyższym standardzie, a także koncentracji w ramach Krajowego Funduszu Drogowego wszystkich środków przeznaczonych na inwestycje drogowe. Przyjęty system pozwala na optymalizację przepływów finansowych. Środki na inwestycje drogowe są zabezpieczane elastycznie w zależności od bieżących potrzeb, w oparciu o roczny plan finansowy KFD.

Należy również wskazać, że Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako zarządca drogi krajowej nr 78 podejmuje działania, których celem jest poprawa stanu technicznego i bezpieczeństwa użytkowników przedmiotowej drogi, również na odcinku przebiegającym w okolicach Zawiercia. Na rok 2013, pod warunkiem zapewnienia odpowiednich środków finansowych w ramach planu działań dotyczących sieci dróg krajowych na lata 2011–2013, planowana jest rozbudowa drogi krajowej nr 78 na odcinku od Siewierza do Zawiercia o długości 15,7 km. Przedmiotowe działanie, zgodnie z funkcjonującym od połowy 2009 r. nowym systemem finansowania inwestycji drogowych, finansowane będzie ze środków budżetu państwa. W związku z powyższym

możliwości w tym zakresie są uzależnione od wysokości środków finansowych corocznie przeznaczanych na zadania związane z remontami oraz utrzymaniem sieci drogowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Osucha**

**w sprawie planowanego od 1 lipca 2011 r.
wprowadzenia na drodze krajowej nr 94
na odcinku Dąbrowa Górnicza – Olkusz
– Kraków elektronicznego systemu poboru
opłat drogowych, tzw. e-myta (22107)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Osucha z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22107/11, w sprawie wprowadzenia z dniem 1 lipca 2011 r. na drodze krajowej nr 94 na odcinku Dąbrowa Górnicza – Olkusz – Kraków elektronicznego systemu poboru opłat uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe państwa członkowskie są uprawnione do stosowania opłat za przejazd po drogach nienależących do transeuropejskiej sieci drogowej, w tym po drogach równoległych, na które może zostać skierowany ruch z transeuropejskiej sieci drogowej w wyniku wprowadzenia systemu opłat lub które stanowią bezpośrednią konkurencję dla niektórych części tej sieci. Droga krajowa, o której mowa w interpelacji, tj. DK nr 94 odcinek: granica m. Dąbrowa Górnicza – granica m. Kraków, może stanowić odcinek konkurencyjny dla znajdującej się w sieci TEN-T płatnej autostrady A4 odcinek Kraków – Katowice. Resort infrastruktury zdecydował się objąć ww. odcinek drogi krajowej opłatą elektroniczną w celu zapobieżenia odpływowi ruchu pojazdów ciężkich na bezpłatne drogi krajowe w związku z likwidacją z dniem 30 czerwca 2011 r. tzw. rekompensat dla koncesjonariuszy, które skutkowały zwolnieniem z opłat za przejazd dla pojazdów ciężarowych.

Należy przy tym podkreślić, że zwolnienie pojazdów ciężarowych od uiszczania opłat za przejazd autostradą w wyniku wprowadzenia rekompensat doprowadziło do zasadniczego zwiększenia ruchu na autostradach płatnych. Aby zapobiec przeniesieniu pojazdów ciężarowych na drogi krajowe, elektronicz-

ny system poboru opłat obejmie również, na podstawie art. 13ha ust. 6 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), niektóre odcinki dróg krajowych stanowiących drogi równoległe dla autostrad i dróg ekspresowych. Takie rozwiązanie zostało dopuszczone w uzasadnieniu ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), która wdraża przepisy dyrektywy 2006/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. zmieniającej dyrektywę 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, wprowadzając elektroniczny system poboru opłat za przejazd. W ww. uzasadnieniu wskazano, że system opłat będzie stosownie rozszerzany na pozostałe drogi krajowe, w odniesieniu do których spodziewany jest duży wpływ ruchu z autostrad i dróg ekspresowych. Zaproponowane przez resort infrastruktury rozwiązanie ma na celu zabezpieczenie dróg krajowych przed nadmiernym zużyciem przez ruch pojazdów ciężkich.

Ustawa o drogach publicznych w art. 13 ust. 3a wskazała, które pojazdy będą zwolnione z opłaty elektronicznej. Przepisy ustawy o drogach publicznych nie przewidują natomiast ulg dla poszczególnych kategorii pojazdów. Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 22 marca br. wypełnia delegację ustawową i nie może być sprzeczne z przepisami ustawy. Jednocześnie podkreślam, że zastosowana w ustawie z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw kategoryzacja pojazdów uwzględniająca również autobusy niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej oparta została na kategoryzacji pojazdów stosowanej pierwotnie w systemie winietowym w latach 1998–2008.

Resort infrastruktury nie przewiduje zmian prawnych zmierzających do odmiennego uregulowania finansowania oświetlenia dróg publicznych, będącego zadaniem własnym samorządów, w związku z uruchomieniem z dniem 1 lipca 2011 r. elektronicznego systemu poboru opłat. Kwestię finansowania oświetlenia dróg regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504, z późn. zm.). Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy. Przez finansowanie oświetlenia ustawa Prawo energetyczne rozumie finansowanie kosztów energii elektrycznej pobranej przez punkty świetlne oraz koszty ich budowy i utrzymania (art. 3 pkt 22 ustawy), przy czym finansowanie oświetlenia dróg

publicznych przez gminę obejmuje wszystkie drogi publiczne z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. Przepisom ustawy Prawo energetyczne odpowiada art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy należy zaspakajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną. Nie powinno więc budzić wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty, jaką jest gmina.

Równocześnie wyjaśniam, iż art. 18 ustawy Prawo energetyczne w obowiązującym dziś brzmieniu powstał w wyniku wprowadzenia zmian do przedmiotowej ustawy przez ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Art. 61 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozszerzył obowiązek finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy, obejmujący drogi będące własnością gminy, na wszystkie drogi znajdujące się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. W poprzednim stanie prawnym finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg także należało do zadań własnych gmin, ale jedynie w odniesieniu do tych dróg, które znajdowały się na terenie gminy i których gmina była zarządcą. Oświetlenie dróg, których gmina nie była zarządcą, finansowane było z budżetu państwa. Nałożenie na gminy dodatkowego obowiązku, jakim jest finansowanie oświetlenia ulicznego wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych, wiązało się z przekazaniem gminom dodatkowych dochodów również na ten cel. Przepisy ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zwiększyły udział tych jednostek we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych z 5% do 6,71%, natomiast od osób fizycznych – z 27,6% do 39,34%.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła
Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie zmiany ustawy Kodeks cywilny,
w szczególności rozszerzenia zakresu
przedmiotowego art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego
(22109)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Andrzeja Guta-Mostowego, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 18 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22109/11, w sprawie propozycji nowelizacji art. 49 § 1 K.c. zamieszczonej w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny (druk sejmowy nr 3595), uprzejmie przedstawiam następującą odpowiedź.

Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny (druk sejmowy nr 3595) zawiera m.in. propozycję zmiany art. 49 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.), zwanej dalej K.c. Przepis ten reguluje status prawny urządzeń znajdujących się na gruncie. W projekcie proponuje się rozszerzenie zakresu stosowania art. 49 § 1 K.c. poprzez objęcie nim także urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, urządzeń przeznaczonych do prowadzenia ruchu kolejowego, urządzeń tras tramwajowych, transportu linowego, linii trolejbusowych.

Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny (druk sejmowy nr 3595) nie reguluje ani kwestii korzystania z gruntów dla celów sportowo-turystycznych, w tym narciarstwa, ani nie pozbawia właścicieli nieruchomości przysługujących im środków ochrony prawnej przeciwko ingerencji w ich prawo własności. W szczególności w razie bezprawnego zajęcia gruntu pod urządzenie (np. kolei linowych) właścicielom przysługują stosowne roszczenia (o ochronę posiadania – art. 344 K.c.; o ochronę własności – art. 222 K.c.).

Jak trafnie dostrzeżono w interpelacji, art. 49 K.c. regulujący status prawny urządzeń znajdujących się na gruncie wprowadza wyjątek od zasady superficies solo cedit wyrażonej w art. 48 i art. 191 K.c. Zatem kwestia dopuszczalności instalacji tych urządzeń na gruncie, jak również prawa do korzystania z gruntu pozostaje poza zakresem regulacji wynikającej z art. 49 K.c. – zarówno w jego obecnym, jak i projektowanym brzmieniu. Wprawdzie projektowany art. 49 K.c. wprowadza dalsze wyjątki od zasady superficies solo cedit (nie tylko przez objęcie nim nowego rodzaju urządzeń, lecz także budowli i budynków), przewidując, że nie stanowiły one części składowej gruntu, zanim doszło do ich trwałego przyłączenia do sieci przedsiębiorstwa (tzw. przesyłowego), jednak – co podniesiono wyżej – przepisy te nie wykluczają ani nie ograniczają możliwości dochodzenia przez właściciela roszczeń o usunięcie urządzeń z jego nie-

ruchomości. Posadowienie ich stanowi działanie ingerujące w prawo własności lub w posiadanie nieruchomości i uzasadnia dochodzenie wspomnianych wyżej roszczeń (o ochronę własności lub posiadania). Dotyczy to także urządzeń kolei linowych, gdyby zostały wzniesione lub zainstalowane na nieruchomości bez zgody jej właściciela lub posiadacza. Należy podkreślić, że przyznanie własności tych urządzeń nie właścicielowi gruntu, lecz osobie, która poniosła koszty ich wzniesienia, nie stanowi ingerencji w prawo własności właściciela gruntu (taką ingerencję stanowi dopiero ich zainstalowanie lub wzniesienie na gruncie).

Za rozszerzeniem normy wynikającej z art. 49 K.c. także na urządzenia kolei linowych przemawia podobieństwo tych urządzeń do innych urządzeń już objętych regulacją art. 49 § 1 K.c. (np. słupy i rozciągnięte na nich liny nośne kolejki, przebiegające nad gruntem, są skonstruowane tak jak słupy i linie energetyczne). Z tego względu w podobny sposób (jak np. linie energetyczne) ingerują w sferę korzystania z gruntu przez jego właściciela. Urządzenia te, co prawda, nie służą użyteczności publicznej w takim stopniu, jak linie energetyczne, gazowe czy wodociągowe, jednak ich istnienie nie jest całkowicie pozbawione znaczenia dla społeczności lokalnej, gdyż np. przyczynia się do rozwoju gospodarki turystycznej. Trzeba także mieć na względzie, że urządzenia kolei linowych mogą służyć nie tylko celom turystyki, lecz do transportu (w przedsiębiorstwach np. wydobywczych – żwirowniach, piaskowniach itd.). Uznanie tych urządzeń za odrębne od gruntu rzeczy (ruchomości) umożliwia także ich wnoszenie np. jako aportu do spółek. Właściciele gruntów mogliby zatem wnosić do utworzonej przez siebie spółki, jako aport, wybudowane na swoich nieruchomościach części wyciągu, przenosząc np. własność tych urządzeń na spółkę (zob. projektowany art. 49 § 4 i 7 K.c.).

Ponadto za objęciem hipotezą normy wynikającej z art. 49 K.c. także urządzeń kolei linowych przemawia to, że mają one charakter budowli liniowych, przebiegających przez wiele nieruchomości. Gdyby urządzenia te stanowiły własność właściciela gruntu, mógłby on, wyłączając część urządzenia z użytku (np. rozbierając), uniemożliwić korzystanie z całości urządzenia.

Reasumując, należy podkreślić, że projektowany art. 49 K.c. nie służy „wywłaszczeniu” właścicieli nieruchomości, na których wzniesione zostały urządzenia kolei linowych, a podniesione w interpelacji zastrzeżenia wobec proponowanych rozwiązań nie wydają się uzasadnione.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie wyników kontroli NIK dotyczącej
pozyskiwania lokali i pomieszczeń
mieszkalnych dla osób najuboższych (22110)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 18 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22110/11, dotyczącym interpelacji posła Henryka Milcarza w sprawie wyników kontroli NIK dotyczącej pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Dziękując za zainteresowanie się pana posła tematyką budownictwa socjalnego, uprzejmie informuję, że rząd dostrzega problemy tych samorządów, które nie dysponują wystarczającą ilością środków na realizację budownictwa komunalnego w celu zapewnienia mieszkania i schronienia najuboższej części społeczności lokalnej. Podejmując wysiłek w zakresie pomocy gminom w tworzeniu odpowiednich zasobów mieszkań socjalnych, w latach 2004–2006 zrealizowano tzw. pilotażowy program budownictwa dla najuboższych, w ramach którego powstało ok. 5 tys. lokali socjalnych i ok. 0,5 tys. miejsc noclegowych. Funkcjonujące obecnie rozwiązania ułatwiające gminom podjęcie inicjatywy związanej z tworzeniem budownictwa socjalnego przewiduje natomiast, powstała na podstawie doświadczeń wynikających z programu pilotażowego, ustawa z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych (Dz. U. Nr 251, poz. 1844, z późn. zm.).

W latach 2007–2010 w ramach programu udzielono finansowego wsparcia na realizację około 7,2 tys. lokali socjalnych, mieszkań chronionych, mieszkań komunalnych (dodatkowo powstanie odpowiednia liczba lokali socjalnych), mieszkań dla powodźian (mieszkania komunalne bez konieczności tworzenia odpowiedniej liczby lokali socjalnych) oraz 0,7 tys. miejsc noclegowych. W marcu bieżącego roku odbyła się kolejna edycja składania wniosków, w ramach której inwestorzy złożyli 62 wnioski na kwotę finansowego wsparcia około 53 mln zł. Wyniki oceny wniosków, zgodnie z § 6 pkt 2 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 29 lipca 2009 r. w sprawie finansowego wsparcia na tworzenie lokali socjalnych, mieszkań chronionych i lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy niestanowiących lokali socjalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1001, z późn. zm.), Bank Gospodarstwa Krajowego ogłosi w Biuletynie Informacji Publicznej w terminie do dnia 30 czerwca.

Dokonana w 2009 r. nowelizacja ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych (...) po-

zwoliła na wprowadzenie do funkcjonującego programu kilku istotnych modyfikacji, w tym przede wszystkim możliwości pozyskiwania przez gminy przy pomocy finansowej z budżetu państwa także mieszkań komunalnych nieposiadających statusu lokali socjalnych. Niezbędnym warunkiem wykorzystania przez gminy wsparcia na takie inwestycje jest równoległe utworzenie na bazie posiadanego już zasobu odpowiedniej liczby mieszkań socjalnych. Efektem nowelizacji jest także zwiększenie maksymalnego poziomu finansowego wsparcia, o jakie mogą ubiegać się wnioskodawcy. Jego wysokość wynosi obecnie 30–50% kosztów inwestycji (wcześniej inwestor mógł otrzymać zwrot maksymalnie 20–40% wysokości poniesionych kosztów). Istotnym ułatwieniem dla inwestorów jest także możliwość zakupu i refinansowania kosztów zakupu lokali i całych budynków mieszkalnych (a nie tylko zakupu poszczególnych lokali).

Nie ulega wątpliwości, że określona ustawowo wysokość maksymalnego finansowego wsparcia dla poszczególnych rodzajów przedsięwzięć jest dla wielu gmin niewystarczająca. W tej sytuacji formułowane są postulaty znaczącego zwiększenia pomocy z budżetu państwa w tym zakresie. Należy jednak pamiętać, że w założeniu pomoc państwa ma mieć w tym przypadku charakter subsydiarny, zachęcający i ułatwiający wywiązywanie się samorządów z obowiązku zapewnienia schronienia osobom potrzebującym. Jak się wydaje, ustalona obecnie wysokość maksymalnego finansowego wsparcia, o jakie mogą ubiegać się wnioskodawcy, jest wynikiem kompromisu pomiędzy dążeniem z jednej strony do udzielenia pomocy na realizację jak największej liczby przedsięwzięć, a co za tym idzie utworzenia jak największej liczby lokali socjalnych, a z drugiej strony ograniczonymi możliwościami budżetu państwa. Konsekwencje określenia jej na wyższym poziomie są zatem oczywiste – z pomocy państwa będzie mogło skorzystać znacznie mniej gmin.

Należy jednak podkreślić, że rozwiązania wprowadzone nowelizacją ustawy zdecydowanie wychodzą naprzeciw oczekiwaniom samorządów, czego dowodem jest znaczący wzrost zainteresowania realizacją wspieranych w ramach programu przedsięwzięć. W wyniku nowelizacji zapotrzebowanie na finansowe wsparcie wśród inwestorów znacznie wzrosło i od tego czasu znacząco przekracza dostępne na ten cel środki. W związku z tym, najistotniejszym problemem wydaje się obecnie zapewnienie na realizację programu budownictwa socjalnego odpowiedniej w stosunku do istniejących potrzeb ilości środków finansowych. Budżet państwa na rok bieżący przewiduje zasilenie Funduszu Dopłat z przeznaczeniem na finansowe wsparcie budownictwa socjalnego kwotą 80 mln zł, a zatem na poziomie dwukrotnie wyższym, niż to miało miejsce w roku ubiegłym. Jest to jednocześnie największa kwota, jaką od początku funkcjonowania programu zaplanowano na dofinansowanie przedsięwzięć realizowanych na podstawie ustawy. Dodatkowo, w przypadku powstania oszczędności

w ramach środków będących w dyspozycji ministra infrastruktury wzorem lat ubiegłych możliwe jest przesunięcie części tych środków na realizację budownictwa socjalnego.

Należy przewidywać, że także w kolejnych latach zaangażowanie finansowe budżetu w tym zakresie zostanie utrzymane na odpowiednio wysokim poziomie. Dokument „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.”, zakładając utrzymanie obecnego systemu wsparcia w dotychczasowym kształcie przy możliwym w porównaniu do obecnej skali dofinansowania Funduszu Dopłat zwiększeniu dotacji budżetowej na ten cel, przewiduje stopniowe dochodzenie do rocznych rezultatów programu w wysokości około 7,5 tys. lokali socjalnych (od 2015 r.) oraz 400 miejsc noclegowych. Warto jednak pamiętać, że rozstrzygnięcia dotyczące corocznego poziomu finansowania programu będą zależały od szerokiego kontekstu uwarunkowań budżetu państwa, bowiem rząd, planując corocznie wysokość wydatków ujętych w ustawie budżetowej na dany rok, bierze pod uwagę oprócz szacowanych potrzeb również możliwości finansowe budżetu państwa, natomiast o ostatecznych kwotach wydatków na poszczególne cele ujmowanych corocznie w ustawach budżetowych decyduje parlament.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie zlikwidowania
barier biurowatycznych i nieracjonalnych
rozwiązań utrudniających lekarzom i lekarzom
dentystom normalne wykonywanie pracy
(22111)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Henryka Milcarza, posła na Sejm RP, przesłaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu z 18 kwietnia 2011 r. (SPS-023-22111/11), dotyczącą likwidowania barier biurowatycznych i nieracjonalnych rozwiązań utrudniających lekarzom i lekarzom dentystom normalne wykonywanie pracy uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Interpelacja pana posła odnosi się m.in. do stanowiska Naczelnej Rady Lekarskiej w sprawie postępowań konkursowych oraz postępowań odwoławczych przed Narodowym Funduszem Zdrowia.

Minister zdrowia w piśmie skierowanym do pani wiceprezes Naczelnej Rady Lekarskiej z dnia 5 maja 2011 r., znak: MZ-UZ-OPK-71-23624-2/APW/11, ustosunkował się do poszczególnych zarzutów odnoszących się do postępowań konkursowych prowadzonych przez Narodowy Fundusz Zdrowia oraz właściwego zabezpieczenia opieki stomatologicznej. W załączeniu do niniejszej odpowiedzi na interpelację przekazujemy kopię udzielonej odpowiedzi*).

Ponadto odnośnie do zarzutu wymagań stawianych lekarzom, dotyczących przestrzegania zasad wystawiania recept uprzejmie informujemy, że świadczeniobiorcy na podstawie przepisu art. 34 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) przysługuje zaopatrzenie w leki i wyroby medyczne. Prawo do zaopatrzenia w leki przysługuje na podstawie recepty wystawionej przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, a także przez lekarza niebędącego lekarzem ubezpieczenia zdrowotnego, jeżeli posiada on prawo wykonywania zawodu oraz zawarł z oddziałem wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia umowę upoważniającą go do wystawiania takich recept. Umowa zobowiązuje lekarza do przestrzegania wymogów formalnych określonych przepisami prawa. Zasady formalne ordynowania produktów leczniczych przez lekarzy zostały określone w ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2008 r. Nr 136, poz. 857, z późn. zm.). Minister zdrowia po zasięgnięciu opinii prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia oraz Naczelnej Rady Lekarskiej i Naczelnej Rady Aptekarskiej określił w rozporządzeniu z dnia 17 maja 2007 r. w sprawie recept lekarskich (Dz. U. Nr 97, poz. 646, z późn. zm.) sposób i tryb wystawiania recept lekarskich, wzory recept, sposób zaopatrywania w druki recept i sposób ich przechowywania, sposób realizacji recept oraz kontroli ich wystawiania i realizacji.

Treść tych przepisów wypracowana została z udziałem grup zawodowych zainteresowanych w ich stosowaniu. W żadnym razie przepisy te nie miały na celu zbiurokratyzowania dostępu do leków, ale ochronę i możliwość kontroli nad dystrybucją, dostępnością oraz finansowaniem leków i wyrobów medycznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie problemów małych rodzinnych
zakładów i drobnego rzemiosła (22112)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła na Sejm RP – pana Henryka Milcarza z dnia 1 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22112/11 w sprawie problemów małych rodzinnych zakładów i drobnego rzemiosła, w szczególności środowiska piekarzy i cukierników, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ad 1. Jakie działania podejmie ministerstwo, aby wesprzeć nieliczne już małe rodzinne firmy rzemieślnicze?

Odpowiadając na pytanie pana posła, na wstępie należy zauważyć, że rząd nieustannie podejmuje działania ukierunkowane na rozwój przedsiębiorczości, w szczególności w odniesieniu do mikro- i małych przedsiębiorców, oraz na poprawę warunków prowadzenia działalności gospodarczej. Podejmowane są też inicjatywy, których zadaniem jest stymulowanie rozwoju gospodarczego oraz zapewnienie społeczeństwu odpowiednich warunków bytowych. Cele te osiągnąć są m.in. przez odpowiednie ukształtowanie systemu podatkowego, głównie poprzez dalsze jego upraszczanie i obniżanie kosztów wypełniania zobowiązań podatkowych (m.in. poprzez rozbudowę systemu e-deklaracji). Działania te obejmują zarówno zmianę przepisów w zakresie podatków, jak też inne ustawy, odnoszące się do warunków prowadzenia działalności gospodarczej.

Pragnę zwrócić uwagę pana posła na funkcjonujące w polskim systemie podatkowym liczne rozwiązania, adresowane do małych podatników, sprzyjające rozwojowi małych firm, w tym także rzemieślników. Zaliczyć do nich należy m.in. kwartalny sposób wpłacania zaliczek na podatek dochodowy oraz metodę jednorazowej (przyspieszonej) amortyzacji. Metoda przyspieszonej amortyzacji polega na możliwości zaliczenia do kosztów podatkowych dokonywanych jednorazowo odpisów amortyzacyjnych od wartości początkowej środków trwałych z grupy 3-8 Klasyfikacji Środków Trwałych, z wyłączeniem samochodów osobowych, w roku podatkowym, w którym środki te zostały wprowadzone do ewidencji środków trwałych, oraz wartości niematerialnych i prawnych, do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym równowartości kwoty 50 000 euro łącznej wartości tych odpisów amortyzacyjnych.

Dodać należy, że w ramach „Planu stabilności i rozwoju – wzmocnienie gospodarki Polski wobec światowego kryzysu finansowego” przewidziane były instrumenty mające na celu zwiększenie skłonności do inwestowania, w szczególności dla małych firm. W ramach tych zmian w latach podatkowych rozpo-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

czynających się w 2009 r. i 2010 r. kwota limitu odpisów amortyzacyjnych (50 000 euro) wynosiła 100 000 euro w każdym z tych lat podatkowych.

Innym rozwiązaniem, z którego mogą korzystać mali przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi, którzy wybrali opodatkowanie na ogólnych zasadach według progresywnej skali podatkowej lub 19-procentowej stawki podatku, jest możliwość ewidencjonowania zdarzeń gospodarczych przy zastosowaniu podatkowej księgi przychodów i rozchodów zamiast ksiąg rachunkowych. Podkreślić należy, że obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych występuje dopiero wówczas, kiedy przychody netto z działalności gospodarczej za poprzedni rok podatkowy wyniosły w walucie polskiej co najmniej równowartość 1 200 000 euro.

Podatkowa księga przychodów i rozchodów jest uproszczonym urządzeniem księgowym, które zostało przewidziane wyłącznie dla celów podatkowych. Zasady jej prowadzenia zostały ustalone rozporządzeniem ministra finansów z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów (Dz. U. Nr 152, poz. 1475, z późn. zm.). Rozporządzenie to określa sposób prowadzenia księgi, szczegółowe warunki, jakim powinna odpowiadać, aby stanowiła dowód pozwalający na określenie zobowiązań podatkowych, oraz szczegółowy zakres obowiązków związanych z jej prowadzeniem, a także terminy zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego o prowadzeniu księgi. W odróżnieniu od podatników prowadzących księgi rachunkowe podatnicy prowadzący podatkową księgę przychodów i rozchodów nie mają obowiązku dołączania do zeznania podatkowego sprawozdania finansowego.

Kolejnym rozwiązaniem skierowanym do małych przedsiębiorców będących osobami fizycznymi są zryczałtowane formy opodatkowania, tj. opodatkowanie ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych lub w formie karty podatkowej. Zasady opodatkowania w formach zryczałtowanych regulują przepisy ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144, poz. 930, z późn. zm.).

Opodatkowaniu ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych podlegają przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej, w tym również wtedy, gdy działalność ta jest prowadzona w formie spółki cywilnej osób fizycznych oraz w formie spółki jawnej osób fizycznych, jeżeli w roku poprzedzającym rok podatkowy podatnik uzyskał przychody z tej działalności w wysokości nieprzekraczającej 150 000 euro.

Stawki ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych z tytułu działalności gospodarczej wynoszą:

— 20% przychodów osiągniętych w zakresie wolnych zawodów,

— 17% przychodów ze świadczenia niektórych usług niematerialnych, m.in. wynajmu samochodów osobowych, zarządzania nieruchomościami na zlecenie, pośrednictwa w handlu hurtowym,

— 10% od przychodów z odpłatnego zbycia np. nieruchomości użytkowych stanowiących składnik majątku wykorzystywany w działalności gospodarczej,

— 8,5% od przychodów m.in. z działalności usługowej, w tym od przychodów z działalności gastronomicznej w zakresie sprzedaży napojów o zawartości alkoholu powyżej 1,5%,

— 5,5% od przychodów m.in. z działalności wytwórczej i robót budowlanych,

— 3% od przychodów m.in. z działalności usługowej w zakresie handlu oraz z działalności gastronomicznej, z wyjątkiem przychodów ze sprzedaży napojów o zawartości alkoholu powyżej 1,5%.

Podstawę opodatkowania stanowi przychód bez pomniejszenia o koszty jego uzyskania.

W zakresie rozliczeń oraz obowiązków sprawozdawczych podatnicy obowiązani są w ciągu roku podatkowego co miesiąc obliczać kwotę podatku i dokonywać jej wpłaty na rachunek urzędu skarbowego właściwego wg miejsca zamieszkania podatnika w terminie do 20. dnia następnego miesiąca, a za miesiąc grudzień – w terminie złożenia zeznania, tj. do dnia 31 stycznia następnego roku.

Niektórzy podatnicy mogą obliczać podatek i wpłacać go na rachunek urzędu skarbowego w terminie do dnia 20. następnego miesiąca po upływie kwartału, za który ryczałt ma być opłacony, a za ostatni kwartał roku podatkowego – w terminie złożenia zeznania. Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych kwartalnie mogą wpłacać podatnicy, których otrzymane przychody z działalności w roku poprzednim nie przekroczyły kwoty stanowiącej równowartość 25 000 euro.

Obowiązki sprawozdawcze tych podatników sprawozdają się do złożenia w urzędzie skarbowym właściwym według miejsca zamieszkania podatnika zeznania o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku (PIT-28) wraz z załącznikiem PIT-28A, jeżeli działalność prowadzona jest samodzielnie, bądź PIT-28B, jeżeli działalność prowadzona jest w formie spółki (spółek) osób fizycznych.

Innym rodzajem zryczałtowanej formy opodatkowania osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą jest karta podatkowa. Podatnicy prowadzący działalność opodatkowaną w formie karty podatkowej są zwolnieni z obowiązku prowadzenia ksiąg, składania zeznań podatkowych oraz wpłacania zaliczek na podatek dochodowy.

Wysokość podatku w formie karty podatkowej ustalana jest decyzją naczelnika urzędu skarbowego odrębnie na każdy rok podatkowy. Podatek w tej formie uiszczany jest bez wezwania w terminie do 7. dnia każdego miesiąca za miesiąc ubiegły, a za grudzień – w terminie do dnia 28 grudnia roku podatkowego, na rachunek urzędu skarbowego.

Po upływie roku podatkowego w terminie do dnia 31 stycznia podatnicy są obowiązani złożyć w urzędzie skarbowym roczną deklarację o wysokości skład-

ki na ubezpieczenie zdrowotne, zapłaconej i odliczonej od karty podatkowej w poszczególnych miesiącach roku podatkowego (PIT-16A).

Kolejnym rozwiązaniem skierowanym do małych przedsiębiorców w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej jest instytucja tzw. kredytu podatkowego. W odniesieniu do podatników podatku dochodowego od osób fizycznych opodatkowanych na ogólnych zasadach według skali podatkowej istota kredytu podatkowego polega na zwolnieniu z obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy w roku podatkowym, w którym wybrali zwolnienie (odpowiednio: z obowiązku obliczania i wpłacania ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych).

„Spłata” kredytu podatkowego w przypadku podatników, którzy wybrali opodatkowanie na tzw. ogólnych zasadach, polega na połączeniu dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej, osiągniętego w roku podatkowym, w którym korzystali ze zwolnienia, z dochodem z tego źródła wykazany w zeznaniach rocznych składanych za 5 kolejnych lat podatkowych następujących bezpośrednio po roku, w którym korzystali ze zwolnienia, przy czym w każdym z tych 5 lat podatnicy doliczają 20% tego dochodu. Podatnicy, którzy wybrali opodatkowanie ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych, „spłacają” kredyt podatkowy, uiszczając należny podatek za rok objęty zwolnieniem w 5 kolejnych latach podatkowych następujących bezpośrednio po roku, w którym korzystali ze zwolnienia, w wysokości 20% tego podatku.

W odniesieniu do podatników podatku dochodowego od osób prawnych rozwiązania w tym zakresie polegają na zwolnieniu z obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy, począwszy od roku, w którym rozpoczynają korzystanie ze zwolnienia. „Spłata” kredytu podatkowego w przypadku tych podatników polega na obowiązku uiszczania należnego podatku za rok objęty zwolnieniem w 5 kolejnych latach podatkowych następujących bezpośrednio po roku, w którym korzystali ze zwolnienia, przy czym w każdym z tych 5 lat podatnicy doliczają 20% należnego podatku wykazanego w zeznaniu składanym za rok objętym zwolnieniem.

Odnosząc się natomiast do kwestii ułatwień legislacyjnych i regulacji w obszarze podatku od towarów i usług, pragnę zauważyć, że ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej: ustawa o VAT) przewiduje już obecnie rozwiązania upraszczające wykonywanie obowiązków nałożonych na podatników podatku od towarów i usług dla małych przedsiębiorców.

Wskazać tu należy na przepis art. 113 ustawy o VAT, przyznający podatnikowi prawo do skorzystania ze zwolnienia od podatku od towarów i usług (tzw. zwolnienie podmiotowe). Z tej formy zwolnienia skorzystać mogą ci podatnicy, u których wartość sprzedaży opodatkowanej, bez kwoty podatku, nie przekroczyła łącznie w poprzednim roku podatkowym kwoty 150 000 zł (z wyjątkiem wykonywania

przez nich niektórych czynności – ust. 13 tego artykułu). W przypadku podatników rozpoczynających w trakcie roku podatkowego wykonywanie czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług kwotą uprawniającą do korzystania ze zwolnienia podmiotowego oblicza się w proporcji do okresu prowadzonej działalności gospodarczej w roku podatkowym (art. 113 ust. 9 ustawy o VAT).

Podatnicy korzystający ze zwolnienia podmiotowego do momentu przekroczenia wskazanej powyżej kwoty nie są co do zasady obowiązani do:

- złożenia zgłoszenia rejestracyjnego dla tego podatku,
- płacenia podatku od towarów i usług,
- składania deklaracji podatkowych dla tego podatku,
- prowadzenia pełnej ewidencji dla potrzeb tego podatku (prowadzą jedynie ewidencję uproszczoną).

Kolejnym rozwiązaniem, z którego mogą skorzystać mali przedsiębiorcy, którzy na gruncie ustawy o VAT spełniają przesłanki uznania ich za małych podatników, jest możliwość wyboru kasowej metody rozliczania podatku od towarów i usług.

Takie rozwiązanie przewidują przepisy art. 21 ustawy o VAT. Metoda ta polega na tym, iż obowiązek podatkowy z tytułu wykonywanych czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług powstaje nie z chwilą dostawy czy wykonania usługi, lecz z dniem uregulowania całości lub części należności za sprzedane towary lub świadczone usługi, nie później jednak niż 90. dnia, licząc od dnia wydania towaru lub wykonania usługi (art. 21 ust. 2 ustawy o VAT).

Jak zostało to wyżej wskazane, regulacje te skierowane są do podatników spełniających kryteria uznania ich za tzw. małego podatnika (art. 2 pkt 25 ustawy o VAT), czyli podatnika podatku od towarów i usług:

- u którego wartość sprzedaży (wraz z kwotą podatku) nie przekroczyła w poprzednim roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 1 200 000 euro,
- prowadzącego przedsiębiorstwo maklerskie, zarządzającego funduszami inwestycyjnymi, będącego agentem, zleceniobiorcą lub inną osobą świadcząca usługi o podobnym charakterze, z wyjątkiem komisju, jeżeli kwota prowizji lub innych postaci wynagrodzenia za wykonane usługi (wraz z kwotą podatku) nie przekroczyła w poprzednim roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 45 000 euro.

Dodatkowo należy zaznaczyć, iż do przepisów o podatku od towarów i usług w ostatnim czasie wprowadzono szereg rozwiązań upraszczających, które choć skierowane do wszystkich podatników, w znacznym stopniu ułatwiają wykonywanie obowiązków związanych z podatkiem od towarów i usług właśnie przez małych przedsiębiorców.

Wskazać tu można np. ułatwienia w zakresie wystawiania faktur elektronicznych czy ich przechowy-

wania. Od 1 stycznia 2011 r. weszły w życie zmiany (rozporządzenie ministra finansów z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie przesyłania faktur w formie elektronicznej, zasad ich przechowywania oraz trybu udostępniania organowi podatkowemu lub organowi kontroli skarbowej – Dz. U. Nr 249, poz. 1661), które umożliwiają wystawianie i przesyłanie faktur elektronicznych w dowolnym formacie elektronicznym.

Ponadto w przepisach ustawy o VAT funkcjonuje instytucja tzw. ulgi na złe długi, do której również zostały wprowadzone znaczne uproszczenia (warunki skorzystania z tej ulgi zostały uregulowane w art. 89a ww. ustawy). Umożliwia ona podatnikom skorygowanie podatku należnego z tytułu dostawy towarów lub świadczenia usług na terytorium kraju w przypadku wierzytelności, których nieściągalność została uprawdopodobniona. Jednocześnie ustawodawca wskazał, iż wystarczającym dla uznania uprawdopodobnienia nieściągalności danej wierzytelności jest brak uregulowania jej w ciągu 180 dni.

Takie ukształtowanie warunków skorzystania z ulgi na złe długi nie tylko znacząco przyspiesza możliwość skorygowania podatku należnego, ale także ułatwia jej zastosowanie, nie wymagając od podatnika, który planuje z niej skorzystać, angażowania dodatkowych środków w prowadzenie stosownych postępowań sądowych czy egzekucyjnych.

Natomiast w obszarze przepisów mających na celu ułatwienie wykonywania działalności gospodarczej, w tym również przez rzemieślników, pragnę przypomnieć, że z dniem 1 lipca 2011 r. wejdzie w życie ustawa z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, która wprowadza wiele rozwiązań korzystnych dla przedsiębiorczości, m.in. uchyla bądź zmienia niektóre zezwolenia i rejestry działalności regulowanej, zmniejsza uznaniowość organów administracji publicznej przy podejmowaniu reglamentowanych form działalności gospodarczej oraz ogranicza obciążenia administracyjne. Ustawa została przygotowana po kompleksowym przeglądzie polskiego prawa gospodarczego (przeanalizowano 209 ustaw) i konsultacjach z organami administracji publicznej i partnerami społecznymi. Jedną z najważniejszych zmian, zmniejszających obciążenia administracyjne przedsiębiorców z tytułu wykonywania działalności gospodarczej, należy wskazać tzw. kulturę oświadczeń – prawo składania oświadczeń w miejsce obecnego obowiązku dostarczenia zaświadczeń, a także pozyskiwanie informacji elektronicznie lub od innych organów. Zmiany te realizują funkcję zaufania organów do obywateli i przedsiębiorców. Oświadczeniami zastąpiono m.in.:

— zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej,

— zaświadczenia o wpisie do rejestru przedsiębiorców w KRS,

— zaświadczenia o nadaniu numerów NIP i REGON,

— zaświadczenia o niekaralności,

— zaświadczenia o dochodach, niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Oprócz powyższej zmiany ustawa wprowadza ponadto inne rozwiązania ułatwiające wykonywanie działalności gospodarczej, tj. umożliwienie przekształcania przedsiębiorców – osób fizycznych w spółki (zmiany w Kodeksie spółek handlowych), obniżenie kosztów sądowych w sprawach cywilnych (koszty sądowe wpisu spółki do rejestru przedsiębiorców obniżono z 1000 zł do 500 zł oraz koszty związane z dokonaniem zmiany we wpisie z 400 zł do 250 zł), złagodzenie sankcji karnych i doprecyzowanie przesłanek odpowiedzialności karnej. Wedle danych zawartych w ocenie skutków regulacji wprowadzone rozwiązania dadzą wymierne korzyści po stronie przedsiębiorców i obywateli, dla przykładu zmiana tzw. kultury oświadczeń w przypadku samego ZUS przyniesie ponad 250 mln zł oszczędności dla przedsiębiorców. Natomiast oszczędności związane z wydawaniem przez gminy dokumentów (zaświadczeń) wyniosą nawet do 5 mld zł rocznie.

Odnośnie do postulatu udostępnienia kredytów technologicznych rzemieślnikom należy wskazać na przygotowaną w Ministerstwie Gospodarki ustawę z 3 lutego 2011 r. o zmianie ustawy o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, która ułatwia przedsiębiorcom zakup i wdrożenie nowoczesnych technologii w ramach kredytu technologicznego. Na ten cel można otrzymać nawet 1 mln euro. Nowe regulacje pozwolą przedsiębiorcom bardziej efektywnie korzystać z tzw. kredytu technologicznego. Bank Gospodarstwa Krajowego dokonuje spłaty kredytu zaciągniętego przez przedsiębiorcę bankowi kredytującemu w formie tzw. premii technologicznej. Dzięki wprowadzonym zmianom przedsiębiorca otrzyma premię technologiczną jednorazowo, a nie jak do tej pory w ratach uzależnionych od wielkości sprzedaży towarów lub usług. Ustawa wprowadza możliwość obliczania wielkości premii technologicznej na podstawie wszystkich wydatków, jakie poniósł przedsiębiorca na realizację inwestycji, nie zaś wyłącznie na podstawie wydatków sfinansowanych z kredytu. Dzięki temu przedsiębiorca będzie mógł uzyskać wsparcie inwestycji technologicznej nawet do 70% jej realnej wartości, a nie jak dotychczas do 70% wartości kredytu. Powyższe ułatwienia, które wejdą w życie jeszcze w maju 2011 r., będą miały zastosowanie m.in. do mikroprzedsiębiorców i małych przedsiębiorców, co tym samym powinno przełożyć się na większą dostępność kredytów technologicznych dla rzemieślników.

Ponadto w Ministerstwie Gospodarki prowadzone są prace nad kolejnymi ułatwieniami dla przedsiębiorców. Resort ten opracował projekt założeń do projektu ustawy o redukcji obowiązków informacyjnych oraz o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, który w dniu 5 maja br. był przedmiotem posiedzenia Komitetu Rady Ministrów ds. Informatyzacji i Łączności i został przyjęty

przez ten komitet. Projektowana regulacja zawiera kilkadziesiąt propozycji zmian, które ułatwią prowadzenie działalności gospodarczej oraz zmniejszą obciążenia administracyjne ponoszone przez przedsiębiorców w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Wśród zmian, które w szczególności powinny być korzystne również dla rzemieślników, należy wskazać: zniesienie obowiązku uzyskiwania opinii uprawnionych rzeczoznawców ds. bhp w zakresie projektów budowy lub przebudowy obiektów, skrócenie terminu przedawnienia względem ZUS należności z tytułu składek z 10 do 5 lat i analogiczne skrócenie terminu przechowywania kopii deklaracji rozliczeniowych i imiennych raportów miesięcznych ZUS, wydłużenie terminu na składanie deklaracji na podatek od nieruchomości, umożliwienie wykonywania wielu obowiązków w postaci elektronicznej (jako alternatywy w stosunku do postaci papierowej), skrócenie terminu zwrotu różnicy VAT przez organy podatkowe z 60 do 30 dni, wydłużenie terminu na udzielenie pracownikom zaległego urlopu do 31 lipca następnego roku oraz zniesienie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Ad 2. Jakimi kryteriami kierowało się ministerstwo, proponując aż taką podwyżkę stawki VAT na wyroby ciastkarskie?

Odpowiadając na powyższe pytanie, uprzejmie informuję, że w okresie do dnia 31 grudnia 2010 r. wyroby sklasyfikowane (według Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług wprowadzonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 marca 1997 r. – Dz. U. Nr 42, poz. 264, z późn. zm.) w grupowaniu 15.81.1 „Pieczywo, wyroby piekarskie i ciastkarskie, świeże” podlegały opodatkowaniu 7-procentową stawką podatku od towarów i usług – na podstawie art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) w związku z poz. 25 załącznika nr 3 do tej ustawy.

Natomiast w dniu 1 stycznia 2011 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy zmieniającej ustawę o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) oraz ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578). Zmiany zawarte w ustawie z dnia 29 października 2010 r. dotyczą m.in. dostosowania przepisów ustawy o podatku od towarów i usług do nomenklatury i symboli statystycznych wynikających z Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, wprowadzonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 października 2008 r. (Dz. U. Nr 207, poz. 1293, z późn. zm.).

W trakcie prac legislacyjnych w parlamencie nad projektami ww. ustaw Główny Urząd Statystyczny wyjaśnił, że zarówno europejska klasyfikacja CPA, jak i PKWiU z 2008 r. nie definiują pojęcia wyrobów świeżych oraz wyrobów konserwowanych ani nie podają okresów przydatności do spożycia dla tych wy-

robów. Podobnie Nomenklatura Scalona (CN), będąca bazą pojęciową i merytoryczną m.in. „nowej PKWiU”, w zakresie ww. wyrobów nie zawiera ustaleń w tym zakresie.

Mając na uwadze, ażeby preferencyjna stawka podatku od towarów i usług objęła faktycznie świeże wyroby piekarskie i ciastkarskie, spośród zgłoszonych przez parlamentarzystów różnych propozycji wypracowano i przyjęto kryterium, w brzmieniu podanym w poz. 31 i 32 załącznika nr 3 oraz w poz. 23 załącznika nr 10 do ww. ustawy o podatku od towarów i usług.

W efekcie wprowadzonych ww. zmian zgodnie z art. 146a pkt 2 ww. ustawy o podatku od towarów i usług, w związku z poz. 32 załącznika nr 3 do tej ustawy, opodatkowaniu 8-procentową stawką podatku od towarów i usług w okresie od 1 stycznia do 31 marca 2011 r. podlegały wyroby ciastkarskie i ciastka, świeże, sklasyfikowane wg PKWiU z 2008 r. w grupowaniu 10.71.12.0, których data minimalnej trwałości, oznaczona zgodnie z odrębnymi przepisami, nie przekraczała 14 dni, a w przypadku oznaczania tych towarów zgodnie z odrębnymi przepisami wyłącznie terminem przydatności do spożycia termin ten również nie przekraczał 14 dni.

Jednocześnie należy zauważyć, że w trakcie prac legislacyjnych nad ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy Prawo o miarach (Dz. U. Nr 64, poz. 332) Senat uchwałą z dnia 16 marca 2011 r. przyjął poprawkę, zgodnie z którą w odniesieniu do wyrobów ciastkarskich i ciastek termin 14-dniowy został zastąpiony terminem 45-dniowym. Powyższa zmiana ustawy weszła w życie z dniem 1 kwietnia 2011 r.

W związku z powyższym obniżona stawka podatku od towarów i usług w wysokości 8% obowiązuje od 1 kwietnia 2011 r. na wyroby ciastkarskie i ciastka, świeże, sklasyfikowane wg PKWiU z 2008 r. w grupowaniu 10.71.12.0, których data minimalnej trwałości, oznaczona zgodnie z odrębnymi przepisami, nie przekracza 45 dni, a w przypadku oznaczania tych towarów zgodnie z odrębnymi przepisami wyłącznie terminem przydatności do spożycia termin ten również nie przekracza 45 dni (por. art. 1 pkt 33 lit. b ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o miarach – Dz. U. Nr 64, poz. 332).

W konsekwencji tylko wyroby ciastkarskie i ciastka, świeże, które nie spełniają ww. kryteriów, podlegają opodatkowaniu 23-procentową stawką podatku od towarów i usług.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza
oraz grupy posłów**

**w sprawie rozpoczęcia działań zmierzających
do zmiany niektórych z postanowień
ustaw regulujących ustrój i organizację
samorządów zawodowych (22114)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 18 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22114/11, interpelację pana posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie rozpoczęcia działań zmierzających do zmiany niektórych postanowień regulujących ustrój i organizację samorządów zawodowych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Art. 17 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że w drodze ustawy można tworzyć samorzady zawodowe reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytym wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla ich ochrony.

Nadanie pewnym zawodom charakteru zawodów zaufania publicznego oznacza, w rozumieniu konstytucji, ustawową dopuszczalność nakładania ograniczeń w zakresie dostępu do zawodu i jego wykonywania (art. 65 ust. 1 Konstytucji) oraz objęcie osób wykonujących takie zawody obowiązkiem przynależności do samorządu zawodowego (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 kwietnia 2006 r., K 6/06).

Działalność samorządów zawodowych finansowana jest ze składek członków. Ich uiszczanie jest jednym z podstawowych obowiązków samorządowych. Pogląd taki wyraził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 czerwca 2009 r. o sygn. akt SDI 4/09. Poszczególne pragmatyki zawodów prawniczych zawarte w ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r., Nr 189, poz. 1158, z późn. zm.), ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2006 r., Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.), ustawie z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.) oraz ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65, z późn. zm.) wskazują więc m.in. organy umocowane do określania i ustalania wysokości składek samorządowych.

Notariusze, zgodnie z art. 26 § 1 i 2 Prawa o notariacie, tworzą samorząd notarialny, który obejmuje izby notarialne i Krajową Radę Notarialną.

Zgodnie z art. 23 Prawa o notariacie notariusze opłacają, na potrzeby organów samorządu notarialnego, składki miesięczne, których wysokość na podstawie art. 40 § 1 pkt 8 cytowanej ustawy ustala co

rocznie Krajowa Rada Notarialna. Z kolei w myśl art. 30 § 1 pkt 6 Prawa o notariacie do zakresu działania walnego zgromadzenia notariuszy izby notarialnej należy ustalanie składek na inne określone cele.

Podkreślić należy, iż walne zgromadzenie notariuszy tworzą wszyscy notariusze danej izby (art. 30 § 3 ustawy Prawo o notariacie). Natomiast Krajowa Rada Notarialna składa się z notariuszy wybranych przez walne zgromadzenie notariuszy izb notarialnych (art. 39 § 1 Prawa o notariacie). Członkowie samorządu notarialnego mają zatem ustawowo zagwarantowaną możliwość – bezpośrednio lub pośrednio (przez swoich przedstawicieli) – decydowania o wysokości składki na potrzeby organów samorządu notarialnego czy na inne określone cele.

Uchwałą z dnia 18 grudnia 2010 r. nr VII/2010 Krajowa Rada Notarialna ustaliła wysokość miesięcznej składki na potrzeby samorządu notarialnego jako 2,5% pobranego wynagrodzenia za dokonane czynności notarialne, wyznaczając przy tym minimalną wysokość składki, tj. nie mniej niż 700 zł miesięcznie. W ten sposób ustalona wysokość składki jest bezpośrednio powiązana z wysokością wynagrodzenia pobranego przez notariusza. Zatem notariusz rozpoczynający swą działalność jest obciążony składką proporcjonalnie do pobranego wynagrodzenia.

Komornicy tworzą samorząd komorniczy, który obejmuje: Krajowy Zjazd Komorników, Krajową Radę Komorniczą, walne zgromadzenie komorników izb komorniczych oraz izby komornicze – art. 79 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Ustalanie składek miesięcznych na potrzeby samorządu komorniczego oraz zasad ich wydatkowania należy do Krajowej Rady Komorniczej (art. 25, art. 85 ust. 1 pkt 7 cyt. ustawy).

Członków Krajowej Rady Komorniczej wybierają walne zgromadzenia komorników izb komorniczych, zaś walne zgromadzenie tworzą wszyscy komornicy danej izby (art. 80 ust. 2, art. 88 ust. 4 ustawy), a zatem także komornicy – poprzez swoich przedstawicieli – mogą decydować o wysokości składki.

Uchwałą z dnia 9 lutego 2011 r. nr 746/IV Krajowa Rada Komornicza ustaliła wysokość składek miesięcznych na potrzeby samorządu komorniczego stosunkowo do przychodu opłat wykazanego w księdze pieniężnej za dany miesiąc. Omawiana składka przy przychodach do 200 tys. zł wynosi 1%, nie mniej jednak niż 400 zł. Natomiast od nadwyżki przychodu od 200 tys. zł do 300 tys. zł składka wynosi 2%, a od nadwyżki od 300 tys. zł do 400 tys. zł – 3%. Za każde następne 100 tys. zł przychodu składka wzrasta dodatkowo o kolejny 1%.

Odnosząc się natomiast do ustawowych regulacji określających kompetencje samorządu adwokatów, wskazać trzeba, że zgodnie z art. 2 Prawa o adwokaturze adwokaturę stanowi ogół adwokatów i aplikantów adwokackich. Zadaniem samorządu adwokackiego jest m.in. tworzenie warunków do wykonywania ustawowych zadań adwokatury oraz sprawowanie za-

rzędu majątkiem samorządu adwokackiego i rozporządzenie nim (art. 3 ust. 1 Prawa o adwokaturze).

Izbę adwokacką stanowią adwokaci i aplikanci adwokaccy mający siedzibę zawodową na terenie izby. Organem izby, uprawnionym zgodnie z art. 40 pkt 3 Prawa o adwokaturze do uchwalania budżetu izby i ustalania wysokości składek rocznych na potrzeby izby, jest zgromadzenie izby. Organ ten składa się z adwokatów wykonujących zawód oraz delegatów pozostałych adwokatów. Zatem o wysokości składki samorządowej decydują adwokaci – członkowie poszczególnych okręgowych izb adwokackich.

Podobnie uregulowane zostały kompetencje samorządu radcowskiego. Zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy o radcach prawnych samorząd ten jest niezależny i podlega tylko przepisom prawa. Członkami organów samorządu radcowskiego mogą być tylko radcowie prawni (art. 42 ust. 2 ustawy o radcach prawnych). Organem tego samorządu jest m.in. Krajowa Rada Radców Prawnych, która na podstawie art. 60 pkt 11 cyt. ustawy uprawniona jest do określania wysokości składki członkowskiej i zasad jej podziału. Krajową Radę Radców Prawnych stanowią prezes i członkowie wybierani przez krajowy zjazd radców prawnych oraz członkowie wybrani bezpośrednio przez zgromadzenia okręgowych izb radców prawnych, po jednym z każdej izby.

Uchwałą z dnia 10 grudnia 2010 r. nr 7/VIII/2010 r. Krajowa Rada Radców Prawnych określiła miesięczną wysokość składki członkowskiej radców prawnych na kwotę 78 zł, zaś składki członkowskiej aplikantów radcowskich na kwotę 20 zł miesięcznie.

Ustawy regulujące wykonywanie prawniczych zawodów zaufania publicznego nie określają wysokości miesięcznych składek na potrzeby samorządu zawodowego, a także nie odnoszą się do sposobu ich ustalania. Nie oznacza to jednak zaniedbania ustawodawcy w tym zakresie. Wskazany (pozaustawowy) sposób uregulowania omawianej materii przenoszący na organy samorządów zawodowych kompetencje ustalania wysokości składek z tytułu przynależności do samorządu jest przede wszystkim wyrazem poszanowania zasady samorządności zawodowej wynikającej z art. 17 ust. 1 Konstytucji RP. Utworzenie samorządu zawodowego prowadzi bowiem do przekazania jego organom wykonywania w określonym zakresie funkcji państwa. Brak ustawowej regulacji wysokości składek jest uzasadniony również tym, że ustawodawca nakłada na samorządy zawodowe szereg obowiązków, które są finansowane wyłącznie ze środków pochodzących od samorządu. Składki stanowią źródło finansowania działalności organów samorządów i są konieczne do realizowania zadań nałożonych na te samorządy. Przykładowo do zadań samorządu komorniczego należy m.in. przechowywanie akt spraw, w których postępowanie zostało zakończone oraz zbędnych urzędzeń ewidencyjnych. Obowiązek ten został nałożony na Krajową Radę Komorniczą (art. 85 ust. 1 pkt 16 w zw. z art. 37b ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji). Z kolei na Krajową

Radę Notarialną został nałożony m.in. obowiązek utworzenia i utrzymania systemu informatycznego do prowadzenia rejestru aktów poświadczenia dziedziczenia (art. 95i § 1 ustawy Prawo o notariacie).

Z powyższych obiektywnych względów należy uznać, iż wskazanie w ustawie wysokości składek miesięcznych na potrzeby samorządów zawodowych byłoby niezasadne. W ocenie ministra sprawiedliwości ustawowa regulacja wysokości składki na potrzeby samorządu zawodowego (określenie maksymalnej jej wysokości) stanowiłaby zbyt daleko idącą ingerencję w sferę samodzielności i niezależności samorządów i podważałaby zagwarantowaną konstytucyjnie ideę samorządności zawodowej.

W związku z powyższym brak jest podstaw do przyjęcia, że obecne regulacje prawne wymagają zmiany w celu ochrony interesów prawnych członków samorządu zawodowego. Należy podkreślić, że wysokość obciążeń z tytułu składek samorządowych uwarunkowana jest zakresem zadań wykonywanych przez samorządy i związanych z tym potrzeb finansowych, powiązana pozostaje przy tym z dochodami, które osiągają ich członkowie. Obecnie obowiązujące regulacje omawianej kwestii pozostawiają możliwość zmiany wysokości tych składek członkom samorządów. Zatem w przypadku zmiany potrzeb finansowych samorządów nie ma przeszkód, aby stosowne organy reprezentujące członków samorządu dokonały zmian wysokości składek, dostosowując je do aktualnych potrzeb i możliwości zarobkowych zainteresowanych.

Niezależnie od powyższego pragnę podkreślić, iż kwestia wysokości opłat związanych z wykonywaniem regulowanych zawodów prawniczych pozostaje w zainteresowaniu ministra sprawiedliwości szczególnie w zakresie związanym z ułatwieniem dostępu do zawodów prawniczych. Osoby, które ubiegają się o wpis na listę adwokatów lub radców prawnych, nie są członkami samorządów i przez to nie mają wpływu na kształtowanie opłat związanych z uzyskaniem prawa do wykonywania zawodu. Omawiane zagadnienie było zatem wielokrotnie przedmiotem działań podejmowanych przez ministra sprawiedliwości.

W tym miejscu nadmienić trzeba, iż w dniu 8 grudnia 2005 r. minister sprawiedliwości w trybie art. 14 ust. 1 Prawa o adwokaturze wniósł do Sądu Najwyższego skargę na uchwałę Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 8 października 2005 r. nr 29/2005 w sprawie pobierania składek i opat od osób ubiegających się o wpis na listę adwokatów. W wyroku z dnia 12 stycznia 2006 r., sygn. akt III ZS 2/05 Sąd Najwyższy wskazał, że obciążenie kandydatów do uzyskania wpisu na listę adwokatów opłatami związanymi z tym postępowaniem może następować jedynie na podstawie odpowiedniego stosowania przepisów działu IX ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) Opłaty i koszty postępowania. Ponadto koszty, którymi obciążana jest osoba ubiegająca się o wpis, mogą to być jedynie koszty rzeczywiście po-

niesione w związku ze sprawdzeniem spełniania przez kandydata przesłanek dopuszczalności wpisu, wpisaniem i wydaniem dokumentu potwierdzającego wpis.

W tym stanie rzeczy, na wniosek ministra sprawiedliwości, dnia 18 lutego 2006 r. Naczelna Rada Adwokacka podjęła uchwałę nr 34/2006, w której zaleciła organom izb adwokackich dostosowanie uchwał określających wysokość opłat związanych z wpisem na listę adwokatów do sytuacji powstałej po wskazanym wyroku.

Z inicjatywy ministra sprawiedliwości zostało zatem ukształtowane orzecznictwo w tym zakresie, które stało się ważne dla ustalania opłat i składek od kandydatów ubiegających się o wpis na listy adwokatów oraz radców prawnych.

Istniejące regulacje prawne nie wykluczają natomiast, aby w indywidualnych sprawach organy samorządu zawodowego rozważyły na wniosek zainteresowanych zasadność czasowego obniżenia należnej od nich składki, w sytuacji gdy obiektywne okoliczności uniemożliwiają uiszczanie jej w pełnej wysokości.

Reasumując, pragnę zapewnić, że minister sprawiedliwości w ramach przysługujących mu kompetencji poddaje ocenie wysokość ustalanych przez samorządy prawnicze opłat, mając na uwadze przede wszystkim te sytuacje, które związane są z umożliwieniem jak najszerszego dostępu do zawodów prawniczych. Zgodzić się bowiem należy z twierdzeniem, że organy samorządowe w takich sytuacjach nie powinny wyliczać i pobierać opłat w nadmiernej lub nieuzasadnionej wysokości.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Macieja Orzechowskiego
i Krzysztofa Tyszkiewicza**

**w sprawie wypłaty odszkodowań
za nieruchomości przejęte na mocy ustawy
Przepisy wprowadzające ustawy reformujące
administrację publiczną (22117)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak SPS-023-22117/11, przekazane przez ministra skar-

bu państwa pismem z dnia 19 kwietnia br, sygn. BM-EW-0701-199/11, dotyczące interpelacji panów posłów Macieja Orzechowskiego i Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie wypłaty odszkodowań za nieruchomości przejęte na mocy ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną uprzejmie przedstawiam informacje w tym zakresie.

Poruszona w interpelacji sprawa dotyczy przepisu art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872, z późn. zm.), którego celem było uregulowanie stanu prawnego nieruchomości zajętych pod drogi publiczne, a jednocześnie umożliwienie byłym właścicielom tych nieruchomości uzyskanie należnego odszkodowania.

Przepis art. 73 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że nieruchomości pozostające w dniu 31 grudnia 1998 r. we władaniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, niestanowiące ich własności, a zajęte pod drogi publiczne, z dniem 1 stycznia 1999 r. stały się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa lub właściwych jednostek samorządu terytorialnego za odszkodowaniem. Na jego podstawie nastąpiła regulacja powstałych w przeszłości stanów faktycznych. Dotyczyło to terenów zajętych niekiedy od kilkunastu lat pod drogi publiczne i jako takie funkcjonujących. Powyższa ustawa odnosi się do zaistniałych stanów faktycznych na dzień 31 grudnia 1998 r. i pozwoliła na szybkie uregulowanie stanu prawnego gruntów zajętych pod drogi publiczne, a właściwie na uzgodnienie stanu prawnego ze stanem faktycznym. Natomiast powyższy przepis nie zawiera regulacji, które mogłyby znaleźć zastosowanie w przyszłości do przejęcia praw do nieruchomości z przeznaczeniem jej na drogę.

W art. 73 ust 4 ustawy został określony termin na skuteczne zgłoszenie roszczenia. Wniosek o odszkodowanie należało złożyć w okresie od dnia 1 stycznia 2001 roku do dnia 31 grudnia 2005 r. Po upływie tego okresu roszczenie o odszkodowanie wygasło. Należy wskazać, że obowiązek wypłacania odszkodowań za grunty zajęte pod drogi publiczne na mocy art. 73 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, a także tryb, w jakim ustalanie oraz wypłacanie odszkodowań miało następować, był poddawany licznym analizom i ocenom wynikającym z wystąpień podmiotów zobowiązanych do wypłaty odszkodowania, właścicieli, których pozbawiono praw do nieruchomości, a także orzeczeń sądów administracyjnych oraz Trybunału Konstytucyjnego. W kwestii zgodności art. 73 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną z konstytucją, w szczególności z art. 21 i art. 64 ustawy zasadniczej, Trybunał Konstytucyjny zajmował stanowisko już wielokrotnie, między innymi w wyroku z dnia 20 lipca 2004 r., sygn. akt SK 11/02 (Dz. U. Nr 169, poz. 1782). W powołanym orzeczeniu trybunał stanął na stanowisku, że związana z pozbawieniem praw do nieruchomości

szczególna konstrukcja odszkodowania w kontekście odroczenia terminu wypłaty odszkodowania za przejęte z mocy prawa nieruchomości nie narusza konstytucyjnej zasady słusznego odszkodowania. Przywołany przepis art. 73 ust. 4 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, zdaniem trybunału: Tworzy mechanizm regulujący wywłaszczanie nieruchomości zajętych pod drogi publiczne, który powoduje pewne ograniczenie ekwiwalentności odszkodowania. Prowadzi do tego zarówno odsunięcie w czasie możliwości złożenia wniosku o wypłatę odszkodowania, ograniczenie okresu dochodzenia roszczenia, jak też brak określenia terminu zapłaty odszkodowania za wywłaszczoną nieruchomość oraz wyłączenie z zakresu czasowego waloryzacji okresu między dniem utraty własności a dniem ustalenia wysokości odszkodowania. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego rozwiązanie to pozostaje jednakże w granicach wyznaczonych przez konstytucyjny wymóg przyznania słusznego odszkodowania, którego słusność mierzy się nie tylko interesami podmiotu wywłaszczanego, lecz również znanymi ustawodawcy możliwościami władzy publicznej w zakresie sprostania wymaganiom związanym z uregulowaniem sytuacji prawnej nieruchomości zajętych pod drogi publiczne.

Ponadto w uzasadnieniu do ww. orzeczenia trybunał, odnosząc się do przyjętej w art. 73 omawianej ustawy konstrukcji prawno-proceduralnej, uznał, że umożliwiała ona swobodne ubieganie się o odszkodowanie za nieruchomości zajęte pod drogi publiczne. Zdaniem trybunału: Uprawnione podmioty (wywłaszczeni) miały możliwość dochodzenia swoich praw, czego jednak w odpowiednim czasie nie czyniły. Warto tu przypomnieć w pełni aprobowaną w demokratycznych państwach prawnych rzymską zasadę: *Ius civile vigilantibus scriptum est*, co oznacza, że prawo cywilne wymaga dbałości zainteresowanego o swoje prawa.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność. Dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłyby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swojej sytuacji prawnej. Przedawnienie roszczeń jest instytucją powszechnie znaną i istnieje ogólna świadomość społeczeństwa, że upływ czasu działa na niekorzyść osób zamierzających dochodzić roszczeń. Na powyższe wskazał między innymi Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 12 lutego 1991 r., sygn. akt III CRN 500/90, a także z dnia 12 września 2007 r., sygn. akt. I CSK 213/07.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, że wyznaczenie kolejnego (nowego) terminu umożliwiającego ubieganie się o odszkodowanie podważałoby zasadę stabilności prawa i ochronę praw nabytych, gdyż obecnie na Skarbie Państwa i jednostkach samorządu terytorialnego nie ciąży obowiązek wypłaty

odszkodowań, w związku z niezgłoszeniem roszczeń w ustawowym terminie.

Jednocześnie pragnę dodać, iż propozycja przedłużenia terminu na składanie wniosków o wypłatę odszkodowań za przejęte z mocy prawa nieruchomości zajęte pod drogi publiczne była skierowana w 2006 r. przez ówczesne Ministerstwo Budownictwa do uzgodnień międzyresortowych. Zaproponowano zmianę brzmienia art. 73 ust. 4 ustawy w zakresie przedłużenia terminu składania wniosków o odszkodowanie za nieruchomości zajęte pod drogi publiczne przejęte z mocy prawa, do dnia 31 grudnia 2010 r. Jednakże z uwagi na fakt, że powyższa propozycja nie uzyskała akceptacji w ramach uzgodnień międzyresortowych, odstąpiono od nowelizacji przedmiotowego przepisu.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że obecnie nie przewiduje się działań legislacyjnych mających na celu przywrócenie możliwości ubiegania się o odszkodowanie za nieruchomości objęte dyspozycją przepisu 73 ust 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną.

Przekazując Panu Marszałkowi powyższe informacje dotyczące przepisów ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, wyrażam nadzieję, że stanowią wyczerpujące i pełne wyjaśnienie kwestii wypłaty odszkodowań za grunty zajęte pod drogi publiczne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie trudnej sytuacji rzemieślników
w aspekcie ustawy o odpadach (22119)**

Odpowiadając na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska dotyczącą trudnej sytuacji rzemieślników w związku z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.), uprzejmie informuję.

Ustawa o odpadach zobowiązuje posiadacza odpadów do prowadzenia ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów zgodnie z przyjętym katalogiem odpadów i listą odpadów niebezpiecznych oraz do sporządzania

na formularzu zbiorczego zestawienia danych o rodzajach i ilości odpadów, o sposobach gospodarowania nimi oraz o instalacjach i urządzeniach służących do odzysku i unieszkodliwiania tych odpadów. Pragnę zauważyć, że ww. obowiązki wynikające z ustawy o odpadach nie są nowo wprowadzonymi obowiązkami, gdyż istnieją w polskim porządku prawnym już około 10 lat.

W 2010 r. ustawa z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 145) wprowadziła kary pieniężne w wysokości 10 000 zł m. in. za nieprowadzenie ewidencji odpadów oraz za niewywiązanie się z obowiązku sporządzania i przekazywania zbiorczego zestawienia danych, a także za wykonanie ww. obowiązku nieterminowo lub niezgodnie ze stanem rzeczywistym. Ponadto wprowadzenie omawianego przepisu wynikało z nałożonego w „Krajowym planie gospodarki odpadami 2010” na ministra środowiska zadania polegającego na przeprowadzeniu procesu legislacyjnego zmiany ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach m.in. w kierunku wprowadzenia środków dyscyplinujących przedsiębiorców, aby wywiązywali się z obowiązku składania zbiorczych zestawień danych.

Należy jednak ze szczególną stanowczością podkreślić, że w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw zgodnie z ustawą o odpadach, a w szczególności rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 11 grudnia 2001 r. w sprawie rodzajów odpadów lub ich ilości, dla których nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji odpadów, oraz kategorii małych i średnich przedsiębiorstw, które mogą prowadzić uproszczoną ewidencję odpadów (Dz. U. Nr 152, poz. 1735), funkcjonują liczne zwolnienia w zakresie konieczności prowadzenia ewidencji odpadów. Przepisy ww. rozporządzenia wymieniają zarówno rodzaje odpadów, jak i ich ilości, które najczęściej powstają w omawianej kategorii przedsiębiorstw w niewielkiej ilości, dla których nie ma konieczności prowadzenia ewidencji odpadów (np. zużyte tonery do drukarek, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, oleje silnikowe). Zwolnienie w zakresie prowadzenia ewidencji odpadów dotyczy również wytwórców odpadów komunalnych.

Powyższe regulacje są niezwykle istotne z punktu widzenia podlegania wspomnianej karze 10 tys. zł, bowiem wyłącznie podmiot prowadzący ewidencję odpadów jest zobowiązany również do przedkładania marszałkowi województwa zbiorczego zestawienia danych. Wynika stąd, że znaczna część małych i średnich przedsiębiorstw nie będzie podlegała omawianej karze, będą one bowiem w większości wytwórcami wyłącznie odpadów komunalnych lub odpadów wyszczególnionych we wspomnianym rozporządzeniu ministra środowiska (zwolnienia z obowiązku prowadzenia ewidencji).

Pragnę podkreślić, że gromadzone na podstawie zbiorczych zestawień danych dane określające stan gospodarki odpadami w Polsce są niekompletne i niejednokrotnie nie znajdują odzwierciedlenia w rzeczywistości. Wpływa to bardzo negatywnie zarówno na

możliwości planowania gospodarki odpadami w Polsce na wszystkich poziomach administracyjnych, jak i na wywiązywanie się Polski z obowiązków sprawozdawczych nakładanych przez prawo UE w poszczególnych dyrektywach. Sprawozdania państw członkowskich mają na celu wykazanie, iż dany kraj członkowski osiąga cele zawarte w określonej dyrektywie. Brak osiągnięcia tych celów może się wiązać z wszczęciem przez Komisję Europejską postępowań przeciwko Polsce. W zakresie gospodarki odpadami obowiązuje 12 dyrektyw, które zostały transponowane do krajowego porządku prawnego. W związku z powyższym niezwykle istotne jest rzetelne wywiązywanie się podmiotów gospodarujących odpadami z obowiązku prowadzenia ewidencji odpadów oraz sporządzania i przekazywania zbiorczych zestawień danych.

Odnosząc się do kwestii informowania o nowych przepisach, uprzejmie informuję, że na oficjalnej stronie internetowej Ministerstwa Środowiska (www.mos.gov.pl) zamieszczane były komunikaty informujące o obowiązkach sprawozdawczych wynikających z ustawy o odpadach oraz innych ustaw produkcyjnych, w tym ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, ustawy o bateriach i akumulatorach, ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych.

Z posiadanych informacji wynika również, że część urzędów marszałkowskich zamieszczało również podobne informacje na swoich stronach internetowych. Jednocześnie ani Ministerstwo Środowiska, ani urzędy marszałkowskie nie mają obowiązku informowania podmiotów o zmianach w przepisach.

Obecnie w Ministerstwie Środowiska są prowadzone prace związane z transpozycją dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. Urz. UE L 312 z 22.11.2008, str. 3). W projektowanej nowej ustawie o odpadach zaproponowano m.in. uelastycznienie przepisów karnych dotyczących nieprzestrzegania obowiązków w zakresie prowadzenia ewidencji i przekazywania zbiorczych zestawień danych.

Ponadto uprzejmie informuję, że w zakresie kar pieniężnych toczą się obecnie w Sejmie RP zaawansowane prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o odpadach (druki sejmowe nr 4012 i 4083). Projekt ten łagodzi karę pieniężną za niesporządzanie zbiorczego zestawienia danych do wysokości 500 zł, a w przypadku niedotrzymania wyznaczonego przez marszałka województwa terminu na dosłanie zaległego zestawienia – do wysokości 2000 zł. Projekt ustawy zakłada również, że kara może być wymierzana wielokrotnie, z tym że łączna wysokość kar pieniężnych za dany rok kalendarzowy nie może przekraczać 10 000 zł.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie stawki podatku VAT od usług
świadczonej przez stołówki szkolne (22120)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22120/11, przy którym przesłano interpelację pana posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie stawki podatku VAT od usług świadczonych przez stołówki szkolne, uprzejmie informuję.

Ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) został uchylony załącznik nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), zawierający wykaz usług zwolnionych od VAT. Jednocześnie uregulowania dotyczące tej tematyki zostały przeniesione do art. 43 cyt. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Przy określaniu nowego zakresu zwolnień odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, ustalając ich zakres z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W wyniku tych zmian od dnia 1 stycznia 2011 r., na mocy art. 43 ust. 1 pkt 26 ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu nadanym ww. ustawą z dnia 29 października 2010 r., zwolnieniem od podatku od towarów i usług objęto usługi świadczone przez:

a) jednostki objęte systemem oświaty w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, w zakresie kształcenia i wychowania,

b) uczelnie, jednostki naukowe Polskiej Akademii Nauk oraz jednostki badawczo-rozwojowe, w zakresie kształcenia na poziomie wyższym,

oraz dostawę towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane.

Stosownie do przepisu art. 43 ust. 17 ustawy o podatku od towarów i usług zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 26, nie ma zastosowania do dostawy towarów lub świadczenia usług ściśle związanych z usługami podstawowymi, jeżeli:

1) nie są one niezbędne do wykonania usługi podstawowej, zwolnionej z VAT,

2) ich głównym celem jest osiągnięcie dodatkowego dochodu przez podatnika, przez konkurencyjne wykonywanie tych czynności w stosunku do podatników niekorzystających z takiego zwolnienia.

Zwolnienie od VAT czynności ściśle związanych z ww. usługami w zakresie kształcenia i wychowania, zwolnionymi od podatku na podstawie art. 43 ust. 1

pkt 26 ustawy o podatku od towarów i usług, dotyczy wyłącznie czynności dokonywanych przez podmioty świadczące usługi podstawowe (vide: art. 43 ust. 17a ustawy o podatku od towarów i usług).

Omówione powyżej regulacje stanowią implementację do polskiego porządku prawnego przepisów art. 132 ust. 1 lit. i oraz art. 134 dyrektywy 2006/112/WE.

W celu udzielenia odpowiedzi na zawarte w interpelacji pytania dotyczące opodatkowania podatkiem od towarów i usług, w tym zastosowania zwolnienia z VAT dla usług świadczonych przez stołówki szkolne, konieczne jest dokonanie szczegółowej analizy zasad świadczenia tych usług w kontekście spełnienia omówionych wyżej przesłanek decydujących o zwolnieniu z opodatkowania tym podatkiem.

Należy przy tym wziąć pod uwagę, że w myśl art. 67a ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, ze zm.), w celu zapewnienia prawidłowej realizacji zadań opiekuńczych, w szczególności wspierania prawidłowego rozwoju uczniów, szkoła może zorganizować stołówkę.

Korzystanie z posiłków w stołówce szkolnej jest odpłatne – art. 67a ust. 2 ww. ustawy. Stosownie do art. 67a ust. 3 tej ustawy, warunki korzystania ze stołówki szkolnej, w tym wysokość opłat za posiłki, ustala dyrektor szkoły w porozumieniu z organem prowadzącym szkołę. Zgodnie z art. 67a ust. 4 cyt. ustawy o systemie oświaty, do opłat wnoszonych za korzystanie przez uczniów z posiłku w stołówce szkolnej, o których mowa w ust. 3, nie wlicza się wynagrodzeń pracowników i składek naliczanych od tych wynagrodzeń oraz kosztów utrzymania stołówki.

Jak wynika z tych regulacji, umożliwienie wyżywienia w szkole jest realizacją zadań szkoły, do jakich została powołana. Należy uznać, że świadczenie opieki polegającej na zapewnieniu żywienia i dożywiania dzieci i młodzieży na zasadach wynikających z ww. przepisów o systemie oświaty, w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług, jest traktowane jako usługa ściśle związana z usługami w zakresie kształcenia i wychowania.

W związku z powyższym przesłanki do objęcia zwolnieniem od podatku od towarów i usług, z zastrzeżeniem spełnienia pozostałych wymogów wymienionych w powołanych wyżej przepisach ustawy o podatku od towarów i usług, spełniałaby sprzedaż posiłków przez szkołę, jednakże tylko na rzecz uczniów tej szkoły.

W pozostałym zakresie znajdzie zastosowanie przepis § 7 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia ministra finansów z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz poz. 7 załącznika nr 1 do tego rozporządzenia, zgodnie z którym obniżoną do wysokości 8% stawkę podatku od towarów i usług stosuje się do usług związanych z wyżywieniem (PKWiU ex 56), z wyłączeniem sprzedaży:

1) napojów alkoholowych o zawartości alkoholu powyżej 1,2%,

2) napojów alkoholowych będących mieszaniną piwa i napojów bezalkoholowych, w których zawartość alkoholu przekracza 0,5%,

3) kawy i herbaty (wraz z dodatkami),

4) napojów bezalkoholowych gazowanych,

5) wód mineralnych,

6) innych towarów w stanie nieprzetworzonym opodatkowanych stawką, o której mowa w art. 41 ust. 1 ustawy.

Należy nadmienić, że na podstawie art. 113 ustawy o podatku od towarów i usług zwolnieni od tego podatku są podatnicy, u których wartość sprzedaży opodatkowanej (bez kwoty podatku) nie przekroczyła łącznie w poprzednim roku podatkowym kwoty 150 000 zł. Zwolnienie to stosuje się do momentu przekroczenia ww. kwoty w danym roku podatkowym. Ze zwolnienia podmiotowego nie mogą jednak korzystać podatnicy wykonujący czynności wymienione w art. 113 ust. 13 ww. ustawy (m.in. podatnicy dokonujący dostaw wyrobów z metali szlachetnych, towarów opodatkowanych podatkiem akcyzowym, świadczący usługi prawnicze). W przypadku korzystania przez podatnika z ww. zwolnienia podmiotowego nie przysługuje mu prawo do pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony.

Przedstawiając powyższe ogólne wyjaśnienia, należy zwrócić uwagę, że nie stanowią one interpretacji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.). Kwestię wydawania interpretacji regulują przepisy Ordynacji podatkowej. W przypadku wątpliwości co do zakresu stosowania przepisów podatkowych w indywidualnych sprawach zainteresowany podmiot może złożyć pisemny wniosek do ministra właściwego do spraw finansów publicznych z prośbą o interpretację prawa podatkowego (art. 14b–14p Ordynacji podatkowej). Składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego (art. 14b § 3 ww. ustawy).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Wenderlicha**

**w sprawie opóźnienia budowy trasy
średnicowej w Grudziądzu (22121)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22121/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Jerzego Wenderlicha w sprawie budowy trasy średnicowej w Grudziądzu, uprzejmie wyjaśniam, że resort infrastruktury dysponuje środkami jedynie na drogi krajowe, zarządzane przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad.

Zgodnie z art. 19 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) w granicach miast na prawach powiatu zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta. Do obowiązków zarządcy drogi zgodnie z art. 20 powołanej ustawy należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora.

Natomiast w kwestii opóźnienia realizacji budowy trasy średnicowej, etap III, który zapewni połączenie autostrady A1 z DK 55, uprzejmie wyjaśniam, że w ramach zadania zrealizowany będzie odcinek klasy GP o długości 2,4 km (w tym odcinek 300 m do granic miasta, za który odpowiedzialna jest GDDKiA). Wymaga to jednak zawarcia porozumienia z Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad prowadzi zaawansowane prace nad dokumentacją zgodnie z założeniami pierwotnymi. W roku 2008 wystąpiono o wydanie decyzji środowiskowej. Następnie po uzyskaniu postanowienia o konieczności sporządzenia raportu środowiskowego sporządzono i uzgodniono na KOPI raport oddziaływania na środowisko. W dniu 9 lutego 2010 r. przedmiotowy raport został złożony do prezydenta miasta Grudziądza. Prezydent w drodze obwieszczenia z dnia 15 lutego 2010 r. zawiadomił strony o wystąpieniu o uzgodnienie przedsięwzięcia. W dniu 9 czerwca 2010 r. prezydent Grudziądza wydał decyzję środowiskową dla zadania dotyczącego budowy drogi łączącej w Grudziądzu z DK 55 (decyzja stała się ostateczna).

Dokumentacja przygotowywana przez Generalną Dyrekcją Dróg Krajowych i Autostrad wpisuje się w założenia trasy średnicowej, a projektowana droga może stanowić jej element (tzw. III etap) i być realizowana w ramach PO IiŚ.

Projekt miasta Grudziądza pn. „Budowa trasy średnicowej, etap II – od ul. Droga Łąkowa do ul. Południowej i etap III – od węzła Grudziądz do

połączenia z drogą krajową nr 55” (koszt całkowity: 157,98 mln zł, kwota dofinansowania z UE: 128,55 mln zł) został umieszczony na liście podstawowej w ramach działania 8.2. PO IiŚ.

Miasto nie złożyło wniosku o dofinansowanie.

W dniu 10 marca 2011 r. odbyło się spotkanie w Ministerstwie Infrastruktury, na którym strony uzgodniły ostateczną treść porozumienia pomiędzy prezydentem Grudziądzą a GDDKiA, dotyczącego realizacji przedmiotowego zadania. Termin oddania inwestycji do użytkowania przewidywany jest na 31 grudnia 2012 r. Dalszy tryb postępowania reguluje porozumienie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Eugeniusza Czykwina**

**w sprawie wypłaty odszkodowań
osobom pokrzywdzonym w wyniku działań
grup zbrojnych w latach 1944–1956 (22124)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia br., znak: DSPA-4810-2451-(1)/11, interpelację posła Eugeniusza Czykwina dotyczącą wypłaty odszkodowań osobom pokrzywdzonym w wyniku działań grup zbrojnych w latach 1944–1956, a przekazaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 18 kwietnia br., znak: SPS-023-22124/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (druk nr 813) przewiduje rozszerzenie stosowania przepisów ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371, z późn. zm.) na osoby cywilne, które w wyniku działań polskich podziemnych formacji wojskowych lub organizacji niepodległościowych poniosły śmierć lub uszczerbek na zdrowiu z przyczyn narodowościowych, religijnych i rasowych.

Rada Ministrów negatywnie oceniła powyższy projekt ustawy.

Jak wskazano w stanowisku rządu do omawianego projektu, brakuje podstawy prawnej, by państwo polskie brało na siebie odpowiedzialność materialną za działania, których dopuścili się oddziały party-

zanckie, a które nie wchodziły w skład aparatu państwowego.

Ponadto, jak podniesiono w stanowisku rządu, przyznanie odszkodowań za działania niepodległościowego podziemia, a nieprzyznanie odszkodowań osobom (a w zasadzie członkom rodzin pozostałych po nich), które zostały zamordowane przez państwowy, komunistyczny aparat represji w latach 1944–1989 r., byłoby całkowicie sprzeczne z konstytucyjną zasadą sprawiedliwości społecznej. Żołnierze niepodległościowego podziemia, którzy zostali zabici czy trwale uszkodzeni na zdrowiu w toku walk zbrojnych z formacjami UB, KBW czy Ludowego Wojska Polskiego nigdy prawa do żadnych odszkodowań nie uzyskali. Również ofiary pacyfikacji przez władze komunistyczne manifestacji wolnościowych nigdy żadnych odszkodowań – na mocy ustawy – nie otrzymały.

Jak wskazano w stanowisku rządu, beneficjentami proponowanych rozwiązań byłyby również osoby, które doznały uszczerbku na zdrowiu lub które straciły bliskich w wyniku akcji odwetowych polskiego podziemia niepodległościowego, będących reakcją na ludobójcze akty oddziałów UPA dokonywane na ludności polskiej już po zajęciu danych terenów np. przez Armię Czerwoną w 1944 r. Jest rzeczą powszechnie znaną, że wobec barbarzyństwa ukraińskich nacjonalistów polskie podziemie dokonywało często akcji odwetowych, których ofiarami padały niejednokrotnie osoby cywilne (co nie oznacza, że niewinne, gdyż wiele z nich brało udział w mordowaniu Polaków, formalnie nie będąc członkami UPA czy innych ukraińskich organizacji). Zgodnie z proponowanymi rozwiązaniami osoby te uzyskiwałyby status kombatanta i prawo do odszkodowań. Należy wskazać, że fakt ten na pewno wywołałby powszechne oburzenie społeczne, jako że osoby trwale uszkodzone na zdrowiu przez oddziały UPA czy członkowie rodzin osób przez nich pomordowanych żadnych świadczeń od naszego państwa nie otrzymują.

Ponadto uprawnienia kombatanckie i odszkodowania uzyskiwałyby osoby cywilne narodowości ukraińskiej uszkodzone przez niepodległościowe podziemie, zaś osoby tak samo uszkodzone w latach 1944–1947 przez oddziały wojska czy KBW już nie, co naruszyłoby konstytucyjny imperatyw równego traktowania.

Mając na uwadze powyższe, a także biorąc pod uwagę bardzo licznie zgłaszane postulaty dotyczące zadośćuczynienia za krzywdy doznane w okresie wojny i po wojnie oraz stan budżetu państwa, pragnę uprzejmie poinformować, że brak jest możliwości podjęcia działań zmierzających do przyznania odszkodowań osobom pokrzywdzonym w wyniku działań grup zbrojnych w latach 1944–1956.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie zaniechania działań zmierzających
do likwidacji Zakładu Linii Kolejowych
w Kielcach (22125)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Henryka Milcarza (przesłaną przy piśmie nr SPS-023-22125/11 z dnia 18 kwietnia 2011 r.) w sprawie zaniechania działań zmierzających do likwidacji Zakładu Linii Kolejowych w Kielcach poniżej przedstawiam stanowisko w przedmiotowej kwestii.

Zmiany w otoczeniu gospodarczym wymuszają na każdym podmiocie, w tym również na PKP Polskich Liniach Kolejowych SA (PKP PLK SA), konieczność dostosowywania do sytuacji rynkowej. Spółka ta jest podmiotem prawa handlowego działającym jako samodzielny podmiot gospodarczy i wszelkie decyzje w zakresie bieżącego zarządzania leżą w kompetencji organu statutowego tej spółki.

Ze względu na aktualną sytuację Zarząd PKP PLK SA musi podejmować działania o różnym charakterze, także anty kryzysowe. Kluczowym ich celem jest wprowadzenie takich rozwiązań, związanych również z szeroko pojętą optymalizacją pracy, aby poprawić wynik finansowy spółki, m.in. poprzez ograniczenie kosztów i wydatków we wszystkich obszarach działalności.

Pragnę zauważyć, iż udzielenie szczegółowych odpowiedzi na postawione pytania, dotyczące m.in. zmiany struktury organizacyjnej spółki, skali planowanych zwolnień czy likwidacji odcinków linii kolejowych w województwie świętokrzyskim, na chwilę obecną nie jest możliwe. Do tej pory nie zostały podjęte żadne wiążące decyzje w przedmiotowych kwestiach.

Zgodnie z informacjami otrzymanymi od PKP PLK SA wyjaśniam, iż na chwilę obecną spółka, przy udziale firmy McKinsey & Company, opracowuje projekt diagnozy modelu biznesowego i średnioterminowego planu restrukturyzacji wraz z prognozą finansową w zakresie utrzymania i optymalizacji infrastruktury kolejowej. Projekt składa się z kilku faz i nie jest jeszcze zakończony. Aktualnie dokument ten jest na etapie opracowywania.

W pierwszej fazie projektu przygotowana została diagnoza spółki i wynikające z niej wnioski dotyczące potencjału optymalizacji kosztów. W chwili obecnej audytor zewnętrzny, firma McKinsey & Company, pracuje nad kolejną fazą projektu. Do współpracy, w charakterze obserwatorów, zostali zaproszeni również przedstawiciele partnerów społecznych.

Wszystkie materiały, jakie powstają w ramach tego dokumentu, mają charakter projektu wstępnego

i nie zostały jeszcze zaakceptowane przez zarząd, dlatego nie są przedstawiane na szerszym forum. Jednocześnie poprzez swoich obserwatorów organizacje związkowe mogą monitorować jego postępy.

Po zakończeniu kolejnej fazy projektu i akceptacji przez zarząd spółki materiały zostaną szerzej przedstawione partnerom społecznym, jak to miało miejsce w fazie pierwszej projektu, zgodnie z zapisami § 31 ust. 3 „Porozumienia w sprawie wzajemnych zobowiązań stron Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników PKP Polskie Linie Kolejowe SA”, zawartego 11 stycznia 2005 r.

Warto również zaznaczyć, iż sprawy dotyczące restrukturyzacji organizacyjnej znajdują się w kompetencjach zarządu tej spółki. Ponadto wśród członków Rady Nadzorczej PKP PLK SA są przedstawiciele głównych organizacji związkowych działających w spółce, w związku z czym partnerzy społeczni są w posiadaniu wszelkich informacji dotyczących form i etapów restrukturyzacji. Natomiast zgodnie z zapisami statutu PKP PLK SA walne zgromadzenie, w skład którego wchodzi m.in. minister infrastruktury reprezentujący Skarb Państwa, zatwierdza Regulamin Organizacyjny PKP PLK SA obejmujący strukturę organizacyjną spółki.

Reasumując, pragnę zapewnić, iż w Ministerstwie Infrastruktury prowadzone są intensywne prace polegające na zabezpieczeniu źródeł finansowania działalności spółki PKP PLK SA, a co za tym idzie – doprowadzeniu do jej stabilizacji zarówno finansowej, jak i organizacyjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie zagrożeń rozwoju
woj. świętokrzyskiego (22126)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Henryka Milcarza przesłaną przy piśmie nr SPS-023-22126/11 z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie zagrożeń rozwoju województwa świętokrzyskiego, poniżej przedstawiam stanowisko w przedmiotowej kwestii.

Na wstępie uprzejmie informuję, iż na chwilę obecną PKP Polskie Linie Kolejowe SA, przy udziale firmy McKinsey & Company, opracowuje projekt dia-

gnozy modelu biznesowego i średnioterminowego planu restrukturyzacji wraz z prognozą finansową w zakresie utrzymania i optymalizacji infrastruktury kolejowej. Dokument ten jest na etapie opracowywania i trudno tu mówić o jakichkolwiek planach reorganizacji struktury spółki, w szczególności likwidacji zakładów w Kielcach i Skarżysku Kamiennym. Ponadto bardziej dokładne informacje na ten temat przedstawiono przy piśmie nr TI-3as-0701-09/2001 w odpowiedzi na interpelację nr SPS-023-22125/11 z dnia 18 kwietnia 2011 r.

Co więcej, warto zauważyć, że na terenie województwa świętokrzyskiego prowadzone są następujące kolejowe inwestycje infrastrukturalne: modernizacja linii kolejowej nr 8 Warszawa Zachodnia – Kraków Główny Osobowy, odcinek Warszawa Okęcie – Radom – Kielce, modernizacja linii E65 na odc. Grodzisk Mazowiecki – Zawiercie (Centralna Magistrala Kolejowa), modernizacja linii nr 25 na odc. Skarżysko-Kamienna – Ocice. Prace remontowe prowadzone były również na dworcach kolejowych: Skarżysko-Kamienna, Starachowice Wschodnie, Jędrzejów, Włoszczowa.

Natomiast jeśli chodzi o realizację inwestycji drogowych, warto podkreślić, iż w dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r. W załączniku do ww. programu ujęte zostały m.in. inwestycje pn.: „Budowa drogi S7 Radom (Jedlińsk) – Skarżysko-Kamienna oraz odcinek Jędrzejów – gr. woj. świętokrzyskiego”. Są to inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem ostatecznego rozliczenia zadań realizowanych w ramach załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów. Inwestycje pn. „Budowa drogi S7 gr. woj. świętokrzyskiego – Kraków” oraz „Przebudowa drogi nr 73 Kielce – Wola Morawicka wraz z obwodnicą Morawicy i Woli Morawickiej”, w ramach której znajduje się przejście w Bilczy, zostały wpisane do załącznika nr 2 niniejszego programu. Realizacja tych inwestycji zostanie rozpoczęta po roku 2013.

Zakres rzeczowy zawarty w nowym programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

— Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

— ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

— uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych

z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Odnosząc się do kwestii źródeł finansowania zadań inwestycyjnych, należy wskazać, że w 2009 r. wprowadzony został nowy mechanizm finansowania dróg krajowych (ustawa z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym) oparty na środkach z Krajowego Funduszu Drogowego (KFD), który okazał się optymalnym sposobem na pozyskanie w sposób płynny niezbędnych środków na realizację zadań drogowych.

Zgodnie z wprowadzonymi rozwiązaniami aktualnie występują dwa źródła finansowania dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu):

— Krajowy Fundusz Drogowy – środki na budowę, przebudowę oraz prace przygotowawcze po otwarciu tytułów inwestycyjnych,

— budżet państwa – środki na remonty, prace przygotowawcze oraz utrzymanie i zarządzanie siecią drogową oraz na pozostałe wydatki inwestycyjne, tj. zadania kubaturowe.

Zmiany wprowadziły elastyczny model finansowania dróg krajowych przy jednoczesnym zapewnieniu efektywnego wykorzystania środków finansowych z budżetu Unii Europejskiej przewidzianych na realizację inwestycji w zakresie dróg o najwyższym standardzie, a także koncentracji w ramach Krajowego Funduszu Drogowego wszystkich środków przeznaczonych na inwestycje drogowe. Przyjęty system pozwala na optymalizację przepływów finansowych. Środki na inwestycje drogowe są zabezpieczane elastycznie w zależności od bieżących potrzeb w oparciu o roczny plan finansowy KFD.

Na zakończenie pragnę zapewnić, iż w resorcie infrastruktury prowadzone są intensywne prace legislacyjne i programowe zmierzające do realizacji

polityki państwa w zakresie rozwoju infrastruktury transportowej zarówno drogowej, jak i kolejowej na terenie całego kraju, bez marginalizacji poszczególnych regionów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie niewłaściwego sposobu reorganizacji
ZUS, który zagraża rozwojowi
polskiej przedsiębiorczości (22131)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22131/11, przy którym przekazano interpelację posła Marka Opióły w sprawie niewłaściwego sposobu reorganizacji ZUS, który zagraża rozwojowi polskiej przedsiębiorczości, uprzejmie informuję.

W przekazanej interpelacji wskazano na informację z płońskiego inspektoratu ZUS odnośnie do przeniesienia z dniem 1 lipca br. pionu dochodowego tego inspektoratu do Ciechanowa – jako działania będące konsekwencją przyjęcia nowego regulaminu wewnętrznego ZUS i „Strategii przekształceń ZUS w latach 2010–2012” (zwanej dalej strategią). Pan poseł przedstawił wątpliwości co do celowości redukcji pionów dochodowych w ramach inspektoratów, a co za tym idzie – oddalania od przedsiębiorców punktów, w których do tej pory rozwiązywali oni wszystkie kwestie związane z ubezpieczeniami społecznymi. Jak wskazano w ramach nowej strategii ZUS, przyjęto założenie, że likwidowane będą pionki dochodowe w tych inspektoratach ZUS, w których jest mniej niż 30 tys. ubezpieczonych. Poniżej przekazuję odpowiedzi na pytania skierowane do ministra gospodarki.

1. Jakie kroki podjęło Ministerstwo Gospodarki w celu zapobieżenia obciążenia polskich przedsiębiorców zmianami zaplanowanymi w ramach reorganizacji ZUS i likwidacji pionów dochodowych w inspektoratach posiadających mniej niż 30 tys. ubezpieczonych?

Dokument „Strategia przekształceń ZUS w latach 2010–2012” został opracowany w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych i dotyczy kwestii organizacyjnych ZUS, zatem, biorąc pod uwagę zakres dokumentu, nie podlegał on uzgodnieniom z Ministerstwem Gospodarki. Ponadto należy wskazać, że kwestie związane z nadzorem i organizacją pracy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie należą do kompetencji mini-

stra gospodarki. Na etapie tworzenia strategii przez ZUS do Ministerstwa Gospodarki nie były kierowane pisma wskazujące na ewentualne obciążenia polskich przedsiębiorców zmianami zaplanowanymi w ramach reorganizacji ZUS i likwidacji pionów dochodowych w inspektoratach posiadających mniej niż 30 tys. ubezpieczonych.

2. Czy Pan Minister podziela moje obawy, że utrudnianie przedsiębiorcom dostępu do specjalistów ZUS stanowić będzie realną barierę w rozwoju przedsiębiorczości?

Wg informacji ZUS zmiany zawarte w strategii z jednej strony związane są z rozwojem społeczeństwa informacyjnego i postępującą elektronizacją usług, z drugiej zaś – z rosnącymi oczekiwaniami wobec instytucji publicznych w zakresie racjonalności w wydatkowaniu środków publicznych i jakości świadczonych usług. Zgodnie ze strategią podjęte zostaną działania mające na celu zapewnienie jak najszerzej elektronizacji kontaktów klientów z ZUS – na poziomie porównywalnym z obsługą, z którą obywatele spotykają się na konkurencyjnych rynkach usług, np. sektora finansowego. Ponadto jednym z założeń strategii jest udoskonalenie, przy wykorzystaniu zoptymalizowanych procesów, modelu funkcjonowania całej organizacji, gwarantującego skuteczność i elastyczność działania. Realizacja strategii ma również, zdaniem ZUS, wpłynąć na podniesienie standardów gospodarowania środkami finansowymi. Udoskonalony zostanie system monitorowania kosztów, który zapewni przejrzystość ponoszonych wydatków oraz powiąże działania z kosztami, zgodnie z duchem wdrażanego w polskiej administracji budżetu zadaniowego.

Resort gospodarki nie dysponuje danymi oraz innymi informacjami, które umożliwiłyby ocenę, czy zmiany zawarte w strategii w zakresie likwidacji pionów dochodowych będą stanowić barierę w rozwoju przedsiębiorczości.

3. Czy przyjęte przez ZUS zmiany były konsultowane z Ministerstwem Gospodarki i czy są spójne ze strategią ministerstwa mającą na celu znoszenie barier dla przedsiębiorczości w Polsce?

Dokument „Strategia przekształceń ZUS w latach 2010–2012” został opracowany w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Strategia dotyczy kwestii organizacyjnych ZUS i nie podlegała uzgodnieniom z Ministerstwem Gospodarki. Strategia zawiera rozwiązania, które są zgodne ze strategią Ministerstwa Gospodarki mającą na celu znoszenie barier dla przedsiębiorczości w Polsce, m.in. zwiększenie stopnia elektronizacji kontaktu z klientem.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Ćwierza**

**w sprawie ograniczenia środków finansowych
przeznaczonych na refundację pracodawcom
wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie
społeczne pracowników zatrudnionych
w celu przygotowania zawodowego (22132)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Andrzeja Ćwierza przekazaną pismem z dnia 18 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-023-22132/11) w sprawie ograniczenia środków finansowych przeznaczonych na refundację pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy; samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych; zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia –

7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel 230 mln zł.

Zdaniem komendanta głównego OHP ustalona w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków na refundację wynosząca 170 mln zł nawet nie zabezpieczy w całości zobowiązań wynikających z już zawartych przez OHP umów z pracodawcami. Niezbędne środki Funduszu Pracy do pełnej realizacji wypłat na podstawie zawartych umów to kwota ponad 205,6 mln zł. W związku z powyższym deficyt środków na pokrycie wydatków związanych z podpisanymi już umowami wynosi 35,6 mln zł. Natomiast brakujące środki na refundację wynikające z wniosków zgłoszonych przez pracodawców w 2010 r. i zaopiniowanych pozytywnie przez OHP to kwota 113,7 mln zł. Dodatkowo szacuje się, że na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników uczestników OHP, którzy zostaną zrekrutowani w 2011 r., potrzebna będzie kwota 7,7 mln zł.

Ponadto środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obowiązkowe dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycje zmiany w funkcjonowaniu OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie

narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br.

Wdrożenie w życie ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rośnie w tempie ok. 2000 mln zł miesięczne. Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianym wyżej przekroczeniem II progu ostrożnościowego. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Decyzja w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy oraz zwiększenia jego wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej należy do ministra finansów. Tak przewiduje art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem, po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu. Istotnym elementem takiej decyzji jest więc opinia komisji Sejmu. Bez pozytywnej opinii komisji do spraw finansów publicznych Sejmu oraz zgody ministra finansów zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu nie jest możliwe.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o wyrażenie zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Z tą samą datą minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię Komisji Finansów Publicznych Sejmu. Do chwili obecnej taka opinia nie wpłynęła do resortu.

Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskami do ministra finansów i Komisji Finansów Publicznych Sejmu w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, tym razem o kwotę 1500 mln zł.

W dniu 13 kwietnia 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił także o wyrażenie zgody przez ministra finansów na dokonanie zwiększenia w planie finansowym Funduszu Pracy wydatków na

realizację umów w sprawie refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy.

Jak pan poseł słusznie podnosi – praktyczna nauka zawodu to jedna z najstarszych i najlepszych form nauki pozwalająca młodzieży zdobywać umiejętności zawodowe. Świadczą o tym m.in. wyniki egzaminów zawodowych, w których osoby objęte praktyczną nauką zawodu osiągają lepsze wyniki w porównaniu z osobami uczącymi się zawodu jedynie w szkole.

Aby ściślej powiązać kształcenie zawodowe z potrzebami rynku pracy, Ministerstwo Edukacji Narodowej przygotowuje obecnie modernizację kształcenia zawodowego. Służyć temu będzie m.in. wprowadzenie możliwości zgłaszania nowych zawodów do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego bezpośrednio przez organizacje pracodawców reprezentatywnych w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego.

Ponadto Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje następujące działania:

1) systemowe powiązanie szkolnictwa zawodowego z rynkiem pracy, w tym:

— wdrożenie mechanizmu skłaniającego szkoły do dostosowywania oferty edukacyjnej do potrzeb regionalnego rynku pracy i oczekiwań pracodawców;

— uelastycznienie struktury kształcenia zawodowego i systemu potwierdzania kwalifikacji;

2) zwiększenie dostępności i efektywności kształcenia zawodowego i zewnętrzne potwierdzanie jego efektów, w tym:

— włączenie szkół zawodowych w system kształcenia ustawicznego poprzez zawodowe kursy kwalifikacyjne.

Uzyskanie większej skuteczności i efektywności systemu kształcenia zawodowego oraz zharmonizowanie go z rynkiem pracy będzie możliwe poprzez wdrożenie następujących rozwiązań:

— modyfikację klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego z uwzględnieniem podziału zawodów na kwalifikacje oddzielnie potwierdzane w procesie kształcenia;

— wdrożenie zmodernizowanej podstawy programowej kształcenia w zawodach;

— konsolidację edukacji zawodowej i ustawicznej w centrach kształcenia zawodowego i ustawicznego, ujednoczenie cyklu edukacyjnego w zasadniczej szkole zawodowej na rzecz kształcenia trzyletniego oraz umożliwienie osobom dorosłym uzupełniania wykształcenia ogólnego, z równoczesnym zagwaranto-

waniem możliwości nabywania kwalifikacji zawodowych w formach kursowych;

— ujednoczenie systemu egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe i otwarcie go na efekty uczenia się formalnego, pozaformalnego i nieformalnego.

Przekazany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych w dniu 9 marca br. projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw uwzględniający modernizację systemu kształcenia zawodowego, a w szczególności wzmocnienie praktycznego przygotowania młodzieży do wykonywania zawodu, nie eliminuje tych rozwiązań, które dobrze sprawdzają się w dotychczasowej praktyce, w szczególności nie zmienia zasad przygotowania zawodowego młodocianych pracowników u pracodawców.

Na zakończenie należy jeszcze raz wyraźnie podkreślić – choć uznaję, że wspieranie kształcenia młodych ludzi odbywających przygotowanie zawodowe u pracodawców ma istotne znaczenie w realizacji kształcenia zawodowego, to jednak ograniczenie środków na refundację pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom nie wynika z decyzji ministra pracy, lecz okoliczności opisanych powyżej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Ćwierza**

**w sprawie likwidacji wydziałów pracy
w sądach rejonowych, na przykładzie
Sądu Rejonowego w Jaśle (22133)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Andrzeja Ćwierza w sprawie likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych, na przykładzie Sądu Rejonowego w Jaśle, przesłaną przy piśmie z dnia 18 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22133/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podnieść, że w Ministerstwie Sprawiedliwości prowadzone są systemowe prace racjonalizujące strukturę organizacyjną sądownictwa powszechnego, podjęte przede wszystkim w celu zapewnienia właściwego wykorzystania wysoko wyspecjalizowanej kadry orzeczniczej. W ramach wskazanych działań znoszone są niewielkie wydziały, w przy-

padku których poziom etatyzacji oraz wpływu spraw nie stanowi uzasadnienia dla potrzeby ich dalszego funkcjonowania.

Prace analityczne dotyczące oceny zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy zainicjowane zostały przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw na przestrzeni ostatnich lat (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.). W przypadku natomiast spraw cywilnych i karnych obserwujemy wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. W sądach rejonowych liczba wpływających spraw cywilnych wzrosła z 3 621 225 w roku 2000 do 7 277 033 w roku 2010, a spraw karnych z 819 800 w roku 2000 do 2 324 613 w roku 2010.

Przedstawione dane statystyczne wskazują na zmiany wielkości wpływu poszczególnych kategorii spraw i tym samym uzasadniają działania reorganizujące strukturę sądownictwa powszechnego, których celem było zapewnienie racjonalnego wykorzystania kadry orzeczniczej. Utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy nie było celowe i dlatego też podjęta została decyzja o ich likwidacji i przekazaniu spraw rozstrzyganych w tych komórkach organizacyjnych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek.

Oceną dotyczącą zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały między innymi sądy, w których etatyzacja pionu pracy w 2009 r. nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego. Sąd Rejonowy w Jaśle spełniał wskazane kryterium, gdyż etatyzacja w pionie pracy tej jednostki wynosiła zaledwie 0,23 etatu sędziowskiego. Wskazać należy, że tak niewielki poziom etatyzacji jest pochodną niskiej liczby spraw pracowniczych wpływających do omawianej komórki organizacyjnej. Dlatego też podjęta została decyzja o likwidacji Wydziału Pracy jasielskiego Sądu Rejonowego i przekazaniu spraw rozpoznawanych w tym wydziale do Sądu Rejonowego w Krośnie. Przedmiotowa reorganizacja została pozytywnie zaopiniowana przez prezesa Sądu Okręgowego w Krośnie.

Odnosząc się do kolejnych pytań sformułowanych w interpelacji, pragnę podkreślić, że omawiana zmiana organizacyjna została poprzedzona szczegółową analizą obejmującą zarówno liczbę wpływających spraw i obsadę orzeczniczą wydziałów pracy przeznaczonych do likwidacji, jak też komórki mające przejąć wpływ z tych wydziałów. Ponadto kwestie te były konsultowane z zainteresowanymi prezesami sądów okręgowych. W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości przeprowadzone analizy pozwalają na stwierdzenie, że reorganizacja polegająca na zniesieniu niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie powinna spowodować wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie spraw pracowniczych. Należy bowiem mieć na uwadze, że zniesione zostały wydziały pracy o niewielkim wpływie spraw, a odpowiednia do wpływu obsada orzecznicza komórek organizacyjnych przejmujących sprawy ze zlikwidowanych struktur daje gwarancję ich sprawnego rozstrzygnięcia. Niemniej

jednak wielkość wpływu spraw do sądów rejonowych o rozszerzonej właściwości miejscowej w sprawach pracowniczych będzie przedmiotem stałego monitoringu celem ewentualnego podjęcia stosownych decyzji kadrowych.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż zagwarantowane w konstytucji prawo do sądu realizowane być powinno przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy, co nie musi oznaczać niewielkiej odległości do siedziby sądu. W omawianym kontekście kwestie związane ze zwiększeniem fizycznej odległości do sądu nie mogą być postrzegane jako niosące istotne utrudnienie dla dochodzenia przez obywateli swych praw. W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości wnioski, jakie wypływają z analizy danych statystycznych, nie dają podstaw do wiązania spadku liczby spraw pracowniczych wpływających do sądów ze zmianami organizacyjnymi, lecz ze zmianami uwarunkowań gospodarczych i ekonomicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posłów
Tadeusza Arkita i Jana Musiała**

**w sprawie programu „Moje boisko – Orlik 2012”
(22137)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów na Sejm RP pana Tadeusza Arkita oraz pana Jana Musiała przekazaną pismem z dnia 18 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22137/11), w sprawie programu „Moje boisko – Orlik 2012”, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Ile boisk w tym programie zrealizowano do tychczas w Małopolsce oraz jakie środki z budżetu państwa zostały przekazane na realizację tych przedsięwzięć?

Ilość kompleksów boisk sportowych zrealizowanych w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” w Małopolsce oraz kwoty środków z budżetu państwa przeznaczonych na dofinansowanie budowy obiektów w ramach programu przedstawia poniższe zestawienie.

	Ilość zrealizowanych inwestycji w Małopolsce	Kwota środków z budżetu państwa przeznaczonych na realizację programu
2008	44	14 652 000 zł
2009	44	14 501 436 zł

2010, w tym:	45	
Kompleksy boisk Orlik	36	17 149 000,00 zł
Biały Orlik	2	463 700 zł
Remonty powodziowe	7	643 437,23 zł
Suma	133	47 409 573

2. W jakiej perspektywie czasowej przewidywane jest jeszcze funkcjonowanie tego programu oraz jakie są przewidziane środki w budżecie państwa?

Zabezpieczenie środków na realizację programu „Moje boisko – Orlik 2012” przewidziane zostało w projekcie budżetu państwa na 2012 r. Ministerstwo jako dysponent środków budżetowych i koordynator programu uzależnia jego późniejszą realizację od zainteresowania uczestnictwem w programie ze strony partnerów samorządowych, czyli samorządów województw i jednostek samorządu terytorialnego będących inwestorami w procesie budowlanym.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Tadeusza Arkita i Jana Musiała**

**w sprawie „Narodowego programu przebudowy
dróg lokalnych 2008–2011” (22139)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 kwietnia 2011 r. (nr SPS-023-22139/11) przekazującego interpelację posłów na Sejm RP pana Tadeusza Arkita oraz pana Jana Musiała w sprawie „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy wskazać, iż ustanowiony uchwałą nr 233/2008 Rady Ministrów z dnia 28 października 2008 r. „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” stanowi instrument pomocy rządu dla jednostek samorządu terytorialnego w rozwiązywaniu problemów związanych z przebudową, budową oraz remontami dróg lokalnych. Służy on wzmocnieniu zdolności inwestycyjnej samorządu lokalnego w obszarze drogownictwa poprzez wsparcie realizowanych w tym zakresie zadań gmin i powiatów środkami dotacji celowej z budżetu państwa. Od momentu wdrożenia w 2008 r. program ten spotkał się z bardzo dużym zainteresowaniem lokalnych wspólnot samorządowych. W dwóch pierwszych edycjach przedmiotowego programu w latach 2009–2010

udział wzięła ponad połowa wszystkich gmin i powiatów w Polsce.

W ramach programu na potrzeby inwestycyjne gmin i powiatów województwa małopolskiego w latach 2009–2011 przeznaczonych zostało łącznie 205,69 mln zł dotacji celowej z budżetu państwa. W latach 2009–2010, dzięki wykorzystaniu wsparcia z budżetu państwa w łącznej kwocie 134,08 mln zł, jednostki samorządu lokalnego województwa małopolskiego zrealizowały ogółem 112 inwestycji drogowych o całkowitej wartości 271,65 mln zł. Rządowa pomoc umożliwiła gminom i powiatom przebudowę 238 km, remont 176 km oraz budowę 10 km dróg lokalnych. Inwestycjami w ramach programu objęte zostały w województwie małopolskim łącznie 424 km dróg lokalnych, w tym 264 km dróg powiatowych i 160 km dróg gminnych.

Na podstawie zatwierdzonej przez ministra spraw wewnętrznych i administracji listy wniosków zgłoszonych przez gminy i powiaty województwa małopolskiego na 2011 r. do dofinansowania z budżetu państwa zakwalifikowane zostały dotychczas 44 zadania inwestycyjno-remontowe (29 na drogach gminnych i 15 na drogach powiatowych). Niezmieniona w stosunku do 2011 r. kwota dotacji z budżetu państwa, wynosząca 71,59 mln zł, przeznaczona zostanie na wsparcie inwestycji obejmujących łącznie co najmniej 204 km dróg lokalnych (130 km dróg powiatowych i 74 km dróg gminnych). Przeważająca większość zadań służyć będzie odbudowie i modernizacji dróg zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku ubiegłorocznej powodzi, która w szczególności sposobem dotknęła Małopolskę. Należy przy tym podkreślić, iż ogólny wymiar realizowanych dzięki rządowemu wsparciu inwestycji drogowych w województwie małopolskim ulegnie zapewne istotnemu zwiększeniu dzięki spodziewanym oszczędnościom przetargowym, które podobnie jak w latach ubiegłych umożliwią zakwalifikowanie dodatkowych wniosków jednostek samorządu lokalnego.

W całym okresie funkcjonowania „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” realizowanymi w jego ramach zadaniami inwestycyjno-remontowymi winno zostać objętych w województwie małopolskim łącznie ponad 620 km dróg lokalnych (ponad 390 km dróg powiatowych i ponad 230 km dróg gminnych). Ukończone dotychczas inwestycje drogowe oraz projekty przewidziane do realizacji w 2011 r. wpłyną na poprawę warunków oraz jakości życia mieszkańców gmin i powiatów województwa małopolskiego. Modernizacja i rozbudowa sieci dróg lokalnych przyczyni się do poprawy dostępności komunikacyjnej ośrodków będących lokalnymi centrami wzrostu gospodarczego, jak i obszarów dotychczas słabo dostępnych komunikacyjnie. Jednocześnie poprawa stanu technicznego lokalnej infrastruktury drogowej sprzyjać będzie podniesieniu poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Rozmiar lokalnych inwestycji drogowych realizowanych dzięki wsparciu środkami budżetu państwa

stanowi potwierdzenie znaczenia „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” jako skutecznej formy współdziałania rządu i samorządu terytorialnego na rzecz zaspokojenia zbiorowych potrzeb obywateli w sferze infrastruktury komunikacyjnej. Efekty wdrożenia programu wskazują na korzyści płynące z połączenia wysiłków wspólnot samorządowych oraz administracji rządowej podejmowanych w tak ważnym dla społeczności lokalnych obszarze drogownictwa. Wymierne rezultaty wykonania programu w kolejnych latach jego realizacji oraz ich udział w zaspokajaniu potrzeb społeczności lokalnych w zakresie dostępu do funkcjonalnej infrastruktury drogowej przemawiają za zasadnością kontynuacji wdrożonych w tym obszarze działań prorozwojowych po 2011 r. W tym celu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęte zostały prace nad przygotowaniem projektów dokumentów niezbędnych do wdrożenia nowego programu rządowego, który stanowiłby kontynuację „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”. Po przeprowadzeniu wymaganych konsultacji i uzgodnień w ramach obowiązującej procedury legislacyjnej planowane jest przedłożenie propozycji do rozstrzygnięcia przez Radę Ministrów, która podejmie ostateczną decyzję w przedmiocie kontynuacji programu wieloletniego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie użytkowania sprzętu medycznego
zakupionego z unijnych dotacji (22142)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Danieli Chrapkiewicz z dnia 6 kwietnia 2011 r., przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22142/11, w sprawie użytkowania sprzętu medycznego zakupionego z unijnych dotacji, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską), z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w traktacie każda pomoc udzielana przez państwo członkowskie lub ze źródeł państwowych w jakiegokolwiek formie, która narusza lub grozi naruszeniem konkurencji przez uprzywilejowanie niektórych przedsiębiorstw lub produkcji

niektórych towarów, jest niezgodna z zasadami wspólnego rynku w zakresie, w jakim wpływa ona negatywnie na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.

Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości wykonywanie usług medycznych kwalifikowane jest jako działalność gospodarcza niezależnie od tego, czy koszty świadczonych usług pokrywane są bezpośrednio przez pacjentów, czy też przez władze publiczne bądź fundusze zdrowia. W związku z tym na gruncie prawa wspólnotowego zarówno publiczne, jak i niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej traktowane są jak podmioty prowadzące działalność gospodarczą, a tym samym, co do zasady, podlegają przepisom o pomocy publicznej. Niemniej jednak przyjmuje się, że wsparcie ze środków publicznych zakładów opieki zdrowotnej w zakresie wykonywania usług w ramach gwarantowanych przez państwo świadczeń zdrowotnych (np. w ramach kontraktu z NFZ) nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi, tym samym nie stanowi więc niezgodnej z prawem pomocy publicznej.

Z tego też względu wsparcie w ramach XII priorytetu Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ): Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia skierowane zostało do publicznych i niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej udzielających świadczeń w ramach publicznego systemu ochrony zdrowia, z wyłączeniem zakładów lecznictwa uzdrowiskowego. W ramach ww. priorytetu o dofinansowanie mogły ubiegać się (postępowania konkursowe zostały już zakończone) zarówno publiczne, jak i niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej posiadające umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartą z oddziałem wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia bądź udzielające świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych na podstawie innych tytułów. Poszczególne inwestycje realizowane ze środków UE nie dotyczą jednak całego obszaru zakładu opieki zdrowotnej. Zobowiązanie zatem do wykorzystywania zakupionego sprzętu bądź wybudowanej infrastruktury wyłącznie w ramach publicznego systemu ochrony zdrowia dotyczy części działalności medycznej danego zakładu opieki zdrowotnej objętej projektem.

Ponadto wskazać należy, że większość środków wydatkowanych w ramach XII priorytetu PO IiŚ przeznaczona jest na wsparcie systemu ratownictwa medycznego (ambulanse, ładowiska, szpitalne oddziały ratunkowe, centra urazowe, centra powiadamiania ratunkowego, bazy Lotniczego Pogotowia Ratunkowego), w ramach którego nie jest możliwe komercyjne udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Kwota ta wynosi 857 420 tys. zł, podczas gdy kwota przeznaczona na wsparcie inwestycji w infrastrukturę ochrony zdrowia o znaczeniu ponadregionalnym wynosi 538 340 120 zł.

Mając na uwadze powyższe, jak również fakt, że w chwili obecnej beneficjentami XII priorytetu PO IiŚ – oprócz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej – są podmioty, które zdecydowały o utworzeniu spółek prawa handlowego prowadzących niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej w miejsce zlikwidowanych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, pragnę podkreślić, iż prawo wspólnotowe nie zagraża reformie służby zdrowia.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w celu uniknięcia zarzutu wystąpienia niezgodnej z prawem pomocy publicznej, przy składaniu wniosku o dofinansowanie wymagane było od potencjalnego beneficjenta złożenie oświadczenia, że działa on w publicznym systemie ochrony zdrowia (tj. posiada kontrakt z NFZ na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zbieżny z przedmiotem realizacji projektu/udziela świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych na podstawie innych tytułów) oraz zobowiązuje się do niewykorzystywania infrastruktury uzyskanej w ramach projektu do odpłatnego udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez okres trwałości projektu, tj. 5 lat od zakończenia realizacji inwestycji. Zatem wszyscy beneficjenci zostali poinformowani już w momencie składania wniosku o dofinansowanie odnośnie do zobowiązania do wyłącznego użytkowania infrastruktury powstałej w ramach projektów do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w publicznym systemie ochrony zdrowia, tj. na podstawie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z dyrektorem oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia lub ze środków publicznych uzyskanych na podstawie innych tytułów. Zgodnie zaś z umowami o dofinansowanie beneficjenci zobowiązywali się do realizowania projektu zgodnie z wnioskiem o dofinansowanie, którego integralną część stanowiło ww. oświadczenie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Burego s. Józefa**

**w sprawie sposobu naliczania opłat
za gaz ziemny dostarczony przez PGNiG
do odbiorców indywidualnych (22144)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną interpelacją posła Jana Burego (znak pisma SPS-023-22144/11 z dnia 18 kwietnia 2011 r.) w spra-

wie sposobu naliczania opłat za gaz ziemny przedstawiam poniższe informacje.

Zasady, na podstawie których przedsiębiorstwa energetyczne kalkulują ceny i stawki opłat z tytułu dostaw gazu ziemnego, zostały określone przepisami prawa: ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne¹⁾, zwaną dalej Prawem energetycznym, oraz rozporządzeniem ministra gospodarki z dnia 6 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi²⁾, zwanym dalej rozporządzeniem taryfowym.

Zgodnie z przepisami Prawa energetycznego (art. 47 ust. 1) przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność w zakresie dostarczania paliw gazowych same ustalają odpowiednio taryfy dla paliw gazowych (w tym zasady klasyfikacji odbiorców do grup taryfowych), które podlegają zatwierdzeniu bądź odmowie zatwierdzenia przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE) w przypadku, gdy stwierdzi, że zostały ustalone niezgodnie z zasadami i przepisami (art. 44–46 Prawa energetycznego).

Szczegółowe regulacje dotyczące kształtowania i struktury taryfy zawarte w rozporządzeniu taryfowym określają z kolei m.in. rodzaje cen i stawek opłat, jakie przedsiębiorstwo gazowe zobowiązane jest ustalić w swojej taryfie (§ 4) oraz kryteria, które musi uwzględnić dokonując podziału odbiorców na grupy taryfowe (§ 5 ust. 1).

W taryfie Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa SA (PGNiG) grupy taryfowe oraz kwalifikacja odbiorców pobierających gaz z sieci dystrybucyjnych (a więc również odbiorców grup W-1–W-4) są identyczne jak w taryfach spółek dystrybucyjnych Grupy Kapitałowej PGNiG (Operatorzy Systemów Dystrybucyjnych – OSD). Przy czym koszty eksploatacji sieci, w tym koszty związane z przyłączeniem odbiorców, które nie są pokryte przez wniesione przez nich opłaty za przyłączenie, koszty utrzymania inkasentów (którzy z różną częstotliwością odczytują gazomierze) oraz pracowników odpowiedzialnych za dotrzymywanie przez odbiorców warunków umów zależą od wielkości i charakterystyki poboru przez nich gazu (określoną poprzez roczną ilość pobieranego gazu, nierównomierność jego poboru w czasie oraz godzinową moc lub dobową ilość odbieranego gazu) i uzasadniają dokonany przez OSD podział odbiorców na grupy taryfowe w zależności od mocy umownej, a w przypadku odbiorców gazu wysokometanowego o mocy nie wyższej niż 10 m³/godz. dodatkowo – w zależności od rocznej ilości pobieranego gazu.

PGNiG, które wykonuje działalność w zakresie obrotu paliwami gazowymi i świadczy usługę kompleksową – stosownie do postanowień § 4 ust. 5 rozporządzenia taryfowego – ustaliło w swojej taryfie (dla poszczególnych grup taryfowych³⁾) ceny paliw

gazowych, stałe i zmienne stawki opłat sieciowych oraz stawki opłat abonamentowych, przestrzegając przy tym zasad ich kalkulacji określonych w § 32 ust. 3 powołanego rozporządzenia.

Stale stawki opłat sieciowych, które dla odbiorców o skrajnych poborach gazu w grupach wskazanych przez posła Burego, tj. grupach W-1–W-4, są przyczyną znacznych różnic między opłatami, jakimi odbiorcy ww. grup są obciążani – pokrywają koszty stałe zakupu przez PGNiG usług przesyłania i dystrybucji. Stałe koszty magazynowania (które stanowią 95% kosztów ogółem) są przez PGNiG całkowicie uzmienniane. Wysokość stałych stawek sieciowych dla danej grupy taryfowej jest sumą stałej stawki opłaty dystrybucyjnej i stawki opłaty abonamentowej z taryfy danego OSD powiększoną o stałe koszty usługi przesyłowej przypisane danej grupie, a następnie odniesione do mocy wykorzystywanej przez tę grupę, z uwzględnieniem niejednoczesności poboru gazu przez zakwalifikowanych do niej odbiorców.

Złagodzenie różnic w opłatach za gaz dla odbiorców, których poziom zużycia znajduje się w dolnych zakresach przedziałów określonych dla danej grupy taryfowej, mogłoby nastąpić poprzez uzmiennienie stałych stawek opłat sieciowych, ale w chwili obecnej decyzję taką może podjąć jedynie samo przedsiębiorstwo PGNiG.

Niemniej jednak w trakcie toczącego się postępowania o zatwierdzenie taryfy PGNiG, która weszła w życie z dniem 1 czerwca 2010 r., prezes URE zwrócił się do tego przedsiębiorstwa o zminimalizowanie omawianej uciążliwości systemu taryfowego. Jako możliwe kierunki poszukiwania rozwiązań zasugerował rozszerzenie zakresów zużycia, kwalifikujących odbiorców do poszczególnych grup taryfowych lub pozostawienie odbiorcom grup W-1–W-4 swobody wyboru grupy taryfowej, według której chcą być rozliczani. PGNiG nie przyjęło ww. sugestii z uwagi na niepewność uzyskania planowanych przychodów w sytuacji, gdy ilość dystrybuowanego gazu będzie niższa niż przyjęta do kalkulacji stawek sieciowych. Taką rekompensatę mogłaby stanowić marża uwzględniana w przychodzie stanowiącym podstawę kalkulacji ww. stawek, na co jednak obecne przepisy nie zezwalają.

Niezależnie od powyższego informuję również, że możliwość wyboru grupy taryfowej przez odbiorców kwalifikujących się do grup W-1–W-3 obowiązywała w Karpackiej Spółce Gazownictwa oraz Pomorskiej Spółce Gazownictwa (KSG oraz PSG), które do końca czerwca 2007 r. obsługiwały odbiorców przyłączonych do ich sieci, dostarczając im gaz ziemny wysokometanowy. Od lipca 2007 r. wskazane przedsiębiorstwa zajmują się wyłącznie dystrybucją gazu powierzanego im przez PGNiG do przesłania sieciami, których są właścicielami. Związane to było z wdrożeniem dyrektywy 2003/54/WE⁴⁾ (tzw. II pakiet ener-

¹⁾ Dz. U z 2006 Nr 89, poz. 625.

²⁾ Dz. U. Nr 28, poz. 165.

³⁾ Do których odbiorcy zostali zakwalifikowani w zależności od poziomu kosztów uzasadnionych, ponoszonych przez to przedsiębiorstwo w związku z dostarczaniem im paliw gazowych.

⁴⁾ Komisja Europejska dała państwom członkowskim czas na wdrożenie dyrektywy 2003/54/WE do dnia 1 lipca 2004 r. z możli-

getyczny), a konkretnie z koniecznością wydzielenia operatorów systemów dystrybucyjnych niezajmujących się sprzedażą gazu.

Do lipca 2007 r. zarówno KSG, jak i PSG tak kształtowały swoje taryfy, że koszty stałe (w tym koszty stałe zakupu usług przesyłowych) w większym stopniu niż pozostałe cztery spółki Grupy Kapitałowej PGNiG, tj. Dolnośląska, Górnośląska, Mazowiecka oraz Wielkopolska Spółka Gazownictwa były uzmienniane. Takie działanie sprawiało, że średnie ceny dostawy dla odbiorców o skrajnych poborach w grupach W-1 i W-2 oraz W-2 i W-3 były zbliżone, co umożliwiała podjęcie decyzji o dopuszczeniu do dowolnego wyboru grupy przez odbiorców grup W-1–W-3. W pozostałych spółkach udział opłat stałych w łącznych opłatach za świadczone usługi dystrybucji był wyższy, czego następstwem była różnica w średnich cenach dostawy dla odbiorców o skrajnych poborach w grupach, a w konsekwencji niedopuszczenie do możliwości swobodnego wyboru grupy przez odbiorców.

Od lipca 2007 r. PGNiG przejęło od ww. spółek obsługę odbiorców przyłączonych do ich sieci i w ramach ujednolicania stosowanych zasad w stosunku do wszystkich odbiorców – w taryfie, która weszła w życie w 2009 r. – zniósło możliwość wyboru grupy taryfowej przez odbiorców przyłączonych do sieci KSG oraz PSG. Od tego czasu kwalifikacja do grupy taryfowej dokonywana jest przez to przedsiębiorstwo na podstawie ustalonych przez niego zasad, bez jakichkolwiek od nich odstępstw.

Przedkładając powyższe informacje wyrażam nadzieję, że będą one stanowiły wyczerpującą odpowiedź na zgłoszone przez pana posła pytania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

wością odroczenia wejścia w życie przepisu art. 15(1) – wydzielenie operatorów systemów dystrybucyjnych – maksymalnie do dnia 1 lipca 2007 r., z czego Polska skorzystała. Dyrektywa została formalnie zaimplementowana do ustawodawstwa polskiego w drodze nowelizacji Prawa energetycznego ustawą z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 552). Ostatnia grupa odbiorców końcowych, tj. gospodarstwa domowe, zyskała zatem prawo wyboru sprzedawcy z dniem 1 lipca 2007 r. Z tym samym dniem dokonano formalnego wydzielenia operatorów systemów dystrybucyjnych z przedsiębiorstw zintegrowanych.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Waśki**

**w sprawie projektu ustawy o rzeczach
znalezionych oraz zmianie
niektórych innych ustaw (22145)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Waśki przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 18 kwietnia 2011 r. nr SPS-023-22145/11, dotyczącą projektu ustawy o rzeczach znalezionych oraz zmianie niektórych innych ustaw, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Wyrokiem z dnia 16 marca 2004 r., sygn. K 22/03 (OTK ZU nr 3/A/2004, poz. 20), Trybunał Konstytucyjny uchylił art. 6 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o likwidacji niepodjętych depozytów i nieodebranych rzeczy (Dz. U. Nr 41, poz. 184, z późn. zm.). Uchylenie wspomnianego przepisu dekretu z 1954 r. spowodowało utratę mocy obowiązującej rozporządzenia Rady Ministrów wydanego na jego podstawie (rozporządzenie z dnia 16 marca 1971 r. w sprawie orzekania o przejściu depozytów na własność Skarbu Państwa, Dz. U. Nr 7, poz. 78, z późn. zm.). Ponadto w związku ze zmianą niektórych upoważnień ustawowych do wydawania aktów normatywnych utraciły moc obowiązującą akty wykonawcze regulujące postępowanie z rzeczami znalezionymi w środkach transportu publicznego i budynkach publicznych. Powyższe skutkowało powstaniem luki prawnej, której w zakresie dotyczącym postępowania z rzeczami znalezionymi nie wyeliminowało uchwalenie ustawy z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. Nr 208, poz. 1537).

Konieczność wprowadzenia nowych unormowań, uzasadniona powyższymi względami, stanowiła przesłankę dla sformułowania propozycji zmian także kodeksowej regulacji dotyczącej rzeczy znalezionych, w szczególności w zakresie skutków znalezienia cudzej rzeczy i jej nieodebrania przez osobę uprawnioną. Najogólniej mówiąc, zmiany w tym zakresie polegają na dostosowaniu przepisów o rzeczach znalezionych do aktualnych warunków społeczno-gospodarczych.

Trzeba podkreślić, że w pozostałym zakresie projekt ustawy, co do zasady, powtarza obowiązujące regulacje art. 183–189 Kodeksu cywilnego oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie rzeczy znalezionych (Dz. U. Nr 22, poz. 141, z późn. zm.). Podobnie jak dotychczasowe przepisy, projektowana regulacja uwzględni różne przypadki znalezienia rzeczy, jak też zróżnicowany charakter tych rzeczy.

Również przewidziane projektem ustawy zadania starosty, co do zasady, są nowymi zadaniami. Zada-

nia te – dotyczące przechowywania rzeczy znalezionych, ich przechowywania i poszukiwania osób uprawnionych – starosta, jako organ właściwy, wykonuje także obecnie (§ 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1966 r. oraz art. 94 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, Dz. U. Nr 133, poz. 872).

Projekt utrzymuje również zasadę wyrażoną w obowiązującym art. 183 § 2 K.c., zgodnie z którą regulację dotyczącą rzeczy znalezionych należy odpowiednio stosować do rzeczy porzuconych bez zamiaru wyzbycia się własności, jak również do zwierząt, które zabłąkały się lub uciekły.

Projekt ustawy o rzeczach znalezionych oraz zmianie niektórych innych ustaw – w stosunku do obecnego stanu prawnego – nie przewiduje nowych obowiązków starostów, które uzasadniałyby wzrost poziomu wydatków jednostek samorządu terytorialnego. Projekt nie zawiera również odmiennych regulacji dotyczących sposobu przechowywania rzeczy znalezionych, rzeczy porzuconych lub zwierząt, które zabłąkały się lub uciekły.

Wypada podkreślić, że zgodnie z proponowaną regulacją poniesione przez właściwy organ administracji publicznej koszty przechowywania lub sprzedaży rzeczy oraz utrzymania jej w należytym stanie, a także koszty poszukiwań osoby uprawnionej do odbioru rzeczy, do wysokości wartości rzeczy w dniu odbioru, obciążają osobę uprawnioną do odbioru (projektowany art. 10). Przepis ten odsyła w tym przypadku do odpowiedniego stosowania art. 461 § 1 K.c. o prawie zatrzymania, uzależniając tym samym zwrot rzeczy osobie uprawnionej do odbioru od uiszczenia przez nią wskazanych kosztów.

Projekt ustawy o rzeczach znalezionych oraz zmianie niektórych innych ustaw został uzgodniony z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Ołowskiego**

**w sprawie inwentaryzacji bobrów europejskich
w związku z odstrzałem redukcyjnym
tego gatunku na terenach wałów
przeciwpowodziowych na Żuławach (22146)**

Odpowiadając na interpelację posła Piotra Ołowskiego z dnia 11 kwietnia 2011 r. w sprawie inwentary-

ryzacji bobra europejskiego w związku z odstrzałem redukcyjnym tego gatunku na terenach wałów przeciwpowodziowych na Żuławach, przekazaną przez Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pismem z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22146/11, przekazuję poniższą informację.

Bóbr europejski (*Castor fiber*) podlega ochronie w większości krajów europejskich na podstawie dwóch aktów prawnych. Pierwszym jest konwencja berneńska (Dz. U. z 1996 r. Nr 58, poz. 263), gdzie bóbr umieszczony jest w III załączniku obejmującym chronione gatunki fauny. Zgodnie z art. 7 konwencji, strony powinny regulować przepisami wszelką eksploatację dzikiej fauny wymienionej w załączniku III, tak aby populacja nie była zagrożona. Drugim aktem prawa europejskiego jest dyrektywa 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory – dyrektywa siedliskowa. Bobra umieszczono tam w załączniku II określającym gatunki roślin i zwierząt będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, których ochrona wymaga wyznaczenia specjalnych obszarów ochrony, jak również w załączniku V, gdzie ujęto gatunki zwierząt i roślin, których pozyskiwanie ze stanu dzikiego i eksploatacja jest możliwa, pod warunkiem że populacja tych gatunków zostanie zachowana we właściwym stanie ochrony.

Bóbr europejski objęty jest częściową ochroną gatunkową mocą rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237).

Zgodnie z art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.), regionalny dyrektor ochrony środowisk wobec braku rozwiązań alternatywnych i jeśli nie spowoduje to zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów oraz gdy zachodzi jedna z przesłanek, o których mowa w art. 56 ust. 4 pkt 1–8 ww. ustawy, może wydawać zezwolenia na chwytanie celem przemieszczenia osobników w inne miejsce lub też zezwolenie na niszczenie jego siedlisk, tam i żeremi lub zabijanie osobników. Jedynie w przypadku gdy zakres zezwolenia obejmuje kilka województw, zgodę wydaje generalny dyrektor ochrony środowiska.

W 2010 r. wydano 124 decyzje na zabicie 1874 osobników bobra europejskiego. Zrealizowano odstrzał 366 osobników.

Obecnie nie prowadzi się monitoringu rozwoju populacji bobra. W grudniu 2010 r. została odebrana ekspertyza, która posłużyć ma stworzeniu strategii gospodarowania populacją bobra europejskiego. Obecnie trwają prace nad przygotowaniem projektu ww. strategii. Strategia określi m.in. metodykę monitoringu liczebności populacji bobra europejskiego oraz sposoby przewidywania zmian liczebności populacji tego gatunku. W założeniach dokument ten pozwolić ma na zaplanowanie długoterminowych zabiegów

przyczyniających się do zachowania ciągłości populacji gatunku na określonym poziomie liczebnym, przy zastosowaniu odpowiednich metod zapobiegających powstawaniu szkód w gospodarce człowieka, w tym również na terenach urządzeń przeciwpowodziowych.

Należy mieć jednak na uwadze, iż szkody w wałach przeciwpowodziowych nie są wyrządzane wyłącznie przez bobry. Bóbr europejski kopie nory w konstrukcjach ziemnych jedynie wówczas, gdy graniczą one bezpośrednio z wodą, tak by wejście do nory mogło znajdować się pod powierzchnią wody. Bobry nie stanowią zatem zagrożenia dla wałów oddalonych od normalnego nurtu rzeki. Innymi gatunkami zwierząt, które mogą kopać nory w wałach przeciwpowodziowych, są m.in.: lisy, jenoty, norki amerykańskie.

Ponadto należy nadmienić, że z uwagi na dużą populację bobra w Polsce sama redukcja liczby osobników w danym miejscu, nawet przez okres całego roku kalendarzowego, nie rozwiąże problemu szkód powodowanych przez ten gatunek, gdyż coraz to nowe rodziny tych ssaków będą zajmować korzystne dla siebie miejsca. W związku z powyższym bardzo ważnym działaniem jest długofalowe zabezpieczenie budowli wodnych już na etapie ich budowy lub w trakcie remontów, przynajmniej na najbardziej newralgicznych dla ochrony systemu przeciwpowodziowego odcinkach wałów.

Szczegółowy opis metod zapobiegania szkodom wyrządzanym przez bobry zawiera poradnik „Analiza dotychczasowych rodzajów i rozmiaru szkód wyrządzanych przez bobry oraz stosowanie metod rozwiązywania sytuacji konfliktowych”. Poradnik został udostępniony wszystkim regionalnym konserwatorom przyrody i dyrektorom parków narodowych, którzy mogą organizować odpowiednie szkolenia. Przykładowym rozwiązaniem, proponowanym i opisanym w niniejszym opracowaniu, w przypadku rozkopywania wałów i grobli przez zwierzęta jest zamocowanie rozłożonej na wale metalowej siatki stalowymi kotwami o długości minimum 50 cm lub też wkopywanie siatki lub maty w konstrukcję obwałowania. Zabezpieczenie tego rodzaju uchroni wały przeciwpowodziowe również przed uszkodzeniami wyrządzanymi przez inne gatunki zwierząt.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczak

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego

w sprawie zasad opodatkowania podatkiem akcyzowym węgla i koksu (22149)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, nr SPS-023-22149/11, z dnia 18 kwietnia 2011 r. dotyczące interpelacji pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zasad opodatkowania podatkiem akcyzowym węgla i koksu, odnosząc się do poszczególnych pytań zadanych przez Pana Posła uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ad 1. Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z późn. zm.) obejmuje węgiel i koks opodatkowaniem akcyzą z zastosowaniem stawki 1,28 zł/1 GJ, z tym że zgodnie z art. 163 ust. 1 ww. ustawy w okresie do dnia 1 stycznia 2012 r. węgiel i koks objęte pozycjami CN 2701, 2702, oraz 2704 00, przeznaczone do celów opałowych, są od akcyzy zwolnione.

Odnosząc się do pytania o termin wprowadzenia szczegółowych przepisów dotyczących zasad opodatkowania węgla i koksu, uprzejmie informuję, iż termin rozpatrzenia przez Radę Ministrów projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym regulującej kwestie systemowe opodatkowania wyrobów węglowych oraz zwolnień od akcyzy w tym zakresie jest przesunięty na wrzesień–październik 2011 r., w związku z koniecznością prowadzenia dalszych czynności analitycznych i konsultacyjnych z branżą i Ministerstwem Gospodarki.

Ad 2. W kwestii zasad opodatkowania węgla i koksu można obecnie wskazać jedynie ogólną zasadę polegającą na opodatkowaniu tych wyrobów na ostatnim etapie obrotu. Prace nad określeniem szczegółowych zasad systemowych opodatkowania tych wyrobów, w tym zasad korzystania z ulg podatkowych, trwają, przy czym przewiduje się, iż węgiel i koks zużywane przez gospodarstwa domowe będą zwolnione od akcyzy, a kopalnie nie będą obowiązane do prowadzenia składów podatkowych z tytułu wydobycia węgla.

Ad 3. Szacując skutki, jakie może przynieść dla gospodarki wygaśnięcie z dniem 1 stycznia 2012 r. zwolnienia od akcyzy dla węgla i koksu, należy uwzględnić fakt, iż będą one zależeć w dużej mierze od zakresu ulg podatkowych wprowadzonych po tym terminie. Z tego względu Ministerstwo Finansów będzie dążyć w tym zakresie do ograniczenia ewentualnych negatywnych skutków wygaśnięcia zwolnienia dla podmiotów zużywających węgiel i koks do celów opałowych. Jednakże należy zaznaczyć, iż decyzje co do zakresu powyższych zwolnień nie zostały jeszcze podjęte z uwagi na fakt, iż nadal trwają prace

zmierzające do oceny finansowych i ekonomicznych efektów ich wprowadzenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie niepokojącej sytuacji
w Airport Cleaning Service sp. z o.o. (22150)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie niepokojącej sytuacji w Airport Cleaning Service sp. z o.o. przesłaną pismem z dnia 18 kwietnia br., znak: SPS-023-22150/11, do ministra skarbu państwa, a następnie przekazaną wg właściwości do ministra infrastruktury, uprzejmie informuję, co następuje.

Minister infrastruktury sprawuje nadzór nad Przedsiębiorstwem Państwowym Porty Lotnicze (PPL) w zakresie przyznanym ustawą z dnia 23 października 1987 r. o przedsiębiorstwie państwowym Porty Lotnicze (Dz. U. Nr 33, poz. 185, z późn. zm.). Spółka Airport Cleaning Service sp. z o.o. jest podmiotem zależnym przedsiębiorstwa i podlegającym przepisom ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.). Nadzór nad bieżącą działalnością spółki sprawuje Rada Nadzorcza ACS sp. z o.o. Prawo kontroli przysługuje również jej właścicielowi, tj. PPL.

Z informacji przekazanej przez PPL wynika, iż zarówno przedsiębiorstwo, jak i Rada Nadzorcza ACS sp. z o.o., w związku z zarzutami przedstawianymi w pismach kierowanych wcześniej do ww. podmiotów, a następnie opisanymi również w interpelacji pana posła, podejmowały stosowne działania. W wyniku przeprowadzonych czynności wyjaśniających oraz analiz zgromadzonych materiałów i dokumentów, w tym m.in. wyniki kontroli PIP w zakresie przestrzegania prawa pracy, oświadczenia pracowników spółki, wystąpienia działających w ACS sp. z o.o. organizacji związkowych, nie znalazły uzasadnienia podnoszone zarzuty.

W kwestii związanej z bezpieczeństwem na lotnisku dotyczącym przyzwolenia prezesa spółki na przetrzymywanie przepustek umożliwiających poruszanie się po lotnisku zwolnionym pracownikom pragnę wyjaśnić, iż PPL we wcześniejszym terminie badał jednostkowy przypadek zatrzymania przepustki. Przeprowadzone czynności wyjaśniające wykazały, iż na-

stąpiło ono w momencie zwolnienia pracownika z pracy, który następnie w wyniku półrocznego wstawiennictwa związków zawodowych został ponownie do niej przyjęty. Należy jednak uznać, iż stwierdzony przypadek pozostawał bez wpływu na bezpieczeństwo operacji lotniczych.

W zakresie części podnoszonych zarzutów, tj. dotyczących: nieprzestrzegania prawa pracy, ustawy o związkach zawodowych, działania na szkodę ACS sp. z o.o. poprzez zawarcie umów z zewnętrzną firmą księgową oraz zewnętrzną firmą prawną, zawarcie umów leasingowych na zakup samochodów oraz zakup środków chemicznych w zawyżonej cenie było prowadzone postępowanie przez Prokuraturę Rejonową Warszawa-Ochota z wniosku byłego pracownika spółki. W dniu 26 kwietnia 2011 r. prokuratura wydała postanowienie o umorzeniu dochodzenia wobec braku podstaw do wniesienia oskarżenia w którejkolwiek ze spraw objętych dochodzeniem.

Z pozyskanych informacji wynika, iż Rada Nadzorcza ACS sp. z o.o. w związku z otrzymaniem pism o podobnej treści, składanych najczęściej anonimowo, zarządziła dodatkowe przeprowadzenie kontroli w spółce. Z uwagi na fakt, iż jeden ze stawianych zarzutów zarówno w interpelacji, jak i innych pismach kierowanych i do PPL i do rady nadzorczej spółki jest kierowany pod adresem rady nadzorczej, aby uniknąć ewentualnych podejrzeń o konflikt interesów przeprowadzenie kontroli zostało zlecone wyspecjalizowanemu w tym zakresie podmiotowi zewnętrznemu. Przeprowadzana właśnie kontrola dotyczy przestrzegania czasu pracy i wypłat nadgodzin, nabywania oraz użytkowania samochodów służbowych, nabywania środków czystości oraz ochronnych dla pracowników, przyznawania bonów świątecznych dla pracowników, sposobu pozyskiwania oraz kosztów ponoszonych z tytułu prowadzenia zewnętrznej obsługi prawnej oraz zewnętrznego prowadzenia ksiąg rachunkowych spółki.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie zaostrenia przepisów
o najmie mieszkań komunalnych (22152)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22152/11,

w sprawie zaostreżenia przepisów o najmie mieszkań komunalnych, uprzejmie informuję, co następuje.

W Ministerstwie Infrastruktury kontynuowane są prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Projekt nowelizacji stanowi realizację jednej z kwestii zawartej w przyjętym w dniu 4 marca 2011 r. przez Sejm RP rządowym dokumencie pt. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.” W projekcie proponuje się racjonalizowanie zasad gospodarki publicznym zasobem mieszkaniowym poprzez następujące działania:

1) zmianę definicji mieszkaniowego zasobu gminy i publicznego zasobu mieszkaniowego, polegającą na ograniczeniu zakresu definicji takich zasobów wyłącznie do lokali stanowiących własność oraz pozostających w posiadaniu samoistnym,

2) umożliwienie gminie i innym jednostkom samorządu terytorialnego zawierania umów najmu lokali mieszkalnych na czas oznaczony, umowy te mogłyby być przedłużane z uwzględnieniem aktualnej sytuacji materialnej i rodzinnej,

3) wprowadzenie zasady, że bazowa stawka czynszu w publicznym zasobie mieszkaniowym powinna pokrywać co najmniej koszty utrzymania nieruchomości, przy czym od tak ukształtowanej stawki bazowej będzie możliwe dokonywanie odstępstw i stosowanie obniżki czynszu w oparciu o przyjęte kryteria, w tym kryterium dochodowe, jak to ma już miejsce w części gmin,

4) oddanie do wyłącznej własności sądu orzekania o uprawnieniach do otrzymania lokalu socjalnego, co oznacza rezygnację z katalogu osób uprzywilejowanych i oddanie do wyłącznej własności sądów dokonywania oceny odnośnie do konieczności przyznania uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego,

5) wprowadzenie w odniesieniu do lokali wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego rozwiązań szczególnych w stosunku do przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących wstąpienia w najem po śmierci najemcy, co oznacza przyznanie właścicielowi uprawnienia do badania sytuacji majątkowej osób, które pozostały w lokalu po śmierci dotychczasowego najemcy, a także możliwość zaproponowania osobie uprawnionej do zawarcia nowej umowy najmu lokalu wchodzącego w skład publicznego zasobu mieszkaniowego, najmu innego mieszkania spełniającego kryteria lokalu zamiennego,

6) reformę systemu dodatków mieszkaniowych polegającą na utrzymaniu dodatków tylko dla lokatorów. Uwzględnienie sytuacji majątkowej starających się o dodatek mieszkaniowy pozwoli na przeznaczenie tych środków wyłącznie tym osobom, które nie tylko osiągają niskie dochody, ale także nie dysponują pokaźnym majątkiem – własnością lokalu mieszkalnego, domu lub spółdzielczym własności-

wym prawem do lokalu mieszkalnego. Proponowana zmiana byłaby wprowadzana stopniowo na przestrzeni 3 lat, dodatki wypłacane wymienionym osobom byłyby stopniowo wygaszane, tzn. z każdym kolejnym rokiem przysługiwałyby im prawo do mniejszego dodatku.

Wejście w życie proponowanych zmian sukcesywnie będzie przyczyniać się do:

— lepszego zaspokajania potrzeb mieszkaniowych osób realnie najuboższych oraz znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej poprzez zwiększenie liczby lokali przeznaczonych dla tych osób,

— zwiększenia elastyczności w dysponowaniu zasobem mieszkaniowym poprzez uruchomienie tzw. łańcucha przeprowadzek,

— urealnienia wysokości stawek czynszu, pozwalającego na poprawę niskiego stanu technicznego publicznego zasobu mieszkaniowego, a jednocześnie racjonalizację wydatków jednostek samorządu terytorialnego na utrzymanie zasobów mieszkaniowych.

Przechodząc do udzielenia odpowiedzi na kwestie szczegółowe (w kolejności przedstawionych pytań), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ad 1. Czy istnieje monitoring zjawiska eksmisji w Polsce? Jaka jest skala tego zjawiska? Uprzejmie informuję, że wystąpiłem do ministra sprawiedliwości zgodnie z właściwością z prośbą o udzielenie panu marszałkowi odpowiedzi w tej sprawie.

Ad 2. Co kryje się pod stwierdzeniem, iż nowe przepisy mają na celu efektywniejsze wykorzystanie zasobów komunalnych? Uprzejmie wyjaśniam, że celem proponowanych zmian jest to, aby gminy, na których zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.) spoczywa obowiązek tworzenia warunków do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej, mogły lepiej wywiązywać się z tego obowiązku w odniesieniu do osób najuboższych. Obecnie umowa o odpłatne używanie lokalu musi być zawarta na czas nieoznaczony, z wyjątkiem lokalu socjalnego lub lokalu związanego ze stosunkiem pracy oraz sytuacji, gdy zawarcia umowy na czas oznaczony żąda sam lokator. Taki stan uniemożliwia jednostkom samorządu terytorialnego prowadzenie racjonalnej polityki mieszkaniowej polegającej na zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych gospodarstw domowych o niskich dochodach. Obowiązek zawierania umów na czas nieoznaczony wyłącza bowiem weryfikację sytuacji materialnej lokatorów, a lokale, które w zamierzeniu ustawodawcy miały trafić do osób mających największe problemy z zaspokojeniem własnych potrzeb mieszkaniowych (tj. osób ubogich, rodzin wielodzietnych), są często kroczone zajmowane przez osoby o znacznie wyższych dochodach, pozwalających na najem lokalu na wolnym rynku. Biorąc więc pod uwagę aktualny stan polskiego sektora mieszkaniowego i sytuację mieszkaniową osób o średnich i niskich dochodach, nie-

zbędne jest stworzenie instrumentów finansowych i regulacyjnych umożliwiających gminom poprawę gospodarowania posiadanym zasobem mieszkaniowym, większą rotację lokatorów i zmniejszenie kolejek osób oczekujących na mieszkania komunalne. Wprowadzenie proponowanych zmian, tj. weryfikacji sytuacji materialnej gospodarstwa domowego po upływie terminu, na jaki zawarta była umowa najmu lokalu, pozwoli na lepsze zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych osób rzeczywiście niebędących w stanie samodzielnie zapewnić sobie mieszkania. Chciałbym przy tym podkreślić, że przedmiotowa zmiana dotyczyłaby wyłącznie nowo zawieranych umów. Umowy zawarte przed wejściem w życie nowelizacji pozostałyby bez zmian.

Ad 3. Czy trudna sytuacja osób objętych do tej pory ochroną będzie brana pod uwagę w przypadku rozważania zarządzenia nakazu eksmisji czy też wszyscy lokatorzy będą eliminowani na tych samych warunkach? Należy wyjaśnić, że w świetle obowiązujących przepisów eksmisja z lokalu mieszkalnego może nastąpić wyłącznie w oparciu o prawomocny wyrok sądu przez organ do tego uprawniony – komornika sądowego. Projektowana nowelizacja ustawy o ochronie praw lokatorów w zakresie tym nie przewiduje żadnych zmian. Proponuje się natomiast zniesienie katalogu osób, którym sąd zobligowany jest przyznać prawo do otrzymania lokalu socjalnego w przypadku orzeczenia nakazującego opróżnienie zajmowanego lokalu (art. 14 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów). Obecne uregulowania tej kwestii powodują bowiem, że osoby kwalifikujące się do wskazanego w art. 14 ust. 4 katalogu bez względu na ich sytuację materialną muszą mieć przyznany przywilej w postaci uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego z zasobu gminy. Wobec powyższego uzasadnione jest wyeliminowanie z ustawy przepisu art. 14 ust. 4. Wskutek tej zmiany do sądu będzie należał każdorazowo obowiązek zbadania sytuacji majątkowej i rodzinnej osoby, wobec której toczy się postępowanie. Na tej podstawie sąd będzie mógł przyznać prawo do otrzymania lokalu socjalnego (art. 14 ust. 3). Proponowana nowelizacja przepisów wprowadzi jednolite reguły odnośnie do wszystkich najemców lokali. Rozstrzygnięcie o przyznaniu lokalu socjalnego będzie uzasadnione konkretnym stanem faktycznym, a ponadto wyeliminowany zostanie automatyzm, który narzucają obecnie obowiązujące przepisy.

Ad 4. Czy zostaną precyzyjnie określone wymogi, jakie powinny spełniać lokale zastępcze? Uprzejmie wyjaśniam, że w ustawie o ochronie praw lokatorów, brak jest takiej kategorii lokali. Prawdopodobnie w piśmie pana posła jest mowa o lokalach zamiennych lub lokalach socjalnych. Lokale zamienne wskazywane są najemcom, jeżeli rodzaj koniecznej naprawy dotychczas zajmowanego lokalu tego wymaga (art. 10 ust. 4) lub gdy najemca używa lokalu, który wymaga opróżnienia w związku z koniecznością roz-

biórki lub remontu budynku (art. 11 ust. 1 pkt 4 i ust. 9). W odniesieniu do osób najuboższych oraz tych, wobec których toczy się postępowanie o eksmisję z lokalu, ustawodawca posługuje się pojęciem lokalu socjalnego. Ustawa o ochronie praw lokatorów precyzyjnie określa wymogi dla lokali zamiennych, jak również lokali socjalnych. Przez lokal zamienny należy rozumieć lokal znajdujący się w tej samej miejscowości, w której jest położony lokal dotychczasowy, wyposażony w co najmniej takie urządzenia techniczne, w jakie był wyposażony lokal używany dotychczas, o powierzchni pokoi takiej jak w lokalu dotychczas używanym; warunek ten uznaje się za spełniony, jeżeli na członka gospodarstwa domowego przypada 10 m² powierzchni łącznej, a w wypadku gospodarstwa jednoosobowego – 20 m² tej powierzchni (art. 2 ust. 1 pkt 6). Natomiast w myśl art. 2 ust. 1 pkt 5 przez lokal socjalny należy rozumieć lokal nadający się do zamieszkania ze względu na wyposażenie i stan techniczny, którego powierzchnia pokoi przypadająca na członka gospodarstwa domowego najemcy nie może być mniejsza niż 5 m², a w wypadku jednoosobowego gospodarstwa domowego 10 m², przy czym lokal ten może być o obniżonym standardzie.

Dodatkowo informuję, że w przypadku gdy z tytułu wykonawczego nie wynika uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, komornik wstrzymuje się z wykonaniem czynności do czasu zapewnienia pomieszczenia tymczasowego przez gminę (art. 1046 § 4 Kodeksu postępowania cywilnego). Warunki, jakim powinno odpowiadać tymczasowe pomieszczenie, zostały unormowane w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia albo o wydanie nieruchomości (Dz. U. Nr 17, poz. 155, z późn. zm.). Należy przy tym wskazać, że w związku z postanowieniem sygnalizacyjnym Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 marca 2008 r., sygn. akt S 2/08, oraz wyrokiem z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. akt K 19/06, w Sejmie trwają prace nad senackim projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (druk sejmowy nr 3278). Projekt ten ma na celu dostosowanie systemu prawa do ww. orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, m.in. w zakresie dotyczącym obowiązku wskazywania pomieszczeń tymczasowych oraz kryteriów, jakie powinny one spełniać. Wobec powyższego nie istnieje konieczność podejmowania dodatkowych prac legislacyjnych w kwestii, o której mowa w piśmie pana posła.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie nieuregulowanego statusu
Polaków w Niemczech (22155)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego (pismo nr SPS-023-22155/11 z dnia 18 kwietnia br.) w sprawie nieuregulowanego statusu Polaków w Niemczech przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Rozumiejąc i w znacznej części podzielając niepokój pana posła o los polskiej społeczności w Republice Federalnej Niemiec, Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie może zgodzić się z niektórymi stwierdzeniami użytymi w interpelacji.

Fakt przynależności Polski i Niemiec do Unii Europejskiej nie determinuje „symetrycznych regulacji dotyczących traktowania obywateli niemieckich zamieszkujących terytorium naszego kraju oraz Polaków, którzy osiedlili się w Niemczech”, m.in. dlatego że mniejszość niemiecka w Polsce składa się z obywateli polskich (nawet jeśli część z nich posiada także obywatelstwo niemieckie, polska doktryna i praktyka uznaje ich za obywateli polskich). Nie ma też jeszcze uniwersalnych, obowiązujących wszystkie państwa członkowskie, unijnych standardów traktowania mniejszości. Musimy więc uszanować przepisy prawa niemieckiego, podobne zresztą do postanowień polskiej ustawy o mniejszościach narodowych, etnicznych i języku regionalnym, które od mniejszości wymagają stałego, długotrwałego osiedlenia w konkretnym regionie państwa. Rozumiemy jednak postulaty części Polonii w Niemczech, zwłaszcza z kręgu Związku Polaków w Niemczech „Rodło”, której członkowie jako potomkowie legalnie istniejącej w Niemczech do II wojny światowej polskiej mniejszości narodowej za zasadne uważają przywrócenie im statusu mniejszości.

Przed dwudziestu laty, negocjując Traktat o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy, przyjęto jedyne możliwe wówczas rozwiązanie, nazywane często asymetrycznym, kiedy to w art. 20 i 21 określano prawa z jednej strony mniejszości niemieckiej w Polsce, z drugiej – osób w Republice Federalnej Niemiec posiadających niemieckie obywatelstwo, które są polskiego pochodzenia albo przyznają się do języka, kultury lub tradycji polskiej. W obu wypadkach były to jednak prawa identyczne.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych jest świadome i od dłuższego czasu konsekwentnie uświadamia władzom niemieckim, że realizacja postanowień traktatu przez stronę niemiecką pozostawia wiele do życzenia. Istnieje bowiem znaczna dysproporcja w poziomie świadczeń Polski na rzecz mniejszości niemieckiej i Niemiec na rzecz Polonii. Odpowiadając

więc na drugie pytanie pana posła, należy powiedzieć, że polski rząd nie godzi się z takim nieprzestrzeganiem traktatu. Jednym ze sposobów zmiany obecnej sytuacji i skłonienia władz niemieckich do większego, także w wymiarze finansowym, wsparcia potrzeb jej obywateli o polskim rodowodzie jest trwający od półtora roku proces tzw. okrągłego stołu, podczas którego zarówno na spotkaniach plenarnych, jak i w trzech grupach zadaniowych spotykają się sekretarze stanu w ministerstwach spraw wewnętrznych Polski i Niemiec: min. T. Siemoniak i min. Ch. Bergner oraz przedstawiciele Polonii (Konwentu i ZPwN „Rodło”), którym w pracach towarzyszą przedstawiciele MSZ, MEN i innych resortów. Mimo pewnych zahamowań proces okrągłego stołu trwa i wierzymy, że w niedługim czasie przyniesie Polonii i Polakom w Niemczech oczekiwane efekty.

W związku z trzecim pytaniem pana posła muszę raz jeszcze sprostować, że chodzi o obywateli polskich niemieckiego pochodzenia, i podkreślić, że nie jest przyjęte w Europie „karamie” własnych obywateli za niewywiązywanie się innych państw z przyjętych zobowiązań. Jak wspomniałem wyżej, poszukujemy innych, może trudniejszych, ale bardziej sprawiedliwych i cywilizowanych rozwiązań niż jakiegokolwiek sankcje wobec mniejszości niemieckiej w Polsce.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie zniesienia preferencyjnej
stawki podatku VAT na artykuły dziecięce
(22156)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22156/11, przy którym przesłana została interpelacja pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zniesienia preferencyjnej stawki VAT na artykuły dziecięce, uprzejmie informuję:

Wskazywana przez pana posła zmiana z dniem 1 stycznia 2012 r. stawki podatku VAT z 8% na 23% nie dotyczy artykułów dziecięcych, lecz wyłącznie ubrań i dodatków odzieżowych dla niemowląt oraz obuwia dziecięcego, objętych obecnie preferencyjną stawką podatku VAT w wysokości 8%. Pozostałe kategorie artykułów dla dzieci opodatkowane są już obecnie stawką podstawową.

Odpowiadając na pytanie pierwsze pana posła, czy rząd zamierza w jakikolwiek sposób zrekompen-

sować polskim rodzinom ten wzrost podatku VAT, przede wszystkim wskazać należy, że przepisy dotyczące podatku od towarów i usług podlegają harmonizacji z przepisami prawa Unii Europejskiej, dotyczącymi podatków obrotowych i objęte są w szczególności unormowaniami zawartymi w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347, z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.). Oznacza to, iż państwo członkowskie nie ma swobodnej możliwości kreowania własnych rozwiązań w przedmiocie opodatkowania podatkiem VAT, lecz musi uwzględniać zakres regulacji unijnych. Z tych względów również polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług muszą być zgodne z przepisami unijnymi.

Ww. dyrektywa określa, iż dostawa towarów i świadczenie usług podlegające opodatkowaniu podatkiem VAT są, co do zasady, opodatkowane według stawki podstawowej, natomiast państwa członkowskie mogą stosować obniżoną stawkę podatku VAT w odniesieniu do towarów i usług wymienionych w załączniku III do ww. dyrektywy – ubranka i obuwie dziecięce nie są objęte tym załącznikiem. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) przewidywała jednak stosowanie stawki obniżonej do dostawy, importu oraz wewnątrzwspólnotowego nabycia odzieży i dodatków odzieżowych dla niemowląt oraz obuwia dziecięcego, w związku z czym Komisja Europejska skierowała do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej sprawę przeciwko Polsce o naruszenie przepisów prawa wspólnotowego. W trakcie toczącego się postępowania Polska prezentowała stanowisko, zgodnie z którym stosowanie obniżonej stawki VAT do przedmiotowych towarów ma prorodzinny charakter oraz wpisuje się w cele strategii lizbońskiej. W wyroku z dnia 28 października 2010 r. w sprawie C-49/09 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) uznał jednak, że Polska naruszyła przepis art. 98 dyrektywy 2006/112/WE w związku z jej załącznikiem III, stosując obniżoną stawkę VAT na odzież i dodatki odzieżowe dla niemowląt oraz obuwie dziecięce.

W związku z koniecznością wykonania ww. wyroku TSUE ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy – Prawo o miarach (Dz. U. Nr 64, poz. 332) wprowadzono zmianę polegającą na podwyższeniu stawki podatku VAT na ww. kategorie towarów z 8% do 23%, przy czym termin wejścia w życie tej zmiany określony został na dzień 1 stycznia 2012 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że system podatku VAT nie może być wykorzystywany do wprowadzania szczególnych mechanizmów ochronnych polegających na zrekomensowaniu podwyżki stawki podatku VAT na ubranka i obuwie dziecięce. W polskim systemie podatkowym istnieją bowiem inne mechanizmy wspierające rodziny wychowujące dzieci.

Wskazać należy, że ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.), zwana dalej „updof”, przewiduje szereg preferencji podatkowych, które są adresowane do rodzin wychowujących dzieci.

Na uwagę zasługuje szczególnie sposób opodatkowania dochodów małżonków i osób samotnie wychowujących dzieci, wynikający z postanowień art. 6 ust. 2 i ust. 4 updof.

W przypadku wspólnego opodatkowania małżonków preferencja polega na tym, że podatek określa się w podwójnej wysokości podatku obliczonego od połowy ich łącznych dochodów. Z preferencyjnego opodatkowania małżonków można również skorzystać w sytuacji, gdy jeden z małżonków nie osiąga żadnych dochodów opodatkowanych według skali podatkowej lub osiągnął dochody w wysokości niepowodującej obowiązku zapłaty podatku. Ta regulacja podatkowa wspiera rodziny, w których jeden z małżonków nie pracuje zawodowo, na przykład z powodu sprawowania opieki nad dzieckiem.

W przypadku osoby samotnie wychowującej dzieci preferencja polega na tym, że podatek określa się w podwójnej wysokości podatku obliczonego od połowy dochodów osoby samotnie wychowującej dziecko (z tej instytucji może skorzystać rodzic lub opiekun prawny, będący panną, kawalerem, wdową, wdowcem, rozwódką, rozwodnikiem albo osobą, w stosunku do której orzeczono separację w rozumieniu odrębnych przepisów, lub osobą pozostającą w związku małżeńskim, jeżeli jej małżonek został pozbawiony praw rodzicielskich lub odbywa karę pozbawienia wolności, jeżeli ten rodzic lub opiekun w roku podatkowym samotnie wychowuje dzieci).

Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych przewiduje także szereg zwolnień przedmiotowych w odniesieniu do świadczeń otrzymywanych na dzieci lub innych członków rodziny. Przykładowo wolne od podatku dochodowego są:

— świadczenia rodzinne otrzymane na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych, dodatki rodzinne i pielęgnacyjne, świadczenia pieniężne otrzymane w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów oraz zasiłki porodowe otrzymane na podstawie odrębnych przepisów (art. 21 ust. 1 pkt 8 updof),

— jednorazowe zasiłki z tytułu urodzenia dziecka, wypłacane z funduszy związków zawodowych (art. 21 ust. 1 pkt 9 updof),

— przyznana, na podstawie odrębnych przepisów, pomoc pieniężna dla rodzin zastępczych oraz jednorazowa pomoc pieniężna na zagospodarowanie, udzielona usamodzielniającym się wychowankom rodzin zastępczych i wychowankom publicznych lub niepublicznych placówek opiekuńczo-wychowawczych (art. 21 ust. 1 pkt 24 updof),

— kwoty stanowiące zwrot kosztów z tytułu opieki nad dzieckiem lub osobą zależną, otrzymane na podstawie przepisów odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych do tych ustaw, finansowane z budżetu

tu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego, Funduszu Pracy lub z budżetu Unii Europejskiej (art. 21 ust. 1 pkt 26b updof),

— stypendia otrzymywane na podstawie przepisów o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, stypendia doktoranckie otrzymywane na podstawie przepisów – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz inne stypendia naukowe i za wyniki w nauce, których zasady przyznawania zostały zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego albo przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania (art. 21 ust. 1 pkt 39 updof),

— świadczenia pomocy materialnej dla uczniów, studentów, uczestników studiów doktoranckich i osób uczestniczących w innych formach kształcenia, pochodzące z budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz ze środków własnych szkół i uczelni – przyznane na podstawie przepisów o systemie oświaty, Prawo o szkolnictwie wyższym, a także przepisów o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (art. 21 ust. 1 pkt 40 updof),

— stypendia dla uczniów i studentów, których wysokość i zasady udzielania zostały określone w uchwale organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, oraz stypendia dla uczniów i studentów przyznane przez organizację, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, na podstawie regulaminów zatwierdzonych przez organy statutowe, udostępnianych do publicznej wiadomości za pomocą Internetu, środków masowego przekazu lub wykładanych (wywieszanych) dla zainteresowanych w pomieszczeniach ogólnie dostępnych – do wysokości nieprzekraczającej miesięcznie kwoty 380 zł (art. 21 ust. 1 pkt 40b updof),

— dopłaty do: wypoczynku zorganizowanego przez podmioty prowadzące działalność w tym zakresie, w formie wczasów, kolonii, obozów i zimowisk, w tym również połączonego z nauką pobytu na leczeniu sanatoryjnym w placówkach leczniczo-sanatoryjnych, rehabilitacyjno-szkoleniowych i leczniczo-opiekuńczych, oraz przejazdów związanych z tym wypoczynkiem i pobytem na leczeniu – dzieci i młodzieży do lat 18:

a) z funduszu socjalnego, zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz zgodnie z odrębnymi przepisami wydanymi przez właściwego ministra – niezależnie od ich wysokości,

b) z innych źródeł – do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 760 zł (art. 21 ust. 1 78 updof).

Kolejnym elementem podatkowym wspierającym rodziny wychowujące dzieci jest tzw. ulga prorodzinna, która jest uregulowana w art. 27f updof. Ulga ta obejmuje nie tylko rodziców, ale również opiekunów prawnych oraz osoby pełniące funkcje rodziny zastępczej. Odliczenie to uwzględnia się w podatku do-

chodowym obliczonym od dochodów opodatkowanych według skali podatkowej.

Ulga jest adresowana do podatników, którzy w roku podatkowym wychowują dzieci:

— małoletnie,

— bez względu na ich wiek, jeśli otrzymywały zasiłek (dodatek) pielęgnacyjny lub rentę socjalną,

— do ukończenia 25. roku życia uczące się lub studiujące, jeżeli w roku podatkowym nie uzyskały dochodów podlegających opodatkowaniu na zasadach ogólnych (z wyjątkiem renty rodzinnej) lub z kapitałów pieniężnych opodatkowanych przy zastosowaniu 19% stawki podatkowej w łącznej wysokości przekraczającej 3089 zł.

Odliczeniu podlega kwota stanowiąca 1/6 kwoty zmniejszającej podatek, określonej w pierwszym przedziale skali, za każdy miesiąc kalendarzowy, w którym podatnik wykonywał władzę, pełnił funkcję rodziny zastępczej albo sprawował opiekę nad dzieckiem. Kwota odliczenia wynosi 92,67 zł miesięcznie na każde dziecko. Rocznie jest to kwota 1112,04 zł.

Odpowiadając na drugie pytanie pana posła, dlaczego rząd nie podejmuje działań zmierzających ku zmniejszeniu stawki podatku VAT tak, jak ma to miejsce w innych krajach Wspólnoty Europejskiej, należy wyjaśnić, że wyłączna inicjatywa legislacyjna w zakresie prawa unijnego (w tym także zmiany przepisów ww. dyrektywy 2006/112/WE) należy do Komisji Europejskiej. W praktyce oznacza to, że tylko Komisja Europejska ma stosowne podstawy traktatowe do występowania z taką inicjatywą. W tym miejscu należy przypomnieć, iż w związku z prowadzonymi przez Komisję Europejską pracami nad propozycją legislacyjną w zakresie stawek obniżonych VAT minister finansów już w 2008 r. wystąpił do Komisji Europejskiej, wskazując na zasadność wprowadzenia możliwości stosowania przez państwa członkowskie obniżonej stawki VAT na odzież i obuwie dla dzieci. Zwrócono wówczas uwagę na fakt, iż stosowanie stawki obniżonej do ww. towarów mogłoby stać się jednym z istotnych elementów wspierania rodzin w państwach członkowskich UE i osłabić niekorzystne tendencje demograficzne i społeczne obserwowane w UE od wielu lat. Także w trakcie toczących się na forum UE prac po przedstawieniu przez Komisję Europejską w 2008 r. projektu dyrektywy w sprawie stawek obniżonych VAT przedstawiciele Polski, na różnych szczeblach, wielokrotnie zgłaszali postulat rozszerzenia załącznika III do dyrektywy 2006/112/WE o ubranka i obuwie dla dzieci, mając na uwadze przede wszystkim aspekt społeczny stosowania obniżonej stawki VAT do tych kategorii towarów. Niestety w trakcie dyskusji nad ww. kwestiami część państw członkowskich wyrażała daleko idące zastrzeżenia co do możliwości objęcia stawką obniżoną tych towarów, argumentując to m.in. możliwością zakłócania zasad funkcjonowania wspólnego rynku. Dodatkowo, osiem państw członkowskich złożyło deklarację, iż wszelkie przyszłe decyzje dotyczące stawek obniżonych VAT powinny ograniczać zakres ich stosowania.

W wyniku takich stanowisk państw członkowskich nie doszło wówczas do rozszerzenia załącznika III do dyrektywy Rady 2006/112/WE o kategorię towarów zawierającą ubranka i obuwie dla dzieci (w Unii Europejskiej w kwestiach podatkowych konieczne jest uzyskanie jednomyślności).

Także Komisja Europejska w 2010 r. poinformowała rząd RP, że Rada UE w najbliższej przyszłości nie będzie powracać do kwestii obniżonych stawek VAT i jej zdaniem ewentualny nowy projekt legislacyjny w tej sprawie powinien raczej racjonalizować i upraszczać obecnie obowiązujące przepisy, a nie po raz kolejny rozszerzać ich zakres (co wskazuje, że w kolejnym projekcie dyrektywy Komisja Europejska mogłaby zaproponować w ramach racjonalizacji systemu VAT ograniczenie możliwości stosowania stawek obniżonych w stosunku do obecnej sytuacji).

Mając na uwadze sprzeciw części państw członkowskich co do możliwości objęcia stawką obniżoną ww. kategorii towarów, próba podjęcia inicjatywy w tym zakresie pozbawiona jest szans powodzenia (zwłaszcza przy stanowisku Komisji Europejskiej w tej sprawie, gdyż bez inicjatywy legislacyjnej Komisji Europejskiej nie ma możliwości wszczęcia takiej procedury).

Odnosząc się natomiast do podniesionej kwestii obniżonej stawki VAT stosowanej na ww. towary w Wielkiej Brytanii, Irlandii i Luksemburgu, należy wyjaśnić, iż w ramach obecnie obowiązującego systemu podatku od wartości dodanej ww. państwa członkowskie stosują bezterminowo pewne odstępstwa od zasad ogólnych dotyczących stawek obniżonych VAT, które uzyskane zostały na zasadzie wyjątku w okresie poprzedzającym wprowadzenie zasad jednolitego rynku. W tym kontekście podkreślić należy, iż na forach unijnych Polska wielokrotnie podnosiła kwestię konieczności równego traktowania państw członkowskich w odniesieniu do stawek obniżonych, jednakże stanowisko to nie spotykało się ze zrozumieniem innych, dla których kwestia równości obejmuje swoim zakresem wszystkie obszary negocjowane przez poszczególne państwa członkowskie, a nie tylko stawki podatku od wartości dodanej.

Odpowiadając na pytanie trzecie pana posła w sprawie podniesienia progów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych, uprzejmie informuję, że z informacji uzyskanej od ministra pracy i polityki społecznej wynika, że podległy temu ministrowi resort prowadzi prace zmierzające do zmiany zasad obliczania kryterium dochodowego uprawniającego do zasiłku rodzinnego regulowanego przepisami ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

w sprawie wzrostu bezrobocia w Polsce (22157)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22157/11, w sprawie wzrostu bezrobocia w Polsce, przekazaną przy piśmie KPRM z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: DPSA-4810-2454-(1)/11, uprzejmie informuję, że osłabienie gospodarcze znalazło odzwierciedlenie również w sytuacji na rynku pracy. Spowolnienie tempa spadku bezrobocia rejestrowanego było zauważalne w końcu 2008 r., kiedy to w urzędach pracy zarejestrowanych było 1473,8 tys. osób. Poziom bezrobocia był wprawdzie nadal o 272,8 tys. osób niższy niż rok wcześniej, ale dynamika spadku bezrobocia była znacznie niższa niż w 2007 r. i wyniosła 15,6% wobec 24,4% w 2007 r. W końcu 2009 r. po raz pierwszy od kilku lat zanotowano wzrost bezrobocia – w ewidencji urzędów pracy zarejestrowanych było 1892,7 tys. osób bezrobotnych, czyli o 418,9 tys. osób więcej niż przed rokiem, tj. wzrost wyniósł 28,4%. Stopa bezrobocia rejestrowanego w końcu 2009 r. wyniosła 12,1%, a więc była o 2,6 punktu procentowego wyższa niż przed rokiem.

Sytuacja na rynku pracy w Polsce po krytycznym roku 2009, kiedy to skutki kryzysu gospodarczego były najbardziej odczuwalne, w 2010 r. zaczęła się stabilizować. Oczywiście istotne znaczenie ma fakt, że polska gospodarka ponownie przyspieszyła. W 2010 r. wprawdzie liczba bezrobotnych była nadal wyższa niż przed rokiem, ale tempo wzrostu bezrobocia w skali roku zmniejszyło się. W końcu 2010 r. w ewidencji bezrobotnych zarejestrowanych było 1954,7 tys. osób, tj. o 62,0 tys. więcej niż rok wcześniej (wzrost o 3,3%). Tym samym dynamika wzrostu w 2010 r. była ponad 8-krotnie słabsza niż rok wcześniej. Zmniejszenie tempa wzrostu bezrobocia znalazło przełożenie w kształtowaniu się poziomu stopy bezrobocia. W końcu 2010 r. stopa bezrobocia rejestrowanego wyniosła 12,3% wobec 12,1% w końcu 2009 r. – wzrost wyniósł 0,2 punktu procentowego (wobec wzrostu o 2,6 p.p. w 2009 r.).

Podjęte działania aktywizacyjne, finansowane przede wszystkim ze środków Funduszu Pracy, nie pozostawały bez znaczenia dla kształtowania sytuacji na rynku pracy. Pozwoliła na to zmiana proporcji wydatków ponoszonych z Funduszu Pracy, czyli przeznaczenie większej puli środków na aktywizację. Dzięki temu z roku na rok coraz wyższa liczba bezrobotnych otrzymywała pomoc, jeśli nie w uzyskaniu zatrudnienia, to przynajmniej w podniesieniu kwalifikacji lub zdobyciu doświadczenia zawodowego. W 2000 r. zaktywizowano nieco ponad 330 tys. bez-

robotnych, ale już 568 tys. osób zaktywizowano w 2005 r. i ponad 804 tys. osób w 2010 r.

Podsumowując, na przestrzeni ostatnich 10 lat sytuacja na rynku pracy zmieniła się korzystnie, co przełożyło się na spadek o niemal 28% liczby zarejestrowanych w urzędach pracy bezrobotnych oraz spadek stopy bezrobocia z 15,1% w końcu 2000 r. do 12,3% w końcu 2010 r. – o 2,8 p.p.

Polska z kraju o najwyższym w UE wskaźniku bezrobocia w latach 2004–2006 stała się krajem, w którym stopa bezrobocia (liczona wg metodologii przyjętej w Badaniu Aktywności Ekonomicznej Ludności BAEL i wykorzystywana do porównań międzynarodowych) w 2009 r. była niższa od średniej dla 27 krajów UE. Jeszcze w 2007 r. stopa bezrobocia w Polsce w grupie 15–74 lata zdecydowanie przewyższała wskaźnik dla UE (27) i wyniosła 9,6% wobec 7,2% w UE (27). W 2009 r. stopa bezrobocia w Polsce wyniosła 8,2%, podczas gdy w UE (27) wynosiła 8,9%. Natomiast w 2010 r. wskaźnik bezrobocia w Polsce był na identycznym poziomie jak w UE (27) i wynosił 9,6%.

Sezonowy wzrost bezrobocia obserwowany zawsze na przełomie roku miał miejsce również w styczniu i lutym 2011 r., choć dynamika wzrostu była niższa niż w analogicznych miesiącach 2010 r. W końcu marca 2011 r. liczba bezrobotnych wyniosła 2133,9 tys. osób, czyli w skali roku wzrost wyniósł 57,2 tys. osób (2,8%). W marcu 2010 r. wzrost w skali roku był ponad 6-krotnie wyższy niż obecnie. W porównaniu do stanu z końca lutego br. liczba bezrobotnych zmniejszyła się o 16,3 tys. osób, tj. o 0,8%, a stopa bezrobocia zmniejszyła się o 0,1 p.p., do 13,1%.

W nawiązaniu do pytania pana posła dotyczącego aktywności mającej na celu zmniejszenie wysokiej stopy bezrobocia w naszym kraju informuję, że zwróciłam się do marszałków województw i starostów powiatów z apelem o podejmowanie w regionalnych politykach rynku pracy w 2011 r. działań kluczowych służących rozwiązaniu najbardziej istotnych problemów rynku pracy.

Działania te powinny przyczyniać się do realizacji następujących priorytetów ogólnokrajowych, wpływających z obowiązujących dokumentów rządowych¹⁾:

1. Wzrost zatrudnienia, który należy do priorytetów polityki społeczno-gospodarczej rządu. Wzmocnienia wymagają te działania, które odpowiadać będą na wyzwanie, jakim w Polsce jest niski wskaźnik zatrudnienia starszych pracowników i problemy w rozpoczynaniu kariery zawodowej przez młodzież. Również utrzymujący się niski 20-procentowy wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych, które mogą pracować, powinien ulec poprawie.

¹⁾ „Krajowy plan działań na rzecz zatrudnienia na lata 2009–2011”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 14 lipca 2010 r.; „Założenia do krajowego programu reform na rzecz realizacji strategii Europa 2020” (m.in. określają wskaźnik zatrudnienia ogółem ludności w wieku 20–64 lata, na poziomie 71% jako cel dla Polski do 2020 r.).

2. Usprawnienie funkcjonowania rynku pracy, w szczególności poprzez dokonanie przeglądu skuteczności metod działania publicznych służb zatrudnienia.

Rozwijanie współpracy pomiędzy publicznymi służbami zatrudnienia a prywatnymi agencjami zatrudnienia i pracodawcami, ale także innymi interesariuszami przyczynić się winno do zwiększenia dostępności usług rynku pracy. Tworzenie warunków dla mobilności zawodowej i przestrzennej pracowników i poszukujących pracy, także w wymiarze regionalnym, jak i dążenie do wzrostu zatrudnienia poza rolnictwem i w innowacyjnych gałęziach gospodarki to kolejne elementy usprawniania rynku pracy.

1. Doskonalenie aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiej dostępności do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania (pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe w połączeniu ze stosowaniem przewidzianych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm. – swoistych sankcji – nowej konstrukcji zasiłku dla bezrobotnych i innych mechanizmów skłaniających bezrobotnych do aktywności).

Dla realizacji powyższych priorytetów w ramach dostępnej puli środków Funduszu Pracy wskazałam niezbędne do podjęcia przez publiczne służby zatrudnienia działania racjonalizujące te wydatki. I tak:

— wdrażane programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej stosownie do potrzeb i możliwości lokalnego rynku pracy powinny opierać się na wnikliwej analizie efektywności zatrudnieniowej oraz kosztowej i uwzględniać wszelkie dostępne źródła finansowania,

— bazową część programów powinny stanowić podstawowe usługi rynku pracy, takie jak: pośrednictwo pracy, poradnictwo i informacja zawodowa oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy. Pozostałe usługi i instrumenty generujące dodatkowe koszty urzędy pracy powinny stosować w powiązaniu z niezbędnym do zatrudnienia uczestnika programu na danym stanowisku pracy zakresem umiejętności i kwalifikacji zawodowych,

— przy konstruowaniu programów związanych z tworzeniem subsydiowanych miejsc pracy urzędy pracy powinny wybierać do współpracy te podmioty, które poprzez zatrudnianie aktywowanych bezrobotnych przyczyniać się będą do zwiększania ich efektywności,

— w celu uniknięcia zwrotów lub niewykorzystania rezerwy Funduszu Pracy urzędy pracy powinny we wnioskach kierowanych do ministra precyzyjnie określać (w oparciu o odpowiednią analizę) faktyczne zapotrzebowanie na środki.

Ponadto pragnę poinformować, iż w dniu 18 marca 2017 r. podjęłam decyzję dotyczącą przeznaczenia w roku bieżącym części środków rezerwy Funduszu

Pracy, będącej w dyspozycji ministra pracy i polityki społecznej, w kwocie 75,5 mln zł na finansowanie/dofinansowanie programów specjalnych, które obecnie nie są realizowane przez powiatowe urzędy pracy na zadowalającym poziomie.

Ideą tychże programów jest umożliwienie powiatowym urządowi pracy, jako kreatorowi sytuacji na lokalnych rynkach pracy, większego uelastycznienia form pomocy przez nie oferowanej. Programy specjalne przewidują rozwiązania umożliwiające aktywizację bezrobotnych potrzebujących specyficznej pomocy w doprowadzeniu do podjęcia pracy. W ramach programów specjalnych istnieje możliwość łączenia ustawowych usług i instrumentów rynku pracy z tzw. specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie, które mają stanowić drogę do przezwyciężenia barier utrudniających osobom bezrobotnym znalezienie zatrudnienia.

Podstawę prawną realizacji programów specjalnych stanowi art. 66b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 23 marca 2009 r. w sprawie programów specjalnych (Dz. U. Nr 50, poz. 401).

Projekty programów specjalnych, przygotowane przez powiatowe urzędy pracy, powinny zostać zgłoszone przez starostów powiatów do dnia 29 kwietnia br. do marszałków województw, którzy dokonają weryfikacji i oceny projektów, a następnie przedłożą do dnia 16 maja br. do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej rekomendowane projekty programów specjalnych wraz z wnioskami o przyznanie dodatkowych środków Funduszu Pracy na ich realizację.

Podjęłam również decyzję, że do aplikowania o środki uprawnione będą jedynie wnioski, których wnioskowana kwota wyniesie minimum 1,5 mln zł, nie więcej jednak niż 2,5 mln zł, przy jednoczesnym założeniu efektywności programu na poziomie co najmniej 70%.

Z uwagi na obecny poziom środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację zawodową, przewidzianych w tegorocznej ustawie budżetowej staroście powiatu przysługuje możliwość złożenia do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, za pośrednictwem marszałka województwa, tylko jednego wniosku projektu programu specjalnego.

Jednocześnie pragnę poinformować, że rezerwa środków Funduszu Pracy naliczona na podstawie ustawy budżetowej – aktualnie dostępny instrument wsparcia działań urzędów pracy – będzie przeznaczona w bieżącym roku, oprócz wspomnianych wcześniej programów specjalnych (wsparcie w kwocie 75,5 mln zł), na finansowanie:

— programów związanych z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł,

— programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł,

— programów dla zwolnionych z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł.

Aktualnie urzędy składają wnioski na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi oraz na programy aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco.

Wyrażam przekonanie, że podjęcie powyższych działań doprowadzi do znacznego zwiększenia poziomu aktywizacji osób bezrobotnych i poszukujących pracy.

W odniesieniu do pytania pana posła dotyczącego działań mających na celu zahamowanie kolejnej fali zarobkowej emigracji mogącej nastąpić z powodu braku zatrudnienia w Polsce oraz otwarcia rynków zachodnich uprzejmie informuję, iż po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej MPiPS na bieżąco prowadzi monitoring stanu zatrudnienia obywateli polskich w poszczególnych państwach UE/EOG.

Niezbędne do tego celu informacje uzyskiwane są za pośrednictwem polskich placówek dyplomatycznych. Na ich podstawie opracowywane są dwa razy w roku raporty przedkładane do akceptacji Komitetowi do Spraw Europejskich, a następnie publikowane na stronie internetowej MPiPS. Raporty, oprócz samych danych liczbowych obrazujących skalę wyjazdów, zawierają również analizę warunków dostępu do rynków pracy poszczególnych państw. Osobno omówiona jest problematyka pracowników delegowanych przez polskie przedsiębiorstwa do wykonania prac poza krajem w ramach transgranicznego świadczenia usług.

Biorąc pod uwagę emigrację obywateli polskich od roku 2004 r. obejmującą ludzi młodych ze znacznym odsetkiem absolwentów wyższych uczelni rząd polski podjął inicjatywę zapewnienia emigrantom wszechstronnej wiedzy, jaka jest potrzebna w związku z ewentualną decyzją o powrocie do kraju.

Z myślą o nich stworzono międzyresortowy portal internetowy www.powroty.gov.pl. Oprócz opisu czynności związanych z przygotowaniem powrotu do kraju (aktualizacja dokumentów, przewóz mienia) i ułatwieniem niezbędnych formalności po przyjeździe serwis zawiera szerokie spektrum informacji ułatwiających reemigrantom i ich rodzinom ponowne osiedlenie się w Polsce.

Szczególny nacisk położono na sprawy związane z wyszukiwaniem i podjęciem pracy, względnie działalnością zarobkową na rachunek własny. Przedstawiono również najważniejsze kwestie dotyczące rozliczeń podatkowych, świadczeń społecznych, opieki zdrowotnej, szkolnictwa oraz spraw rodzinnych. W rubryce „wydarzenia” zamieszczane są bieżące informacje z Polski przydatne dla powracających, a w części „regiony” – opis lokalnych i regionalnych inicjatyw mo-

gących mieć dla nich istotne znaczenie, np. nowych inwestycji.

W przypadku wątpliwości użytkownik portalu może zwrócić się do zespołu redakcyjnego o dodatkowe wyjaśnienia. W razie konieczności zespół konsultuje się z właściwym resortem lub regionalnym ekspertem EURES według z góry ustalonego schematu postępowania. Stworzono również możliwość interaktywnego kontaktu internautów z ekspertami w określonej dziedzinie.

Otwarcie z dniem 1 maja 2011 r. niemieckiego i austriackiego rynku pracy, m.in. dla obywateli polskich, następuje z kilkuletnim opóźnieniem w porównaniu do terminów wprowadzania pełnej swobody przepływu pracowników przez inne państwa członkowskie UE. Jednak niektóre segmenty rynków pracy tych państw były dostępne dla obywateli polskich jeszcze przed akcesją naszego kraju do UE. W zasadzie formalnością było uzyskanie zezwoleń na zatrudnienie tzw. pracowników sezonowych do wykonania prac w rolnictwie, ogrodnictwie, leśnictwie, gastronomii i hotelarstwie. W kolejnych latach Niemcy uprościli procedurę wydawania zezwoleń na pracę dla inżynierów wybranych specjalności, absolwentów wyższych uczelni na zatrudnienie zgodne z kierunkiem studiów, pomocy domowych, opiekunek osób niepełnych oraz wydłużyły okres maksymalnego zatrudnienia pracownika sezonowego z 4 do 6 miesięcy. Austria również akceptowała zatrudnianie cudzoziemskich pracowników sezonowych, a w 2007 r. uprościła procedurę wydawania zezwoleń dla pracowników z kwalifikacjami w określonych zawodach. Od 1 stycznia 2011 r. rząd niemiecki całkowicie zniósł obowiązek uzyskiwania zezwoleń na pracę dla pracowników sezonowych z 8 państw, które przystąpiły do UE 1 maja 2004 r., w tym z Polski. Pomimo tych działań liczba polskich pracowników sezonowych w Niemczech ustawicznie zmniejszała się – z około 265 tys. w roku przedakcesyjnym do około 174 tys. w roku 2010. Z kolei ułatwienia w uzyskiwaniu zezwoleń na pracę przez pracowników wykwalifikowanych nie spowodowały powstania z tego powodu wyraźne negatywnych trendów na polskim rynku pracy.

Wolny dostęp do niemieckiego i austriackiego rynku pracy od 1 maja 2011 r. niewątpliwie wywoła w społeczeństwie polskim nowy impuls migracyjny, ale z wielu względów nieporównywalnie niższy, niż miało to miejsce po otwarciu rynków pracy Wielkiej Brytanii, Irlandii i Szwecji w roku 2004. Przede wszystkim zmniejszył się w tym czasie „potencjał migracyjny” polskiego społeczeństwa, co zostało spowodowane:

- już zaistniałą alokacją emigrantów;
- postępującą poprawą sytuacji ekonomicznej kraju;
- wzrostem krajowego poziomu wynagrodzeń, szczególnie w grupie osób o wysokich kwalifikacjach zawodowych;
- wyższą świadomością społeczeństwa również o ujemnych konsekwencjach większości wyjazdów

zarówno dla samych migrantów (dezawuowanie posiadanej wykształcenia, ograniczone możliwości dalszego podnoszenia kwalifikacji, brak perspektywy zrobienia kariery), jak i pozostawionej w kraju rodziny.

Znaczącą barierą dla migracji zarobkowej z Polski do Niemiec i Austrii jest niski poziom znajomości języka niemieckiego, zwłaszcza wśród młodego pokolenia, dominującego w populacji emigrantów z ostatnich lat. Blisko 90% uczniów i studentów podaje naukę angielskiego jako pierwszego języka obcego²⁾. Znajomość języka niemieckiego deklarują głównie ludzie starsi.

W odniesieniu do Niemiec istotną rolę odgrywają i nadal będą odgrywać specyficzne dla tego kraju czynniki stymulujące przyjazdy zarobkowe lub zniechęcające do wybrania tego kierunku:

- sąsiedzkie położenie Niemiec;
- już istniejące, transgraniczne powiązania zawodowe, biznesowe, a także rodzinne;
- relatywnie niski poziom wynagrodzeń za pracę niewymagającą kwalifikacji zawodowych w porównaniu do osiąganego w innych, ważnych dla polskich migrantów państwach członkowskich UE;
- niższa niż w innych państwach UE aprobatą społeczną dla pracowników cudzoziemców wynikająca m.in. z obaw o miejsca pracy i uszczuplenie własnych świadczeń socjalnych.

Zarówno MPiPS, jak i strona niemiecka zakładają, że w latach 2011–2013 liczba nowych polskich emigrantów w Niemczech może wzrosnąć o 200 tys.–300 tys. Niewiadomą pozostaje skala delegowania przez polskie agencje pracy tymczasowej polskich pracowników do dyspozycji niemieckich pracodawców³⁾.

Prognoza napływu pracowników z 8 nowych państw członkowskich UE do Austrii bazuje na danych z lat obowiązywania rozwiązań przejściowych 2004–2011, kiedy pracę w Austrii podjęło ok. 90 000 obywateli z tych państw. Austria spodziewa się, że od maja 2011 r. przybędzie z tych państw dodatkowych 20 tys.–25 tys. pracowników. Według danych austriackiej instytucji ubezpieczeniowej w 2010 r. średnio w każdym miesiącu było zatrudnionych w Austrii 17 321 obywateli polskich. Wynika stąd, że dodatkowy napływ pracowników z Polski będzie praktycznie znikomy.

Reasumując, można stwierdzić, że zwiększona migracja zarobkowa obywateli polskich od 1 maja br. nie będzie mieć cech nowej „fali emigracji zarobkowej” i nie wywoła szczególnie negatywnych zjawisk na polskim rynku pracy. Natomiast krótkookresowo przyczyni się do zmniejszenia jego nierównowagi, wynikającej m.in. z niedostosowania części starszego pokolenia obywateli polskich do podejmowania pracy

²⁾ „Koniec okresu przejściowego – czy Polskę czeka nowa fala emigracji?” – Analiza Instytutu Polityki Społecznej Uniwersytetu Warszawskiego 1/2011, dr Maciej Duszczyk.

³⁾ W świetle niemieckich przepisów ta forma oddelegowania pracowników do wykonania prac w Niemczech nie była dopuszczalna przed 1 maja br.

w zmienionych warunkach społeczno-ekonomicznych oraz z zaistniałych braków w wypracowaniu profilu kształcenia młodzieży odpowiadającego aktualnym potrzebom gospodarki.

Równowaga na polskim rynku pracy może być osiągnięta tylko w warunkach stałego, zrównoważonego wzrostu gospodarczego, przy założeniu prowadzenia prawidłowej polityki kształcenia i podnoszenia kwalifikacji zawodowych oraz istnienia możliwie powszechnie akceptowanych przepisów regulujących stosunek pracy pomiędzy pracownikiem i jego pracodawcą. Wobec pozytywnego trendu gospodarczego w kraju, a z drugiej strony postępujących negatywnych tendencji demograficznych w społeczeństwie polskim obecny stan nierównowagi popytu/podaży na polskim rynku pracy jest zjawiskiem przejściowym. Można także zauważyć, że nawet kraje wysoko rozwinięte notują pewien poziom bezrobocia, niewynikający z rozbieżności między podażą pracy i popytem na pracę.

Niezależnie od przewidywanej skali obecnego wzrostu migracji zarobkowej trzeba podkreślić, że ze względu na obowiązującą w UE swobodę przepływu pracowników rządu państw członkowskich nie mają instrumentów bezpośredniego oddziaływania na przepływy migracyjne obywateli państw UE, nawet w odniesieniu do własnych obywateli. Co więcej, dla wspierania transgranicznej mobilności pracowników funkcjonuje w ramach UE system informacyjny o warunkach życia i wykonywania pracy we wszystkich państwach członkowskich. Natomiast poszczególne państwa, w tym Polska, podejmują wewnętrzne działania dla zapewnienia swoim ryнком pracy odpowiedniej podaży pracowników z zagranicy. Działania te są szczególnie utrudnione w przypadku państw o stosunkowo niższym poziomie dobrobytu, konkurujących z innymi, zamożniejszymi państwami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Polaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie usprawnienia procedur sądowych
(22158)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Marka Polaka oraz grupy posłów z dnia 13 kwietnia 2011 r., przesłaną przy piśmie pana wicemarszałka Marka Kuchciń-

skiego z dnia 18 kwietnia 2011 r., dotyczącą usprawnienia procedur sądowych uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Wśród czynników mających wpływ na społeczną ocenę działalności sądów niewątpliwie znaczną rolę odgrywa czas prowadzonych postępowań, zarówno karnych jak i cywilnych. Częstokroć jedynie poprzez przyzmat długości trwania postępowania sądowego jego uczestnicy i opinia społeczna wyrabiają sobie negatywny osąd o sposobie prowadzenia danej sprawy oraz ogólnie o pracy sądu. Niejednokrotnie opinie te nie są pozbawione słuszności, gdyż w wielu sprawach karnych i cywilnych postępowanie sądowe toczy się przewlekłe z przyczyn leżących po stronie wymiaru sprawiedliwości, niemniej należy zauważyć, że nie można wprost utożsamiać długotrwałości procesu z jego przewlekłością. Czas trwania postępowania jest bowiem – oprócz okoliczności o charakterze subiektywnym związanych ze sposobem jego prowadzenia przez sąd – uwarunkowany również przez takie determinanty, w istocie niezależne od organu procesowego, jak zwłaszcza: obszerność materiału dowodowego, który należy poddać ocenie, trudności związane z przeprowadzeniem poszczególnych dowodów (np. brak wiarygodnych danych co do miejsca pobytu świadka, konieczność wykonania skomplikowanych i pracochłonnych ekspertyz, wynikłych w toku procesu), zawiły charakter sprawy pod względem prawnym, czy też długotrwałość wykonywanych czynności z zakresu zagranicznej pomocy prawnej. Należy też mieć na względzie, że przepisy proceduralne – aby móc należycie spełniać swe funkcje związane przede wszystkim ze stworzeniem najlepszych warunków do dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych oraz zachowania gwarancji procesowych dla jego uczestników – muszą przewidywać pewne warunki formalne i standardy prowadzenia postępowań, których stosowanie implikuje określoną długość rozpoznawania spraw.

W konsekwencji dający się dostrzec problem długotrwałości postępowań sądowych w Polsce jest zjawiskiem o złożonej przyczynowości, wieloaspektowym, z czego Ministerstwo Sprawiedliwości w pełni zdaje sobie sprawę. Podejmowane w tym zakresie działania skoncentrowane są na tych obszarach, w których istnieje potrzeba i możliwość dokonania stosownych korekt mających na celu usprawnienie i przyspieszenie postępowania, jednakże bez szkody dla prawidłowego wypełniania funkcji procesowych. Ważnym przejawem tych działań są czynności z zakresu nadzoru nad działalnością administracyjną sądów, w ramach których analizowane są w sądach informacje statystyczne dotyczące sprawności postępowań, prowadzone wizytacje i lustracje, a w ich wyniku wydawane wiążące zalecenia w tym zakresie, nadto dokonywana jest bieżąca lub okresowa kontrola toku postępowania w sprawach indywidualnych w przypadku ujawnienia okoliczności wskazujących, że są one prowadzone niesprawnie lub z naruszeniem prawa. Kolejnym kierunkiem działań podejmowa-

nych przez ministerstwo w celu usprawnienia procedur sądowych są prace nad projektami legislacyjnymi dotyczącymi tych zagadnień, które mogą być unormowane w sposób sprzyjający szybszemu procedowaniu, pod warunkiem że nie spowoduje to uszczerbku dla realizacji podstawowych funkcji procesu. Trzeba mieć bowiem na względzie, że funkcje te są wartością nadrzędną w świetle regulacji konstytucyjnych i konwencyjnych formułujących standardy sądowego wymiaru sprawiedliwości, rzetelnego procesu i rozstrzygnięcia spraw w demokratycznym państwie prawnym.

W nawiązaniu do tego ostatniego kierunku działań odnośnie do projektów legislacyjnych prowadzonych przez Ministerstwo Sprawiedliwości, które mogą przyczynić się do usprawnienia i przyspieszenia procedur sądowych, należy wymienić następujące propozycje normatywne skierowane już do dalszych prac poza ministerstwem:

1) projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw; projekt ten został opracowany przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Karnego i stanowi kompleksową regulację mającą na celu poprawę sprawności oraz efektywności postępowania karnego; przewiduje on m.in. rozszerzenie stosowania konsensualnych trybów zakończenia postępowania karnego, wprowadza możliwość umorzenia postępowania w przypadku pojednania pokrzywdzonego i sprawcy, pod warunkiem naprawienia szkody, przewiduje udział referendarzy sądowych w postępowaniu karnym, rezygnuje z postępowania uproszczonego oraz wprowadza zmiany w zakresie podstaw zaskarżenia wyroków; projekt ten w dniu 5 kwietnia 2011 r. został skierowany do konsultacji społecznych;

2) projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw; wskazana inicjatywa ma na celu w szczególności usprawnienie postępowań prowadzonych w trybie przyspieszonym o przestępstwa i wykroczenia, zwłaszcza dotyczących czynów zabronionych, popełnianych w związku z imprezami masowymi, poprzez wprowadzenie do polskiej procedury karnej instytucji tzw. rozprawy odmiejscowionej, polega ona na tym, że w postępowaniu karnym oraz w postępowaniu w sprawach o wykroczenia w trybie przyspieszonym rozprawa może odbywać się w ten sposób, iż oskarżony (obwiniony) i jego obrońca, jeżeli został ustanowiony, znajdują się poza budynkiem sądowym, w miejscu zatrzymania oskarżonego (obwinionego), i porozumiewają się z sądem przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość (jednoczesny oraz bezpośredni przekaz obrazu i dźwięku); projekt został przekazany do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji celem wspólnego prowadzenia z opracowywanym tam projektem dotyczącym zapewnienia bezpieczeństwa Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012;

3) projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw; podstawowym założeniem tego projektu jest usprawnienie procedur sądowych, zmniejszenie kosztów postępowań, skrócenie czasu ich trwania, a także – w odniesieniu do postępowania wykonawczego w sprawach karnych – zwiększenie efektywności orzekanych kar; główne kierunki zmian zaproponowanych w tym projekcie obejmują: zniesienie zasady zaskarżalności wszystkich postanowień w postępowaniu wykonawczym i reformę reguł dotyczących wykonalności postanowień w postępowaniu wykonawczym; projekt jest na etapie prac parlamentarnych (druk nr 3961);

4) projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw; projekt został opracowany przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego i przewiduje liczne zmiany w procedurze cywilnej mające na celu usprawnienie i przyspieszenie postępowania cywilnego; proponowane zmiany dotyczą m.in.: likwidacji postępowania odrębnego w sprawach gospodarczych i poddania spraw między przedsiębiorcami w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej regułom ogólnym obowiązującym w procesie, uproszczenia struktury postępowania procesowego oraz wprowadzenia mechanizmów, które przyczynią się do usprawnienia i przyspieszenia tego postępowania; podstawę nowych regulacji stanowi normatywne ujęcie tzw. ciężaru wspierania postępowania, a także rozwiązania upoważniające sąd – w ramach ściśle określonej władzy dyskrecyjnej – do pominięcia spóźnionych twierdzeń oraz dowodów prezentowanych przez strony i uczestników postępowania; ponadto projektowana regulacja przewiduje wprowadzenie tzw. instancji poziomej przy rozpoznaniu zażaleń na niektóre postanowienia sądu drugiej instancji, umożliwienie zaskarżania orzeczeń kasatoryjnych sądu drugiej instancji, przyspieszenie rozpoznawania spraw dotyczących zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej oraz wyjawienia majątku poprzez umożliwienie rozstrzygnięcia tych spraw przez referendarza sądowego, a nadto szereg usprawnień w postępowaniu egzekucyjnym; pismem z dnia 4 kwietnia 2011 r. wyżej wskazany projekt ustawy przesłano celem rozpatrzenia na najbliższym posiedzeniu Rady Ministrów.

Niezależnie od powyższego w ramach jednostek organizacyjnych wchodzących w skład Ministerstwa Sprawiedliwości prowadzone są prace nad zmianami uregulowań prawnych dotyczących procedur sądowych mające na celu ich uproszczenie i przyspieszenie.

Należy w tym zakresie wskazać zwłaszcza na zaawansowane prace nad koncepcją rozwiązań proceduralnych dla informatyzacji postępowań sądowych, przygotowania założeń projektów aktów prawnych dotyczących informatyzacji postępowań sądowych. Chodzi o opracowanie ogólnych proceduralnych rozwiązań dla informatyzacji postępowania sądowego z wykorzystaniem modelu postępowania hybrydowego, a w tym zwłaszcza co do: składania pism proce-

sowych, wykonywania doręczeń i wydawania orzeczeń sądowych w formie elektronicznej, digitalizowania akt sprawy i dostępu do nich osób zainteresowanych. Istotne znaczenie dla przyspieszenia i usprawnienia postępowań sądowych może mieć także przygotowywana informatyzacja postępowania nakazowego i europejskiego postępowania nakazowego w sprawach cywilnych oraz informatyzacja postępowania wieczystoksięgowego. W ramach podjętych działań został opracowany projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw obejmujący zmiany dotyczące m.in. wprowadzenia możliwości nadawania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w postępowaniu elektronicznym oraz zmianę zasad postępowania w razie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty i po wniesieniu sprzeciwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Godzi się też wspomnieć o przygotowanym przez powołany zarządzeniem ministra sprawiedliwości nr 175/09/DSP z dnia 13 października 2009 r. Zespół do przeprowadzenia analizy dotychczasowych oraz wypracowania nowych modelowych rozwiązań prawnych w zakresie problematyki nieletnich projekcie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich i ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Uwzględniając krytykę niejednorodności postępowań w sprawach nieletnich oraz konieczność stosowania przepisów z różnych systemów prawnych, projekt wprowadza jednolite postępowanie prowadzone według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego właściwego dla spraw opiekuńczych, zachowując stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego jedynie w ramach czynności dowodowych prowadzonych przez Policję, czynności związanych z przesłuchiowaniem osób małoletnich oraz dowodów rzeczowych. Nadto projekt ujednocila tok pierwszo-instancyjnego postępowania sądowego poprzez rezygnację z podziału na dwa etapy: postępowanie wyjaśniające i postępowanie opiekuńczo-wychowawcze albo poprawcze. Następuje także rozbudowanie instytucji zmierzających do aktywnego udziału nieletniego w postępowaniu mediacyjnym, uwzględniające w nim także udział pokrzywdzonego oraz kierowanie spraw nieletnich, za ich zgodą, na drogę postępowań prowadzonych przez podmioty pozasądowe. Propozowane rozwiązania powinny spowodować przyspieszenie postępowań sądowych w sprawach nieletnich, zwłaszcza poprzez upowszechnienie konsensualnego trybu ich załatwiania.

W konkluzji trzeba podkreślić, że Ministerstwo Sprawiedliwości dostrzega skutki społeczne związane z faktem długotrwałości postępowania sądowego w niektórych sprawach. Jednym z takich szczególnych dotkliwych następstw o niebagatelnym znaczeniu jest z pewnością dyskomfort psychiczny i pozycja na rynku pracy osoby oskarżonej, której – pomimo upływu znacznego okresu od rozpoczęcia procesu – sytuacja prawno-karna nie została jednoznacznie rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem. Wyżej przed-

stawione aktywne zaangażowanie ministerstwa zarówno w zakresie nadzoru nad działalnością administracyjną sądów, jak i na polu legislacyjnym powinno łącznie doprowadzić do zdecydowanej poprawy istniejącego stanu rzeczy w kierunku dążenia do wyeliminowania toczących się nadmiernie długo postępowań sądowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie instrumentów prawnych
wspierających tworzenie nowych miejsc pracy
(22159)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (SLD) w sprawie instrumentów prawnych wspierających tworzenie nowych miejsc pracy uprzejmie informuję, że plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE) powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycję zmiany w funkcjonowaniu OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Na 700 mld zł zadłużenia aż 200 mld zł jest wynikiem finansowania OFE tym długiem. Tylko w 2010 r. wysokość refundacji FUS składki przekazywanej do OFE wyniosła 22,5 mld zł, zaś od początku reformy emerytalnej w 1999 r. do 2010 r. bezpośredni koszt refundacji z budżetu państwa ubytku składki emerytalnej w FUS wskutek jej przekazania do OFE wyniósł ok. 162 mld zł. Po uwzględnieniu kosztu finansowania koszt refundacji wzrasta o kolejne 61,5 mld zł. Reforma okazała się więc bezwzględnie konieczna. Zgodnie z projektem rządowym w latach 2012–2013 zmniejszeniu z 7,3% do 2,3% ulegnie składka przekazywana do OFE. W kolejnych latach składka przekazywana do OFE będzie stopniowo rosła, tak aby w 2017 r. osiągnąć 3,5%. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br.

Wejście w życie ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rośnie w tempie ok. 2000 mln zł miesięcznie. Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Decyzja w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy oraz zwiększenia jego wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej należy do ministra finansów. Tak przewiduje art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu. Istotnym elementem takiej decyzji jest więc opinia komisji Sejmu. Bez pozytywnej opinii komisji do spraw finansów publicznych Sejmu oraz zgody ministra finansów zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu nie jest możliwe.

Uprzejmie informuję, że wystąpiłam w dniu 25.02.2011 r. do ministra finansów o wyrażenie zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r.

o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7.03.2011 r. ministra finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Z tą samą datą wystąpiłam o opinię Komisji Finansów Publicznych Sejmu. Do chwili obecnej taka opinia nie wpłynęła do resortu. W dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpiłam z wnioskami do ministra finansów i Komisji Finansów Publicznych Sejmu w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, tym razem o kwotę 1500 mln zł.

W dniu 13 kwietnia 2011 r. wystąpiłam także o wyrażenie zgody przez ministra finansów na dokonanie zwiększenia w planie finansowym Funduszu Pracy wydatków na realizację umów w sprawie refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy.

Jednocześnie informuję, że zwróciłam się do marszałków województw i starostów powiatów z apelem o podejmowanie w regionalnych politykach rynku pracy w 2011 r. działań kluczowych, służących rozwiązaniu najbardziej istotnych problemów rynku pracy. Działania te powinny przyczyniać się do realizacji następujących priorytetów ogólnokrajowych, wpływających z obowiązujących dokumentów rządowych¹⁾:

1. Wzrost zatrudnienia, który należy do priorytetów polityki społeczno-gospodarczej rządu. Wzmocnienia wymagają te działania, które odpowiadać będą na wyzwanie, jakim w Polsce jest niski wskaźnik zatrudnienia starszych pracowników i problemy w rozpoczynaniu kariery zawodowej przez młodzież. Również utrzymujący się niski, 20-procentowy, wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych, które mogą pracować, powinien ulec poprawie.

2. Usprawnienie funkcjonowania rynku pracy w szczególności poprzez dokonanie przeglądu skuteczności metod działania publicznych służb zatrudnienia.

Rozwijanie współpracy pomiędzy publicznymi służbami zatrudnienia a prywatnymi agencjami zatrudnienia i pracodawcami, ale także innymi interesariuszami, przyczynić się winno do zwiększenia dostępności usług rynku pracy. Tworzenie warunków dla mobilności zawodowej i przestrzennej pracowni-

¹⁾ „Krajowy plan działań na rzecz zatrudnienia na lata 2009–2011” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 14 lipca 2010 r.; „Założenia do Krajowego Programu Reform na rzecz realizacji strategii „Europa 2020” (m.in. określają wskaźnik zatrudnienia ogółem ludności w wieku 20–64 lata na poziomie 71% jako cel dla Polski do 2020 r.).

ków i poszukujących pracy, także w wymiarze regionalnym, jak i dążenie do wzrostu zatrudnienia poza rolnictwem i w innowacyjnych gałęziach gospodarki to kolejne elementy usprawniania rynku pracy.

3. Doskonalenie aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiej dostępności podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania (pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe w połączeniu ze stosowaniem przewidzianych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm., swoistych sankcji – nowej konstrukcji zasiłku dla bezrobotnych i innych mechanizmów skłaniających bezrobotnych do aktywności).

Dla realizacji powyższych priorytetów, w ramach dostępnej puli środków Funduszu Pracy, wskazałam niezbędne do podjęcia przez publiczne służby zatrudnienia działania racjonalizujące te wydatki. I tak:

— wdrażane programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej stosownie do potrzeb i możliwości lokalnego rynku pracy powinny opierać się na wnikliwej analizie efektywności zatrudnieniowej oraz kosztowej i uwzględniać wszelkie dostępne źródła finansowania;

— bazową część programów powinny stanowić podstawowe usługi rynku pracy, takie jak: pośrednictwo pracy, poradnictwo i informacja zawodowa oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy; pozostałe usługi i instrumenty generujące dodatkowe koszty urzędy pracy powinny stosować w powiązaniu z niezbędnym do zatrudnienia uczestnika programu na danym stanowisku pracy zakresem umiejętności i kwalifikacji zawodowych;

— przy konstruowaniu programów związanych z tworzeniem subsydiowanych miejsc pracy urzędy pracy powinny wybierać do współpracy te podmioty, które poprzez zatrudnianie aktywizowanych bezrobotnych przyczyniać się będą do zwiększania ich efektywności;

— w celu uniknięcia zwrotów lub niewykorzystania rezerwy Funduszu Pracy urzędy pracy powinny we wnioskach kierowanych do ministra precyzyjnie określać (w oparciu o odpowiednią analizę) faktyczne zapotrzebowanie na środki.

Ponadto pragnę poinformować, że w dniu 18.03.2011 r. podjęłam decyzję dotyczącą przeznaczenia w roku bieżącym części środków rezerwy Funduszu Pracy, będącej w dyspozycji ministra pracy i polityki społecznej, w kwocie 75,5 mln zł na finansowanie/dofinansowanie programów specjalnych, które obecnie nie są realizowane przez powiatowe urzędy pracy na zadawalającym poziomie.

Ideą tychże programów jest umożliwienie powiatowym urządcom pracy, jako kreatorom sytuacji na lokalnych rynkach pracy, większego uelastycznienia form pomocy przez nie oferowanej. Programy specjalne przewidują rozwiązania umożliwiające aktywiza-

cję bezrobotnych, potrzebujących specyficznej pomocy w doprowadzeniu do podjęcia pracy. W ramach programów specjalnych istnieje możliwość łączenia ustawowych usług i instrumentów rynku pracy z tzw. specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie, które mają stanowić drogę do przecięcia barier utrudniających osobom bezrobotnym znalezienie zatrudnienia.

Podstawę prawną realizacji programów specjalnych stanowi art. 66b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 23 marca 2009 r. w sprawie programów specjalnych (Dz. U. Nr 50, poz. 401).

Projekty programów specjalnych były przygotowywane przez powiatowe urzędy pracy i zgłaszane przez starostów powiatów do dnia 29 kwietnia br. do marszałków województw, którzy dokonają weryfikacji i oceny projektów, a następnie przedłożą do dnia 16 maja br. do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej rekomendowane projekty programów specjalnych wraz z wnioskami o przyznanie dodatkowych środków Funduszu Pracy na ich realizację.

Podjęłam również decyzję, że do aplikowania o środki uprawnione będą jedynie wnioski, których wnioskowana kwota wyniesie minimum 1,5 mln zł, nie więcej jednak niż 2,5 mln zł, przy jednoczesnym założeniu efektywności programu na poziomie co najmniej 70%.

Z uwagi na obecny poziom środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację zawodową, przewidzianych w tegorocznej ustawie budżetowej, staroście powiatu przysługuje możliwość złożenia do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej za pośrednictwem marszałka województwa tylko jednego wniosku projektu programu specjalnego.

Jednocześnie informuję, że rezerwa środków Funduszu Pracy naliczona na podstawie ustawy budżetowej – aktualnie dostępny instrument wsparcia działań urzędów pracy – oprócz wspomnianych wcześniej programów specjalnych będzie przeznaczony w bieżącym roku na finansowanie:

— programów związanych z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł,

— programów dla zwolnionych z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł,

— programy zwiększające aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

Aktualnie urzędy składają wnioski na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, pracowników objętych zwolnieniami monitorowanym oraz na programy aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco.

Wyrażam przekonanie, że przedstawione szczegółowe informacje dotyczące dostępnych instrumentów dodatkowego wsparcia na finansowanie programów aktywizacji zawodowej zostaną uznane przez pana posła Tadeusza Tomaszewskiego za wyczerpujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie modelowania uszu i obcinania
ogonów psom (22163)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Józefa Rojka, posła na Sejm RP, w sprawie modelowania uszu i obcinania ogonów psom, przekazaną pismem z dnia 18 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22163/11, uprzejmie informuję, że z zgodnie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.) zabiegiem lekarsko-weterynaryjnym jest czynność przeprowadzana na zwierzętach dla ratowania ich życia lub zdrowia oraz dla koniecznego ograniczenia populacji oraz zastrzega się przeprowadzanie takich czynności wyłącznie przez osoby uprawnione. Jak słusznie zauważono w interpelacji, obcinania uszu i ogonów nie można zaliczyć do kategorii zabiegów lekarsko-weterynaryjnych.

Ustawodawca zdecydował, że rozstrzygnięcia w sprawach dotyczących nieprzestrzegania nakazów zawartych w art. 27 oraz w art. 6 ustawy zostały powierzone niezawisłym sądom. W związku z tym tylko sąd może rozstrzygnąć w konkretnym przypadku o naruszeniu przepisów ustawy oraz wymierzyć karę na podstawie art. 35 lub art. 37 ustawy, stosownie do ustaleń wynikłych w trakcie postępowania sądowego. Niezawisły sąd jest upoważniony do interpretacji przepisów ustawy w tym zakresie, w tym do wydania orzeczenia, czy zabieg chirurgiczny został przeprowadzony zgodnie z przepisem art. 27 oraz czy w konkretnym przypadku przeprowadzono zabieg lekarsko-weterynaryjny, zabieg zootechniczny lub inny zabieg wnikający z „technologii produkcji”.

Omawiane przepisy nie rozstrzygają w definitywny sposób dopuszczalności lub niedopuszczalności obcinania ogonów i kopiowania uszu psów.

Biorąc pod uwagę, że kwestia przeprowadzania zabiegów tzw. kopiowania psów zgodnie z wzorcem rasowym budzi wiele kontrowersji i wątpliwości interpretacyjnych w zakresie legalności oraz zasadno-

ści ich przeprowadzania, należy uznać za celowe wprowadzenie jednoznacznego zakazu kształtowania małżowin usznych oraz obcinania ogonów psom, pozostawiając jednocześnie możliwość przeprowadzania zabiegów niezaliczanych do zabiegów lekarsko-weterynaryjnych u zwierząt gospodarskich.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że prace nad zmianą przepisów ustawy o ochronie zwierząt w tym zakresie zostaną podjęte w trakcie najbliższej nowelizacji tej ustawy w związku ze zmianą przepisów europejskich dotyczących uśmiercania zwierząt oraz z obowiązkiem ich wdrożenia do polskiego porządku prawnego. Niezbędna nowelizacja przepisów ustawy o ochronie zwierząt jest związana z koniecznością wprowadzania do polskiego porządku prawnego przepisów wykonujących rozporządzenie Rady (WE) nr 1099/2009 z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas uśmiercania (Dz. Urz. UE L 303z 18.11.2009, str.1), którego przepisy będą obowiązywać od dnia 1 stycznia 2013 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie działań rządu na rzecz
zagospodarowania złóż gazu łupkowego
w Polsce (22164)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-023-22164/11), przy którym przesłana została do prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska interpelacja pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, oraz w nawiązaniu do pisma szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pana Tomasza Arabskiego z dnia 21 kwietnia 2011 r., upoważniającego wiceprezesa Rady Ministrów ministra gospodarki pana Waldemara Pawłaka do udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w interpelacji, przedstawiam poniższe informacje w sprawie poruszonych przez pana posła. Jednocześnie informuję, że odpowiedź na interpelację została przygotowana we współpracy z Ministerstwem Środowiska.

Na wstępie pragnę podkreślić, że rząd RP intensywnie pracuje nad przyjęciem najlepszych rozwiązań, tak by interes Skarbu Państwa został właściwie zabezpieczony, gdyby ewentualne wydobycie gazu ze złóż niekonwencjonalnych się rozpoczęło.

Dzięki współpracy: Ministerstwa Środowiska, Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Ministerstwa Skarbu Państwa i Ministerstwa Finansów zostały zidentyfikowane szanse, zagrożenia i działania, jakie rząd powinien podjąć w zakresie realizacji projektu gazu łupkowego.

Stworzono możliwości inwestowania w rozwój niekonwencjonalnych źródeł energii, co spowodowało wejście do Polski firm ze znacznym kapitałem i międzynarodowym doświadczeniem w tej dziedzinie przemysłu. Udzielenie koncesji wielu podmiotom, zarówno z kapitałem polskim (Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA – 12 koncesji, Orlen Upstream – 6 koncesji, Lotos Petrobaltic – 6 koncesji), jak i zagranicznym, przyczyni się do bardzo szybkiego postępu i umożliwi stworzenie nowych rozwiązań technologicznych przy prowadzonym wydobyciu tego surowca.

W ramach działań rządu m.in. przeanalizowano przepisy prawa (w tym funkcjonujące mechanizmy finansowe); opracowano materiały informacyjne o gazie łupkowym; opracowano dokument, w którym przedstawiono fakty i mity na temat gazu łupkowego; przystąpiono do Global Shale Gas Initiative, polegającej m.in. na szkoleniach specjalistów z tego zakresu, ponadto na bieżąco prowadzony jest monitoring sytuacji w Polsce i za granicą. Skierowano wniosek do NFOŚiGW o sfinansowanie tematu badawczego pt. „Ocena zagrożeń dla środowiska powodowanych procesem poszukiwania, rozpoznawania i wydobywania niekonwencjonalnych złóż węglowodorów”.

Prowadzona jest również kontrola działań podejmowanych przez przedsiębiorców w ramach udzielonych koncesji (w tym pozyskiwanie wyników z prac geologicznych). W trakcie opracowywania przez Państwowy Instytut Geologiczny jest ustalenie szacunków zasobów gazu łupkowego. Zmieniono rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (otwory poniżej 1000 m muszą mieć decyzję środowiskową).

W przypadku udokumentowania zasobów gazu łupkowego planowane jest wprowadzenie w życie odpowiednich mechanizmów finansowych zabezpieczających interesy Skarbu Państwa.

Jednocześnie należy podkreślić, że do chwili obecnej nie odkryto jeszcze żadnego niekonwencjonalnego złoża gazu łupkowego w Polsce, w związku z tym nie prowadzi się również wydobycia z tego typu złóż. W mediach wielkości potencjalnych zasobów są cytowane za amerykańskimi firmami konsultingowymi: Wood Mackenzie – 1400 mld m³, Advanced Res. Int. – 3000 mld m³. Opublikowany z początkiem kwietnia br. raport przygotowany na zlecenie amerykańskiej rządowej Agencji Informacji Energetycznej EIA szacuje wielkość zasobów wydobywanych na poziomie 5300 mld m³. Szacunki te mogą być obarczone duży-

mi błędami i wymagają potwierdzenia w prowadzonych pracach poszukiwawczych. Dla porównania warto podkreślić, że wielkość udokumentowanych zasobów gazu ziemnego w złożach konwencjonalnych to około 100 mld m³.

Nikt nie jest dziś w stanie przesądzić, czy wydobycie gazu łupkowego w Polsce w ogóle się rozpocznie i jaka będzie skala ewentualnej produkcji. Może się bowiem okazać, że pewne zasoby tego surowca zostaną udokumentowane, ale ze względu na inne uwarunkowania (np. nierentowność inwestycji, bariery środowiskowe i społeczne itp.) przedsiębiorcy nie zdecydują się na jego eksploatację.

W przypadku odkrycia nowych złóż gazu łupkowego i wystąpienia przez zainteresowane podmioty do ministra środowiska z wnioskami o udzielenie koncesji na jego wydobywanie zostaną dokładnie przeanalizowane również kwestie potencjalnych korzyści dla Skarbu Państwa z prowadzenia tej działalności w Polsce.

Pragnę podkreślić, że Polska oprócz bardzo dobrej współpracy z USA również intensywnie współpracuje z kanadyjskimi podmiotami, takimi jak Komisja Ropy i Gazu w Brytyjskiej Kolumbii oraz firma Encana – jedna z największych spółek światowych w sektorze gazu łupkowego. Spółka ta jest zainteresowana współpracą z polskimi spółkami będącymi własnością Skarbu Państwa. Encana prowadzi obecnie rozmowy z Orlen Upstream i PGNiG. Przedmiotowa współpraca ma na celu wymianę aktywów rynkowych.

Polska jest postrzegana przez naszych wschodnich sąsiadów jako kraj zaawansowany w poszukiwaniu niekonwencjonalnych złóż gazu. W celu wymiany doświadczeń dotyczących wydobycia gazu ze złóż niekonwencjonalnych Ministerstwo Energetyki i Przemysłu Węglowego Ukrainy wyszło z inicjatywą organizacji Pierwszej Międzynarodowej Konferencji pt. „Polityka Energetyczna Ukrainy – kwestia gazu nietradycyjnego” w Kijowie, która odbyła się w dniach 20–21 kwietnia br. Dodatkowo strona ukraińska, ze względu na zaawansowany etap prac poszukiwawczych gazu niekonwencjonalnego, poprosiła przedstawicieli Ministerstwa Gospodarki o pomoc przy organizacji sesji „Światowe doświadczenia w zagospodarowywaniu źródeł nietradycyjnych: za i przeciw”. Sesja ta cieszyła się sporym zainteresowaniem uczestników konferencji.

Należy podkreślić, że do czasu wejścia złóż gazu łupkowego do przemysłowej eksploatacji rozbudowana infrastruktura gazowa oraz otoczenie regulacyjne w najbliższej przyszłości tworzyć będą realne możliwości konkurencyjnego, zliberalizowanego rynku. Do tych projektów infrastrukturalnych należy zaliczyć: terminal LNG (możliwości odbioru – 5 mld m³/rok, oddanie do użytku w 2014 r.), połączenia międzysystemowe z Czechami, które będzie mogło zostać uruchomione z końcem 2011 r. (0,5 mld m³ z możliwością rozbudowy), i Niemcami (Lasów – po rozbudowie wzrośnie do ok. 1,5 mld m³ z możliwością roz-

budowy), co znacznie zwiększy niezależność polskiego systemu gazowego od dostaw ze wschodu. Zwiększona zostanie również pojemność podziemnych magazynów gazu (do około 3 mld m³ w 2015 r.), także udostępnianych podmiotom trzecim. Realizowana obecnie przez OGP Gaz – System SA rozbudowa krajowego systemu przesyłowego, głównie w północnej części kraju, będzie mogła, oprócz głównego celu, jakim jest rozprrowadzenie gazu dostarczanego do terminalu LNG w Świnoujściu, także umożliwić odbiór gazu ze złóż niekonwencjonalnych.

Do głównych perspektyw wykorzystania gazu łupkowego w Polsce można zaliczyć:

— rozwój rynku gazu, zwłaszcza w tych częściach kraju, które charakteryzują się niskim wskaźnikiem gazyfikacji miejscowości (obecnie około 52% mieszkańców kraju ma dostęp do gazu ziemnego),

— rozwój wykorzystania gazu w ciepłownictwie i sektorze wytwarzania energii elektrycznej (obecnie w kraju w gazowych jednostkach wytwórczych produkuje się około 3% energii elektrycznej, w krajach UE ten udział jest znacznie wyższy),

— rozwój wykorzystania gazu ziemnego jako paliwa w transporcie – technologia CNG,

— w optymistycznym wariantcie realizacji projektu shale gas część pozyskanych znaczących ilości gazu ze złóż niekonwencjonalnych mogłaby być przedmiotem eksportu.

Jak już wcześniej wspomniałam, interes państwa polskiego jest jedną z kluczowych dla rządu kwestii przy realizacji projektu shale gas. Dlatego też już dziś, nie mając jeszcze potwierdzonej wiedzy o polskich zasobach gazu łupkowego, analizuje się sytuację, by być gotowym na różne warianty jej rozwoju.

Przedkładając powyższe informacje, wyrażam przekonanie, że będą one stanowiły wyczerpującą odpowiedź na zgłoszone przez pana posła pytanie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Ożoga**

**w sprawie zachowania Policji i BOR podczas
uroczystości w dniu 10 kwietnia 2011 r. (22166)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22166/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Stanisława Ożoga w sprawie zachowania Policji

i BOR podczas uroczystości w dniu 10 kwietnia 2011 r., z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że z informacji przekazanych przez Biuro Ochrony Rządu wynika, iż przeprowadzona przez tę formację wnikliwa analiza przygotowań i realizacji działań ochronnych pałacu prezydenckiego w dniu 10 kwietnia 2011 r. wskazuje, iż funkcjonariusze BOR realizowali wyznaczone zadania zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochronie Rządu (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.) oraz obowiązującymi ich instrukcjami i procedurami służbowymi.

Pragnę zaznaczyć, że zakres działań ochronno-porządkowych w rejonie odpowiedzialności formacji uzgodniony został wielostronnie na spotkaniach roboczych z udziałem przedstawicieli: Kancelarii Prezydenta RP, Policji, Biura Bezpieczeństwa i Zarządu Kryzysowego m.st. Warszawy, straży miejskiej i BOR. Ponadto pragnę poinformować, że decyzje w sprawie wpuszczania osób do strefy objętej szczególną ochroną służb porządkowych podczas manifestacji podejmował osobiście dyrektor Biura Ochrony i Informatyki Kancelarii Prezydenta RP.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że Departament Kontroli, Skarg i Wniosków MSWiA prowadzi dwie kontrole doraźne nt. „Prawidłowość działań funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji w zakresie zabezpieczania obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 r. w okolicach pałacu prezydenckiego” – w Biurze Ochrony Rządu oraz Komendzie Stołecznej Policji.

Zakres przedmiotowy kontroli obejmuje:

— prawidłowość działań związanych z przygotowaniem funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji do zabezpieczenia obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 r. w okolicach pałacu prezydenckiego;

— prawidłowość przeprowadzenia przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji działań związanych z zabezpieczeniem obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 r. w okolicach pałacu prezydenckiego.

Czynności kontrolne rozpoczęły się w dniu 14 kwietnia 2011 r. i będą trwały do czasu wyczerpania zakresu przedmiotowego kontroli.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Stanisława Ozoga****w sprawie farmy wiatrowej w Woli Rafałowskiej
(22167)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r. (znak SPS-023-22167/11) w sprawie interpelacji pana posła Stanisława Ozoga dotyczącej farmy wiatrowej w Woli Rafałowskiej, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Zarząd PGE Energia Odnawialna SA pismem z dnia 12 lutego 2010 r. skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Łąncucie złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstw przez prezesa J. S. Zarządu Mega sp. z o.o., określonych w art. 585 § 1 Kodeksu spółek handlowych, art. 594 § 1 Kodeksu spółek handlowych, art. 296 Kodeksu karnego oraz art. 301 § 1 i 2 w związku z art. 308 Kodeksu karnego, na szkodę Mega sp. z o.o. oraz PGE Energia Odnawialna SA.

Uprzednio Zarząd PGE Energia Odnawialna SA zabiegał o rozwiązanie konfliktu z pozostałymi współnikami w sposób uwzględniający interesy PGE Energia Odnawialna SA, zmierzając do przejęcia kontroli nad Mega sp. z o.o. w drodze nabycia większości udziałów. W chwili gdy Zarząd PGE Energia Odnawialna SA powziął informacje o działaniu przez prezesa J. S. na szkodę Mega sp. z o.o. oraz PGE Energia Odnawialna SA niezwłocznie złożył stosowne zawiadomienie do organów ścigania.

Należy zwrócić uwagę, iż PGE Energia Odnawialna SA nie jest spółką, w której Skarb Państwa posiada swoje akcje. W jej organach nie zasiadają reprezentanci Skarbu Państwa. Z tego względu nadzór nad tym podmiotem jest ograniczony. Jedynym właścicielem PGE Energia Odnawialna SA, jest PGE Polska Grupa Energetyczna SA spółka publiczna, notowana na Giełdzie Papierów Wartościowych, w której Skarb Państwa posiada 69,29% udziału w kapitale zakładowym. Publiczny charakter właściciela PGE Energia Odnawialna SA w sposób istotny ogranicza możliwość dostępu do informacji, które nie są przez PGE Polska Grupa Energetyczna SA upowszechnione.

Zgodnie z postanowieniami Kodeksu spółek handlowych reprezentowanie i prowadzenie spraw spółki powierzone jest zarządowi, natomiast stały nadzór nad wszystkimi dziedzinami działalności spółki sprawuje rada nadzorcza. Zarząd spółki powinien zarządzać majątkiem i sprawami spółki z należytą starannością wymaganą w obrocie gospodarczym, gdzie nadrzędną zasadą jest interes ekonomiczny podmiotu, a przy podejmowaniu decyzji w sprawach spółki działać w granicach uzasadnionego ryzyka gospodarczego. Występowanie ryzyka gospodarczego jest konsekwencją istniejącej w gospodarce rynkowej wolności gospodarczej.

Mając na uwadze prowadzone postępowanie prokuratorskie, ewentualne wyciąganie jakichkolwiek konsekwencji wobec organów PGE Energia Odnawialna SA wydaje się być przedwczesne.

Odnosząc się natomiast do kwestii działania na szkodę Skarbu Państwa w innych regionach Polski z udziałem spółek Skarbu Państwa na przestrzeni lat 2008–2010, z uwagi na zbyt ogólnikowy charakter pytania pani poseł Ministerstwo Skarbu Państwa nie może ustosunkować się do tej sprawy.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Zielińskiego****w sprawie zapowiadanej likwidacji placówek
Poczty Polskiej SA oraz utrudniania dostępu
mieszkańców mniejszych miejscowości
do usług pocztowych (22168)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Zielińskiego (SPS-023-22168/11), skierowaną do prezesa Rady Ministrów, w sprawie placówek Poczty Polskiej SA oraz utrudniania dostępu mieszkańców mniejszych miejscowości do usług pocztowych, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla Walnego Zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w interpelacji.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że Poczta Polska nie planuje likwidacji placówek pocztowych. Planowana jest natomiast kontynuacja procesu przekształceń urzędów pocztowych i filii urzędów pocztowych w agencje pocztowe. Proces ten obejmuje przede wszystkim takie placówki, w których ilość

świadczonych usług nie uzasadnia ponoszenia kosztów ich utrzymywania w dotychczasowej formie.

Optymalizacja sieci pocztowej podyktowana jest przede wszystkim rachunkiem ekonomicznym oraz trendami rozwoju rynku pocztowego i jest tendencją obserwowaną w całej Europie. Widoczne w ostatnich latach zjawisko wypierania tradycyjnych usług pocztowych przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie oparte na technologiach elektronicznych, wymusza nowe, efektywne ekonomicznie podejście do roli sieci pocztowej. Organizacje pocztowe systematycznie obniżają koszty funkcjonowania sieci placówek i stosują tańsze formy jej funkcjonowania. Podstawowym kierunkiem działań w tym obszarze jest przekształcanie własnych placówek w placówki prowadzone przez agentów pocztowych.

Zaznaczam, że w odniesieniu do pierwotnych planów Poczty Polskiej dotyczących przekształceń placówek funkcjonujących w miejscowościach będących siedzibami gmin w chwili obecnej przeprowadzane są powtórne analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym. Szczegółowej ponownej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwego dostępu do usług pocztowych. Ponownie analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. Wyniki tych analiz stanowiąc będą podstawę rozstrzygnięć do planu przekształceń placówek w roku bieżącym oraz latach następnych. Analizy takie prowadzone są również w odniesieniu do placówek pocztowych funkcjonujących na terenie województwa podlaskiego. Ponieważ analizy te nie zostały jeszcze zakończone, w chwili obecnej nie jest możliwe podanie harmonogramu wprowadzenia zmian organizacyjnych jak również szczegółowego wykazu placówek, które mogą ulec przekształceniu.

Pragnę dodać, że agencje pocztowe, podobnie jak urzędy pocztowe czy filie urzędów pocztowych, znajdują się w systemie organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej i zobowiązane są do świadczenia pełnego zakresu powszechnych usług pocztowych. Zarząd zapewnił, że po przekształceniu placówki w agencję dostęp do usług pocztowych na danym terenie zostaje zachowany. W wielu przypadkach czas pracy agencji pocztowej jest dłuższy niż placówki własnej Poczty Polskiej, ponieważ agencje funkcjonują m.in. w sklepach, które często pracują do późnych godzin wieczornych.

Zarząd zapewnił, że o zamiarze przekształcenia placówki pocztowej powiadamiane są lokalne władze samorządowe, które informowane są o motywach projektowanych działań i wynikach analiz będących

podstawą do podjęcia decyzji o przekształceniu danej placówki w inną formę organizacyjną. Ponadto oddziały rejonowe Centrum Poczty przeprowadzają akcje informacyjne wśród lokalnych społeczności poprzez roznoszenie przez listonoszy ulotek informujących o zmianie formy organizacyjnej danej placówki. Informacje takie są również dostępne bezpośrednio w placówkach pocztowych przewidzianych do przekształcenia.

Zarząd poinformował, że Poczta Polska pozyskuje kandydatów do prowadzenia agencji pocztowych w trybie prowadzonych postępowań przetargowych. Tryb taki zdaniem Poczty Polskiej gwarantuje pełną akceptację warunków współpracy przez potencjalnego agenta przystępującego do przetargu. Wobec przyszłego agenta pocztowego wymagane są dwa podstawowe warunki – kandydat na agenta powinien mieć zarejestrowaną działalność gospodarczą oraz dysponować lokalem, w którym realizowane będą usługi pocztowe. Przed rozpoczęciem działalności agencji przyszedłszy agent przechodzi szkolenie z obowiązujących przepisów prawa, zapoznaje się z instrukcjami technologicznymi i regulaminami określającymi sposób świadczenia poszczególnych usług pocztowych. Zgodnie z zapisami umowy agencji agent pocztowy zobowiązany jest do zachowania tajemnicy korespondencji oraz zachowania tajemnicy wszelkich informacji związanych z wykonywaną pracą. Zobowiązany jest również do właściwego zabezpieczenia powierzonych przesyłek, przedmiotów i wartości oraz zabezpieczenia gotówki w sposób zgodny z przepisami prawa powszechnego.

W odniesieniu do poruszonej przez pana posta kwestii zwolnień pragnę poinformować, że Poczta Polska jako pracodawca prowadzi działania osłonowe mające na celu zminimalizowanie skutków społecznych zwolnień grupowych w każdym ich etapie. Należy podkreślić, że działania te są nastawione przede wszystkim na możliwość utrzymania przez pracowników zatrudnienia w Poczcie Polskiej poprzez system alokacji pracowników w inne miejsce w strukturze spółki w ramach wakatów powstających w różnych jednostkach organizacyjnych. Dodatkowo przy przekształceniach placówek własnych w agencje pocztowe brana będzie pod uwagę możliwość zawierania umów agencyjnych z byłymi pracownikami Poczty Polskiej, co pozwoli na zachowanie ciągłości obsługi klientów indywidualnych i zapewni odpowiednią jakość realizowanych usług.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w interpelacji pana posta.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła Jana Warzechy****w sprawie rządowego projektu ustawy
o zmianie ustawy o organizowaniu
i prowadzeniu działalności kulturalnej
oraz niektórych innych ustaw (22170)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Jana Warzechy, posła Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczącą nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (sygn.: SPS-023-22170/11), proszę Pana Marszałka o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

W projekcie ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw została wprowadzona możliwość łączenia bibliotek publicznych z innymi instytucjami kultury. Celem takiego połączenia jest wzmocnienie instytucji kultury w gminach poprzez tworzenie centrów kultury posiadających jak najszerszą ofertę kulturalną, odpowiadającą na potrzeby lokalnej społeczności. Proponowana nowelizacja ma więc na celu stworzenie możliwości powoływania przez jednostki samorządu terytorialnego nowych instytucji, które łącząc będą wiele funkcji i proponować bogatą ofertę kulturalną, nie rezygnując z działalności bibliotecznej.

Należy podkreślić, że zgodnie z postulatami środowiska bibliotekarskiego do projektu ustawy wprowadzono przepisy, że łączenie bibliotek publicznych byłoby możliwe jedynie po pozytywnej opinii Krajowej Rady Bibliotecznej, właściwej biblioteki wojewódzkiej oraz wydania zgody przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego. Przepis ten umożliwia łączenie bibliotek publicznych tylko w określonych i wyjątkowych sytuacjach, uniemożliwiając gminie pochopne działania w tej kwestii.

Wprowadzona w projekcie możliwość powierzenia zarządzania instytucją kultury osobie prawnej będzie dawała możliwość szczegółowego określania praw i obowiązków organizatora oraz zarządcy, w tym warunków wynagrodzenia zarządcy, kryteriów oceny pracy zarządcy, przesłanek i sposobu rozwiązywania umowy, szczegółowych zasad odpowiedzialności zarządcy za powierzoną instytucję kultury. Powierzenie zarządzania instytucją osobie prawnej będzie się również odbywać na podstawie ustawy Prawo zamówień publicznych. Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że określenie zasad odpowiedzialności zarządcy za powierzoną instytucję uniemożliwi jakiegokolwiek działania na szkodę instytucji kultury skutkujące pogorszeniem prowadzonej działalności.

W przypadku stawek zaszerzegowania pracowników bibliotek wskazanych we wstępnym projekcie rozporządzeniu do ustawy pragnę zwrócić uwagę, że akty wykonawcze będą wydawane po uchwaleniu ustawy i wszystkie zgłaszane wątpliwości zostaną

skonsultowane z bibliotekarzami. Postaramy się jednocześnie, aby wszystkie uwagi, w tym dotyczące proponowanych stawek, zostały ujęte w rozporządzeniach do ustawy.

Inne zmiany w projekcie ustawy dotyczą zatrudniania dyrektorów instytucji kultury. Zgodnie z przepisami nowelizowanej ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, dyrektorzy m.in. bibliotek będą zatrudniani wyłącznie na czas określony na okres od 3 do 7 lat. Osoba powołana na stanowisko dyrektora na czas nieokreślony przed dniem wejścia w życie ustawy może pozostać na zajmowanym stanowisku nie dłużej niż trzy lata od wejścia w życie ustawy. Wprowadzenie czasowych umów o pracę dla dyrektorów ma na celu wieloletnie planowanie działalności instytucji, wyraźne określenie zobowiązań obu stron, a tym samym zapewnienie stabilności instytucji, oraz efektywniejszy nadzór nad realizacją zadań przez instytucję.

Dodatkowo w ramach prac nad ustawą sprecyzowano przepisy dotyczące narodowego zasobu bibliotecznego, zwłaszcza w zakresie kryteriów i trybu zaliczania zbiorów do tego zasobu, jego organizacji oraz zasad i zakresu jego ochrony. W przypadku zaliczania zbiorów do zasobu pod uwagę będą brane: charakter bibliotek, wartość i znaczenie zbiorów dla dziedzictwa narodowego, sposób oceny zbiorów, zapewnienie pełnej dokumentacji zasobu i konserwacji materiałów bibliotecznych. Istotne są zwłaszcza przepisy dotyczące konserwacji i dokumentacji zasobu, gdyż dają możliwość właściwego zabezpieczenia zbiorów w tym ich digitalizacji.

Odpowiadając szczegółowo na zadane przez Pana Posła pytania uprzejmie informuję.

Ad 1. Zdaniem Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wprowadzone zmiany nie powinny mieć negatywnego wpływu na działalność instytucji i nie zdestabilizują dotychczasowych funkcji bibliotek. Należy jednocześnie podkreślić, że zaproponowane zmiany były konsultowane ze środowiskiem bibliotekarskim.

Ad 2. Proponowane zmiany w projekcie ustawy nie będą skutkować ograniczeniem dostępu do instytucji kultury na wsi i w małych miastach. Stworzenie silnych centrów kultury, posiadających urozmaiconą ofertę kulturalną, będzie gwarantem większej dostępności do kultury wszystkich odbiorców, w tym również mieszkańców wsi i małych miejscowości.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje zostaną uznane przez pana posła Jana Warzechę za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie przeszkód administracyjnych,
które utrudniają i opóźniają pozyskiwanie
środków zewnętrznych na ratowanie brzegu
morskiego w miejscowości Rowy, gm. Ustka
(22171)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną interpelacją posła Piotra Stanke w sprawie przeszkód administracyjnych, które utrudniają i opóźniają pozyskiwanie środków zewnętrznych na ratowanie brzegu morskiego w miejscowości Rowy, nr SPS-023-22171/11, przedkładam następujące wyjaśnienia oraz informacje odnoszące się do problematyki zawartej w pytaniach pana posła.

Ministerstwo Infrastruktury nie otrzymało sygnałów w sprawie różnej interpretacji przepisów prawa przez podmioty, które uczestniczą w procedurze przyznawania środków pozabudżetowych na ochronę brzegów morskich.

Urząd Morski w Słupsku podejmuje działania mające na celu pozyskanie środków pochodzących z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013 w ramach priorytetu II: Gospodarka odpadami i ochrona powierzchni ziemi, działania 2.2: Przywracanie terenom zdegradowanym wartości przyrodniczych i ochrona brzegów morskich, na realizację projektu pn: „Ochrona brzegów morskich na wysokości miejscowości Łeba, Rowy i Ustka”. Dla przedsięwzięcia „Ochrona brzegów morskich na wysokości miejscowości Rowy” w ramach ww. projektu regionalny dyrektor ochrony środowiska w Gdańsku nałożył w postanowieniu obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko w pełnym zakresie. W uzasadnieniu ww. postanowienia stwierdzono, że realizacja przedsięwzięcia może w sposób znaczący wpłynąć na siedliska chronione i siedliska gatunków na obszarach Natura 2000 („Przybrzeżne wody Bałtyku” PLB 990002, „Ostoja Słowińska” PLH 220023 i „Ostoja Słowińska” PLB 220003, proponowany obszar Natura 2000 „Podłębskie klify”).

Urząd Morski w Słupsku odwołał się od postanowienia. Dyrektor ochrony środowiska utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Gdańsku.

Urząd Morski w Słupsku po konsultacjach z regionalną dyrekcją ochrony środowiska w Gdańsku planuje złożyć w najbliższych dniach uzupełnienie do przedłożonego uprzednio dokumentu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Procedura przyjęta w prowadzeniu tej sprawy nie różni się od praktyki prowadzenia innych spraw w ramach PO IiŚ. W związku z powyższym resort infrastruktury nie

widzi przesłanek do stwierdzenia, że Dyrekcja Ochrony Środowiska w Gdańsku utrudnia pozyskiwanie środków UE na ochronę brzegu morskiego w ramach PO IiŚ.

Dodatkowo uprzejmie informuję, iż szczegółowe procedury w zakresie uzgodnień środowiskowych inwestycji związanych z ochroną brzegu morskiego są w kompetencji ministra środowiska.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Wypych-Namiołko

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie zasadności orzekania
o trzecim stopniu niepełnosprawności (22174)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22174/11, interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zasadności orzekania o trzecim stopniu niepełnosprawności, uprzejmie wyjaśniam.

W aktualnym stanie prawnym zasady orzekania o niepełnosprawności oraz kryteria kwalifikowania do stopnia niepełnosprawności regulują przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328, ze zm.).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 przedmiotowej ustawy ustala się trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany, lekki. Przesłanki kwalifikowania do określonego stopnia niepełnosprawności zawarte są w ich definicjach wskazanych w art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz w rozporządzeniu ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności.

Pragnę zauważyć, iż do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obni-

żenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

W związku z powyższym do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się następujące grupy osób:

1) osoby o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną,

2) osoby o naruszonej sprawności organizmu, mające ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Nie ma wymogu, aby przesłanki powyższe występowały łącznie.

Standardy w zakresie kwalifikowania do odpowiednich stopni niepełnosprawności zawarte w ww. rozporządzeniu wskazują, iż istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy jest rezultatem naruszonej sprawności organizmu, która powoduje ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną.

Naruszenie sprawności organizmu, służące diagnozie orzeczniczej ustalającej niepełnosprawność, jest podstawą do określenia ograniczeń, jakich doznaje osoba w samodzielnej egzystencji lub pełnieniu ról społecznych. Decyzja o zaliczeniu osoby do odpowiedniego stopnia niepełnosprawności nie tylko potwierdza samą niepełnosprawność, wskazuje również formy rehabilitacji zawodowej i społecznej, z jakich osoba orzeczona może korzystać, oraz warunkuje prawo do korzystania z wielu ulg i uprawnień przyznanych na podstawie odrębnych przepisów (m.in. z zakresu pomocy społecznej, świadczeń rodzinnych, dodatków mieszkaniowych), wspierających osoby niepełnosprawne w życiu osobistym lub społecznym.

W toku postępowania orzeczniczego o ustalenie stopnia niepełnosprawności może również zostać sporządzona diagnoza zawodowa potencjału orzekanej osoby w celu poznania zasobów fizycznych i psychicznych, jakie posiada osoba orzekana i które mogą być wykorzystane w procesie pracy. Zasoby te określa się mianem potencjału rehabilitacyjno-zawodowego. Ustala się tutaj nie tylko aktualne, ale i potencjalne predyspozycje i możliwości zawodowe osoby. Stosowane w postępowaniu orzeczniczym kryterium zawodowe odnosi się więc do oceny utraty możliwości lub ograniczeń aktywności osoby w sferze jej zawodowego funkcjonowania. Wskazując w diagnozie zawodowej na niezdolność do pracy lub/i uczestnictwo w warsztacie terapii zajęciowej lub na zdolność do podjęcia

pracy w: zakładzie aktywności zawodowej, w warunkach pracy chronionej czy też na otwartym rynku pracy, wskazuje się tym samym kierunek rehabilitacji zawodowej osoby niepełnosprawnej oraz optymalne warunki dla jej aktywności zawodowej.

Pragnę przy tym zauważyć, iż osoby z orzeczonym lekkim stopniem niepełnosprawności (zgodnie z kryterium kwalifikującym do przedmiotowego stopnia) zachowują zdolność spełniania wymagań stawianych pracownikom na otwartym rynku pracy, a tym samym nie wymagają stworzenia im tzw. warunków pracy chronionej, realizowanych w zakładach aktywności zawodowej oraz zakładach pracy chronionej. Zgodnie z obowiązującym prawem wskazanie do zatrudnienia w zakładzie pracy chronionej powinno zatem zostać zawarte w orzeczeniu kwalifikującym orzekaną osobę do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, w przypadku której, aby mogła kontynuować albo podjąć pracę zarobkową, zachodzi konieczność przystosowania stanowiska pracy oraz zapewnienia opieki medycznej i rehabilitacyjnej.

Jednocześnie pragnę wyraźnie podkreślić, iż zaliczenie osoby niepełnosprawnej do lekkiego stopnia niepełnosprawności nie pozbawia takiej osoby lub zatrudniającego ją pracodawcę wsparcia adekwatnego do występujących u tej osoby ograniczeń w sferze zawodowej i społecznej.

W świetle przepisów ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych osoby zaliczone do lekkiego stopnia niepełnosprawności mogą stanowić od 60% do 70% osób zatrudnionych w zakładach pracy chronionej – zgodnie z art. 28 ww. ustawy.

Pracodawcy – zakładowi pracy chronionej – zatrudniającemu osoby niepełnosprawne zaliczone do lekkiego stopnia niepełnosprawności przysługuje ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON) miesięczne dofinansowanie do wynagrodzenia w kwocie 60% najniższego wynagrodzenia.

Należy jednocześnie zaznaczyć, iż pracodawcy, który nie posiada statusu zakładu pracy chronionej, również przysługuje miesięczne dofinansowanie do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego, w wysokości 70% kwoty, o której mowa powyżej, lub 90% tej kwoty w przypadku osób z tzw. schorzeniami specjalnymi (tzn. chorobą psychiczną, upośledzeniem umysłowym, całościowymi zaburzeniami rozwojowymi lub epilepsją oraz niewidomymi).

Ponadto w przypadku pracodawcy będącego zakładem pracy chronionej powyższe kwoty zwiększa się o 40% najniższego wynagrodzenia w sytuacji zatrudniania osób niepełnosprawnych, u których stwierdzono chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe, całościowe zaburzenia rozwojowe lub epilepsję, oraz niewidomych.

Pragnę przy tym zauważyć, że kwota miesięcznego dofinansowania nie może przekroczyć kwoty 90% faktycznie poniesionych miesięcznych kosztów płacy,

a w przypadku pracodawcy wykonującego działalność gospodarczą, w rozumieniu przepisów o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, 75% tych kosztów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż osoby zaliczone do lekkiego stopnia niepełnosprawności są poszukiwane na rynku pracy, bowiem nie stosują się do nich ograniczenia dobowego i tygodniowego wymiaru czasu pracy, określone w art. 15 ust 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Dodatkowo pracodawca, który przez okres co najmniej 36 miesięcy zatrudni osobę niepełnosprawną zarejestrowaną w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotna albo poszukująca pracy niepozostająca w zatrudnieniu, może otrzymać, na wniosek, ze środków PFRON zwrot kosztów wyposażenia stanowiska pracy do wysokości piętnastokrotnego przeciętnego wynagrodzenia, na mocy art. 26e przedmiotowej ustawy.

Osoby niepełnosprawne zaliczone do lekkiego stopnia niepełnosprawności zarejestrowane w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotne lub poszukujące pracy niepozostające w zatrudnieniu mogą, na podstawie art. 11 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, korzystać z usług lub instrumentów rynku pracy określonych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.), m.in. ze szkoleń, stażu, prac interwencyjnych czy przygotowania zawodowego dorosłych, które są w części finansowane ze środków PFRON.

Ponadto, zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, kierownik powiatowego urzędu pracy inicjuje i organizuje szkolenie dla bezrobotnych osób niepełnosprawnych lub innych osób niepełnosprawnych poszukujących pracy i niepozostających w zatrudnieniu, a zarejestrowanych w powiatowym urzędzie pracy, w celu zwiększenia ich szans na uzyskanie zatrudnienia, podwyższenia dotychczasowych kwalifikacji zawodowych lub zwiększenia aktywności zawodowej, a w szczególności w razie:

- 1) braku kwalifikacji zawodowych;
- 2) konieczności zmiany kwalifikacji w związku z brakiem propozycji odpowiedniego zatrudnienia;
- 3) utraty zdolności do pracy w dotychczas wykonywanym zawodzie.

Powołany instrument aktywizacji zawodowej jest niezależny od posiadanego przez osoby kierowane na szkolenia stopnia niepełnosprawności.

Osoby zaliczone do lekkiego stopnia niepełnosprawności mogą ubiegać się o przyznanie jednorazowo środków PFRON na podjęcie działalności gospodarczej, rolniczej albo na wniesienie wkładu do spółdzielni socjalnej do wysokości piętnastokrotnego przeciętnego wynagrodzenia zgodnie z art. 12a ww. ustawy, a w trakcie prowadzenia działalności gospo-

darczej lub rolniczej mogą uzyskać ze środków tego funduszu dofinansowanie do wysokości 50% oprocentowania kredytu bankowego zaciągniętego na kontynuowanie tej działalności – stosownie do art. 13 ww. ustawy oraz refundację 100% kwoty obowiązkowych przy prowadzeniu działalności gospodarczej składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub składek na ubezpieczenia społeczne rolników – wypadkowe, chorobowe, macierzyńskie oraz emerytalno-rentowe w pełnej wysokości, stosownie do art. 25a ust. 1 i ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Mając na uwadze powyższe, pragnę poinformować, iż w chwili obecnej nie rozważam wprowadzenia zmian w orzekaniu lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Waldy Dzikowskiego**

**w sprawie konieczności stworzenia systemu
pomocy prawnej (22175)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 18 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-023-22175/11) interpelację pana posła Waldy Dzikowskiego w sprawie konieczności stworzenia systemu pomocy prawnej i informacji prawnej uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, iż w Ministerstwie Sprawiedliwości dostrzeżono problem braku w polskim systemie prawnym regulacji, które umożliwiłyby osobom fizycznym o niskim statusie materialnym dostęp do finansowanej przez państwo nieodpłatnej pomocy prawnej na etapie przedsądowym. Zauważono też potrzebę stworzenia systemu instytucjonalnego, który zapewni każdej osobie fizycznej prawo do skorzystania z nieodpłatnej informacji prawnej.

Aktualnie bowiem nie obowiązują w porządku prawnym kompleksowe regulacje, które umożliwiłyby osobom fizycznym o niskim statusie materialnym dostęp do finansowanej przez państwo nieodpłatnej pomocy prawnej na etapie przedsądowym, a także w postępowaniu przed organami administracji publicznej. Jako niewystarczającą należy ocenić regulację zawartą w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362,

z późn. zm.), zgodnie z którą do zadań powiatu należy m.in. prowadzenie poradnictwa specjalistycznego, w tym prawnego. Brak jest również regulacji zapewniających wszystkim obywatelom dostęp do nieodpłatnej informacji prawnej.

Z powyższych względów, na wniosek ministra sprawiedliwości, Rada Ministrów przyjęła założenia do projektu ustawy o nieodpłatnej pozasądowej pomocy prawnej i informacji prawnej dla osób fizycznych, w części dotyczącej nieodpłatnej informacji prawnej dla osób fizycznych. Jednocześnie Rada Ministrów zdecydowała, że minister sprawiedliwości przygotuje i przeprowadzi program pilotażowy nieodpłatnej pomocy prawnej, którego efekty posłużą do rzetelnej i wnikliwej oceny skutków finansowych przyszłej ustawy o nieodpłatnej pozasądowej pomocy prawnej dla osób fizycznych, a w konsekwencji do przyjęcia optymalnych rozwiązań w przyszłej regulacji prawnej.

Na podstawie założeń przyjętych przez Radę Ministrów Rządowe Centrum Legislacji opracowało projekt ustawy o nieodpłatnej informacji prawnej dla osób fizycznych. Projekt ten obecnie znajduje się w fazie uzgodnień między ministrem sprawiedliwości a Rządowym Centrum Legislacji, po których zakończeniu zostanie skierowany pod obrady stałego komitetu Rady Ministrów, a po przyjęciu przez komitet – pod obrady Rady Ministrów.

Odnosząc się natomiast do rozwiązań przyjętych w założeniach do projektu ustawy o informacji prawnej dla osób fizycznych, pragnę zauważyć, iż zgodnie z tym dokumentem informacja prawna polegać będzie w szczególności na udzielaniu informacji o treści obowiązującego prawa, o prawach i obowiązkach wynikających z obowiązujących przepisów, a także instytucjach właściwych do załatwienia sprawy i trybie postępowania. Prawo do skorzystania z informacji prawnej przysługiwać będzie wszystkim osobom fizycznym, które będą mogły w tym celu skorzystać z bezpłatnej infolinii.

W tym celu powołana zostanie struktura organizacyjna składająca się z Centrum Informacji Prawnej oraz ośrodków informacji prawnej działających jako ekspozytury centrum.

Centrum Informacji Prawnej będzie miało status państwowej jednostki budżetowej finansowanej z części budżetu państwa, której dysponentem będzie minister sprawiedliwości. Dodać też trzeba, że tworzona w ramach ustawy struktura organizacyjno-kadrowa systemu informacji prawnej będzie również wykorzystywana we wdrażaniu i funkcjonowaniu równoległego systemu udzielania nieodpłatnej pomocy prawnej. Pozwoli to również w sposób elastyczny kształtować w przyszłości zakres zadań realizowanych przez powyższe jednostki, które tworzone są obecnie na potrzeby systemu udzielania informacji prawnej, jednak będą one również realizować inne zadania przewidziane w programie obejmującym udzielanie pomocy prawnej. Warto przy tym podnieść, że informacja prawna stanowi jeden z elemen-

tów całego (docelowego) systemu zapewniania pomocy prawnej osobom niezamożnym. Dlatego też stworzenie siatki instytucjonalnej informacji prawnej jest działaniem zmierzającym z jednej strony do zapewnienia tym osobom przydatnej im w życiowych sprawach wiedzy z zakresu prawa, a z drugiej – krokiem w kierunku wykreowania kompleksowego, stabilnego i spójnego systemu pomocy prawnej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Waldy Dzikowskiego**

**w sprawie zmian na rynku pracy w Polsce
(22178)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z 18 kwietnia 2011 r., udzielałam odpowiedzi na interpelację posła Waldy Dzikowskiego w sprawie zmian na polskim rynku pracy w wyniku wygaśnięcia, z dniem 1 maja br., 7-letniego terminu obowiązywania ograniczeń w dostępie obywateli polskich do rynków pracy Niemiec i Austrii.

Otwarcie z dniem 1 maja 2011 r. niemieckiego i austriackiego rynku pracy, między innymi dla obywateli polskich, następuje z kilkuletnim opóźnieniem w porównaniu do terminów wprowadzania pełnej swobody przepływu pracowników przez inne państwa członkowskie UE. Jednak niektóre segmenty rynków pracy tych państw były dostępne dla obywateli polskich jeszcze przed akcesją naszego kraju do UE. W zasadzie formalnością było uzyskanie zezwoleń na zatrudnienie tzw. pracowników sezonowych do wykonania prac w rolnictwie, ogrodnictwie, leśnictwie, gastronomii i hotelarstwie. W kolejnych latach Niemcy uprościły procedurę wydawania zezwoleń na pracę dla inżynierów wybranych specjalności, absolwentów wyższych uczelni, na zatrudnienie zgodne z kierunkiem studiów, pomocy domowych, opiekunek osób niepełnych oraz wydłużyły okres maksymalnego zatrudnienia pracownika sezonowego z 4 do 6 miesięcy. Austria również akceptowała zatrudnianie cudzoziemskich pracowników sezonowych, a w 2007 r. uprościła procedurę wydawania zezwoleń dla pracowników z kwalifikacjami w określonych zawodach. Od 1 stycznia 2011 r. rząd niemiecki, pod naciskiem miejscowych związków pracodawców branży rolnej, całkowicie zniósł obowiązek

uzyskiwania zezwoleń na pracę dla pracowników sezonowych z 8 państw, które przystąpiły do UE 1 maja 2004 r., w tym z Polski. Pomimo tych działań, liczba polskich pracowników sezonowych w Niemczech ustawicznie zmniejszała się – z około 265 tys. w roku przedakcesyjnym do około 174 tys. w roku 2010. Z kolei ułatwienia w uzyskiwaniu zezwoleń na pracę przez pracowników wykwalifikowanych nie spowodowały powstania z tego powodu wyraźnie negatywnych trendów na polskim rynku pracy.

Obywatele polscy są aktywni na europejskim rynku pracy również jako pracownicy oddelegowani w ramach transgranicznego świadczenia usług, zwłaszcza na rynku niemieckim. Na podstawie wydawanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych poświadczeń przynależności tych osób do polskiego systemu ubezpieczeń społecznych można przyjąć, że w 2009 r., w ramach oddelegowania, pracę w Niemczech mogło wykonywać około 107 tys.¹⁾ Polaków. Dla porównania, w roku 2005 ZUS udzielił około 82 tys. takich poświadczeń. Podana statystyka obejmuje również pracowników budowlanych kierowanych do Niemiec na podstawie polsko-niemieckiej umowy z 31 stycznia 1990 r. o oddelegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło²⁾. Według źródeł niemieckich, w każdym z ostatnich siedmiu miesięcy pracowało na niemieckich budowach średnio 6521 obywateli polskich (5406 w analogicznym okresie lat 2009/2010). Oczywiście ta forma świadczenia pracy za granicą jest, jako eksport usług, jak najbardziej korzystna dla naszego kraju.

Wolny dostęp do niemieckiego i austriackiego rynku pracy od 1 maja 2011 r. niewątpliwie wywoła w społeczeństwie polskim nowy impuls migracyjny, ale z wielu względów nieporównywalnie niższy niż miało to miejsce po otwarciu rynków pracy Wielkiej Brytanii, Irlandii i Szwecji w roku 2004. Przede wszystkim zmniejszył się w tym czasie „potencjał emigracyjny” polskiego społeczeństwa, co zostało spowodowane:

- już zaistniała alokacją emigrantów;
- postępującą poprawą sytuacji ekonomicznej kraju;
- wzrostem krajowego poziomu wynagrodzeń, szczególnie w grupie osób o wysokich kwalifikacjach zawodowych;
- wyższą świadomością społeczeństwa, również o ujemnych konsekwencjach większości wyjazdów, zarówno dla samych migrantów (dezawuowanie posiadanego wykształcenia, ograniczone możliwości dalszego podnoszenia kwalifikacji, brak perspekty-

wy zrobienia kariery), jak i pozostawionej w kraju rodziny.

Znaczącą barierą dla migracji zarobkowej z Polski do Niemiec i Austrii jest niski poziom znajomości języka niemieckiego, zwłaszcza wśród młodego pokolenia, dominującego w populacji emigrantów z ostatnich lat. Blisko 90% uczniów i studentów podaje naukę angielskiego jako pierwszego języka obcego³⁾. Znajomość języka niemieckiego deklarują głównie ludzie starsi.

W odniesieniu do Niemiec istotną rolę odgrywają i nadal będą odgrywać specyficzne dla tego kraju czynniki, stymulujące przyjazdy zarobkowe lub zniechęcające do wybrania tego kierunku:

- sąsiedzkie położenie Niemiec;
- już istniejące transgraniczne powiązania zawodowe, biznesowe, a także rodzinne;
- relatywnie niski poziom wynagrodzeń za pracę niewymagającą kwalifikacji zawodowych⁴⁾ w porównaniu do osiąganego w innych, ważnych dla polskich migrantów państwach członkowskich UE;
- niższa niż w innych państwach UE aproba społeczna dla pracowników – cudzoziemców, wynikająca między innymi z obaw o miejsca pracy i uszczuplenie własnych świadczeń socjalnych.

Na podstawie dotychczasowego przepływu pracowników oraz uwzględniając przedstawione spektrum uwarunkowań, można byłoby założyć stosunkowo ograniczony wzrost poziomu migracji zarobkowych rzędu ok. 200 tys. przez okres trzech najbliższych lat. Pozostaje jednak jeszcze jedna niewiadoma, dotycząca kategorii pracowników, która jeszcze nie zaistniała w statystykach. Chodzi o pracowników tymczasowych, oddelegowanych przez polskie agencje pracy tymczasowej do wykonania prac u niemieckich pracodawców. Ich delegowanie w świetle niemieckich przepisów było niedopuszczalne przed 1 maja br. Zainteresowanie polskich, ale i niemieckich agencji pracy tą formą delegowania pracowników jest bardzo wysokie. Dlatego zarówno MPiPS, jak i strona niemiecka przyjmują, że liczba nowych polskich emigrantów w Niemczech w latach 2011–2013 może osiągnąć poziom 300 tys. Napływ polskich pracowników tymczasowych nie będzie tak znaczący, jeśli w Niemczech w najbliższym czasie zostanie wprowadzona dla tej kategorii pracowników powszechnie obowiązująca płaca minimalna, co ograniczy konkurencyjność polskich przedsiębiorstw. Za tym rozwiązaniem optuje federalna minister pracy i spraw socjalnych. Federalna Agencja Pracy zakłada, że od maja 2011 r. z 8 nowych państw członkowskich UE będzie przybywać do Niemiec corocznie od 100 000 do 140 000

¹⁾ W tej liczbie ok. 8 tys. osób prowadzących działalność na własny rachunek i realizujących usługę w ramach samoodelegowania.

²⁾ Na podstawie umowy z 31 stycznia 1990 r. polskie przedsiębiorstwa mogły realizować w Niemczech usługi wyłączone przez to państwo z unijnej swobody świadczenia usług (budowlane, sprzątanina, dekoratorstwa wnętrz) w ramach wyznaczonego kontyngentu osobomiesięcy.

³⁾ „Koniec okresu przejściowego – czy Polskę czeka nowa fala emigracji?” – Analiza Instytutu Polityki Społecznej Uniwersytetu Warszawskiego 1/2011, dr Maciej Duszczyk.

⁴⁾ Spośród obywateli polskich, którzy w 2004 r. już mieli przyrzeczenie uzyskania niemieckiego zezwolenia na pracę sezonową, zrezygnowało z jej podjęcia ok. 60%, podczas gdy w „normalnej” sytuacji ich odsetek (z uwagi na przypadki losowe) wynosi ok. 10%.

osób w poszukiwaniu pracy; około połowę z nich mogą stanowić obywatele Polscy. Taka prognoza jest zbieżna z oceną polską.

Przewidywania napływu pracowników z 8 nowych państw członkowskich UE do Austrii bazują na danych z lat obowiązywania rozwiązań przejściowych 2004–2011, kiedy pracę w Austrii podjęło ok. 90 000 obywateli z tych państw. Zdaniem federalnego ministra pracy, spraw socjalnych i ochrony konsumentów wprowadzenie swobody przepływu pracowników nie doprowadzi do zachwiania równowagi na miejscowym rynku pracy. Austria spodziewa się, że po 1 maja 2011 r. przybędzie z tych państw dodatkowych 20 000–25 000 pracowników. Według danych austriackiej instytucji ubezpieczeniowej w 2010 r. średnio w każdym miesiącu było zatrudnionych w Austrii 17 321 obywateli polskich. Z powyższego wynika, że dodatkowy napływ pracowników z Polski ma być praktycznie znikomy. W opinii austriackiego ministerstwa pracy migracja zarobkowa przestaje być interesująca, jeśli różnice w zarobkach w kraju pochodzenia migranta i kraju docelowym (po uwzględnieniu parytetu siły nabywczej) schodzą do poziomu 25–30%; a taki poziom jest już notowany w niektórych regionach nowych państw członkowskich.

Obecnie obywatele polscy pracują w Niemczech jako:

1) osoby zatrudniające się u niemieckich pracodawców;

2) pracownicy polskich przedsiębiorstw oddelegowani do wykonania prac w tym kraju w ramach transgranicznego świadczenia usług;

3) osoby podejmujące w tym kraju działalność zarobkową na rachunek własny oraz osoby zakładające i zarządzające przedsiębiorstwami.

Pierwsza grupa znajduje zatrudnienie głównie jako personel pomocniczy do prac sezonowych w rolnictwie, sadownictwie, leśnictwie, gastronomii, hotelarstwie, obsłudze imprez objazdowych, następnie jako pomoce domowe, osoby opiekujące się osobami niedołącznymi. W warunkach swobody przepływu pracowników szczególnie może wzrosnąć zatrudnienie sezonowe. Załatwianie zezwoleń na pracę tylko na okres kilku miesięcy w procedurze narzucającej pracodawcy zgłoszenie urzędowi pracy stawki wynagrodzenia stanowiło element porządkujący, ale i hamujący ten rodzaj zatrudnienia.

Ze względu na stopniowe otwieranie niemieckiego rynku pracy dla obywateli 8 nowych państw członkowskich UE posiadających wysokie kwalifikacje zawodowe można założyć, że w ramach pierwszej grupy pracuje w Niemczech także kilkadziesiąt tysięcy polskich menedżerów, lekarzy, inżynierów, informatyków, księży, trenerów sportowych i samych sportowców. Część z nich stanowi kadrę ekonomiczną i techniczną oddziałów polskich przedsiębiorstw działających w Niemczech. Ponieważ w zakresie ww. kategorii pracowniczych niemiecki rynek pracy już był w znacznym stopniu dostępny dla obywateli polskich, to wygaśnięcie rozwiązań przejściowych z dniem

30 kwietnia 2011 r. nie spowoduje w ich przypadku większych przepływów migracyjnych. Wyjątkiem może być kadra budowlana z określonymi kwalifikacjami zawodowym, zwłaszcza średniego i niższego szczebla, która już jest obecna na niemieckim rynku pracy, ale jako pracownicy czasowo oddelegowani przez polskie przedsiębiorstwa. Osoby te znają warunki pracy w niemieckim budownictwie i wystarczająco posługują się językiem niemieckim, aby myśleć o dłuższym zatrudnieniu w Niemczech. Na szczególną uwagę zasługuje jeszcze personel pomocniczy służby zdrowia. W perspektywie najbliższych lat nasili się w Niemczech niedobór pielęgniarek, który obecnie nie może być wyrównywany np. personelem z Polski z uwagi na kwalifikacje zawodowe wymagane niemieckimi przepisami. Jest jednak tylko kwestią czasu, że polskie pielęgniarki będą powszechnie aprobowane w Niemczech i wówczas zawód ten będzie jednym z częściej powtarzających się wśród polskich emigrantów.

W zakresie transgranicznego świadczenia usług zwiększy się ilość pracowników delegowanych przez polskie przedsiębiorstwa do realizacji prac w sektorach objętych rozwiązaniami przejściowymi, tj. budownictwie i sprzątanii obiektów. Dotyczyć to będzie zwłaszcza małych przedsiębiorstw, które dotychczas rezygnowały z wykonywania usług budowlanych w Niemczech z uwagi na pracochłonne i długotrwałe procedury administracyjne warunkujące podjęcie prac.

Wśród pracowników delegowanych pojawi się, nowa kategoria – pracownicy tymczasowi, udostępniani przez polskie agencje pracy tymczasowej niemieckim pracodawcom. Jak już wspomniano, w okresie obowiązywania rozwiązań przejściowych strona niemiecka nie zezwalała na ich delegowanie na swoje terytorium.

Z kolei nie przewiduje się zwiększonego napływu do Niemiec obywateli polskich w celu podjęcia samodzielnej działalności zarobkowej, gdyż taką możliwość mieli już od lutego 1994 r. na podstawie Układu Europejskiego. Natomiast dojdzie do tworzenia w Niemczech przedsiębiorstw z polskim kapitałem, zatrudniających polskich pracowników, ukierunkowanych na działalność usługową w zakresie np. sprzątanii, prac rolnych i leśnych, ochrony osób i mienia, obsługi gospodarczej budynków.

Powyższe prognozy mają w zasadzie zastosowanie również w przypadku Austrii, zwłaszcza odnośnie do zatrudnienia na stanowiskach niewymagających określonych kwalifikacji zawodowych. Natomiast austriacki rynek pracy wydaje się być mniej dostępny niż rynek niemiecki dla pracowników z wyższymi kwalifikacjami zawodowymi.

Biorąc powyższe pod uwagę, można przyjąć tezę, że obecne „otwarcie rynków pracy” nie będzie porównywalne w wymiarze liczbowym z sytuacją z lat 2004–2007. Nawet wówczas nie doszło jednak w Polsce do napięć na podstawowym rynku pracy. Znaczące niedobory pracowników były i są nadal notowane

tylko w branży rolnej, w sektorze pracy dorywczej. Natomiast konsekwencją otwarcia obecnego będzie:

1. Nasilenie się deficytu pracowników podejmujących się sezonowej, dorywczej pracy w rolnictwie. Zakłada się, że po kilku latach spadku wyjazdów do pracy sezonowej w Niemczech dojdzie do ich ponownego wzrostu. Część tych osób, które po latach praktyki nauczyły się języka niemieckiego, może zostać zatrudniona nawet na stałe.

2. Regionalny, dotyczący województw zachodniej Polski, drenaż pracowników wykwalifikowanych w zawodach technicznych, w tym budowlanych. Jego skala będzie częściowo uzależniona od skłonności, względnie możliwości podniesienia przez polskich pracodawców poziomu płac. Trzeba podkreślić, że ujemne konsekwencje utraty przez przedsiębiorstwa części personelu będą, w skali regionu, kompensowane korzyściami z nasilonego rozwoju transgranicznej współpracy gospodarczej, zwłaszcza z landami Niemiec Wschodnich.

3. Ubytek pracowników budowlanych odczuwalny przez przedsiębiorstwa wyspecjalizowane w eksporcie usług budowlanych. Ich pracownicy, obeznani z niemieckimi technologiami, będą szczególnie poszukiwani przez miejscowe firmy budowlane. Również polskie przedsiębiorstwa, realizujące od lat 90. kontrakty budowlane w Niemczech, będą otwierać stałą działalność gospodarczą w tym kraju i zatrudniać w nowych firmach pracowników z Polski.

4. Znacząca migracja zarobkowa w dłuższej perspektywie czasu (ok. 3–5 lat) wykwalifikowanych pielęgniarzek. Ich migracja będzie stymulowana szczególnie wysokim niedoborem tego personelu w Niemczech, zarówno w średnim, jak i długim okresie czasu.

5. Delegowanie przez agencje pracy tymczasowej osób dotychczas bezrobotnych do pracy u niemieckich pracodawców. Czynnikiem ograniczającym ekspansję agencji będzie spodziewane w najbliższym czasie wprowadzenie przez Niemcy płacy minimalnej dla tej kategorii pracowników.

Z kolei otwarcie austriackiego rynku pracy nie spowoduje większych zmian w zakresie migracji zarobkowej obywateli polskich.

Reasumując, można stwierdzić, że zwiększona migracja zarobkowa obywateli polskich od 1 maja br. nie wywoła szczególnie negatywnych zjawisk na polskim rynku pracy. Natomiast krótkookresowo przyczyni się do zmniejszenia jego nierównowagi, wynikającej m.in. z braków w dostosowaniu profilu kształcenia młodzieży do potrzeb gospodarki. Z drugiej strony powstaną korzystniejsze warunki do ekspansji polskich eksporterów usług budowlanych, co przyczyni się do dalszego rozwoju w kraju tej branży, absorbującej zarówno pracowników wykwalifikowanych, jak bez przygotowania zawodowego.

Odnosnie do zawartego w interpelacji stwierdzenia: „w Niemczech pracuje około 415 tys. Polaków” uprzejmie informuję, że w niemieckim Centralnym Rejestrze Cudzoziemców, prowadzonym przez Fede-

ralne Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, było zarejestrowanych na dzień 31 grudnia 2010 r. łącznie 419,4 tys. obywateli polskich, a więc pracujących, jak i np. pozostających na ich utrzymaniu członków rodziny, a przebywających na terytorium tego kraju.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Pawła Poncyłjusza**

**w sprawie potrzeby nowelizacji ustawy
o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami
w związku z wykonaniem wyroku
Europejskiego Trybunału Praw Człowieka
(22180)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Pawła Poncyłjusza, posła na Sejm RP (pismo SPS-023-22180/11 z dnia 18 kwietnia 2011 r.), w sprawie potrzeby nowelizacji ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w związku z wykonaniem wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska (pismo DSPA-4810-2459-(1)/11 z 21.04.2011 r.), proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Wyrok wydany w dniu 29 marca br. przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w sprawie P. i P. przeciwko Polsce (skarga nr 33949/05) odnosi się do objęcia ochroną prawną, poprzez wpis do rejestru zabytków, działki (zakwalifikowanej przez ówczesne władze gminy (1970 r.) jako teren budowlany) stanowiącej własność państwa P. (na której znajdował się nieczynny cmentarz żydowski z czytelnymi pozostałościami kaplicy, ogrodzenia i macew) i uniemożliwienia tym samym korzystania ze wspomnianej działki w sposób zgodny z pierwotnym zamierzeniem właścicieli, tj. budowy domu mieszkalnego wraz z warsztatem ślusarskim.

Trybunał uznał, że w odniesieniu do ocenianego przypadku doszło do naruszenia artykułu I protokołu nr 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i w związku z tym oczekuje w szczególności na informację o ewentualnym zawarciu porozumienia pomiędzy stronami.

Jednocześnie należy podkreślić, że Trybunał nie wskazał konieczności wprowadzenia zmian w polskich przepisach ochrony zabytków dotyczących

umożliwienia właścicielom obiektów zabytkowych wpisywanych do rejestru zabytków ubiegania się o odszkodowanie za uniemożliwienia im korzystania z własności zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem. Trybunał podkreśla wręcz, że „Państwu przysługuje szeroki zakres swobody w uznawaniu, co jest” zgodne z ogólnym interesem«, w szczególności gdy przedmiotem sprawy są kwestie środowiskowego i kulturowego dziedzictwa (Beyeler v. Włochy (GC), nr 33202/96; Kozacıoğlu v. Turcja (CG) nr 2334/03; Yildiz i inni v. Turcja (dec.), nr 37959/04). Ponadto nie należy przyjmować, że każde umieszczenie nieruchomości na liście zabytków po jej zakupie przez osobę fizyczną jest równoznaczne z naruszeniem trzeciej zasady pierwszego artykułu protokołu nr 1, lub że po umieszczeniu nieruchomości w takim wykazie jej właściciel ma niezmiennie prawo do pewnej formy rekompensaty (J.A. Pye (Oxford) Ltd i J.A. Pye (Oxford) Land Ltd v. Zjednoczone Królestwo (GC), nr 44302/02 oraz Depalle v Francja (GC), nr 34044/02)».

W związku z powyższym stanowiskiem wyrażonym przez Trybunał we wspomnianym wyroku trudno zgodzić się z wnioskiem, że konieczna jest nowelizacja ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w odniesieniu do przepisów dotyczących ewentualnego wywłaszczenia zabytku nieruchomego po objęciu go ochroną poprzez wpis do rejestru zabytków. Należy także podkreślić, że ochrona prawna zabytku poprzez jego wpis do rejestru zabytków nie uniemożliwia korzystania z niego zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem, lecz jedynie ogranicza w bardzo określonym zakresie dysponowanie takim zabytkiem. Ograniczenie takie sprowadza się do konieczności uzyskania zgody właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków na prowadzenie wszelkich prac o charakterze remontowym lub konserwatorskim przy zabytku.

Ewentualne porozumienie pomiędzy państwem P. a właściwymi organami jest możliwe poprzez wywłaszczenie dotychczasowych właścicieli z ich działki lub dokonanie zamiany wspomnianej działki na inną równoważną. Takie działania nie znajdują się jednak w kompetencjach ministra kultury i dziedzictwa narodowego, lecz właściwych organów terenowych, tj. jednostek samorządu terytorialnego oraz zachodniopomorskiego wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Pragnę także podkreślić, że wyrok Trybunału będzie szczegółowo analizowany w związku z planowanymi pracami nad przygotowaniem założeń do nowego prawa ochrony zabytków w Polsce, które ma w sposób systemowy uporządkować tę problematykę.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

ministra nauki i szkolnictwa wyższego na interpelację posła Artura Górskiego

w sprawie pobierania opłat od studentów studiów stacjonarnych, których nie obejmował obowiązek opłat za studia (22181)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Artura Górskiego dotyczącą pobierania opłat od studentów studiów stacjonarnych, których nie obejmował obowiązek opłat za studia, (nr SPS-023-22181/11) pragnę wyjaśnić, iż w opisanej w niej sprawie studenta Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej toczy się postępowanie wyjaśniające wszczęte na skutek pisma złożonego w tej sprawie przez zainteresowanego. Ministerstwo zwróciło się o wyjaśnienia do władz uczelni. Stanowisko ministerstwa zostanie przekazane zainteresowanemu niezwłocznie po ich uzyskaniu.

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że decyzje organów uczelni w indywidualnych sprawach studentów, w tym także dotyczące wznowienia studiów, powinny być podejmowane zgodnie z przepisami obowiązującymi w dacie wydania decyzji. Decyzje podjęte niezgodnie z obowiązującymi regulacjami należałoby uznać za nieprawidłowe. To samo stwierdzenie odnosi się do wymagania od studenta opłat za studia, jeżeli decyzja władz uczelni przewidywała wznowienie studiów w formie stacjonarnej (z wyjątkiem opłat za powtarzanie zajęć z powodu niezadowolających wyników w nauce, za zajęcia w języku obcym czy też zajęcia nieobjęte planem studiów).

Pragnę również przekazać, iż zgodnie z art. 207 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) „do decyzji (...) podjętych przez organy uczelni w indywidualnych sprawach studentów (...) stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) oraz przepisy o zaskarżaniu decyzji do sądu administracyjnego”. Stronie niezadowolonej z rozstrzygnięcia dotyczącego wznowienia studiów bądź z częścią dotyczącą formy studiów przysługuje prawo odwołania do rektora uczelni. Ostateczna decyzja rektora podlega zaskarżeniu do właściwego sądu administracyjnego. Jeżeli natomiast zdaniem strony decyzja została podjęta bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa, może ona złożyć wniosek o stwierdzenie jej nieważności – zgodnie z art. 159 ust. 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Należy także uznać, iż w przypadku pobierania przez uczelnię opłat niezgodnych z obowiązującymi przepisami osobie, która je wniosła, przysługuje wobec uczelni roszczenie cywilnoprawne.

Pragnę jednocześnie poinformować, że dnia 21 kwietnia br. opublikowana została ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnic-

twie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455). Wprowadza ona od 1 października br. rozwiązania mające na celu lepszą ochronę praw studentów studiów stacjonarnych i niestacjonarnych. Należą do nich w szczególności obowiązkowe umowy cywilnoprawne między studentem a uczelnią – także na studiach stacjonarnych w uczelni publicznej – pozwalające studentom egzekwować swoje prawa na drodze sądowej, jeżeli uczelnia zaniedba swoje obowiązki lub złamie postanowienia umowy. Wprowadzony został także zakaz pobierania opłat za rejestrację na kolejny semestr lub rok studiów, egzaminy, w tym egzamin poprawkowy, egzamin komisyjny, egzamin dyplomowy, wydanie dziennika praktyk zawodowych, złożenie i ocenę pracy dyplomowej oraz wydanie suplementu do dyplomu.

Wyrażam przekonanie, że powyższe zmiany doprowadzą do poprawienia możliwości ochrony swoich praw przez studentów.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie środków finansowych
dla Ochotniczych Hufców Pracy
na szkolenia młodocianych (22182)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie środków finansowych dla Ochotniczych Hufców Pracy na szkolenie młodocianych, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22182/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 mie-

sięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł.; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy; samorząd województwa określa, po osiągnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych; zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasili szeregów bezrobotnych;

2) od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obligatoryjna dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu): przy 2-letnim okresie kształcenia – w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Zdaniem komendanta głównego OHP ustalona w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków na refundację, wynosząca 170 mln zł nie zabezpieczy nawet w całości zobowiązań wynikających z już zawartych przez OHP umów z pracodawcami. Niezbędne środki Funduszu Pracy do pełnej realizacji wypłat na podstawie zawartych umów to kwota ponad 205,6 mln zł. W związku z powyższym deficyt środków na pokrycie wydatków związanych z podpisanymi już umowami wynosi 35,6 mln zł. Natomiast brakujące środki na refundacje wynikające z wniosków zgłoszonych przez pracodawców w 2010 r. i zaopiniowanych pozytywnie przez OHP to kwota 113,7 mln zł, w tym 28 mln zł to kwota potrzebna na

refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników uczestników OHP. Dodatkowo szacuje się, że na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników uczestników OHP, którzy zostaną zrekrutowani w 2011 r., potrzebna będzie kwota 7,7 mln zł. Zatem szacowane przez OHP zapotrzebowanie na zaspokojenie potrzeb pracodawców z tytułu refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników na 2011 r. wynosi 327 mln zł.

Ponadto środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obowiązkowe dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycję zmiany funkcjonowania OFE. Ich celem jest, z jednej strony, zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Decyzja w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy oraz zwiększenia jego wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej należy do ministra finansów. Tak przewiduje art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu. Istotnym elementem takiej

decyzji jest więc opinia komisji Sejmu. Bez pozytywnej opinii komisji do spraw finansów publicznych Sejmu oraz zgody ministra finansów zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu nie jest możliwe. Do chwili obecnej taka opinia nie wpłynęła do resortu.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o wyrażenie zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając to wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Z tą samą datą minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię Komisji Finansów Publicznych Sejmu. Do chwili obecnej taka opinia nie wpłynęła do resortu.

Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskami do ministra finansów i Komisji Finansów Publicznych Sejmu w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, tym razem o kwotę 1500 mln zł.

W dniu 13 kwietnia 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił także o wyrażenie zgody przez ministra finansów na dokonanie zwiększenia w planie finansowym Funduszu Pracy wydatków na realizację umów w sprawie refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy.

Na koniec pragnę jeszcze raz podkreślić, iż minister pracy i polityki społecznej nadal intensywnie zabiega o uruchomienie dodatkowych środków Funduszu Pracy w roku 2011 na finansowanie refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników, a ograniczenie środków na ten cel nie wynika z decyzji ministra pracy i polityki społecznej, lecz okoliczności opisanych powyżej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła
Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie zmiany ustawy o organizowaniu
i prowadzeniu działalności kulturalnej,
narażającej na niebezpieczeństwo stabilizację
sieci polskich bibliotek publicznych (22183)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Wojciecha Kossakowskiego, posła Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczącą nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (sygn.: SPS-023-22183/11), proszę Pana Marszałka o zapoznanie się z poniższymi informacjami, które odnoszą się do pytań zadanych przez pana posła.

Ad 1. W chwili obecnej trwają w Sejmie prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw. W dniu 4 lutego br. odbyło się w Sejmie pierwsze czytanie projektu, a następnie projekt został skierowany do prac w Komisji Kultury i Środków Przekazu. W ramach prac podkomisji nadzwyczajnej do spraw rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw wprowadzono w projekcie zmiany, które w znacznym stopniu powinny przeciwdziałać ewentualnym negatywnym konsekwencjom nowelizacji ustawy. W dniu 14 kwietnia br. zostało przedstawione sprawozdanie podkomisji w ww. sprawie.

Ad 2. W projekcie ustawy zróżnicowano kwestię zatrudnienia dyrektorów instytucji artystycznych oraz pozostałych instytucji kultury, w tym bibliotek. Zgodnie z projektem ustawy, dyrektora instytucji artystycznej powołuje się na okres od 3 do 5 sezonów artystycznych, natomiast dyrektora instytucji kultury innej niż instytucja artystyczna powołuje się na okres od 3 do 7 lat. Dodatkowo w celu zapewnienia stabilnej pracy instytucji kultury w projekcie wprowadzono przepisy przejściowe, mówiące, że dyrektorzy bibliotek powołani na stanowiska przed dniem wejścia w życie ustawy na czas nieokreślony mogą pozostać na zajmowanych stanowiskach do trzech lat od wejścia w życie ustawy.

Chciałbym jednocześnie zapewnić pana posła, że prace przy projekcie ustawy mają na celu ujednoczenie przepisów i w żadnej mierze nie zagrażają działalności bibliotek.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje zostaną uznane przez pana posła Wojciecha Kossakowskiego za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów**

Krystyny Kłosin i Leszek Redzimski

**w sprawie transportu intermodalnego w Polsce
(22185)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację nr SPS-023-22185/11 z dnia 18 kwietnia 2011 r. posłów pani Krystyny Kłosin i pana Leszka Redzimskiego w sprawie transportu intermodalnego w Polsce, uprzejmie informuję:

Dla funkcjonowania transportu intermodalnego kluczowe znaczenie mają: dobrej jakości infrastruktura kolejowa, nowoczesne terminale przeładunkowe i specjalistyczny tabor do przewozu jednostek intermodalnych. Dlatego też działania Ministerstwa Infrastruktury koncentrują się na modernizacji linii kolejowych i na wsparciu budowy terminali intermodalnych oraz zakupu taboru, dla których kluczowym źródłem finansowania jest Program Operacyjny „Infrastruktura i środowisko”. Ministerstwo Infrastruktury angażuje się również w działania prowadzone na forum Unii Europejskiej, których celem jest poszukiwanie źródeł finansowania działalności operacyjnej w transporcie intermodalnym na dotychczasowych zasadach programu „Marco Polo”.

Ponadto prowadzone są prace mające na celu wsparcie rozwoju przewozów intermodalnych przy wykorzystaniu środków będących w gestii Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Zgodnie z art. 400a ust. 1 pkt 24 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawa ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) w brzmieniu: „Finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej obejmuje wspomaganie ekologicznych form transportu”, Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (zwany dalej NFOŚiGW lub funduszem), może udzielić wsparcia finansowego w celu rozwoju transportu intermodalnego. Przewiduje się, że wsparcie to będzie skierowane do zarządcy infrastruktury kolejowej w celu udzielenia ulgi za udostępnienie infrastruktury kolejowej operatorom realizującym przewozy w systemie transportu intermodalnego. W ramach dofinansowania rekompensata ze środków funduszu dotyczyłaby tej części opłaty podstawowej dostępu do infrastruktury kolejowej uiszczanej przez przewoźników na rzecz zarządcy infrastruktury, która odpowiada realizowanym przewozom intermodalnym. Przewoźnik realizujący przewozy intermodalne będzie wykonywał te przewozy według stawek ustalonych zgodnie z ustawą z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.), przy czym znaczna część opłaty za do-

stęp do infrastruktury zostałaaby zrefundowana z zasobów NFOŚiGW.

Rekompensata ta miała dotyczyć kolejowych przewozów naczep, nadwozi wymiennych i zestawów kołowych z wyłączeniem kontenerów. Fundusz jest w stanie zaproponować, na przestrzeni 3 kolejnych lat (tj. w 2011, 2012 i 2013 roku) ok. 30 mln zł na wspieranie rozwoju transportu intermodalnego z wykorzystaniem infrastruktury PKP PLK SA. Niestety, na chwilę obecną NFOŚiGW wstrzymał prace nad programem pomocowym wspomagającym transport kolejowy w tych przewozach. Jego zdaniem, biorąc pod uwagę wielkość wykonywanych obecnie przewozów intermodalnych transportem kolejowym, na rynku przewoźników istnieje bardzo małe zainteresowanie tego rodzaju przewozem. Chwilowe wstrzymanie prac nad programem nie oznacza, że zostały one definitywnie zakończone. Mając na względzie rosnące wymagania rynku transportowego, jak również unijny priorytet zrównoważonego rozwoju, NFOŚiGW w dalszym ciągu rozważa możliwość dofinansowania przedsięwzięć ukierunkowanych na zwiększenie konkurencyjności proekologicznego transportu kolejowego. Ponadto w chwili obecnej fundusz rozważa możliwość włączenia do programu, oprócz przewozu kontenerów, również modernizację punktów zdawczo-odbiorczych związanych z transportem intermodalnym.

Od marca br. podjęto działania w celu podjęcia prac nad projektem założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym oraz niektórych innych ustaw, który został zgłoszony przez resort do wykazu dokumentów procedowanych bezterminowo przez rząd w 2011 r. Przyczyną opracowania zmian do istniejącej ustawy o transporcie kolejowym, oprócz wprowadzenia do systemu prawnego nowych rozwiązań dotyczących lokalizacji linii kolejowych, które pozwolą na uproszczenie oraz przyspieszenie prac związanych z przygotowywaniem inwestycji kolejowych, był m.in. rozwój transportu intermodalnego w Polsce. Wprowadzone zmiany miałyby umożliwić przyznawanie przez zarządcę przewoźnikom kolejowym realizującym przewóz kombinowany ulg w opłacie podstawowej w celu rozwijania tego rodzaju przewozów.

Panie Marszałku, w nawiązaniu do poruszonego przez posłów problemu przekraczania przez samochody ciężarowe dopuszczalnej ładowności przedkładam również informacje na temat działań kontrolnych i prewencyjnych w tym zakresie, w szczególności dla wskazanego w interpelacji obszaru Trójmiasta.

Inspekcja Transportu Drogowego, na podstawie przepisów ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o drogach publicznych, prowadzi kontrolę masy, nacisku na osie oraz wymiarów pojazdów.

Według danych Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego w roku 2010 przeprowadzono 21 902 kontrole pod kątem masy, nacisku osi oraz wymiarów samochodów ciężarowych. Wydano 4762 decyzje

administracyjne o nałożeniu kar na łączną kwotę 16,5 mln zł. Stwierdzono 12 219 naruszeń, z czego 1272 w zakresie przekroczenia dopuszczalnej masy, 10 452 przekroczenia dopuszczalnego nacisku osi i 902 przekroczenia wymiarów pojazdu, 643 pojazdy nie dopuszczono do dalszej jazdy.

W zakresie działań kontrolnych prowadzonych przez Wojewódzki Inspektorat Transportu Drogowego w Gdańsku, na którego terenie znajdują się drogi dojazdowe do terminali kontenerowych w Gdańsku i Gdyni, informujemy, że WTTD dokonał w 2010 r. 918 kontroli pod kątem masy, nacisku osi oraz wymiarów samochodów ciężarowych. Wydano 452 decyzje administracyjne o nałożeniu kar na łączną kwotę 2,4 mln zł. Stwierdzono 1738 naruszeń, z czego 180 w zakresie przekroczenia dopuszczalnej masy, 1452 przekroczenia dopuszczalnego nacisku osi i 106 przekroczeń wymiarów pojazdu, 157 pojazdów nie dopuszczono do dalszej jazdy.

Z informacji Inspekcji wynika, że obecność inspektorów ITD na drogach wpływa mobilizująco na przewoźników, którzy w coraz większym zakresie przestrzegają przepisów dotyczących parametrów pojazdów w zakresie masy, nacisku na osie oraz wymiarów pojazdów. Działalność Inspekcji Transportu Drogowego będzie kontynuowana, aby zapewnić przestrzeganie przepisów w tym zakresie, co przyczyni się do przeciwdziałania degradacji polskich dróg.

Uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie powyższej odpowiedzi, a posłom – pani Krystynie Kłossin i panu Leszkowi Redzimskiemu dziękuję za zainteresowanie się tą problematyką.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie konkursu na stanowisko wiceszefa
śląskiej Policji (22189)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22189/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie konkursu na stanowisko wiceszefa śląskiej Policji uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na gruncie przepisów ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277,

z późn. zm.) powoływanie zastępców komendanta wojewódzkiego Policji należy do wyłącznych kompetencji komendanta głównego Policji. Zgodnie z treścią art. 6b ust. 3 ww. ustawy komendant główny Policji na wniosek komendanta wojewódzkiego lub odpowiednio komendanta stołecznego Policji powołuje lub odwołuje do trzech zastępców komendanta wojewódzkiego lub komendanta stołecznego Policji, w tym I zastępcę.

Stosownie do art. 6b ust. 4 na stanowisko komendanta wojewódzkiego Policji i komendanta stołecznego Policji oraz zastępców komendanta wojewódzkiego i stołecznego Policji powołuje się oficerów Policji, z wyjątkiem stanowisk zastępców do spraw służb wspomagających działalność Policji w zakresie organizacyjnym, logistycznym i technicznym, na które można powołać także osoby niebędące policjantami. Z kolei art. 34 ust. 1 ustawy o Policji stanowi, że mianowanie lub powołanie na stanowisko służbowe jest uzależnione od posiadanego wykształcenia, uzyskania określonych kwalifikacji zawodowych, a także stażu służby w Policji (vide: rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie wymagań w zakresie wykształcenia, kwalifikacji zawodowych i stażu służby, jakim powinni odpowiadać policjanci na stanowiskach komendantów Policji i innych stanowiskach służbowych oraz warunków ich mianowania na wyższe stanowiska służbowe – Dz. U. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.).

Wskazane wyżej regulacje prawne nie określają sposobu przeprowadzania doboru w jednostkach Policji na stanowiska kierownicze, jak również nie przewidują udziału przedstawicieli związków zawodowych w doborze policjantów na stanowiska kierownicze. W związku z tym należy wskazać, że sposób przeprowadzania wewnętrznych postępowań kwalifikacyjnych w jednostkach organizacyjnych Policji wynika jedynie z inicjatywy komendanta głównego Policji i polecenia przeprowadzenia przez komisję określonego postępowania kwalifikacyjnego. Wskazać jednocześnie należy, że decyzję o powołaniu zastępcy komendanta wojewódzkiego Policji może podjąć komendant główny Policji bez uwzględniania wyników przeprowadzonego postępowania kwalifikacyjnego.

W zatwierdzonym przez komendanta głównego Policji dokumencie o nazwie „Ogólny tryb i zasady przeprowadzania postępowań kwalifikacyjnych na wybrane stanowiska służbowe w Policji”, wprowadzonym do stosowania od dnia 1 kwietnia 2010 r., oraz w dokumencie „Ogólny tryb i zasady przeprowadzania postępowań kwalifikacyjnych na wybrane stanowiska służbowe w Policji. Poradnik” przewidziano m.in., że w postępowaniu kwalifikacyjnym może uczestniczyć przedstawiciel Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów w roli obserwatora. Rola ta nie wiąże się z bezpośrednim ocenianiem kandydatów. W związku z możliwością takiego uczestniczenia przez przedstawiciela NSZZ

Policjantów w postępowaniu kwalifikacyjnym obowiązkiem przewodniczącego komisji (do przeprowadzenia etapów postępowania kwalifikacyjnego) jest każdorazowe powiadomianie właściwego przewodniczącego Zarządu NSZZ Policjantów o terminie i miejscu przeprowadzanego postępowania, przy czym nieobecność przedstawiciela związku zawodowego nie wstrzymuje prac komisji. O ewentualnym czynnym uczestnictwie przedstawiciela związku zawodowego w pracach komisji decyduje zarządzający postępowaniem kwalifikacyjne poprzez formalne włączenie go do składu komisji.

W dniu 3 marca 2011 r. do Biura Kadr i Szkolenia Komendy Głównej Policji wpłynął wniosek o zarządzenie postępowania kwalifikacyjnego na stanowisko zastępcy komendanta wojewódzkiego Policji w Katowicach do spraw służby kryminalnej, podpisany przez nadinsp. D. B., komendanta wojewódzkiego Policji w Katowicach. Tego samego dnia, tj. 3 marca 2011 r., sporządzono ogłoszenie na ww. stanowisko służbowe, a następnie, po zatwierdzeniu przez komendanta głównego Policji, zamieszczono je na stronie internetowej – Informacyjny Serwis Policyjny. Przedmiotowe ogłoszenie zgodnie z zapisami „Ogólnego trybu (...)” określało m.in. końcową datę składania aplikacji na wakujące stanowisko, przypadającą na 18 marca 2011 r. W ww. terminie do Biura Kadr i Szkolenia Komendy Głównej Policji wpłynęły cztery aplikacje.

W postępowaniu kwalifikacyjnym na stanowisko zastępcy komendanta wojewódzkiego Policji w Katowicach do spraw służby kryminalnej w dniu 24 marca 2011 r. komendant główny Policji wydał decyzję nr 88 w sprawie powołania komisji kwalifikacyjnej do przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego na stanowisko zastępcy komendanta wojewódzkiego Policji w Katowicach do spraw kryminalnych. Decyzja w § 5 pkt 2, w ramach zadania przewodniczącego komisji polegającego na kierowaniu pracami tej komisji, określiła powiadomienie Zarządu Głównego NSZZ Policjantów o możliwości skierowania obserwatora na obrady komisji. Postępowanie kwalifikacyjne wyznaczono na dzień 30 marca 2011 r. – o godz. 8.30 przewidziano test wiedzy, zaś o godz. 10.00 rozmowy kwalifikacyjne.

Pismo informujące przewodniczącego Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów o miejscu i terminie zarządzonego przez komendanta głównego Policji postępowania kwalifikacyjnego na stanowisko zastępcy komendanta wojewódzkiego Policji w Katowicach ds. służby kryminalnej zostało przesłane w dniu 30 marca 2011 r. o godz. 8.21 (fax), zaś ok. godz. 9.30 zaproszenie ponowiono w drodze telefonicznej. Podkreślić przy tym wymaga, że siedziba związków zawodowych mieści się w gmachu Komendy Głównej Policji. Ponadto ewentualne nieuczestniczenie w postępowaniu kwalifikacyjnym przedstawiciela związków zawodowych nie narusza procedury kwalifikacyjnej.

Wobec powyższego powiadomienie Zarządu Głównego NSZZ Policjantów o terminie postępowania kwalifikacyjnego w dniu jego przeprowadzenia było zdarzeniem, które pozostaje bez wpływu na ważność konkursu przeprowadzonego przez komisję.

Przyjąć należy, że tylko takie naruszenie wdrożonych zasad postępowania, które wywoływałoby poważne wątpliwości co do rzetelności wyników prac komisji lub ujawnienie tego rodzaju okoliczności, powinno przemawiać za uznaniem jego wyników za niewiarygodne, a tym samym za uznaniem postępowania za nieważne. Uprawnionym do tej oceny jest wyłącznie zarządzający postępowaniem, w tym przypadku komendant główny Policji, po zapoznaniu się z protokołem z przeprowadzonego postępowania kwalifikacyjnego i dokonaniu oceny wagi zaistniałych naruszeń czy ujawnionych okoliczności.

Uwzględniając powyższe, uprzejmie informuję, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału podnoszoną w wystąpieniu sugestię unieważnienia wyniku konkursu i ogłoszenia nowego należy uznać za niezasadną.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie nacisków na pilotów TU-154M (22190)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie nacisków na pilotów TU-154M (SPS-023-22190/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że nie uczestniczyłem w procesie decyzyjnym dotyczącym tras lotu samolotu prezydenckiego podczas przelotu w rejon konfliktu zbrojnego w Gruzji. Jednocześnie informuję, że zgodnie z obowiązującą instrukcją organizacji lotów statków powietrznych o statusie HEAD (rozdział II § 2: Zapotrzebowanie na lot i planowanie lotu) zapotrzebowanie na transport lotniczy przesyłane jest do dowódcy Sił Powietrznych przez instytucję zamawiającą przelot (koordynatora), a następnie dowódca Sił Powietrznych stawia zadanie dowódcom jednostek lotniczych realizujących zadania lotnicze na potrzeby dysponentów limitów nalotu, tzn. Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, prezesa Rady Ministrów oraz marszałków Sejmu i Senatu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaje w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zakupu nowych okrętów
podwodnych (22192)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie zakupu nowych okrętów podwodnych (SPS-023-22192/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Resort obrony narodowej nie prowadził rozmów z przedstawicielami greckiej stoczni Hellenic Shipyards SA w Skaramangi dotyczących pozyskania dla polskiej Marynarki Wojennej okrętu podwodnego typu U-214, a tym bardziej okrętu „Papanikolis”.

W grudniu 2008 r. niemieckie konsorcjum ThyssenKrupp Marine Systems, w skład którego wchodzi stocznia Howaldtswerke-Deutsche Werft GmbH – producent okrętu podwodnego typu 214, zaproponowała polskiemu resortowi obrony narodowej rozpoczęcie rozmów dotyczących zakupu przez Marynarkę Wojenną okrętu budowanego przez stocznnię niemiecką dla Marynarki Wojennej Grecji („Papanikolis”). Z uwagi na niewyjaśniony status właścicielski budowanego okrętu, jak również ze względu na tworzenie w tym czasie długoterminowego planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i w związku z przeprowadzoną analizą strona polska nie podjęła dalszych działań dotyczących pozyskania tego okrętu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaje w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację poseł Anny Sobeckiej****w sprawie sprzedaży Grupy Lotos SA (22194)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani Anny Sobeckiej, posła na Sejm RP, zawierającą pytanie, czy sprzedaż Grupy Lotos jest zgodna z przyjętą wcześniej strategią rozwoju sektora paliwowego, uprzejmie informuję, co następuje.

W dniu 28 października 2010 r. minister skarbu państwa podjął decyzję o publikacji w dniu 30 października 2010 r. w dziennikach „Rzeczpospolita” oraz „Gazeta Wyborcza” ogłoszenia prasowego z zaproszeniem do negocjacji w sprawie nabycia akcji spółki Grupa Lotos SA, co stanowiło formalne rozpoczęcie procesu prywatyzacji.

Jednocześnie z uwagą na fakt, iż obecnie obowiązująca „Polityka rządu RP dla przemysłu naftowego w Polsce” w odniesieniu do Grupy Lotos SA stanowi, iż „Skarb Państwa co najmniej pozostanie większościowym akcjonariuszem spółki”, sprzedaż akcji spółki Grupa Lotos SA będzie mogła nastąpić jedynie w przypadku wprowadzenia przez Radę Ministrów stosownych zmian w ww. dokumencie.

Zgodnie z ogłoszeniem opublikowanym w dniu 30 października 2010 r.: „Zbycie przez Skarb Państwa akcji spółki nastąpi po zatwierdzeniu oferty przez Radę Ministrów z jednoczesną zmianą w dokumentach:”Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” oraz”Polityka rządu RP dla przemysłu naftowego w Polsce«, uwzględniającą planowane zbycie akcji spółki”.

Pragnę zapewnić, iż sprzedaż akcji Grupy Lotos SA – jeżeli będzie miała miejsce – będzie zgodna zarówno z przepisami prawa, jak i niemającymi charakteru normatywnego innymi dokumentami rządowymi.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację poseł Anny Sobeckiej****w sprawie sprzedaży pakietu akcji
PKO BP SA i BGŻ SA (22195)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani Anny Sobeckiej z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22195/1, w sprawie sprze-

daży akcji PKO BP SA i BGŻ SA uprzejmie przekazuję odpowiedź na pytanie, czy szukanie pieniędzy na załatanie dziury budżetowej za pomocą sprzedaży akcji należących do Skarbu Państwa uważa pan minister za dobrą decyzję.

Wraz z rozpoczęciem w 1989 r. w Polsce przemian ustrojowych konieczne było przeprowadzenie zmian gospodarczych poprawiających konkurencyjność polskiej gospodarki. Prywatyzacja umożliwiła przejście z socjalistycznej, sterowanej centralnie gospodarki opartej na majątku państwowym na rynkową i konkurencyjną, opartą na własności prywatnej. Sprzedaż akcji należących do Skarbu Państwa prowadzona jest na podstawie ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji. Podstawowe cele prywatyzacji zawarte w dokumencie „Kierunki prywatyzacji majątku Skarbu Państwa” to:

- nowe możliwości dla polskich przedsiębiorstw umożliwiające ich rozwój,
- szansa na utrzymanie wzrostu gospodarczego, poprawę konkurencyjności gospodarki,
- dostęp do know-how i pozyskiwanie środków finansowych na inwestycje,
- optymalizacja zarządzania i nadzoru poprzez realizację zasad ładu korporacyjnego zgodnie z obowiązującymi dyrektywami UE,
- zdobycie środków wpływających na równowagę budżetu.

Wszystkie powyższe cele i zadania prywatyzacji są realizowane na bieżąco i są rozpatrywane łącznie.

Prywatyzacja spółek Skarbu Państwa realizowana jest zgodnie z przyjętym przez Radę Ministrów 22 kwietnia 2008 r. „Planem prywatyzacji na lata 2008–2011” oraz jego aktualizacjami z 10 lutego 2009 r. i 11 sierpnia 2009 r.

W dniu 3 sierpnia 2010 r. Rada Ministrów uchwaliła Wieloletni Plan Finansowy Państwa 2010–2013, który został ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej.

W dniu 5 kwietnia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła nowy Wieloletni Plan Finansowy Państwa 2011–2014, stanowiący załącznik do uchwały nr 36 Rady Ministrów. Nowy model zarządzania rozwojem kraju różni się od dotychczasowych rozwiązań przede wszystkim:

- zintegrowanym, ponadsektorowym podejściem do problemów społeczno-gospodarczych, scalającym różne aspekty tych problemów i podkreślającym potrzebę skoordynowanych działań po stronie administracji,
- długookresowym, międzypokoleniowym horyzontem czasowym, wybiegającym poza siedmioletnie ramy planistyczne Unii Europejskiej.

W rozdziale VI „Przychody i rozchody budżetu państwa” znajduje się zapis: „W kierunku pomniejszenia potrzeb pożyczkowych netto oddziałują wpływy do budżetu z prywatyzacji majątku Skarbu Państwa oraz środki uzyskane poprzez działania

dotyczące poprawy efektywności zarządzania środkami w ramach sektora finansów publicznych (konsolidacja)".

Reasumując, uzyskanie zakładanych przychodów z prywatyzacji jest zgodne z wieloletnimi planami finansowymi państwa, a także jest tylko jednym z celów prywatyzacji – jednym z kluczowych jest przystosowanie podmiotów gospodarczych do realiów gospodarki rynkowej poprzez zmianę struktury własności z państwowej na prywatną, uznawaną za bardziej efektywną i konkurencyjną.

Jednocześnie należy podkreślić, że prywatyzacje, których dotyczy interpelacja, prowadzone są zgodnie z obowiązującymi przepisami i na podstawie decyzji Rady Ministrów, a rolą ministra skarbu państwa jest skuteczna, efektywna i transparentna ich realizacja.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie zmiany tablicy smoleńskiej (22198)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (pismo nr SPS-023-22198/11 z dnia 18 kwietnia br.) w sprawie zmiany tablicy smoleńskiej uprzejmie informuję:

Przedstawiciele Stowarzyszenia Katyń 2010 nie poinformowali MSZ o zamiarze umieszczenia tablicy pamiątkowej na miejscu katastrofy smoleńskiej, ani też nie konsultowali się z MSZ w sprawie wymaganych procedur formalnoprawnych, wymaganych przy podejmowaniu tego typu działań na terenie obcego kraju. Ta okoliczność uniemożliwiła resortowi spraw zagranicznych podjęcie odpowiednich działań na rzecz legalnego umieszczenia tablicy na miejscu katastrofy. Bezpośrednio po zainstalowaniu tablicy strona rosyjska zaprotestowała wobec bezprawnego działania przedstawicieli stowarzyszenia z uwagi na pominięcie wyżej wspomnianych procedur formalnoprawnych.

W tej sytuacji na działania MSZ wpływał zarówno brak możliwości odwołania się wobec strony rosyjskiej do argumentów formalnoprawnych, jak też potrzeba uwzględnienia specjalnej wrażliwości rodzin ofiar katastrofy smoleńskiej oraz polskiej opinii publicznej. Stąd działania resortu koncentrowały się na doprowadzeniu do finalizacji konsekwentnie prowadzonych we współpracy z Ministerstwem Kultury

i Dziedzictwa Narodowego rozmów ze stroną rosyjską na rzecz realizacji pomnika ofiar katastrofy, co pozwoliłoby na bezkonfliktowe rozwiązanie problemu wszelkich upamiętnień tymczasowych.

Pragnę zaznaczyć, że o zamiarze zdjęcia tablicy MSZ został poinformowany przez stronę rosyjską w formie ustnej w dniu 7 kwietnia br., co spotkało się z natychmiastową reakcją w formie stanowczej perswazji i żądania odstąpienia od realizacji tego zamierzenia. Jednocześnie przekazano sugestię, aby alternatywą dla planowanego miejsca złożenia wieńców pod głazem przez pielgrzymujących z małżonką prezydenta RP przedstawiciele rodzin ofiar katastrofy (w dniu 9 kwietnia br.) było złożenie wieńców pod brzozą. Udało się to osiągnąć podczas spotkania prezydentów RP i FR w Smoleńsku w dniu 11 kwietnia br. Pragnę podkreślić, że strona rosyjska nie poinformowała MSZ o dokonaniu zamiany tablicy. Natychmiast po ujawnieniu tego faktu, w dniu 9 kwietnia br., wiceminister spraw zagranicznych H. Litwin wezwał do MSZ ambasadora FR A. Aleksiejewa w celu wyrażenia negatywnej oceny tego działania oraz apełu o dyplomatyczne rozwiązanie problemu.

Kwestia docelowego upamiętnienia ofiar katastrofy smoleńskiej pozostaje niezmiennie w centrum zainteresowania władz polskich. Konkretnym efektem działań rządu RP w ww. sprawie jest fakt ogłoszenia przez prezydenta RP w dniu 11 kwietnia br. w Smoleńsku otwarcia międzynarodowego konkursu na realizację pomnika upamiętniającego ofiary katastrofy. Zgodnie z postanowieniami regulaminu konkursu teksty wszystkich napisów na pomniku zostaną uzgodnione pomiędzy ministrem kultury i dziedzictwa narodowego RP i ministrem kultury FR i będą umieszczone na pomniku w języku polskim i rosyjskim. Konkurs przeprowadzony będzie w okresie od 11 kwietnia do 31 grudnia br.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie budżetu państwa na 2012 r. (22199)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie budżetu państwa na 2012 r. (pismo SPS-023-22199/11) przesyłam poniższe wyjaśnienia.

Pragnę uprzejmie poinformować, że w odpowiedzi na pytanie 1. – w jaki sposób rząd planuje spełnić wymogi komisji Europejskiej o ograniczeniu deficytu – podtrzymuję wyjaśnienia dotyczące działań w celu ograniczenia deficytu i długu publicznego zawarte w pismach: z dnia 31 grudnia 2011 r. znak PF8/0602/72/BNM/10/17475 stanowiącym odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie działań rządu w celu redukcji deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB do 2012 r. (znak: SPS-023-19698/10), z dnia 14 stycznia 2011 r. znak PF11/0602/1/20/AIZ/2011/17877 stanowiącym odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r. dotyczących ograniczenia deficytu (pismo SPS-023-19669/10), z dnia 10 lutego 2011 r. znak PF11/0602/2/51/AIZ/2011/746 stanowiącym odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie rosnącego deficytu (pismo SPS-023-19912/11), z dnia 11 lutego 2011 r. znak PF 11/0602/1/OLK/2011/747 stanowiącym odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie przyszłości polskich finansów (pismo SPS-023-19944/11), z dnia 2 marca 2011 r. znak PF 11/0602/5/81/AIZ/2011/1904, stanowiącym odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie deficytu sektora finansów publicznych (pismo SPS-023-20490/11), w piśmie z dnia 24 marca 2011 r. znak PF11/0602/7/140/AIZ/2011/3091 stanowiącym odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie gospodarczych planów polskiego rządu na przyszłość (pismo SPS-023-20908/11) oraz z dnia 19 kwietnia 2011 r. znak PF11/0602/9/140/AIZ/2011/4445 stanowiącym odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie zmniejszenia deficytu finansów publicznych (pismo SPS-023-21715/11).

Pragnę podkreślić, że informacje odnośnie do działań zaplanowanych na rok 2011 i lata następne oraz wprowadzanych oszczędności zawiera również „Program konwergencji – aktualizacja 2011”, przyjęty 26 kwietnia 2011 r. przez Radę Ministrów, który przesyłam w załączeniu^{*)}. Uprzejmie informuję, że „Program konwergencji – aktualizacja 2011” jest dostępny na stronie internetowej Ministerstwa Finansów pod adresem <http://mf.gov.pl/files/pf/cp2011.pdf?PortaliMF=275041c2f167398ecaadlb809bd5fde8>.

W odpowiedzi na pytanie 2. – czy według Pana założenia budżetu na 2012 r. są realne, czy jest to jedynie element kampanii wyborczej – pragnę wyjaśnić, że przygotowane przez rząd założenia makroekonomiczne do projektu budżetu państwa na 2012 r. nie odbiegają od prognoz innych instytucji, zarówno krajowych (Narodowy Bank Polski), jak i zagranicznych (Komisja Europejska, OECD, Międzynarodowy Fundusz Walutowy, Bank Światowy). Ośrodki te prognozują, że realne tempo wzrostu PKB w Polsce może w 2012 r. wynieść od 3,6% (prognoza NBP z marca 2011 r. i prognoza MFW z kwietnia 2011 r.),

przez 4,2% (prognoza KE z listopada 2010 r. i Banku Światowego z kwietnia 2011 r.), do 4,3% (prognoza OECD z listopada 2010 r.). Według ww. instytucji nakłady brutto na środki trwałe w 2012 r. wzrosną o 6,4–12,5%, a średnioroczny wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych wyniesie 2,8–3,1%. Spodziewany jest również niewielki spadek stopy bezrobocia w porównaniu z rokiem 2011 r. Podobną opinię na temat przyszłej sytuacji makroekonomicznej prezentują również krajowi analitycy rynkowi. Zgodnie z medianą prognoz rynkowych realny wzrost PKB w 2012 r. wyniesie 4%, inwestycje wzrosną o 6,5%, średnioroczna inflacja ukształtuje się na poziomie 3%, a stopa bezrobocia rejestrowanego na koniec roku spadnie do 10,2%. Mając powyższe na uwadze, pragnę poinformować, że nie ma podstaw by twierdzić, że przygotowane przez rząd założenia makroekonomiczne do przyszłorocznego budżetu są nierealne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie przepisów o najmie mieszkań
komunalnych (22201)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 11 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22201/11, w sprawie przepisów o najmie mieszkań komunalnych, uprzejmie informuję, co następuje.

W Ministerstwie Infrastruktury kontynuowane są prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych.

Projekt nowelizacji stanowi realizację jednej z kwestii zawartych w przyjętym w dniu 4 marca 2011 r. przez Sejm RP rządowym dokumencie pt. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.”.

W projekcie proponuje się racjonalizowanie zasad gospodarki publicznym zasobem mieszkaniowym poprzez następujące działania:

1) zmianę definicji mieszkaniowego zasobu gminy i publicznego zasobu mieszkaniowego polegającą na ograniczeniu zakresu definicji takich zasobów wy-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

łącznie do lokali stanowiących własność oraz pozostających w posiadaniu samoistnym,

2) umożliwienie gminie i innym jednostkom samorządu terytorialnego zawierania umów najmu lokali mieszkalnych na czas oznaczony, umowy te mogłyby być przedłużane przy uwzględnieniu aktualnej sytuacji materialnej i rodzinnej,

3) wprowadzenie zasady, że bazowa stawka czynszu w publicznym zasobie mieszkaniowym powinna pokrywać co najmniej koszty utrzymania nieruchomości, przy czym od tak ukształtowanej stawki bazowej będzie możliwe dokonywanie odstępstw i stosowanie obniżki czynszu w oparciu o przyjęte kryteria, w tym kryterium dochodowe, jak ma to już miejsce w części gmin,

4) oddanie do wyłącznej właściwości sądu orzekania o uprawnieniach do otrzymania lokalu socjalnego, co oznacza rezygnację z katalogu osób uprzywilejowanych, i oddanie do wyłącznej właściwości sądów dokonywania oceny odnośnie do konieczności przyznania uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego,

5) wprowadzenie w odniesieniu do lokali wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego rozwiązań szczególnych w stosunku do przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących wstąpienia w najem po śmierci najemcy, co oznacza przyznanie właścicielowi uprawnienia do badania sytuacji majątkowej osób, które pozostały w lokalu po śmierci dotychczasowego najemcy, a także możliwość zaproponowania osobie uprawnionej do zawarcia nowej umowy najmu lokalu wchodzącego w skład publicznego zasobu mieszkaniowego, najmu innego mieszkania spełniającego kryteria lokalu zamiennego,

6) reformę systemu dodatków mieszkaniowych polegającą na utrzymaniu dodatków tylko dla lokatorów; uwzględnienie sytuacji majątkowej starających się o dodatek mieszkaniowy pozwoli na przeznaczenie tych środków wyłącznie tym osobom, które nie tylko osiągają niskie dochody, ale także nie dysponują pokaźnym majątkiem – własnością lokalu mieszkalnego, domu lub spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu mieszkalnego; proponowana zmiana byłaby wprowadzana stopniowo na przestrzeni 3 lat, dodatki wypłacane wymienionym osobom byłyby stopniowo wygaszane, tzn. z każdym kolejnym rokiem przysługiwałyby im prawo do mniejszego dodatku.

Wejście w życie proponowanych zmian sukcesywnie będzie przyczyniać się do:

— lepszego zaspokajania potrzeb mieszkaniowych osób realnie najuboższych oraz znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej poprzez zwiększenie liczby lokali przeznaczonych dla tych osób,

— zwiększenia elastyczności w dysponowaniu zasobem mieszkaniowym poprzez uruchomienie tzw. łańcucha przeprowadzek,

— urealnienia wysokości stawek czynszu pozwalającego na poprawę niskiego stanu technicznego publicznego zasobu mieszkaniowego, a jednocześnie ra-

cjonalizację wydatków jednostek samorządu terytorialnego na utrzymanie zasobów mieszkaniowych.

Przechodząc do udzielenia odpowiedzi na kwestie szczegółowe (w kolejności przedstawionych pytań), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. W założeniach do ustawy mówi się ogólnie, że mieszkania komunalne zajmują czasem osoby zamożne – czy istnieją dane dotyczące skali nadużyć?

Stosownie do art. 21 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.) rada każdej gminy podejmuje uchwałę w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, która szczegółowo określa warunki i kryteria, jakie muszą spełniać osoby ubiegające się o najem takiego mieszkania.

Podstawowym kryterium ustawowym uzasadniającym oddanie w najem lub w podnajem lokalu na czas nieoznaczony jest wysokość dochodu gospodarstwa domowego. Jednak weryfikacja dochodów odbywa się wyłącznie na etapie podpisywania umowy, dlatego nie jest możliwe oszacowanie, jaki procent zasobu komunalnego jest obecnie zajmowany przez osoby, których sytuacja materialna pozwala np. na wynajęcie lokalu mieszkalnego na wolnym rynku.

2. Czy prawdą jest, że rząd chce znieść katalog uprawnionych, którym z mocy prawa przysługuje lokal socjalny w razie eksmisji – figurują w nim osoby obłożnie chore, niepełnosprawni, kobiety w ciąży, bezrobotni, emeryci i renciści korzystający z pomocy społecznej?

Obecnie ochrona przed eksmisją zakłada możliwość przyznania prawa do lokalu socjalnego na podstawie klauzuli generalnej wymienionej w art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) w oparciu o badanie przez sąd z urzędu sytuacji rodzinnej i materialnej lokatora.

Jednakże ustawa w art. 14 ust. 4 wskazuje również katalog osób (wymienione przez panią poseł w pytaniu), w stosunku do których przyznanie prawa do lokalu socjalnego jest dla sądu obligatoryjne, co oznacza, że sąd nie musi badać sytuacji majątkowej i rodzinnej lokatora.

Wobec powyższego regulacja ta nie pozwala na dokonanie przez sąd oceny, czy przyznanie prawa do lokalu socjalnego jest rzeczywiście uzasadnione. Dlatego też wskazana jest rezygnacja z katalogu osób uprzywilejowanych i oddanie do wyłącznej właściwości sądów dokonywania oceny odnośnie do konieczności przyznania uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zastrzeżeń do wypłacania pomocy
de minimis w ramach regionalnych programów
operacyjnych (22202)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22202/11, przekazujące interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie zastrzeżeń do wypłacania pomocy de minimis w ramach regionalnych programów operacyjnych, uprzejmie informuję, co następuje.

Umowa o dofinansowanie projektu zawierana pomiędzy beneficjentem a instytucją zarządzającą (IZ) danym programem operacyjnym określa między innymi tryb i warunki wypłaty przyznanego dofinansowania. IZ zobowiązana jest do wypłaty transz dotacji zgodnie z zapisami umowy niezależnie od faktu, czy przyznane beneficjentowi dofinansowanie jest pomocą publiczną. Zakwalifikowanie wsparcia przyznanego przedsiębiorcy jako pomocy publicznej de minimis skutkuje dodatkowymi warunkami co do realizacji i rozliczania projektu. Umowa o dofinansowanie projektu oraz inne przepisy prawa krajowego oraz prawodawstwa Unii Europejskiej (w tym przypadku także regulacje dotyczące udzielania pomocy publicznej) określają także szereg zobowiązań ciążących na beneficjencie realizującym projekt w ramach regionalnych programów operacyjnych. Niewywiązanie się przez beneficjenta z tych zobowiązań może skutkować wstrzymaniem wypłaty dofinansowania.

Zgodnie z informacją uzyskaną od IZ RPO Województwa Kujawsko-Pomorskiego w przywołanym w ww. interpelacji projekcie, realizowanym przez Zakład Instalacji Sanitarnych W. L., powodem wstrzymania wypłaty drugiej i trzeciej transzy dofinansowania były wykazane w trakcie kontroli liczne nieprawidłowości w realizowanym przez beneficjenta projekcie. Beneficjent wylaniał dostawców i wykonawców na część materiałów i robót w ramach projektu w drodze zapytań ofertowych. Nie zostały one jednak udokumentowane oraz stwierdzono brak „Opisu przedmiotu udzielonego zamówienia publicznego”. Nieprawidłowości dotyczyły także rozliczeń pomiędzy beneficjentem a wykonawcą, firmą EkoBio-Tech sp. z o.o. Wyciągi bankowe potwierdziły dokonanie płatności na rzecz inwestora – EkoBioTech sp. z o.o. będącej zapłatą za jedną z faktur, jednak wykazały także dokonanie przez inwestora wpłaty środków na rachunek beneficjenta w wysokości odpowiadającej kwocie przelanej przez beneficjenta jako zapłatę za tę samą fakturę. Beneficjent w trakcie wizyty monitorującej nie potrafił wyjaśnić podstawy dokonania tych wpłat na jego konto. Kontrola stwier-

dziła także, że oryginały faktur nie były tożsame z kserokopiami przedłożonymi razem z wnioskami o płatność w zakresie dokonanych opisów. Ponadto podpisy złożone na ww. fakturach nie były tożsame z podpisami widniejącymi na odwrocie kserokopii faktury załączonej do wniosku o płatność. Uchybienia dotyczyły także m.in. ewidencji środków trwałych, tj. dopisano środki trwałe do ewidencji mimo braku faktur za ich zakup oraz dokumentacji technicznej. Kontrola wykazała także, że beneficjent dysponował jedynie pozwoleniem na budowę obiektu bez klauzuli jej ostateczności, co kwalifikuje prowadzone prace jako samowolę budowlaną. Ponadto część protokolarnie odebranych robót budowlanych w rzeczywistości nie została wykonana w pełnym zakresie.

Raport z wizyty monitorującej projekt pn. „Budowa składowiska odpadów niebezpiecznych”, realizowany przez Zakład Instalacji Sanitarnych W. L., zawiera wniosek o rozwiązanie umowy o dofinansowanie projektu oraz zwrot dotychczas przekazanych w ramach dotacji środków w związku z powyżej wskazanymi nieprawidłowościami. Oznaczało to automatyczne wstrzymanie wypłaty pozostałych transz dofinansowania.

Podsumowując, wypłata transz dofinansowania następuje w terminach określonych w umowie po spełnieniu przez beneficjenta obowiązków warunkujących prawidłową realizację projektu. W ww. projekcie doszło do wstrzymania wypłaty dofinansowania z uwagi na niedopełnienie przez beneficjenta obowiązków wynikających z umowy. W przedmiotowym przypadku nie można zatem mówić o zaległościach w przekazywaniu dofinansowania na rzecz beneficjenta.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie incydentu
przed pałacem prezydenckim (22203)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22203/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie incydentu przed pałacem prezydenckim, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że z informacji przekazanych przez Biuro Ochrony Rządu wynika, iż przeprowadzona przez tę formację wnikliwa analiza przygotowań i realizacji działań ochronnych pałacu prezydenckiego w dniu 10 kwietnia 2011 r. wskazuje, iż funkcjonariusze BOR realizowali wyznaczone zadania zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.) oraz obowiązującymi ich instrukcjami i procedurami służbowymi.

Pragnę zaznaczyć, że zakres działań ochronno-porządkowych w rejonie odpowiedzialności formacji uzgodniony został wielostronnie na spotkaniach roboczych z udziałem przedstawicieli: Kancelarii Prezydenta RP, Policji, Biura Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego m.st. Warszawy, straży miejskiej i BOR.

Ponadto pragnę poinformować, że decyzje w sprawie wpuszczania osób do strefy objętej szczególną ochroną służb porządkowych podczas manifestacji podejmował osobiście dyrektor Biura Ochrony i Informatyki Kancelarii Prezydenta RP.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że Departament Kontroli, Skarg i Wniosków MSWiA prowadzi dwie kontrole doraźne nt. „Prawidłowość działań funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji w zakresie zabezpieczenia obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 roku w okolicach Pałacu Prezydenckiego” – w Biurze Ochrony Rządu oraz Komendzie Stołecznej Policji.

Zakres przedmiotowy kontroli obejmuje:

— prawidłowość działań związanych z przygotowaniem funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji do zabezpieczenia obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 r. w okolicach pałacu prezydenckiego;

— prawidłowość przeprowadzenia przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji działań związanych z zabezpieczeniem obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 r. w okolicach pałacu prezydenckiego.

Czynności kontrolne rozpoczęły się w dniu 14 kwietnia 2011 r. i będą trwały do czasu wyczerpania zakresu przedmiotowego kontroli.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zmian w ustawie Prawo o ustroju
sądów powszechnych (22204)**

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmian w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Projektowana nowelizacja ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm., zwanej dalej u.s.p.) zmierza do reformy wymiaru sprawiedliwości, której zasadniczym celem jest takie ukształtowanie warunków funkcjonowania sądów, aby mogły one prawidłowo realizować ciążące na nich z mocy Konstytucji RP obowiązki, a więc w szczególności zapewniać obywatelom sprawiedliwe rozpatrzenie spraw bez nieuzasadnionej zwłoki. Projekt zakłada m.in. racjonalizację i uelastycznienie struktury organizacyjnej sądów powszechnych, jak również modyfikuje dotychczasowe rozwiązania w zakresie nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów.

Odnosząc się do zagadnień poruszonych w interpelacji, należy przede wszystkim przytoczyć wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 15 stycznia 2009 r. (sygn. akt K 45/07). W wyroku tym trybunał stwierdził, że model nadzoru ministra sprawiedliwości nad działalnością pozaorzecniczą sądów powszechnych jest zgodny z konstytucją. W jego uzasadnieniu zaś wskazał, że w aspekcie prawnohistorycznym taka relacja (związek) między władzą wykonawczą a władzą sądowniczą, w sprawach nietyczących wymiaru sprawiedliwości, w polskim systemie sądownictwa istniała od 1918 r. Związek ten był ewidentny i nie był podważany jako sprzeczny z zasadą trójpodziału władzy. Każda z władz, w tym sądownicza, aby zachować swą niezależność, musi być od pozostałych odrębna i zjawisko to należy uznawać za konieczne w demokratycznym państwie prawnym, nie przeczy to jednak istnieniu różnych relacji funkcjonalnych między władzami. Wyodrębnienie władzy sądowniczej, przejawiające się w jej szczególnych kompetencjach oraz usytuowaniu jej organów, nie oznacza więc stanu, w którym podział władzy prowadzi do całkowitej izolacji sądownictwa od innych organów państwa. Sądownictwo powszechne stanowi element systemu organów państwa określony przepisami konstytucji.

Trybunał podkreślał, że nie wszystkie czynności wykonywane w sądach mają charakter wymiaru sprawiedliwości – czynności pozostające poza wymiarem sprawiedliwości nie wymagają więc przymiotu niezawisłości. Istnieje zatem taka sfera działania sądów, w obrębie której dokonywana przez ministra

sprawiedliwości ingerencja, wynikająca z przepisów ustaw, nie będzie powodować zarzutu naruszenia konstytucyjnej zasady niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Udział tego podmiotu w określonej sferze działania sądownictwa powszechnego wpisuje się w system podziału i równowagi władzy, a przy tym, jak zauważył trybunał, udział tego typu organu administracji datuje się w prawie o ustroju sądów, z różnymi modyfikacjami, w istocie od roku 1918. Jest to rozwiązanie legitymowane konstytucyjnie, a minister sprawiedliwości wymieniony jest w konstytucji jako członek Krajowej Rady Sądownictwa.

Jednocześnie pojęcie nadzoru w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych należy interpretować w sposób odpowiadający celowi, jakiemu ma służyć ta instytucja, czyli wpływanie na bieg spraw administracyjnych sądu, bez ingerencji w sprawowanie przez sąd wymiaru sprawiedliwości. Sąd jest wyodrębnioną jednostką organizacyjną, ma określoną strukturę składającą się z sędziów (oraz z innych pracowników) i jest wyposażony w pewne środki materialne i budżetowe. Musi zatem mieć administrację, której funkcjonowanie powinno podlegać pewnej weryfikacji. Formą tej weryfikacji jest właśnie nadzór administracyjny. Trybunał podkreślał też, że to władza publiczna ponosi odpowiedzialność za stworzenie warunków finansowych i organizacyjnych dla funkcjonowania systemu sądownictwa. To państwo ma prowadzić do racjonalnego i prawidłowego wykorzystywania środków budżetowych przeznaczonych na funkcjonowanie sądownictwa. Ustawodawca obowiązki te powierzył ministrowi sprawiedliwości. Z racji tych obowiązków wobec sądownictwa wynika jednocześnie jego uprawnienie do sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów, do której trybunał zalicza wszelką działalność zarządzającą i organizatorską sądów, inną aniżeli związana z czynnościami jurysdykcyjnymi sądu, jak też tok i sprawność postępowania.

Projekt utrzymuje pozycję ministra sprawiedliwości jako organu nadzorującego działalność administracyjną sądów powszechnych, nie jest jednak prawdziwa teza, że projekt „umacnia pozycję ministra sprawiedliwości jako nadzorującego działalność sądów powszechnych”. Przeciwnie: nowelizacja dotychczasowych zasad sprawowania tego nadzoru zmierza do ograniczenia uprawnień nadzorczych ministra sprawiedliwości w zakresie toku i sprawności postępowania.

Nowe ukształtowanie zasad nadzoru opiera się przede wszystkim na wyraźnym podziale działalności administracyjnej sądu na sferę zadań powierzonych dyrektorowi sądu, obejmującą zapewnianie organizacyjno-technicznych warunków podstawowej działalności sądów, oraz sferę administracji związanej bezpośrednio z wykonywaniem zadań z zakresu ochrony prawnej, która pozostaje domeną prezesa sądu.

Poddanie nadzorowi ministra sprawiedliwości działalności administracyjnej sądów w zakresie za-

dań powierzonych dyrektorowi sądu nie powinno wzbudzać wątpliwości ustrojowych, gdyż w żaden sposób nie wkracza w czynności bezpośrednio związane z zarządzaniem procesem orzekania czy tokiem postępowania sądowego. Przedmiotem działań nadzorczych ministra sprawiedliwości w tym zakresie będą wyłącznie czynności dyrektorów sądów i podległych im służb urzędniczych, które polegać mają na zapewnieniu odpowiednich, organizacyjno-technicznych, warunków funkcjonowania sądu.

Natomiast w zakresie sprawowania nadzoru administracyjnego nad tą drugą sferą działalności administracyjnej sądów projekt wyróżnia dwie kategorie nadzoru: zewnętrznego nadzoru ministra sprawiedliwości i wewnętrznego, sprawowanego przez prezesów sądów. Co istotne, zadania z zakresu wewnętrznego nadzoru administracyjnego, obejmujące m.in. takie czynności jak badanie toku i sprawności postępowania w poszczególnych sprawach, powierzono wyłącznie prezesom sądów i podległej im służbie nadzoru. Jednocześnie zakłada się istotne wzmocnienie roli prezesa sądu apelacyjnego, który stanie się odpowiedzialny za sprawowanie wewnętrznego nadzoru administracyjnego na obszarze powierzonej mu apelacji.

Powierzone ministrowi sprawiedliwości w ramach nadzoru zewnętrznego zadania sprowadzają się zaś w istocie do nadzorowania wyników pracy nadzorczej prezesów sądów, w tym w szczególności prezesów sądów apelacyjnych. Zakłada się, że taka regulacja usprawni wykonywanie nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów i zwiększy jego efektywność, pozostawiając główne uprawnienia nadzorcze wewnątrz władzy sądowniczej.

Oczekiwane powszechnie podniesienie jakości działania sądów powszechnych wymaga jednocześnie przyjęcia optymalnie zorganizowanej struktury sądów, tak by sędziowie mogli wypełniać swoje funkcje sprawnie i bez zbędnej zwłoki.

Obecna organizacja sądownictwa powszechnego w Polsce, charakteryzująca się dużą liczbą małych sądów rejonowych (liczących do 10 sędziów), jak również określona ustawowo struktura wewnętrzna sądów, zakładająca istnienie wielu wydziałów nawet w najmniejszych jednostkach, stanowi jedną z podstawowych barier prawidłowego funkcjonowania sądów.

Dlatego też projektowane rozwiązania wprowadzają mechanizmy pozwalające na ukształtowanie struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego w sposób możliwie najbardziej elastyczny i dostosowany do potrzeb obywateli. Zakładają one przede wszystkim racjonalizację struktury organizacyjnej sądów, a w konsekwencji właściwą alokację kadr sądownictwa powszechnego (tak sędziów, jak i pracowników wspomagających pracę sędziów).

W tym celu projekt zakłada, że podstawowa struktura każdego sądu rejonowego opierać się będzie na dwóch wydziałach: cywilnym i karnym. Projekt nie wyłącza możliwości utworzenia w sądzie rejonowym

odrębnego wydziału rodzinnego i nieletnich, jeżeli będzie to uzasadnione wpływem tego rodzaju spraw w danym sądzie. Jeżeli wpływ spraw nie będzie uzasadniał utworzenia odrębnego wydziału, w pierwszej kolejności rozważana będzie możliwość utworzenia odrębnego wydziału rodzinnego w jednym z sądów – z powierzeniem mu rozpoznawania spraw danego rodzaju z właściwości innych sądów. Niemniej jednak wgląd na faktyczną dostępność sądu dla obywateli przemawia za koniecznością stworzenia możliwości rozpoznawania spraw rodzinnych i nieletnich w ramach wydziałów cywilnych przez sędziów wyspecjalizowanych w rozpoznawaniu tych spraw. W tym zakresie założeniem projektu jest idea specjalizacji sędziów, a nie specjalizacji wydziałów.

Minister sprawiedliwości, ustalając siedziby i obszary właściwości sądów powszechnych, jak również tworząc i znosząc wydziały oraz wydziały i ośrodki zamiejscowe sądów, będzie miał na względzie potrzebę zapewnienia racjonalnej organizacji sądownictwa, w szczególności poprzez dostosowanie liczby, rodzaju i wielkości wydziałów do obciążenia wpływem spraw w poszczególnych sądach, ekonomię postępowania sądowego oraz konieczność prawidłowego wykonywania czynności nadzorczych, w celu zagwarantowania realizacji prawa obywatela do rozpoznania jego sprawy w rozsądnym terminie.

Projekt nie przewiduje automatycznej likwidacji funkcjonujących obecnie w sądach rejonowych wydziałów rodzinnych i nieletnich. Nie zakłada się bowiem zmian struktury wydziałowej w sądach, w których jest ona ukształtowana prawidłowo.

Jednocześnie uprzejmie przepraszam za opóźnienie w udzieleniu odpowiedzi na interpelację.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie finansowania leczenia szpitalnego
(22206)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Stanisława Steca, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie finansowania leczenia szpitalnego, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22206/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów

świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z interpelacją pana posła, minister zdrowia wystąpił do dyrektora Wielkopolskiego OW NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Z informacji przekazanych przez dyrektora Wielkopolskiego OW NFZ wynika, że maksymalna cena jednostkowa za punkt rozliczeniowy, możliwa do uzyskania na obszarze Wielkopolskiego OW NFZ po spełnieniu wszystkich warunków wymaganych dla realizacji świadczeń szpitalnych, wynosiła:

— od 1 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2007 r. dla świadczeń realizowanych: w trybie hospitalizacji – 10,30 zł, w trybie jednodniowym – 8 zł,

— od 1 stycznia 2008 r. do 30 czerwca 2008 r. dla świadczeń realizowanych: w trybie hospitalizacji – 12 zł, w trybie jednodniowym – 10 zł,

— od 1 lipca 2008 r. po wprowadzeniu systemu jednorodnych grup pacjentów (JGP) cena jednostkowa na punkt wynosiła 48 zł bez względu na tryb realizowanych świadczeń,

— od 1 stycznia 2009 r. do chwili obecnej cena jednostkowa zgodnie z rekomendacją prezesa NFZ wynosi 51 zł bez względu na tryb realizowanych świadczeń.

Wielkość środków na finansowanie świadczeń szpitalnych na terenie działania Wielkopolskiego OW NFZ w latach 2005–2010 przedstawia poniższe zestawienie:

Lata	Koszty świadczeń w rodzaju leczenie szpitalne (zł)	Różnica (zł)	Wzrost procentowy
2005	1 277 019 000,00	–	–
2006	1 400 000 000,00	122 981 000,00	9,63%

2007	1 682 713 000,00	282 713 000,00	20,19%
2008	2 127 087 000,00	444 374 000,00	26,41%
2009	2 277 484 000,00	150 397 000,00	7,07%
2010	2 306 939 000,00	29 455 000,00	1,29%

Z informacji dyrektora Wielkopolskiego OW NFZ wynika, iż cena jednostkowa świadczeń w rodzaju leczenie szpitalne jest jednakowa na terenie całego województwa wielkopolskiego, natomiast obecnie obowiązująca cena 51 zł za punkt jest ceną rekomendowaną przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia i od roku 2009 obowiązuje na terenie całego kraju.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie ujednoczenia płac pielęgniarek
w publicznych zakładach opieki zdrowotnej
(22208)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Steca w sprawie ujednoczenia płac pielęgniarek w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, przekazaną przy piśmie z dnia 18 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-023-22208/11), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Większość z działających obecnie (od 1999 r.) publicznych zakładów opieki zdrowotnej stanowią samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej utworzone i prowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego różnych szczebli, a także przez ministrów lub centralne organy administracji rządowej albo publiczne uczelnie medyczne, publiczne uczelnie prowadzące działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych lub Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego. Zakłady te stanowią odrębny – w stosunku do podmiotu tworzącego – byt prawny (posiadają osobowość prawną) i prowadzą samodzielną gospodarkę finansową, w tym w zakresie kształtowania wynagrodzeń pielęgniarek i innych pracowników. W związku z powyższym ujednoczenie płac pielęgniarek w tych zakładach nie znajduje uzasadnienia.

Działające w systemie oświaty placówki publiczne są natomiast jednostkami budżetowymi finansowanymi na zasadach określonych w ustawie o finansach publicznych. Porównanie wynagrodzani pielęgniarek zatrudnionych w samodzielnych publicznych zakładach

opieki zdrowotnej i pracowników oświaty nie wydaje się zatem trafne.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że zasady wynagradzania pracowników tych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, które prowadzone są w formie jednostki budżetowej, określa rozporządzenie ministra zdrowia i opieki społecznej z dnia 8 czerwca 1999 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 52, poz. 543, z późn.zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie funkcjonowania
podstawowej opieki zdrowotnej (22209)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Stanisława Steca, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 marca 2011 r., znak: SPS-023-22209/11, w sprawie funkcjonowania podstawowej opieki zdrowotnej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady i tryb finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy, środkami finansowymi, w tym pochodzącymi z należnych składek na ubezpieczenie zdrowotne, zarządza Narodowy Fundusz Zdrowia. Do zakresu działania NFZ należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, iż wysokość środków finansowych przeznaczonych na realizację poszczególnych rodzajów świadczeń opieki zdrowotnej określa plan finansowy funduszu, w rozbiciu na poszczególne oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia, uwzględniając potrzeby zdrowotne mieszkańców oraz dane epidemiologiczne i historyczne.

Jednocześnie należy podkreślić, iż ustawodawca, doceniając istotną rolę samorządu terytorialnego,

określił we wskazanej na wstępie ustawie zadania własne gminy, powiatu i samorządu województwa w zakresie zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się natomiast do kwestii podnoszonej przez pana posła, dotyczącej przekazania kompetencji organizacji oraz finansowania podstawowej opieki zdrowotnej samorządowi terytorialnemu, uprzejmie informuję, iż realizacja ww. postulatu nie jest możliwa z uwagi na obowiązujące w tym zakresie regulacje prawne.

Ponadto należy podkreślić, iż wniesiony przez pana posła postulat dotyczący przekazania kompetencji w zakresie organizacji, jak i finansowania świadczeń opieki zdrowotnej wymaga zmiany organizacji całego systemu ochrony zdrowia. W związku z powyższym pozwolę sobie zauważyć, iż inicjatywa w tej kwestii pozostaje po stronie władzy ustawodawczej.

Jednocześnie uprzejmie zapewniam pana posła, iż wszelkie aktualnie podejmowane przez Ministerstwo Zdrowia działania mają na celu stworzenie warunków dla najbardziej racjonalnego dysponowania publicznymi środkami finansowanymi oraz stworzenie takiego systemu ochrony zdrowia, który zapewni realizację zasady równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w tym również z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań podejmowanych
przez ministra finansów
oraz nadzorowane przez niego służby,
związanych z ograniczeniem wolności słowa
i prasy, poprzez blokowanie portalu
internetowego skarbowcy.pl
redagowanego pod patronatem
Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych
NSZZ „Solidarność” (22210)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z upoważnieniem ministra finansów do udzielenia odpowiedzi na interpelację posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej: Zbigniewa Kozaka, Leonarda Krasulskiego, Maksy Kraczkowskiego i Andrzeja Jaworskiego, skierowaną do prezesa Rady Ministrów przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-

-22210/11, w sprawie działań podejmowanych przez ministra finansów oraz nadzorowane przez niego służby, związanych z ograniczeniem wolności słowa i prasy przez blokowanie portalu internetowego Skarbowcy.pl redagowanego pod patronatem Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych NSZZ „Solidarność”, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ministerstwo Finansów nie posiada żadnych informacji na temat przypadków rzekomego naruszenia konstytucyjnego prawa do wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji, z którego korzystają pracownicy administracji podatkowej i skarbowej zamieszczający swoje materiały, wpisy i komentarze na działającym pod szyldem NSZZ „Solidarność” portalu Skarbowcy.pl. Ministerstwo Finansów nie posiada technicznych możliwości blokowania działalności ww. portalu w Internecie. W ramach sieci resortowej nie są podejmowane żadne działania mające w jakikolwiek sposób ograniczyć dostępność lub całkowicie zablokować działanie portalu Skarbowcy.pl dla pracowników resortu finansów. Generalnie służby informatyczne obsługujące ministra finansów oraz podległe mu organy nie podejmowały także działań, których celem miałyby być operacyjne ustalanie adresów IP oraz autorów zamieszczanych tam wpisów i komentarzy nieprzychylnych dla rządu Platformy Obywatelskiej. Jedyny znany taki przypadek dotyczy próby ustalenia autora wpisu na portalu Skarbowcy.pl podjętej 2008 r. na wniosek przewodniczącego Rady Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych NSZZ „Solidarność” w celu ustalenia danych personalnych tej osoby i wytoczenia jej procesu o zniesławienie. W odniesieniu do jednostek podlegających ministrowi finansów, tj. izb skarbowych, urzędów kontroli skarbowej oraz urzędów skarbowych, podejmowanie tego typu działań jest wykluczone z uwagi na brak uprawnień i technicznych możliwości ingerowania w działanie sieci ministerialnej.

Pragnę poinformować Pana Marszałka, że w Ministerstwie Finansów i jednostkach organizacyjnych obsługujących dyrektorów izb skarbowych, naczelników urzędów skarbowych i dyrektorów urzędów kontroli skarbowej nie miały miejsca przypadki dyskryminowania pracowników tych jednostek przez ich zwierzchników w związku z zajmowaniem stanowiska kierowniczego lub członkostwem w Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych NSZZ „Solidarność” z powodu zamieszczania na portalu Skarbowcy.pl materiałów lub komentarzy. Nie odnotowano także przypadków występowania do sądu pracy z pozwem przeciwko Ministerstwu Finansów o dyskryminację z powodu przynależności związkowej. Pracownicy nie występowali także do pracodawcy z informacją o dyskryminacji z ww. powodów. Należy podkreślić, że pracodawca do czasu powiadomienia związku zawodowego o zamiarze dokonania wypowiedzenia, dokonując analizy zatrudnienia w aspekcie ewentualnych działań odnośnie do restrukturyzacji, nie ma wiedzy o przynależności związkowej pracownika lub

objęciu ochroną związkową (o ile nie został objęty ochroną wynikającą z art. 32 ustawy o związkach zawodowych).

W trzech przypadkach naczelnicy nadzorowanych urzędów skarbowych pozostają w sporze z pracownikami należącymi do związków zawodowych funkcjonujących w tych urzędach. Są to jednakże spory o charakterze cywilnoprawnym, administracyjnym i pracowniczym (z zakresu dyscypliny pracy czy wykonywania powierzonych obowiązków). Fakt, że pracownicy ci są członkami związku zawodowego, stanowi okoliczność niepozostającą w związku z toczącymi się postępowaniami.

Z uwagi na skierowanie przez prezydenta RP uchwalonej przez Sejm RP w dniu 16 grudnia 2010 r. ustawy o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011–2013 do Trybunału Konstytucyjnego, w Ministerstwie Finansów, w izbach i urzędach skarbowych oraz urzędach kontroli skarbowej nie prowadzi się prac mających na celu przygotowanie ww. jednostek do działań, o których mowa w tej ustawie. Wyżej wymienione jednostki nie otrzymały także dyspozycji podejmowania działań, których celem miałyby być przygotowanie do ograniczenia stanu zatrudnienia w związku z ww. ustawą.

Niezależnie od restrukturyzacji związanej z ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. w Ministerstwie Finansów następuje ograniczanie zatrudnienia m.in. poprzez decyzje o rozwiązaniu stosunku pracy podejmowane przez pracowników bądź na warunkach akceptowanych przez obie strony. Ruchy kadrowe uwzględniają dopuszczalne prawem działania, których celem jest zmniejszenie zatrudnienia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

w sprawie wyrażenia zgody na wykonanie dokumentacji projektowej dla zadania pn.: Studium korytarzowe wraz z analizą wielokryterialną dla ustalenia docelowego korytarza i parametrów drogi krajowej nr 8 na odcinku Wrocław – Kłodzko (22212)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. akt: SPS-023-22212/11) przekazujące interpelację pani poseł Mo-

niki Wielichowskiej dotyczącą wyrażenia zgody na wykonanie dokumentacji projektowej dla budowy drogi ekspresowej na odcinku Wrocław – Kłodzko – granica państwa, przedstawiam poniżej informacje w przedmiotowej sprawie.

Należy wskazać, że docelowy układ autostrad i dróg ekspresowych został określony w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 15 maja 2004 r. w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych (Dz. U. z 2004 r. Nr 128, poz. 1334, z późn. zm.). Zgodnie z zapisami przedmiotowego rozporządzenia droga ekspresowa S8 ma następujący przebieg: Wrocław (Psie Pole) – Kępno – Sieradz – A1(Łódź) – (przerwa w ciągłości przebiegu drogi) – A1(Piotrków Trybunalski) – Rawa Mazowiecka – Warszawa – Ostrów Mazowiecka – Zambrów – Choroszcz (S19).

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) jako zarządca dróg krajowych dostrzega konieczność poprawy stanu technicznego i przebudowy wielu dróg krajowych w Polsce, w tym także drogi nr 8 na odcinku Wrocław – Kłodzko – granica państwa. W chwili obecnej prowadzone są przygotowania do wykonania opracowania „Studium korytarzowego wraz z analizą wielokryterialną dla ustalenia docelowego korytarza i parametrów drogi krajowej nr 8” dla całego odcinka drogi krajowej nr 8 pomiędzy Wrocławiem a granicą państwa na południu.

Ministerstwo Infrastruktury w zakresie swojej właściwości merytorycznej monitoruje i nadzoruje realizację programu wieloletniego pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program), przyjętego uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008 – 2012” ustanowiony w 2007 r. Przedmiotowy program zakłada stworzenie sieci sprawnych połączeń autostradowych, dróg ekspresowych i dróg krajowych, jak i remont już istniejących, oraz podnoszenie ich standardu poprzez zmianę parametrów technicznych. Wśród zadań ujętych w przedmiotowym programie znajdują się projekty obejmujące budowę lub przebudowę drogi ekspresowej S8 na odcinkach przebiegających zgodnie z zapisami wskazanego powyżej rozporządzenia.

Pragnę również poinformować, że wpływające do resortu infrastruktury wnioski dotyczące zmian w układzie dróg ekspresowych poddawane są szczegółowym analizom a ich ewentualne uwzględnienie może nastąpić przy kolejnej zmianie zapisów rozporządzenia w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o udzielenie dotacji
na dofinansowanie prac konserwatorskich,
restauratorskich lub robót budowlanych
przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków
w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”
na zadanie pn.: Rozbudowanie instalacji
sygnalizacji alarmowej pożaru
dla zrekonstruowanych obiektów
baraku więzińskiego nr 7 i wieży strażniczej
na terenie Muzeum Gross-Rosen
w Rogoźnicy, woj. dolnośląskie (22213)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej (pismo SPS-023-22213/11 z dnia 21 kwietnia 2011 r.) w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” na zadanie pn. „Rozbudowanie instalacji sygnalizacji alarmowej pożaru dla zrekonstruowanych obiektów baraku więzińskiego nr 7 i wieży strażniczej na terenie Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy, woj. dolnośląskie” proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Dotacje na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków udzielane są w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego; w roku 2011 w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków.

Zgodnie z regulaminem priorytetu 1: Ochrona zabytków wniosek Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy o dotację na zabezpieczenie przeciwpożarowe budynków baraku więzińskiego i wieży strażniczej podlegał ocenie formalnej i okazał się poprawny.

W następnej kolejności wniosek będzie podlegał ocenie merytorycznej zespołu sterującego ds. ochrony zabytków. Członkowie zespołu sterującego oceniają wnioski uwzględniając kryteria zapisane w regulaminie priorytetu, tj.: stan zachowania zabytku, wpis zabytku na listę światowego dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego UNESCO, uznanie zabytku za pomnik historii, czas powstania zabytku, wysokość deklarowanych środków własnych oraz pozyskanych z innych źródeł, a także wysokość środków przeznaczonych na dofinansowanie w ramach priorytetu. Następnie wyniki oceny zespołu sterującego przedstawiane są do akceptacji ministra.

Pragnę zapewnić, że minister kultury i dziedzictwa narodowego w miarę posiadanych środków wspiera prace zmierzające do przywrócenia świetności obiektów zabytkowych. Podkreślić jednak należy, iż

środki przeznaczone w budżecie państwa na realizację prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach nie są wystarczające.

W związku z powyższym informuję, iż do rozdystrybucji w ramach drugiego naboru pozostało niecałe 2 mln zł, przy 295 wnioskach poprawnych formalnie.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie sytuacji pow. średzkiego
po likwidacji SPZOZ w Środzie Śląskiej,
woj. dolnośląskie (22214)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej z dnia 21 kwietnia zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjęcie poniższych informacji.

Ministerstwo Zdrowia w bardzo pozytywny sposób ocenia trudny, lecz owocny proces restrukturyzacji szpitala w Środzie Śląskiej. Podjęte działania przyczyniły się do znacznej poprawy sytuacji na terenie powiatu. Intencją programu „Wsparcie jednostek w działaniach stabilizujących system opieki zdrowotnej” jest m.in. wynagrodzenie wysiłków podjętych przez jednostki samorządu terytorialnego w celu reorganizacji ochrony zdrowia na swoim terenie. Powiat średzki ma szansę spełnić warunki formalne uczestnictwa w programie, tj. m.in. uzyskanie pozytywnej oceny biznesplanu i propozycji restrukturyzacji zadłużenia. Po spełnieniu wymogów określonych programem powiat może otrzymać dotację na zadania własne związane z ochroną zdrowia (np. spłatę zobowiązań publicznoprawnych) w wysokości zobowiązań przejętych przez powiat w dniu zakończenia likwidacji, czyli wykreślenia z Krajowego Rejestru Sądowego, jednak nie wyższej niż znane na dzień 31 grudnia 2008 r.

Jednakże przy obliczaniu wysokości dotacji nie jest możliwe zakwalifikowanie zobowiązań publiczno- oraz cywilnoprawnych spłaconych przed dniem wykreślenia z Krajowego Rejestru Sądowego. Po analizie dokumentów przesłanych przez powiat wynika, że wysokość tych zobowiązań, a zatem szacowana wysokość ewentualnej dotacji wyniesie jedynie 26 934,06 zł.

Należy wspomnieć, iż poprzez spłatę zobowiązań publiczno- i cywilnoprawnych przed zakończeniem likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki

zdrowotnej szpital uzyskał możliwość otrzymania decyzji o pozytywnym zakończeniu procesu restrukturyzacji prowadzonego w oparciu o ustawę z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Z danych pochodzących z Banku Gospodarstwa Krajowego oraz od wojewody dolnośląskiego wynika, iż na mocy tej decyzji szpital uzyskał umorzenie zobowiązań publiczno- i cywilnoprawnych w wysokości ok. 5,5 mln zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bogdana Bojki**

**w sprawie inwestycji amerykańskiego
koncernu Honeywell w Nowej Soli (22218)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Bogdana Bojko w sprawie przyczyn odstąpienia firmy Honeywell od inwestowania w Nowej Soli, przekazanej przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22218/11, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienie.

Firmie przedstawiono możliwość uzyskania pomocy publicznej z dwóch źródeł – zwolnienia podatkowe w specjalnej strefie ekonomicznej oraz dotację z działania 4.5.1. Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013. Inwestorowi zaoferowano atrakcyjną, uzbrojoną działką na terenie kostrzyńsko-słubickiej sse, która została przez niego w pełni zaakceptowana.

W dniu 2 listopada 2010 r. Honeywell złożył do Ministerstwa Gospodarki wnioski o dofinansowanie w ramach poddziałania 4.5.1 POIG budowy fabryki turbosprężarek w Nowej Soli. W ramach oceny formalnej, w związku z licznymi uchybieniami, zwróciliśmy się do inwestora pismem z dnia 15 grudnia 2010 r., czyli z dochowaniem terminu wynikającego z regulaminu przeprowadzenia konkursu w ramach działania 4.5 POIG o dokonanie stosownych korekt i uzupełnień. Inwestor 24 grudnia 2010 r. przekazał poprawiony wniosek o dofinansowanie, a już 5 stycznia 2011 r. został poinformowany o pozytywnym wyniku oceny formalnej i przekazaniu projektu do oceny merytorycznej.

W wyniku oceny merytorycznej dokonanej 25 stycznia br. wnioski uzyskał pozytywną ocenę meryto-

ryczną obligatoryjną oraz zaledwie 69 punktów w ramach oceny fakultatywnej, co uplasowało projekt na 10. pozycji listy rankingowej wśród 11 projektów.

Z uwagi na ograniczoną alokację na konkurs oraz stosunkowo niski wynik oceny fakultatywnej wniosek nie został umieszczony na liście rankingowej projektów wytypowanych do dofinansowania. Ze względu na fakt, iż wszystkie oceniane w tej turze projekty cechowały się wysokim poziomem innowacyjności oraz generowały znaczną liczbę miejsc pracy, minister gospodarki zwrócił się pismem z dnia 1 lutego br. do ministra rozwoju regionalnego z prośbą o zwiększenie alokacji na konkurs.

Minister rozwoju regionalnego przychylił się do propozycji zgłoszonej przez ministra gospodarki i w dniu 2 marca br. zatwierdził suplement do listy rankingowej, na której znajdował się m.in. projekt Honeywell. Minister gospodarki pismem z dnia 2 marca br. poinformował Honeywell o przyznaniu dofinansowania.

Cała procedura przyznania inwestorowi wsparcia trwała zatem 5 miesięcy. Minister gospodarki nie tylko dotrzymał terminów wynikających z procedury wyboru projektów, ale podjął dodatkowe działania w celu zwiększenia puli środków na konkurs, co pozwoliło na przyznanie wsparcia przedmiotowej spółce.

W świetle powyższego zarzut prezydenta Nowej Soli, że Honeywell zrezygnował z realizacji inwestycji z powodu opieszałości Ministerstwa Gospodarki nie znajduje uzasadnienia.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej
oraz grupy posłów**

**w sprawie wprowadzenia ograniczeń
w sprzedaży napojów energetyzujących
dzieciom i młodzieży (22219)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Jadwigi Wiśniewskiej, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, i grupy posłów z dnia 21 kwietnia 2011 r. (znak pisma przekazującego – SPS-023-22219/11), w sprawie wprowadzenia ograniczeń w sprzedaży napojów energetyzujących dzieciom i młodzieży, uprzejmie informuję.

Napoje energetyzujące to produkty spożywcze o charakterystycznym składzie, które powstały z myślą

o osobach dorosłych i sportowcach narażonych na wzmożony wysiłek psychiczny lub podejmujących intensywny wysiłek fizyczny. Głównym przeznaczeniem tych produktów jest zwiększenie lub poprawa możliwości psychofizycznych organizmu (koncentracja, myślenie, szybkość reakcji, zwiększenie wydolności fizycznej).

Napoje energetyzujące wprowadzane do obrotu w zależności od składu i przeznaczenia są kwalifikowane przez przedsiębiorców jako środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego, które zaspokajają zapotrzebowanie organizmu przy intensywnym wysiłku fizycznym, zwłaszcza sportowców, lub jako suplementy diety dla osób dorosłych.

Wyłącznymi przepisami prawa krajowego i wspólnotowego ustanawiającymi ogólne i szczegółowe przepisy dla ww. kategorii środków spożywczych są:

— rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002, str. 1);

— ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914, z późn. zm.);

— rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 9 października 2007 r. w sprawie składu i oznakowania suplementów diety (Dz. U. Nr 196, poz. 1425, z późn. zm.);

— rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 16 września 2010 r. w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (Dz. U. z 2010 r. Nr 180, poz. 1214, z późn. zm.);

— rozporządzenie (WE) nr 953/2009 z dnia 13 października 2009 r. w sprawie substancji, które mogą być dodawane w szczególnych celach odżywczych do środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (Dz. U. UE. L 9 Nr 269 z 14.10.2009);

— rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. Nr 137, poz. 966, z późn. zm.).

Charakterystyczne składniki aktywne napojów energetyzujących to: witaminy, składniki mineralne, aminokwasy (głównie tauryna), kofeina oraz inne składniki aktywne, takie jak glukuronolakton i ekstrakty roślinne (np. z żeń-szenia).

Powyższe przepisy prawa żywnościowego zezwalają na stosowanie w składzie omawianych grup środków spożywczych zarówno witamin i składników mineralnych, jak również aminokwasów i kofeiny, jednakże nie określają maksymalnych poziomów zawartości tych składników.

Napoje energetyzujące dostępne są w ponad 140 krajach na świecie i stanowią najszybciej wrażliwy rynek napojów nie tylko w USA, ale i wielu krajach Unii Europejskiej. W USA połowę konsumentów

stanowią dzieci poniżej 12. roku życia, nastolatki (12–18 lat) i młodzież dorośli (19–25 lat).

Obserwowany wzrost spożycia napojów energetyzujących, a co za tym idzie, wzrost spożycia kofeiny jest szczególnie niepokojący, gdyż dotyczy dzieci i młodzieży. Należy jednak podkreślić, że kofeina jest jednym ze składników żywności o dobrze udokumentowanych właściwościach.

Wrażliwość na działanie kofeiny faktycznie jest różna i zależy od wieku, płci i stanu fizjologicznego. Dzieci, młodzież i kobiety w ciąży oraz osoby wrażliwe na kofeinę, jak również chore na różne choroby powinny zachować ostrożność w spożywaniu produktów zawierających kofeinę. Należy podkreślić, że umiarkowane spożycie produktów o naturalnej zawartości kofeiny wraz z normalną urozmaiconą dietą nie stanowi zagrożenia dla zdrowia lub życia konsumentów.

Wysokie spożycie kofeiny może prowadzić do nasilenia objawów niepożądanych łącznie z zatruciem; ostra toksyczność określona jest na 1g/dzień.

Zgodnie z ogólnymi przepisami prawa żywnościowego maksymalny poziom zawartości witamin, składników mineralnych i innych substancji wykazujących korzystne oddziaływanie fizjologiczne musi zapewniać, że zwykle stosowanie tych produktów zgodnie z informacją zamieszczoną w oznakowaniu będzie bezpieczne dla zdrowia i życia człowieka.

Warto podkreślić, że przepisy szczegółowe krajowego i wspólnotowego prawa żywnościowego nie wyznaczają maksymalnych poziomów zawartości ww. składników stosowanych w środkach spożywczych, w tym m.in. w napojach energetyzujących.

Wyłącznym przepisem prawa krajowego (implementowanym z przepisów dyrektywy wspólnotowej), którego stosowanie przez producentów ma na celu zwrócenie uwagi konsumentów na szczególnie charakter i przeznaczenie tego typu produktów, jest rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. z 2007 r. Nr 137, poz. 966, z późn. zm.). Przepis § 2 ust. 1 pkt 4 tego rozporządzenia nakazuje, aby opakowany środek spożywczy był oznakowany m.in. informacjami na temat sposobu przygotowania lub stosowania, jeżeli brak tej informacji mógłby spowodować niewłaściwe postępowanie ze środkiem spożywczym.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz równocześnie uwzględniając szczególnie charakter produktów „energetyzujących” zawierających kofeinę, producenci odpowiedzialni za ich jakość zdrowotną powinni (ze względu na stymulujące właściwości kofeiny oraz możliwe interakcje) znakować tego typu produkty dodatkowymi informacjami, np.:

— nieprzeznaczony dla kobiet w ciąży, matek karmiących, dzieci poniżej 16. roku życia oraz osób wrażliwych na kofeinę,

— nie przekraczać zalecanej do spożycia dziennej porcji produktu,

— nie łączyć z alkoholem,

— jeżeli zawartość kofeiny w napoju gotowym do spożycia w stanie niezmodyfikowanym lub po przetworzeniu skoncentrowanego lub suchego produktu przekracza 150 mg/l w jego oznakowaniu, w tym samym polu widzenia, co nazwa tego napoju, podaje się informację „wysoka zawartość kofeiny” wraz z określeniem w nawiasach tej zawartości wyrażonej w mg/100 ml (§ 6 pkt 7 ww. rozporządzenia).

Problem wysokiego spożycia napojów energetyzujących m.in. w grupie dzieci i młodzieży szkolnej oraz potencjalne skutki zdrowotne wywołane przez długotrwałe stosowanie tego typu produktów dotyczy nie tylko Polski, lecz również innych państw członkowskich Unii Europejskiej. Dlatego też przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji nt. żywności (projekt znajdujący się w końcowym etapie procedowania) ustanowią obowiązek znakowania produktów zawierających kofeinę poprzez zamieszczanie następujących sformułowań:

1) „Wysoka zawartość kofeiny. Nieprzeznaczone dla dzieci i kobiet w ciąży”.

Ostrzeżenie musi być zamieszczone w tym samym polu widzenia, co nazwa produktu, poprzedzone informacją wyrażoną w postaci liczbowej o zawartości kofeiny w mg/100 ml.

Dotyczy to napojów, z wyjątkiem tych zawierających w składzie kawę, herbatę lub ich ekstrakty, gdzie w nazwie wskazano zawartość składników poprzez zastosowanie terminów odnoszących się do sformułowań „kawa” i/lub „herbata”, które:

— są w postaci gotowej do spożycia i zawierają kofeinę niezależnie od źródła w ilości powyżej 150 ml/l lub

— są w postaci skoncentrowanej lub suchej przeznaczonej do przygotowania napoju i zawierają kofeinę niezależnie od źródła w ilości powyżej 150 ml/l;

2) „Zawiera kofeinę. Nieprzeznaczone dla dzieci i kobiet w ciąży”.

Ostrzeżenie musi być zamieszczone w tym samym polu widzenia, co nazwa produktu, poprzedzone informacją wyrażoną w postaci liczbowej o zawartości kofeiny w mg/100 g lub mg/100 ml produktu. W przypadku suplementów diety zawartość kofeiny musi być wyrażona na opakowaniu w przeliczeniu na zalecaną do spożycia dzienną porcję produktu.

Powyższy wymóg dotyczy wszystkich produktów innych niż napoje, do których kofeinę dodano w celu odżywczym lub innym fizjologicznym.

Napoje tego rodzaju mogą mieć szczególnie niekorzystne działanie w przypadku dzieci i młodzieży, którzy często mają tendencję do nadużywania „energetyków”. Z tego powodu konieczna jest edukacja dzieci i młodzieży w wieku szkolnym.

Dlatego słuszne jest stwierdzenie, że spożywanie przez dzieci napojów, w których skład wchodzi m.in. kofeina, tj. napojów energetyzujących oraz suplementów diety zawierających kofeinę, powinno być ograniczone, niemniej jednak przepisy krajowego i unij-

nego prawa żywnościowego nie przewidują takich sankcji.

Wszelkie działania mające na celu wprowadzenie przepisów prawnych dotyczących zakazu lub ograniczenia sprzedaży tego typu produktów powinny zostać wprowadzone w przypadku stwierdzenia zagrożenia dla zdrowia i życia określonych grup konsumentów po przeprowadzeniu naukowej oceny ryzyka w powyższym zakresie.

Niezależnie od powyższego zasadne wydaje się na obecnym etapie przestrzeganie rzetelnego i wyczerpującego znakowania tego typu produktów przez przedsiębiorców funkcjonujących na rynku produktów spożywczych oraz przeprowadzenie działań mających na celu edukację prozdrowotną ukierunkowaną na omawiane zagadnienia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Ołowskiego**

**w sprawie refundacji kosztów kształcenia
praktycznego osób młodocianych i dorosłych
zdobywających zawód przez kształcenie
praktyczne (22220)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22220/11, interpelacją pana Piotra Ołowskiego, posła na Sejm RP, w sprawie refundacji kosztów kształcenia praktycznego osób młodocianych i dorosłych zdobywających zawód przez kształcenie praktyczne uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W planie finansowym Funduszu Pracy stanowiącym załącznik do ustawy budżetowej na rok 2011 zaplanowano wydatki w wysokości 8 720 617 tys. zł, w tym na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – 3 235 080 tys. zł.

W ramach wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na refundację kosztów wynagrodzeń młodocianych pracowników oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń przeznaczono 170 000 tys. zł.

Ustalenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. na ww. poziomie wiązało się z koniecznością ograniczenia wydatków sektora finansów publicznych. Polska bowiem jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia

7 lipca 2009 r.) została zobowiązana do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób. W 2009 r. deficyt ten wyniósł 7,3% PKB. Zgodnie z zaleceniami Rady, począwszy od 2010 r., średnioroczne zmniejszenie nierównowagi fiskalnej powinno wynosić przynajmniej 1 i 1/4 pkt proc. PKB.

Objęcie ww. procedurą Funduszu Pracy, skutkujące ograniczeniem jego wydatków, wynika z tego, iż Fundusz Pracy wchodzi w skład sektora instytucji rządowych i samorządowych.

Zgodnie z art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej do spraw budżetu.

Minister pracy i polityki społecznej w piśmie z dnia 27 kwietnia 2011 r., znak: DF.I.073-19-AP/2011, zwrócił się do ministra finansów z wnioskiem o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, polegających na zwiększeniu przychodów i kosztów Funduszu Pracy odpowiednio o kwotę 80 000 tys. zł – z przeznaczeniem na dokonywanie przez Ochotnicze Hufce Pracy ze środków Funduszu Pracy zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego.

W piśmie z dnia 12 maja 2011 r., znak: FS10/063/2/421/DAB/11/596, minister finansów wyraził zgodę na te zmiany.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszyzyk

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Henryka Młynarczyka
oraz grupy posłów**

**w sprawie podjęcia działań mających na celu
wstrzymanie decyzji o rozbiórce
zabytkowych budynków i budowli fabrycznych
przy byłej cukrowni Rejowiec (22221)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poselską pana Henryka Młynarczyka, posła na Sejm RP, oraz grupy posłów z dnia 22 marca 2011 r. (SPS-023-22221/11) w sprawie wstrzymania decyzji dotyczącej rozbiórki zabytkowych budyn-

ków cukrowni Rejowiec, Oddziału Krajowej Spółki Cukrowej SA z siedzibą w Toruniu wyłączonego z produkcji cukru białego, przedstawiam poniższe informacje.

Produkcję cukru w cukrowni Rejowiec wygaszono już w 2004 r. i w ciągu tych ponad 6 lat gmina Rejowiec nie występowała do Zarządu KSC SA o przekazanie obiektów cukrowni ze wskazaniem ich przeznaczenia na muzeum cukrownictwa.

Uwzględniając stan techniczny obiektów po byłej cukrowni Rejowiec, zagrażający katastrofą budowlaną, Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA podjął decyzję o rozbiórce części budynków. Zaznaczam, iż budynki przeznaczone do rozbiórki oraz główny budynek produkcyjny nie były wpisane do rejestru zabytków, lecz jedynie podlegają pośredniej ochronie konserwatorskiej. Wojewódzki konserwator zabytków nie zgłosił sprzeciwu wobec budynków przeznaczonych do rozbiórki. Jednocześnie Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA wystąpił z wnioskiem o pozwolenie na rozbiórkę głównego budynku produkcyjnego z uwagi na zły stan techniczny tego obiektu. Ekspertyza techniczna sporządzona przez rzeczoznawcę zawiera wskazanie co do konieczności rozbiórki budynku głównego w kompleksie fabrycznym cukrowni Rejowiec ze względu na stwierdzenie, że dalsza eksploatacja obiektu zagraża zdrowiu i życiu przebywających tam ludzi. Obecnie Zarząd KSC SA oczekuje na stanowisko wojewódzkiego konserwatora zabytków w tej sprawie.

Jednocześnie informuję, iż Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA rozważa utworzenie muzeum tradycji polskiego cukrownictwa, w tym celu już w 2008 r. rozpoczęto zbieranie dokumentów, eksponatów oraz pamiątek do zasobów izby pamięci zlokalizowanej w siedzibie Krajowej Spółki Cukrowej SA w Toruniu. Dotychczas nie podjęto ostatecznej decyzji o wyborze lokalizacji dla tego muzeum. Jednakże lokalizacja Rejowiec dla tego projektu nie jest przewidywana, z uwagi na przedstawione powyżej uwarunkowania. Natomiast rozważana jest lokalizacja w jednej z cukrowni kontynuujących produkcję cukru w regionie kujawskim bądź teren byłej cukrowni w Ostrowcu Świętokrzyskim, najstarszej fabryki cukru w Polsce.

Przedstawiając powyższe, dodatkowo podkreśliam, że za prowadzenie spraw spółki, w tym m.in. za podejmowanie decyzji w zakresie zagospodarowania zbędnych składników aktywów trwałych po cukrowniach wyłączonych z produkcji cukru, odpowiedzialny jest Zarząd KSC SA.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Młynarczyka
oraz grupy posłów**

**w sprawie podjęcia działań mających na celu
wstrzymanie decyzji o rozbiórce zabytkowych
budynków i budowli fabrycznych
przy byłej cukrowni Rejowiec (22221)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Henryka Młynarczyka oraz grupy posłów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie podjęcia działań mających na celu wstrzymanie decyzji o rozbiórce zabytkowych budynków i budowli fabrycznych byłej cukrowni Rejowiec, skierowaną m.in. do pana Bogdana Zdrojewskiego, ministra kultury i dziedzictwa narodowego przy piśmie marszałka Sejmu z dnia 21 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-023-22221/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień z zakresu kompetencji ministra kultury i dziedzictwa narodowego.

Kompetencje ministra kultury i dziedzictwa narodowego jako organu ochrony zabytków określa ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, ze zm.). W swoich działaniach wchodzące w skład administracji publicznej organy ochrony zabytków zobowiązane są także do przestrzegania przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2000 nr 98, poz. 1071 ze zm.), w tym określonej w art. 19 K.p.a. zasady przestrzegania z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. W związku z tym w świetle prawa minister kultury i dziedzictwa narodowego nie jest właściwy w sprawie decyzji o rozbiórce budynków i budowli dawnej cukrowni Rejowiec w Rejowcu.

Zabudowa dawnej cukrowni Rejowiec nie jest wpisana do rejestru zabytków, jest natomiast objęta ochroną w oparciu o art. 7 pkt 4 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami poprzez ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Rejowiec (uchwała nr XXII/111/04 Rady Gminy Rejowiec z dnia 27 października 2004 r.). Zgodnie z przyjętym w planie miejscowym zapisem: „Dobra kultury objęte ewidencją dóbr kultury gminy Rejowiec podlegają pośredniej ochronie konserwatorskiej. Dopuszcza się zmiany adaptacyjne obiektów po uprzednim uzgodnieniu z Wojewódzkim Oddziałem Służby Ochrony Zabytków w Lublinie Delegatura w Chełmie”. W § 6 ust. 2 pkt 14 lit. k części opisowej planu umieszczony został wykaz budynków i budowli wchodzących w skład cukrowni Rejowiec objętych ochroną na podstawie zawartych w nim ustaleń. Oznacza to, że w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Rejowiec, stanowiącym obowiązujący akt prawa miejscowego, nie uwzględniono rozbiórek i wyburzeń zabytków nieru-

chomych ujętych w gminnej ewidencji zabytków, lecz uwzględniono jedynie możliwość ich adaptacji do nowych funkcji użytkowych, po uzgodnieniu z właściwym organem ochrony zabytków.

Większa część zarówno historycznych, jak i współczesnych nieruchomości dawnej cukrowni Rejowiec wyłączonych z produkcji przemysłowej w 2003 r. stanowi własność Krajowej Spółki Cukrowej SA w Toruniu. Pismem z dnia 14 stycznia KSA SA wystąpiła do lubelskiego wojewódzkiego konserwatora zabytków z prośbą o określenie warunków rozbiórki części nieruchomości na terenie cukrowni, motywując swój zamiar ich złym stanem technicznym, stanowiącym zagrożenie dla bezpieczeństwa ludzi i mienia. W odpowiedzi z dnia 20 stycznia 2011 r. kierownik Delegatury w Chełmie Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Lublinie wskazał na konieczność określenia aktualnego stanu zachowania zabytku oraz sporządzenia jego inwentaryzacji architektonicznej wraz z dokumentacją fotograficzną. Pismem z dnia 4 maja 2011 r. Krajowa Spółka Cukrowa SA wystąpiła do Delegatury w Chełmie WUOZ w Lublinie z wnioskiem o wydanie opinii konserwatorskiej w sprawie dopuszczalności rozbiórki części nieruchomości dawnej cukrowni w Rejowcu, załączając ekspertyzę techniczną obiektów cukrowni przygotowaną przez rzeczoznawcę budowlanego oraz dokumentację inwentaryzacyjną.

Jednocześnie chciałbym poinformować, że pozwolenie na rozbiórkę obiektu budowlanego niewpisanego do rejestru zabytków, a objętego ochroną konserwatorską na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wydawane przez organ administracji architektoniczno-budowlanej wymaga uzgodnienia z wojewódzkim konserwatorem zabytków, stosownie do art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623).

W konkluzji pragnę podkreślić, że historyczne budynki i budowle dawnej cukrowni w Rejowcu zostały przez władze gminy Rejowiec uchwałą z dnia 27 października 2004 r. uznane za istotne składniki lokalnego dziedzictwa i krajobrazu kulturowego oraz objęte ochroną w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy. To jednak nie wystarczy, by zabezpieczyć zabytek przed szybko postępującą degradacją i pogarszającym się stanem zachowania. Uratowanie historycznej zabudowy dawnej cukrowni Rejowiec wymaga podjęcia pilnych działań przez inicjatorów dotyczących jej zagospodarowania do nowych funkcji (np. muzealnych), w porozumieniu z obecnym właścicielem nieruchomości, gwarantujących przeprowadzenie niezbędnej rewitalizacji i trwałe zachowanie jej wartości.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Zuchowski

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie przywrócenia Wydziału Pracy
w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju (22222)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przywrócenia Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju, przesłaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r. Nr SPS-023-22222/11 uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prace analityczne dotyczące oceny zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy podjęte zostały przez Ministerstwo Sprawiedliwości przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw na przestrzeni ostatnich lat (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.). W przypadku natomiast podstawowych kategorii spraw rozstrzyganych w sądach powszechnych, tj. cywilnych i karnych, odnotowany został wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. W sądach rejonowych liczba wpływających spraw cywilnych wzrosła z 3 621 225 w roku 2000 do 7 277 033 w roku 2010, a spraw karnych z 819 800 w roku 2000 do 2 324 613 w roku 2010.

Przedstawione dane dobitnie wskazują na zmiany wielkości wpływu poszczególnych kategorii spraw. Ocena kierunku i zakresu obserwowanych tendencji doprowadziła do wniosku o potrzebie podjęcia działań w zakresie zmiany struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego, których skutkiem jest między innymi przesunięcie etatów do pionów orzeczniczych o zwiększonym wpływie spraw.

W świetle przedstawionych informacji oczywiste jest, że utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajdowało racjonalnego uzasadnienia.

Analizą celowości funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały dwie kategorie sądów rejonowych. W pierwszej wpływ spraw z repertoriów P i P-upr w 2009 r. nie przekroczył 120, a więc średnio jedynie 10 spraw w miesiącu. W drugiej zaś wpływ spraw był wyższy, lecz etatyzacja pionu pracy nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego. Sąd Rejonowy w Busku-Zdroju spełniał te kryteria, gdyż w 2009 r. do wskazanej jednostki wpłynęło zaledwie 56 spraw pracowniczych, a etatyzacja w pionie pracy wynosiła 0,25 etatu sędziowskiego. Należy także zwrócić uwagę, że w 2010 r. wpływ spraw z zakresu prawa pracy do Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju uległ dalszemu zmniejszeniu i wyniósł 50. Dlatego też podjęta została decyzja o likwidacji omawianego wydziału pracy i przekazaniu spraw rozpoznawanych w tym wydziale do Sądu Rejonowego w Jędrzejowie. Istotne znaczenie miał przy tym fakt, iż przedmiotowa reorga-

nizacja została pozytywnie zaopiniowana przez prezesa Sądu Okręgowego w Kielcach.

Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju został zlikwidowany z dniem 1 kwietnia 2011 r. na podstawie przepisów rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 60, poz. 303).

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały ograniczony zakres. Ponadto zagwarantowane w konstytucji prawo do sądu realizowane być powinno przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy, co nie musi oznaczać niewielkiej odległości do siedziby sądu. W omawianym kontekście kwestie związane ze zwiększeniem fizycznej odległości do sądu nie mogą być postrzegane jako niosące istotne utrudnienie dla dochodzenia przez obywateli swych praw.

Pragnę jednocześnie podkreślić, że dobre warunki lokalowe Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju nie mogą stanowić argumentu decydującego o ukształtowaniu struktury wewnętrznej tej jednostki, szczególnie gdy zważy się, że w sądzie funkcjonują również inne wydziały orzecznicze.

Reasumując, uprzejmie informuję pana posła, że ponowna analiza argumentów i przesłanek, jakie legły u podstaw omawianej reorganizacji, prowadzi do wniosku o braku podstaw do zmiany decyzji dotyczącej likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju i tym samym reaktywacji tej komórki organizacyjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie przyjętych przez prezesa ZUS
założeń strategii przekształceń ZUS
w latach 2010–2012 (22223)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22223/11, interpelację posła Marka Opióły w sprawie przyjętych przez ZUS założeń strategii przekształceń ZUS w latach

2010–2012 (pismo szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2011 r., znak: DSPA-4810-2474-(1)/11) pragnę uprzejmie wyjaśnić, że prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych poinformował ministra pracy i polityki społecznej, że założenia nowej strategii zakładu – oparte na sprawdzonych w instytucjach obsługujących klientów standardach – zakładają centralizację w mniejszej liczbie jednostek, dotychczas rozproszonych komórek odpowiedzialnych za merytoryczną obsługę spraw w oddzieleniu od bezpośredniej obsługi klientów, która realizowana jest we wszystkich dotychczasowych jednostkach ZUS.

Koncentracja realizacji zadań w niektórych jednostkach zakładu ma na celu m.in. zrównanie szans mniejszych jednostek względem innych, a także usprawnienie organizacji pracy poprzez skoncentrowanie wyspecjalizowanej kadry zapewniającej m.in. zastępstwa w razie absencji pracownika – co daje gwarancję terminowej i prawidłowej obsługi zadań w konkretnym obszarze oraz specjalizację pracowników odpowiedzialnych za realizację jednorodnych zadań – która zapewnia skuteczny nadzór nad ich realizacją.

Odnosząc się do kwestii dostępności usług i bezpośredniej obsługi klientów ZUS zarówno z terenu powiatu płońskiego, jak i terenu działania jednostek, których zmiany dotyczą, prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zapewnił, że umiejscowienie merytorycznej obsługi spraw, niezwiązanej z bezpośrednim kontaktem z klientem, w innej niż właściwa terytorialnie jednostka, pozostaje bez wpływu na warunki dostępu do usług zakładu i w żaden sposób nie jest odczuwalne pod względem organizacyjnym. Obsługa klientów, tak jak dotychczas, prowadzona jest w macierzystych jednostkach ZUS, które zapewniają klientom bezpośrednią obsługę we wszystkich sprawach z dziedziny ubezpieczeń społecznych oraz umożliwiają dostęp do wszystkich dotyczących ich informacji. Gwarantem tego są wypracowane w zakładzie standardy obsługi klienta oraz rozwój elektronicznych kanałów świadczenia usług zwiększających dostępność i wpływających na skrócenie czasu rozpatrywania spraw.

Przyjęte w ramach budowy nowych struktur organizacyjnych inspektoratów kryterium liczby ubezpieczonych, jak stwierdza prezes ZUS, jest jedynie elementem pomocniczym. Przy budowie modelu wzięto pod uwagę także wyniki analizy liczby wykonywanych zadań w danej jednostce, zakresu kompetencji pracowników wymaganych do realizacji tych zadań, dostępnych narzędzi, aplikacji i systemów informatycznych, warunków lokalowych jednostek, odległości między jednostkami, których zmiany dotyczą, jak również zmian demograficznych na danym terenie oraz uwarunkowań lokalnych. Na podstawie przeprowadzanych badań w tym zakresie dokonuje się racjonalnego pogrupowania zadań w poszczególnych jednostkach w stosunku do dostępnego potencjału zatrudnienia, uwzględniając

optymalizację kosztów, wzrost efektywności i wydajności pracowników.

Jak stwierdził prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przeprowadzone badania w odniesieniu do jednostek w Płońsku i Ciechanowie wskazały na niedobór pracowników realizujących zadania z zakresu dochodów w inspektoracie w Płońsku, przy jednoczesnej nadwyżce pracowników realizujących zadania z tej dziedziny w inspektoracie w Ciechanowie. Tak więc proponowane rozwiązanie pozwoli na efektywniejsze wykorzystanie zasobów kadrowych. Ponadto za słusznością scentralizowania zadań w jednostce w Ciechanowie przemawia jej bardzo dobra sytuacja lokalowa, gdzie na 1 pracownika przypada 16,89 m² powierzchni użytkowej, a dla porównania w inspektoracie w Płońsku jedynie 9,82 m².

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych poinformował, że powyższe zmiany wprowadzane są stopniowo oraz z zachowaniem troski o miejsca pracy, starając się ograniczyć, na ile to możliwe, negatywny wpływ na lokalny rynek pracy. W odniesieniu do płońskiej jednostki ZUS planowane przemieszczenia pracowników do inspektoratu w Ciechanowie będą uwzględniały przede wszystkim odległość tej jednostki od ich miejsca zamieszkania oraz uwarunkowania komunikacyjne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie uposażenia funkcjonariuszy
Służby Kontrwywiadu Wojskowego (22224)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie uposażenia funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego (SPS-023-22224/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Uposażenia funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego finansowane są z funduszu uposażeń, tworzonego na podstawie przeciętnego uposażenia obliczonego zgodnie z art. 74 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 710, ze zm.), przy uwzględnieniu limitu zatrudnienia określanego co-rocennie przez ministra obrony narodowej w decyzji budżetowej.

Celem odpowiedzialnej polityki płacowej w każdej instytucji publicznej powinno być racjonalne gospodarowanie środkami finansowymi. Natomiast głównym jej filarem musi być zróżnicowanie płac pod względem zaangażowania, obciążenia obowiązkami, doświadczenia, zakresu odpowiedzialności i – co najważniejsze – ocena efektywności pracy. Wtedy dopiero można mówić o motywacyjnym systemie wynagrodzeń. Obecne kierownictwo Służby Kontrwywiadu Wojskowego tak postrzega właściwy system kształtowania płac.

Polityka finansowa w Służbie Kontrwywiadu Wojskowego w latach 2006 i 2007 skutkowałą znacznym zawyżeniem poziomu uposażeń funkcjonariuszy w stosunku do posiadanych i przeznaczonych na ten cel środków. W konsekwencji powstał niedobór w przedmiotowym funduszu, który był bilansowany przy użyciu środków pozostających ze stanowisk wakujących. Nie bez znaczenia dla zaangażowania środków finansowych było podwyższenie na stałe blisko 1/3 stanu osobowego funkcjonariuszy przeciętnej wysokości dodatku służbowego z 25% do 40%.

Powyższe decyzje wywołały negatywne skutki finansowe, odczuwalne nie tylko w 2007 r., ale również w kolejnych latach. Ponadto doprowadziły do znaczącego zróżnicowania wynagrodzeń między funkcjonariuszami i żołnierzami służącymi na tych samych stanowiskach lub wykonującymi te same czynności służbowe. Przeciętne uposażenie funkcjonariusza Służby Kontrwywiadu Wojskowego w 2007 r. było wyższe o 2326 zł i wynosiło 7466 zł, podczas gdy żołnierza zawodowego pełniącego tam służbę – 5140 zł.

Głównym celem kierownictwa Służby Kontrwywiadu Wojskowego od drugiej połowy 2007 r. i w latach kolejnych było uporządkowanie powyższego niewłaściwego stanu rzeczy, tj. racjonalizacja poziomu uposażeń. Podjęte działania pozwoliły na osiągnięcie w 2008 r. przeciętne uposażenia funkcjonariuszy na poziomie 7337 zł, tj. o 129 zł niższego niż w 2007 r., przy jednoczesnym wzroście poziomu przeciętne uposażenia żołnierzy o 429 zł do kwoty 5569 zł.

W 2009 r. na skutek wzrostu wskaźnika wielokrotności kwoty bazowej z 3,34 do 3,40 przeciętne uposażenie funkcjonariuszy wzrosło o 280 zł do kwoty 7617 zł, przy jednoczesnym wzroście przeciętnej wysokości uposażeń żołnierzy o 614 zł do kwoty 6183 zł. Zwiększenie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy nie skutkowało natychmiastowym wzrostem uposażenia i dodatków dla wszystkich funkcjonariuszy, gdyż kryterium wzrostu wynagrodzenia nie stanowił sam fakt bycia funkcjonariuszem, ale obiektywna ocena wkładu pracy i jej efektywności.

W 2009 r. obowiązującymi stawkami uposażenia zasadniczego pozostawały stawki ustalone w 2007 r. oraz wysokość dodatków określona w 2008 r., niemniej jednak w tym okresie nastąpił faktyczny wzrost uposażeń funkcjonariuszy Służby Kontrwy-

wiadu Wojskowego przez mianowanie na kolejny stopień i stanowisko służbowe.

Powyższe działania, jak również alokacja środków w planie finansowym pozwoliły w 2009 r. na dostosowanie wysokości uposażeń do posiadanych środków na ten cel, a także na pełne zabezpieczenie wypłat przysługujących uposażeń oraz na kolejne zmniejszenie różnicy pomiędzy przeciętnym uposażeniem funkcjonariuszy i żołnierzy.

Zamierzonym efektem wspomnianych wyżej działań racjonalizatorskich było osiągnięcie w 2010 r. przeciętne uposażenie funkcjonariuszy na poziomie 7527 zł, tj. o 90 zł niższego niż w 2009 r., przy jednoczesnym wzroście przeciętne uposażenia żołnierzy o 280 zł do kwoty 6463 zł. Tym samym dysproporcja pomiędzy uposażeniami tych grup zawodowych została zmniejszona do 1065 zł.

Pragnę nadmienić, że coroczne kontrole wykonania budżetu przeprowadzane przez Najwyższą Izbę Kontroli nie wykazały żadnych uchybień i nieprawidłowości w zakresie wykorzystania środków na uposażenia, a także nie został zakwestionowany prowadzony w Służbie Kontrwywiadu Wojskowego wspomniany proces racjonalizacji systemu wynagrodzeń.

Zwiększenie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy nie skutkuje i nie powinno skutkować obligatoryjnym wzrostem stawek uposażenia zasadniczego czy też dodatków do uposażenia dla wszystkich funkcjonariuszy. Przedmiotowa wielokrotność jest jednym z czynników kształtujących wysokość funduszu uposażeń.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Motowidły**

**w sprawie realizacji w kraju sieci
szerokopasmowego Internetu
z uwzględnieniem woj. śląskiego (22225)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Tadeusza Motowidły, znak: SPS-023-22225/11, w sprawie realizacji w kraju sieci sze-

rokokopasmowego Internetu z uwzględnieniem woj. śląskiego, mając na uwadze mało precyzyjny charakter pytań zawartych w przedmiotowej interpelacji, poniżej przekazuję ogólną informację w przedmiotowym zakresie.

W obecnej perspektywie finansowej (lata 2007–2013) istnieje możliwość realizacji projektów z zakresu społeczeństwa informacyjnego dotyczących m. in. budowy sieci szkieletowych, dystrybucyjnych i dostępowych, tworzenia publicznych punktów dostępu do Internetu (PIAP-y), świadczenia e-usług publicznych z zakresu: administracji, edukacji, zdrowia, kultury, bezpieczeństwa obywateli, ochrony środowiska o wymiarze regionalnym i lokalnym oraz zapewnienia szerokiego dostępu i wykorzystania technik ICT dla przedsiębiorców. Środki finansowe umożliwiające realizację przedmiotowych inwestycji dostępne są w ramach następujących programów operacyjnych: regionalnych programów operacyjnych (RPO), Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” (PO IG) oraz Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” (PO RPW). Informacja na temat projektów z zakresu infrastruktury szerokopasmowej realizowanych w ramach RPO oraz PO IG została zawarta poniżej.

Należy wskazać, że instytucjami zarządzającymi, w gestii których leży zarządzanie i wdrażanie RPO, w tym wydatkowanie środków finansowych przeznaczonych na realizację projektów w ramach RPO, także projektów dotyczących budowy infrastruktury szerokopasmowego Internetu, są zarządy poszczególnych województw. W związku z powyższym należy wskazać, że wszelkie kwestie związane z uzyskaniem dofinansowania na realizację ww. projektów w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Śląskiego (RPO WSL), w tym realizacja zapisów zawartych umów na dofinansowanie projektów, należą do kompetencji IZ RPO WSL – właściwego merytorycznie departamentu w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Śląskiego, tj. Wydziału Rozwoju Regionalnego.

Ponadto w odniesieniu do kwestii dotyczących udzielania dotacji przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości (PARP) należy podkreślić, że instytucja ta nie odpowiada w ramach RPO za wdrażanie jakichkolwiek działań na rzecz wspierania budowy sieci szerokopasmowego dostępu do Internetu.

Dodatkowo uprzejmie informuję, że udzielanie informacji zarówno na temat dokumentów opracowywanych przez UOKiK, jak i terminów ich wydania, a także ewentualnych opóźnień w ich przygotowaniu, nie leży w kompetencjach Ministerstwa Rozwoju Regionalnego (MRR).

1. Regionalne Programy Operacyjne. Projekty regionalnych sieci telekomunikacyjnych w ramach programów operacyjnych są zagadnieniami o wiele szerszymi niż sama budowa infrastruktury telekomunikacyjnej. Projekty te ingerują w bardzo wrażliwy i znaczący sektor gospodarki, jakim jest sektor tele-

komunikacyjny, który de facto dotychczas pozostawał poza sferą działalności administracji publicznej, stąd też dobre przygotowanie tych inwestycji determinuje w ogóle możliwość ich realizacji. Punktem wyjścia jest wykonanie rzetelnej inwentaryzacji stanu infrastruktury telekomunikacyjnej, a możliwe to jest tylko pod warunkiem zaangażowania operatorów telekomunikacyjnych.

Bardzo ważną determinantą powodzenia tego typu projektów jest również samo zaangażowanie samorządów województw, które, jakkolwiek świadome szans, jakie niesie za sobą rozwój Internetu szerokopasmowego, muszą zgodzić się na projekty, które jak pokazują ich studia wykonalności, przynajmniej w pierwszych latach po oddaniu ich do eksploatacji będą generować raczej straty niż przynosić dochody. Trzeba pamiętać, że zgodnie z „Wytocznymi wspólnotowymi w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych”, wsparcie dla rozwoju sieci szerokopasmowych bez konieczności uzyskania notyfikacji w Komisji Europejskiej (KE) może mieć bowiem miejsce tylko tam, gdzie dotychczas sam rynek telekomunikacyjny nie inwestował albo nie zamierza w najbliższych latach inwestować.

Należy dodatkowo podkreślić, że w dysponowaniu środkami publicznymi, jakimi są środki pochodzące z funduszy strukturalnych, niezmiernie istotne jest przestrzeganie zasady jawności i transparentności, a przede wszystkim zasady rzetelności, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że na realizację projektów z zakresu sieci szerokopasmowych w ramach RPO w latach 2007–2013 przeznaczonych jest ponad 500 mln euro. Zgodnie z ust. 1 art. 56 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 wydatki, w tym wydatki na duże projekty, są kwalifikowane do wsparcia z funduszy, jeżeli zostały faktycznie poniesione pomiędzy datą przedłożenia Komisji programów operacyjnych lub od dnia 1 stycznia 2007 r., w zależności od tego, który z tych terminów jest wcześniejszy, a dniem 31 grudnia 2015 r.

Mając na uwadze wielkość środków UE przeznaczonych na realizację przedmiotowych inwestycji, bardzo ważne jest, aby mimo długotrwałych procedur, ww. projekty zostały opracowane z dbałością o najmniejszy detal, zarówno pod względem formalnoprawnym, jak i technicznym, tak aby uniknąć zagrożenia ewentualnego zwrotu przyznanych środków w przypadku stwierdzenia jakichkolwiek uchybień.

Wartość dofinansowania ze środków UE wykazana w zawartych umowach o dofinansowanie w ramach RPO, zgodnie z danymi pochodzącymi z Krajowego Systemu Informatycznego 2007–2013 (KSI), według stanu na dzień 30 kwietnia br., stanowi prawie 40% w stosunku do alokacji przeznaczonych na realizację projektów z zakresu sieci szerokopasmowo-

wych. Większość ww. projektów realizowana jest w latach 2010–2013.

Należy zauważyć, że jednostki samorządu terytorialnego realizujące inwestycje dotyczące budowy infrastruktury sieci szerokopasmowych identyfikują wiele problemów związanych z realizacją przedmiotowych inwestycji, m.in. takie jak:

- trudności w jednoznacznym zakwalifikowaniu projektu do obszaru białego, szarego lub czarnego w rozumieniu wytycznych KE w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych;

- skomplikowany proces wyboru partnera prywatnego do realizacji projektu;

- występowanie pomocy publicznej w projekcie i w konsekwencji konieczność notyfikacji projektu w KE;

- wypełnienie szeregu obowiązków nałożonych na samorządy w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci szerokopasmowych w telekomunikacji;

- trudności w pozyskaniu środków finansowych na wkład własny w inwestycję.

Jednocześnie uprzejmie informuję, mając na uwadze powyższe, że MRR podjęło następujące działania w celu wsparcia instytucji zarządzających RPO (IZ RPO) w zakresie realizacji projektów dotyczących sieci szerokopasmowych:

- w dniu 31 grudnia 2009 r. weszło w życie rozporządzenie ministra rozwoju regionalnego z dnia 7 grudnia 2009 r. w sprawie udzielania pomocy na inwestycje w zakresie energetyki, infrastruktury telekomunikacyjnej, infrastruktury sfery badawczo-rozwojowej, lecznictwa uzdrowiskowego w ramach regionalnych programów operacyjnych (dalej: rozporządzenie MRR). Rozporządzenie MRR jest programem sektorowej pomocy regionalnej, zatem opartym w zakresie m.in. maksymalnych dopuszczalnych intensywności pomocy na tzw. mapie pomocy regionalnej, dla każdego państwa członkowskiego akceptowanej przez KE. MRR w dniu 6 stycznia 2010 r. zorganizowało spotkanie robocze z przedstawicielami IZ RPO oraz z udziałem przedstawicieli Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE) i inicjatywy JASPERS dotyczące problemów związanych z realizacją projektów z zakresu sieci szerokopasmowych w ramach RPO,

- w dniu 16 lutego 2010 r. odbyło się spotkanie zorganizowane przez MRR we współpracy z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) dotyczące procedury notyfikacyjnej projektów w zakresie sieci szerokopasmowych w ramach RPO. Celem spotkania było omówienie m.in. procedury notyfikacyjnej ww. projektów w KE oraz zagadnień związanych z wejściem w życie rozporządzenia MRR,

- w dniach 18–19 maja 2010 r. MRR zorganizowało we współpracy z przedstawicielami KE oraz inicjatywy JASPERS warsztaty dla beneficjentów realizujących projekty z zakresu sieci szerokopasmo-

wych w ramach RPO. Celem spotkania było zaprezentowanie stanowiska KE dotyczącego społeczeństwa informacyjnego, omówienie problemów pojawiających się podczas realizacji ww. projektów, w tym dotyczących zagadnień związanych z występowaniem pomocy publicznej oraz zamówieniami publicznymi, a także zaprezentowanie studiów przypadków ww. inwestycji realizowanych w innych krajach, m.in. z Wielkiej Brytanii, Włoch, Litwy i Finlandii,

- w dniach 18–19 października 2010 r. MRR zorganizowało szkolenie dla IZ RPO w zakresie przeprowadzania procedury notyfikacyjnej projektów indywidualnych m.in. z zakresu sieci szerokopasmowych,

- MRR podjęło się wsparcia IZ RPO w procesie indywidualnej notyfikacji projektów poprzez tzw. grupowe notyfikacje indywidualne (grupowa notyfikacja polega na połączeniu ww. projektów w grupy inwestycji o podobnych lub analogicznych cechach, np. wielkość, kategoria obszaru interwencji, przyjęty model inwestycyjny, etc. i dokonaniu kilku grupowych notyfikacji).

2. Program Operacyjny „Innowacyjna gospodarka” (PO IG).

Wsparcie budowy infrastruktury szerokopasmowego dostępu do Internetu w ramach PO IG jest realizowane w ramach działania 8.4: Zapewnienie dostępu do Internetu na etapie ostatniej mili. Działanie 8.4 jest skierowane do mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców planujących budowę sieci dostępowych na obszarach, które są nieopłacalne ekonomicznie dla realizacji komercyjnych projektów tego typu. Odnosząc się do uwag zawartych w przedmiotowej interpelacji, dotyczących udzielania dotacji przez PARP, pragnę zauważyć, że instytucja ta nie odpowiada w ramach PO IG za wdrażanie działania na rzecz wspierania budowy sieci szerokopasmowego dostępu do Internetu. Działanie 8.4 PO IG jest wdrażane przez władzę wdrażającą programy europejskie (WWPE), jednostkę budżetową podległą ministrowi spraw wewnętrznych i administracji. budżet tego działania wynosi 200 mln euro.

W wyniku dotychczasowej realizacji działania 8.4 PO IG przeprowadzono 5 konkursów, w których przedsiębiorcy złożyli łącznie ponad 730 wniosków, z czego 445 wniosków zostało ocenionych jako poprawne pod względem formalnym, wg stanu na 29 kwietnia br. Dotychczas instytucja zarządzająca Programem Operacyjnym „Innowacyjna gospodarka” (IZ PO IG) zatwierdziła do wsparcia 151 wniosków, natomiast WWPE zawarła z przedsiębiorcami 120 umów o dofinansowanie na kwotę 119 mln PLN, co stanowi 15% alokacji. Obecnie prowadzona jest ocena 361 wniosków o dofinansowanie złożonych w ostatnim naborze. Mając na uwadze zwiększające się zainteresowanie przedsiębiorców uzyskaniem wsparcia z działania 8.4 PO IG, w opinii IZ PO IG do końca 2013 r., a więc do końca realizacji programu, zostaną zawarte umowy o dofinansowanie wykorzystujące całą alokację tego działania. Rzeczowym

efektem realizacji działania 8.4 PO IG powinno być zapewnienie dostępu do Internetu min. 32 tys. nowych abonentów.

PARP odpowiada natomiast za wdrażanie innych działań PO IG, w tym działań 8.1 i 8.2, w ramach których przedsiębiorstwa z grupy MŚP mogą uzyskać wsparcie na tworzenie i świadczenie usług elektronicznych oraz na automatyzację procesów biznesowych pomiędzy współpracującymi firmami. Projekty realizowane w ramach działań 8.1 i 8.2 PO IG nie mają jednak na celu zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu gospodarstwom domowym. Z uwagi na brak szczegółowych informacji dotyczących działań PO IG oraz firm, które miały uzyskać w 2010 r. z PARP decyzje o przyznaniu dotacji, natomiast do tej pory nie podpisały umów o dofinansowanie, nie jest możliwe ustosunkowanie się do pytania nr 1 zawartego w przedmiotowej interpelacji.

Odnosząc się do pytania nr 3, pragnę poinformować, iż IZ PO IG w porozumieniu z właściwymi instytucjami pośredniczącymi i wdrażającymi, podejmuje działania w celu pełnego i efektywnego wykorzystania środków dostępnych w ramach PO IG. Dotyczy to również środków przeznaczonych na rozwój społeczeństwa informacyjnego i zapewnienie dostępu do Internetu. W tym celu w ramach działania 8.4 PO IG włączono UKE w proces oceny wniosków o dofinansowanie oraz kontroli realizacji projektów. Ponadto obecnie prowadzone są prace nad zmianą kryteriów wyboru projektów, które powinny zakończyć się w czerwcu br. z chwilą zaakceptowania propozycji nowych kryteriów przez komitet monitorujący PO IG. W opinii IZ PO IG prowadzone działania powinny umożliwić pełne wykorzystanie środków przewidzianych w ramach PO IG na budowę sieci szerokopasmowego dostępu do Internetu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Beaty Kempy**

**w sprawie opłat za korzystanie z obwodnicy
Oleśnicy (22228)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Beaty Kempy przesłaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-023-22228/11), dotyczącą objęcia elektronicznym syste-

mem poboru opłat obwodnicy miasta Oleśnica (droga ekspresowa S8), uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Ad 1. W uzasadnieniu ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), wdrażającej przepisy dyrektywy 1999/62/WE sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe stwierdzono, że wzorem innych krajów członkowskich Unii Europejskiej elektroniczny system poboru opłat będzie wprowadzany na wybranych odcinkach dróg krajowych o najwyższym standardzie. W szczególności objęte nim zostaną leżące w sieci TEN-T autostrady i drogi ekspresowe, przy czym system opłaty elektronicznej będzie wdrażany na sieci drogowej wybudowanej i eksploatowanej w systemie tradycyjnym. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433), wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 13ha ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), określono odcinki autostrad, dróg ekspresowych oraz innych dróg krajowych objętych opłatą elektroniczną. W wykazie dróg, na których pobierana będzie opłata, znalazła się między innymi droga ekspresowa S8 na odcinku węzeł Dąbrowa – węzeł Cieśle (obwodnica Oleśnicy), która znajduje się w sieci TEN-T. Przepisy ww. rozporządzenia Rady Ministrów wykonują więc decyzję podjętą przez parlament RP w 2008 r. Docelowo cały ciąg drogi ekspresowej S8 objęty zostanie opłatą elektroniczną.

Ad 2. Uprzejmie informuję, że konsultacje społeczne projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej trwały od dnia 26 listopada 2010 r. Data opublikowania projektu w Biuletynie Informacji Publicznej resortu. Pisemne stanowiska partnerów społecznych zbierane były do dnia 17 grudnia 2010 r. Wpływały one również po tym terminie. Wszystkie zainteresowane podmioty miały więc możliwość przedstawienia swojego stanowiska wobec projektu. Zgłoszone w ramach konsultacji społecznych uwagi i postulaty zostały albo uwzględnione, albo odpowiedź na nie została udzielona wszystkim zainteresowanym.

Ad 3. Zgodnie z konsensusem parlamentarnym wypracowanym podczas prac nad ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw podstawową stawką początkową stosowaną w systemie opłaty elektronicznej będzie stawka 0,46 zł/km obowiązująca na sieci autostrad i dróg ekspresowych oraz stawka 0,37 zł/km obowiązująca na sieci dróg krajowych innych klas technicznych. Stawki te są średnimi ważonymi stawkami odpowiednio dla całej sieci auto-

strad i dróg ekspresowych oraz dróg krajowych pozostałych klas technicznych. Stawki opłaty elektronicznej określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej, stanowią więc odzwierciedlenie decyzji podjętej przez parlament RP.

Dodać przy tym należy, że na podstawie art. 13ha ust. 5 ustawy o drogach publicznych przyjęto zasadę, że podstawą do określenia stosowanych stawek opłaty elektronicznej jest wyliczenie stawki maksymalnej z uwzględnieniem kalkulacji wszelkich kosztów związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, ochroną i zarządzaniem drogami krajowymi, na których opłata jest pobierana, w tym kosztów związanych z poborem opłaty elektronicznej oraz kosztów finansowych. Zasada ta jest bezpośrednim wdrożeniem przepisów ww. dyrektywy 1999/62/WE, która nakłada na wszystkie kraje członkowskie obowiązek zastosowania określonej metodologii kalkulacji kosztów. Dyrektywa pozostawia dalej państwu członkowskiemu możliwość kształtowania stawek opłaty na poziomie niższym niż wynikający z takiej kalkulacji kosztów. Zwracam uwagę na fakt, że zgodnie z najnowszym wyliczeniem zaproponowane w Polsce stawki stosowane pokrywają zaledwie ok. 37% kosztów w przypadku autostrad i dróg ekspresowych oraz ok. 66% kosztów w przypadku pozostałych dróg krajowych.

Należy przy tym podkreślić, że polscy przewoźnicy płacą znacznie wyższe stawki opłat, które obowiązują w innych krajach Unii Europejskich, gdzie wprowadzono elektroniczny system poboru opłat (Niemcy, Austria, Czechy, Słowacja). Na ich tle przyjęte w Polsce opłaty za przejazd 1 km są niższe. W poniższej tabeli przedstawiono porównanie stawek obowiązujących w Polsce i ww. państwach UE (stawki w PLN). Przyjęto założenia, że są to stawki dla pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 12 t składających się z 3 osiowego ciągnika siodłowego + 3 osiowa naczepa. Są to stawki stosowane w dni robocze. Czechy stosują podział na klasy emisji euro 0–II, euro III–V – stąd stawka taka sama dla euro III i euro IV. Austria stosuje podział na klasy emisji euro 0–II, euro IV–V, euro EE V i VI, stąd te same stawki dla kategorii euro II i euro III.

Kraj/klasa emisji spalin	euro IV	euro III	euro II
Słowacja	0,75	0,76	0,82
Czechy	0,65	0,65	0,84
Niemcy	0,72	0,80	1,14
Austria	1,28	1,46	1,46
Polska	0,37	0,46	0,53

Ad 4. i 5. Resort infrastruktury wychodzi z założenia, że na drodze zapewniającej możliwość szybkiego przemieszczenia w ruchu międzyregionalnym powstaną największe korzyści po stronie przewoźników drogowych, płynące z wyboru ekonomicznego pomię-

dzy możliwością dostarczenia towarów na czas a skorzystaniem z bezpłatnej trasy alternatywnej i narażeniem się na dodatkowe koszty związane nie tylko z opóźnieniem w dostarczeniu przesyłki, ale i zwiększonym ryzykiem utknięcia w korku, napotkania ograniczeń w ruchu, czy też uczestniczenia w zdarzeniu drogowym. Racjonalnie działający przewoźnik drogowy nie będzie miał przesłanek do skorzystania z bezpłatnej drogi alternatywnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza**

**w sprawie przenoszenia rachunków bankowych
(22230)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy oraz Tomasza Lenza, przesłaną przez pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, w dniu 21 kwietnia 2011 r. przy piśmie nr SPS-023-22230/11, w sprawie przenoszenia rachunków bankowych na rynku polskim, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia, przygotowane po zasięgnięciu opinii Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego (UKNF), Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) oraz Związku Banków Polskich (ZBP).

Kwestia przenoszenia rachunków bankowych została zainicjowana przez Komisję Europejską w ramach obszaru tzw. dobrych praktyk i wypracowana przez europejskie środowisko bankowe w formie rekomendacji „Common principles on bank account switching”. W ślad za tym dokumentem ZBP stworzył „Rekomendację dotyczącą dobrych praktyk w zakresie przenoszenia rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych dla klientów indywidualnych na polskim rynku bankowym” (rekomendacja ZBP), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. W opinii ZBP rekomendacja uwzględnia wszystkie obligatoryjne elementy ww. standardu europejskiego.

Należy wskazać, iż ww. rekomendacja ma zastosowanie do przenoszenia przez klienta indywidualnego (konsumenta) rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, o którym mowa w art. 49 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, ze zm.), oraz usług płatniczych i informacji powiązanych z tym rachunkiem lub salda tego rachunku z jednego banku do drugiego na terenie Polski. Do usług płatniczych za-

licza się polecenia zapłaty oraz stałe zlecenia. Ponadto usługa przenoszenia dotyczy wyłącznie rachunków prowadzonych w złotych polskich. W rekomendacji ZBP przyjęto, że przeniesienie danej usługi płatniczej do nowego banku może odbywać się tylko w przypadku, gdy jest ona dostępna w ofercie nowego banku. Ponadto przeniesienie rachunku nie musi oznaczać rozwiązania umowy rachunku w dotychczasowym banku.

W październiku 2010 r. UOKiK opublikował „Raport z badania problematyki mobilności konsumentów na krajowym rynku rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych” (raport). W ramach ww. badania UOKiK przeprowadził analizę funkcjonujących na polskim rynku procedur w zakresie przenoszenia rachunków przez klientów indywidualnych, w tym przede wszystkim zamykania i otwierania rachunków. W trakcie badania analizowano, czy obowiązujące w polskich bankach regulacje wewnętrzne mogły stanowić bariery dla wzrostu mobilności właścicieli rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych (ROR). Badanie ankietowe przeprowadzono w grupie 29 banków działających na polskim rynku i mających w swojej ofercie rachunki dla klientów indywidualnych. Zebrane w badaniu dane pochodziły z okresu przed publikacją i wdrożeniem rekomendacji ZBP.

Mając na uwadze, jak ważną kwestią jest pomoc zarówno dotychczasowego, jak i nowego banku w procesie przeniesienia rachunku przez klienta indywidualnego, w raporcie pozytywnie oceniono przyjętą w sierpniu 2009 r. przez ZBP rekomendację regulującą ten proces. Celowość wprowadzenia tego rodzaju unormowań potwierdziła przeprowadzona w badaniu analiza zachowań banków. Jednocześnie UOKiK dostrzegł pewne słabe strony przyjętych przez ZBP zaleceń, których wpływ na funkcjonowanie odpowiednich uregulowań w bankach należałoby ocenić po pewnym czasie od faktycznego ich wdrożenia.

W opinii UOKiK, w sytuacji wskazania przez klienta nowego banku jako głównego punktu kontaktowego nie do końca jasno uregulowana została kwestia podania przez klienta listy przenoszonych na nowy rachunek usług płatniczych – w rekomendacji ZBP nie sprecyzowano, w którym dokładnie momencie klient uzupełnia wniosek o przeniesienie rachunku. W tym kontekście, jeżeli wniosek ten będzie składany przez klienta na samym początku procesu już w oddziale nowego banku, to w opinii UOKiK problematyczne dla klienta jest wymaganie już na tym etapie wyraźnego wskazania listy usług płatniczych, jakie chciałby on przenieść z dotychczasowego banku, wraz ze wskazaniem wszystkich niezbędnych parametrów tych płatności. W takim wypadku, pomimo że dotychczasowy bank przekazuje nowemu bankowi, na późniejszym etapie procesu, informacje o aktywnych usługach płatniczych, to de facto możliwa jest sytuacja, iż klient zostanie obciążony przygotowaniem takiego zestawienia. Rozwiązaniem tego problemu byłoby jednoznaczne przyjęcie, iż wskazanie przez klienta listy usług płatniczych, które

chciałby on przenieść na nowy rachunek, następuje po przekazaniu przez dotychczasowy bank listy usług płatniczych aktywnych na dotychczasowym rachunku.

Pewne zastrzeżenia budzi także zakres informacji, jakich mają obowiązek udzielić zarówno dotychczasowy, jak i nowy bank klientowi wyrażającemu wolę zmiany banku prowadzącego jego rachunek. W szczególności dotyczy to udzielenia informacji przez nowy bank o przewidywanym horyzoncie czasowym procesu przeniesienia, z zastrzeżeniem przypadków, kiedy przeniesienie w ustalonych terminach nie będzie możliwe z uwagi na przeszkody zaistniałe w dotychczasowym banku. Trzeba zauważyć, że nowy bank nie zna procedur dotychczasowego banku, tym samym nie wydaje się, aby był on w stanie rzetelnie poinformować klienta o ww. przeszkodach. Dlatego też korzystniejsza dla klienta będzie sytuacja, w której zwróci się on o udzielenie wstępnych informacji do dotychczasowego banku, jako podmiotu najlepiej poinformowanego o wewnętrznych procedurach zamknięcia ROR. W przeciwnym wypadku klient nie ma gwarancji zapoznania się z realnym czasem trwania procesu.

Zdaniem UOKiK, w przyszłości warto przeanalizować wypracowaną przez banki, po wdrożeniu zapisów rekomendacji ZBP, praktykę w zakresie pobierania opłat za zamknięcie rachunku. Jak już wspomniano wcześniej, w rekomendacji ZBP uwzględniono tego rodzaju opłaty, odnosząc się do rachunków wypowiedzianych przed upływem 12 miesięcy od daty podpisania umowy, dotyczy to umów zawartych na czas nieokreślony lub określony, krótszy niż 12 miesięcy. Jednocześnie szczegółowa analiza kwestionariuszy przesłanych do UOKiK oraz obowiązujących w pierwszej połowie 2009 r. procedur zamknięcia rachunków wykazała, iż banki pobierające tego rodzaju opłatę stanowiły mniejszość (8 z 29 podmiotów objętych badaniem). Ponadto ewentualny czas, jaki musiał upłynąć od daty otwarcia rachunku do jego zamknięcia, aby opłaty tej nie pobierano, wynosił co najwyżej 180 dni¹⁾. Tak więc w pierwszej połowie 2009 r. praktyka rynkowa w zakresie pobierania opłat wprost za zamknięcie rachunku była wyraźnie przyjaźniejsza klientowi niż przewidziane w rekomendacji ZBP rozwiązanie.

UOKiK wskazuje, że rozważenia wymagają regulacje odnośnie do wymienionych poniżej rodzajów rachunków oraz usług i produktów bankowych (z listy stanowiącej załącznik do rekomendacji ZBP), co do których mogą wystąpić obiektywne utrudnienia/opóźnienia w ich przeniesieniu lub też przeniesienie ich nie będzie możliwe:

- rachunki, z których ustanowione są spłaty kredytów i kart kredytowych – konieczność podpisania aneksu do umowy kredytowej,
- rachunki powiązane z lokatami, np. wskazane do przelewu odsetek,

¹⁾ Tylko w jednym banku okres ten wynosił 12 miesięcy.

— rachunki wspólne (jeśli do rozwiązania umowy takiego rachunku, zgodnie z umową, wymagana jest wspólna zgoda ich współwłaścicieli).

Interesująca z perspektywy czasu może okazać się analiza, czy i w jakim kierunku wystąpi konwergencja pomiędzy bankami w odniesieniu do sposobu postępowania z kredytami i/lub lokatami przypisanymi do przenoszonego rachunku oraz z rachunkami wspólnymi. Regulacje w bankach przed wprowadzeniem rekomendacji ZBP nie były w tym zakresie jednorodne. Z jednej strony można wyróżnić grupę banków, w której przed zamknięciem ROR konieczna była spłata wszystkich zobowiązań wobec banku. Równocześnie w innych bankach możliwe było podpisanie aneksu do umowy kredytowej i „przepięcie” kredytu do innego rachunku (tzw. technicznego lub shadow). Podobnie w przypadku lokat, rezygnacja z ROR w niektórych bankach oznaczała konieczność zerwania lokat, a w innych istniała możliwość ich dalszego prowadzenia w powiązaniu z rachunkiem technicznym. Dodatkowo, w przypadku rachunków wspólnych, w każdym z analizowanych banków dla zamknięcia ROR wystarczała zgoda jednego ze współposiadaczy, wyjątek stanowiło zamknięcie rachunku wspólnego z pominięciem okresu wypowiedzenia.

Ostatnią kwestią, na którą w opinii UOKiK należy zwrócić szczególną uwagę, jest zamieszczone w rekomendacji ZBP wskazanie, iż „przeniesienie rachunku, zakończone rozwiązaniem umowy rachunku w dotychczasowym banku, winno odbywać się z uwzględnieniem regulacji obowiązujących w dotychczasowym banku w zakresie sposobu rozwiązywania umowy rachunku oraz umów dotyczących usług z nim powiązanych (kart płatniczych, usług elektronicznych itp.)”, a także iż banki powinny dołożyć należytej staranności, by wewnętrzne regulacje nie opóźniały wyznaczonych w rekomendacji ZBP terminów. W tym kontekście z jednej strony oczywiste jest, iż proces przeniesienia rachunku powinien odbywać się bez naruszania procedur wewnętrznych zarówno dotychczasowego, jak i nowego banku. Z drugiej strony należy zauważyć, iż w pierwszej połowie 2009 r. poszczególne banki wykazywały wyraźnie zróżnicowanie w długości trwania okresu wypowiedzenia i nie we wszystkich bankach możliwe było jego pominięcie. Pośród badanych podmiotów w większości przypadków okres ten wynosił 30 dni, jednak mógł wynieść nawet 60 dni, co znacząco wydłuża całą procedurę i może skutecznie zniechęcić klienta do przeniesienia ROR. Dlatego w przyszłości warto przeanalizować, jaki wpływ na czas trwania procedury przeniesienia rachunku mają wewnętrzne regulacje banków, m.in. w zakresie przewidywanego okresu wypowiedzenia umowy ROR.

W opinii UKNF, który z racji swojego miejsca w systemie finansowym stoi na straży bezpieczeństwa sektora i w związku z tym koncentruje się na działaniach zmierzających do zapewnienia bezpieczeństwa i stabilności systemu bankowego oraz two-

żenia klimatu wzajemnego zaufania pomiędzy uczestnikami rynku finansowego, rekomendacja ZBP znacznie usprawniła proces przenoszenia rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych pomiędzy bankami. Z dokonanych przez UKNF analiz wynika jednak, że po początkowym wzroście liczby wniosków o przeniesienie rachunku w kolejnych miesiącach nastąpił spadek.

Urząd Komisji Nadzoru Finansowego przedstawił możliwe przyczyny tego zjawiska oraz potencjalne zmiany do rekomendacji ZBP mające usprawnić proces przenoszenia rachunków.

UKNF zauważa, że obecne rozwiązanie zakłada zbyt duży poziom szczegółowości formularza zlecenia przeniesienia rachunku (ryzyko pomyłki w podawanych danych). Klient zamierzający skorzystać z usługi przenoszenia rachunku może upoważnić nowy bank do przeniesienia usług płatniczych i środków ze starego rachunku, a następnie zamknięcia tego rachunku. Formularz pełnomocnictwa załączony do rekomendacji ZBP wymaga od klienta już na tym etapie nie tylko wskazania dotychczasowego rachunku, ale również podania szczegółów poleceń przelewu lub zleceń stałych, które będą przenoszone, oraz dat, od których powinny być realizowane na nowym rachunku.

Wydaje się, że rozwiązaniem tego problemu byłoby rozpoczęcie procesu przeniesienia rachunku w banku dotychczasowym, który przekaże do nowego banku wykaz aktywnych usług płatniczych klienta. Klient w nowym banku mógłby wskazać usługi, które powinny zostać przeniesione do nowego banku wraz z datą ich uruchomienia na nowym rachunku. Oparcie dyspozycji klienta na informacjach przekazanych przez dotychczasowy bank skutecznie wyeliminowałoby ryzyko pomyłki (np. w numerze rachunku wierzyciela z tytułu polecenia zapłaty), jak i ryzyko pominięcia ważnego dla klienta polecenia zapłaty lub stałego zlecenia. Jednakże, jak zauważa sam UKNF, to rozwiązanie ma pewne wady, np. dotychczasowy bank nie jest z reguły zainteresowany tym, aby klient przeniósł rachunek do innego banku.

Kolejnym problemem dostrzeżonym przez UKNF jest kwestia zwrotu karty płatniczej, jeżeli proces przenoszenia rachunku ma zakończyć się jego zamknięciem. W przypadku braku zwrotu karty rekomendacja ZBP nakazuje bankowi jej unieważnienie. Można mieć jednak wątpliwości, czy unieważnienie będzie równoznaczne z rozwiązaniem umowy o kartę płatniczą. Wprawdzie pełnomocnictwo udzielone nowemu bankowi obejmuje wszelkie czynności prawne i faktyczne związane z przeniesieniem rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, a więc również, jak się wydaje, do wypowiedzenia umów powiązanych z umową rachunku bankowego, jednak z treści rekomendacji ZBP wynika, że unieważnienie następuje nie ze względu na jakiekolwiek działanie banku umocowanego przez klienta, lecz na skutek bierności samego klienta. Status klienta, któremu unieważniono kartę płatniczą, nie jest więc do końca jasny, gdyż nie

wiadomo, czy unieważnienie należy rozumieć jako wypowiedzenie umowy o kartę płatniczą przez dotychczasowy bank, czy też jest to tylko czynność o charakterze technicznym, która nie wpływa na istnienie umowy o kartę płatniczą i powiązanych z nią umów (np. ubezpieczenia).

Lepszym rozwiązaniem zdaniem UKNF mogłoby być np. umocowanie banku załatwiającego formalności związane z przeniesieniem rachunku do odebrania karty płatniczej od klienta, o ile nie naruszałoby to przyjętych na rynku bankowym zasad postępowania z elektronicznymi instrumentami płatniczymi. Dzięki temu – zakładając normalny przebieg procesu przenoszenia rachunku – klient nie musiałby kontaktować się z poprzednim bankiem. Jednocześnie możliwe stałoby się powiązanie odebrania karty poprzedniego banku z wydaniem karty do nowego rachunku, dzięki czemu klient nie traciłby okresowo zdolności do dysponowania środkami na rachunku za pośrednictwem karty płatniczej.

Odnosząc się do zastrzeżeń w zakresie praktycznych aspektów przenoszenia rachunków i przypadków odrzucania wniosków o przeniesienie rachunku z przyczyn formalnych, istnieje, jak wyjaśnia ZBP, duża liczba rachunków oraz produktów/usług bankowych, których przeniesienie może być utrudnione lub opóźnione w standardowej procedurze z przyczyn obiektywnych, jak np. rachunki, na których istnieje blokada z tytułu nierozliczonej transakcji dokonanej kartą, lub też rachunki z zajęciem komorniczym. Podobne utrudnienia wystąpią także w przypadku rachunków osób, które zgłosiły wniosek o ogłoszenie upadłości konsumenckiej, czy też rachunków wspólnych, do których zamknięcia wymagana jest zgoda wszystkich współwłaścicieli. Przeniesienie rachunku do nowego banku nie zwalnia klienta z zobowiązań wobec dotychczasowego banku (np. wynikających ze spłacanego kredytu itp.).

Podsumowując powyżej zamieszczone informacje, w analizach dotyczących funkcjonowania rekomendacji ZBP w dłuższym okresie, należałoby przede wszystkim zwrócić uwagę na następujące kwestie: moment, w którym klient wskazuje przenoszone na nowy rachunek usługi płatnicze – czy do tego celu wykorzystuje on przedstawione przez dotychczasowy bank zestawienia, jasność i trafność informacji udzielanych klientowi przez nowy bank w odniesieniu do zakresu czasowego procedury, uregulowania banków w odniesieniu do opłat za zamknięcie rachunku, a także praktyka banków w odniesieniu do sposobu postępowania z produktami depozytowymi, kredytowymi oraz płatniczymi przypisanymi do przenoszonego rachunku oraz z rachunkami wspólnymi.

W tym miejscu należy zauważyć, że w dniu 10 sierpnia 2010 r. zostały przyjęte przez Zarząd ZBP zmiany do rekomendacji, które weszły w życie w dniu 1 stycznia 2011 r. Celem modyfikacji było, jak wskazuje ZBP – w pierwszym rzędzie – uproszczenie procedury oraz stosowanego przez banki jednolitego formularza określającego przenoszone usługi płatnicze. Należy zakładać, że wprowadzone zmiany przyczynią się do

poprawy sytuacji w zakresie przenoszenia rachunków bankowych.

ZBP zauważa ponadto, że jednym z podstawowych celów wprowadzenia wspólnych europejskich zasad przenoszenia rachunków bankowych było także ujednoczenie oferty dla klientów w tym zakresie na terenie całej Unii Europejskiej. Nie jest więc możliwe wprowadzanie przez krajowe organizacje bankowe – niejako na własną rękę – modyfikacji w europejskim standardzie. Zmiany wprowadzone przez ZBP dotyczą jedynie kwestii technicznych związanych ze specyfiką funkcjonowania polskiego systemu płatniczego.

Z informacji przekazanych przez ZBP wynika, że w roku 2011 przewidywane jest dokonanie przez Komisję Europejską przeglądu wdrażania standardu. Jeśli wnioski z tego badania wskażą na potrzebę wprowadzenia aktualizacji wspólnych europejskich zasad, to wtedy ZBP niezwłocznie podejmie prace nad ich wdrożeniem także na polskim rynku.

Jednocześnie należy wyjaśnić, iż UOKiK nie przeprowadzał do tej pory badania wprost ukierunkowanego na ocenę funkcjonowania rekomendacji ZBP, uwzględniającego w szczególności zmiany dokonane w procedurach banków w konsekwencji konieczności przyjęcia rozwiązań zamieszczonych w rekomendacji ZBP. UOKiK deklaruje, iż tego rodzaju analiza może zostać przeprowadzona w niedalekiej przyszłości, co będzie kontynuacją analiz wykonanych w ramach przytaczanego powyżej badania z października 2010 r.

Rozważając kwestię możliwych do podjęcia przez Ministerstwo Finansów działań zmierzających do poprawy sytuacji w powyższym zakresie, należy wziąć pod uwagę zaangażowanie samego środowiska bankowego we wdrażanie zaleceń Komisji Europejskiej odnoszących się do przenoszenia rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych klientów indywidualnych, zainteresowanie – w kontekście przestrzegania praw konsumenta – Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stosowaniem w praktyce opracowanej przez ZBP rekomendacji, jak również nadzór nad tym obszarem działalności banków sprawowany przez Komisję Nadzoru Finansowego, skoncentrowany na zapewnieniu bezpieczeństwa i stabilności systemu bankowego. Trzeba mieć również na względzie stosunkowo krótki okres obowiązywania rekomendacji ZBP, a także podejmowane przez Komisję Europejską dalsze inicjatywy w zakresie dobrych praktyk odnośnie do przenoszenia rachunków bankowych. Pragnę wyrazić nadzieję, że działania podjęte przez środowisko bankowe zmierzające do tworzenia właściwych relacji z klientami zaowocują w niedługim czasie oczekiwanymi rezultatami, z korzyścią dla konsumentów, którzy chcą przenieść swój rachunek do innego banku.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła
Grzegorza Tobiszowskiego**

**w sprawie przygotowań do Euro 2012
w kontekście bezpieczeństwa kibiców (22232)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Grzegorza Tobiszowskiego przekazaną pismem z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22232/11) w sprawie przygotowań do Euro 2012 w kontekście bezpieczeństwa kibiców uprzejmie informuję, co następuje:

W celu zapewnienia bezpieczeństwa kibicom przyjeżdżającym na finałowy turniej Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™ zainteresowane resorty aktywnie uczestniczą w przygotowaniu specjalnej ustawy o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją Turnieju Finałowego UEFA Euro 2012 oraz o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw. Tekst projektu ustawy dostępny jest od dnia 5 kwietnia br. w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Wyżej wymieniona ustawa wzmocni instrumenty prawne służące poprawie bezpieczeństwa oraz zwalczaniu patologicznych zjawisk nie tylko na stadionach, ale także w strefach tzw. publicznego oglądania przekazów telewizyjnych z meczów piłki nożnej, w związku z czym widzowie turnieju, podczas jego trwania, z pewnością będą mogli czuć się bezpiecznie.

Ponadto w dniu 7 kwietnia br. w siedzibie Ministerstwa Sportu i Turystyki odbyło się spotkanie dotyczące bezpieczeństwa podczas meczów piłkarskich. Celem spotkania była koordynacja działań organów państwa i podmiotów odpowiedzialnych za organizację meczów piłkarskich w Polsce w celu skutecznego zwalczania przestępstw stadionowych, które mają negatywny wpływ na poziom bezpieczeństwa na polskich stadionach oraz na międzynarodowy wizerunek Polski jako kraju współorganizatora UEFA EURO 2012™.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Grzegorza Tobiszowskiego**

**w sprawie rządowego programu
energetyki jądrowej (22233)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji poselskiej pana posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie rządowego programu energetyki jądrowej (SPS-023-22233/11), odpowiadając na przedstawione pytania, wyjaśniam:

Ad 1. Na podstawie jakich ekspertyz, dokumentów, doświadczeń krajów mających na swoim terytorium energię jądrową ministerstwo może jednoznacznie stwierdzić, że powstałe w Polsce elektrownie będą bezpieczne?

W działaniach związanych z energetyką jądrową Polska kieruje się zasadą pierwszeństwa i nadrzędności bezpieczeństwa wobec wszystkich innych aspektów energetyki jądrowej. Od początku prac nad programem jądrowym szczególną wagę przykładana jest do zagwarantowania najwyższych standardów bezpieczeństwa ludności, pracowników i środowiska naturalnego. Przejawia się to w:

1. Rozpatrywaniu tylko zakupu i budowy w Polsce nowej generacji reaktorów (GEN III i GEN III+).

Przy budowie pierwszej polskiej elektrowni jądrowej zastosowana będzie – bez względu na wybór dostawcy – nowa generacja reaktorów III lub III+. Elektrownie III generacji zostały zaprojektowane w latach 90-tych na bazie doświadczeń po awarii w Czarnobylu, z uwzględnieniem nowych przepisów i wymagań dozorów europejskich. Różnią się one zasadniczo od reaktorów II generacji. Nowe typy reaktorów charakteryzuje uwzględnienie już na etapie projektowania nawet najmniej prawdopodobnych awarii. Na rynku są dostępne m.in. technologie wyposażone w tzw. pasywne systemy bezpieczeństwa, które w przypadku awarii nie potrzebują zasilania w energię elektryczną, gdyż większość procesów koniecznych do wyłączenia reaktora i schłodzenia rdzenia odbywa się z wykorzystaniem naturalnych zjawisk przyrody, takich jak grawitacja, konwekcja naturalna czy różnice ciśnień. Takie rozwiązania nie dopuściłyby do powstania sytuacji, do jakiej doszło w Japonii.

2. Zapewnieniu bezpiecznych warunków lokalizacyjnych.

Wybór lokalizacji jest ważnym elementem bezpieczeństwa elektrowni jądrowej. Wymaga on rozważenia dwóch aspektów:

— oddziaływania elektrowni jądrowej na otoczenie zarówno w czasie normalnej pracy, jak i podczas awarii projektowych i pozaprojektowych. Oddziaływania te nie mogą powodować zagrożenia o skali większej niż dopuszczalna według obowiązujących

przepisów. Oznacza to, że projekt, budowa i eksploatacja elektrowni jądrowej muszą uwzględniać ograniczenia wynikające z warunków lokalizacji;

— oddziaływania środowiska naturalnego i człowieka na elektrownię jądrową. Oddziaływania te nie mogą spowodować skutków zagrażających bezpieczeństwu elektrowni jądrowej. Dlatego elektrownia jądrowa musi być zaprojektowana, zbudowana i eksploatowana z uwzględnieniem wszystkich potencjalnych zagrożeń wynikających z danej lokalizacji.

Prace niezbędne do oceny lokalizacji elektrowni jądrowej w Polsce będą prowadzone przy zastosowaniu międzynarodowych standardów, w szczególności wytycznych MAEA, a także wymagań europejskich (European Utility Requirements – EUR) i amerykańskich (Utility Requirements Document – URD).

3. Funkcjonowaniu niezależnego dozoru jądrowego.

W każdym państwie eksploatującym elektrownie jądrowe funkcjonuje kompetentny i niezależny urząd dozoru jądrowego, który czuwa nad przestrzeganiem wymagań bezpieczeństwa oraz sam podejmuje decyzje (na podstawie obowiązujących przepisów) dotyczące: projektu, budowy, rozruchu, eksploatacji, likwidacji elektrowni w sprawach dotyczących bezpieczeństwa.

Urząd ma rozległe kompetencje: począwszy od niewydania zezwolenia na lokalizację i budowę elektrowni jądrowej (i każdego innego obiektu jądrowego), przez zatrzymanie budowy (w razie stwierdzenia poważnych uchybień), aż po nakaz wyłączenia elektrowni, jeśli stwierdzi, że jej dalsza eksploatacja nie gwarantuje bezpieczeństwa.

Konwencja bezpieczeństwa jądrowego (której sygnatariuszem od roku 1997 jest również Polska) wymaga, aby urząd ten był niezależny od instytucji zajmujących się promowaniem wykorzystania energii jądrowej (aby nie dochodziło do konfliktu interesów).

W Polsce urzędem dozoru jądrowego jest prezes Państwowej Agencji Atomistyki (PAA). Zgodnie z planami PAA zostanie w 2014 r. przekształcona w komisję dozoru jądrowego. Jak wcześniej wspomniano, jednym z działań przewidywanych w PPEJ jest zapewnienie funkcjonowania niezależnego, nowoczesnego i profesjonalnego dozoru jądrowego, który jako instytucja zaufania publicznego będzie mógł sprostać wyzwaniom, jakie niesie ze sobą rozwój energetyki jądrowej w Polsce.

4. Wdrożeniu nowoczesnych, restrykcyjnych przepisów bezpieczeństwa jądrowego.

Wprowadzając energetykę jądrową, decydujemy się na to, aby o bezpieczeństwo przyszłych polskich elektrowni jądrowych dbało nowoczesne prawo, restrykcyjnie określające warunki bezpiecznej eksploatacji obiektów jądrowych i ochrony radiologicznej. Nowe przepisy opracowano w zgodzie z normami prawa międzynarodowego i europejskiego, uwzględniając zalecenia Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej i Agencji Energetyki Jądrowej OECD, doświad-

czenia operatorów elektrowni jądrowych na świecie oraz wnioski z analizy najlepszych technicznych i prawnych rozwiązań i praktyk w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w poszczególnych krajach wykorzystujących energetykę jądrową.

5. Współpracy międzynarodowej.

Istnieje kilka dużych organizacji międzynarodowych wspomagających swoje państwa członkowskie w kontroli nad bezpieczeństwem elektrowni jądrowych.

Najważniejszą organizacją jest Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej (International Atomic Energy Agency, IAEA), która pomaga wielu państwom w utrzymaniu bezpieczeństwa elektrowni jądrowych m.in. poprzez:

— wymianę i szkolenie ekspertów,

— programy współpracy (pomocy) technicznej (np. pokrywając koszty ulepszenia zabezpieczeń w elektrowniach – przykładem był duży program modernizacji elektrowni na terenach państw byłego bloku wschodniego w latach 90-tych, dzięki któremu dziś elektrownie te spełniają surowe wymogi bezpieczeństwa Unii Europejskiej),

— wymianę doświadczeń (w tym eksploatacyjnych),

— wzajemne i szybkie powiadamianie o sytuacjach awaryjnych,

— pomoc w ocenie bezpieczeństwa obiektów jądrowych (poprzez specjalne misje ekspertów, np. misje OSART, IRRS) i wydawanie rekomendacji, z których ponad 90% jest na bieżąco realizowane.

Polska jest jej członkiem założycielem od 1957 r. Od 2012 r. przewidziano uruchomienie specjalnego programu wsparcia technicznego dla Polski, w tym szczególnie w zakresie bezpieczeństwa.

Drugą dużą organizacją jest Agencja Energii Jądrowej przy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (Nuclear Energy Agency – Organization of Economic Cooperation and Development, NEA/OECD), której Polska jest członkiem od 2010 r. Agencja wspomaga wymianę doświadczeń i ekspertów. Polska uczestniczy w pracach wszystkich jej grup i komitetów.

Ad 2. Jakie są koszty przygotowania, budowy, eksploatacji takiej elektrowni – czy według planów ministerstwa jest to przedsięwzięcie dochodowe, jeśli tak, to w jakiej perspektywie czasowej inwestycja przyniesie wymierne korzyści finansowe? Czy były przez ministerstwo robione symulacje i ekspertyzy dotyczące dochodowości przedsięwzięcia?

Polska, zgodnie z wymogami UE, może wybudować tylko reaktory generacji III lub III+. Reaktory te, chociaż są nieco droższe od eksploatowanych obecnie w większości elektrowni na świecie reaktorów II generacji, są od nich o wiele bezpieczniejsze. Takie reaktory jądrowe produkowane są obecnie w Japonii, USA, Francji, Korei Płd. i Rosji. Zgodnie z wstępnymi informacjami przekazywanymi Polsce przez potencjalnych inwestorów, koszty budowy

1 MW mocy takiej elektrowni wyniesie ok. 3–3,5 mln Euro.

Koszty inwestycyjne (budowy) w przypadku elektrowni jądrowych są wyższe niż dla elektrowni węglowych czy gazowych, ale za to znacznie niższe są w ich przypadku koszty bieżącej eksploatacji, ze względu na znacznie niższy koszt zakupu paliwa.

Szacowane przez inwestora – PGE Polską Grupę Energetyczną SA całkowite koszty budowy dwóch elektrowni jądrowych wynoszą ok. 100 mld zł. Na zlecenie Ministerstwa Gospodarki wykonana została analiza porównawcza kosztów wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach jądrowych, węglowych i gazowych oraz odnawialnych źródłach energii. Wyniki opracowania wskazują na wzrastającą konkurencyjność jądrowych technologii energetycznych ze względu na przewidywany wzrost cen paliw organicznych i opłat za korzystanie z uprawnień do emisji CO₂ oraz potwierdzają zasadność inwestowania w te technologie.

Ad 3. W jakim stopniu planowana budowa elektrowni poprawi bilans energetyczny Polski?

Polski sektor energetyczny stoi obecnie przed poważnymi wyzwaniami. Wysokie zapotrzebowanie na energię, nieadekwatny poziom rozwoju infrastruktury wytwórczej i transportowej paliw i energii, znaczne uzależnienie od zewnętrznych dostaw gazu ziemnego i niemal pełne od zewnętrznych dostaw ropy naftowej oraz zobowiązania w zakresie ochrony środowiska, w tym dotyczące klimatu, powodują konieczność podjęcia zdecydowanych działań zapobiegających pogorszeniu się sytuacji odbiorców paliw i energii. Polska jako kraj członkowski Unii Europejskiej czynnie uczestniczy w tworzeniu wspólnotowej polityki energetycznej, a także dokonuje implementacji jej głównych celów w specyficznych warunkach krajowych, biorąc pod uwagę ochronę interesów odbiorców, posiadane zasoby energetyczne oraz uwarunkowania technologiczne wytwarzania i przesyłu energii. W związku z powyższymi podstawowymi kierunkami polskiej polityki energetycznej, określonymi w przyjętej przez Radę Ministrów polityce energetycznej Polski do roku 2030, są:

- poprawa efektywności energetycznej,
- wzrost bezpieczeństwa dostaw paliw i energii,
- dywersyfikacja struktury wytwarzania energii elektrycznej poprzez wprowadzenie energetyki jądrowej,
- rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii, w tym biopaliw,
- rozwój konkurencyjnych rynków paliw i energii,
- ograniczenie oddziaływania energetyki na środowisko.

Przyjęte kierunki polityki energetycznej są w znacznym stopniu współzależne. Bezpieczeństwo energetyczne Polski wymaga zapewnienia dostaw odpowiedniej ilości energii elektrycznej po rozsądnych cenach przy równoczesnym zachowaniu wymagań ochrony środowiska. Ochrona klimatu wraz z przy-

jętym przez UE pakietem klimatyczno-energetycznym powoduje konieczność przestawienia produkcji energii na technologie o niskiej emisji CO₂. W istniejącej sytuacji szczególnego znaczenia nabrało wykorzystywanie wszelkich dostępnych technologii z równoległym podnoszeniem poziomu bezpieczeństwa energetycznego i obniżaniem emisji zanieczyszczeń przy zachowaniu efektywności ekonomicznej.

Na potrzeby polityki energetycznej Polski do roku 2030 wykonana została na zlecenie Ministerstwa Gospodarki prognoza zapotrzebowania na paliwa i energię do roku 2030. Wykazała ona, że dla realizacji ww. celów konieczny jest w Polsce rozwój energetyki jądrowej. Zgodnie z ww. prognozą w roku 2030 produkcja energii elektrycznej z elektrowni jądrowych powinna stanowić ok. 15% całości wyprodukowanej w Polsce energii elektrycznej.

Ad 4. Czy w związku z zrealizowanym programem energetyki jądrowej ministerstwo odchodzić będzie od inwestowania w przemysł górniczy – do tej pory stanowiący podstawę energetyczną Polski? Czy priorytety długofalowe zakładają przebranzowienie z górnictwa w energetykę jądrową?

Polska posiada znaczne zasoby węgla, które pełnią i w dalszym ciągu będą pełnić rolę ważnego stabilizatora bezpieczeństwa energetycznego kraju. Polityka energetyczna do roku 2030 zakłada w dalszym ciągu wykorzystanie węgla jako głównego paliwa dla elektroenergetyki w celu zagwarantowania odpowiedniego stopnia bezpieczeństwa energetycznego kraju. Oparcie się na krajowych zasobach węgla jako głównym paliwie dla elektroenergetyki systemowej pozwoli na utrzymanie niezależności wytwarzania energii elektrycznej i w znacznym stopniu ciepła, szczególnie w systemach wielkomiejskich, od zewnętrznych źródeł dostaw, gwarantując bezpieczeństwo energetyczne w zakresie wytwarzania i dostaw energii elektrycznej. Rozwój energetyki jądrowej ma służyć tylko dywersyfikacji struktury wytwarzania i sprostananiu wzrastającemu zapotrzebowaniu na energię elektryczną, które narasta szybko ze względu na rozwój gospodarczy kraju.

Dziękuję za zainteresowanie się kwestiami związanymi z energetyką jądrową. Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia oraz informacje uzna Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Trojanowska

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła
Grzegorza Tobiszowskiego**

**w sprawie wzrastającego lawinowo
poziomu bezrobocia (22234)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Grzegorza Tobiszowskiego, przesłaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r. (znak SPS-023-22234/11), poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Pytanie 1. Jakie działania podejmuje i planuje podjąć w najbliższym czasie ministerstwo, tak by rzeczywiście obniżyć poziom bezrobocia w Polsce?

Mimo kryzysu gospodarczego bezrobocie w Polsce nie wróciło do maksymalnego poziomu osiągniętego w 2003 r. W końcu lutego 2003 r. w ewidencji bezrobotnych zarejestrowana była najwyższa liczba bezrobotnych, tj. ponad 3,3 mln osób, a wskaźnik bezrobocia rejestrowanego wyniósł 20,7%.

Sprzyjająca koniunktura gospodarcza, ale również położenie nacisku na aktywizację w kolejnych latach powodowały, że w zasadzie do czasu pojawienia się kryzysu pod koniec 2008 r. z roku na rok liczba bezrobotnych systematycznie zmniejszała się. Wprawdzie dynamika spadku bezrobocia nieco przyhamowała w 2008 r., ale w ostatnich miesiącach tego roku notowano poziom bezrobocia rejestrowanego niespotykany od kilkunastu lat. W końcu października 2008 r. w ewidencji bezrobotnych znajdowało się 1352,3 tys. osób, a stopa bezrobocia rejestrowanego wyniosła 8,8%. Zatem liczba bezrobotnych była prawie 2,5-krotnie niższa od maksymalnego poziomu, a stopa bezrobocia zmniejszyła się o 11,9 p.p.

Po krytycznym roku 2009, kiedy to skutki kryzysu gospodarczego były najbardziej odczuwalne na rynku pracy, w 2010 r. sytuacja zaczęła się stabilizować. Oczywiście istotne znaczenie ma fakt, że polska gospodarka ponownie przyspieszyła. Tempo wzrostu bezrobocia w skali roku zmniejszyło się. W końcu 2010 r. w urzędach pracy zarejestrowanych było 1954,7 tys. osób, czyli o 62 tys., tj. o 3,3% więcej niż rok wcześniej. Zatem nadal liczba bezrobotnych nie przekraczała 2 mln osób. Zauważyć należy, że w końcu 2009 r. wzrost bezrobocia wyniósł 28,4%, a tym samym dynamika wzrostu w 2010 r. była ponad 8-krotnie słabsza niż rok wcześniej. Wzrost stopy bezrobocia w końcu 2010 r. wyniósł 0,2 punktu procentowego wobec wzrostu w końcu 2009 r. o 2,6 punktu. Dane te wskazują, że dynamika wzrostu bezrobocia wyraźnie wyhamowała.

Wprawdzie w styczniu i lutym nadal poziom bezrobocia zwiększał się, ale był to wzrost sezonowy, a sezonowość to stały element naszego rynku pracy.

W końcu marca br. w urzędach pracy zarejestrowanych było 2133,9 tys. osób, czyli o 2,8% więcej niż rok wcześniej. W marcu 2010 r. wzrost był prawie 7-krotnie wyższy niż obecnie. Ponadto zarówno po-

ziom, jak i stopa bezrobocia nadal pozostają niższe niż w pierwszych miesiącach 2007 r. Wskaźnik bezrobocia w końcu marca 2011 r. wyniósł 13,1% i był o 0,1 p.p. wyższy niż rok wcześniej ale był również o 1,2 p.p. niższy niż w końcu marca 2007 r. Porównując natomiast dane z marca br. do lutego br., zauważamy spadek bezrobocia o 16,3 tys. osób (o 0,8%). Z kolei wskaźnik bezrobocia zmniejszył się z 13,2% do 13,1%.

Na podstawie meldunków nadesłanych przez wojewódzkie urzędy pracy liczba bezrobotnych w końcu kwietnia 2011 r. wyniosła 2044,4 tys. osób i w porównaniu do końca marca 2011 r. spadła o 89,5 tys. osób (tj. o 4,2%). Spadek ten jest niewiele niższy od spadku odnotowanego w analogicznym okresie ub. r., kiedy to liczba bezrobotnych zmniejszyła się o 102,9 tys. osób (tj. o 5,0%), oraz znacznie wyższy od zanotowanego w okresie kwiecień–marzec 2009 r., wówczas wyniósł on 38,9 tys. (2,2%). Świadczyć to może o stopniowej stabilizacji sytuacji na rynku pracy.

Jednocześnie zauważyć należy, że w latach 2008–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. W 2009 r. wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu były niemal dwukrotnie wyższe niż w 2008 r. Tak istotny przyrost wydatków na aktywizację bezrobotnych w 2009 r. był uzasadniony, gdyż był to okres kryzysu. Programy dotyczące aktywnego przeciwdziałania bezrobociu stworzyły znaczną liczbę miejsc pracy. Tylko w latach 2008–2010 ze środków przeznaczonych na refundację pracodawcom kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego utworzono ponad 140 tys. stanowisk pracy, a dzięki dofinansowaniu kosztów podjęcia działalności gospodarczej ponad 193 tys. bezrobotnych podjęło działalność gospodarczą.

Zakłada się, że ograniczenie w 2011 r. puli środków Funduszu Pracy na działania aktywizacyjne w konsekwencji spowoduje zmniejszenie liczby aktywizowanych osób, ale jednocześnie powinno wpłynąć na istotne zwiększenie efektywności poprzez adresowanie działań do osób najbardziej potrzebujących oraz do pracodawców, u których szansę na uzyskanie stałego zatrudnienia są wyższe.

W kompetencjach ministra pracy i polityki społecznej jako organu odpowiedzialnego za ograniczanie poziomu bezrobocia w Polsce pozostaje kształtowanie polityki rynku pracy. Zakres i formy tej polityki określa w Polsce ustawa z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (j.t. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.), zwana dalej ustawą o promocji zatrudnienia.

W polityce rynku pracy został określony podział zadań pomiędzy administrację rządową i samorządową. Zgodnie z ustawą minister właściwy ds. pracy przygotowuje rozwiązania ramowe, a realizatorami przepisów prawa na poziomie regionalnym i lokalnym są odpowiednio: wojewódzkie urzędy pracy (WUP) i powiatowe urzędy pracy (PUP). Zarówno ustawa, jak i inne akty normatywne, umożliwiając

ministrowi właściwemu ds. pracy kształtowanie rozwiązań ramowych, nie dają mu uprawnień do podejmowania bezpośrednich działań na rzecz osób zagrożonych utratą pracy, a także ingerowania w szczególne kwestie dotyczące realizacji polityki rynku pracy w tym zakresie na poziomie województwa czy powiatu. Wynika to ze zdecentralizowanego modelu funkcjonowania służb zatrudnienia w Polsce.

Kreując politykę rynku pracy, Polska stawia sobie za cel wdrożenie modelu flexicurity, czyli rynku pracy łączącego 4 elementy: elastyczne rozwiązania z zakresu prawa pracy, aktywną politykę rynku pracy, sprzyjanie uczeniu się przez całe życie oraz modernizację systemu zabezpieczenia społecznego. W zakresie zwalczania zjawiska bezrobocia istotną pozostaje w szczególności aktywna polityka rynku pracy.

Minister pracy i polityki społecznej nieustannie podejmuje działania na rzecz wzmocnienia aktywnej polityki rynku pracy. Pragnę jedynie przypomnieć Panu Posłowi istotną nowelizację ustawy o promocji z grudnia 2008 r., która wprowadziła m.in. nowe narzędzia aktywizacji bezrobotnych, takie jak programy specjalne czy przygotowanie zawodowe dorosłych, rozszerzyła krąg uprawnionych do korzystania z usług rynku pracy, w tym przede wszystkim ze szkoleń i innych form podnoszenia kwalifikacji, a także staży, wprowadziła kontraktowanie usług zatrudnieniowych w stosunku do osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy. Nowelizacja ta wprowadziła także nową jakość w pracy z klientami – od 2010 r. każdy powiatowy urząd pracy ma obowiązek wyodrębnić tzw. centrum aktywizacji zawodowej, które będąc wyspecjalizowaną komórką organizacyjną PUP, świadczy usługi i instrumenty rynku pracy. Ponadto w stosunku do każdego bezrobotnego pozostającego w szczególnej sytuacji istnieje obowiązek przygotowania indywidualnego planu działania określającego środki oraz ścieżkę dojścia do podjęcia zatrudnienia.

W wyniku kolejnej zmiany ustawy o promocji z dnia 16 grudnia 2010 r. (Dz. U. Nr 257, poz. 1725) zostały wprowadzone przepisy rozszerzające zakres świadczeń na rzecz osób podnoszących kwalifikacje, tj.:

- umożliwiono osobom skierowanym na szkolenie, posiadającym prawo do zasiłku dokonanie wyboru świadczenia, tj. osoba może wybrać stypendium, jeżeli jest ono wyższe od zasiłku, lub pozostać przy pobieraniu zasiłku,

- wprowadzono minimalną wysokość stypendium szkoleniowego, tj. 20% kwoty zasiłku dla bezrobotnych,

- umożliwiono osobom bezrobotnym uzyskanie skierowania w ciągu roku na kilka kursów, których łączne ukończenie zwiększy szansę na zatrudnienie,

- objęto ubezpieczeniem wypadkowym oraz ubezpieczeniem od następstw nieszczęśliwych wypadków osoby, które w trakcie szkolenia lub studiów

podyplomowych podjęły zatrudnienie, inną pracą zarobkową lub działalność gospodarczą,

- zrównano przywileje osób łączących szkolenie z inną pracą zarobkową lub własną działalnością gospodarczą z przywilejami osób łączących szkolenie z zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę, tj. osoby łączące szkolenie z inną pracą zarobkową lub własną działalnością gospodarczą będą mogły ukończyć bezpłatnie szkolenie, uzyskać pożyczkę szkoleniową, uzyskać dofinansowanie kosztów studiów podyplomowych, stypendium itd.,

- umożliwiono wsparcie środkami Funduszu Pracy podnoszenia kwalifikacji osób w wieku powyżej 45 lat, które wykonują inną pracą zarobkową lub prowadzą własną działalność gospodarczą,

- umożliwiono sfinansowanie z Funduszu Pracy kosztów przejazdu na egzamin.

Należy zauważyć, że liczba bezrobotnych objętych działaniami w ramach aktywnej polityki rynku pracy w Polsce ma tendencję wzrostową. Dla przykładu w 2010 r. największy wzrost liczby uczestników cechował staże, które podjęło 298 tys. osób, co stanowiło przyrost o 72% w stosunku do roku 2007. Skokowy wzrost zainteresowania stażami wynikał z tego, że nowelizacja ustawy z 2008 r. dopuściła do korzystania ze staży osoby bezrobotne zaliczane do tzw. grup pozostających w szczególnej sytuacji na rynku pracy, tj. m.in. długotrwale bezrobotnych, osoby po 50. roku życia, osoby bez kwalifikacji zawodowych, niepełnosprawnych. Przed wejściem w życie nowelizacji beneficjentami staży mogły być tylko osoby bezrobotne do 25. roku życia.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok 2011 określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł, co stanowi 37,1% ogółu wydatków Funduszu Pracy. Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS).

Niemniej w trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlega podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019).

Ponadto minister pracy i polityki społecznej może, w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji na rynku pracy, zdecydować o uruchomieniu środków rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w jego

dyspozycji lub wnioskować w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy.

Przykładem takich działań było w ubiegłym roku podjęcie decyzji o uruchomieniu dodatkowych środków rezerwy Funduszu Pracy na realizację programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia w celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy dla młodzieży. Program cieszył się sporym zainteresowaniem wśród grupy docelowej – ponad 56 tys. osób zostało objętych różnymi formami aktywizacji zawodowej przewidzianymi ustawą o promocji zatrudnienia.

W roku bieżącym rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy wynosi 163 964,4 tys. zł. Środki rezerwy będą przeznaczane na finansowanie: programów specjalnych – 75,5 mln zł, programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł, programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł, programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

Niezależnie od środków Funduszu Pracy aktywna polityka rynku pracy może i powinna być realizowana w ramach środków własnych urzędów pracy. Urzędy pracy mają do dyspozycji takie usługi rynku pracy, jak pośrednictwo pracy, poradnictwo zawodowe i informację zawodową – powinny je wykorzystywać w pierwszej kolejności, w szczególności w stosunku do osób dobrze wykształconych, rękujących szybkie podjęcie pracy. Wsparcie z Funduszu Pracy powinno być uruchamiane po wykorzystaniu powyższych możliwości, ale również dostosowane do potrzeb i profilu osoby bezrobotnej.

Pytanie 2. Jak realizowany jest priorytet rządu: dalszy wzrost zatrudnienia, szczególnie jeśli chodzi o osoby młode i wykształcone? Z danych GUS wynika, że odsetek nowo zarejestrowanych osób w okresie do 12 miesięcy od dnia ukończenia nauki wyniósł 10,6% (przed miesiącem 9,6%, w lutym 2010 r. – 10,1%), w tej grupie 34,7%, podobnie jak przed miesiącem, stanowiły osoby, który ukończyły szkołę wyższą do 27. roku życia (w lutym 2010 r. – 33,9%).

Wzrost wskaźnika zatrudnienia pozostaje priorytetem rządu. Zgodnie z przyjętą strategią Unii Europejskiej „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” wskaźnik zatrudnienia we Wspólnocie do 2020 r. ma osiągnąć wartość 75% w grupie wiekowej 20–64 lata. Polska, przygotowując Krajowy Program Reform na rzecz realizacji tej strategii, zobowiązała się do podjęcia działań na rzecz zwiększenia wskaźnika zatrudnienia wśród kobiet i mężczyzn z obecnego poziomu 64,5% (dane z końca roku 2010) do 71% w 2020 r. Działaniami horyzontalnymi wyznaczającymi politykę zatrudnienia na najbliższe lata są:

- wdrażanie polityki na rzecz uczenia się przez całe życie;
- wdrażanie krajowych ram kwalifikacji spójnych z założeniami europejskich ram kwalifikacji;
- ułatwienie przechodzenia z edukacji do pierwszego zatrudnienia;
- zwiększanie opłacalności podejmowania pracy;
- prowadzenie dalszych działań mających na celu wzrost aktywności zawodowej kobiet;
- przygotowanie do podniesienia przeciętnego wieku wychodzenia z zatrudnienia;
- doskonalenie aktywnej polityki rynku pracy;
- przeprowadzenie zmian w systemie zatrudniania osób niepełnosprawnych;
- przeprowadzenie zmian w systemie szkolnictwa zawodowego w celu lepszego powiązania z potrzebami rynku pracy;
- ograniczanie sztywności i segmentacji rynku pracy;
- zwiększanie konkurencji w zakresie świadczenia usług kierowanych zarówno do bezrobotnych, jak i poszukujących pracy;
- ułatwienie godzenia życia zawodowego i rodzinnego – rozwój instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3;
- polityka migracyjna zapewniająca napływ cudzoziemców odpowiadający potrzebom rynku pracy;
- tworzenie miejsc pracy w nowych, mniej podatnych na kryzys branżach (np. tworzenie zielonych miejsc pracy);
- wspieranie rozwoju przedsiębiorczości typu business & biodiversity;
- realizacja działań profilaktycznych i rehabilitacyjnych z zakresu ochrony zdrowia wpływających na dłuższe pozostawanie osób na rynku pracy.

Powyższe działania pokazują, że wzrost zatrudnienia w Polsce jest uzależniony od działań na wielu polach, pozostających często w kompetencji różnych organów administracji.

Z punktu widzenia zachowania tendencji wzrostowej w zatrudnieniu istotne pozostaje utrzymanie w roku bieżącym składki rentowej na poziomie 6% pomimo niekorzystnego salda FUS. Przeprowadzona w ciągu kilku ostatnich lat stopniowa obniżka klina podatkowego (o 3,3% na przestrzeni 2000–2008 r., biorąc pod uwagę procent dochodów osoby samotnej zarabiającej 2/3 średniej pensji)¹⁾ spowodowała realny spadek kosztów pracy i przyczyniła się do wzrostu wskaźnika zatrudnienia.

Niemniej istotną barierą dla wzrostu zatrudnienia pozostaje strukturalne niedopasowanie kwalifikacji siły roboczej do popytu na pracę. W Polsce od wielu lat obserwujemy nadwyżkę podaży pracowników o niskich kwalifikacjach i niedobór pracowników o wyższych kwalifikacjach. Niezbędna jest modernizacja programów nauczania na wszystkich pozio-

¹⁾ „Taxation trends in the European Union. Data for the EU Member States, Iceland and Norway” (Bruksela 2010, str. 113).

mach połączona z systemem uznawania kwalifikacji zdobytych w różny sposób, także w sposób nieformalny i pozaformalny.

Kroki w tym kierunku już zostały podjęte. Międzyresortowy zespół do spraw uczenia się przez całe życie, w tym krajowych ram kwalifikacji, którego prace koordynował minister edukacji narodowej, opracował w lutym br. dokument strategiczny pn. „Perspektywa uczenia się przez całe życie”. W pracach aktywnie brał udział przedstawiciel ministra pracy i polityki społecznej.

W tym obszarze minister pracy i polityki społecznej ma za zadanie tworzenie i rozwijanie instrumentów sprzyjających uzyskaniu lub podnoszeniu kwalifikacji, w szczególności osób o słabej pozycji na rynku pracy, tj. osób bezrobotnych i poszukujących pracy.

Zgodnie z ustawą o promocji zatrudnienia urzędy pracy w zakresie usług szkoleniowych mają do dyspozycji następujące narzędzia prawne:

- skierowanie na szkolenie do instytucji szkoleniowej, opłacenie kosztów szkolenia i wypłacanie stypendiów uczestnikom szkoleń; w przypadku skierowania na szkolenie w tzw. trybie indywidualnym (ze wskazania bezrobotnego) możliwe jest sfinansowanie kosztów szkolenia do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia;

- udzielenie pożyczki na sfinansowanie kosztów szkolenia – do wysokości 400% przeciętnego wynagrodzenia;

- sfinansowanie kosztów egzaminów oraz kosztów uzyskania licencji – do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia;

- sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia oraz, po nowelizacji, wypłacanie stypendiów uczestnikom tych studiów.

Szkolenie może trwać do 6 miesięcy, a w sytuacjach uzasadnionych programem szkolenia w danym zawodzie nie dłużej niż 12 miesięcy. W przypadkach osób bez kwalifikacji zawodowych szkolenie może trwać do 12 miesięcy, a w sytuacjach uzasadnionych programem szkolenia w danym zawodzie nie dłużej niż 24 miesiące.

Uczestnikowi szkolenia skierowanemu przez urząd pracy przysługuje stypendium szkoleniowe, które wynosi 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych miesięcznie, pod warunkiem że liczba godzin szkolenia wynosi nie mniej niż 150 godzin miesięcznie; w przypadku niższego wymiaru godzin szkolenia wysokość stypendium ustalana jest proporcjonalnie. W przypadku podjęcia zatrudnienia przez uczestnika szkolenia do końca programu szkolenia przysługuje stypendium w wysokości 20% zasiłku.

Bezrobotnemu, któremu urząd pracy sfinansuje studia podyplomowe, przysługuje stypendium w wysokości 20% zasiłku do końca realizacji programu studiów, nawet gdy uczestnik podejmie zatrudnienie w trakcie ich trwania.

Zachętą do szukania i podejmowania zatrudnienia jest zachowanie prawa do stypendium do czasu zakończenia szkolenia lub studiów podyplomowych w przypadku podjęcia zatrudnienia w czasie trwania nauki.

Poza tym urzędy pracy nadal realizują inne programy rynku pracy służące podnoszeniu kwalifikacji zawodowych bezrobotnych, tj.:

- przyznają stypendia, w wysokości 100% zasiłku dla bezrobotnych, na kontynuowanie nauki w szkole średniej dla dorosłych albo w szkole wyższej w trybie niestacjonarnym – dostępne dla bezrobotnych z rodzin ubogich;

- organizują staże u pracodawcy i wypłacają uczestnikom stypendia. Dla młodych bezrobotnych przewidziane są staże trwające do 12 miesięcy, a dla pozostałych grup bezrobotnych – do 6 miesięcy. Uczestnicy stażu otrzymują stypendium w wysokości 120% zasiłku dla bezrobotnych;

- organizują przygotowanie zawodowe dorosłych według programu kształcenia realizowanego głównie u pracodawcy i kończącego się egzaminem sprawdzającym (po formie krótszej trwającej 3–6 miesięcy) lub egzaminem na tytuł zawodowy/czeladniczy (po formie dłuższej trwającej 12–18 miesięcy). Przygotowanie zawodowe dorosłych przeznaczone jest dla osób bezrobotnych oraz osób poszukujących pracy niepozostających w zatrudnieniu. Uczestnicy tej formy aktywizacji otrzymują stypendium w wysokości 120% zasiłku dla bezrobotnych, a pracodawcy zwrot wydatków poniesionych na materiały eksploatacyjne oraz premię za wykształcenie uczestnika (po zdaniu przez niego egzaminu) w wysokości 400 zł za każdy miesiąc programu; ze środków Funduszu Pracy opłacane są także koszty egzaminów.

Urzędy pracy mogą też dodatkowo wspierać osoby korzystające z usług szkoleniowych i innych programów, refundując im koszty przejazdów, wyżywienia i zakwaterowania. Osoby zarejestrowane w powiatowym urzędzie pracy mogą skorzystać z usług doradców zawodowych oraz specjalistycznych badań psychologicznych i lekarskich umożliwiających pozyskanie opinii o przydatności zawodowej do pracy i zawodu albo kierunku szkolenia.

Adresatami wielu z powyższych instrumentów są osoby młode, do 25. roku życia. Ta grupa bezrobotnych najczęściej aktywizowana jest poprzez staż, w 2010 r. było to ponad 187 tys. osób, co stanowi ponad 62% uczestników staży.

Ponadto instytucją rynku pracy wyspecjalizowaną w działaniach na rzecz młodzieży są Ochotnicze Hufce Pracy (OHP), którym powierzono realizację zadań państwa w zakresie zatrudnienia i przeciwdziałania marginalizacji i wykluczeniu społecznemu młodzieży oraz zadań w zakresie jej kształcenia i wychowania.

W zakresie zatrudnienia Ochotnicze Hufce Pracy w roku bieżącym będą kontynuowały realizację projektu systemowego współfinansowanego ze środków europejskich „OHP jako realizator usług rynku pra-

cy”, który zwiększa dostęp młodzieży w wieku 15–25 lat zagrożonej wykluczeniem społecznym do usług z zakresu poradnictwa i informacji zawodowej, pośrednictwa pracy i szkoleń.

Ponadto OHP będą realizowały projekt „Szkolenie – Praktyka – Zatrudnienie – Rozwój – IV edycja”. Głównym celem projektu będzie aktywizacja społeczno-zawodowa młodzieży poprzez jej powrót do systemu edukacyjnego, uzyskanie kwalifikacji zawodowych oraz usamodzielnienie się. Wsparciem w ramach projektu zostanie objęta nieaktywna zawodowo młodzież w wieku 16–24 lata. Uczestniczyć w nim będzie ok. 2750 uczestników. Główne formy wsparcia dla uczestników projektu to: kursy zawodowe, kursy komputerowe, zajęcia wyrównawcze, zajęcia informatyczne, kurs językowy, szkolenia z przedsiębiorczości itp.

Dążąc do wzrostu zatrudnienia, należy promować postawy przedsiębiorcze sprzyjające samozatrudnieniu, szczególnie w okresie dekoniunktury, kiedy o stabilne zatrudnienie szczególnie ciężko. Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przewiduje możliwość uzyskania środków na podjęcie działalności gospodarczej dla osoby bezrobotnej do wysokości 6-krotności przeciętnego wynagrodzenia.

Od 2005 r. liczba bezrobotnych, którzy podejmują działalność gospodarczą w ramach otrzymanych dotacji na podjęcie działalności, z roku na rok systematycznie wzrasta – z 24,9 tys. osób w 2005 r. (0,8% odpływu z bezrobocia) do 63,9 tys. w 2009 r. (2,4% odpływu w tym okresie) i niemal 77 tys. w 2010 r. (2,6% odpływu w tym okresie). Oznacza to, że w ostatnich dwóch latach, szczególnie trudnych dla rynku pracy w wyniku kryzysu, tylko w wyniku istnienia takiej możliwości prawnej powstało ponad 140 tys. nowych miejsc pracy.

Dodatkowo, na mocy przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, ze zm.), osoby podejmujące po raz pierwszy decyzję o prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej przez okres 24 miesięcy wykonywania tej działalności mają możliwość opłacania składek na ubezpieczenia społeczne na preferencyjnych warunkach, tj. od zadeklarowanej przez siebie kwoty, nie niższej jednak niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę. Instrument ten ma istotne znaczenie w przypadku osób niedysponujących wielkim kapitałem, które o swoją pozycję na rynku pracy muszą dopiero walczyć.

Pytanie 3. Jakie zachęty – o których mówił premier Tusk w exposé – stwarza rząd, by młodzi wracali z emigracji, skoro otwarcie rynków pracy w Austrii i Niemczech jest, jak wskazują specjaliści, ratunkiem dla wzrastającej lawinowo liczby bezrobotnych?

W Unii Europejskiej obywatele mogą swobodnie zmieniać miejsce zamieszkania i pracy. Przewiduje się, że otwarcie rynków pracy w Austrii i Niemczech

nie spowoduje jednak masowych wyjazdów Polaków. W ciągu najbliższych trzech lat spodziewany jest wyjazd 100–400 tys. osób. Wyjazdy nie wszystkim grupom zawodowym będą się opłacały. Niemiecki rynek pracy nie będzie mógł raczej liczyć na naszych inżynierów czy informatyków. Od kilku lat niemieckie firmy zachęcają Polaków do pracy w Niemczech, jednakże oferty te nie cieszą się dużą popularnością. Spadek zainteresowania pracą za zachodnią granicą Polacy tłumaczą coraz bardziej zmniejszającą się różnicą w poziomie wynagrodzeń. Spodziewane są natomiast na większą skalę wyjazdy osób z niskimi kwalifikacjami do prac w rolnictwie, usługach opiekuńczych, gastronomii, hotelach.

W naszej opinii otwarcie austriackiego rynku pracy nie spowoduje istotnej zmiany preferencji migracyjnych po stronie obywateli polskich. Z uwagi na sąsiedztwo i potrzeby niemieckiego rynku pracy większość migrantów potraktuje możliwość wyjazdów do Niemiec jako alternatywę dla zatrudnienia w Wielkiej Brytanii, Irlandii czy Holandii. Otwarty austriacki rynek pracy stanie się bardziej atrakcyjny głównie dla państw sąsiadujących, tj. Węgier, Słowacji, Czech i Słowenii.

Działania podejmowane przez rząd mają na celu stworzenie korzystnych warunków zachęcających migrantów do powrotu do kraju. Państwo polskie w odniesieniu do swoich obywateli przebywających poza granicami kieruje się poszanowaniem swobody ich decyzji co do pozostania na emigracji lub powrotu. Poddjęwane są natomiast działania mające na celu zachowanie kontaktów z krajem, a w przypadku rozważania przez nich możliwości powrotu – działania zapewniające dostęp do informacji o perspektywach rozwoju zawodowego, uprawnieniach związanych z powrotem oraz wspomagających działaniach władz lokalnych.

Jesienią 2008 r. zainicjowano kampanię informacyjną „Powroty” w ramach projektu współfinansowanego ze środków EFS, mającą na celu dostarczanie użytecznych informacji migrantom powracającym do kraju. Kampania ta została przedłużona co najmniej do końca 2013 r. Jednym z głównych narzędzi tej kampanii jest kompleksowy serwis informacyjny dla osób rozważających powrót do kraju – www.powroty.gov.pl, gdzie internauci mogą znaleźć informacje, jak można rozwiązać praktyczne i formalne problemy, które mogą wiązać się z ich powrotem do kraju.

Ministerstwo Edukacji Narodowej podjęło działania na rzecz obywateli polskich ułatwiające powrót do polskiego systemu edukacji.

W ramach prowadzonych działań m.in. wydano i podjęto:

— broszurę dla rodziców planujących wyjazd z Polski (lub powrót do kraju) z dziećmi, która zawiera niezbędne informacje dotyczące edukacji dzieci migrujących,

— poradnik dla animatorów szkolnictwa polonijnego, nauczycieli i rodziców za granicą, poradnik

„Z dzieckiem w świat. Rodzice małych dzieci za granicami”,

— realizację projektu „Otwarta Szkoła” (współfinansowanego przez UE w ramach EFS): oferta konsultacji internetowych ze wszystkich przedmiotów nauczania dla uczniów polskich przebywających za granicą, uruchomiono portal www.polska-szkola.pl.

Niezależnie jednak od przedstawionych powyżej inicjatyw należy zaznaczyć, że podstawowymi czynnikami zachęcającymi Polaków do powrotu do kraju są: zwiększenie szans na znalezienie atrakcyjnego miejsca pracy, perspektywy rozwoju kariery zawodowej, poprawa warunków życia w kraju. Spełnienie tych warunków jest uzależnione od poprawy sytuacji na polskim rynku pracy i utrzymania wzrostu gospodarczego. W warunkach wzrostu powstają bowiem nowe miejsca pracy, następuje poprawa warunków pracy i rośnie poziom wynagrodzeń. Rynek pracy staje się bardziej atrakcyjny dla pracowników. Rząd RP, realizując odpowiedzialną politykę rozwoju, której efektem jest utrzymanie dodatniego wzrostu gospodarczego, przyczynia się do tworzenia nowych miejsc pracy oraz szans na rozwój zawodowy w kraju. Warto jednak podkreślić, że wszystkie te czynniki zależą także od zaangażowania pracodawców i partnerów społecznych.

Należy też zauważyć, że poziom migracji powrotnych jest w dużym stopniu zdeterminowany przez samych migrantów. Według GUS 38% migrantów, którzy powrócili w latach 2004–2008, nie planowało zostawać dłużej za granicą i traktowało swoją pracę jako sezonową bądź tymczasową.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła
Grzegorza Tobiszowskiego**

**w sprawie dysproporcji pomiędzy minimum
socjalnym a minimalną emeryturą (22235)**

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22235/11, dotyczące interpelacji posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie dysproporcji pomiędzy minimum socjalnym a minimalną emeryturą, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Dla oceny wysokości najniższej emerytury należy stosować dwie kategorie: minimum egzystencji i minimum socjalne. Minimum egzystencji to normatywny model zaspokajania potrzeb bytowo-konsumpcyjnych na niskim poziomie, wyznaczający najniższy standard życia. Minimum egzystencji uznaje się za dolną granicę obszaru ubóstwa. W 2010 r. minimum

egzystencji dla emeryta wyniosło 447,54 zł i było wyższe o 25,68 zł, niż w roku 2009. Z kolei minimum socjalne to kategoria społeczna opracowana z zastosowaniem metody potrzeb podstawowych, zwanej także koszykową, i wykorzystywana w badaniach nad wykluczeniem społecznym. Zakres i poziom zaspokajanych potrzeb według tego modelu winny zapewniać takie warunki życiowe, by na każdym z etapów rozwoju człowieka umożliwić reprodukcję jego sił życiowych, posiadanie i wychowanie potomstwa oraz utrzymanie więzi społecznych. Zaspokajanie potrzeb na poziomie minimum socjalnego nie oznacza ubóstwa, ale dostateczne warunki bytowania, adekwatne do przeciętnego poziomu życia w kraju.

Koszyk minimum socjalnego określany jest ilościowo, minimalna ilość danych dóbr i usług według norm zużycia, zalecanych przez naukowców, i wartościowo, koszt nabycia danych ilości dóbr i usług. W ten sposób otrzymuje się obraz kosztów utrzymania gospodarstw domowych na poziomie standardu minimum socjalnego. Należy przy tym wskazać, że w przypadku braku towarów tańszych na rynku Główny Urząd Statystyczny notuje towary nieco wyższej jakości i takie częściowo również trafiają do koszyka. W praktyce kategorię minimum socjalnego należy traktować przede wszystkim jako kategorię informacyjną.

Instytut Pracy i Spraw Socjalnych opracował i opublikował dane o poziomie i strukturze zarówno minimum egzystencji, jak i minimum socjalnego w 2010 r.

Te średnioroczne w 2010 r. dane dla gospodarstw emeryckich przedstawiają się następująco.

Wyszczególnienie	Minimum egzystencji		Minimum socjalne	
	1-osobowe	2-osobowe	1-osobowe	2-osobowe
	M+K/2	M+K	M+K/2	M+K
Żywność	166,71	333,43	233,68	467,37
Mieszkanie	220,09	299,31	340,36	487,24
Kultura i rekreacja	0,00	0,00	82,08	109,82
Odzież i obuwie	12,76	25,52	32,06	64,11
Ochrona zdrowia	14,26	25,80	68,99	134,72
Higiena osobista	12,40	24,35	22,64	43,56
Pozostałe wydatki	21,31	35,42	163,71	246,55
Razem	447,54	743,83	943,52	1553,37
na 1 osobę	447,54	371,91	943,52	776,69

Symbole użyte w tablicy oznaczają: M – mężczyzna w wieku pow. 60 lat, K – kobieta w wieku pow. 60 lat, M+K/2 – wydatki na poziomie średniej arytmetycznej dla gospodarstwa męczyzny i kobiety.

Od dnia 1 marca 2011 r. kwota najniższej emerytury wynosi 728,18 zł. Oznacza to, że najniższa emerytura w naszym kraju jest ponad półtora razy wyższa niż minimum egzystencji dla jednoosobowego gospodarstwa emeryckiego (dokładnie 162,7% minimum egzystencji) oraz wynosi ponad trzy czwarte

minimum socjalnego dla tej grupy społecznej (dokładnie 77,2% kwoty minimum socjalnego).

Te proporcje utrzymują się od wielu lat. Nie oznacza to, że poziom najniższych emerytur i rent należy uznać za satysfakcjonujący. Niewątpliwie byłoby lepiej, gdyby najniższe emerytury gwarantowały spójność dóbr i usług na poziomie uznanym przez naukę jako odpowiadający aktualnemu poziomowi rozwoju społeczno-gospodarczego. To jest niewątpliwy cel, do którego wszyscy powinniśmy dążyć.

Równocześnie jednak musimy pamiętać, że najniższa emerytura jest świadczeniem ubezpieczeniowym, którego wysokość jest miarą udziału ubezpieczonego w dochodach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jako świadczenie ubezpieczeniowe jest ona uzależniona od liczby udokumentowanych okresów składkowych i nieskładkowych oraz od wysokości osiąganego wynagrodzenia przyjmowanego do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia. Im bardziej ubezpieczony partycypował w tworzeniu dochodów funduszu, w tym większym stopniu ma on prawo z nich korzystać w postaci emerytury lub renty. Krótki okres pracy, np. występujący w przypadku wcześniejszej emerytury, i niskie wynagrodzenie otrzymywane w czasie aktywności zawodowej oznaczają niskie świadczenie emerytalne bądź rentowe. Zatem co do zasady niskie świadczenie emerytalne jest wynikiem przebiegu życia zawodowego ubezpieczonego, jak również decyzji o momencie jego zakończenia.

Świadczenia emerytalno-rentowe podlegają corocznej waloryzacji od dnia 1 marca, na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.). W bieżącym roku zgodnie z komunikatem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 9 lutego 2011 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2011 r. (M. P. Nr 12, poz. 134), świadczenia emerytalno-rentowe podwyższone zostały wskaźnikiem 103,1%.

W ramach przeprowadzonej waloryzacji wzrosła również kwota najniższej emerytury, co powoduje, jak już wspomniałam, że od 1 marca 2011 r. wynosi ona 728,18 zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że podczas prac zespołu Trójstronnej Komisji ds. ubezpieczeń społecznych podniesiony został problem wysokości najniższych emerytur i rent. Zgodnie z przyjętym stanowiskiem w tym zakresie, członkowie zespołu zadeklarowali kontynuowanie rozmów nad wypracowaniem mechanizmu ustalania wysokości najniższych świadczeń emerytalno-rentowych skorelowanego z systemem waloryzacji emerytur i rent.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów
Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego**

**w sprawie działań podejmowanych
przez generalnego inspektora
kontroli skarbowej w stosunku
do instytucji finansowych, mających na celu
zbadanie prawidłowości regulowania
należnych budżetowi państwa
zobowiązań podatkowych (22236)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację panów posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego, w sprawie działań podejmowanych przez organy skarbowe w stosunku do instytucji finansowych, przekazaną przy piśmie szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 27.04.2011 r., znak DSPA-4810-2471-(1)/1, uprzejmie informuję, iż podległe mi organy w 2010 r. przeprowadziły ponad 90 kontroli wobec banków i instytucji finansowych. W wyniku postępowań ujawniono uszczuplenia podatkowe w kwocie blisko 46 mln zł.

W znacznej części powyższe ustalenia wynikają z wykrycia przez podległe mi organy stosowania przez krajowe instytucje finansowe struktur inwestowania w zagraniczne papiery wartościowe, których jedynym celem było obejście przepisów prawa podatkowego, a tym samym transfer osiągniętych zysków za granicę.

Podmioty gospodarcze, w tym banki, dokładają starań, aby stworzona struktura działalności, zawierane transakcje, przejęcia, finansowanie czy dystrybucja nadwyżek gotówkowych przynosiły oszczędności podatkowe. Prowadzona przez nie strategia optymalizacji podatkowej nie zawsze jest zgodna z obowiązującym prawem podatkowym. Proceder ten jest dostrzegany przez podległe mi organy, które prowadzą czynności mające na celu określenie zaległych budżetowi państwa zobowiązań podatkowych we właściwej wysokości.

Bieżące monitorowanie prawidłowości rozliczeń z budżetem państwa przez duże podmioty, w tym banki i inne instytucje finansowe, w szczególności dokonywane jest przez wyspecjalizowane urzędy skarbowe, które kompleksowo obsługują tzw. dużych podatników.

Jednocześnie organy kontroli skarbowej prowadzą stałe działania analityczne dotyczące wykrywania nadużyć podatkowych stosowanych przez podmioty krajowe, w tym instytucje finansowe dokonujące transakcji międzynarodowych z podmiotami powiązanymi z wykorzystaniem umów o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz ustalające warunki transakcji różniące się od tych, jakie ustaliłyby między sobą podmioty niezależne (ceny transferowe). Oprócz rozpoznania własnego organy kontroli skar-

bowej na bieżąco reagują na napływające sygnały od instytucji i innych podmiotów o stosowaniu przez podatników nieprawidłowych zachowań podatkowych mających na celu uszczuplenie Skarbu Państwa.

W mojej ocenie, sektor instytucji finansowych jest obszarem tak samo narażonym na nieprawidłowości, jak inne duże podmioty, w których udziałowcami są osoby zagraniczne. Wykorzystywanie tzw. tarczy podatkowej występuje również w podmiotach zajmujących się np. leasingiem, farmacją, a także tam, gdzie realizowany jest wysoki obrót z tytułu sprzedaży, a podmiot chce zmniejszyć swoje obciążenia podatkowe.

Należy podkreślić, iż kontrole dużych podmiotów, w tym instytucji finansowych, należą do szczególnie trudnych m.in. z uwagi na złożoność zagadnień podatkowych gwarantowaną przez odrębne przepisy swobodę tworzenia umów, a także wynikającą z członkostwa w Unii Europejskiej, podstawową zasadę swobody przepływu kapitałów.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 82 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej czas kontroli nie może przekroczyć odpowiednio 12, 18, 24 lub 48 dni roboczych w zależności od wielkości przedsiębiorcy. Organ kontrolny, który przeprowadziłby kontrolę z przekroczeniem wskazanego czasu, naruszyłby przepis art. 120 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Wskazane limity znacznie ograniczają możliwości kontroli szczególnie w stosunku do podmiotów działających w znacznym rozmiarze, jakimi są instytucje finansowe. Konieczność zbadania bardzo obszernej dokumentacji księgowej, przeanalizowania umów zawieranych z podmiotami niezależnymi i powiązanymi (krajowymi i zagranicznymi) charakteryzuje się dużą czasochłonnością.

Natomiast charakter nieprawidłowości dotyczący nadużyć podatkowych wynikających z zastosowania zbyt agresywnej, obchodzącej prawo optymalizacji podatkowej nie uprawnia do zastosowania ust 2 art. 82 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej dającego prawo do wyłączenia spod ograniczeń czasu trwania kontroli.

Biorąc powyższe pod uwagę, działania organów kontroli skarbowej podejmowane są w tych przypadkach, gdy wyniki analiz bądź posiadane informacje wskazują na prawdopodobieństwo występowania nieprawidłowości.

Odnosząc się do kwestii kontroli przeprowadzonych przez organy kontroli skarbowej wobec Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, uprzejmie wyjaśniam, iż przedmiotowe postępowania zostały przeprowadzone w ramach kontroli koordynowanej wynikającej z planu kontroli na I półrocze 2009 r. Zakresem przedmiotowym kontroli objęto rozliczenie z budżetem państwa z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za 2008 r. Ostateczne zakończenie wszystkich kontroli prowadzonych

w ramach przedmiotowej kontroli koordynowanej, zgodnie z założeniami programu kontroli koordynowanej, miało nastąpić do dnia 31.12.2009 r. We wszystkich postępowaniach termin ten został dotrzymany.

W związku z powyższym nieuprawnione jest twierdzenie panów posłów o prowadzeniu przez organy kontroli skarbowej na przełomie kilku lat szeregu kontroli koordynowanych wobec tej grupy podmiotów.

Odpowiadając na pytanie dotyczące przyczyny, jaka kierowała organami kontroli skarbowej przy podejmowaniu ww. kontroli koordynowanej, uprzejmie informuję, iż dochody z niezarobkowej działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w części przeznaczanej na cele statutowe były zwolnione z podatku dochodowego do dnia 31.12.2006 r. Przeprowadzona kontrola koordynowana miała na celu zbadanie prawidłowości rozliczeń z budżetem z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych po wygaśnięciu zwolnienia podatkowego, tj. po zmianie sytuacji prawnopodatkowej tej grupy podmiotów.

Należy przy tym zwrócić uwagę, iż wyciąg z zadań urzędów kontroli skarbowej na rok 2009 r., który był dostępny do publicznej wiadomości, zawierał informację, że kontrole w 2009 r. będą skierowane na zwalczanie nieprawidłowości związanych z m.in. unikaniem płacenia podatku dochodowego poprzez przeliczanie dochodów do podmiotów powiązanych. Przedmiotową grupę podmiotów charakteryzują liczne powiązania, także zagraniczne.

Nieuprawniony jest również zarzut zainteresowania organów kontrolnych obszarami pozapodatkowymi, biorąc pod uwagę charakter działalności tej grupy podmiotów. Należy zauważyć, że w świetle przedmiotu działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, jakim jest udzielanie kredytów i zawieranie umów o lokaty pieniężne, działalność ta ma swoje odzwierciedlenie w zapisach ewidencji księgowej i dokumentacji źródłowej. Zatem w celu weryfikacji prawidłowości ustalenia przychodów i kosztów podatkowych spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych konieczne było m.in. ustalenie naliczenia odsetek od przyjętych depozytów (zapłacone przez Skok-i odsetki stanowią koszt podatkowy) oraz odsetek od udzielonych kredytów i pożyczek (odsetki otrzymane przez skok stanowią przychód podatkowy). Czynności te musiały zostać wykonane w oparciu o udostępnione przez stronę informacje wynikające z umów depozytowych i kredytowych. Zgodnie z art. 286 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa kontrolujący, w zakresie wynikającym z upoważnienia, są w szczególności uprawnieni do żądania udostępniania akt, ksiąg i wszelkiego rodzajów dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, a także innych niezbędnych materiałów w zakresie objętym kontrolą. W toku postępowań kontrolnych były kierowane do podatników wezwania do udostępnienia ewidencji i dokumentów wyłącznie związanych z ustaleniem w prawidłowej wy-

sokości zobowiązań podatkowych w podatku dochodowym od osób prawnych za 2008 r.

Nieuzasadnione jest twierdzenie dotyczące utrudnienia przez kontrolujących normalne funkcjonowanie spółdzielczych kas oszczędnościowo-rozliczeniowych, ponieważ czynności kontrolne prowadzone były głównie w siedzibach urzędów kontroli skarbowej w oparciu o przejętą protokolarnie dokumentację w formie elektronicznej, a tylko na pisemną prośbę kontrolowanych czynności te prowadzono w siedzibach podatników.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w wyniku przeprowadzonych postępowań kontrolnych 12 spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych zgodziło się ustaleniami organów kontroli skarbowej i skorzystało z przysługującego im prawa do skorygowania deklaracji, co skutkowało niekwestionowanym dodatkowym przypisem w podatku dochodowym od osób prawnych na łączną kwotę 5 085 959 zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka
i Leonarda Krasulskiego**

**w sprawie osób zatrudnionych
w Ministerstwie Finansów z rekomendacji
Platformy Obywatelskiej, powołanych
do rad nadzorczych publicznych spółek
prawa handlowego (22237)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pana Marka Kuchcińskiego z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22237/11, przy którym przekazana została interpelacja posłów na Sejm RP: pana Zbigniewa Kozaka i pana Leonarda Krasulskiego w sprawie osób zatrudnionych w Ministerstwie Finansów, z rekomendacji Platformy Obywatelskiej powołanych do rad nadzorczych publicznych spółek prawa handlowego przekazuję poniżej odpowiedzi na pytania zawarte w ww. interpelacji.

W odniesieniu do pkt 1 i 3 interpelacji w załączeniu przekazuję:

1) wykaz pracowników Ministerstwa Finansów zasiadających w organach spółek, w których reprezentowany jest Skarb Państwa,

2) wykaz pracowników Ministerstwa Finansów zasiadających w organach podmiotów innych niż spółki z udziałem Skarbu Państwa^{*)}.

W odpowiedzi na pkt 2, 3 i 5 uprzejmie informuję, iż zasady ustalania wynagrodzenia miesięcznego dla członków rad nadzorczych i komisji rewizyjnych regulują przepisy ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.). Zgodnie z art. 8 ww. ustawy maksymalna wysokość wynagrodzenia miesięcznego nie może przekroczyć czterokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

W odniesieniu do podsekretarza stanu zatrudnionych w Ministerstwie Finansów zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 20, poz. 101, z późn. zm.). Zgodnie z art. 4 ust. 2 ww. ustawy osobie zajmującej kierownicze stanowisko państwowe, która pełni również inną funkcję, przysługuje jedno, wybrane przez nią wynagrodzenie przewidziane w przepisach powołanej ustawy bądź w odrębnych przepisach.

Członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych, zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1584, z późn. zm.), obowiązani są do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Oświadczenie to powinno również zawierać dane dotyczące pełnienia funkcji w spółkach lub spółdzielniach, o których mowa w art. 4 ww. ustawy. Za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu majątkowym grozi kara pozbawienia wolności.

Informacje zawarte w oświadczeniu o stanie majątkowym stanowią tajemnicę prawnie chronioną i podlegają ochronie przewidzianej dla informacji niejawnych o klauzuli tajności, „zastrzeżone”, określonej w przepisach o ochronie informacji niejawnych, chyba że osoba, która złożyła oświadczenie, wyraziła pisemną zgodę na ich ujawnienie.

W odniesieniu do pkt 4 i 5 uprzejmie wyjaśniam, iż kwestie dotyczące podejmowania dodatkowego zatrudnienia oraz innych zajęć zarobkowych przez członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych w Ministerstwie Finansów regulują przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.) oraz zarządzenie nr 11/BDG/2009 dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów z dnia 13 marca 2009 r. w sprawie dodatkowego zatrudnienia oraz zajęcia zarobkowego podejmowanego przez członka korpusu służby cywilnej zatrudnionego w Ministerstwie Finansów.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Przedmiotu dodatkowego zatrudnienia i zajęć zarobkowych nie mogą w szczególności stanowić działania, które stoją w sprzeczności z przepisami prawa lub obowiązkami członka korpusu służby cywilnej, podważają zaufanie do służby publicznej, budzą podejrzenia o związek między interesem publicznym a prywatnym, czy mają negatywny wpływ na wykonywanie obowiązków pracowniczych.

Stosownie do ww. zarządzenia dodatkowe zatrudnienie lub zajęcie zarobkowe może być wykonywane wyłącznie w czasie wolnym od pracy w ministerstwie, z zastrzeżeniem innych przepisów oraz umów i porozumień, których stroną jest minister finansów lub dyrektor generalny.

Jednocześnie, zgodnie z § 9 zarządzenia, powołanie lub oddelegowanie członka korpusu służby cywilnej przez ministra finansów m.in. do rad nadzorczych jest równoznaczne z udzieleniem zgody przez dyrektora generalnego na podjęcie dodatkowego zatrudnienia lub zajęcia zarobkowego.

Dyrektor generalny może w każdym czasie cofnąć udzieloną zgodę, w szczególności w związku z ujawnieniem okoliczności faktycznych, które nie były znane przed jej wydaniem. Uzyskanie zgody dyrektora generalnego nie zwalnia członka korpusu służby cywilnej z odpowiedzialności za charakter podjętego dodatkowego zatrudnienia lub zajęcia zarobkowego.

Jednocześnie pragnę dodać, iż wszyscy wymienieni w wykazie członkowie korpusu służby cywilnej są długoletnimi pracownikami Ministerstwa Finansów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła Jarosława Żaczka**

**w sprawie nieotrzymania
przez prywatne uczelnie wyższe
dodatkowych środków na studia stacjonarne
(22239)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, nr SPS-023-22239/11, z dnia 21 kwietnia 2011 r., przy którym przekazana została interpelacja pana Jarosława Żaczka, posła na Sejm RP, w sprawie nieotrzymania przez prywatne uczelnie dodatkowych środków na studia stacjonarne, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Postanowienia zawarte w art. 70 ust. 2 i 3 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78,

poz. 483, z późn. zm.) oraz w konsekwencji w art. 94 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) różnicują dostęp do środków publicznych w odniesieniu do uczelni publicznych oraz uczelni niepublicznych. Finansowanie zadań, o których mowa w art. 94 ust. 1 ww. ustawy, ma charakter obligatoryjny w odniesieniu do uczelni publicznych. Natomiast w uczelniach niepublicznych dotowanie niektórych z tych zadań, a także pokrycie części opłat wnoszonych przez studentów i doktorantów na studiach stacjonarnych (art. 94 ust. 5 pkt 1) ma charakter fakultatywny. Obecnie wyjątek stanowi finansowanie zadań związanych z bezzwrotną pomocą materialną dla studentów i doktorantów, które ma charakter obligatoryjny (art. 94 ust. 1 pkt 7 i ust. 4 ustawy) zarówno w uczelniach publicznych, jak i w niepublicznych w zakresie i na zasadach określonych ustawą. W budżecie ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego na 2011 r. w zakresie dotacji podmiotowej na pomoc materialną dla studentów i doktorantów zaplanowano kwotę 1 114 526 tys. zł, natomiast na rzecz uczelni niepublicznych kwotę 338 798 tys. zł.

Wskazane postanowienia ustawowe wprowadzające możliwość fakultatywnego finansowania budżetowego uczelni niepublicznych weszły w życie z dniem 1 stycznia 2007 r. Należy zauważyć, iż poziom finansowania szkolnictwa wyższego z budżetu państwa ustalony w ustawach budżetowych w ostatnich latach nie zapewniał środków finansowych na dalsze rozszerzenie zakresu dotowania uczelni niepublicznych. Dotyczy to zwłaszcza oczekiwania uczelni niepublicznych zakładających powszechne pokrywanie z budżetu państwa części opłat wnoszonych przez studentów tych uczelni na studiach stacjonarnych.

W ramach budżetów rocznych szkolnictwa wyższego w latach 2007–2011 nie ujęto dodatkowych środków, które mogłyby zostać przeznaczone na rozszerzenie dotowania uczelni niepublicznych. Powyższe uwarunkowania stały się zasadniczym powodem wstrzymującym prace legislacyjne dotyczące wydania przez ministra nauki i szkolnictwa wyższego rozporządzenia na podstawie upoważnienia zawartego w art. 95 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż od dawna w środowisku akademickim prowadzona jest debata nad rozszerzeniem finansowania uczelni niepublicznych z budżetu państwa. Po wypracowaniu wspólnego stanowiska w tej kwestii będzie możliwe przygotowanie rozporządzenia wykonującego wskazane wyżej upoważnienie ustawowe. W tym celu MNiSW prowadzi systematyczne konsultacje z przedstawicielami środowiska akademickiego. Jak dotąd nie uzyskano jednolitego stanowiska co do modelu finansowania ze strony przedstawicieli uczelni publicznych i niepublicznych.

Warto jednak zauważyć, iż uczelnie niepubliczne – na analogicznych zasadach, jak uczelnie publiczne – mogą ubiegać się o środki finansowe na naukę, w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia

30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615, z późn. zm.), w tym o dotację na działalność statutową. W roku 2011 dotację na działalność statutową obejmującą utrzymanie potencjału badawczego i działalność polegającą na prowadzeniu badań naukowych lub prac rozwojowych oraz zadań z nim związanych służących rozwojowi młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich, finansowanych w wewnętrznym trybie konkursowym otrzymało 56 jednostek organizacyjnych uczelni niepublicznych na łączną kwotę 8 324,5 tys. zł.

Ponadto uczelnie niepubliczne otrzymały również środki finansowe w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” – ponad 626,9 mln zł. Priorytet IV PO KL koncentruje się na podwyższaniu jakości funkcjonowania instytucji szkolnictwa wyższego zarówno poprzez stworzenie korzystnych warunków systemowo-organizacyjnych dla efektywnego zarządzania szkolnictwem wyższym, jak też poprzez wywoływanie impulsów rozwojowych wpływających na dostępność i rozwój tych kierunków kształcenia, których znaczenie dla gospodarki opartej na wiedzy jest największe.

W ramach reformy szkolnictwa wyższego wprowadzonej ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455) przyjęto nowe rozwiązania dotyczące m.in. uczelni niepublicznych.

Od 1 stycznia 2012 r. na podstawie art. 94 ust. 4a znowelizowanej ustawy uczelnie niepubliczne będą otrzymywały dotację podmiotową na zadania związane ze stwarzaniem studentom i doktorantom będącym osobami niepełnosprawnymi warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia – na analogicznych zasadach, jak uczelnie publiczne.

Na podstawie znowelizowanej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w budżecie państwa została określona dotacja podmiotowa na dofinansowanie zadań projakościowych (art. 94b ustawy).

Z powyższej dotacji od 1 stycznia 2012 r. będą finansowane zadania związane z kształceniem uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich prowadzonych tylko w uczelniach niepublicznych, co stanowi nowość w systemie szkolnictwa wyższego (art. 94 ust. 1 pkt 4 ustawy).

Ponadto dotacja ta przeznaczona będzie – zarówno w uczelniach publicznych, jak i niepublicznych – na:

1) dofinansowanie jednostek organizacyjnych, które uzyskają status krajowych naukowych ośrodków wiodących (KNOW),

2) dofinansowanie podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni posiadających ocenę wyróżniającą na podstawie opinii Polskiej Komisji Akredytacyjnej,

3) dofinansowanie w zakresie wdrażania systemów poprawy jakości kształcenia oraz krajowych ram kwalifikacji,

4) finansowanie zwiększenia wysokości stypendiów doktoranckich dla 30% najlepszych doktorantów.

Intencją wprowadzenia mechanizmu wyłaniania KNOW jest stymulowanie przez państwo dynamicznego rozwoju jednostek naukowych o najwyższej jakości i potencjale, tak by miały one możliwość prowadzenia badań na najwyższym poziomie oraz pozyskiwania najlepszych studentów i doktorantów. KNOW-y będą wyłaniane w drodze konkursu przeprowadzanego w dziedzinowo określonych obszarach wiedzy i kształcenia. Liczba KNOW funkcjonujących w jednym obszarze wiedzy nie będzie większa niż trzy, w celu zapewnienia niezbędnej selektywności procesu ich wyłaniania oraz koncentracji środków publicznych pozwalającej osiągnąć efekty o znaczącej skali.

Dofinansowanie KNOW z dotacji podmiotowej na dofinansowanie zadań projakościowych trwać będzie 5 lat, z możliwością przedłużenia o kolejne 5 lat.

Dostrzegając konieczność wzmocnienia powiązań uczelni – zarówno publicznych, jak i niepublicznych – z otoczeniem społeczno-gospodarczym pragnę wskazać, iż rozwiązania przyjęte w znowelizowanej ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym łączą szkolnictwo wyższe i gospodarkę. Przewidziany jest udział pracodawców w organach doradczych MNiSW, co ułatwi odczytywanie wzajemnych oczekiwań i potrzeb. Pracodawcy będą uczestniczyli również w tworzeniu i ewaluacji dziedzinowych efektów kształcenia wprowadzonych wraz z krajowymi ramami kwalifikacji. Większy udział pracodawców przy ewaluacji procesu dydaktycznego podniesie rynkową wartość wiedzy oraz umiejętności zdobywanych w trakcie studiów.

Powyzsza regulacja zakłada większe niż dotychczas zaangażowanie praktyków w realizację procesu dydaktycznego oraz organizację kształcenia na zamówienie pracodawcy. Udział praktyków pozwoli studentom na zdobywanie praktycznych umiejętności, dzięki którym podniosą swoją wartość po wejściu na rynek. Zatrudniający polskich absolwentów przedsiębiorcy staną się – ze względu na umiejętności zatrudnianych absolwentów – bardziej konkurencyjni na rynkach międzynarodowych.

Jednocześnie na podstawie nowego art. 86c znowelizowanej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym uczelnie zostały zobowiązane do uchwalenia regulaminu zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz prawami własności przemysłowej oraz zasad komercjalizacji wyników badań naukowych i prac rozwojowych.

Do istniejących rozwiązań dodano ponadto możliwość tworzenia przez uczelnie publiczne i niepubliczne spółek z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółek akcyjnych, do których zadań będzie należało w szczególności obejmowanie udziałów w spółkach kapitałowych lub tworzenie spółek kapitałowych,

które powstają w celu wdrożenia wyników badań naukowych lub prac rozwojowych prowadzonych w uczelni.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Żaczka**

**w sprawie raportu NIK dotyczącego
wyczerpania złóż węgla w Polsce (22240)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Jarosława Żaczka, przekazaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22240/11, w sprawie raportu Najwyższej Izby Kontroli dotyczącego wyczerpania złóż węgla w Polsce, uprzejmie informuję, co następuje.

Wydobywanie kopalin ze złóż jest uregulowane w polskim prawie ustawą o swobodzie działalności gospodarczej oraz ustawą Prawo geologiczne i górnicze. Pierwsza z wymienionych ustaw określa poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż jako działalność gospodarczą, wykonywaną w celach zarobkowych w sposób zorganizowany i ciągły. Ustawa ta określa także, że wykonywanie tego typu działalności wymaga uzyskania koncesji. Druga ze wspomnianych ustaw określa m.in. warunki i tryb uzyskania koncesji, a także okoliczności, w których organ koncesyjny może odmówić wydania koncesji oraz ograniczyć lub cofnąć wydaną wcześniej koncesję.

Zgodnie z przepisami obowiązującej ustawy Prawo geologiczne i górnicze stopień wykorzystania złoża określany jest w projekcie zagospodarowania złoża, opiniowanym przez właściwe organy nadzoru górniczego i przedstawianym ministrowi właściwemu do spraw środowiska w postępowaniu koncesyjnym jako integralna część wniosku o udzielenie koncesji. Minister właściwy do spraw środowiska, analizując wniosek o udzielenie koncesji na eksploatację, bierze pod uwagę także informacje o planowanym stopniu wykorzystania złoża, a w koncesji określa zasoby złoża, kopaliny możliwe do wydobycia, a także minimalny stopień ich wykorzystania.

Minister może odmówić udzielenia koncesji, jeżeli zamierzona działalność narusza wymagania ochrony środowiska, w tym związane z racjonalną gospodarką złożami kopalin. W razie gdy przedsiębiorca narusza przepisy ustawy, m.in. w zakresie racjonalnej gospodarki zasobami złóż kopalin, lub nie wypeł-

nia warunków koncesji, organ koncesyjny wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszeń. Jeżeli przedsiębiorca mimo wezwania nadal narusza przepisy ustawy lub nie wypełnia warunków koncesji, organ koncesyjny może cofnąć koncesję albo ograniczyć jej zakres bez odszkodowania.

Jak wynika z powyższego, w Polsce funkcjonują instytucje odpowiedzialne za ochronę zasobów mineralnych oraz kontrolujące przebieg eksploatacji pod kątem zgodności z warunkami udzielonej koncesji.

System ścianowy jest powszechnie stosowanym na świecie sposobem podziemnej eksploatacji pokładowych złóż węgla kamiennego, umożliwiającym efektywne i bezpieczne wydobycie. Ze względu na niekorzystny stosunek kosztów finansowych, organizacyjnych i technicznych do przychodów możliwych do uzyskania z eksploatacji resztek, stosowanie w warunkach polskich zagłębi węglowych innych systemów eksploatacji do tego rodzaju wydobycia może być nierentowne.

Należy mieć na uwadze, że działalność górnicza jest uzależniona przede wszystkim od panujących w złożu warunków geologicznych, do których należy dobrać najbardziej odpowiednią technologię wydobycia, zapewniającą możliwie największe bezpieczeństwo załogi. Każdy rodzaj eksploatacji, nie tylko podziemna, ale również otworowa i odkrywkowa, wywiera wpływ na środowisko, a wydobywanie kopalin stałych bardzo często stwarza zagrożenie odkształceniem powierzchni i uszkodzeniem infrastruktury powierzchniowej. Prowadzenie eksploatacji jest więc kompromisem pomiędzy stałymi warunkami brzegowymi: zapewnieniem bezpieczeństwa pracy załogi i ruchu zakładu górniczego, rentowności przedsięwzięcia oraz zminimalizowaniem wpływu na środowisko i zabezpieczeniem powierzchni przed szkodami. Stopień wykorzystania zasobów zdeterminowany jest więc niejednokrotnie czynnikami zewnętrznymi.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo geologiczne i górnicze, corocznie określa się zmiany w zasobach kopalin, w tym także węgla kamiennego. Z roku na rok występują ubytki zasobów operatywnych, zarówno w wyniku szczypania zasobów podczas eksploatacji, jak również przekwalifikowań (tj. przeniesienia części zasobów do innych grup klasyfikacyjnych) oraz skreśleń z ewidencji. Sytuację powyższą dobrze ilustruje odniesienie stanu zasobów w 2006 r. do 2005 r. I tak stan zasobów operatywnych na 31 grudnia 2005 r. wynosił 3829 mln t, natomiast na dzień 31 grudnia 2006 r. wynosił 3702,4 mln t, różnica stanowiąca 126,6 mln t to ubytek w zasobach operatywnych związany nie tylko z eksploatacją (wydobycie w roku 2006 wyniosło 94,4 mln t), ale także z przekwalifikowaniami i skreśleniami z ewidencji. Zmniejszenie stanu zasobów poprzez ich przeklasyfikowanie jest działaniem formalnym, a kryterium ich przeklasyfikowania jest brak obecnie ekonomicznego uzasadnienia lub technicznych możliwości dla ich eksploatacji, co nie przekreśla możliwości, aby w przy-

padku zmiany tych warunków w przyszłości były one eksploatowane.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Gospodarki kładzie szczególny nacisk na prowadzenie inwestycji mające na celu udostępnienie nowych zasobów. W 2010 r. na dofinansowanie do inwestycji początkowych w górnictwie węgla kamiennego, zgodnie z obowiązującymi do końca 2010 r. przepisami unijnymi, przekazano z budżetu państwa 400 mln zł. Wielkość nakładów inwestycyjnych w spółkach węglowych w latach 2008–2010 kształtuje się średnio na poziomie ponad 2 mld zł rocznie. Minister gospodarki sprawujący funkcję organu właścicielskiego największych spółek węglowych prowadzi politykę dywidendową w taki sposób, aby umożliwić spółkom przeznaczenie możliwie największych środków na inwestycje.

Należy pamiętać, że inwestycje tego typu są przedsięwzięciami wieloletnimi, w związku z tym ich efekty, polegające na zwiększeniu dostępu do zasobów, należy oceniać również w perspektywie terminu ich ukończenia i uzyskania pełnych możliwości produkcyjnych.

Najwyższa Izba Kontroli we wspomnianej przez pana posła „Informacji o wynikach kontroli bezpieczeństwa zaopatrzenia Polski w węgiel kamienny (ze złóż krajowych)” pozytywnie oceniła te działania.

Odnosząc się bezpośrednio do pytań pana posła, uprzejmie informuję.

1. Jak wynika z przedstawionych powyżej informacji, prowadzenie eksploatacji węgla kamiennego nie należy do wyłącznej decyzji spółek węglowych, ale poprzedzone jest decyzjami organu koncesyjnego oraz kontrolowane przez służby nadzoru górniczego. Udzielenie przez ministra środowiska zgody na zastosowanie tzw. niszczącej podbudowy następuje sporadycznie, w wyjątkowych sytuacjach i ma charakter jednostkowy. Bezpieczeństwo energetyczne Polski nie zostało z tego powodu w żaden sposób zagrożone.

2. i 3. W mojej opinii zasoby surowców energetycznych Polski są chronione należycie i w wystarczającym stopniu. W uzupełnieniu prowadzonych dotychczas działań, ustosunkowując się do wniosków pokontrolnych NIK, odpowiedzialny za gospodarke zasobami naturalnymi minister środowiska zapewnił, że we współpracy z Komisją Zasobów Kopaliny oraz Komitetem Zrównoważonej Gospodarki Surowcami Mineralnymi Polskiej Akademii Nauk zostaną wypracowane odpowiednie przepisy i zasady dotyczące sposobu i zakresu ochrony zasobów złóż. Zostanie zwiększona wnikliwość i wymagania w stosunku do przedsiębiorców przy ocenie dokumentacji geologicznych i projektów zagospodarowania złóż w zakresie ochrony środowiska, ochrony złoża i rekultywacji. Minister środowiska rozważy również wprowadzenie ewentualnych zmian w zakresie wymagań dotyczących zasad, sposobu i zakresu ochrony zasobów do rozporządzeń ministra środowiska: w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać do-

kumentacje geologiczne złóż kopaliny oraz w sprawie szczegółowych wymagań, jakimi powinny odpowiadać projekty zagospodarowania złóż.

4. Przepisy dotyczące ochrony zasobów obowiązują jednakowo wszystkich przedsiębiorców górniczych. Również organy nadzoru górniczego prowadzą czynności kontrolne we wszystkich podmiotach prowadzących wydobycie kopaliny. Dla obowiązywania i egzekwowania przepisów prawa nie ma znaczenia, czy właścicielem spółek prowadzących działalność górniczą jest Skarb Państwa, czy też inne osoby prawne lub fizyczne.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Żaczka**

**w sprawie zwiększenia wynagrodzenia
pielęgniarek i położnych oraz ograniczenia
dostępu do świadczeń realizowanych przez
pielęgniarki opieki długoterminowej (22241)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Żaczka w sprawie zwiększenia wynagrodzenia pielęgniarek i położnych i ograniczenia dostępu do świadczeń realizowanych przez pielęgniarki opieki długoterminowej, przekazaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia br., znak: SPS-023-22241/11, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Zgodnie z ustawą z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) odpowiedzialność za zarządzanie zakładem opieki zdrowotnej ponosi kierownik zakładu. Oznacza to, że kierownik danego zakładu podejmuje decyzje związane z zatrudnianiem na danych stanowiskach pracy osób posiadających wymagane przepisami kwalifikacje, ich wynagradzaniem, a także odpowiada za zapewnienie ciągłości niezbędnej opieki nad pacjentami.

Kształtowanie polityki wynagrodzeń spoczywa również na organie założycielskim konkretnego zakładu opieki zdrowotnej.

Mając na uwadze powyższe, minister zdrowia nie jest władny do ingerowania w kwestie kształtowania poziomu wynagrodzeń w zakładach opieki zdrowotnej, w tym również w zakresie określania minimalnego wynagrodzenia dla grupy zawodowej pielęgniarek i położnych.

Odnosząc się do postulatów pielęgniarek i położnych dotyczących długoterminowej opieki pielęgniarskiej,

informuje, że przyjęte od dnia 1 stycznia 2011 r. zasady sprawozdawania świadczeń zrealizowanych w zakresie pielęgniarstwa długoterminowego zostały opracowane z uwagi na obowiązek sprawowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia nadzoru nad realizacją przepisów zawartych w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej (Dz. U. Nr 140, poz. 1147, z późn. zm.), dotyczących częstotliwości udzielania świadczeń. Świadczeniodawca podpisujący umowę z NFZ zobowiązany jest do przekazywania oddziałowi wojewódzkiemu funduszu danych o każdym świadczeniu zrealizowanym w ramach danego zakresu. NFZ jako podmiot zobowiązany do finansowania świadczeń ze środków publicznych ma obowiązek weryfikowania jego sprawozdań i rozliczeń. Schemat sprawozdawania świadczeń określony przez fundusz dostosowany jest do struktur weryfikacyjnych systemu informatycznego i nie odbiega od nakazanego przepisami prawa zakresu niezbędnych informacji gromadzonych przez świadczeniodawców, szczegółowego sposobu rejestrowania tych informacji oraz ich przekazywania podmiotom zobowiązanym do finansowania świadczeń ze środków publicznych.

Odnośnie do liczby świadczeniodawców objętych opieką przez pielęgniarkę zatrudnioną na całym etacie, przebywających pod jednym adresem zamieszkania oraz w sprawie podwyższenia wskaźnika za osobodzień z 0,4 na 0,5 pragnę przypomnieć, że wskaźnik 0,4 został przyjęty w związku z nieuwzględnieniem w rozporządzeniu zmieniającym w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej liczby pacjentów objętych opieką przez 1 pielęgniarkę, którą proponował NFZ, tj. 15 chorych. Wobec powyższego współczynnik został wyliczony w proporcji do zmniejszenia liczby pacjentów z 15 na 12 przebywających pod tym samym adresem zamieszkania. Ze względu na ograniczoną pulę środków finansowych przeznaczonych na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w różnych rodzajach, jak również konieczność realizacji przez NFZ działań ustawowych, a w szczególności prowadzenie racjonalnej gospodarki finansowej oraz efektywne i bezpieczne zarządzanie środkami funduszu, obecnie nie jest możliwe zrealizowanie postulatu zwiększenia wskaźnika 0,4 na 0,5.

W zakresie opieki długoterminowej w domach pomocy społecznej Ministerstwo Zdrowia, we współpracy z Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej, podjęło działania mające na celu ustalenie rzeczywistej liczby pensjonariuszy domów pomocy społecznej wymagających udzielania świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych realizowanych w ramach opieki długoterminowej oraz ustalenie, w jakim stopniu są zabezpieczone świadczenia opieki zdrowotnej udzielane przez lekarza i pielęgniarkę podstawowej opieki zdrowotnej. Z danych przekazanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia wynika, że w miesiącu lutym 2011 r.

objętych pielęgniarstwą opieką długoterminową domową było 36 895 pacjentów (według stanu na dzień 30 marca 2011 r.). Z ogólnej liczby 36 895 pacjentów objętych opieką 29 671 stanowili pacjenci przebywający pod różnymi adresami, a 7224 – pacjenci przebywający pod jednym adresem zamieszkania. Pozyskane dane od ministra pracy i polityki społecznej w połączeniu z danymi uzyskanymi z Narodowego Funduszu Zdrowia będą stanowiły punkt wyjścia do dalszej dyskusji merytorycznej.

Minister zdrowia, dostrzegając konieczność poprawy opieki nad osobami niesamodzielnymi, powołał, zarządzeniem z dnia 14 lipca 2010 r., Zespół do spraw opieki długoterminowej (Dz. Urz. MZ z 2010 r. Nr 9, poz. 61). Zespół zrzesza ekspertów z dziedziny pielęgniarstwa przewlekle chorych, geriatry, gerontologii oraz zdrowia publicznego. Zadaniem zespołu jest m.in. opracowanie standardów w opiece długoterminowej oraz wypracowanie innych rozwiązań zmierzających do poprawy jakości udzielanych świadczeń zarówno w odniesieniu do pacjenta przebywającego w domu, jak i w domu pomocy społecznej.

Od 2008 r. problemy osób przewlekle chorych są przedmiotem zainteresowania Zespołu zadaniowego ds. przygotowania projektu ustawy o ubezpieczeniu od ryzyka niesamodzielnności, powołanego przy Klubie Senatorów Platformy Obywatelskiej. Zgodnie z przyjętym harmonogramem prac zespołu przygotowano raport otwarcia, tzw. zieloną księgę o stanie opieki nad osobami niesamodzielnymi w Polsce wraz z wnioskami i rekomendacjami. Informacje zawarte w zielonej księdze będą stanowiły punkt wyjścia do szerokiej dyskusji zarówno politycznej, jak i publicznej nad przyszłością opieki długoterminowej w Polsce. Aktualnie zespół pracuje nad wypracowaniem projektu założeń do ustawy o pomocy osobom niesamodzielnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Nowak**

**w sprawie prawidłowości realizacji projektów
w ramach regionalnych programów
operacyjnych (22242)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Marii Nowak przekazane pismem z dnia 21 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-023-22242/11),

w sprawie prawidłowości realizacji projektów w ramach regionalnych programów operacyjnych (RPO), uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że w perspektywie finansowej 2007–2013 minister rozwoju regionalnego pełni funkcję instytucji koordynującej RPO (IK RPO). Zgodnie z art. 60 rozporządzenia Rady 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 za prawidłowe i efektywne zarządzanie programem operacyjnym odpowiada instytucja zarządzająca (IZ). W przypadku RPO funkcję IZ pełnią poszczególne zarządy województw. Do kompetencji IZ należy m.in. przygotowanie procedur dotyczących naborów wniosków o dofinansowanie, dokonanie ich oceny, jak również wybór projektów do dofinansowania.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że minister rozwoju regionalnego w ramach posiadanych kompetencji dokłada wszelkich starań w celu uproszczenia procedur związanych z realizacją inwestycji finansowanych ze środków UE. Biorąc pod uwagę specyfikę systemu wdrażania RPO, MRR proponowało wprowadzenie uproszczeń mających na celu usprawnienie systemu organizowania konkursów, w tym: uproszczenie dokumentacji aplikacyjnej, skrócenie do minimum listy załączników, przesunięcie obowiązku składania części z nich na etap podpisywania umowy o dofinansowanie, stosowanie jasnych, wynikających wprost z przepisów prawa oraz postanowień programu operacyjnego zasad oceny projektów, właściwego informowania wnioskodawców w zakresie stawianych im wymagań. Jednakże należy wskazać, że wdrożenie powyższych postulatów zależy od decyzji właściwej IZ RPO, która jest odpowiedzialna za prawidłowe zarządzanie programem.

Natomiast w przypadku kwestii związanych z realizacją projektów indywidualnych w poszczególnych RPO, uprzejmie informuję, iż szczegółowe zadania IZ w ramach koordynacji i monitorowania przygotowania projektów indywidualnych zostały określone w wydanych przez MRR wytycznych w zakresie jednolitego systemu zarządzania i monitorowania projektów indywidualnych (zwanym dalej wytycznymi). Zgodnie z pkt 70 ppkt 3 wytycznych, do powyższych zadań IZ należy w szczególności monitorowanie na bieżąco stanu przygotowania projektów indywidualnych, a także analiza ryzyka związanego z procesem przygotowania projektów, w tym:

- 1) weryfikowanie informacji przedstawianych przez beneficjenta,
- 2) dokonywanie monitorowania przygotowania projektu na miejscu.

Na podstawie tak prowadzonego monitoringu, w przypadku stwierdzenia zastrzeżeń odnośnie do możliwości terminowego i prawidłowego przygotowania projektu do realizacji, IZ RPO podejmują decyzję odnośnie do ewentualnego usunięcia projektu z listy

lub też objęcia go wsparciem, które może nastąpić w formie:

- komponentów pomocy technicznej w ramach programów operacyjnych, na mocy decyzji właściwej IZ,
- usług doradczych dla beneficjentów finansowanych ze środków Programu Operacyjnego „Pomoc techniczna” (w formule project pipeline),
- pomocy doradczej ekspertów inicjatywy JASPERS.

Informuję przy tym, iż za koordynację udzielania doradztwa w formule project pipeline, w tym przeprowadzanie postępowań o udzielenie zamówienia publicznego w celu wyboru ostatecznego wykonawcy wsparcia, odpowiada IK RPO, tj. MRR. Do chwili obecnej IK RPO przeprowadziła 30 ww. postępowań, w ramach których doradztwem zostały objęte ogółem 72 dokumenty opracowane dla 51 projektów indywidualnych zgłoszonych do IK RPO przez IZ RPO.

Ponadto informuję, iż w odpowiedzi na stwierdzone przez NIK zastrzeżenia, zgodnie z posiadanymi kompetencjami oraz mając na względzie konieczność zapewnienia prawidłowości i efektywności systemu monitorowania projektów indywidualnych, w styczniu br. MRR rekomendował IZ RPO prowadzenie szczegółowej weryfikacji oraz analizy informacji przekazywanych przez beneficjentów odnośnie do stanu przygotowania projektów indywidualnych do realizacji, jak również objęcie wszystkich projektów indywidualnych wizytacjami monitorującymi. Ponadto zaproponowano szersze korzystanie z zapisów preumów odnoszących się do udziału przedstawicieli IZ RPO, jako obserwatorów, w prowadzonych w ramach projektów indywidualnych postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego.

Zwracam również uwagę, iż zgodnie z pkt 70 ppkt 9 wytycznych IZ RPO w trybie miesięcznym przekazu do IK RPO raporty z monitorowania stanu przygotowania projektów indywidualnych do realizacji. Mając na uwadze zidentyfikowane przez NIK uwagi niektórych IZ RPO o charakterze interpretacyjnym dotyczące sposobu wypełniania ww. raportów w celu zapewnienia poprawności przekazywanych danych oraz wyeliminowania ryzyka wystąpienia tego typu wątpliwości IK RPO opracowała instrukcję wypełniania przedmiotowych raportów, której ostateczna wersja, po uprzednim skonsultowaniu z IZ RPO, została przekazana do stosowania w lutym 2011 r.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że w celu zapewnienia prawidłowego wykorzystania środków UE został stworzony trójstopniowy system kontroli:

Pierwszy poziom kontroli zapewnia instytucja zarządzająca, która zgodnie z wytycznymi w zakresie procesu kontroli w ramach obowiązków instytucji zarządzającej programem operacyjnym przeprowadza weryfikację wydatków. Weryfikacja wydatków to kontrola, która przybiera następujące formy:

- 1) weryfikacji wniosku o płatność – obowiązkowa,
- 2) kontroli projektu na miejscu – może być prowadzona na próbie projektów,

3) kontroli na zakończenie realizacji projektu – obowiązkowa, przeprowadzana jest po złożeniu przez beneficjenta wniosku o płatność końcową, przed akceptacją tego wniosku i ostatecznym rozliczeniem. Polega ona na sprawdzeniu na poziomie instytucji przeprowadzającej kontrolę kompletności i zgodności z przepisami oraz właściwymi procedurami dokumentacji związanej z realizacją projektu, niezbędnej do zapewnienia właściwej ścieżki audytu, ze szczególnym uwzględnieniem dokumentów potwierdzających prawidłowość poniesionych wydatków.

Warto także podkreślić, iż w okresie programowania 2007–2013 instytucja certyfikująca lub instytucja pośrednicząca w certyfikacji, w przypadku regionalnych programów operacyjnych są to właściwe urzędy wojewódzkie, mogą również przeprowadzać kontrole. Instytucje pośredniczące w certyfikacji realizują swoje zadania na podstawie porozumień zawartych pomiędzy ministrem rozwoju regionalnego a wojewodami.

Drugi poziom kontroli stanowi audyt systemów i operacji prowadzony przez instytucję audytową – właściwy urząd kontroli skarbowej. Audyt prowadzony jest przez organ kontroli, który nie uczestniczy w systemie wdrażania programów operacyjnych i jest funkcjonalnie niezależny od instytucji zarządzających, pośredniczących oraz wdrażających.

Trzeci poziom stanowią kontrole wykonywane przez upoważnione instytucje Unii Europejskiej oraz instytucje krajowe nieuczestniczące bezpośrednio we wdrażaniu funduszy strukturalnych. Instytucjami unijnymi, które mogą przeprowadzać kontrolę projektów współfinansowanych przez fundusze strukturalne, są: Komisja Europejska, Europejskich Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz Europejskich Trybunał Obrachunkowy. Natomiast podmiotami krajowymi uprawnionymi do kontroli są prezes Urzędu Zamówień Publicznych, Najwyższa Izba Kontroli oraz regionalne izby obrachunkowe.

Mając na uwadze powyższe, w opinii MRR system realizacji i kontroli projektów w ramach RPO funkcjonuje w sposób odpowiedni w celu zapewnienia prawidłowości wykorzystania środków UE.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Iwona Wendel

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Nowak**

**w sprawie programu terapeutycznego leczenia
wirusowego zapalenia wątroby typu B (22243)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Marii Nowak z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22243/11) w przedmiocie programu terapeutycznego leczenia przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Dzięki staraniom pani minister Ewy Kopacz oraz konsultanta krajowego w dziedzinie chorób zakaźnych pana prof. Andrzeja Horbana opracowano i wdrożono nowy program leczenia przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby typu B i C. Program ten wszedł w życie 1 kwietnia 2011 r.

Poprawia on w istotny sposób dotychczasowe leczenie wirusowego zapalenia wątroby typu B i C finansowane ze środków publicznych oraz dostosowuje je do międzynarodowych standardów. Z ważniejszych zmian należy wskazać, iż umożliwiono chorym HBeAg dodatkim leczenie adefowirem i entekawirem w pierwszej linii terapii WZW B. Dotychczas ci chorzy byli leczeni lamiwudyną. W przyszłości planowane są kolejne zmiany w programie, w tym włączenie do niego nowych leków takich jak tenofovir.

Należy również podkreślić, iż nowy program leczenia WZW B jest znacznie korzystniejszy dla pacjentów, ponieważ:

a) dla osób HBeAg dodatnich entekawir i adefowir będą refundowane już w pierwszej linii leczenia; dla osób HBeAg ujemnych będą refundowane w drugiej linii leczenia;

b) taki podział został zaproponowany przez konsultanta krajowego w dziedzinie chorób zakaźnych, podobnie jak kryteria włączenia i wyłączenia z programu;

c) program wprowadza korzystne zmiany również w leczeniu interferonami – preferowanym interferonem będzie interferon pegylowany, a więc ten najbardziej skuteczny;

d) obecnie trwają prace nad włączeniem do programu kolejnego, najbardziej nowoczesnego i skutecznego, leku, jakim jest tenofovir – rekomendacja AOTM spodziewana jest w czerwcu 2011 r.

W przyszłości możliwe są kolejne modyfikacje przedmiotowego programu terapeutycznego, a kwestia zakresu stosowania lamiwudyny będzie przedmiotem weryfikacji przez Agencję Oceny Technologii Medycznych.

Program leczenia WZW C nie budzi zastrzeżeń środowiska lekarzy zakaźnych i hepatologów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Edwarda Czesaka**

**w sprawie niektórych rozwiązań przyjętych
w ustawie o działalności leczniczej (22244)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Edwarda Czesaka, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie, SPS-023-22244/11, w sprawie ustawy o działalności leczniczej uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie należy podkreślić, iż ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej jest odpowiedzią na niewątpliwą konieczność wprowadzenia zmian zarówno w zakresie zasad organizacji systemu ochrony zdrowia, jak i funkcjonowania podmiotów prowadzących działalność leczniczą. Stanowi ona systemową regulację dotyczącą organizacji i funkcjonowania ochrony zdrowia.

Ustawa nie przewiduje obligatoryjnego przechodzenia z zatrudnienia w ramach stosunku pracy na zatrudnienie kontraktowe. Podobnie jak obecnie obowiązujące uregulowania, pozostawia pielęgniarce/położnej swobodę wyboru formy zatrudnienia. Przed wymuszoną przez dyrektora zakładu opieki zdrowotnej zmianą podstawy zatrudnienia na zatrudnienie kontraktowe pielęgniarki i położne zatrudnione w ramach stosunku pracy zabezpieczają obecnie obowiązujące przepisy prawa oraz uregulowania Kodeksu pracy dotyczące rozwiązywania umów o pracę

Do zawarcia umowy cywilnoprawnej (kontraktu) konieczne jest bowiem złożenie przez pielęgniarkę/położną stosownego oświadczenia woli. Zgodnie z obowiązującymi przepisami Kodeksu cywilnego złożone przez pielęgniarkę/położną pod wpływem groźby ze strony pracodawcy oświadczenie woli traktowane będzie jako wadliwe. Pielęgniarka/położna będzie więc mogła uchylić się od skutków wywołanych przez tak złożone oświadczenie woli.

Ponadto, co istotne, zgodnie z 22 § 1¹ Kodeksu pracy zatrudnienie w warunkach właściwych dla stosunku pracy jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Jednocześnie ustawodawca uznaje za niedopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy właściwych dla stosunku pracy. Działanie pracodawcy polegające na zawieraniu umowy cywilnoprawnej w warunkach, w których zgodnie z art. 22 § 1 Kodeksu pracy powinna być zawarta umowa o pracę, stanowi wykroczenie przeciwko prawom pracownika i jako takie podlega karze grzywny od 1000 do 30 000 zł (art. 281 pkt 1 Kodeksu pracy). Kwestia ta pozostaje przedmiotem kontroli ze strony powołanych do tego instytucji – przede wszystkim Państwowej Inspekcji Pracy (zgodnie z art. 18⁴ Kodeksu pracy Państwowa Inspekcja Pracy sprawuje

nadzór i kontrolę przestrzegania prawa pracy, w tym przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy). Zgodnie z „Programem działań Państwowej Inspekcji Pracy na 2011 r.” przedmiotem kontroli inspekcji w zakresie zadań prewencyjno-kontrolnych w placówkach ochrony zdrowia będzie m.in. badanie zgodności charakteru świadczonej pracy z rodzajem zawartej umowy, tj. sprawdzanie, czy osoby zatrudnione na podstawie umowy cywilnoprawnej w zakładach opieki zdrowotnej nie są zatrudnione w warunkach zatrudnienia pracowniczego określonych w art. 22 Kodeksu pracy.

Należy również podkreślić, że z uwagi na obowiązującą w polskim porządku prawnym zasadę swobodnego zawierania umów pielęgniarki/położne zamierzające podpisać kontrakt ze szpitalem mogą negocjować umieszczenie w treści umowy określonych uprawnień socjalnych. Z informacji przekazywanych przez pielęgniarki/położne zatrudnione obecnie na podstawie kontraktów wynika, że ww. postanowienia funkcjonują w podpisywanych przez nie umowach cywilnoprawnych.

Warto podkreślić, iż możliwość podpisywania z pielęgniarkami umów cywilnoprawnych (kontraktów) istnieje od 1998 r. Dotychczasowa praktyka zatrudniania pielęgniarek nie wskazuje na masowe wykorzystywanie przez dyrektorów zakładów opieki zdrowotnej instytucji umowy cywilnoprawnej zawieranej przez szpitale z pielęgniarkami prowadzącymi indywidualne praktyki pielęgniarek. Według danych przekazanych przez dyrektorów 596 szpitali niespełna 5% pielęgniarek zatrudnionych w szpitalach wykonuje pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej (kontraktu). W przypadku szpitali prowadzonych w formie spółki odsetek pielęgniarek zatrudnionych na podstawie umowy cywilnoprawnej wynosi ok. 10% (dane z 82 szpitali niepublicznych).

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 68 ust. 1 gwarantuje każdemu prawo do ochrony zdrowia. Jednocześnie zgodnie z art. 68 ust. 2 zdanie pierwsze obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, władze publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Zatem z tego przepisu wynikają obowiązki władz publicznych w zakresie ochrony zdrowia i jednocześnie ich odpowiedzialność za nią. Do zapewnienia prawa do ochrony zdrowia nie jest wystarczające określenie zakresu świadczeń zdrowotnych, które są finansowane przez władze publiczne. Konieczne jest także ustanowienie ram ustawodawczych dla takiej organizacji systemu ochrony zdrowia, który pozwoli na rzeczywistą realizację tychże świadczeń zdrowotnych. Forma prawna podmiotów wykonujących działalność leczniczą nie zwalnia władz publicznych z obowiązków w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli. W ramach zadań publicznych w zakresie ochrony zdrowia jednostki samorządu terytorialnego poszczególnych szczebli są obowiązane do zapewnienia swoim mieszkańcom dostępu do świadczeń zdrowotnych.

Realizacja tych zadań polegać może na tworzeniu i utrzymywaniu własnych podmiotów udzielających świadczeń zdrowotnych bądź też na współdziałaniu z innymi podmiotami w celu zapewnienia pacjentom możliwości korzystania ze świadczeń zdrowotnych udzielanych przez te podmioty.

Nieprawdziwe jest twierdzenie, iż decyzja o przekształceniu samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę będzie podejmowana przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego. Przywołany art. 75 dotyczy kwestii wykonawczych, a nie decyzyjnych. Decyzje zawsze należą do samorządowych organów uchwałodawczych. Wprost wynika to z art. 59 ust. 4 ustawy. Jest to także oczywiste w kontekście „ustaw samorządowych”, które do wyłącznej właściwości rady gminy, powiatu oraz sejmiku województwa zastrzegają podejmowanie uchwał w sprawach tworzenia i przystępowania do spółek, ich rozwiązywania i występowania z nich oraz określania zasad wnoszenia wkładów oraz obejmowania, nabywania i zbywania udziałów i akcji.

Rozwiązania zawarte w ustawie są zgodne z polityką rządu w zakresie wpływania na proces przekształceń zakładów opieki zdrowotnej i jego wspierania. Na ich kształt miały wpływ także możliwości finansowe budżetu państwa. Proponowane zmiany mają na celu zwiększenie efektywności, w tym finansowej, podmiotów wykonujących działalność leczniczą, promowanie racjonalnego zarządzania, dzięki czemu publiczne środki przeznaczone na świadczenia zdrowotne będą mogły być wydatkowane optymalnie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Materny**

**w sprawie dopuszczalnej zawartości alkoholu
we krwi kierującego pojazdem (22245)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo (znak: SPS-023-22245/11) z dnia 21 kwietnia 2011 r., przekazując interpelację posła Jerzego Materny w sprawie dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi kierującego pojazdem, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz.

473, z późn. zm.), stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do:

1) stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo

2) obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Natomiast, zgodnie z art. 46 ust. 3 ww. ustawy, stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do:

1) stężenia we krwi powyżej 0,5‰ alkoholu albo

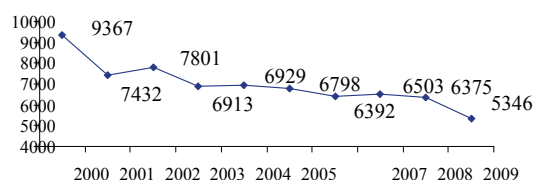
2) obecności w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) zabrania kierowania pojazdem, prowadzenia kolumny pieszych, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt osobie w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu. Przepisami sankcyjnymi do tego zakazu są odpowiednio art. 87 Kodeksu wykroczeń oraz art. 178a Kodeksu karnego.

Według polskiego prawa „alkohol za kierownicą” stanowi zatem tzw. czyn przepołowiony, co oznacza, że jeżeli u kierującego stwierdzono stężenie alkoholu we krwi w wysokości od 0,2‰ do 0,5‰, wówczas odpowiada on za wykroczenie (kara aresztu albo grzywny oraz obligatoryjny zakaz prowadzenia pojazdów). Jeżeli natomiast u kierującego stwierdzi się powyżej 0,5‰ stężenia alkoholu, wówczas odpowiada on za przestępstwo z art. 178a K.k. i podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2 oraz zakazowi prowadzenia pojazdów.

W 2009 r. nietrzeźwi użytkownicy dróg uczestniczyli (zarówno jako sprawcy, jak i pokrzywdzeni) w 5346 wypadkach drogowych (12,1% ogółu wypadków), śmierć w nich poniosło 571 osób (12,5% ogółu zabitych), a 6795 odniosło obrażenia (12,1% ogółu rannych).

Polska. Wypadki drogowe z udziałem osób nietrzeźwych

W porównaniu do roku 2008 w roku 2009 zmniejszyła się liczba osób nietrzeźwych uczestniczących w wypadkach drogowych o 1029 osób (-16,1%).

W 2009 r. nietrzeźwi uczestnicy ruchu spowodowali 4139 wypadków (9,4% ogółu wypadków), w których zginęło 466 osób (10,2%), a rannych zostało 5318 osób (9,5%). Najliczniejszą grupę nietrzeźwych sprawców wypadków stanowili kierujący pojazdami. Byli oni sprawcami 3007 wypadków, w których zginęły 333 osoby, a ranne zostały 4243 osoby. W odnie-

sieniu do ogólnej liczby wypadków spowodowanych przez kierujących nietrzeźwi stanowili 8,6%. W porównaniu do 2008 r. nastąpił spadek liczby wypadków spowodowanych przez nietrzeźwych kierujących o 522 (-14,8%).

W grupie nietrzeźwych kierujących największe zagrożenie bezpieczeństwa stanowili kierujący samochodami osobowymi, którzy w 2009 r. spowodowali 2428 wypadków (80,7% wypadków spowodowanych przez nietrzeźwych kierowców). Wskaźnik ten jest wyższy niż w roku poprzednim (2008 – 78,9%). W wypadkach zawinionych przez nietrzeźwych kierujących samochodami osobowymi zginęły 282 osoby, tj. 84,7% śmiertelnych ofiar zdarzeń spowodowanych przez nietrzeźwych kierujących (w 2008 r. – 83,4%), a rannych zostało 3565 osób, tj. 84% (w 2008 r. – 83,1%).

Następną grupą nietrzeźwych użytkowników stwarzającą zagrożenie byli rowerzyści. Spowodowali oni 186 wypadków (6,2%), w których zginęło 13 osób, a 178 zostało rannych, oraz motocykliści, którzy byli sprawcami 120 wypadków (4%), 17 ofiar śmiertelnych i 143 ranne.

Z przeprowadzonego w 2002 r. badania Sartre-3 dotyczącego postaw i świadomości społecznej na temat nietrzeźwości kierowców wynika, że 91% spośród nich uważa, że nigdy nie należy kierować pod wpływem alkoholu, 75% uważa, że kierowcy nie powinni pić alkoholu, 40% kierowców nie zdaje sobie sprawy z dopuszczalnej normy alkoholu we krwi, 90% kierowców popiera natychmiastowe zatrzymanie prawa jazdy za prowadzenie w stanie nietrzeźwości; 99,3% kierowców twierdzi, że nie byli zatrzymani za jazdę pod wpływem alkoholu (źródło: www.parpa.pl).

Aktualnie opracowywane są wyniki badań przeprowadzonych na zlecenie Krajowej Rady Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego przez TNS OBOP, których celem było udzielenie odpowiedzi na pytanie, w jakim stopniu polscy kierowcy świadomie podejmują ryzyko prowadzenia pojazdów po alkoholu, wierząc w swoje doskonałe umiejętności kierowców. Wyniki badań zostaną udostępnione w czerwcu br.

W literaturze przedmiotu^{*)} podaje się, że w innych państwach próg dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi w promilach wynosi: w Luksemburgu, Malcie, Wielkiej Brytanii, Włoszech – 0,8‰; w Andorze, Austrii, Belgii, Bośni i Hercegowinie, Bułgarii, Danii, Finlandii, Francji, Grecji, Hiszpanii, Holandii, Irlandii, Islandii, Izraelu, Jugosławii, Łotwie, Macedonii, RFN, Norwegii, Portugalii, Słowenii, Szwajcarii i Turcji – 0,5‰; w Albanii i Szwecji – 0,2‰; w Białorusi, Chorwacji, Czechach, Estonii, Litwie, Rosji, Rumunii, Słowacji, na Ukrainie i Węgrzech – 0,0‰ (www.parpa.pl).

W krajach europejskich dominuje obecnie tendencja do zmniejszania dopuszczalnej zawartości alko-

holu w organizmie (blood alcohol concentration limit – BAC) do 0,5 g/L (dla kierowców amatorów) i 0,2 g/L dla kierowców zawodowych lub tuż po uzyskaniu prawa jazdy. Wiąże się to z faktem, iż ryzyko wypadków drogowych zwiększa się wraz ze wzrostem dopuszczalnego BAC. Przy BAC równym 0,5 g/L ryzyko wypadków samochodowych wzrasta o 38%, a przy BAC równym 1,0 g/L ryzyko wypadków wzrasta pięciokrotnie. W czasie, kiedy Szwecja w 1990 r. obniżyła BAC z 0,5 g/L do 0,2 g/L, liczba wypadków w tym drogowych w tym kraju spowodowanych alkoholem obniżyła się o 10%. Podobne wyniki zaobserwowano w Austrii, Belgii i Francji. Uznaje się, że maksymalny dopuszczalny BAC na poziomie 0,5 g/L zaproponowany przez Komisję Europejską w roku 1988 powinien być rekomendowany jako maksymalny legalny wskaźnik w krajach Unii Europejskiej. Natomiast wskaźnik BAC dla kierowców po egzaminie oraz zawodowych powinien być obniżony do 0,2 g/L. Należy mieć przy tym na uwadze, że docelowe jest ustalenie we wszystkich krajach UE dla wszystkich kierowców dopuszczalnego BAC na poziomie nie wyższym niż 0,2 g/L.

W związku z powyższym Komisja Europejska wezwała rządy czterech państw członkowskich do zastrzeżenia przepisów dotyczących dopuszczalnego stężenia alkoholu we krwi kierowców. Celem Komisji jest zrównanie przepisów we wszystkich krajach, jakkolwiek nie posiada ona uprawnień do odgórnego zobligowania państw członkowskich UE do przyjęcia rekomendowanych wskaźników. Członkowie Komisji planują także rekomendację wprowadzenia innego przepisu – ograniczenia dopuszczalnego stężenia alkoholu we krwi do 0,2 mg/ml w przypadku niedoświadczonych kierowców.

Reasumując, w świetle wyżej przedstawionych danych wskazujących na wciąż wysokie zagrożenie ze strony osób kierujących pojazdami pod wpływem alkoholu, w tym również kierujących pojazdami rowerowymi, oraz w kontekście tendencji ogólnoeuropejskiej w kierunku obniżania progu dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi dla osób kierujących pojazdami mechanicznymi, w opinii resortu infrastruktury zmiana przepisów w zakresie wysokości ww. progu nie znajduje uzasadnienia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

^{*)} Ryszard A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, 2008 r., wyd. III.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła Sławomira Zawisłaka****w sprawie rządowego projektu nowelizacji
ustawy o organizowaniu i prowadzeniu
działalności kulturalnej, na przykładzie
bibliotek publicznych (22247)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Sławomira Zawisłaka, posła Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczącą nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (sygn.: SPS-023-22247/11), proszę Pana Marszałka o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

Odnosząc się do kwestii poruszonych w interpelacji pana posła, uprzejmie informuję, że w projekcie ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw została wprowadzona możliwość łączenia bibliotek publicznych z innymi instytucjami kultury. Celem takiego połączenia jest wzmocnienie instytucji kultury w gminie, poprzez tworzenie centrum kultury łączącego różne funkcje i oferującego atrakcyjną, bogatą ofertę kulturalną, nierezygnującego przy tym z działalności bibliotecznej. Zgodnie z postulatami środowiska bibliotekarskiego, do projektu ustawy wprowadzono przepisy gwarantujące, że łączenie bibliotek publicznych byłoby możliwe jedynie po pozytywnej opinii Krajowej Rady Bibliotecznej, właściwej biblioteki wojewódzkiej oraz po wydaniu zgody przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego. Przepis ten umożliwia łączenie bibliotek publicznych tylko w określonych i wyjątkowych sytuacjach, uniemożliwiając samorządowi pochopne działania w tej kwestii. Jednocześnie w projekcie ustawy uszczegółowiono definicje biblioteki publicznej. Zgodnie z projektem, w przypadku połączenia biblioteki z inną instytucją kultury, biblioteka ta zachowa status biblioteki publicznej.

W przypadku kwestii powierzenia zarządzania instytucją kultury osobie prawnej pragnę poinformować, że przepis w ustawie będzie dawał możliwość szczegółowego określania praw i obowiązków organizatora oraz zarządcy, w tym warunków wynagrodzenia zarządcy, kryteriów oceny pracy zarządcy, przesłanek i sposobu rozwiązywania umowy, szczegółowych zasad odpowiedzialności zarządcy za powierzoną instytucję kultury. Określenie zasad odpowiedzialności zarządcy za powierzoną instytucję uniemożliwić ma jakiegokolwiek działanie na szkodę instytucji kultury. Powierzenie zarządzania będzie odbywać się na podstawie ustawy Prawo zamówień publicznych.

Odnosząc się bezpośrednio do pytań pana posła, uprzejmie informuję.

1. Oprócz kwestii dotyczących możliwości łączenia instytucji kultury, w projekcie ustawy wprowadzono przepisy dotyczące zatrudniania dyrektorów

bibliotek publicznych. Zgodnie z przepisami nowelizowanej ustawy dyrektorzy instytucji kultury będą zatrudniani wyłącznie na czas określony. W projekcie ustawy zróżnicowano kwestię zatrudnienia dyrektorów instytucji artystycznych oraz innych instytucji kultury (w tym bibliotek). Zgodnie z przepisami nowelizowanej ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, dyrektorzy m.in. bibliotek będą zatrudniani wyłącznie na czas określony na okres od 3 do 7 lat. Osoba powołana na stanowisko dyrektora na czas nieokreślony przed dniem wejścia w życie ustawy może pozostać na zajmowanym stanowisku do 3 lat od dnia wejścia ustawy w życie. Wprowadzenie czasowych umów o pracę dla dyrektorów ma na celu skuteczniejsze planowanie działalności instytucji, wyraźne określenie zobowiązań obu stron, a tym samym zapewnienie stabilności instytucji, oraz efektywniejszy nadzór nad realizacją zadań przez instytucję.

W projekcie ustawy sprecyzowano również przepisy dotyczące Narodowego Zasobu Bibliotecznego, zwłaszcza w zakresie kryteriów i trybu zaliczania zbiorów do tego zasobu, jego organizacji oraz zasad i zakresu jego ochrony. W przypadku zaliczania zbiorów do zasobu pod uwagę będą brane: charakter bibliotek, wartość i znaczenie zbiorów dla dziedzictwa narodowego, sposób oceny zbiorów, zapewnienie pełnej dokumentacji zasobu i konserwacji materiałów bibliotecznych. Istotne są zwłaszcza przepisy dotyczące konserwacji i dokumentacji zasobu, gdyż dają możliwość właściwego zabezpieczenia zbiorów, w tym ich digitalizacji.

2. Projekt ustawy w dniu 28 września 2009 r. został skierowany do konsultacji społecznych m.in. do następujących podmiotów: Instytutu Książki, Krajowej Rady Bibliotecznej, Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich, Polskiego Związku Bibliotek, Biblioteki Narodowej oraz Polskiej Izby Książki. Projekt został również przesłany do Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Federacji Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki, Sekretariatu Kultury i Środków Przekazu NSZZ „Solidarność” w Warszawie, Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan, Konfederacji Pracodawców Polskich oraz Związku Pracodawców Prywatnych Mediów Lewiatan.

3. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego prowadzi wiele działań mających na celu poprawę funkcjonowania bibliotek publicznych. Działalność bibliotek jest finansowana w programie „Zakup nowości wydawniczych dla bibliotek”, ale także w programie „Rozwój infrastruktury kultury”, gdzie biblioteki mogą ubiegać się o środki na dofinansowanie zadań o charakterze inwestycyjnym, remonty i modernizacje. W roku 2010 środki dla bibliotek były przekazywane także w ramach programów „Rozwój infrastruktury bibliotek” oraz „Zasoby cyfrowe”, priorytet: Digitalizacja materiałów bibliotecznych. Rozwojowi bibliotek służyć ma m.in., realizowany

od 2009 r. przez Instytut Książki, program „Biblioteka+”. W jego ramach przygotowany został program biblioteczny MAK+. Ma on na celu stworzenie jednolitego, ogólnopolskiego, centralnego systemu komputerowego umożliwiającego zarządzanie zbiorami bibliotecznymi, wymianę informacji o księgozbiorach i wypożyczeniach pomiędzy samymi bibliotekami oraz zdalny dostęp poprzez Internet dla czytelników. W programie „Biblioteka+” realizowane są również, przy współudziale bibliotek wojewódzkich, szkolenia dla bibliotekarzy. W 2011 r. rozpoczęła się realizacja wieloletniego programu „Kultura+”, którego elementem składowym jest priorytet: Biblioteka+. Infrastruktura bibliotek. W ramach tego priorytetu przewidywane są działania mające na celu modernizację obiektów bibliotecznych w gminach wiejskich, miejsko-wiejskich oraz gminach miejskich do 15 tys. mieszkańców. Wysokość planowanych w ramach programu „Kultura+” środków z budżetu państwa na modernizację bibliotek wynosi 150 mln zł w ciągu 5 lat.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje zostaną uznane przez pana posła Sławomira Zawisłaka za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawisłaka**

**w sprawie wątpliwości interpretacyjnych
dotyczących zakresu działania samorządowych
zakładów budżetowych (22248)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22248/11, interpelacją posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących zakresu działania samorządowych zakładów budżetowych, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. weszły w życie nowe regulacje wprowadzające zmiany w organizacji sektora finansów publicznych. Obejmują one przede wszystkim likwidację gminnych, powiatowych i wojewódzkich zakładów budżetowych prowadzących działalność w zakresie innym niż określony w art. 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 14 ustawy o finansach publicznych samorządowe zakłady budżetowe tworzone są w celu realizacji zadań własnych jednostki samorządu terytorialnego. W określonym zakresie, między innymi

w zakresie wodociągów i zaopatrzenia w wodę, kanalizacji, usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych, utrzymania czystości i porządku oraz urządzeń sanitarnych, wysypisk i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, zaopatrzenia w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz, stosownie do brzmienia art. 15 ww. ustawy, samorządowy zakład budżetowy odpłatnie wykonuje zadania, pokrywając koszty swojej działalności – co do zasady – z przychodów własnych. Użycie w tym przepisie wyrazu „zadania” powinno być zawsze rozpatrywane w kontekście katalogu zadań własnych, o których stanowi art. 14 ustawy o finansach publicznych. Możliwość pokrywania przez samorządowy zakład budżetowy kosztów działalności z przychodów własnych nie oznacza, iż może on prowadzić dowolną działalność. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, określając przy tworzeniu zakładu przedmiot jego działalności (art. 16 ww. ustawy), związany jest katalogiem zadań własnych określonym w art. 14. Dodatkowo należy zauważyć, iż w przypadku samorządu gminnego z ogólnej normy zawartej w art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) wyraźnie wynika, iż gmina tworzy jednostki organizacyjne „w celu wykonywania zadań”.

Katalog zadań własnych gminy należy odczytywać w powiązaniu z ustawą o samorządzie gminnym i innymi ustawami ustalającymi konkretne zadania własne gmin. W kontekście zapisu art. 14 pkt 3 ustawy o finansach publicznych celowym jest sięgnięcie do ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, z późn. zm.). Ustawa ta stanowi w art. 3 ust. 1, iż zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy. Stosownie do art. 15 ust. 1 ww. ustawy, przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane zapewnić budowę urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych, ustalonych przez gminę (...). Natomiast realizację budowy przyłączy do sieci (...) zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci (art. 15 ust. 2 ww. ustawy). Tak więc realizacja budowy przyłączy do sieci kanalizacyjnej nie jest zadaniem własnym gminy, a jak stwierdzono wyżej, samorządowy zakład budżetowy może wykonywać zadania własne jednostki samorządu terytorialnego. Wobec tego gminy nie wykonują tych przyłączy, i co się z tym wiąże, nie pobierają opłat z tego tytułu. Dla potwierdzenia należy przytoczyć art. 19 ust. 2 pkt 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zgodnie z którym przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne dokonuje odbioru wykonanego przyłącza w sposób określony przez radę gminy w uchwalonym regulaminie dostarczania wody i odprowadzania ścieków.

Należy także zauważyć, iż zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej

(Dz. U. z 2011 r. Nr 45, poz. 236) działalność wykraczająca poza zadania o charakterze użyteczności publicznej nie może być prowadzona w formie samorządowego zakładu budżetowego. Ustawodawca w ust. 2 art. 1 ww. ustawy wskazał, iż gospodarka komunalna obejmuje w szczególności zadania o charakterze użyteczności publicznej, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie zagrożeń związanych z możliwością
wykorzystania Banku Gospodarstwa
Krajowego do wspierania rynku obligacji
(22249)**

Szanowny Panie Marszałku! W załączeniu przesyłam odpowiedź na interpelację posła Sławomira Zawislaka w sprawie zagrożeń związanych z możliwością wykorzystania Banku Gospodarstwa Krajowego do wspierania rynku obligacji (SPS-023-22249/11).

Ad 1. Czy zarysowany w treści interpelacji scenariusz nie jest obejściem przepisów konstytucji i wykorzystaniem banku do finansowania deficytu budżetowego?

Potencjalny zakup przez BGK obligacji skarbowych na rynku wtórnym nie jest związany z możliwością emisji przez ten bank listów zastawnych i jest możliwy do wykorzystania niezależnie od przyjętego mechanizmu emisji tych listów.

Zgodnie z uchwałą 5 stycznia 2011 r. nowelizacją ustawy o BGK bank może dokonywać emisji listów zastawnych, w szczególności w ramach realizacji programów rządowych mających na celu wspieranie rozwoju budownictwa mieszkaniowego. Natomiast celem wprowadzenia możliwości zakupu przez BGK obligacji skarbowych jest stworzenie mechanizmu stabilizowania i wspierania rynku obligacji skarbowych w okresach niewielkich perturbacji niezwiązanych z oceną fundamentalną polskiego rynku długu i gospodarki. Po powrocie sytuacji rynkowej do „normalności” obligacje mogłyby być przedmiotem operacji odwrotnych (sprzedaż przez BGK na rynku wtórnym) lub operacji odkupu przez budżet państwa. W takim scenariuszu nie dochodziłoby do finansowania deficytu budżetu państwa przez BGK

(gdyż ewentualny zakup obligacji skarbowych przez ten bank realizowany byłby na rynku wtórnym i miałby przy tym tymczasowy charakter), zaś bank centralny w ogóle nie uczestniczyłby w takich transakcjach.

Należy ponadto zauważyć, że BGK w żaden sposób nie generuje deficytu budżetu państwa, o którym mowa w interpelacji, a NBP w przypadku nabycia listów zastawnych BGK na rynku wtórnym w ramach operacji otwartego rynku nie finansowałaby tego deficytu. Możliwość wykorzystania papierów wartościowych w operacjach otwartego rynku istnieje w przyjmowanych przez Radę Polityki Pieniężnej założeniach polityki pieniężnej realizowanej przez NBP jako jeden z instrumentów zarządzania płynnością sektora bankowego. Są to działania niezwiązane z finansowaniem deficytu budżetu państwa i prowadzone niezależnie od ministra finansów.

Ad 2. Jakie są rzeczywiste tegoroczne potrzeby pożyczkowe brutto rządu?

Prognozowany w ustawie budżetowej na 2011 r. poziom potrzeb pożyczkowych budżetu państwa wynosił 167,5 mld zł. Aktualny szacunek uwzględniający wyższą wpłatę z zysku NBP (niższy deficyt budżetu państwa) oraz zmniejszenie wysokości części składki emerytalnej przekazywanej do otwartych funduszy emerytalnych (niższe rozchody) wynosi 154,9 mld zł.

Ad 3. Jak na dzień dzisiejszy, po upływie ponad kwartału, ocenia pan realność deficytu budżetu założonego w ustawie budżetowej?

Dopuszczalny poziom deficytu budżetu państwa w 2011 r. wynosi 40,2 mld zł. Aktualnie szacowany poziom tego deficytu uwzględniający wyższą wpłatę z zysku NBP wynosi 35,7 mld zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie nazbyt rygorystycznego podejścia
ARiMR do oceny wypełniania obowiązków
przez rolników ubiegających się o pomoc
w postaci dopłat, a także spełniania warunków
otrzymania pomocy w ramach PROW 2007–2013
(22250)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, nr SPS-023-22250/11, uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Sławomira Za-

wiślaka w sprawie podejścia Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do oceny wypełniania obowiązków przez rolników ubiegających się o pomoc w postaci dopłat, a także spełniania warunków otrzymania pomocy w ramach PROW 2007–2013.

W nawiązaniu do pytania 1. dotyczącego podejścia pracowników ARiMR do rolników należy w pierwszej kolejności wyjaśnić, że zasady przyznawania płatności, zarówno w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich, jak i systemu płatności bezpośrednich, w tym zasady naliczania sankcji i redukcji oraz oceny spełniania kryteriów kwalifikowalności, wynikają z konkretnych przepisów prawa i działania pracowników agencji w tym zakresie są im ściśle podporządkowane.

W odniesieniu do pierwszego opisanego przypadku dotyczącego konieczności założenia zwierzęciu kolczyków należy podkreślić, że obowiązek kolczykowania, w przypadku bydła, wynika z rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczącego etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97. Art. 10 tego rozporządzenia wyraźnie stwierdza, że kolczyki umieszcza się na uszach zwierzęcia.

Obowiązek ten dotyczy zatem rolników nie tylko w Polsce, ale we wszystkich krajach członkowskich Unii Europejskiej. Identyfikacja i rejestracja zwierząt ma służyć ustalaniu ich miejsc pobytu oraz monitorowaniu ich przemieszczania. Jest to jeden z istotnych elementów polityki bezpieczeństwa żywności realizowanej w całej UE, dzięki któremu między innymi rynki innych państw członkowskich otwarte są dla produktów pochodzenia zwierzęcego z naszego kraju.

Ustalanie miejsc pobytu czy monitorowanie przemieszczeń możliwe jest dzięki prowadzonemu przez ARiMR systemowi identyfikacji i rejestracji zwierząt (IRZ). System ten składa się z takich elementów, jak: rejestry zwierząt gospodarskich oznakowanych, kolczyki (ewentualnie tatuaże), paszporty, księgi rejestracji czy dokumenty przewozowe. Każdy z tych elementów ma kluczowe znaczenie dla funkcjonalności całego systemu, dlatego przestrzeganie obowiązku nie tylko założenia kolczyków, ale i posiadania paszportów czy prowadzenia ksiąg rejestracji podlega ścisłej kontroli, a ich nieprzestrzeganie skutkuje nałożeniem sankcji.

W odniesieniu do płatności bezpośrednich obowiązek założenia zwierzęciu kolczyków można rozpatrywać w dwóch aspektach: jako jeden z elementów zasady wzajemnej zgodności w zakresie identyfikacji i rejestracji zwierząt oraz jako element niezbędny do oceny, czy zadeklarowane zwierzęta spełniają warunki kwalifikowalności do płatności do krów.

W zakresie zasady wzajemnej zgodności obowiązek założenia zwierzęciu kolczyków dotyczy wszystkich rolników, którzy posiadają zwierzęta (bydło, owce, kozy, świnie) i występują z wnioskiem o przy-

znanie płatności bezpośrednich, płatności w ramach ONW, programu rolnośrodowiskowego czy zalesień. W przypadku nieprzestrzegania tego obowiązku (podobnie jak innych wymagań wzajemnej zgodności) płatności te są redukowane proporcjonalnie do naruszeń.

Wymiar sankcji za nieprzestrzeganie wymogów podstawowych jest uzależniony od wielu czynników. Podstawowe kryterium to ustalenie, czy niezgodność z przepisami wynika z zaniedbania rolnika (nieumyślność), czy z jego winy (celowość). Ponadto przy określaniu wymiaru sankcji brane są pod uwagę takie elementy, jak: powtarzalność, zasięg, dotkliwość i trwałość. W przypadku gdy stwierdzona niezgodność wynika z zaniedbania ze strony rolnika, obniżka ta co do zasady stanowi 3% całkowitej kwoty płatności. Jednakże na podstawie raportu z kontroli może zostać wydana decyzja o obniżeniu wielkości potrącenia do 1% lub zwiększeniu go do 5% całkowitej kwoty, lub, w określonych przypadkach, odstąpieniu od nałożenia jakichkolwiek obniżek. Natomiast w przypadku stwierdzenia winy rolnika obniżka co do zasady wynosi 20% całkowitej kwoty. Jednakże wymiar sankcji może ulec obniżeniu do wysokości nie mniejszej niż 15% lub, w określonych przypadkach, może zostać zwiększony nawet do 100% całkowitej kwoty.

Drugi aspekt obowiązku założenia zwierzęciu kolczyków związany jest z możliwością oceny spełniania warunków kwalifikowalności do płatności do krów.

Zasady ubiegania się o płatność do krów określone zostały w art. 7 ust. 2b ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1051, z późn. zm.). Zgodnie z tym artykułem rolnikowi, który spełnia warunki do przyznania jednolitej płatności obszarowej i złożył wniosek o jej przyznanie, przysługuje wsparcie specjalne w formie płatności do samicy gatunku bydła domowe, jeżeli w dniu 31 maja danego roku posiada nie więcej niż 10 krów mających co najmniej 36 miesięcy życia, znajdujących się w tym dniu w siedzibie stada położonej w jednym z województw objętych wsparciem (lubelskie, podkarpackie, małopolskie, śląskie i świętokrzyskie). Przyznanie płatności do krów uzależnione jest w każdym przypadku od sprawdzenia podczas kontroli administracyjnej, czy wszystkie zwierzęta zadeklarowane we wniosku o przyznanie tej płatności odpowiadają warunkom, o których mowa w art. 7 ust. 2b wymienionej ustawy. Kontrola taka jest możliwa dzięki numerom kolczyków, które podaje we wniosku rolnik i które identyfikują zwierzę w systemie IRZ. Podczas kontroli na miejscu zadaniem inspektora jest weryfikacja stanu faktycznego z informacją przedstawioną we wniosku, co jest możliwe jedynie w przypadku, gdy zwierzę ma założone kolczyki.

W przypadku płatności do krów założenie zwierzęciu kolczyków jest szczególnie istotne. Płatność ta została wdrożona w Polsce w roku 2010 na podstawie art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009. Arty-

kuł ten zezwala państwom członkowskim na skierowanie części środków przeznaczonych na realizację płatności bezpośrednich na działania lub sektory szczególnie istotne w danym państwie i wymagające dodatkowego wsparcia. Konstruując mechanizm nowej płatności, konieczne było precyzyjne określenie warunków jej przyznawania, zgodnie z obranym celem. Cel ten dla płatności do krów to utrzymanie produkcji mleczarskiej oraz produkcji wołowiny i cielęciny w małych gospodarstwach położonych na obszarach wrażliwych gospodarczo oraz środowiskowo. Ze względu na tak ściśle ukierunkowanie tego działania, a także fakt, że jest to płatność związana z produkcją (z aktualną liczbą zwierząt w gospodarstwie), jednym z kluczowych elementów realizacji płatności jest kontrola spełniania warunków kwalifikowalności. Złagodzenie kontroli lub samych warunków podważyłoby racjonalność funkcjonowania tego wsparcia.

W przypadku stwierdzenia braku kolczyków (a zatem braku możliwości zweryfikowania, czy posiadane przez rolnika zwierzęta kwalifikują się do wsparcia) zastosowanie znajdują przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009, które określają wielkość obniżki płatności i wykluczenia w przypadkach przedeklarowania liczby posiadanych zwierząt (w odniesieniu do bydła stanowi o tym art. 65 tego rozporządzenia). W zależności od wielkości różnicy między liczbą zwierząt zadeklarowanych a liczbą zwierząt stwierdzonych podczas kontroli sankcja za przedeklarowanie jest różna. W przypadkach najcięższych, gdy przedeklarowanie wynosi ponad 50% (nieumyślne działanie rolnika) lub 20% (umyślne działanie rolnika), odmawia się przyznania płatności, a dodatkowo wyklucza się rolnika z otrzymywania pomocy do wysokości równej kwocie obliczonej jako iloczyn różnicy między liczbą zwierząt zadeklarowanych a liczbą zwierząt stwierdzonych oraz stawki płatności. Stawka ta w kampanii 2010 r. wynosiła 346,43 zł/szt. Tak obliczona kwota potrącana jest z sumy wszystkich płatności przyznawanych rolnikowi w trzech kolejnych latach. W przypadku gdy żadne z zadeklarowanych zwierząt nie posiada kolczyków, przedeklarowanie wynosi 100%.

Przekazując powyższe informacje na temat obowiązku zakładania zwierzętom kolczyków i wielkości sankcji wynikających z jego naruszenia, pragnę jednocześnie poinformować Pana Marszałka, że z uwagi na zbyt ogólny opis stanu faktycznego nie jest możliwe szczegółowe odniesienie się do konkretnego przypadku rolnika przywołanego w interpelacji pana posła Sławomira Zawisłaka. Wszystkie sprawy o przyznanie płatności bezpośrednich są bowiem rozpatrywane indywidualnie w ramach postępowania administracyjnego, co wymaga analizy całego materiału dowodowego zgromadzonego w danej sprawie.

W odniesieniu do drugiego opisanego przypadku należy wyjaśnić, że zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 17 października 2007 r. w sprawie szczegółowych warun-

ków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Ułatwianie startu młodym rolnikom” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 200, poz. 1443, z późn. zm.), pomoc finansowa przyznawana jest osobie fizycznej, jeśli do dnia złożenia przez nią wniosku o przyznanie pomocy ani ona, ani jej małżonek nie prowadzili działalności rolniczej.

Od powyższej zasady, określonej w § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, istnieją wyjątki. Po pierwsze, dopuszcza się przyznanie pomocy rolnikowi, który podjął prowadzenie działalności rolniczej, lecz nie wcześniej niż 12 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o przyznanie pomocy. Po drugie, w przypadku gdy małżonek wnioskodawcy prowadził lub prowadzi działalność rolniczą, pomoc może zostać przyznana wnioskodawcy, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:

1) małżonkowi wnioskodawcy, zarówno w trakcie trwania małżeństwa, jak i przed jego zawarciem, nie przyznano premii dla młodych rolników;

2) wcześniej niż w okresie 12 miesięcy przed dniem wystąpienia przez wnioskodawcę o pomoc finansową, zarówno w trakcie trwania małżeństwa, jak i przed jego zawarciem, w odniesieniu do małżonka nie zaistniała żadna przesłanka prowadzenia działalności rolniczej wymieniona w § 2 ust. 2 ww. rozporządzenia;

3) gospodarstwo małżonka (jeśli takowe posiada) wejdzie w skład małżeńskiej wspólności majątkowej lub odrębnego majątku beneficjenta.

W § 2 ust. 2 ww. rozporządzenia zdefiniowane zostały przypadki, które stanowią przejaw podjęcia przez daną osobę działalności rolniczej. Za przesłanki prowadzenia takiej działalności uznaje się m.in. bycie właścicielem lub posiadaczem nieruchomości rolnej o powierzchni użytków rolnych co najmniej 1 ha, prowadzenie działów specjalnych produkcji rolnej, ubezpieczenie w KRUS jako rolnik lub małżonek rolnika, wejście w posiadanie zwierzęcia gospodarskiego, otrzymanie kredytu preferencyjnego z dopłatą ARiMR do oprocentowania (z wyłączeniem kredytu udzielanego na utworzenie nowego gospodarstwa rolnego), wystąpienie o dopłaty bezpośrednie lub o wsparcie dla rolników w ramach SAPARD, Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004–2006” lub PROW 2007–2013.

W omawianym przypadku okolicznością wykluczającą możliwość przyznania rolnikowi pomocy w ramach działania: Ułatwianie startu młodym rolnikom, było podleganie przez jego małżonkę ubezpieczeniu w KRUS w okresie wcześniejszym niż 12 miesięcy przed dniem wystąpienia przez rolnika o wsparcie. W świetle przepisów ww. rozporządzenia bez znaczenia jest zarówno to, że okoliczność ta miała miejsce przed zawarciem związku małżeńskiego, jak i fakt ustanowienia rozdzielności majątkowej między małżonkami.

Zasady przyznawania pomocy w ramach przedmiotowego działania skonstruowane zostały w sposób, który ma na celu skutecznie zapobiegać tworzeniu przez młodych rolników tzw. sztucznych warunków, o których mowa w art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1975/2006 ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (obecnie art. 4 ust. 8 rozporządzenia Komisji (WE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r.). Takim działaniem jest na przykład zawieranie „sztucznych” umów rozdzielności majątkowej, w przypadku gdy jeden z małżonków prowadził działalność rolniczą. Zasady te wynikają m.in. z doświadczeń z wdrażania analogicznego działania w poprzednim okresie programowania, tj. w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004–2006”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie przeprowadzonej reformy
organizacji pracy Służby Celnej (22251)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Sławomira Zawislaka w sprawie przeprowadzonej reformy organizacji pracy Służby Celnej uprzejmie informuję, że podtrzymuję stanowisko, które zawarłem w piśmie SC6/0602/1/11/152B-MI9 z dnia 25 stycznia 2011 r. (SPS-023-19811/10) dotyczącym opisu i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy Służby Celnej. Dodatkowo uprzejmie wyjaśniam:

Zmiany w Służbie Celnej w zakresie szeroko pojętego stosunku służbowego funkcjonariusza celnego oparte są na przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.) oraz uchwale nr 187/2008 z dnia 16 września 2008 r. Rady Ministrów w sprawie ustanowienia programu wieloletniego „Modernizacja Służby Celnej w latach 2009–2011”, którego celem jest m.in. wzmocnienie motywacyjnego systemu uposażeń i wynagrodzeń w Służbie Celnej.

Opis i wartościowanie stanowisk służbowych funkcjonariuszy Służby Celnej to jedno z ogniw systemu motywacyjnego i fundament dla właściwie prowadzonej polityki zarządzania zasobami ludzkimi

w Służbie Celnej. Podstawy prawne tego systemu zostały zawarte w art. 114 ust. 2 ustawy, o której mowa wyżej, który stanowi, że minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze zarządzenia zasady dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych.

Na podstawie tego artykułu zostało wydane zarządzenie nr 43 ministra finansów z dnia 18 października 2010 r. w sprawie zasad dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych. Celem opisu i wartościowania stanowisk w Służbie Celnej jest określenie wartości stanowisk poprzez złożoność, trudność zadań realizowanych na stanowiskach oraz dostosowanie wysokości uposażeń zasadniczych funkcjonariuszy celnych do stopnia trudności zadań realizowanych na danych stanowiskach.

W proces tworzenia zasad opisu i wartościowania, oprócz autorów projektu zarządzenia, zaangażowani byli:

- kierownicy poszczególnych komórek organizacyjnych w izbach celnych i urzędach celnych,
- członkowie zespołów lokalnych powołanych w izbach celnych,
- eksperci merytoryczni z poszczególnych komórek organizacyjnych izb celnych i urzędów celnych,
- dyrektorzy izb celnych,
- kierownictwo departamentów pionu Służby Celnej w Ministerstwie Finansów,
- przedstawiciele organizacji związkowych.

Odbyło się kilka spotkań z przedstawicielami organizacji związkowych działających w Służbie Celnej dotyczących założeń opisu i wartościowania stanowisk. Jedno z nich odbyło się w styczniu 2010 r., a jego celem było omówienie projektu zarządzenia z dnia 14 grudnia 2009 r. Zgodnie z ustaleniami zapadłymi na ww. spotkaniu przedstawiciele związków zobowiązali się do końca stycznia 2010 r. przedstawić uwagi do projektu na piśmie.

Główne postulaty przedstawione przez organizacje związkowe dotyczyły:

- ograniczenia dowolności w określaniu wartości stanowisk, w tym np. poprzez wprowadzenie załącznika zawierającego zadania wykonywane w Służbie Celnej wraz z przypisaną do nich wartością,
- wprowadzenia matematycznej metody wyliczania wartości stanowiska zamiast pierwotnie proponowanej metody opisowej,
- uwzględnienia czynnika społecznego w pracach nad opisem i wartościowaniem.

Zaproponowane przez związki zawodowe rozwiązania znalazły odzwierciedlenie w zarządzeniu. Wprowadzony został załącznik nr 2 do zarządzenia zawierający katalog zadań realizowanych przez Służbę Celną z przypisaną wartością tych zadań. Treść przedmiotowego załącznika została ustalona poprzez wieloetapowe konsultacje w ramach Służby Celnej. W pierwszym etapie propozycje zgłaszane były na poziomie lokalnym w poszczególnych izbach celnych. Następnie na poziomie ponadregionalnym zostały

powołane 4 grupy składające się z przedstawicieli 4 izb, których zadaniem było ujednoczenie wykazu zadań oraz wartości poszczególnych komórek organizacyjnych. W końcowym etapie opracowania katalogu zadań oraz ich wartości dodatkowo uczestniczyli eksperci reprezentujący wszystkie izby celne, realizujący bądź nadzorujący wykonywanie danych zadań podlegających wartościowaniu. Ponadto załącznik nr 2 był konsultowany z przedstawicielami funkcjonariuszy celnych oraz dyrektorami poszczególnych izb celnych.

Na wniosek związków zawodowych wprowadzono także w skład zespołów do opisu i wartościowania przedstawiciela organizacji związkowej. Dla wyeliminowania elementu dowolności w ramach określania wartości stanowiska służbowego wprowadzono matematyczne zasady jej wyliczania w oparciu o wartość zadań realizowanych na stanowisku służbowym i ich czasochłonność. Wartość stanowiska stanowi suma iloczynów wartości zadań realizowanych na stanowisku i ich czasochłonności stanowiskowej. Wartość realizowanych zadań została ustalona zgodnie z punktacją zawartą w § 6 ust. 2 zarządzenia, tj. 6 punktów otrzymały zadania koncepcyjne lub analityczne, bardzo złożone i odpowiedzialne, związane z koordynacją projektów, tworzeniem nowych rozwiązań w danym obszarze działalności, opracowywaniem wytycznych lub procedur o najwyższym stopniu złożoności. Natomiast najniżej zwartościowano, tj. na 1 punkt, zadania powtarzalne realizowane w ramach określonych procedur. Przy sporządzaniu opisów stanowisk osoba dokonująca opisu powinna mieć na celu między innymi dążenie do specjalizacji stanowisk.

Punktem wyjścia metodologii opisu i wartościowania wprowadzanego w Służbie Celnej były prace w ramach projektu Transition Facility 2005 PL 2005/IB/FI/02 „Wzmocnienie polskiej Służby Celnej”. Komponent 1 „Udoskonalenie systemu kadrowego Służby Celnej”, realizowanego z niemieckimi ekspertami. Prace w ramach projektu rozpoczęły się w grudniu 2006 r. i trwały do kwietnia 2008 r. Prowadzone były w formie warsztatów z udziałem przedstawicieli wszystkich izb celnych, powołano grupy robocze w izbach celnych ds. opisu i wartościowania zadań, przeprowadzono szereg spotkań w wybranych izbach celnych z udziałem ekspertów niemieckich na temat sporządzania opisów i pojawiających się problemów. Prace w ramach projektu zostały zakończone opracowaniem w każdej izbie celnej planu rozdziału zadań, który stanowił punkt wyjścia do dalszych prac nad opisem i wartościowaniem stanowisk w Służbie Celnej, efektem których było częściowe wykorzystanie niemieckiego modelu opisu i wartościowania stanowisk służbowych w przyjętych w polskiej Służbie Celnej rozwiązaniach. Przyjęte rozwiązania były również przedmiotem analizy prof. dr hab. Szkoły Głównej Handlowej pani Marty Juchnowicz, która stwierdziła merytoryczną poprawność przyjętej koncepcji opisu i wartościowania stanowisk służbowych.

Podkreślam, że ustawa o Służbie Celnej w art. 222 ust. 4 gwarantowała funkcjonariuszowi celnemu dotychczasowe uposażenie w przypadku, jeżeli proponowane uposażenie było niższe od dotychczas otrzymywanego. Funkcjonariusz celny otrzymał propozycję nowego stanowiska służbowego opisanego i zwartościowanego zgodnie z zasadami zawartymi w zarządzeniu nr 43 ministra finansów. Trudno mówić o obniżeniu poziomu stanowiska służbowego w przypadku, gdy stanowiska służbowe obowiązujące przed złożeniem funkcjonariuszowi propozycji są zupełnie nieporównywalne z nowymi i nie były wartościowane.

W karcie opisu stanowiska w rubryce „kwalifikacje” wpisuje się minimalne wykształcenie, które jest niezbędne do zajmowania stanowiska służbowego, określone w rozporządzeniu ministra finansów z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, trybu awansowania oraz dokonywania zmian na stanowiskach służbowych, albo wykształcenie specjalistyczne, jeżeli wymaga tego specyfika zadań realizowanych na stanowisku służbowym, np. wyższe prawnicze, informatyczne, chemiczne. Doświadczenie zawodowe i znajomość języków obcych wskazuje się wyłącznie wtedy, gdy w związku z zadaniami są wymagane na określonym stanowisku.

Należy zaznaczyć, że proces opisu i wartościowania dotyczy stanowiska służbowego, a nie funkcjonariusza celnego i posiadanych przez niego kwalifikacji. Funkcjonariusze celni to osoby o wysokich kwalifikacjach, legitymujące się wykształceniem wyższym i znajomością języków obcych. Natomiast zgodnie z przepisami rozporządzenia, o którym mowa wyżej, wykształcenie wyższe jest niezbędne do zajmowania stanowisk od eksperta Służby Celnej. Na stanowiskach specjalistycznych i stanowisku młodszego eksperta Służby Celnej wymagane jest wykształcenie średnie lub średnie (egzamin dojrzałości), jest to minimalne wykształcenie wymagane na te stanowiska. O wartości stanowiska służbowego decydują zadania na nim realizowane, ich wartość i czasochłonność. Na wartość stanowiska nie wpływa staż służby (pracy) funkcjonariusza celnego. Za staż służby każdy funkcjonariusz otrzymuje gratyfikację w postaci dodatku za wieloletnią służbę (art. 153 ustawy). Należy podkreślić również istniejący w Służbie Celnej katalog dodatków do uposażenia zasadniczego. Przykładowe dodatki to:

- dodatek za realizację zadań z zakresu kontroli zgłoszeń celnych, kontroli towarów, kontroli osób w oddziałach celnych granicznych,
- dodatek za służbę na jednostce pływającej Służby Celnej,
- dodatek za obsługę urządzeń RTG do prześwietlania pojazdów (samochodów ciężarowych, autobusów, samochodów osobowych), kontenerów i wagonów kolejowych,
- dodatek za realizację zadań kontrolnych – w komórce zwalczania przestępczości w izbie celnej,

— dodatek za realizację zadań w zakresie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych.

Dodatki te skierowane są do określonych funkcjonariuszy celnych ze względu na wagę lub warunki wykonywanych przez nich zadań.

W kwestii możliwości weryfikacji dokonywanego opisu i wartościowania należy zauważyć, że opis i wartościowanie stanowisk jest procesem, w którym będą dokonywane zmiany. Obecnie Zespół Centralny do Spraw Opisu i Wartościowania Stanowisk Służbowych w Służbie Celnej dokonuje weryfikacji procesu opisu wartościowania stanowisk służbowych we wszystkich izbach celnych. Prowadzona przez zespół centralny weryfikacja procesu opisów stanowisk ma na celu:

1) analizę adekwatności opisów i wartościowania stanowisk służbowych w stosunku do rzeczywistości, w szczególności pod kątem argumentów zawartych w odwołaniach funkcjonariuszy celnych i faktycznej zasadności modyfikacji czasochłonności zadań w zakresie $\pm 20\%$;

2) ocenę prawidłowości działania zespołów do spraw opisu i wartościowania powołanych w izbach celnych i w Ministerstwie Finansów oraz sposobu rozdziału zadań na stanowiska służbowe przez bezpośrednio nadzorujących opisywane i wartościowane stanowisko służbowe;

3) zapewnienie jednolitości i prawidłowości sporządzania opisu i wartościowania w poszczególnych jednostkach organizacyjnych i w departamentach pionu celnego w Ministerstwie Finansów;

4) dostarczenie kierownikowi urzędu informacji na temat elementów wymagających poprawy w procesie opisywania i wartościowania stanowisk służbowych (zarówno w procesie, jak i w samych opisach stanowisk służbowych);

5) przekazanie szefowi Służby Celnej oceny procesu opisywania i wartościowania stanowisk służbowych w izbach celnych i departamentach pionu celnego w Ministerstwie Finansów wskazującej:

— główne problemy i błędy popełnione w trakcie opisywania i wartościowania stanowisk służbowych,

— propozycje usprawnienia procesu opisów stanowisk służbowych,

— ogólną ocenę całości procesu.

Po przedstawieniu przez zespół centralny wyników z analizy zostaną podjęte stosowne decyzje w zakresie zmian dotyczących opisu i wartościowania stanowisk służbowych. Ewentualne zmiany przepisów zarządzenia nr 43 ministra finansów mogłyby nastąpić w sierpniu bieżącego roku.

Przekazując powyższe informacje, wyrażam przekonanie, że złożone wyjaśnienie uzna Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Iwony Arent**

**w sprawie konsekwencji budżetowych
wynikających ze stanowiska
Ministerstwa Finansów dotyczącego
objęcia kontrolą i opodatkowaniem
olejów smarowych wykorzystywanych
do celów innych niż napędowe lub grzewcze
na terytorium Polski (22252)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 27 kwietnia 2011 r., znak: DSPA-4810-2475-(1)/11, przy którym została przesłana interpelacja pani poseł Iwony Arent z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie opodatkowania akcyzą olejów smarowych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ad 1. Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej wyroby klasyfikowane do kodu CN 2710 (m.in. oleje smarowe) zaliczane są do wyrobów energetycznych.

Stosownie do art. 2 ust. 4 lit. b tiret pierwsze niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do produktów energetycznych wykorzystywanych do celów innych niż paliwo silnikowe lub paliwa do ogrzewania. Produkty energetyczne, które nie są objęte ujednoczonym podatkiem akcyzowym, stanowią produkty inne niż te, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG, a to oznacza, że zgodnie z art. 1 ust. 3 tej dyrektywy państwa członkowskie mogą nakładać podatki na produkty inne niż wyroby akcyzowe. Nakładanie takich podatków nie może jednak powodować zwiększenia formalności przy przekraczaniu granic w handlu pomiędzy państwami członkowskimi (tożsame w treści przepisy były zawarte w dyrektywie Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania).

Możliwość opodatkowania olejów smarowych potwierdził, w sprawach połączonych C-145/06 i C-146/06, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, stwierdzając, iż dyrektywę Rady 2003/96/WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, które przewidują pobieranie podatku konsumpcyjnego od olejów smarowych w przypadku, gdy są one przeznaczone, oferowane do sprzedaży lub wykorzystywane do innych celów niż jako paliwo silnikowe lub grzewcze.

Mając na uwadze powyższe, Polska utrzymała opodatkowanie podatkiem akcyzowym olejów smarowych, w tym także olejów smarowych wykorzystywanych do celów innych niż paliwo silnikowe lub paliwa do ogrzewania, niebędących wyrobami, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a dyrektywy 2008/118/WE.

Ponadto z powyższych przepisów unijnych wynika, iż państwa członkowskie nie są pozbawione możliwości wprowadzenia własnych regulacji, niepodlegających harmonizacji z prawem wspólnotowym w tym zakresie. Zatem Polska nie była zobowiązana do zastosowania wprost wyłączenia z opodatkowania podatkiem akcyzowym olejów smarowych i, stosując instytucję zwolnienia od akcyzy dla olejów smarowych przeznaczonych do wykorzystania do celów innych niż napędowe lub opałowe albo jako dodatki lub domieszki do paliw silnikowych, albo jako oleje smarowe do silników, albo do produkcji paliw silnikowych, olejów opałowych, dodatków lub domieszek do paliw silnikowych lub olejów smarowych do silników, postąpiła zgodnie z literą prawa unijnego.

Ad 3., 5. Odnosząc się do kwestii związanych z wyrokami sądów administracyjnych i interpretacjami indywidualnymi organów podatkowych wydanymi do przedmiotowego zagadnienia, należy zauważyć, iż na podstawie art. 14a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności jego interpretacji, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (interpretacje ogólne). Interpretacje ogólne stanowią zatem formę wykładni przepisów prawa podatkowego, poprzez które minister finansów realizuje swój obowiązek „zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej”.

Stanowisko ministra finansów w kwestii dotyczącej obowiązku opodatkowania olejów smarowych nie uległo zmianie. Zmiany stanowiska w powyższym zakresie nie można dopatrywać się w interpretacji indywidualnej dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie, nr IPPP1/443-1777/08/11-5/S/SM, z dnia 10 lutego 2011 r. W ww. interpretacji dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie uznał stanowisko podmiotu dotyczące nieopodatkowywania olejów smarowych, gdyż był związany wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, który zapadł w tej konkretnej sprawie, co zostało wprost wskazane w uzasadnieniu powoływanej interpretacji indywidualnej. Zatem wskazana interpretacja nie stanowi interpretacji ogólnej ministra finansów, o której mowa w art. 14a ustawy Ordynacja podatkowa, która z samej istoty wydania wiązałaby organy podatkowe we wszystkich sprawach podatkowych.

Jednocześnie należy wskazać, iż orzecznictwo sądów krajowych w kwestii dotyczącej opodatkowania

olejów smarowych jest zróżnicowane, a orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, co wykazano wyżej, wprost potwierdza możliwość opodatkowania olejów smarowych.

Mając powyższe na uwadze, minister finansów nie uważa za zasadne dokonania interpretacji ogólnej w kwestii dotyczącej opodatkowania olejów smarowych.

Ponadto należy podnieść, iż z powyższego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego nie należy wyciągać wniosku o ukształtowaniu się określonej linii orzeczniczej. Kształtowanie się orzecznictwa jest bowiem procesem rozłożonym w czasie i co do zasady wymaga większej liczby wyroków poszczególnych składów orzekających. W przedmiotowej kwestii natomiast obok powołanych w interpelacji pani poseł Iwony Arent wyroku NSA w Warszawie z dnia 13 października 2010 r., sygn. akt I GSK 1171/09, jak również wyroku NSA w Warszawie z dnia 22 marca 2011, sygn. akt I GSK 132/10 (pierwszy w tej sprawie wyrok NSA w Warszawie z dnia 29 maja 2009 r., sygn. akt I FSK 2057/08, był wyrokiem korzystnym dla dyrektora Izby Celnej w Szczecinie) zapadają również wyroki pozytywne dla organów podatkowych, np. wyrok NSA z dnia 23 października 2008 r., sygn. akt I FSK 1315/07, wyrok NSA z dnia 16 grudnia 2010 r., sygn. akt I GSK 40/10, wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 2010 r., sygn. akt I GSK 1029/09, wyrok NSA z dnia 25 listopada 2010 r., sygn. akt I GSK 1215/09, i wyrok NSA z dnia 4 listopada 2009 r., sygn. akt I FSK 913/08.

Zatem stwierdzenie dotyczące niedostosowania krajowych przepisów implikujące negatywne konsekwencje dla budżetu państwa jest bezpodstawne. Jak bowiem wyjaśniono powyżej, prawodawca krajowy miał prawo opodatkować oleje smarowe, wykorzystując je do celów napędowych lub opałowych albo jako oleje smarowe do silników.

Ad 2., 4., 6. Odnosząc się do kwestii zwrotu akcyzy od olejów smarowych, to wg danych zebranych przez Ministerstwo Finansów wynika, iż na dzień 30 kwietnia br. organy podatkowe zarejestrowały wpływ 969 wniosków o zwrot podatku akcyzowego od olejów smarowych używanych do celów innych niż napędowe i opałowe. Jednak należy podkreślić, iż do dnia 30 kwietnia 2011 r. z tego tytułu nie wypłacono żadnych kwot nienależnie pobranego podatku akcyzowego. Dlatego też sprawy te nie generują wydatków z budżetu państwa.

Reasumując, Ministerstwo Finansów nie widzi w chwili obecnej potrzeby wprowadzenia zmian w zakresie opodatkowania olejów smarowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy
oraz grupy posłów**

**w sprawie programu rozwoju
bibliotek gminnych (22253)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów RP dotyczącą programu rozwoju bibliotek gminnych (sygn. SPS-023-22253/11) proszę Pana Marszałka o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

Celem realizacji programu wieloletniego „Kultura+” jest m.in. wsparcie dla bibliotek zlokalizowanych w gminach wiejskich, miejsko-wiejskich oraz gminach miejskich do 15 tys. mieszkańców poprzez dofinansowanie modernizacji istniejących obiektów (remont, przebudowę lub budowę). Program będzie realizowany w latach 2011–2015. Budżet priorytetu „Biblioteka+” dotyczącego modernizacji bibliotek wyniesie 150 mln zł.

Odpowiadając na zadane przez panów posłów pytania, uprzejmie informuję:

1. Główną przesłanką przemawiającą za wyborem podmiotów uprawnionych do wnioskowania w ramach programu, a więc instytucji zlokalizowanych w gminach wiejskich, miejsko-wiejskich oraz w gminach miejskich do 15 tys. mieszkańców był fakt, że gminy te charakteryzują się wieloletnim niedofinansowaniem infrastruktury kulturalnej. Bardzo istotny jest fakt, że w gminach tych biblioteka jest często jedyną instytucją kultury. Celem programu jest więc udzielenie wsparcia dla ośrodków o najsłabszym potencjale, często niemogących konkurować z większymi jednostkami w konkursach o środki europejskie, a często również krajowe. Podczas prac nad programem pierwotnie zakładano, że wnioskodawcami będą jedynie instytucje z gmin wiejskich i miejsko-wiejskich. Lista ta została rozszerzona również o miasta do 15 tys. mieszkańców, które jako ośrodki silniejsze dysponują większym potencjałem do utrzymania rezultatów działań i wykorzystania przyznaných środków finansowych. Uczestnictwo w programie instytucji z miast do 15 tys. mieszkańców może również działać motywująco na instytucje znajdujące się w gminach wiejskich i miejsko-wiejskich. Zwiększenie jednakże tego limitu mogłoby doprowadzić do zdominowania programu przez większe gminy i uniemożliwiłoby uzyskanie środków przez gminy mniejsze, co stałoby w sprzeczności z celami głównymi programu. Pragnę również zwrócić uwagę, że obecnie przyjęte kryterium umożliwia staranie się o środki finansowe przez instytucje znajdujące się w ponad 2 tys. gmin w Polsce, a więc w zdecydowanej większości. Zważywszy więc na cele programu, zasięg realizacji oraz proponowane zaangażowanie środków z budżetu państwa, moim zdaniem nie istnieje potrzeba rozszerzenia listy wnioskodawców.

W opinii ministra, na co wielokrotnie zwracaliśmy uwagę, efektywność realizacji programów pomocowych dla instytucji kultury, zależy przede wszystkim od określenia konkretnej grupy docelowej. Rozszerzanie listy podmiotów mogących otrzymywać dotacje prowadzi przede wszystkim do rozproszenia środków finansowych i w żadnym wypadku nie gwarantuje osiągnięcia zakładanych celów.

2. Projekt programu wieloletniego „Kultura+” był konsultowany z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. W czerwcu 2010 r. projekt został pozytywnie zaopiniowany przez komisję. Podczas konsultacji społecznych do projektu nie zostały zgłoszone przez jednostki samorządu terytorialnego żadne uwagi.

3. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego prowadzi szereg programów skierowanych do bibliotek. Dofinansowanie prac inwestycyjnych, remontów i modernizacji, w samorządowych instytucjach kultury, a więc i bibliotekach, możliwe jest w ramach programu ministra kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Rozwój infrastruktury kultury”. W ramach tego programu nie ma ograniczeń dotyczących liczby mieszkańców, w której znajduje się instytucja. Warto również wspomnieć, że w ramach programu „Kultura+”, priorytet: Digitalizacja, biblioteki zlokalizowane w dużych miastach mogą otrzymywać środki finansowe na rozbudowę infrastruktury digitalizacyjnej oraz digitalizację swoich zbiorów.

4. Głównym kryterium wyboru Instytutu Książki w Krakowie jako jednego z operatorów programu „Kultura+” była dotychczasowa realizacja przez instytut programu „Biblioteka+” oraz programu „Infrastruktura bibliotek”. Modernizacja infrastruktury bibliotek była więc z założenia jednym z elementów programu „Biblioteka+”, w którego skład oprócz kwestii infrastrukturalnych wchodzi również: budowa systemu inwentaryzacji zbiorów MAK+ oraz prowadzenie szkoleń dla bibliotekarzy. Biorąc pod uwagę powyższe, instytut został uznany za najlepszy podmiot mogący realizować ten program.

Jednocześnie chciałbym podziękować panom posłom za zainteresowanie kwestiami bibliotek publicznych i programu „Kultura+” oraz zwrócić uwagi na ważne kwestie związane z jego realizacją. Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje zostaną uznane przez panów posłów za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz**

**w sprawie zwrotu części opłaty
za kartę pojazdu pobieranej przez powiaty
w latach 2003–2005 (22254)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 21 kwietnia br. (nr SPS-023-22254/11), przy którym przekazano interpelację pani poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie zwrotu części opłaty za kartę pojazdu pobieranej przez powiaty w latach 2003–2006, uprzejmie informuję.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 17 stycznia 2006 r. uznał § 1 ust. 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłaty za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) za niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), gdyż zawyżał wysokość opłaty i tym samym rozporządzenie wykraczało poza zakres upoważnienia zawartego w ustawie.

Ponadto, w świetle orzeczenia trybunału, powyższy paragraf rozporządzenia był niezgodny z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP, gdyż przy ustalaniu wysokości opłat za kartę pojazdu uwzględniał nie tylko wysokość kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart, lecz także koszty pokrycia wydatków przeznaczonych na potrzeby związane z ewentualną utylizacją pojazdu.

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, ustanowiona w kwestionowanym przepisie opłata stanowiła, ze względu na niewspółmierność do rzeczywistych kosztów druku i dystrybucji kart pojazdów, rodzaj daniny publicznej, a tego rodzaju danina może być nałożona wyłącznie w drodze ustawy, nie zaś przez rozporządzenie.

W związku z wyrokiem trybunału, minister transportu i budownictwa wydał nowe rozporządzenie w sprawie opłaty za kartę pojazdu, które weszło w życie z dniem 15 kwietnia 2006 i zostało opublikowane w Dz. U. Nr 59, poz. 421. Ustalona w ww. rozporządzeniu opłata za kartę pojazdu zarejestrowanego po raz pierwszy na terenie Polski wynosi 75 zł.

Należy zauważyć, iż zwiększenie opłaty za kartę pojazdu do kwoty 500 zł nie wiązało się z dodatkowymi zadaniami dla powiatów, a wynikające z tego tytułu znacznie zwiększone środki stanowiły dodatkowe dochody powiatów.

W wyroku Trybunał Konstytucyjny, odnosząc się do nadmiernej wysokości opłaty za kartę pojazdu, stwierdził, iż „należy raczej uznać, że kwestionowane podwyższenie opłaty miało na celu zapewnienie powiatom dodatkowych źródeł dochodów przeznaczonych na wykonywanie innych zadań”.

W związku z powyższym uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż nie przewiduje się tworzenia regulacji prawnych, których celem byłoby zrekompensovowanie z budżetu państwa wydatków powiatów ponoszonych z tytułu zwrotu różnicy opłaty za wydanie kart pojazdów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk**

**w sprawie podatku naliczanego zgodnie
z ustawą o podatku od spadków i darowizn
za nabycie prawa własności
w drodze zasiedzenia (22255)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22255/11, przy którym przekazana została interpelacja pani Ireny Tomaszak-Zesiuk, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 14 kwietnia 2011 r., w sprawie stosowania przepisów ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. z 2009 r. Nr 93, poz. 768, z późn. zm.), dalej zwanej „u.p.s.d.”, do nabycia nieruchomości tytułem zasiedzenia, uprzejmie informuję.

W obowiązującym stanie prawnym w Rzeczypospolitej Polskiej istnieją dwa rodzaje nabycia prawa własności nieruchomości: nabycie pochodne, czyli od określonej osoby lub innego podmiotu prawa na skutek zawartej umowy cywilnoprawnej lub z innego tytułu, np. dziedziczenia, oraz nabycie pierwotne, w przypadku którego nabywca nie uzyskuje prawa własności rzeczy lub prawa majątkowego od określonej osoby/innego podmiotu. Do nabycia pierwotnego dochodzi wówczas, gdy nabywane prawo nie istniało lub istniało, ale zostało przeniesione z mocy prawa, np. przez zasiedzenie, wywłaszczenie, nacjonalizację. W tym przypadku nie ma ani przenoszącego, ani zbywcy prawa. Nabycie następuje ipso iure po spełnieniu określonych w przepisach prawa przesłanek.

Zgodnie z art. 172 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat 20 jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat 30 posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Zasiedzenie jest zatem instytucją prowadzącą do nabycia prawa na skutek upływu czasu, a nie przeniesienia prawa własności nieruchomości z jednego podmiotu na drugi. W tym przypadku nie ma znaczenia, kto był wcześniej właścicielem danej nieruchomości: czy osoba należąca do najbliższej rodziny, czy osoba obca.

Nie można zgodzić się z poglądem, iż nabycie prawa własności nieruchomości w drodze zasiedzenia nie przynosi dotychczasowemu posiadaczowi samostannemu żadnych korzyści materialnych. Prawo własności jest bowiem objęte szczególną ochroną prawną (ochronie prawa własności poświęcony został dział V tytułu II księgi I Kodeksu cywilnego). Ponadto właściciel rzeczy (w tym nieruchomości) ma znacznie więcej uprawnień niż jej posiadacz, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy oraz rozporządzać rzeczą według swojego uznania, łącznie z jej sprzedażą, dzierżawą, przeznaczeniem na różne cele itp.

Funkcja, jaką spełnia zasiedzenie, tj. umożliwienie usunięcia długotrwałej niezgodności między stanem prawnym nieruchomości a stanem posiadania, nie jest wystarczającym argumentem przemawiającym za wprowadzeniem zwolnienia z podatku od spadków i darowizn tego zdarzenia prawnego. Biorąc pod uwagę skale podatkowe w podatku od spadków i darowizn (od 3% do 20% podstawy opodatkowania), stopień obciążenia tym podatkiem osób fizycznych z tytułu zasiedzenia (7% podstawy opodatkowania) jest niewielki.

Należy wskazać, iż pochodne nabycie własności rzeczy lub praw majątkowych przez osoby zaliczane do najbliższej rodziny podlega zwolnieniu z podatku od spadków i darowizn na podstawie art. 4a tej ustawy, po spełnieniu warunków określonych w tym przepisie.

W przypadku zatem gdy w stosunku do właściciela nieruchomości rolnej posiadaczem samoistnym jest osoba należąca do I lub II grupy podatkowej w rozumieniu art. 14 ust. 3 u.p.s.d., osoby te mają wystarczająco dużo czasu (20–30 lat), aby dokonać czynności cywilnoprawnej przenoszącej własność nieruchomości na jej faktycznego posiadacza (np. umową darowizny) w celu skorzystania z ulg i zwolnień określonych w u.p.s.d.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 1 u.p.s.d. zwolnieniu z podatku od spadków i darowizn podlega nabycie (zarówno pierwotne, jak i pochodne) własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości lub jej części wraz z częściami składowymi (z wyjątkiem budynków mieszkalnych, budynków zajętych na cele specjalistycznego chowu i wylęgu drobiu lub specjalistycznej hodowli zwierząt wraz z urządzeniami i ze stadem hodowlanym oraz urządzeń do prowadzenia upraw specjalnych, jak: szklarnie, inspekty, pieczarkarnie, chłodnie, przechowalnie owoców), pod warunkiem że w rozumieniu przepisów o podatku rolnym w chwili nabycia ta nieruchomość stanowi go-

spodarstwo rolne lub jego część albo wejdzie w skład gospodarstwa rolnego będącego własnością nabywcy i to gospodarstwo rolne będzie prowadzone przez nabywcę przez okres co najmniej 5 lat od dnia nabycia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk**

**w sprawie nieprzestrzegania art. 99 ust. 3
ustawy Prawo farmaceutyczne stanowiącego,
że podmiot ubiegający się o zezwolenie
na prowadzenie apteki ogólnodostępnej
posiada w danym województwie nie więcej
niż 1% tego typu aptek (22256)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Ireny Tomaszak-Zesiuk z dnia 21 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22256/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgłoszona sprawa była rozpatrywana przez Wojewódzki Inspektorat Farmaceutyczny w Poznaniu, który zgodnie z treścią art. 99 ust. 2 ustawy Prawo farmaceutyczne jest organem właściwym do udzielania, odmowy udzielania, zmiany, cofnięcia lub stwierdzenia wygaśnięcia zezwolenia na prowadzenie apteki. Sposób rozpatrzenia sprawy oraz wydane decyzje były kontrolowane przez Główny Inspektorat Farmaceutyczny, który podzielił stanowisko przedstawione przez wielkopolski Wojewódzki Inspektorat Farmaceutyczny. Poniżej przedstawiam opis załatwienia przedmiotowej sprawy.

1. Decyzją z dnia 30 listopada 2010 r., znak: WIF.PO.A-8242/35/10, wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny w Poznaniu po rozpatrzeniu wniosku adw. M. R. z dnia 3 listopada 2010 r. odmówił wszczęcia postępowania w sprawie:

1) cofnięcia zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych:

a) w Lesznie przy ul. Grunwaldzkiej 129 (zezwolenie z dnia 23 kwietnia 2010 r. udzielone spółce MM-PHARMA sp. z o.o. z siedzibą w Kaliszu),

b) w Koninie przy ul. Zakole 4 (zezwolenie z dnia 10 marca 2010 r. udzielone spółce MM-PHARMA sp. z o.o.),

c) w Ostrowie Wlkp. przy ul. Wrocławskiej 28 (zezwolenie z dnia 14 kwietnia 2010 r. udzielone spółce S-PHARMA sp. z o.o. z siedzibą w Kaliszu),

d) w Poznaniu przy ul. Dolna Wilda 16a (zezwolenie z dnia 22 lipca 2010 r. udzielone spółce MM-PHARMA sp. z o.o.),

e) w Środzie Wlkp. przy ul. Spichrzowej 3 (zezwolenie z dnia 11 maja 2010 r. udzielone spółce MM-PHARMA sp. z o.o.),

f) we Wrześni przy ul. Sienkiewicza 7 (zezwolenie z dnia 5 marca 2010 r. udzielone spółce MM-PHARMA sp. z o.o.);

2) niewydawania podmiotom wymienionym w pkt 1 kolejnych zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych, w szczególności niewydawania tym podmiotom zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych:

a) w Kaliszu przy ul. Nowy Świat 16,

b) w Turku przy ul. Legionów Polskich 2,

c) w Poznaniu przy ul. Hetmańskiej 91,

d) w Kaliszu przy ul. Polnej 14,

e) w Poznaniu przy ul. Dąbrowskiego 64;

3) przeprowadzenia kontroli aptek ogólnodostępnych prowadzonych przez:

a) spółkę S-PHARMA sp. z o.o.,

b) spółkę MM-PHARMA sp. z o.o.,

c) p. Krzysztofa Szelca,

d) p. Krzysztofa Szelca i p. Marię Wróblewską-Szelc – współników spółki cywilnej Apteka „Styłowa” SC K. Szelc, M. Wróblewska-Szelc

w zakresie przede wszystkim obrotu produktami leczniczymi i wyrobami medycznymi.

Wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny odmówił wszczęcia postępowania z przyczyn formalnych, tj. z powodu braku legitymacji procesowej wnioskodawcy.

2. Adw. M. R. po otrzymaniu powyższej decyzji złożył pismo z dnia 14 grudnia 2010 r. określone jako „Odpowiedź na decyzję Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Farmaceutycznego w Poznaniu z dnia 30 listopada 2010 r. w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania”.

3. Wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny potraktował pismo adw. M. R. z dnia 14 grudnia 2010 r. jako odwołanie i przesłał je głównemu inspektorowi farmaceutycznemu przy piśmie z dnia 20 grudnia 2010 r., znak: WIF.PO.A-8242/35/10.

4. W dniu 4 stycznia 2011 r. główny inspektor farmaceutyczny skierował do adw. M. R. pismo znak: GIF-P-L-0740/1-1/PB/11, w którym zwrócił się o zajęcie stanowiska, czy pismo z dnia 14 grudnia 2010 r. stanowi odwołanie od decyzji wielkopolskiego wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego z dnia 30 listopada 2010 r., znak: WIF.PO.A-8242/35/10.

5. W dniu 20 stycznia 2011 r. do Kancelarii Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego wpłynęło pismo adw. M. R. z dnia 19 stycznia 2011 r. określone jako „Odpowiedź na pismo Głównego Inspektora Farmaceutycznego z dnia 4 stycznia 2011 r. (sygn. GIF-P-L-0740/1-1/PB/11)”.

Adw. M. R. w piśmie z dnia 19 stycznia 2011 r. stwierdził, że jego pismo z dnia 14 grudnia 2010 r. nie stanowiło odwołania od decyzji wielkopolskiego wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego z dnia 30 listopada 2010 r., znak: WIF.PO.A-8242/35/10.

6. W dniu 20 stycznia 2011 r. do Kancelarii Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego wpłynęło pismo adw. M. R. z dnia 19 stycznia 2011 r. określone jako „Pismo uzupełniające w sprawie decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Farmaceutycznego w Poznaniu z dnia 30 listopada 2010 r. w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania”.

7. W dniu 27 stycznia 2011 r. do Kancelarii Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego wpłynęło pismo adw. M. R. z dnia 26 stycznia 2011 r. określone jako „Wniosek o wstrzymanie wydawania kolejnych zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych z grupy”Apteki Styłowe«”.

Adw. M. R. skierował powyższe pismo m.in. do wielkopolskiego wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego i do głównego inspektora farmaceutycznego.

Główny inspektor farmaceutyczny wyjaśnił, że – w świetle obowiązujących przepisów – organem Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej prowadzącym postępowanie z wniosku o udzielenie zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej jest wojewódzki inspektor farmaceutyczny. Zgodnie bowiem z art. 99 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.) udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana, cofnięcie lub stwierdzenie wygaśnięcia zezwolenia na prowadzenie apteki należy do wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego. Art. 115 pkt 4 ww. ustawy stanowi, że główny inspektor farmaceutyczny pełni funkcje organu II instancji w stosunku do decyzji wojewódzkich inspektorów farmaceutycznych. Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że główny inspektor farmaceutyczny nie może ingerować w tok postępowania administracyjnych prowadzonych przez wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego w sprawach zastrzeżonych do jego kompetencji. Główny inspektor farmaceutyczny nie może wskazywać czy też sugerować wojewódzkiemu inspektorowi farmaceutycznemu podjęcia określonych działań, gdyż byłoby to sprzeczne z obowiązującymi przepisami.

8. W dniu 1 grudnia 2010 r. do Kancelarii Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego wpłynęło pismo adw. M. R. z dnia 29 listopada 2010 r. określone jako „Zawiadomienie o użyciu nazwy”apteka”wbrew przepisom prawa, podejrzeniu podjęcia działalności w zakresie prowadzenia apteki ogólnodostępnej bez wymaganego zezwolenia o popełnieniu czynów mogących stanowić czyny nieuczciwej konkurencji”.

9. W dniu 10 grudnia 2010 r. główny inspektor farmaceutyczny skierował do wielkopolskiego wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego pismo znak: GIF-P-L-076/331/PB/10, w którym polecił podjąć działania celem zweryfikowania informacji zawartych w piśmie adw. M. R. z dnia 29 listopada 2010 r.

Główny inspektor farmaceutyczny, wydając wielkopolskiemu wojewódzkiemu inspektorowi farmaceutycznemu powyższe polecenie, skorzystał z uprawnienia przyznanego mu na mocy art. 115 pkt 3 ustawy Prawo farmaceutyczne. Powyższy przepis stanowi: „Główny Inspektor Farmaceutyczny może wydawać wojewódzkim inspektorom farmaceutycznym polecenia dotyczące podjęcia konkretnych czynności w zakresie ich merytorycznego działania z zastrzeżeniem spraw objętych wydawaniem decyzji administracyjnych jako organu I instancji, a także może żądać od nich informacji w całym zakresie działania Inspekcji Farmaceutycznej”.

10. O poleceniu wydanym wielkopolskiemu wojewódzkiemu inspektorowi farmaceutycznemu główny inspektor farmaceutyczny poinformował adw. M. R. pismem z dnia 10 grudnia 2010 r., znak: GIF-P-L-076/331-1/PB/10.

11. Pismem z dnia 29 grudnia 2010 r., znak: WIF.PO.A-8242/35-2/10, wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny poinformował głównego inspektora farmaceutycznego o wynikach postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego w związku z wydanym poleceniem.

Wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny przesłał również kopie:

— pisma z dnia 29 grudnia 2010 r., znak: WIF.PO.A-8242/35-3/10, skierowanego do adw. M. R.;

— pisma z dnia 29 grudnia 2010 r., znak: WIF.PO.A-8242/35-4/10 – zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie ustalenia, kto i w jakim celu umieścił nad lokalem położonym w Turku przy ul. Legionów Polskich, sąsiadującym z lokalem funkcjonującej apteki ogólnodostępnej o nazwie: „W Pawilonie” szyld o treści: „Apteka Stylowa 2”, która narusza art. 86 ust. 2 ustawy Prawo farmaceutyczne.

12. W dniu 15 grudnia 2010 r. do Kancelarii Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego wpłynęło pismo adw. M. R. z dnia 14 grudnia 2010 r. określone jako „Wniosek o przeprowadzenie w Wojewódzkim Inspektoracie Farmaceutycznym w Poznaniu kontroli dotyczącej legalności wydawania zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych w roku 2010”.

Adw. M. R. skierował powyższe pismo do wojewody wielkopolskiego i do głównego inspektora farmaceutycznego.

13. Główny inspektor farmaceutyczny – przy piśmie z dnia 20 grudnia 2010 r., znak: GIF-P-L-076/331-3/PB/10 – przesłał wielkopolskiemu wojewódzkiemu inspektorowi farmaceutycznemu pismo adw. M. R. z dnia 14 grudnia 2010 r. i zwrócił się o przedstawienie wyjaśnień dotyczących zarzutów naruszenia przepisów ustawy Prawo farmaceutyczne przy

wydawaniu zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych w roku 2010.

14. Pismem z dnia 20 grudnia 2010 r., znak: GIF-P-L-076/331-2/PB/10, główny inspektor farmaceutyczny udzielił odpowiedzi na pismo adw. M. R. z dnia 14 grudnia 2010 r.

Główny inspektor farmaceutyczny poinformował adw. M. R. m.in. o tym, że zwrócił się do wielkopolskiego wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego o przedstawienie wyjaśnień dotyczących zarzutów naruszenia przepisów ustawy Prawo farmaceutyczne przy wydawaniu zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych w roku 2010 i że rozważy możliwość przeprowadzenia kontroli w Wojewódzkim Inspektoracie Farmaceutycznym w Poznaniu w roku 2011.

15. W dniu 24 stycznia 2011 r. do Kancelarii Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego wpłynęło pismo wielkopolskiego wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego z dnia 20 stycznia 2011 r., znak: WIF.PO.A-8242/35-6/10, stanowiące odpowiedź na pismo głównego inspektora farmaceutycznego z dnia 20 grudnia 2010 r., znak: GIF-P-L-076/331-3/PB/10 (pkt 13).

Wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny ustosunkował się do zarzutów naruszenia przepisów ustawy Prawo farmaceutyczne przy wydawaniu zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych w roku 2010, zawartych w piśmie adw. M. R. z dnia 14 grudnia 2010 r. (pkt 12).

Wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny przesłał również kopię (potwierdzoną za zgodność z oryginałem) dokumentacji dotyczącej udzielenia zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych, których nazwa zawiera wyraz „Stylowa” (17 teczek akt).

16. W dniu 9 marca 2011 r. wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny skierował do adw. M. R. pismo znak: WIF.PO.A-8242/35-10/10, w którym zajął stanowisko wobec pisma z dnia 26 stycznia 2011 r. (pkt 7).

17. W dniu 30 marca 2011 r. do Kancelarii Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego wpłynęło pismo adw. M. R. z dnia 29 marca 2011 r. określone jako „Uzupełnienie wniosku z dnia 25 stycznia 2011 roku – wniosek o niewydawanie zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej z grupy „Apteki Stylowe” w Turku przy ul. Legionów Polskich 2”.

Adw. M. R. skierował powyższe pismo do wielkopolskiego wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego i do głównego inspektora farmaceutycznego.

18. W dniu 6 kwietnia 2011 r. wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny skierował do adw. M. R. pismo znak: WIF.PO.A-8242/35-11/10 określone jako „Wezwanie”.

Wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny wezwał adw. M. R. do uzupełnienia braków we wniosku z dnia 29 marca 2011 r. (pkt 17).

19. Adw. M. R. ustosunkował się do „Wezwania” w piśmie z dnia 15 kwietnia 2011 r. określonym jako „Odpowiedź na wezwanie”.

Wbrew twierdzeniu adw. M. R. zawartemu w skardze główny inspektor farmaceutyczny nie wszczął postępowania wyjaśniającego. Wszczęcia postępowania wyjaśniającego nie stanowi w szczególności pismo głównego inspektora farmaceutycznego z dnia 20 grudnia 2010 r., znak: GIF-P-L-076/331-2/PB/10 (pkt 14).

Jak wskazał wyżej główny inspektor farmaceutyczny (pkt 15), wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny przesłał dokumentację dotyczącą udzielenia zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych, których nazwa zawiera wyraz „Stylowa” (17 teczek akt). Dokumentacja jest obszerna, obecnie trwa jej analiza, o wynikach której główny inspektor farmaceutyczny poinformuje pana ministra odrębnym pismem.

Niezrozumiałe jest kierowanie przez adw. M. R. do głównego inspektora farmaceutycznego pism dotyczących wstrzymania czy też niewydawania zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych i oczekiwanie na podjęcie działań w tym zakresie. Adw. M. R. oczekuje od głównego inspektora farmaceutycznego podjęcia działań sprzecznych z obowiązującymi przepisami. Jak wskazał wyżej główny inspektor farmaceutyczny (pkt 7), organ ten nie jest uprawniony do ingerowania w tok postępowania administracyjnych prowadzonych przez wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego w sprawach zastrzeżonych do jego kompetencji. Organem Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej prowadzącym postępowanie z wniosku o udzielenie zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej jest wojewódzki inspektor farmaceutyczny.

Odpowiedzi na pismo adw. M. R. z dnia 26 stycznia 2011 r. określone jako „Wniosek o wstrzymanie wydawania kolejnych zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych z grupy „Apteki Stylowe” (pkt 7) udzielił wielkopolski wojewódzki inspektor farmaceutyczny (pkt 16) – organ właściwy rzeczowo i miejscowo. Główny inspektor farmaceutyczny podziela stanowisko zajęte przez wielkopolskiego wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego.

Ponadto uprzejmie informuję, iż obecnie minister zdrowia prowadzi postępowanie wyjaśniające w zakresie skargi złożonej w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Roberta Kropiwnickiego**

**w sprawie sposobu naliczania opłat za dostawę
wody i odprowadzanie ścieków (22257)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Roberta Kropiwnickiego, przekazaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia br., znak: SPS-023-22257/11, w sprawie sposobu naliczania opłat za dostawę wody i odprowadzanie ścieków, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, ze zm.), ilość wody dostarczanej do nieruchomości ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego, a w przypadku jego braku – w oparciu o przeciętne normy zużycia wody określone w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 14 stycznia 2002 r. w sprawie określenia przeciętnych norm zużycia wody (Dz. U. Nr 8, poz. 70), a zatem miejscem wykonania umowy o dostawę wody jest zawór za wodomierzem głównym w budynku i tylko do tego miejsca przedsiębiorstwo wodociągowe może odpowiadać za dostawę wody w wymaganej ilości, pod odpowiednim ciśnieniem oraz należytej jakości.

Pomiar ilości dostarczonej zimnej wody zawsze odbywał się za pomocą wodomierza głównego instalowanego na każdym połączeniu (przyłączu) instalacji z siecią wodociągową. Naturalną konsekwencją takiego praktykowanego od lat sposobu opomiarowania instalacji jest rozliczanie należności za wodę według wskazań z tych wodomierzy. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nie ponosi bowiem odpowiedzialności za stan techniczny instalacji, wybór wodomierzy lokalowych, ich legalizację i wybór sposobu rozliczania za wodę.

Przy rozliczaniu zużycia wody wykazanego przez wodomierz główny na odbiorców posiadających opomiarowane zużycie w lokalach okazuje się prawie zawsze, że wskazania wodomierza głównego są wyższe niż suma wskazań wodomierzy indywidualnych.

Przyczyną powstawania tej różnicy są dopuszczalne przepisami błędy przyrządów pomiarowych, wybór ich rodzaju, nieregistrowane przecieki, brak jednoczesności dokonywania odczytów, zły stan techniczny instalacji w budynku.

Mieszkańcy budynków wielolokalowych zawsze, również przed wejściem w życie przedmiotowej ustawy, płacili za wodę dostarczaną do budynku wg wskazań wodomierza głównego, a więc ponosili koszty związane ze stratami wody z powodu nieuszczelnności instalacji. To skorzystanie z uprawnień właściciela/zarządcy do opomiarowania lokali zwróciło powszechną

uwagę na występowanie różnicy pomiędzy wskazaniami wodomierza głównego a sumą wskazań wodomierzy indywidualnych.

Z tych powodów w 2005 r. znowelizowano ustawę o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, wprowadzając ustawowy obowiązek rozliczania ww. różnicy.

W myśl art. 26 ust. 2 ustawy, jeżeli odbiorcą usług jest wyłącznie właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego lub budynków wielolokalowych, jest on obowiązany do rozliczenia kosztów tych usług. Suma obciążeń za wodę lub ścieki nie może być wyższa od kosztów ponoszonych przez właściciela lub zarządcę na rzecz przedsiębiorstwa wod.-kan. Zgodnie z art. 26 ust. 3 właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania różnicy wskazań wodomierza głównego i sumy wskazań wodomierzy zainstalowanych w lokalach.

Rozliczenie zużycia wody na poszczególne lokale w budynku winno następować w oparciu o przyjęty i przekazany do wiadomości użytkownikom lokali regulamin rozliczeń dostarczonej do lokali wody. W regulaminie tym winien być również określony sposób rozliczenia różnicy wskazań pomiędzy wodomierzem głównym a sumą wskazań wodomierzy lokalowych.

Należy jednak zauważyć, iż zasadnicze znaczenie dla rozliczenia dostarczonej do budynku wody ma zachowanie jednolitości sposobu opomiarowania, tj. wyposażenie wszystkich lokali w wodomierze indywidualne.

Reasumując, przedstawione powyżej regulacje w sposób jednoznaczny określają obowiązki zarządcy względem użytkowników lokali w zakresie rozliczeń dostarczonej do budynku wody. Ministerstwo regulacje te uważa za wystarczające i w należyty sposób chroniące interesy odbiorców wody. Natomiast zastrzeżenia użytkowników lokali względem dokonanych przez zarządcę rozliczeń wody rozstrzygane mogą być wyłącznie na drodze sądowej.

Odnosząc się do kwestii dokonywania rozliczeń za wodę wyłącznie w oparciu o wskazania wodomierzy rejestrujących zużycie w lokalach, informuję, że ministerstwo rozważa możliwość wprowadzenia zmian w tym zakresie, jednakże proponowane rozwiązanie dotyczyłoby wyłącznie tych budynków, w których wodomierze rejestrujące zbiorcze zużycie wody przez odbiorcę instalowane byłyby przez przedsiębiorstwo wod.-kan. poza lokalem. Montaż tej samej klasy wodomierzy zainstalowanych zgodnie z obowiązującymi normami, o wspólnym terminie legalizacji, dostępnych zawsze dla dostawcy usług, minimalizuje w znacznym stopniu różnicę wskazań wodomierza głównego i sumy wskazań wodomierzy lokalowych i po spełnieniu tych warunków, zdaniem ministerstwa, dopuszczalna byłaby zmiana sposobu rozliczeń.

Ponadto informuję, że kwestia odpowiedzialności zarządcy lub właściciela budynku wielolokalowego za utrzymanie budynku w należyтым stanie technicz-

nym, a więc także w zakresie dotyczącym sprawnego funkcjonowania instalacji wodociągowej, regulowana jest przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016, z późn. zm.) oraz wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych.

Art. 61 teŹ ustawy stanowi, iż zarządca lub właściciel obiektu budowlanego obowiązany jest utrzymywać i użytkować obiekt w należyтым stanie technicznym, nie dopuszczając do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej. Ponadto, w myśl art. 62 ust. 2 Prawa budowlanego, obiekty budowlane powinny być w czasie ich użytkowania poddawane przez właściciela lub zarządcę okresowej, co najmniej raz na 5 lat, kontroli polegającej na sprawdzeniu stanu technicznego i przydatności do użytkowania.

W powyższej sprawie należy odwołać się również do przepisów rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 16 sierpnia 1999 r. w sprawie warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych (Dz. U. Nr 74, poz. 836).

Zgodnie z § 32 tegoż rozporządzenia w okresie użytkowania instalacji wodociągowej należy zapewniać m.in. realizację planu jej napraw i wymian oraz robót konserwacyjnych, jak również w razie uzasadnionej potrzeby kontrolę jej stanu technicznego.

Powyższe regulacje nakładają zatem na zarządcę lub właściciela obiektu budowlanego obowiązek utrzymywania instalacji wodociągowej w należyтым stanie technicznym. Wykonanie tegoż następuje nie tylko poprzez dotrzymywanie terminów obowiązkowych kontroli, o których mowa na wstępie, lecz także doŹraźnie, w razie uzasadnionej potrzeby.

Trzeba także zauważyć, iż na wielkość odczytów zużycia wody w poszczególnych lokalach ma również wpływ praca wodomierzy lokalowych. Stąd § 33 ust. 1 ww. rozporządzenia nakłada na właściciela tych urządzeń obowiązek zapewnienia okresowej ich legalizacji. Okresy ważności cechy legalizacyjnej określają odrębne przepisy (§ 33 ust. 2).

Biorąc powyższe pod uwagę, w związku z pytaniami pana pośle informuję, że:

1. Rozliczanie dostaw wody ma miejsce na innych zasadach niż rozliczanie pozostałych mediów z uwagi na to, że przedsiębiorstwo wodociągowe – producent wody nie może odpowiadać za jej jakość w instalacjach niebędących jego własnością. Jakość wody w znacznym stopniu zależy bowiem od stanu technicznego przewodów, jakimi woda jest dostarczana do odbiorców. Ponadto straty wody spowodowane nieuszczelnnością instalacji w budynku nie mogą obciążać dostawcy.

2. W sejmowej komisji „Przyjazne Państwo” rozważana była możliwość wprowadzenia rozliczeń za usługi wod.-kan. wyłącznie na podstawie wskazań wodomierzy lokalowych rejestrujących zbiorcze zużycie wody przez odbiorcę, zainstalowanych poza lokalem.

Aktualnie Ministerstwo Infrastruktury nie prowadzi prac związanych z nowelizacją ustawy. Wprowadzenie ewentualnych zmian w zakresie rozliczeń za wodę i ścieki będzie możliwe przy okazji większej nowelizacji ww. ustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie określenia definicji złomu
na potrzeby rozliczeń VAT (22258)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22258/11, przy którym została przesłana interpelacja panów posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie określenia definicji złomu na potrzeby rozliczeń VAT, uprzejmie informuję.

Od 1 kwietnia 2011 r. zmianie uległ system naliczania i odliczania podatku od towarów i usług w obrocie m.in. surowcami wtórnymi – złomem. Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 7 ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) podatnikami są również osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne nabywające złom, jeżeli dokonującym jego dostawy jest podatnik, o którym mowa w art. 15, niekorzystający ze zwolnienia, o którym mowa w art. 113 ust. 1 i 9, a dostawa nie jest objęta zwolnieniem, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2 cyt. ustawy. Przepis art. 17 ust. 1 pkt 7 cyt. ustawy stosuje się, jeżeli nabywcą złomu jest podatnik, o którym mowa w art. 15 (art. 17 ust. 7 cyt. ustawy). Przyjęte regulacje wprowadziły mechanizm polegający na przesunięciu obowiązku rozliczenia podatku VAT ze sprzedawcy na nabywcę tj. na podatnika, na rzecz którego dokonywana jest dostawa złomu.

W celu zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej w zakresie stosowania przepisu art. 17 ust. 1 pkt 7 ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług minister finansów wydał na podstawie art. 14a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) interpretację ogólną, znak: PT3/033/2/188/LWA/11/569, z dnia 2 maja 2011 r. Treść tej interpretacji jest dostępna na stronie internetowej Ministerstwa Finansów w zakładce: Podatki/System podatkowy/Podatek od towarów i usług/Wyjaśnienia

Ministerstwa Finansów. Interpretacja ta zostanie opublikowana w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów, zgodnie z art. 14i § 1 ww. ustawy Ordynacja podatkowa.

Z powołanej wyżej interpretacji ogólnej wynika, że, kierując się wykładnią historyczną i celowościową, przez złom dla potrzeb stosowania art. 17 ust. 1 pkt 7 ww. ustawy należy rozumieć złom metali, w tym złom stalowy (wsadowy i niewsadowy), żeliwny i metali nieżelaznych, jak również złom metali szlachetnych.

Zgodnie z ww. interpretacją w cel przyjętej w art. 17 ust. 1 pkt 7 cyt. ustawy regulacji wpisuje się również obrót zużytymi akumulatorami ołowiowymi lub ich częściami zaliczanymi, zgodnie z normą europejską, nr PN-EN 14057:2003, mającą status Polskiej Normy, do złomu. Pojęcie złomu nie obejmuje zużytych pojazdów.

Nawiązując do powołanego w interpelacji panów posłów rozporządzenia Rady Unii Europejskiej nr 333/2011 z dnia 31 marca 2011 r. ustanawiającego kryteria określające, kiedy pewne rodzaje złomu przestają być odpadami na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE (Dz. Urz. UE L 94, z 8.04.2011, str. 2) uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 1 niniejsze rozporządzenie ustanawia kryteria określające, kiedy złom żelaza, stali i aluminium, w tym również złom stopów aluminium, przestaje być odpadem. Wyżej wymienione rozporządzenie nie stanowi podstawy do zdefiniowania pojęcia „złom” dla celów podatkowych. Podkreślenia wymaga, że niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 9 października 2011 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że obecnie trwają prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji płatników i podatników oraz ustawy o transporcie drogowym, która przewiduje zmiany w art. 17 ust. 1 pkt 7 ustawy o VAT (art. 1 pkt 3 i 24 projektu ustawy) mające na celu doprecyzowanie katalogu odpadów przetwarzalnych, objętych mechanizmem odwróconego obciążenia (reverse charge mechanism). Podkreślenia wymaga, że obecny zakres stosowania tego mechanizmu zostałby poszerzony i nie dotyczył tylko złomu metali, jak obecnie. Systemem tym objęte byłyby bowiem m.in. odpady szklane, gumowe i z tworzyw sztucznych. Proponowany katalog towarów jest zbieżny z wprowadzonym od 1 stycznia 2011 r. w Niemczech.

Powyższy projekt ustawy zamieszczony został w projektach aktów prawnych dotyczących podatków w Biuletynie Informacji Publicznej dostępnym na stronie internetowej Ministerstwa Finansów (www.mf.gov.pl).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw
Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Grzegorza Roszaka i
Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie konieczności zmiany
samorządowych przepisów antykorupcyjnych
(22260)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22260/11) przekazującego interpelację posłów na Sejm RP pana Grzegorza Roszaka i pana Marka Wojtkowskiego w sprawie konieczności zmiany samorządowych przepisów antykorupcyjnych uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Problematyka poruszona w wystąpieniu odnosi się w swej istocie do tożsamyh rozwiązań prawnych statuujących ograniczenie aktywności gospodarczej radnych, zawartych w poszczególnych samorządowych ustawach, „ustrojowych”, tj. odpowiednio: art. 24f ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), art. 25b ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) oraz art. 27b ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.).

W pierwszej kolejności wypada nadmienić, że na gruncie zasad ukształtowanych w poszczególnych samorządowych ustawach, „ustrojowych”, ocena każdej jednostkowej sytuacji w aspekcie kwalifikowania wspomnianego powyżej zakazu pozostaje wyłącznie w gestii organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego oraz organu nadzoru, których działania (w ramach przyznanych im kompetencji) podlegają weryfikacji sądowej. Tym samym skutki prawne związane z wygaśnięciem mandatu radnego można wywodzić dopiero w momencie uprawomocnienia się danego aktu (uchwały, zarządzenia zastępczego), co w pełni zapewni m.in. ochronę praw samego zainteresowanego.

Nie ulega wątpliwości, iż sprawy w przedmiocie naruszenia ustawowych zakazów niejednokrotnie mają wyjątkowo skomplikowany charakter i winny zostać poprzedzone przeprowadzeniem dogłębnych analiz zarówno stanu faktycznego, obowiązujących w danej materii regulacji prawnych (oraz istniejącego orzecznictwa), jak też całości zebranej dokumentacji. Ocena możliwości zastosowania zakazu „antykorupcyjnego” powinna zostać każdorazowo dokonana ad casum, stosownie do konkretnie zaistniałych okoliczności sprawy. Na gruncie orzecznictwa sądów administracyjnych oraz dotychczasowej praktyki w zakresie interpretacji ww. przepisów prawa można sformułować pogląd, iż zawarte w nich dyspozycje nie budzą większych kontrowersji. Wypada w tym miej-

scu zwrócić uwagę, iż trudno podzielić sygnalizowane w wystąpieniu wątpliwości związane z klasyfikacją prawną instytucji użytkownika wieczystego. Ugruntowane w orzecznictwie stanowisko wskazuje bowiem, że zakres i skuteczność prawa użytkownika wieczystego przesądza o tym, że umowa użytkownika wieczystego (stanowiąca samodzielny tytuł prawny do korzystania z nieruchomości) nie może powodować konfliktu interesów między użytkownikiem wieczystym a właścicielem, a w konsekwencji nie jest równoznaczna z „wykorzystywaniem mienia komunalnego gminy” w rozumieniu art. 24f ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (vide np. wyrok NSA z dnia 9 września 2008 r. – sygn. akt II OSK 842/08, wyrok NSA z dnia 29 grudnia 2005 r. – sygn. akt II OSK 377/05).

W kontekście powyższych wyjaśnień należy również wspomnieć o podjętych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów – pod kierunkiem pełnomocnika rządu do spraw opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych – pracach nad nowym prawem antykorupcyjnym. Projektowana ustawa prawo antykorupcyjne ma na celu stworzenie nowego kompleksowego systemu prawa antykorupcyjnego celem zapewnienia jawności i przejrzystości polskiej administracji, a w przypadku osób pełniących funkcje z wyboru – transparentności podejmowanych przez nie działań. Projekt przewiduje rozszerzenie – w stosunku do obecnie obowiązujących unormowań ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1584, z późn. zm.) – zarówno zakresu podmiotowego (m.in. objęcie regulacjami również radnych gminy, powiatu, województwa), jak i przedmiotowego (wśród zakazów został wyszczególniony m.in. zakaz członkostwa w zarządach fundacji lub stowarzyszeń prowadzących działalność gospodarczą oraz zakaz zarządzania jednostką organizacyjną takiej fundacji lub stowarzyszenia).

Mając na uwadze powyższe, resort spraw wewnętrznych i administracji nie rozważa podjęcia inicjatywy legislacyjnej zmierzającej do zmiany samorządowych przepisów „antykorupcyjnych” w zakresie nakreślonym w przedmiotowym wystąpieniu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie likwidacji połączeń kolejowych
w Kietrze, Lekartowie oraz na odcinku
Polska Cerkiew – Baborów (22261)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Henryka Siedlaczka (nr SPS-023-22261/11 z dnia 21 kwietnia 2011 r.) w sprawie likwidacji połączeń kolejowych w Kietrze, Lekartowie oraz na odcinku Polska Cerkiew – Baborów, uprzejmie informuję, co następuje.

Z przedstawionych przez zarządcę infrastruktury kolejowej, tj. spółkę PKP PLK SA, wyjaśnień wynika, że zły stan techniczny linii kolejowych nr 177 Racibórz – Głubczyce, nr 194 Pietrowice Wielkie – Kietrz oraz nr 195 Polska Cerkiew – Baborów nie pozwala na opracowanie rozkładu jazdy dla tych linii.

W związku ze złym stanem technicznym przedmiotowych linii i brakiem środków na przeprowadzenie naprawy głównej w rozkładzie jazdy 2010/2011 nastąpiła zmiana sposobu korzystania ze wskazanych linii. Powyższe linie są udostępniane zgodnie z § 44, „Regulaminu przydzielania tras pociągów i korzystania z przydzielonych tras pociągów przez licencjonowanych przewoźników kolejowych w ramach rozkładu jazdy 2010/2011”. Zgodnie z ww. regulaminem, opłaty za korzystanie z linii/odcinków, dla których nie jest przygotowywany rozkład jazdy, ustala się odrębnie, wg indywidualnej kalkulacji. W kalkulacji uwzględnia się rzeczywiste koszty bezpośrednio ponoszone przez zarządcę, wraz z narzutami uzasadnionej części kosztów pośrednich zawierających:

— koszty niezbędne do poniesienia w związku z przygotowaniem odcinków linii do prowadzenia na nich przejazdów pociągów,

— koszty ponoszone na utrzymanie i eksploatację odcinków linii.

Z informacji zarządcy wynika, iż przewoźnicy kwestionują wysokość proponowanych opłat, w związku z czym nie zostały zawarte umowy na korzystanie z przedmiotowych linii. Na omawianych liniach kolejowych ruch pociągów odbywał się sezonowo (jesienią 2010 r. przewoźnicy PKP Cargo SA i DB Schenker wykonywali przejazdy 2–3 razy w tygodniu).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że obecnie trwają negocjacje z przewoźnikiem kolejowym obsługującym bocznice w Kietrze, Lekartowie, Baborowie i Polskiej Cerkwi w zakresie wysokości opłat.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Janiny Okrągły**

**w sprawie organizacji funkcjonowania
dodatkowych miejsc świadczenia nocnej
i świątecznej opieki zdrowotnej (22262)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Janiny Okrągły, poseł na Sejm RP, z dnia 14 kwietnia 2011 r., w sprawie organizacji funkcjonowania dodatkowych miejsc świadczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22262/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej na podstawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 225, poz. 1465), która odnosi się do przypadków nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia świadczeniobiorcy, miało na celu zapewnienie lepszej dostępności oraz jakości przedmiotowych świadczeń poprzez to, że Narodowy Fundusz Zdrowia będzie miał możliwość wyboru najkorzystniejszej z ofert złożonych w postępowaniu konkursowym, co wpłynie także na konkurencyjność wśród świadczeniodawców. Przyjęte rozwiązania miały również na celu zastąpienie dotychczasowego modelu kontraktowania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej i pielęgniarskiej, której kilkuletnie funkcjonowanie zostało zdiagnozowane jako dysfunkcjonalne z uwagi na przerzucanie kosztów na wyższe poziomy systemy ochrony zdrowia – ratownictwo medyczne, leczenie szpitalne, tj. izby przyjęć, szpitalne oddziały ratunkowe, powodując tym samym ograniczenie dostępu do tych świadczeń.

Ponadto uprzejmie informuję, iż zmiany w sposobie organizacji udzielania nocnej i świątecznej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej obejmowały także zmianę sposobu ich kontraktowania z zawierania umów na podstawie przepisów art. 159 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) – procedura wnioskowania o zawarcie umowy – na zawieranie umów po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań. W związku z tym umowy na realizację świadczeń w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej zostały zawarte ze świadczeniodawcami, których oferty zajęły najwyższą pozycję w rankingu. Należy zaznaczyć, iż pozycja oferenta w rankingu jest wynikiem oceny oferty oraz obliczeń systemu dokonywanego w oparciu o informacje zawarte w ofercie, z uwzględnieniem następujących kryteriów: ciał-

głości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz na podstawie wewnętrznej i zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona certyfikatem jakości, a także ceny i liczby oferowanych świadczeń oraz kalkulacji kosztów.

Odnosząc się zatem do pytań zawartych w przedmiotowej interpelacji, w tym do kwestii możliwości podjęcia przez ministra zdrowia działań prawnych dla rozwiązania problemów przedstawionych w tej interpelacji, uprzejmie informuje, iż przedstawiona problematyka wynika w całości z warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, określonych przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia na podstawie art. 102 ust. 5 pkt 21 i 25, art. 146 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz art. 55 ust. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Ponadto należy zaznaczyć, iż zarówno zarządzenie prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nr 85/2010/DSOZ z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, zmienione zarządzeniem nr 10/2011/DSOZ z dnia 28 lutego 2011 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej były przedmiotem konsultacji między innymi z reprezentatywnymi organizacjami świadczeniodawców.

Niemniej jednak, jak zapewnia Narodowy Fundusz Zdrowia, wszelkie uwagi dotyczące realizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, które wpływają do funduszu, zarówno od świadczeniodawców, reprezentatywnych organizacji świadczeniodawców, jak i samych świadczeniobiorców, posłużą do wypracowania bardziej racjonalnych i optymalnych rozwiązań dla tego zakresu świadczeń, co znajdzie swoje odzwierciedlenie przy najbliższej zmianie zarządzenia w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprzejmie zapewniam Pana Marszałka, iż Narodowy Fundusz Zdrowia na bieżąco monitoruje realizację świadczeń nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, w celu poprawy funkcjonowania nowego modelu organizacji przedmiotowych świadczeń. Z całą pewnością rok bieżący pozwoli na analizę i wstępną ocenę przyjętych rozwiązań w zakresie funkcjonowania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację poseł Anny Paluch**

**w sprawie nadzoru ministra nad działalnością
spółki Skarbu Państwa Zespół Elektrowni
Wodnych Niedzica (22263)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Paluch z dnia 12 kwietnia 2011 r., przekazaną pismem z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22263/11, w sprawie nadzoru ministra skarbu państwa nad działalnością spółki Zespół Elektrowni Wodnych Niedzica SA uprzejmie informuje, co następuje.

Ad 1. Spółka realizuje przyjętą w grudniu 2008 r. „Strategię rozwojową ZEW Niedzica SA na okres 2009–2015”. Jej treść zamieszczona jest na stronie internetowej spółki (zew-niedzica.com.pl). W związku z faktem, że inwestycje w energetykę wymagają długotrwałych przygotowań, spółka prowadzi działania akwizycyjne w zakresie zakupu funkcjonujących już elektrowni wodnych lub wiatrowych, a także innych gotowych do realizacji projektów elektrowni wykorzystujących źródła odnawialne. Spółka zgodnie z założeniami strategii rozwoju na lata 2009–2015 prowadzi działania zmierzające do rozwoju mocy wytwórczych w oparciu m.in. o energetykę wodną, wiatrową i geotermalną.

Działania te skupiały się m.in. na następujących obszarach:

1. Pozyskanie gotowych projektów energetycznych, takich jak:

— elektrownia wodna o mocy 0,84 MW w Lesznie Dolnym na rzece Bóbr,

— farma wiatrowa Darżyno na Pomorzu o mocy 6 MW,

— farma wiatrowa Wicko w budowie z prawomocnym pozwoleniem na budowę o mocy 10 MW.

W 2010 r. przeprowadzono negocjacje handlowe w sprawie kupna ww. aktywów, wykonano due diligence oraz wstępne analizy finansowe projektów z wynikiem pozytywnym, jednak ze względu na rozpoczęty proces prywatyzacyjny nie uzyskano akceptacji organów nadzorczych spółki na finalizację zakupów. W związku z procesem prywatyzacji i zaleceniami firmy doradczej o niewykonywaniu przesunięć w aktywach spółki w tym okresie termin związania stron ofertą zakupu minął i w ostateczności nie doszło do zakupu ww. projektów energetycznych.

2. Wykorzystanie potencjału energetycznego istniejących stopni piętrzących, będących w gestii Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej, jak również stopnia będącego w budowie (Świnna Poręba). W 2010 r. prowadzona była liczna korespondencja w sprawie uzyskania zgody na wydzierżawienie stopni do celów energetycznych, do dnia dzisiejszego Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej nie udzielił takiej zgody. Szaco-

wana moc do uzyskania z lokalizacji, o które ubiegała się ZEW Niedzica, to ok. 5,5 MW.

3. Modernizacja i rozbudowa własnych źródeł wytwarzania.

W związku z trudnościami w pozyskaniu istniejących już piętrzeń, jak również brakiem możliwości odkupienia gotowych mocy wytwórczych spółka podjęła szereg działań zmierzających do rozbudowy i modernizacji własnych obiektów o nowe moce wytwórcze w OZE.

Inwestycje w energetyce wodnej:

— MEW Łączany II – w roku 2010 uzyskano zgodę organów nadzorczych spółki na realizację projektu Łączany II (koszt ok. 10 mln zł), który będzie polegał na dobudowie dodatkowego hydrozespołu o mocy ok. 1,3 MW dla niskich przepływów,

— zakończył się przetarg i wybrano firmy wykonawcze, które zrealizują inwestycję w formule „zaprojektuj i wykonaj”; podpisano umowę na wykonanie dodatkowego hydrozespołu w MEW Łączany II z konsorcjum firm MELBUD sp. z o.o. z siedzibą w Grudziądzu oraz firmą MAYEL a.s. z siedzibą w Czeskiej Republice w Benešovie k. Pragi; zakończenie inwestycji planowane jest w 2012 r., inwestycja jest w trakcie realizacji,

— MEW Sromowce – realizowany jest projekt dobudowy dodatkowego hydrozespołu o mocy ok. 250 kW przy istniejącym spiętrzeniu w Sromowcach Wyżnych; w chwili obecnej jest podpisana umowa z biurem projektowym na wykonanie dokumentacji projektowej i uzyskanie prawomocnego pozwolenia na budowę.

Inwestycje w OZE (produkcja energii cieplnej) wykorzystujące energię geotermalną i solarną na własnych obiektach spółki:

— zmiana sposobu ogrzewania osiedla mieszkaniowego z oleju opałowego na źródło wykorzystujące energię geotermalną w postaci kaskady pomp ciepła wspomaganych centralną instalacją solarną; wielkość cieplnej mocy zainstalowanej to 300 kW; energia cieplna będzie sprzedawana dla użytkowników osiedla na zasadach komercyjnych; inwestycja jest w trakcie realizacji.

4. Inwestycje w energetykę wiatrową na etapie przedinwestycyjnym.

— farma wiatrowa Ostrów-Kozodrza – lokalizacja pod farmę wiatrową o planowanej mocy ok. 20 MW zaproponowana została przez dewelopera; podpisano list intencyjny z wójtem gminy Ostrów; trwa etap przedinwestycyjny, przygotowywana jest dokumentacja projektowa, badane są warunki wietrzne; deweloper prowadzi działania związane ze zmianą miejscowego planu zagospodarowania terenu w celu uzyskania prawomocnego pozwolenia na budowę farmy wiatrowej,

— farma wiatrowa Zawoja – podjęto rozmowy z właścicielem w sprawie odkupienia uszkodzonej siłowni wiatrowej o mocy 160 kW w rejonie Zawoi, siłownia ta nadaje się zarówno do remontu, jak i do modernizacji poprzez montaż wysokowydajnej turbi-

ny o mocy 250 kW, lub też jako baza do prób prototypowych siłowni, o pionowej osi obrotu; obecny właściciel ma wystąpić o wydanie nowych warunków przyłączenia dla elektrowni wiatrowej o większej mocy.

5. Prowadzenie badań rozwojowych w OZE.

W miejscowości Frydman, w oparciu o posiadaną w tym miejscu infrastrukturę techniczną (wał zapory bocznej zbiornika czorszyńskiego, pompownia, linie energetyczne, i światłowodowe) powstał niewielki park technologiczny, gdzie badane są nowe, innowacyjne rozwiązania w zakresie małej energetyki wiatrowej i różnych niekonwencjonalnych źródeł energii, m.in. prototypowe turbiny wiatrowe o pionowej osi obrotu. W planach jest prowadzenie badań w zakresie energetyki opartej na ogniwach fotowoltaicznych, a także tworzenie niewielkich lokalnych sieci wydzielonych, współpracy różnych źródeł energii w warunkach braku infrastruktury elektroenergetycznej.

Projekt został wyróżniony w konkursie „Innowator Małopolski 2010” organizowanym pod patronatem marszałka woj. małopolskiego przy współudziale Politechniki Krakowskiej.

Wszystkie działania podejmowane w oparciu o park technologiczny Frydman nie są działaniami komercyjnymi nastawionymi na natychmiastowy efekt w postaci wzrostu przychodów, a jedynie pracami badawczo-rozwojowymi w perspektywie przyszłościowej. Na ten cel spółka przeznacza ok. 1% swoich przychodów rocznych. Nakłady te należy traktować nie jako bezpośrednie nakłady inwestycyjne, ale jako inwestycje długofalowe w rozwój firmy.

Ad 2. Spółka posiada majątek z przeznaczeniem dla prowadzenia działalności turystycznej. Ogólna sytuacja gospodarcza nie sprzyja dynamicznemu rozwojowi branży turystycznej. Ponadto czynnikiem mającym ogromny wpływ na wyniki w turystyce jest niesprzyjająca w ostatnich latach aura.

W roku 2010 ilość opadów, będąca czynnikiem rekordowych dla spółki przychodów w energetyce, spowodowała równocześnie bardzo niskie wykorzystanie obiektów turystycznych. Jednakże zarząd spółki podejmuje starania, które pozwoliłyby na osiąganie zysków również w tej branży. Trwa poszukiwanie nisz rynkowych dla zarządzanego majątku turystycznego, które równocześnie pozwoliłyby pracownikom działu turystycznego spółki utrzymać ich dotychczasowe miejsca pracy.

W celu uatrakcyjnienia pobytu turystów w obiektach ZEW Niedzica SA zarząd zdecydował się na stworzenie przy Hotelu Pieniny pola do minigolfa. Wygospodarowano również na terenie własnym w odległości ok. 100 m od hotelu niewielką plażę nad rzeką Niedziczanka. W ramach prac porządkujących obrzeże Dunajca stworzono kilkudziesięciometrowej długości plażę dla turystów korzystających z pola namiotowego przy Ośrodku Polana Sosny.

Efekty podejmowanych działań obrazuje poniższe zestawienie przychodów, kosztów i malejącej straty w części turystycznej działalności spółki.

Rok 2008 2009 2010

Przychody 3 849 653 3 620 217 3 328 144

Koszty ogółem 5497012 4749613 4171933

Zysk/strata -1647359 -1129396 -843789

Na podstawie powstałego w ramach współpracy z Podhalańską Państwową Wyższą Szkołą Zawodową w Nowym Targu studium zagospodarowania obrzeża zbiornika czorsztyńskiego można mieć nadzieję, że jego realizacja w niedługim czasie, przy wsparciu spółki i lokalnych władz, pozwoli wzmocnić turystyczną pozycję regionu.

Ad 3. Wybrany w 2008 r. na okres IV kadencji nowy prezes zarządu spółki podjął energiczne działania, wprowadzając od stycznia 2009 r. m.in. nową strategię rozwojową spółki, kodeks etyczny i nowy schemat organizacyjny, dostosowujący firmę do zaplanowanych zadań.

Przeprowadzone zostały otwarte konkursy na stanowiska dyrektorskie i kierownicze, w których startowali również pracownicy spółki, korzystając z możliwości awansu. Decydującymi kryteriami w procesie rekrutacyjnym były: doświadczenie w pracy, posiadana wiedza i umiejętności. Nowa kadra kierownicza rekrutowała się w zdecydowanej większości spośród pracowników spółki.

Ponadto prezes zarządu, mając na względzie przejrzystość procesów biznesowych w spółce, podjął decyzję o bezwarunkowym wprowadzeniu zasady przekazywania majątku spółki w użytkowanie osobom trzecim wyłącznie w trybie otwartego postępowania przetargowego.

Ogłoszony w 2009 r. przetarg na prowadzenie wyciągu narciarskiego na Polanie Sosny nie był prawdopodobnie atrakcyjny dla potencjalnych chętnych. Przystąpiły do niego tylko dwie firmy (w tym jedna spółka z o.o. w organizacji), z czego po przekazaniu przez media informacji o podejrzeniu nieprawidłowości przy prowadzeniu procedury przetargowej obie firmy wycofały swoje oferty. Komplet dokumentów na temat przetargu jest dostępny na stronie internetowej spółki. Spółka wystosowała wobec obu podmiotów roszczenie odszkodowawcze.

Przetarg na sezon 2010/2011 również pozostał bez rozstrzygnięcia i wyciąg prowadzony był własnymi siłami spółki.

Ad 4. W ramach akcji promocyjnej dotyczącej działalności turystycznej spółki zarząd spółki zdecydował się na dodatkowe uatrakcyjnienie zapory poprzez zamontowanie wielkoformatowej instalacji przestrzennej na koronie zapory. Głównym celem było osiągnięcie efektu ekonomicznego przez przyciągnięcie większej liczby turystów i przez to zwiększenie przychodów części turystycznej poprzez sprzedaż gadżetów z wizerunkiem malowidła oraz bardziej optymalne wykorzystanie istniejącego potencjału jako zaplecza dla małej gastronomii. Instalacja pełni ponadto funkcję dydaktyczną poprzez

prezentację sposobu działania elektrowni wodnej w niecodzienny, bardziej przemawiający do wyobraźni sposób.

Sądząc po opiniach zwiedzających i odzwie medialnym, z jakim spotkało się wydarzenie, osiągnięto zamierzony efekt. Przychody z działalności turystycznej za miesiąc kwiecień 2011 r. zwiększyły się o 58,5% w stosunku do przychodów w analogicznym okresie ubiegłego roku. Wstępne wyniki tzw. majowego weekendu tego roku w stosunku do analogicznego okresu roku ubiegłego (pomimo bardzo niekorzystnej aury w roku bieżącym) wskazują wzrost przychodów części turystycznej o ok. 10%. Do prezesa zarządu spółki docierają liczne wyrazy poparcia tej inicjatywy. Zainteresowanie instalacją może służyć promocji nie tylko spółki, ale również regionu.

Należy zauważyć, że korona zapory nie jest drogą ani nie jest też obciążona jakąkolwiek służebnością. Zarząd ZEW Niedzica SA dopuszcza jednak w określonych warunkach poruszanie się po niej pojazdów. W związku z powstaniem na koronie zapory instalacji zarząd spółki w bezpośrednim spotkaniu z zainteresowanymi gospodarzami oraz z udziałem władz gminy doprecyzował zasady przejazdu przez koronę zapory, w tym również zaprzęgów konnych.

Ad 5. Skarb Państwa jest właścicielem 100% akcji spółki. Prywatyzacja spółki poprzez sprzedaż wszystkich akcji posiadanych przez Skarb Państwa zaplanowana jest na rok 2011. Ministerstwo Skarbu Państwa w dniu 21 kwietnia 2011 r. opublikowało zaproszenie do negocjacji w sprawie nabycia akcji spółki. Termin składania pisemnych odpowiedzi upływa w dniu 31 maja 2011 r.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie działalności komisji majątkowej
do spraw gmin wyznaniowych żydowskich
(22264)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pism z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22264/11; SPS-023-22265/11; SPS-023-22266/11; SPS-023-22267/11) dotyczących interpelacji posła na Sejm RP pana Jarosława Matwiejuka w sprawie działalności Komisji Regulacyjnej do Spraw Gmin Wyznaniowych Żydowskich, Międzykościelnej Komisji

Regulacyjnej, Komisji Regulacyjnej do Spraw Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego oraz Komisji Regulacyjnej do Spraw Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

1. Komisja Regulacyjna do Spraw Gmin Wyznaniowych Żydowskich na podstawie ustawy z dnia 20 lutego 1997 r. o stosunku państwa do gmin wyznaniowych żydowskich w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 41, poz. 251, z późn. zm.) wszczęła 5504 postępowania regulacyjne. Dotychczas 1999 postępowań zostało całkowicie lub częściowo zakończonych, pozostałe postępowania natomiast pozostają w toku.

Przedmiotem postępowań regulacyjnych prowadzonych przez ww. komisję regulacyjną są wnioski złożone przez podmioty wymienione w art. 30 ww. ustawy.

Komisja nie prowadzi zestawień dotyczących wartości dochodzonych wnioskami nieruchomości.

Komisja złożona jest z przedstawicieli wyznaczonych w równej liczbie przez ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz Zarząd Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP. W skład komisji wchodzi następujący przedstawiciele ministra spraw wewnętrznych i administracji: Danuta Głowacka-Mazur, Jolanta Płaza, Katarzyna Prusak-Zaluska, Andrzej Rudlicki, Mateusz Sora, Marcin Wereszczyński oraz przedstawiciele Zarządu Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP: Paweł Borecki, Roman Comi, Franciszek Kotulski, Henryk Kozłowski, Monika Krawczyk, Zofia Radzikowska.

Koszty działalności ww. komisji regulacyjnej w 2010 r. wyniosły 895 608,00 zł.

2. Międzykościelna Komisja Regulacyjna, która rozpoczęła działalność z dniem 1 września 2000 r., została utworzona na podstawie art. 38a ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 231, poz. 1965, z późn. zm.). Termin składania wniosków do komisji został wyznaczony do dnia 31 grudnia 1998 r. W drodze ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz. U. Nr 145, poz. 1534) Kościołowi Chrześcijan Baptystów i Ewangelicko-Reformowanemu został przywrócony termin składania wniosków do dnia 9 lipca 2006 r.

Do Międzykościelnej Komisji Regulacyjnej ogółem wpłynęło 170 wniosków. Komisja zakończyła postępowania w sprawach 70 wniosków, w tym w wnioskach następujących Kościołów:

- Ewangelicznych Chrześcijan – w 2002 r.,
- Towarzystwa Biblijnego w Polsce – w 2005 r.,
- Anglikańskiego w Polsce – w 2007 r.,
- Zielonoświątkowego w Polsce – w 2008 r.

W toku pozostają postępowania w sprawach 100 wniosków następujących Kościołów:

- Adwentystów Dnia Siódmego w RP – 10 wniosków (wpłynęło 12),
- Chrześcijan Baptystów w RP – 53 wnioski (wpłynęło 79),

- Ewangelicko-Methodystycznego – 4 wnioski (wpłynęło 30),

- Muzułmańskiego Związku Religijnego w RP – 1 wniosek (wpłynęły 3),

- Nowoapostolskiego Kościoła w RP – 20 wniosków (wpłynęły 22),

- Ewangelicko-Reformowanego w RP – 12 wniosków (wpłynęło 17).

Komisja nie prowadzi zestawień dotyczących wartości dochodzonych wnioskami nieruchomości.

W skład Międzykościelnej Komisji Regulacyjnej wchodzi następujący członek:

strona rządowa:

- Władysław Budzeń – współprzewodniczący komisji,

- Zbigniew Śwircz – współprzewodniczący komisji,

- Grzegorz Polak – członek komisji,

- Małgorzata Niedziółka-Wysokińska – członek komisji,

- Stefan Wasilewicz – członek komisji;

strona kościelna:

- ks. Andrzej Siciński – współprzewodniczący komisji (Kościół Adwentystów Dnia Siódmego w RP),

- Andrzej Artemowicz – członek komisji (Kościół Adwentystów Dnia Siódmego w RP),

- ks. Adam Gutsche – współprzewodniczący komisji (Kościół Chrześcijan Baptystów w RP),

- Tomasz Swędzioł – członek komisji (Kościół Chrześcijan Baptystów w RP),

- ks. Zbigniew Kamiński – współprzewodniczący komisji (Kościół Ewangelicko-Methodystyczny w RP),

- Ewa Książek – członek komisji (Kościół Ewangelicko-Methodystyczny w RP),

- Stefan Jasiński – współprzewodniczący komisji (Muzułmański Związek Religijny w RP),

- Adam Świerblewski – członek komisji (Muzułmański Związek Religijny w RP),

- ks. bp Waldemar Starosta – współprzewodniczący komisji (Kościół Nowoapostolski w RP),

- Andrzej Krzeczyński – członek komisji (Kościół Nowoapostolski w RP),

- Krzysztof Wiktor – współprzewodniczący komisji (Kościół Ewangelicko-Reformowany w RP),

- ks. Roman Lipiński – członek komisji (Kościół Ewangelicko-Reformowany w RP).

Koszty działalności Międzykościelnej Komisji Regulacyjnej w 2010 r. wyniosły 313 649,07 zł.

3. Do Komisji Regulacyjnej do Spraw Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego wpłynęły 472 wnioski (w tym 9 wniosków zbiorczych z nieruchomościami położonymi w 275 miejscowościach) o wszczęcie postępowania regulacyjnego w sprawach o przywrócenie własności nieruchomości, o przeniesienie własności nieruchomości zamiennej (w przypadku gdy przywrócenie natrafiało na trudne do przewyciężenie przeszkody) oraz o przyznanie odszkodowania zgodnie z przepisami o wywłaszczeniu nieruchomości. Nie określano wartości poszczegól-

nych wniosków, natomiast ewentualne operaty szacunkowe sporządzane są w toku postępowania na wnioski stron. Do rozpatrzenia przez komisję pozostało 260 wniosków. Postępowania w przedmiotowych sprawach pozostają w toku.

W skład ww. komisji regulacyjnej wchodzi następujący członek:

strona rządowa:

— Robert Baran – współprzewodniczący komisji,

— Joanna Groń – członek komisji;

strona kościelna:

— arcybiskup Jeremiasz (Jan Anchimiuk) – współprzewodniczący komisji,

— Mikołaj Zdasiuk – członek komisji.

Koszty działalności ww. komisji regulacyjnej w 2010 r. wyniosły 320 479,08 zł.

4. Do Komisji Regulacyjnej do Spraw Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego wpłynęło 1200 wniosków o wszczęcie postępowania regulacyjnego w sprawach o przywrócenie własności nieruchomości oraz nieodpłatne przekazanie własności nieruchomości na rzecz osób prawnych Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej. Nie określano wartości poszczególnych wniosków, natomiast ewentualne operaty szacunkowe sporządzane są w toku postępowania na wnioski stron. Do rozpatrzenia przez komisję pozostało 261 wniosków. Postępowania w przedmiotowych sprawach pozostają w toku.

W skład ww. komisji regulacyjnej wchodzi następujący członek:

strona rządowa:

— Grzegorz Ziomek – współprzewodniczący komisji,

— Edyta Szostak – współprzewodnicząca zespołu,

— Józef Bołdak – stały członek komisji,

— Eugeniusz Ścibek – stały członek komisji;

strona kościelna:

— Adam Pastucha – współprzewodniczący komisji,

— Dawid Binemann-Zdanowicz – współprzewodniczący zespołu,

— ks. Piotr Gaś – stały członek komisji,

— Przemysław Florjanowicz-Błachut – stały członek komisji.

Koszty działalności ww. komisji regulacyjnej w 2010 r. wyniosły 603 313,08 zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w planie prac Rady Ministrów na rok 2011 nie są ujęte prace nad projektami nowelizacji ustaw bądź nad nowymi ustawami odnoszącymi się do kwestii związanych z działalnością ww. komisji regulacyjnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie działalności
Międzykościelnej Komisji Regulacyjnej (22265)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 22264, str. 381.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie działalności Komisji Majątkowej
PAKP (22266)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 22264, str. 381.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie działalności Komisji Majątkowej
Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego (22267)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 22264, str. 381.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie podziału środków
z Funduszu Kościelnego (22268)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22268/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Jarosława Matwiejuka w sprawie podziału środków z Funduszu Kościelnego, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ustawy budżetowe, zarówno ustawa budżetowa na rok 2010 z dnia 22 stycznia 2010 r. (Dz. U. Nr 19, poz. 102) jak i ustawa budżetowa na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 roku (Dz. U. Nr 29, poz. 150), nie przewidywały wystarczającej ilości środków, aby można było udzielić dotacji z Funduszu Kościelnego.

Środki z Funduszu Kościelnego pozwalają jedynie na opłacenie składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne duchownych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie posiada danych, na podstawie których można byłoby ustalić, jaka liczba duchownych poszczególnych wyznań korzysta z powyższych składek.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż według syntetycznego zestawienia o finansowaniu składek przez Fundusz Kościelny w miesiącu księgowym marcu 2011 r., przekazanego Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, liczba duchownych, za których opłacane są składki na ubezpieczenie zdrowotne, wynosi 25 451 osób, natomiast liczba duchownych, za których opłacane są składki na ubezpieczenie społeczne, wynosi 23 625 osób.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie niejasnej definicji
pojazdu mechanicznego zawartej
w ustawie o drogach publicznych (22269)**

Szanowny Panie Marszałku! w odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka, przesłaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22269/11, dotyczącą definicji pojazdów objętych opłatą elektroniczną, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Ad 1 i 3. Od dnia 1 lipca 2011 r. zacznie obowiązywać w Polsce art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), zgodnie z którym korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za przejazdy po drogach krajowych pojazdów samochodowych, w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), za które uważa się także zespół pojazdów składający się z pojazdu samochodowego oraz przyczepy lub naczepy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t, w tym autobusów, niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej. Zgodnie z art. 2 pkt 33 ustawy Prawo o ruchu drogowym pojazdem samochodowym jest pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia jazdę z prędkością przekraczają-

cą 25 km/h (określenie to nie obejmuje ciągnika rolniczego).

Ustawodawca nie dokonał więc podziału pojazdów samochodowych na samochody ciężarowe i osobowe w odniesieniu do obowiązku ponoszenia opłaty elektronicznej. Czynnikiem decydującym o tym, czy określony pojazd samochodowy powinien uiszczać opłatę, jest więc jego dopuszczalna masa całkowita. Przy obliczaniu tej masy należy uwzględnić również dmc przyczepy albo naczepy złączonej z pojazdem. W konsekwencji wszystkie pojazdy samochodowe o dmc powyżej 3,5 t, niezależnie od ich przeznaczenia, są objęte opłatą elektroniczną na mocy przepisów ustawy o drogach publicznych. W opinii resortu infrastruktury zapisy powyższe, przyjęte przez parlament RP w 2008 r., są jasne i nie budzą wątpliwości interpretacyjnych.

Pragnę przy tym wskazać, że przepisy ustawy o drogach publicznych nie są sprzeczne z przepisami dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, która została implementowana do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), wprowadzającą elektroniczny system poboru opłat. Dyrektywa dotyczy pojazdów, które są wyłącznie używane do przewozu drogowego towarów o dmc powyżej 3,5 t, oraz obejmuje drogi znajdujące się w sieci TEN-T. Nie zabrania ona jednocześnie stosowania przez państwa członkowskie opłat za przejazd wobec innych rodzajów pojazdów oraz objęcia ww. opłatami dróg nienależących do sieci TEN-T. Z możliwości takiej skorzystał polski ustawodawca w przepisach ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw, obejmując opłatą również autobusy, niezależnie od ich dmc. Z kolei rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433) zakłada pobór opłat na drogach krajowych nieznajdujących się w sieci TEN-T. Biorąc powyższe pod uwagę, fakt, że ustawa o drogach publicznych implementuje do polskiego porządku prawnego dyrektywę 2006/38/WE, nie wyklucza wprowadzenia obowiązku opłat dla pojazdów innych niż ciężarowe. Z wykładni językowej zapisów art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy o drogach publicznych wynika zaś, że opłatą elektroniczną objęte zostaną wszystkie, bez wyjątku, pojazdy samochodowe o dmc pow. 3,5 t (a także autobusy niezależnie od ich dmc). Przepisy powyższe dotyczą więc również pojazdów osobowych.

Podkreślenia wymaga fakt, że przy ustalaniu obowiązku poboru opłaty elektronicznej dmc przyczepy (naczepy) może być wzięta pod uwagę wyłącznie w sytuacji, gdy przyczepa jest fizycznie połączona z pojazdem samochodowym. Sam fakt posiadania w dowodzie rejestracyjnym pojazdu informacji, iż

jego dmc wraz z przyczepą wynosi pow. 3,5 t, nie powoduje więc obowiązku ponoszenia opłaty elektronicznej. Obliczanie dopuszczalnej masy całkowitej pojazdu z przyczepą powinno więc wynikać każdorazowo z łącznej sumy dmc pojazdu i dmc przyczepy.

Ad 2. Uprzejmie informuję, że wysokość stawek dla poszczególnych kategorii pojazdów objętych opłatą elektroniczną określają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej. Poniżej przedstawiam tabele zawierające wysokość stawek opłaty dla pojazdów samochodowych o dmc powyżej 3,5 t i poniżej 12 t (dmc całkowita łącznie z dopuszczalną masą całkowitą przyczepy/naczepy):

1. Wysokość stawek opłaty elektronicznej dla dróg krajowych klasy A i S lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną:

Kategoria pojazdu	Stawka opłaty elektronicznej za przejazd 1 km drogi krajowej (w zł)			
	Klasy pojazdów w EURO w zależności od limitów emisji spalin			
	maks. EURO 2	EURO 3	EURO 4	min. EURO 5
1	2	3	4	5
Pojazdy samochodowe o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t i poniżej 12 t	0,40	0,35	0,28	0,20

2. Wysokość stawek opłaty elektronicznej dla dróg krajowych klasy GP i G lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną:

Kategoria pojazdu	Stawka opłaty elektronicznej za przejazd 1 km drogi krajowej (w zł)			
	Klasy pojazdów w EURO w zależności od limitów emisji spalin			
	maks. EURO 2	EURO 3	EURO 4	min. EURO 5
1	2	3	4	5
Pojazdy samochodowe o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t i poniżej 12 t	0,32	0,28	0,22	0,16

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

ministra obrony narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie przetargu na częstotliwości
przeznaczone dla szybkiego Internetu
w technologii LTE (22273)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przetargu na częstotliwości przeznaczone dla szybkiego Internetu w technologii LTE (SPS-023-22273/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Aktualnie obowiązuje porozumienie między ministrem obrony narodowej a prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zawarte w 2007 r., regulujące szczegółowo poprzez harmonogram wzajemne przekazywanie zakresów częstotliwości użytkownikom cywilnym i wojskowym w określonych terminach. Przedmiotowy harmonogram jest sukcesywnie przez Ministerstwo Obrony Narodowej realizowany. Na mocy tego dokumentu i aneksów do niego ostateczne przekazanie przez Ministerstwo Obrony Narodowej do Urzędu Komunikacji Elektronicznej częstotliwości zakresu 790-862 MHz określone jest na dzień 31 grudnia 2017 r.

W ramach wzajemnej współpracy między ministrem infrastruktury a ministrem obrony narodowej został powołany roboczy zespół ekspertów, który podjął prace nad opracowaniem projektu zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 2005 r. w sprawie Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości (Dz. U. Nr 134, poz. 1127, ze zm.). Projekt ten ma na celu przyspieszenie przekazywania częstotliwości między sferą wojskową i cywilną. Zapewni to możliwość rozwoju nowych usług w obszarze dostępu do Internetu.

W chwili obecnej wspomniany międzyresortowy zespół ekspertów pracuje nad różnymi wariantami i określa etapy udostępniania stronie cywilnej częstotliwości zakresu 790-862 MHz. Propozycję zmian do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości uwzględniającą pierwszy etap zwalniania częstotliwości planuje się przesłać do uzgodnień międzyresortowych w czerwcu bieżącego roku.

Odnosząc się do pytania pana posła Jarosława Matwiejuka dotyczącego ponownego opracowania planu wykorzystania częstotliwości, uprzejmie informuję, że wprowadzane zmiany w „Krajowej tablicy przeznaczeń częstotliwości” nie pociągają konieczności ponownego opracowywania dokumentów dotyczących prowadzenia gospodarki częstotliwościami w resorcie obrony narodowej.

Należy podkreślić, że nie możemy mówić o oddaniu przez resort obrony narodowej wspomnianego

zakresu częstotliwości, tylko o sukcesywnym jego zwalnianiu, gdyż ten zakres częstotliwości w chwili obecnej jest przeznaczony m.in. na potrzeby systemów radionawigacji lotniczej wykorzystywanych w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaje w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie przetargu na częstotliwości
przeznaczone dla szybkiego Internetu
w technologii LTE (22273)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka nr SPS-023-22273/11 z dnia 21 kwietnia 2011 r. w sprawie przetargu na częstotliwości dla systemów LTE pragnę udzielić poniższych wyjaśnień.

W dniu 24 lutego 2010 r. prezes UKE wydał ogłoszenie w sprawie ogłoszenia rozpoczęcia postępowania konsultacyjnego dotyczącego przetargu na dwie rezerwy częstotliwości z zakresu 2500–2570 MHz oraz 2620–2690 MHz¹⁾, na obszarze całego kraju, przeznaczonych do świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieciach szerokopasmowego dostępu bezprzewodowego w służbie ruchomej. Jednym z argumentów przedsiębiorców telekomunikacyjnych, podniesionym w toku tych konsultacji, była „techniczna niedojrzałość” standardu tzw. Long Term Evolution (LTE), który miałby być zastosowany do budowy sieci w tym paśmie. Tym samym jego wprowadzenie wiązałoby się z nadmiernymi kosztami przy równoczesnym wysokim ryzyku wystąpienia ewentualnych opóźnień harmonogramu wdrażania i wyższej awaryjności, a tym samym – niższej jakości usług.

Na podstawie wyników postępowania konsultacyjnego prezes UKE postanowił o przeprowadzeniu przetargu w późniejszym terminie, przyjmując koncepcję łączonego postępowania dla pasma 800 MHz (tj. 790–862 MHz) oraz 2,6 GHz. Informacje o takich planach prezesa UKE zostały przedstawione w czerw-

cu ubiegłego roku, przy czym od początku z zastrzeżeniem, że możliwość przeprowadzenia przetargu oraz dalszy harmonogram uruchamiania sieci w paśmie 800 MHz są uzależnione od postępów w koordynacji międzynarodowej częstotliwości z Rosją, Ukrainą i Białorusią, a także od całkowitego wycofania z pasma systemów w radiokomunikacyjnej służbie radionawigacji lotniczej użytkowanych przez Siły Zbrojne RP²⁾.

W uzupełnieniu do powyższych ogólnych wyjaśnień pragnę przedstawić następujące odpowiedzi na szczegółowe pytania pana posła.

Obecnie w ramach powołanej grupy roboczej Ministerstwa Infrastruktury oraz Ministerstwa Obrony Narodowej trwają prace nad nowelizacją rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości (szczegółowa metryczka w przypisie nr 2 na dole strony). Projekt nowelizacji rozporządzenia, uwzględniający pierwszy etap zwalniania częstotliwości, planuje się przesłać do uzgodnień międzyresortowych w czerwcu bieżącego roku.

Dotychczasowe uzgodnienia z MON zakładają zwolnienie przez Siły Zbrojne RP jeszcze w tym roku następujących zakresów częstotliwości z pasma 800 MHz: 790–806 MHz, 837–838 MHz oraz 846–847 MHz. Zostały one uwzględnione w projekcie rozporządzenia, o którym mowa powyżej. Pozostałe zakresy wchodzące w skład pasma 800 MHz zostałyby udostępnione przez MON dla potrzeb użytkowników cywilnych w późniejszym terminach. Trwają robocze konsultacje z MON na temat możliwości ich przyspieszenia. Zwolnienie częstotliwości przez Siły Zbrojne RP wiąże się z koniecznością zarezerwowania w budżecie MON odpowiednich środków na modernizację lub zakup nowych urządzeń. Co więcej, proces taki – poza znaczącymi nakładami finansowymi – wymaga również czasu niezbędnego do opracowania wymagań dla nowego sprzętu, przeprowadzenia postępowań przetargowych, jego rozlokowania, integracji z innymi systemami oraz przetestowania. Środki na sfinansowanie wymiany radiolokacyjnych systemów lądowania RSP-10, pracujących w częściach zakresu 790–862 MHz, na systemy GCA-2000, pracujące w innym zakresie częstotliwości, zostały ujęte w „Planie modernizacji Sił Zbrojnych w latach 2009–2018”.

Obecnie MI prowadzi intensywne działania ukierunkowane na osiągnięcie porozumienia z Rosją, Ukrainą oraz Białorusią, mającego na celu umożliwienie dogodnego korzystania z pasma 800 MHz przez krajowych użytkowników cywilnych. W dniu 6 grudnia 2010 r. podpisane zostało między MI a Ministerstwem Telekomunikacji i Komunikacji Masowej Fe-

¹⁾ Tzw. pasmo 2,6 GHz (przyp. MI).

²⁾ Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 2005 r. w sprawie Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości (Dz. U. Nr 134 poz. 1127, z późn. zm.) dla potrzeb służby radionawigacji lotniczej przeznaczono na zasadach pierwszej ważności następujące podzakresy w paśmie 800 MHz: 790–814 MHz, 830–838 MHz i 846–862 MHz.

deracji Rosyjskiej memorandum o współpracy, przewidujące w szczególności koordynację efektywnego użytkowania widma radiowego. Jednym ze środków jego realizacji będzie spotkanie ekspertów w sierpniu 2011 r. celem uzgodnienia technicznych warunków wykorzystania tego pasma. Jednocześnie podjęte zostały kroki w celu dokonania analogicznych uzgodnień z Ukrainą i Białorusią.

Pragnę wyrazić nadzieję, że przedstawione informacje uzna pan poseł za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie wprowadzenia nowych dowodów
osobistych z chipem (22274)**

W nawiązaniu do pisma z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22274/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Jarosława Matwiejuka w sprawie wprowadzenia nowych dowodów osobistych z chipem uprzejmie informuję, iż w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji opracowany został projekt ustawy o zmianie ustawy o dowodach osobistych i ustawy o ewidencji ludności zmieniającej termin wejścia w życie ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. Nr 167, poz. 1131) na dzień 1 stycznia 2013 r. Potrzeba nowelizacji ustawy o dowodach osobistych wynika z przesłanek natury funkcjonalnej, prawnej i technicznej, które wskazują na ryzyko niezakończenia przygotowań organizacyjnych i technicznych do wydawania dowodów osobistych nowego wzoru przed datą wejścia w życie nowych przepisów, tj. przed dniem 1 lipca 2011 r. Szczególne znaczenie ma konieczność zapewnienia pełnej transparentności w przedmiocie wyłonienia producenta blankietów, które w ramach postępowania przetargowego odbywa się w formie dialogu konkurencyjnego. W dniu 12 maja 2011 r. przedmiotowy projekt ustawy został przyjęty i rekomendowany Radzie Ministrów przez komitet Rady Ministrów.

Dotrzymanie pierwotnie zakładanego terminu wprowadzenia nowych dowodów osobistych nie jest możliwe z uwagi, iż postępowania przetargowe mające na celu wyłonienie producenta blankietów dowodów osobistych nie zostały zakończone. Ze względu

na skomplikowany charakter przedmiotu zamówienia w toku prowadzonego dialogu wykonawcy przekazują informacje, które będą wykorzystane do stworzenia optymalnego opisu przedmiotu zamówienia. Analiza informacji jest procesem trudnym i długotrwałym, ma bowiem na celu uzyskanie produktu, który spełni oczekiwania społeczne i będzie wykorzystywał najwłaściwsze rozwiązania technologiczne.

Podkreślić należy, że System Rejestrów Państwowych, w którym przechowywane są m.in. dane o dowodach osobistych, w tym dane z części graficznej i elektronicznej, jest zbudowany w otwartej architekturze service oriented architecture. Umożliwia to dostęp do danych z dowolnej lokalizacji po spełnieniu niezbędnych warunków technicznych związanych z podłączeniem oraz uwierzytelnieniem. Urzędy gminne, które są organem obsługującym proces wydawania dowodów osobistych, będą miały dostęp do ww. systemu oraz gromadzonych tam danych poprzez aplikację zintegrowany moduł obsługi końcowego użytkownika.

Odnosząc się do kwestii połączenia urzędów z rejestrami centralnymi, uprzejmie informuję, iż nie przewiduje się wymiany informacji gromadzonych w części elektronicznej (chipse) dowodu osobistego.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 projektu ustawy o zmianie ustawy o dowodach osobistych i ustawy o ewidencji ludności, warstwa elektroniczna dowodu osobistego zawiera:

1) dane zamieszczone w warstwie graficznej dowodu osobistego zapisane w formie elektronicznej wraz z danymi je uwierzytelniającymi;

2) dane służące do składania informacji uwierzytelniającej weryfikowanej za pomocą certyfikatu dowodu osobistego;

3) przestrzeń umożliwiającą zamieszczenie certyfikatu podpisu osobistego wraz z danymi służącymi do składania podpisu osobistego;

4) przestrzeń umożliwiającą zamieszczenie certyfikatu kwalifikowanego wraz z danymi służącymi do składania bezpiecznego podpisu elektronicznego na podstawie ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. Nr 130, poz. 1450, z późn. zm.);

5) przestrzeń na zamieszczenie danych lub aplikacji służących do wykorzystania dowodu osobistego jako karty ubezpieczenia zdrowotnego w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Ponadto, zgodnie z art. 13 ust. 2 projektowanej regulacji, warstwa elektroniczna dowodu osobistego może zawierać dane i aplikacje inne niż określone w art. 13 ust. 1, jeżeli przewidują to przepisy innej ustawy.

Do przesyłania danych z organów właściwych do wydawania dowodów osobistych do systemów centralnych będą wykorzystywane sieci PESEL-NET lub sieci Internet. Obecnie trwają prace związane z budową infrastruktury teletransmisyjnej łączącej gminy z rejestrami centralnymi.

W trakcie projektowania funkcjonalności nowego dowodu osobistego przyjęto założenie, aby dokument zawierał ograniczoną liczbę danych niezbędnych do weryfikacji obywatela, stanowił natomiast bezpieczny klucz dostępu do danych gromadzonych w innych systemach, pozostających we właściwości np. Ministerstwa Zdrowia czy Ministerstwa Finansów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie groźby likwidacji przedszkoli
powstałych dzięki dofinansowaniu
ze środków z UE (22275)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie groźby likwidacji przedszkoli powstałych dzięki dofinansowaniu ze środków UE (SPS-023-22275/11), uprzejmie informuję.

Biorąc pod uwagę ogromne znaczenie edukacji przedszkolnej w rozwoju każdego dziecka, jednym z głównych zamierzeń rządu, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej, planowanych na najbliższe lata jest dalsze upowszechnianie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5 lat.

Jednocześnie zadania dotyczące edukacji przedszkolnej są obecnie i nadal będą współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. Szczegółowy opis tego priorytetu w ramach działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty, przewiduje różne obszary wsparcia w zakresie edukacji przedszkolnej. W poddziałaniu 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, projekty konkursowe dotyczą: tworzenia przedszkoli (w tym również uruchamiania innych form wychowania przedszkolnego) na obszarach i w środowiskach o niskim stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej (w szczególności na obszarach wiejskich), wsparcia istniejących przedszkoli (w tym również funkcjonujących innych form wychowania przedszkolnego) w celu umożliwienia większej liczbie dzieci korzystania z wychowania przedszkolnego, np. poprzez wsparcie dla placówek zagrożonych likwidacją,

wydłużenie godzin pracy placówek, uruchomienie dodatkowych oddziałów, zatrudnienie dodatkowego personelu itp.

Efektem negocjacji między polskim rządem a Komisją Europejską było ustalenie, że za realizację działań w ramach priorytetu IX PO KL odpowiedzialne są samorządy województw jako instytucje pośredniczące.

We wszystkich województwach realizacja działań rozpoczęła się w 2008 r. Na powyższy cel zaplanowano w latach 2007–2013 łącznie ponad 243 mln euro. Według stanu na 31 stycznia 2011 r. w ramach powyższego poddziałania umowy o dofinansowanie podpisano dla 1143 projektów, a wartość podpisanych umów wyniosła blisko 754 mln PLN, co stanowi 78,2% alokacji. Ponieważ zarządzanie projektami odbywa się na poziomie regionalnym, dlatego też zasady korzystania z dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego są uzależnione od priorytetów przyjętych przez marszałków województw.

W każdym województwie zostały również określone wymogi w zakresie dotyczącym m.in. zapewnienia przez beneficjenta trwałości projektu po jego zakończeniu (np. 1,2, a nawet do 5 lat), co należy rozumieć jako kontynuację działań zgodnych z wymogami projektu. W przeciwnym razie beneficjent może zostać zobowiązany – przez instytucje monitorujące i kontrolujące – do zwrotu środków otrzymanych na projekt. Warunek trwałości projektu stanowi podstawowy wymóg programów dofinansowanych ze środków unijnych. Każdy beneficjent powinien znać ten obowiązek określony w rozporządzeniu Rady Europy 1260/99.

Dodatkowo pragnę przypomnieć, iż ustawa z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty stanowiła formę znaczącej pomocy ze strony państwa dla beneficjentów wcześniejszego projektu finansowanego ze środków EFS „Alternatywne formy wychowywania przedszkolnego”, umożliwiając dotrzymanie wymogu trwałości, a jednocześnie uzyskanie dalszego dofinansowania z budżetu jednostek samorządu terytorialnego.

Uprzejmie wyjaśniam, iż po zakończonym okresie programowania, tj. finansowania w ramach projektu, utworzone przez gminę przedszkola i inne formy wychowania przedszkolnego są zobowiązane do działania zgodnie z przepisami określonymi w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z póź. zm.).

Równocześnie utworzone w ramach powyższego projektu niepubliczne przedszkola i inne formy wychowania przedszkolnego mogą być przejęte i prowadzone zarówno przez gminy, jak i osoby prawne lub osoby fizyczne. W przypadku osób prawnych i fizycznych, po uzyskaniu wpisu do ewidencji prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego, placówki wychowania przedszkolnego są uprawnione do otrzymywania dotacji zgodnie z art. 80 ust. 2, 2b lub 90 ust. 2b, 2d ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572,

z póź. zm.). Należy zaznaczyć, iż powyższe przepisy w zakresie dotowania funkcjonują już od lat i nie mają związku z funduszami unijnymi.

Edukacja przedszkolna na terenie gminy nie jest nowym zadaniem, a polityka rządu wyznacza szczególnie rolę samorządom lokalnym, od których oczekuje się efektywnego prowadzenia finansowania m.in. edukacji przedszkolnej oraz umiejętnego dostosowywania się do lokalnych możliwości i potrzeb. Można również starać się o nowe dofinansowanie w ramach kolejnego projektu unijnego, który zapewni finansowanie już istniejącej placówki.

Oprócz powyższego programu wszystkie organy prowadzące (zarówno osoby prawne, m.in. gminy, jak i osoby fizyczne) mogą występować o dodatkowe fundusze przewidziane w innych programach (np. Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności oraz programach regionalnych) z przeznaczeniem na projekty inwestycyjne dotyczące remontów, modernizacji, wyposażenia w sprzęt budynków, w których planuje się prowadzenie wychowania przedszkolnego.

Równocześnie, jak wskazano wcześniej, instytucjami odpowiedzialnymi za wdrażanie priorytetu IX PO KL odpowiedzialne są samorzady poszczególnych województw, natomiast Ministerstwo Edukacji Narodowej nie posiada uprawnień i kompetencji m.in. w zakresie monitorowania projektów realizowanych w ramach priorytetu IX, a tym samym nie gromadzi informacji w zakresie liczby placówek, które ewentualnie zostaną zlikwidowane. Ministrem nadzorującym i monitorującym powyższe działania m.in. w zakresie utworzonych i działających placówek wychowania przedszkolnego jest minister rozwoju regionalnego.

Odnosząc się natomiast do pytania dotyczącego sankcji, jakie grożą samorządom za niezapewnienie dzieciom miejsc w przedszkolu, uprzejmie informuję, że, przekazując gminom z dniem 1 stycznia 1992 r. zadanie zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli, ustawodawca określił jednocześnie charakter przekazanych przez państwo zadań jako obowiązkowe zadania własne gmin (art. 104 ust. 1 i art. 105 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty – Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Równocześnie należy podkreślić, że zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m.in. organizacja wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–6 lat.

Jednym z organów gminy jest rada gminy – wybrana przez lokalną społeczność w wyborach powszechnych, równych i bezpośrednich, jest jej reprezentantem, a równocześnie organem stanowiącym i kontrolnym. Podejmuje ona rozstrzygnięcia w imieniu mieszkańców danej gminy. Radny – jako członek rady gminy – obowiązany jest kierować się dobrem wspólnoty

samorządowej gminy, utrzymywać stałą więź z mieszkańcami oraz ich organizacjami, a w szczególności przyjmować zgłaszane przez nich postulaty i przedstawiać je organom gminy do rozpatrzenia. Jednakże nie jest on związany instrukcjami wyborców. Szczegółowe regulacje prawne w powyższym zakresie zostały określone w cyt. ustawie o samorządzie gminnym.

Na terenie działania gminy za sieć prowadzonych przez nią publicznych i niepublicznych przedszkoli oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych odpowiada rada gminy, która tę sieć ustala (art. 14a ustawy o systemie oświaty). To od rady gminy zależy, w jaki sposób będzie realizowane to zadanie. Sam sposób realizacji zależy od wielu czynników, m.in. potrzeb wielu grup społecznych w szerokim ujęciu, możliwości finansowych gminy/dzielnicy, ogólnego bilansu miejsc w przedszkolach oraz planowanego ustawowego obniżenia wieku szkolnego.

Dodatkowo uprzejmie wyjaśniam, iż minister edukacji narodowej sprawuje nadzór pedagogiczny nad kuratorami oświaty, jednak nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego oraz podmiotów – osób fizycznych oraz osób prawnych innych niż jednostki samorządu terytorialnego – prowadzących szkoły i placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawują prezes Rady Ministrów oraz właściwy wojewoda.

Jednocześnie informuję, iż w procedowanym obecnie projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zawarte zostały propozycje częściowego przejęcia przez państwo kosztów prowadzenia przedszkoli publicznych, tzn. objęcia dofinansowaniem zadań związanych z prowadzeniem przez gminy edukacji przedszkolnej. Równocześnie Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany legislacyjne, uwzględni kontekst demograficzny, w którym działania te będą prowadzone. Biorąc pod uwagę prognozy demograficzne, zaprojektowano zmiany, które powinny umożliwić organom prowadzącym szkoły i przedszkola prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej, a tym samym przyczynić się do rozwoju i upowszechnienia wychowania przedszkolnego w kraju oraz zwiększenia jego dostępności, a tym samym zaspokojenia potrzeb w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie rozważenia możliwości
zmiany brzmienia art. 4 ust. 3 ustawy
o nauczycielskich świadczeniach
kompensacyjnych (22277)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wiesława Rygla w sprawie rozważenia możliwości zmiany brzmienia art. 4 ust. 3 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (SPS-023-22277/11), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 97, poz. 800) świadczenia kompensacyjne przysługują nauczycielom, którzy:

1) osiągnęli wiek, o którym mowa w ust. 3;

2) mają okres składkowy i nieskładkowy w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.) wynoszący 30 lat, w tym 20 lat wykonywania pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1, w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć;

3) rozwiązali stosunek pracy.

Zgodnie z przywołanym wyżej ust. 3 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych nauczyciel ma prawo do świadczenia, jeżeli ukończył:

1) 55 lat – w latach 2009–2014;

2) 55 lat w przypadku kobiet i 56 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2015–2016;

3) 55 lat w przypadku kobiet i 57 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2017–2018;

4) 55 lat w przypadku kobiet i 58 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2019–2020;

5) 55 lat w przypadku kobiet i 59 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2021–2022;

6) 55 lat w przypadku kobiet i 60 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2023–2024;

7) 56 lat w przypadku kobiet i 61 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2025–2026;

8) 57 lat w przypadku kobiet i 62 lata w przypadku mężczyzn – w latach 2027–2028;

9) 58 lat w przypadku kobiet i 63 lata w przypadku mężczyzn – w latach 2029–2030;

10) 59 lat w przypadku kobiet i 64 lata w przypadku mężczyzn – w latach 2031–2032.

Zróżnicowanie wieku nauczycieli upoważnionych do nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych należy uzasadnić charakterem prawnym tego świadczenia, analizowanym na tle powszechnego systemu emerytalnego:

— ubezpieczonym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn – art. 24 ust. 1 oraz art. 27 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.),

— pracownikowi, który osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn, przysługuje prawo do emerytury pomostowej – art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656, z późn. zm.).

Ponadto ocena prawna instytucji nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych została zawarta w opiniach Biura Analiz Sejmowych do projektu ustawy (vide: opinia z dnia 13.01.2009 r. sporządzona na zlecenie Biura Analiz Sejmowych przez p. dr M. S. oraz opinia z dnia 13.01.2009 r. przez p. G. C., specjalistę ds. społecznych). Jak czytamy w jednej z opinii: „Należy przyjąć, że wprowadzenie nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych stanowi element dodatkowy do systemu emerytur pomostowych, który wszedł w życie 1 stycznia 2009 r., mający rekompensować grupie zawodowej nauczycieli nieobjęcie ich prawem do uzyskania emerytury pomostowej. (...) Charakter nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych oraz zasady ich nabywania są w pewnym zakresie zbliżone do emerytur pomostowych”.

Jednocześnie pragnę zauważyć, iż przepis art. 4 ust. 3 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych nie jest niezgodny z postanowieniami dyrektywy Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE.L.79.6.24, Dz. U. UE-sp.05-1-215). Art. 7 ust. 1 lit. a ww. aktu stanowi, iż dyrektywa nie narusza prawa państw członkowskich do wyłączenia z jej zakresu ustalania wieku emerytalnego dla celów przyznania rent i emerytur oraz skutków mogących z tego wynikać w odniesieniu do innych świadczeń.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz fakt, że projekt poselski ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (druk nr 1462) został pozytywnie zaopiniowany przez Radę Ministrów w stanowisku z dnia 19 lutego 2009 r., uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Edukacji Narodowej nie przewiduje podjęcia prac mających na celu zmianę przepisów art. 4 ust. 3 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Brzezinki**

**w sprawie wsparcia udzielanego organom
prowadzącym szkoły podstawowe w związku
z wprowadzeniem od 1 września 2012 r.
obowiązku szkolnego dla sześciolatków (22278)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Jacka Brzezinki, posła na Sejm RP, (SPS-023-22278/11) w sprawie wsparcia udzielanego organom prowadzącym szkoły podstawowe w związku z wprowadzeniem od 1 września 2012 r. obowiązku szkolnego dla sześciolatków, uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) wprowadza od 1 września 2012 r. obowiązek szkolny dla dzieci sześciolatków. W okresie trzyletnim, tj. w latach szkolnych 2009/2010, 2010/2011 i 2011/2012, poprzedzającym wprowadzenie tego obowiązku decyzje o rozpoczęciu edukacji dziecka w wieku lat sześciu podejmą rodzice i dyrektor szkoły. Warunkiem przyjęcia dziecka do szkoły w tym okresie będzie posiadanie przez szkołę odpowiednich warunków organizacyjnych, a także wcześniejsze objęcie dziecka wychowaniem przedszkolnym w roku poprzedzającym rozpoczęcie nauki w szkole. Jeśli dziecko nie chodziło do przedszkola, wymagana będzie opinia poradni psychologiczno-pedagogicznej, dotycząca możliwości rozpoczęcia spełniania obowiązku szkolnego przez dziecko sześciolatkę.

W roku 2010 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej na edukację sześciolatków uczniów jednostki samorządu terytorialnego otrzymały 141 mln zł, z czego około 58,3 mln zł gminy wiejskie, 12,4 mln zł gminy miejskie, 34,4 mln zł gminy wiejsko-miejskie oraz 35,9 mln zł miasta na prawach powiatu.

Szacuje się, że w roku 2011 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej jednostki samorządu terytorialnego otrzymają kwotę ok. 378 mln zł na edukację sześciolatków uczniów.

Samorządy gminne, jako organy prowadzące szkoły podstawowe, mogą ubiegać się o dofinansowanie wydatków bieżących z 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej.

W 2010 r. w szkołach podstawowych oddano do użytku 914 pomieszczeń do nauki oraz 133 sale gimnastyczne. Na wyposażenie nowych sal lekcyjnych i gimnastycznych przekazano gminom 14,3 mln zł, co stanowiło 5,6% łącznej kwoty rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2010. Gminy wiejskie otrzymały 7,5 mln zł, wiejsko-miejskie – 3,4 mln zł, miasta na prawach powiatu – 2,1 mln zł oraz pozostałe miasta – 1,3 mln zł.

Na remonty bieżące 991 obiektów szkół podstawowych przekazano gminom z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej 37,9 mln zł, co stanowi 14,8% łącznej kwoty rezerwy subwencji oświatowej. Z tego gminy wiejskie otrzymały 18,4 mln zł, wiejsko-miejskie – 9,1 mln zł, miasta na prawach powiatu – 2,9 mln zł oraz pozostałe miasta – 7,5 mln zł.

Gminy otrzymały z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej kwotę 60,4 mln zł (23,6% łącznej kwoty rezerwy) przeznaczoną na remonty 768 obiektów szkół podstawowych uszkodzonych w wyniku zdarzeń losowych, w szczególności powodzi. Gminy wiejskie otrzymały 37,3 mln zł, wiejsko-miejskie – 11,9 mln zł, miasta na prawach powiatu – 2,6 mln zł oraz pozostałe miasta – 8,6 mln zł.

Łącznie w 2010 r. przekazano gminom z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej kwotę 98,3 mln zł na remonty obiektów szkół podstawowych.

Zapewnienie warunków działania szkoły, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki jest zadaniem organu prowadzącego. W uzasadnionych warunkach państwo może realizację tego zadania wspierać.

Program rządowy „Radosna szkoła” jest jednym z działań wspierających organy prowadzące szkoły w realizacji działań związanych z obniżeniem wieku obowiązku szkolnego. Realizacja programu rządowego zaplanowana została na lata 2009–2014. Przewidziane w ramach programu środki budżetu państwa są przeznaczone na budowę lub modernizację szkolnych placów zabaw oraz zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw w szkole.

Koszt całego programu wynosi 2438 mln zł, z czego 1278 mln zł pochodzić będzie z budżetu państwa. Wysokość dofinansowania z budżetu państwa w poszczególnych latach kształtuje się następująco: w roku 2009 zaplanowano 40 mln zł, w roku 2010 – 150 mln zł, w roku 2011 – 150 mln zł, w 2012 r. – 488 mln zł, w 2013 r. – 234 mln zł, w 2014 r. – 216 mln zł.

W latach 2009–2010 ze wsparcia finansowego na zakup pomocy dydaktycznych skorzystało 10 603 szkoły, co stanowi 77% wszystkich uprawnionych szkół. Ponadto w 997 szkołach zostały utworzone lub zmodernizowane szkolne place zabaw.

W roku 2009 i 2010 w związku z realizacją programu rządowego „Radosna szkoła” z budżetu państwa wydatkowano 155 596 257 zł.

Obecnie trwa realizacja III edycji programu „Radosna szkoła”. W 2011 r. na zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw oraz na modernizację lub budowę szkolnych placów zabaw przeznaczono prawie 150 mln zł. Można założyć, że powstanie około 1500 miejsc zabaw w szkole i ponad 1400 szkolnych placów zabaw.

W 2010 r. realizowany był także program „Wyprawka szkolna”. W ramach programu wydatkowano ponad 52 575 tys. zł, z tego ok. 35 mln zł wykorzystano na dofinansowanie podręczników dla uczniów klas I–III szkoły podstawowej.

W szkołach realizowany jest przez Agencję Rynku Rolnego program „Owoce w szkole”. Z informacji przekazanych przez Agencję Rynku Rolnego wynika, że umowy na nieodpłatne dostawy owoców i warzyw z zatwierdzonymi dostawcami zawarło 8171 szkół podstawowych, 5 zatwierdzonych szkół będzie samodzielnie pozyskiwało i udostępniało owoce i warzywa dzieciom ze swoich szkół.

Liczba dzieci z klas I–III, na podstawie umów zawartych pomiędzy zgłoszonymi szkołami podstawowymi a dostawcami oraz oświadczeń zatwierdzonych szkół, w I semestrze roku szkolnego 2010/2011 wynosi 766 978, co stanowi 65,69% liczby dzieci z grupy docelowej.

Zgodnie ze strategią krajową wdrożenia w Rzeczypospolitej Polskiej programu „Owoce w szkole” w latach szkolnych 2010/2011–2012/2013 grupa docelowa w roku szkolnym 2010/2011 wynosi 1 167 657 dzieci.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Borkowskiego**

**w sprawie definicji małego i średniego
przedsiębiorcy oraz kryteriów kwalifikujących
do tych kategorii (22281)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację nr SPS-023-22281/11 pana Krzysztofa Borkowskiego, posła na Sejm RP, w sprawie definicji małego i średniego przedsiębiorcy oraz kryteriów kwalifikujących do tych kategorii, przedstawiam stanowisko ministra gospodarki w przedmiotowej sprawie.

Pytanie: Jaka jest definicja małego i średniego przedsiębiorcy i czy wymienione w poszczególnych definicjach warunki uznania przedsiębiorcy za małego albo średniego objęte są alternatywą czy koniunkcją?

Definicja małego i średniego przedsiębiorstwa (MSP) weszła w życie 1 stycznia 2005 r., na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 70/2001 (Dz. Urz. UE L 10 z 13.01.2001, s. 33) zmienionego przez rozporządzenie 364/2004 (Dz. Urz. UE L 63 z 28.02.2004). W dniu 6 sierpnia 2008 r. zostało wydane rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 traktatu (Dz. Urz. UE L 214 z 9.08.2008, str. 3), które stosuje się w przypadku udzielania MSP pomocy publicznej.

Definicja ma zastosowanie do wszystkich polityk, programów i działań, jakie KE realizuje wobec MSP.

Zgodnie z art. 1 załącznika I do rozporządzenia 800/2008¹⁾:

— za średnie przedsiębiorstwo uznaje się przedsiębiorstwo, które zatrudnia mniej niż 250 pracowników oraz jego roczny obrót nie przekracza 50 mln euro lub roczna suma bilansowa nie przekracza 43 mln euro;

— za małe przedsiębiorstwo uznaje się przedsiębiorstwo, które zatrudnia mniej niż 50 pracowników oraz jego roczny obrót nie przekracza 10 mln euro lub roczna suma bilansowa nie przekracza 10 mln euro.

Definicja MSP została także zawarta w ustawie z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (ustawa s.d.g.), która została wprowadzona dla potrzeb stosowania przepisów rozdziału 5 ustawy s.d.g. o kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Zawarte w ww. ustawie zapisy dotyczące kwalifikowania MSP mają charakter kryteriów ilościowych i zgodnie z jej zapisami (art. 104–110):

— za małego przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych zatrudniał średniorocznie mniej niż 50 pracowników oraz osiągnął roczny obrót ze sprzedaży nieprzekraczający 10 mln euro lub sumy aktywów jego bilansu na koniec jednego z tych lat nie przekroczył 10 mln euro;

— za średniego przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych zatrudniał średniorocznie mniej niż 250 pracowników oraz osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych nieprzekraczający równowartości w złotych 50 mln euro lub sumy aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat nie przekroczył równowartości w złotych 43 mln euro.

Określenie kategorii MSP w ustawie s.d.g. opiera się na ww. progach zatrudnienia oraz wielkości realizowanego obrotu lub sumy aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec roku. Ustalając takie kryteria w 2004 r., przy opracowywaniu ustawy s.d.g. posłużono się definicjami MSP ustalonymi dla celów udzielania pomocy publicznej w załączniku I do rozporządzenia nr 70/2001/WE z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw (Dz. Urz. WE L 10 z 13.01.2001, z późn. zm.).

Definicje przyjęte w ustawie s.d.g. mają charakter uproszczony w stosunku do określonych w tym rozporządzeniu i są dostosowane do możliwości prostego ustalenia przez organ sprawdzający przystępujący do

¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych – Dz. Urz. UE L 214 z 9.08.2008, str. 3).

kontroli, do jakiej kategorii dane przedsiębiorstwo należy zaklasyfikować, co pozwala na właściwe i zgodne z prawem ustalenie czasu trwania kontroli. Definicje MSP w ustawie s.d.g. nie mają zastosowania do celów udzielania pomocy publicznej, bowiem w tym zakresie wiążące jest rozporządzenie WE.

Warunki klasyfikacji przedsiębiorcy do właściwej kategorii są objęte koniunkcją. Zasadniczym kryterium wstępnym przy określaniu kategorii przedsiębiorstwa jest średnioroczne zatrudnienie, natomiast w przypadku pułapu dotyczącego rocznego obrotu lub całkowitego bilansu rocznego MSP można wybrać jeden z nich.

Pytanie: Czy przedsiębiorstwo, które zatrudnia więcej niż 250 pracowników i jego roczny obrót nie przekracza 50 mln euro a roczna suma bilansowa nie przekracza 43 mln euro, jest przedsiębiorstwem średnim czy dużym?

Liczba osób zatrudnionych jest zasadniczym kryterium wstępnym przy określaniu, w jakiej kategorii mieści się dane MSP. Liczba ta dotyczy osób zatrudnionych na pełnych etatach oraz w niepełnym wymiarze godzin, czy też sezonowo i obejmuje: pracowników, osoby pracujące dla przedsiębiorstwa, podlegających mu i uważanych za pracowników na mocy prawa krajowego, właścicieli, kierowników, wspólników prowadzących regularną działalność w przedsiębiorstwie i uczestniczących w zysku przedsiębiorstwa. Praktykantów lub studentów odbywających szkolenie zawodowe na podstawie umowy o praktyce lub szkoleniu zawodowym nie zalicza się do osób zatrudnionych. Nie wlicza się też okresu trwania urlopu macierzyńskiego lub wychowawczego. Liczba zatrudnionych osób odpowiada liczbie rocznych jednostek roboczych. Każdy, kto był zatrudniony na pełen etat w obrębie przedsiębiorstwa lub w jego imieniu w ciągu całego roku referencyjnego, stanowi jedną jednostkę roboczą. Praca osób, które nie przepracowały pełnego roku, pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin oraz pracowników sezonowych traktowana jest jako części ułamkowe jednostki.

Należy zwrócić uwagę na to, że o ile zachowanie progu zatrudnienia jest obowiązkowe, o tyle w przypadku pułapu dotyczącego rocznego obrotu lub całkowitego bilansu rocznego przedsiębiorca może wybrać jeden z wariantów. Przedsiębiorstwo nie musi więc spełniać obydwu warunków finansowych i może przekroczyć jeden z pułapów, nie tracąc jednocześnie swojego statusu.

Ponadto jeśli przedsiębiorstwo przekroczy próg zatrudnienia lub pułap finansowy w trakcie roku referencyjnego, który jest brany pod uwagę, nie wpływa to na sytuację przedsiębiorstwa. Zachowuje ono status MSP, jaki miało na początku roku, ponieważ dane, które są stosowane do określenia liczby zatrudnionych osób i kwot finansowych, dotyczą ostatniego zatwierdzonego okresu obrachunkowego oraz obliczane są w skali rocznej. Uwzględnia się je od daty zamknięcia rozliczeń. Kwota wybrana w odniesieniu do obrotów jest obliczana z wyłączeniem podatku od

wartości dodanej (VAT) oraz innych podatków pośrednich. Wyrażone w euro wielkości dotyczące rocznych obrotów oraz rocznej sumy bilansowej przelicza się na złote według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku obrotowego wybranego do określenia statusu przedsiębiorcy. W przypadku gdy z datą zamknięcia rozliczeń przedsiębiorstwo stwierdza, że w skali rocznej przekroczyło lub spadło poniżej pułapów dotyczących liczby zatrudnionych osób lub pułapów finansowych w stosunku do roku wcześniejszego, uzyskanie lub utrata statusu średniego, małego lub mikroprzedsiębiorstwa następuje tylko wówczas, gdy pułapy te zostaną przekroczone przez dwa okresy obrachunkowe z rzędu.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż przy klasyfikacji przedsiębiorstw brana jest pod uwagę średnia rocznego zatrudnienia w przedsiębiorstwie, dlatego też podane w pytaniu dane są zbyt ogólne, aby możliwe było precyzyjne określenie, czy przedsiębiorstwo jest średnie czy duże.

Pytanie: Który składnik rozporządzenia jest decydujący przy klasyfikowaniu przedsiębiorstw wg definicji MSP? Czy decydująca (najważniejsza) jest tylko liczba zatrudnionych pracowników? Czy o zaliczeniu do poszczególnych kategorii przedsiębiorstw decyduje spełnienie wszystkich czynników?

Tak jak wspomniano wyżej, decyduje o tym fakt jednoczesnego spełnienia co najmniej dwóch warunków, przy czym jednym z nich jest zawsze liczba zatrudnionych.

Jednocześnie należy podkreślić, że określenie kategorii przedsiębiorstwa zależy nie tylko od progu zatrudnienia i pułapów finansowych, ale również sposobu ich wyliczenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Pacelta**

**w sprawie zgodności z przepisami prawa
zapisów komunikatu zamieszczonego
w dniu 4 marca 2011 r. na stronie PFRON
pt. „Obniżenie wpłat na PFRON” (22291)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 29 kwietnia 2011 r. (SPS-023-2229/11) oraz interpelację posła Zbigniewa Pacelta w sprawie zgodności z przepisami prawa zapisów komunikatu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepeł-

nosprawnych pt. „Obniżenie wpłat na PFRON”, uprzejmie informuję, że komunikat ten nie uwzględniał aktualnego stanu prawnego w zakresie mogącym wprowadzać adresatów prawa w błąd co do ich uprawnień. W związku z tym pismem z 24 marca 2011 r. (BON-I-077-1-1-WK/11) resort pracy przez Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych poinformował Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych o prawidłowej interpretacji w tym zakresie, w wyniku czego fundusz usunął wadliwy komunikat ze swojej strony internetowej.

Jednocześnie ponad miesiąc temu na stronie internetowej Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych (www.niepełnosprawni.gov.pl) zamieszczono prawidłową interpretację w tym zakresie pt. „Informacja. Dokumentowanie szczególnych schorzeń po 1 stycznia 2011 r.”, w następującym brzmieniu:

„W art. 21 ust. 4 i 7, art. 22, art. 26a ust. 1b, art. 28 ust. 1 pkt 1 lit b ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) jest mowa o osobach niepełnosprawnych o szczególnych schorzeniach.

W odniesieniu do schorzeń, o których mowa w:

— art. 21 ust. 4 ustawy (dotyczącym obniżania wymaganego wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych),

— art. 22 ust. 1 ustawy (dotyczącym ustalania, czy pracodawca zalicza się do sprzedających uprawionych do wystawiania ulg we wpłatach na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych),

— art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy (dotyczącym ustalenia struktury zatrudnienia dla potrzeb statusu zakładu pracy chronionej),

ustawodawca nie wskazuje na sposób dokumentowania wystąpienia tych schorzeń.

Stosownie do dotychczasowej praktyki potwierdzonej orzecznictwem sądów administracyjnych (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 3 listopada 2009 r., III SA/Wa 718/09) schorzenia te dokumentuje się orzeczeniami, o których mowa w art. 3, 4a, 5 lub 62 ustawy, potwierdzającymi niepełnosprawność w rozumieniu ustawy, innymi orzeczeniami lub zaświadczeniami lekarskimi. Sytuacja ta nie uległa zmianie po 1 stycznia 2011 r., ponieważ zmiany odnoszące się do dokumentowania szczególnych schorzeń dotyczyły tylko art. 26a ust. 1b ustawy.

Natomiast sposób dokumentowania szczególnych schorzeń, o których mowa w art. 26a ust. 1b ustawy, reguluje załącznik do rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 9 stycznia 2009 r. w sprawie miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.). Zgodnie z objaśnieniem nr 8 do tego załącznika w odniesieniu do okresów sprawozdawczych przypadających od stycznia 2009 r. do grudnia 2010 r. włącznie osobami o szczególnych schorze-

niach są osoby, u których stwierdzono chorobę psychiczną upośledzenie umysłowe lub epilepsję, oraz osoby niewidome (schorzenia te dokumentuje się orzeczeniami, o których mowa w ustawie, innymi orzeczeniami lub zaświadczeniami lekarza specjalisty). W odniesieniu do okresów sprawozdawczych, począwszy od stycznia 2011 r. osobami o szczególnych schorzeniach są osoby, w odniesieniu do których orzeczono chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe, całościowe zaburzenia rozwojowe lub epilepsję (schorzenia te dokumentuje się orzeczeniami, o których mowa w ustawie, lub innymi orzeczeniami), oraz osoby niewidome”.

Reasumując, powyższe działania podjęte przez resort pracy dostarczyły niezbędnych informacji zarówno adresatom prawa, jak i Państwowemu Funduszowi Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariana Filara**

**w sprawie standardów opieki okołoporodowej
(22292)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mariana Filara, przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22292/11, w sprawie standardów opieki okołoporodowej, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego wyjaśnienia.

Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 23 września 2010 r. w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem (Dz. U. Nr 187, poz. 1259), które weszło w życie z dniem 8 kwietnia 2011 r., jest aktem prawnym systematyzującym opiekę zdrowotną w przebiegu ciąży, porodu i położu o przebiegu fizjologicznym. Dokument ten został opracowany z uwzględnieniem wytycznych Światowej Organizacji Zdrowia, medycyny opartej na dowodach naukowych oraz doświadczeń polskich w zakresie opieki nad matką i dzieckiem, został też dostosowany do systemu ochrony zdrowia funkcjonującego w Rzeczypospolitej Polskiej i prawodawstwa polskiego, ze szczególnym uwzględnieniem praw pacjenta. Postanowienia standardu

wychodzą naprzeciw oczekiwaniom kobiet, ich stosowanie wpłynie na ograniczenia nadmiernej medykalizacji porodu fizjologicznego, przestrzeganie praw pacjenta, stosowanie zasad trójstopniowej opieki perinatalnej, zwiększanie satysfakcji pacjentek z opieki oraz optymalizację kosztów opieki i adekwatną do potrzeb dystrybucję środków finansowych.

Przedmiotowy akt prawny w żaden sposób nie pozbawia możliwości egzekwowania praw przez kobiety, których ciąża, poród lub poród wymaga interwencji medycznej – jak to przedstawiono w jednym z dzienników, powołując się na treść interpelacji pana posła Mariana Filara. Ponadto, w opinii Ministerstwa Zdrowia, nieuprawniony jest pogląd – wyrażony w interpelacji pana posła Mariana Filara – wskazujący, że: „działania wykraczające poza metody postępowania opisane w przedmiotowym akcie pozbawiono prawa do należytego traktowania i postępowania w przypadku kobiet, których ciąża i poród nie przebiega w sposób prawidłowy”, czy też że dokument ten: „pozostawia poza nawiasem prawnej regulacji przypadki niestandardowe”. Informujemy, że ze względów pragmatycznych standaryzowanie może objąć zjawiska lub zdarzenia przewidywalne i porównywalne. Współczesna wiedza medyczna pozwala na identyfikowanie czynników ryzyka w przebiegu ciąży, porodu i porodu. Nie jest to jednak asumpt dla ujednoczenia postępowania w przebiegu możliwych powikłań ciąży czy porodu. Powikłania te, ich przebieg oraz konsekwencje, dotyczą dwóch żywych istot, tj. matki i dziecka, zaś zakres i dynamika potencjalnych komplikacji powoduje, że zakres opieki musi być każdorazowo dostosowany do ich potrzeb zdrowotnych. Ze względu na dynamikę procesu ciąży, porodu i porodu, w dz. IV ust. 2 załącznika do przedmiotowego rozporządzenia zaznaczono, że: „Zarówno plan opieki prenatalnej, jak i plan porodu może być modyfikowany odpowiednio do sytuacji zdrowotnej ciężarnej w trakcie opieki”. Ponadto w załączniku tym intencjonalnie wprowadzone zostały przepisy wskazujące na konieczność podjęcia właściwych działań w stwierdzonych przypadkach patologii przebiegu ciąży i porodu.

Odnosząc się do uzasadnienia interpelacji, uprzejmie informuję, że w dziale I ust. 3 załącznika do ww. rozporządzenia postanowiono, iż: „Uzasadniona konieczność ingerencji w naturalny proces ciąży lub porodu (...) oznacza, że ciąża lub poród wymaga zastosowania szczególnych procedur wykraczających poza niniejsze standardy”. Postanowienie to nie wyłącza uprawnień kobiet ciężarnych lub rodzących do ich należytego traktowania bądź zapewnienia im odpowiedniej do ich potrzeb opieki medycznej. W ust. 5 pkt 4 tego samego działu załącznika do przedmiotowego rozporządzenia postanowiono, iż jednym ze szczególnych zadań osoby sprawującej opiekę nad rodzącą jest: „zapewnienie opieki realizowanej przez specjalistów, jeżeli ujawnią się czynniki ryzyka lub pojawią się powikłania uzasadniające takie działania”. Zgodnie z postanowieniami zawartymi w ust. 7

omawianego działu, odpowiedzialność za prowadzenie porodu patologicznego ponosi lekarz specjalista w dziedzinie położnictwa i ginekologii. Oznacza to, że w przypadku porodu powikłanego rodząca pozostaje pod opieką lekarza specjalisty i adekwatnie do potrzeb zastosowane zostają wszelkie procedury niezbędne dla pomyślnego ukończenia porodu. W tym aspekcie należy też zwrócić uwagę na postanowienia zawarte w dz. I ust. 10 określające, że: „Osoba sprawująca opiekę zapewnia ciągłość tej opieki w czasie porodu oraz w okresie porodu. Jeżeli osoba ta nie może sprawować tej opieki osobiście, to powinna zapewnić opiekę poprzez odpowiednią jej organizację. Organizacja opieki obejmuje opracowanie i uzgodnienie z odpowiednimi zakładami opieki zdrowotnej porozumień obejmujących tryb i warunki przekazania rodzącej lub położnicy lub noworodka do oddziału położniczego lub noworodkowego odpowiedniego poziomu referencyjnego zapewniającego opiekę perinatalną lub neonatologiczną, w przypadku wystąpienia objawów śródporodowych czynników ryzyka lub czynników ryzyka występujących u płodu lub noworodka”.

W odniesieniu do tezy zawartej w interpelacji, jakoby przypadki niestandardowe pozostały poza prawną ochroną, pragnę zaznaczyć, że decyzja o sposobie prowadzenia porodu należy do lekarza. Wiąże się to z przepisem art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1943), który stanowi, że lekarz ma obowiązek wykonywać zawód, zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania, rozpoznawania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz należyta starannością. W art. 31 ust. 1 wymienionej ustawy postanowiono, że: „Lekarz ma obowiązek udzielać pacjentowi lub jego ustawowemu przedstawicielowi przystępnej informacji o jego stanie zdrowia, rozpoznaniu, proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych, leczniczych, dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu”. Tak więc, zgodnie z postanowieniami ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry, lekarz podejmuje decyzję o wyborze odpowiedniej metody postępowania leczniczego w oparciu o stwierdzone wskazania i ewentualne następstwa zastosowanej metody. Zgodnie z postanowieniami art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) pacjent ma prawo do świadczeń zdrowotnych odpowiadających wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej. W art. 9 ust. 2 wymienionej ustawy postanowiono między innymi, że pacjent ma prawo do uzyskania od lekarza przystępnej informacji o proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych i leczniczych, a także dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu.

Pragnę poinformować, że ze względu na przyczyny przedstawione na wstępie wyjaśnienia oraz istotę rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, porodu oraz opieki nad noworodkiem, nie planujemy włączenia do tego rozporządzenia przypadków ciąży i porodów niefizjologicznych. Obowiązująca regulacja prawna nie narusza zasady równości wobec prawa wszystkich obywateli Rzeczypospolitej Polskiej. Pragnę jednak zapewnić, że działania podejmowane przez Ministerstwo Zdrowia są skierowane na doskonalenie opieki zdrowotnej nad matką i dzieckiem, tak aby zminimalizować częstość występowania ryzyka i powikłań ciąży oraz porodu, a tym samym obniżyć umieralność niemowląt. Chcę także zapewnić, że każda kobieta w ciąży i rodząca ma zapewnioną ochronę prawną i w sytuacji ewentualnych błędów medycznych możliwość egzekwowania swoich praw na drodze prawnej. Do czasu uchwalenia ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta jedyną drogą prawną w takich przypadkach było powództwo cywilne. Ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta ustanowiła rzecznika praw pacjenta dysponującego uprawnieniami do prowadzenia postępowań wyjaśniających w sprawach, w których występuje prawdopodobieństwo naruszenia praw pacjenta oraz kierowania wystąpień w takich sprawach do odpowiednich organów, organizacji i instytucji. Zmiana tej ustawy dokonana postanowieniami ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – przekazanej do podpisu przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 29 kwietnia br. – umożliwi dochodzenie za błędy medyczne bez konieczności występowania na drogę sądową.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości związanych
z ustalaniem oraz sposobem dokonywania
zwrotów kosztów używania przez pracowników
Poczty Polskiej SA do celów służbowych
samochodów osobowych, motocykli
i motorowerów, niebędących własnością
pracodawcy (22293)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo (znak: SPS-023-22293/11) z dnia 29 kwietnia 2011 r., przekazujące interpelację posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z ustalaniem oraz sposobem dokonywania zwrotów kosztów używania przez pracowników Poczty Polskiej SA do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Należy wskazać, że stawki zwrotu kosztów pojazdów prywatnych używanych do celów służbowych, uregulowane rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 23 października 2007 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 201, poz. 1462), przewidują jedynie górną granicę kwot, które mogą stanowić podstawę obliczania należnych pracownikom kwot zwrotu kosztów eksploatacyjnych pojazdów prywatnych. W opinii resortu infrastruktury, maksymalna wysokość przedmiotowych stawek nadal umożliwia pokrywanie ponoszonych przez pracowników kosztów używania pojazdów do celów służbowych.

Niemniej jednak Ministerstwo Infrastruktury podjęło aktualnie działania w celu wykonania szczegółowej analizy ekonomicznej w zakresie adekwatności ww. stawek do aktualnych przeciętnych kosztów eksploatacji pojazdów, na które składają się m.in. koszty paliwa, obsługi technicznej pojazdów, ubezpieczeń komunikacyjnych i inne. Powyższa analiza zostanie wykonana przez specjalistyczną jednostkę naukową w terminie do końca czerwca br.

Po uzyskaniu ww. ekspertyzy, mając na uwadze zawarte w niej obliczenia i informacje dotyczące aktualnych kosztów eksploatacji pojazdów, resort rozważy podjęcie działań legislacyjnych mających na celu zmianę wysokości stawek za 1 km przebiegu pojazdów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie zadania pn.:
Rewitalizacja infrastruktury turystycznej
na Szczelińcu Wielkim – widoki bez granic
(22296)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22296/11, przekazujące interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zadania Rewitalizacja infrastruktury turystycznej na Szczelińcu Wielkim – widoki bez granic, realizowanego ze środków Programu Operacyjnego Współpracy Transgranicznej Republika Czeska – Rzeczpospolita Polska, uprzejmie informuję, co następuje.

Park Narodowy Gór Stołowych na podstawie podpisanego z pozostałymi partnerami projektu oraz partnerem wiodącym, tj. gminą Radków, porozumienia z dnia 16 października 2009 r. o współpracy w realizacji projektu podpisał następnie dnia 20 października 2009 r. umowę ramową o współpracy, w której określono zakres prac do wykonania w ramach planowanego zadania.

Na tej podstawie park w 2010 r. miał zabezpieczone w planie wydatków środki finansowe z budżetu środków krajowych w wysokości 700 tys. zł na wydatki majątkowe związane z wykonaniem prac budowlanych na Szczelińcu Wielkim. W związku z przeciągającymi się procedurami wykorzystanie tych środków w 2010 r. stało się niemożliwe, co spowodowało wystąpienie parku do ministra środowiska o dokonanie blokady środków w planie wydatków budżetu państwa.

W „Standardowym wniosku o przyznanie dofinansowania z Programu Operacyjnego Współpracy Transgranicznej (...)”, podpisanym przez partnera wiodącego dnia 22 grudnia 2009 r., zadania związane z pracami budowlanymi na Szczelińcu Wielkim zostały przypisane gminie Radków, a parkowi jedynie wydanie materiałów promocyjnych. Zostało to również potwierdzone w budżecie projektu z dnia 20 października 2010 r. przyjętym przez Wspólny Sekretariat Techniczny w Ołomuńcu.

W związku z tym park nie wystąpił o ujęcie środków na przedmiotowe zadanie w planie wydatków na 2011 r., i takie środki nie zostały przyznane.

Nie ma więc podstaw i możliwości dokonania zmiany planów finansowych Parku Narodowego Gór Stołowych umożliwiającej współudział w finansowaniu przedmiotowego projektu.

Jednocześnie informuję, że zagadnienia związane z udziałem parku w projekcie będą przedmiotem od-

bywającej się aktualnie planowej kontroli wykonywanej przez Biuro Kontroli i Audytu Wewnętrznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie odpowiedzialności osób
prowadzących szkolenia dla kierowców
samochodów ciężarowych (22302)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 kwietnia 2011 r. (nr SPS-023-22302/11), przekazujące interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie odpowiedzialności osób prowadzących szkolenia dla kierowców samochodów ciężarowych, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Odnosząc się do pytania o stanowisko Ministerstwa Infrastruktury w sprawie doniesień środków masowego przekazu dotyczących treści przekazywanej przez instruktorów Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Transportu Drogowego kierowcom samochodów ciężarowych w trakcie prowadzonych szkoleń kierowców zawodowych, uprzejmie informuję, że jest to zjawisko negatywne, które w mojej ocenie stanowi ewidentne łamanie prawa. Zachowania i wypowiedzi wykładawców wskazują jednoznacznie na brak jakiegokolwiek etyki prowadzenia zajęć, a przekazane informacje są szkodliwe i niezwiązane z obowiązkową tematyką zajęć.

Odpowiadając na drugie pytanie, o podmiot sprawujący nadzór oraz częstotliwość, sposób przeprowadzania i kryteria dokonywanych kontroli ośrodków szkolenia, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 39h ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.) nadzór nad ośrodkami szkolenia sprawuje wojewoda. Zakres przedmiotowy kontroli określa art. 39h ust. 2 ww. ustawy.

Ze względu na fakt, że działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia stanowi działalność regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.) i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia (art. 39g ust. 1 ustawy o transporcie drogowym), kontrole są przeprowadzane zgodnie z przepisami rozdziału 5 – „Kontrola działalności gospodarczej przedsiębiorcy” ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Należy wskazać, że stosowanie do art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2009 r. Nr 31, poz. 206, z późn. zm.) wojewoda prowadzi kontrolę na podstawie rocznych planów kontroli. Dodatkowo należy wyjaśnić, że plany kontroli są sporządzane przez komórkę organizacyjną właściwą ds. kontroli urzędu wojewódzkiego i zatwierdzane przez wojewodę.

Uprzejmie informuję, że w wyniku nagłośnionych przypadków łamania prawa oraz nakłaniania do jego łamania minister infrastruktury polecił wszystkim wojewodom przeprowadzenie dodatkowych kontroli ośrodków szkolenia.

Odnosząc się do trzeciego pytania, dotyczącego poniesienia odpowiedzialności prawnej przez osoby, które dopuściły się złamania prawa, uprzejmie informuję, że minister infrastruktury zawiadomił organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa poświadczenia nieprawdy w dokumentacji przez osoby prowadzące zajęcia szkoleniowe kierowców zawodowych organizowane przez Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Drogowego, wskutek czego wszczęto dochodzenia o przestępstwo z art. 270 § 1 K.k. i art. 271 § 1 K.k.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuzewicz

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie zmian dotyczących założeń projektu
nowelizacji ustawy o ochronie praw lokatorów,
mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie
Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy
o dodatkach mieszkaniowych (22305)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22305/11, interpelację pana posła Artura Górskiego z dnia 19 kwietnia 2011 r. w sprawie zmian do założeń projektu nowelizacji ustawy o ochronie praw lokatorów, uprzejmie informuję, co następuje.

W Ministerstwie Infrastruktury kontynuowane są prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Projekt nowelizacji stanowi realizację jednej z kwestii zawartych w przyjętym w dniu 4 marca 2011 r. przez Sejm RP rządowym dokumencie pt. „Główne problemy, cele

i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.” W projekcie proponuje się racjonalizowanie zasad gospodarki publicznym zasobem mieszkaniowym m.in. poprzez następujące działania:

1) umożliwienie gminie i innym jednostkom samorządu terytorialnego zawierania umów najmu lokali mieszkalnych na czas oznaczony;

Obecnie umowa o odpłatne używanie lokalu musi być zawarta na czas nieoznaczony, z wyjątkiem lokalu socjalnego lub lokalu związanego ze stosunkiem pracy oraz sytuacji gdy zawarcia umowy na czas oznaczony żąda lokator. Taki stan uniemożliwia jednostkom samorządu terytorialnego prowadzenie racjonalnej polityki mieszkaniowej polegającej na zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych gospodarstw domowych o niskich dochodach. Obowiązek zawierania umów na czas nieoznaczony wyłącza weryfikację sytuacji materialnej lokatorów, bowiem odbywa się ona wyłącznie na etapie podpisywania umowy. W konsekwencji znaczna część zasobu komunalnego jest zajmowana przez osoby, których sytuacja materialna pozwala na uzyskanie uprawnień do używania innego lokalu mieszkalnego, np. poprzez nabycie lub wynajęcie na wolnym rynku. W związku z powyższym proponuje się likwidację obowiązku zawierania umów na czas nieoznaczony. Zgodnie z zasadą ochrony praw nabytych zmiana odnosić się będzie wyłącznie do umów zawartych po wejściu w życie projektowanej ustawy.

2) wprowadzenie zasady, że bazowa stawka czynszu w publicznym zasobie mieszkaniowym powinna pokrywać co najmniej koszty utrzymania nieruchomości;

W większości przypadków wysokość czynszów w publicznym zasobie mieszkaniowym nie pozwala na pokrycie kosztów utrzymania nieruchomości i zmusza właścicieli do swoistej „alimentacji” lokatorów. Proponuje się wprowadzenie przepisu na mocy którego właściciel publiczny będzie mógł ustalać wysokość czynszu pokrywającego co najmniej koszty utrzymania nieruchomości przy zastosowaniu dwóch metod:

— jedna bazowa stawka czynszu dla danej jednostki terytorialnej (np. dzielnicy lub całej gminy), pozwalająca na pokrycie kosztów utrzymania wszystkich lokali tworzących dany zasób i znajdujących się w jej obrębie,

— jedna bazowa stawka czynszu najmu lokalu dla każdej nieruchomości oddzielnie, pozwalająca na pokrycie kosztów utrzymania wszystkich lokali wchodzących w skład tej nieruchomości.

Dzięki wprowadzeniu proponowanej zmiany zmniejszy się wysokość wydatków gmin na utrzymanie zasobów mieszkaniowych. Od tak ukształtowanej stawki bazowej gmina będzie mogła dokonywać odstępstw w oparciu o przyjęte kryteria, w tym kryterium dochodowe.

3) oddanie do wyłącznej właściwości sądu orzekania o uprawnieniach do otrzymania lokalu socjalnego.

Obecnie ochrona przed eksmisją zakłada możliwość przyznania prawa do lokalu socjalnego na podstawie klauzuli generalnej wymienionej w art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (...), w oparciu o badanie przez sąd z urzędu sytuacji rodzinnej i materialnej lokatora. Jednakże ustawa w art. 14 ust. 4 wskazuje również katalog osób, w stosunku do których przyznanie prawa do lokalu socjalnego jest dla sądu obligatoryjne, tj. kobieta w ciąży, małoletni, niepełnosprawny lub ubezwłasnowolniony oraz sprawujący nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkały, obłożnie chory, emeryt i rencista spełniający kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osoba posiadająca status bezrobotnego, osoba spełniająca przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały. Regulacja taka nie pozwala na dokonanie przez sąd oceny, czy przyznanie prawa do lokalu socjalnego jest rzeczywiście uzasadnione. Wskazana jest zatem rezygnacja z katalogu osób uprzywilejowanych i oddanie do wyłącznej właściwości sądów dokonywania oceny odnośnie do konieczności przyznania uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego.

Wejście w życie proponowanych zmian sukcesywnie będzie przyczyniać się do:

- lepszego zaspokajania potrzeb mieszkaniowych osób realnie najuboższych oraz znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej poprzez zwiększenie liczby lokali przeznaczonych dla tych osób,

- zwiększenia elastyczności w dysponowaniu zasobem mieszkaniowym poprzez uruchomienie tzw. łańcucha przeprowadzek,

- urealnienia wysokości stawek czynszu, pozwalającego na poprawę niskiego stanu technicznego publicznego zasobu mieszkaniowego, a jednocześnie racjonalizację wydatków jednostek samorządu terytorialnego na utrzymanie zasobów mieszkaniowych.

Proponowane zmiany legislacyjne w pełni respektują zasadę ochrony praw nabytych wynikających z umów najmu zawartych przed dniem wejścia w życie projektowanych przepisów.

Przechodząc do udzielenia odpowiedzi na kwestie szczegółowe (w kolejności przedstawionych pytań), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Czy rząd planuje wdrożyć stosowne projekty, finansowane z budżetu państwa, które umożliwią gminom rozwój mieszkalnictwa komunalnego i socjalnego?

Rząd dostrzega problemy tych samorządów, które nie dysponują wystarczającą ilością środków na realizację budownictwa komunalnego, w zapewnieniu mieszkania i schronienia najuboższej części społeczności lokalnej. Podejmując wysiłek pomocy gminom w tworzeniu odpowiednich zasobów mieszkań socjalnych, w latach 2004–2006 zrealizowano tzw. pilotażowy program budownictwa dla najuboższych, w ramach którego powstało ok. 5 tys. lokali socjalnych i ok. 0,5 tys. miejsc noclegowych. Funkcjonujące obecnie rozwiązania ułatwiające gminom podjęcie inicjatywy związanej z tworzeniem budownictwa socjalne-

go przewiduje natomiast powstała na podstawie doświadczeń wynikających z programu pilotażowego ustawa z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych (Dz. U. Nr 251, poz. 1844, z późn. zm.). W latach 2007–2010 w ramach programu udzielono finansowego wsparcia na realizację około 7,2 tys. lokali socjalnych, mieszkań chronionych, mieszkań komunalnych (dodatkowo powstanie odpowiednia liczba lokali socjalnych), mieszkań dla powodzian (mieszkania komunalne bez konieczności tworzenia odpowiedniej liczby lokali socjalnych) oraz 0,7 tys. miejsc noclegowych. W marcu bieżącego roku odbyła się kolejna edycja składania wniosków, w ramach której inwestorzy złożyli 62 wnioski na kwotę finansowego wsparcia około 53 mln zł. Wyniki oceny wniosków, zgodnie z § 6 pkt 2 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 29 lipca 2009 r. w sprawie finansowego wsparcia na tworzenie lokali socjalnych, mieszkań chronionych i lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy niestanowiących lokali socjalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1001, z późn. zm.) Bank Gospodarstwa Krajowego ogłosi w Biuletynie Informacji Publicznej w terminie do dnia 30 czerwca.

Dokonana w 2009 r. nowelizacja ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych (...) pozwoliła na wprowadzenie do funkcjonującego programu kilku istotnych modyfikacji, w tym przede wszystkim możliwości pozyskiwania przez gminy, przy pomocy finansowej z budżetu państwa, także mieszkań komunalnych nieposiadających statusu lokali socjalnych. Niezbędnym warunkiem wykorzystania przez gminy wsparcia na takie inwestycje jest równoległe utworzenie na bazie posiadanego już zasobu odpowiedniej liczby mieszkań socjalnych. Efektem nowelizacji jest także zwiększenie maksymalnego poziomu finansowego wsparcia, o jakie mogą ubiegać się wnioskodawcy. Jego wysokość wynosi obecnie 30–50% kosztów inwestycji (wcześniej inwestor mógł otrzymać zwrot maksymalnie 20–40% wysokości poniesionych kosztów). Istotnym ułatwieniem dla inwestorów jest także możliwość zakupu i refinansowania kosztów zakupu lokali i całych budynków mieszkalnych (a nie tylko zakupu poszczególnych lokali). Powyższe rozwiązania zdecydowanie wychodzą naprzeciw oczekiwaniom samorządów, czego dowodem jest znaczący wzrost zainteresowania realizacją wspieranych w ramach programu przedsięwzięć.

2. Czy rząd nie rozważał powiązania kryterium dochodowego z rzeczywistym kosztem wynajęcia i utrzymania mieszkania na wolnym rynku?

Stosownie do art. 21 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.) rada każdej gminy podejmuje uchwałę w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, która szczegółowo określa warunki i kryteria, jakie muszą spełniać osoby ubiegające się o najem takiego mieszkania. Podstawowym kryte-

rium ustawowym uzasadniającym oddanie w najem lub w podnajem lokalu na czas nieoznaczony jest m.in. wysokość dochodu gospodarstwa domowego. Wobec powyższego radni decydują o wysokości dochodu uprawniającego do ubiegania się o najem mieszkania komunalnego, w tym mogą również brać pod uwagę warunki najmu funkcjonujące na lokalnym rynku.

3. Czy nie należy wdrożyć zapisów, które gwarantują zamieszkiwanie w lokalu komunalnym pewnym kategoriom osób (np. samotnym rodzicom wychowującym małoletnie dzieci, osobom niepełnosprawnym i w podeszłym wieku)?

Na podstawie wskazanego powyżej upoważnienia ustawowego gmina ma możliwość do uszczegółowienia w uchwale katalogu zasad wynajmowania lokali w sposób uwzględniający osoby najbardziej potrzebujące, w tym samotnych rodziców, osoby niepełnosprawne, emerytów czy rencistów, bowiem jednym z obligatoryjnych elementów uchwały są kryteria wyboru osób, którym przysługuje pierwszeństwo zawarcia umowy najmu lokalu na czas nieoznaczony i lokalu socjalnego – podstawa prawna: art. 21 ust. 3 pkt 3 ustawy.

4. Czy rząd, przygotowując rozwiązania prawne dotyczące budownictwa komunalnego, może włączyć do listy podmiotów opiniujących założenia projektów ustaw Komitet Obrony Lokatorów z siedzibą w Warszawie, ul. Targowa 22/27a?

W związku z wyrażoną w piśmie pana Macieja Berka, sekretarza Rady Ministrów, z dnia 11 kwietnia 2011 r., znak DRM-10-20(2)/11, zgodą na odstąpienie od wymogu opracowania i uzgodnienia projektu założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych i opracowanie projektu ustawy w dniu 15 kwietnia 2011 r. do konsultacji społecznych został skierowany projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych. W ramach konsultacji społecznych projekt przekazano tym organizacjom, które w dotychczasowej praktyce wyrażały chęć współpracy przy projektowanych zmianach, jak również udostępniono na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury. Na zgłoszone zainteresowanie przez Komitet Obrony Lokatorów w dniu 4 maja br. został przesłany projekt ustawy. Informuję ponadto, że na dzień 18 maja br. na godz. 17 zostało umówione spotkanie przedstawicieli omawianego komitetu w Ministerstwie Infrastruktury.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Pawła Poncyłjusza**

**w sprawie dodatkowych obowiązków
administracyjnych placówek medycznych
(22306)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Pawła Poncyłjusza, przesłanej przy piśmie, znak: SPS-023-22306/11, z dnia 29 kwietnia 2011 r., dotyczącej dodatkowych obowiązków administracyjnych placówek medycznych, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z § 8 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie rodzajów i zakresu dokumentacji medycznej oraz sposobu jej przetwarzania (Dz. U. Nr 252, poz. 1697) do dokumentacji indywidualnej pacjenta (historii choroby albo historii zdrowia i choroby) dołącza się jego oświadczenia:

1) o upoważnieniu osoby bliskiej do uzyskiwania informacji o jego stanie zdrowia i udzielonych świadczeniach zdrowotnych albo oświadczenie o braku takiego upoważnienia;

2) o upoważnieniu osoby bliskiej do uzyskiwania dokumentacji medycznej albo oświadczenie o braku takiego upoważnienia;

3) oświadczenie pacjenta o wyrażeniu zgody albo zezwolenie sądu opiekuńczego na przeprowadzenie badania lub udzielenie innego świadczenia zdrowotnego, na zasadach określonych w rozdziale 5 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Należy zauważyć, iż jednym z określonych w ww. ustawie praw pacjenta jest prawo do zachowania w tajemnicy przez osoby udzielające świadczeń zdrowotnych informacji z nim związanych, a uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu medycznego. Z wyjątkiem okoliczności wymienionych enumeratywnie w ustawie (art. 14 ust. 2) osoby te są związane tajemnicą również po śmierci pacjenta. Jednocześnie prawem pacjenta jest możliwość zdecydowania, czy i komu takie informacje mogą być przekazane oraz komu może być udostępniona jego dokumentacja medyczna. Realizacji tego prawa służy właśnie złożenie oświadczeń, o których mowa w § 8 pkt 1 i 2 rozporządzenia. Nie budzi jednak wątpliwości, iż złożenie takiego oświadczenia jest prawem pacjenta, a nie jego obowiązkiem. Podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych nie ma podstaw do wymuszenia złożenia przez pacjenta przedmiotowych oświadczeń. W przypadku gdy pacjent – prawidłowo poinformowany o swoich prawach w tym zakresie – odmawia złożenia oświadczenia, w dokumentacji indywidualnej należy dokonać adnotacji o odmowie, opatrzonej danymi osoby dokonującej wpisu.

Oświadczenia powyższe nie są zatem jedynie dodatkowym obowiązkiem administracyjnym, lecz przede

wszystkim służą zabezpieczeniu interesów pacjenta oraz jego bliskich, gdyż tylko osoba upoważniona może uzyskać informacje o stanie zdrowia pacjenta oraz dostęp do jego dokumentacji medycznej. Należy w tym miejscu podkreślić, iż omawiane regulacje od wielu lat dotyczą wszystkich zakładów opieki zdrowotnej, a nie tylko szpitali i przychodni specjalistycznych. Jedynie w odniesieniu do lekarzy (pielęgniarek, położnych) wykonujących zawód w formie praktyk indywidualnych albo grupowych został on wprowadzony po raz pierwszy.

Odmienny charakter ma oświadczenie, o którym mowa w § 8 pkt 3 rozporządzenia, tzn. oświadczenie o wyrażeniu zgody na przeprowadzenie badania lub udzielenie innego świadczenia zdrowotnego, na zasadach określonych w rozdziale 5 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Uzyskanie zgody pacjenta na udzielenie świadczenia zdrowotnego jest obowiązkiem podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych. Należy jednak zauważyć, iż § 8 pkt 3 rozporządzenia odwołuje się do zasad określonych w rozdziale 5 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, które nie w każdej sytuacji wymagają wyrażenia zgody w formie pisemnej. W większości przypadków zgoda na przeprowadzenie badania lub udzielenie innego świadczenia zdrowotnego może być wyrażona ustnie albo poprzez takie zachowanie osób wymienionych w tych przepisach, które w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje na wolę poddania się proponowanym przez lekarza czynnościom albo brak takiej woli.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, iż wymóg dołączania do dokumentacji wewnętrznej omawianych oświadczeń nie uniemożliwia zakładowi opieki zdrowotnej zrezygnowania z prowadzenia papierowej dokumentacji medycznej. Rozporządzenie przewiduje bowiem możliwość wykonania odwzorowania cyfrowego dokumentu papierowego i umieszczenie go w systemie informatycznym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Pawła Poncylijusza**

w sprawie szkolnictwa zawodowego (22307)

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Pawła Poncylijusza (SPS-023-22307/11) w sprawie szkolnictwa zawodowego, uprzejmie wyjaśniam.

Gospodarka, rynek pracy i kształcenie zawodowe to obszary ściśle ze sobą powiązane. W aktualnej sytuacji globalnego spowolnienia gospodarczego szczególnego znaczenia nabiera problematyka edukacji zawodowej i przygotowanie profesjonalnych kadr dla potrzeb rynku pracy.

Globalizacja i rosnący udział handlu międzynarodowego, mobilność geograficzna i zawodowa, przekształcenia w gospodarce, nowe techniki i technologie oraz zmiany w organizacji pracy wynikające częściowo ze zmian technologicznych i wzrostu oczekiwań pracodawców w zakresie poziomu umiejętności pracowników są głównymi przesłankami modernizacji kształcenia zawodowego w Polsce. Ciągła konfrontacja szkolnictwa zawodowego z oczekiwaniami pracodawców wymusza dostosowywanie podaży umiejętności do potrzeb rynku pracy, oczekującego nowych umiejętności w nowych miejscach pracy.

Ministerstwo Edukacji Narodowej wnikliwie analizuje dane dotyczące podaży i popytu na pracę, wykorzystując je do prowadzenia polityki oświatowej państwa. Opierając się na danych dotyczących zawodów deficytowych i nadwyżkowych w gospodarce, resort oświaty podjął – w ramach projektu z priorytetu III PO KL 2007–2013 – działania we współpracy z pracodawcami i ekspertami w zakresie modelowania zawodów szkolnych.

Od 1 września 2002 r., gdy została wprowadzona nowa struktura szkół ponadgimnazjalnych, nabór w poszczególnych typach szkół przedstawia się następująco: na stałym poziomie utrzymuje się liczba rozpoczynających naukę w liceum ogólnokształcącym (ok. 44% ogółu uczniów klas I), sukcesywnie spada liczba chętnych do nauki w liceach profilowanych (z 16% w roku 2002/2003 do ok. 3% w roku 2010/2011). Systematycznie wzrasta odsetek absolwentów gimnazjum podejmujących kształcenie w szkołach prowadzących kształcenie zawodowe – rośnie liczba chętnych do nauki w technikach (rok szkolny 2002/2003 – 22,5%, rok 2010/2011 – ok. 33%) i w zasadniczych szkołach zawodowych (odpowiednio 16,3% do ok. 20%).

Na przestrzeni ostatnich lat najwięcej uczniów kształciło się w zawodach na poziomie kwalifikacji technika, takich jak: technik informatyk, technik ekonomista, technik mechanik i technik budownictwa. Popularne są także zawody z branży usługowej, jak technik usług fryzjerskich, technik obsługi turystycznej, technik hotelarstwa, oraz rolno-spożywczej, tj. technik rolnik, technik technologii żywności, technik żywienia i gospodarstwa domowego, technik organizacji usług gastronomicznych. Rosnącą popularnością cieszy się kształcenie w zawodzie technik mechatronik i technik logistyk. W zasadniczej szkole zawodowej najwięcej młodzieży uczy się w zawodach: mechanik pojazdów samochodowych, kucharz małej gastronomii, fryzjer, cukiernik, murarz oraz sprzedawca. Do najpopularniejszych zawodów, w których kształcenie realizowane jest głównie w szkole policealnej, zaliczają się zawody: technik administracji,

technik informatyk, technik usług kosmetycznych, technik bezpieczeństwa i higieny pracy oraz technik ochrony fizycznej osób i mienia.

Ministerstwo Edukacji Narodowej podejmuje działania mające na celu zachęcenie absolwentów gimnazjów do podejmowania nauki w szkołach prowadzących kształcenie zawodowe. 9 marca br. został przekazany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt nowelizacji ustawy o systemie oświaty, którego istotną część stanowią zmiany w systemie kształcenia zawodowego, które służyć będą przede wszystkim zbliżeniu kształcenia zawodowego do potrzeb rynku pracy i oczekiwań pracodawców. Dzięki nim objęte systemem oświaty kształcenie i szkolenie zawodowe szybciej i elastyczniej będzie reagowało na zachodzące na rynku pracy zmiany, a tym samym stanie się bardziej atrakcyjne dla uczniów i osób dorosłych.

W ramach modernizacji kształcenia zawodowego prowadzone są prace nad modyfikacją klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego, która będzie polegała na grupowaniu i integrowaniu zawodów. W zawodach tych zostaną następnie wyodrębnione i nazwane kwalifikacje, które będą potwierdzane w ramach egzaminów zewnętrznych. Kwalifikacje te zostaną opisane w nowej podstawie programowej kształcenia w zawodach w języku efektów kształcenia jako zasób wiadomości, umiejętności oraz kompetencji personalnych i społecznych. Podział zawodu „szkolnego” na kwalifikacje zawodowe prowadzony jest w oparciu o klasyfikację zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy.

Uelastycznieniu kierunków kształcenia zawodowego i lepszemu ich dostosowaniu do potrzeb lokalnych i regionalnych rynków pracy służyć będzie, proponowane w ramach przygotowywanej modernizacji kształcenia zawodowego, przyspieszenie ścieżki wprowadzania nowych zawodów do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego i umożliwienie organizacjom pracodawców reprezentatywnych, w rozumieniu ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego, występowania bezpośrednio do ministra właściwego do spraw oświaty z wnioskiem o wprowadzenie nowego zawodu do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego.

Szkoły prowadzące kształcenie zawodowe, tj. zasadnicze szkoły zawodowe, technika oraz szkoły policealne, publiczne lub niepubliczne o uprawnieniach szkół publicznych, będą mogły prowadzić zawodowe kursy kwalifikacyjne. Osoby, które ukończą taki kurs, przystąpią do zewnętrznego egzaminu potwierdzającego daną kwalifikację w zawodzie.

Proponowane rozwiązanie spowoduje wzrost dostępności kształcenia ustawicznego rozumianego jako uzyskiwanie i uzupełnianie umiejętności i kwalifikacji zawodowych przez osoby, które spełniły obowiązek szkolny.

Projektowana modernizacja kształcenia zawodowego obejmie także system egzaminów potwierdzających kwalifikacje w zawodzie.

Każda z kwalifikacji, umożliwiająca samodzielne wykonywanie określonych zadań zawodowych, będzie oddzielnie potwierdzana w procesie kształcenia w systemie egzaminów zewnętrznych. Podział zawodów na kwalifikacje umożliwi także udroźnienie systemu zdobywania kwalifikacji zawodowych w taki sposób, że absolwenci zasadniczych szkół zawodowych, którzy zechcą podwyższyć posiadane kwalifikacje zawodowe do poziomu technika, będą mieli możliwość uzupełnienia „brakujących” kwalifikacji bez konieczności powtarzania całego zakresu kształcenia odbytego w zasadniczej szkole zawodowej. Umożliwienie odrębnego potwierdzania każdej z kwalifikacji wyodrębnionych w danym zawodzie w trakcie nauki w szkole ułatwi uczniom osiąganie efektów określonych w podstawach programowych. Tym samym przyczyni się do podniesienia skuteczności kształcenia oraz poprawy zdawalności egzaminów zawodowych. Uelastyczni także system zewnętrznych egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe. Obecnie odbywają się one w trybie sesyjnym. Absolwenci młodzieżowych szkół prowadzących kształcenie zawodowe mogą je zdawać raz w roku, a sesja egzaminacyjna trwa od końca czerwca do początku sierpnia. Wyodrębnienie kwalifikacji w zawodach z klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego i fakt, że każda kwalifikacja potwierdzana będzie z osobna, sprawi, że instytucje przeprowadzające egzaminy zawodowe będą pracowały w trybie całorocznym, a egzaminy będą organizowane w miarę napływania zgłoszeń ze szkół. Ułatwi to uczniom, którzy nie zdadzą egzaminu, ponowne jego zdawanie, bez konieczności oczekiwania rok na następną sesję egzaminacyjną. Co istotne – obecnie absolwent szkoły prowadzącej kształcenie zawodowe przystępuje do egzaminu z całego zawodu. W przypadku jego niezdania rozpoczyna życie zawodowe bez pełnych kwalifikacji. W nowym systemie będzie miał możliwość ponownego przystąpienia do egzaminu jeszcze w trakcie nauki, a tym samym kończąc szkołę, będzie mógł wejść na rynek pracy, posiadając pełne kwalifikacje zawodowe.

Pragnę także poinformować, że młody człowiek odbywający naukę zawodu zarówno jako młodociany pracownik, jak i uczeń zasadniczej szkoły zawodowej ma zagwarantowaną pomoc finansową państwa – odpowiednio w formie wynagrodzenia za pracę lub stypendium socjalnego.

Ponadto w ramach swoich kompetencji minister edukacji narodowej zapewnia zarówno uczniom szkół, jak i pracodawcom, którzy przyjmują ich na praktyczną naukę zawodu, wsparcie finansowe. Jednostki samorządu terytorialnego jako organy prowadzące szkoły i placówki publiczne otrzymują z budżetu państwa część oświatową subwencji ogólnej przeznaczoną na finansowanie zadań szkolnych, a jednym z tych zadań jest prowadzenie szkół ponadgim-

nazjalnych prowadzących kształcenie zawodowe, w ramach którego realizowana jest praktyczna nauka zawodu.

Działania wspierające szkoły prowadzone są od kilku lat przez Ministerstwo Edukacji Narodowej, poprzez projekty systemowe realizowane w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013 (PO KL), priorytet III: Wysoka jakość systemu oświaty.

Departament Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego w Ministerstwie Edukacji Narodowej realizuje projekt: „Szkoła zawodowa szkołą pozytywnego wyboru”. Jego głównym celem jest przygotowanie i upowszechnienie przed rokiem szkolnym 2012/2013 rozwiązań służących podnoszeniu jakości pracy i atrakcyjności szkół prowadzących kształcenie zawodowe, a w konsekwencji zwiększenie zainteresowania uczniów gimnazjów kontynuacją nauki w szkołach zawodowych. W ramach projektu kadra zarządzająca oraz nauczyciele szkół i placówek kształcenia zawodowego przygotowani zostaną do wdrożenia rozwiązań wynikających z modernizacji kształcenia zawodowego. Realizowane też będą działania na rzecz wzmocnienia i upowszechnienia współpracy szkół zawodowych z pracodawcami.

Projekt realizowany przez Centralną Komisję Egzaminacyjną „Modernizacja egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe” ma na celu uelastycznienie systemu egzaminowania poprzez zapewnienie warunków do funkcjonowania całorocznych ośrodków egzaminacyjnych oraz wprowadzenie rozwiązań umożliwiających potwierdzanie kwalifikacji uzyskanych w różnych kontekstach uczenia się, tj. zarówno w kontekście formalnym (szkolnym), jak i pozaformalnym (w ramach dokształcania, doskonalenia i szkolenia) oraz nieformalnym (na drodze samouczenia się i doświadczenia).

W projekcie tym zakłada się również przygotowanie zaplecza merytorycznego do konstruowania zadań egzaminacyjnych dla kwalifikacji wyodrębnionych w zawodach ujętych w klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego.

Przygotowywane zmiany są wspierane także przez projekty związane z modernizacją kształcenia zawodowego, realizowane na zlecenie Ministerstwa Edukacji Narodowej przez Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej:

— „Doskonalenie podstaw programowych kluczem do modernizacji kształcenia zawodowego”;

— „System wsparcia szkół i placówek oświatowych wdrażających modułowe programy kształcenia zawodowego”;

— „Model systemu wdrażania i upowszechniania kształcenia na odległość w uczeniu się przez całe życie”;

— „Opracowanie modelu poradnictwa zawodowego oraz internetowego systemu informacji edukacyjno-zawodowej”.

Ponadto wsparciem dla szkół prowadzących kształcenie zawodowe są działania realizowane w ramach

priorytetu IX: Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach.

Planowane zmiany strukturalno-organizacyjne, tj. podział zawodów na kwalifikacje, modernizacja egzaminów zawodowych, przyspieszenie ścieżki wprowadzania zawodu do klasyfikacji oraz wprowadzenie do szkół bardziej elastycznych form kształcenia kursowego, będą służyć dostosowaniu systemu kształcenia zawodowego do wymogów rynku pracy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Biernackiego**

**w sprawie przymusowych ubezpieczeń
budynków wchodzących w skład gospodarstwa
rolnego oraz ubezpieczeń OC rolników
regulowanych przepisami ustawy
o ubezpieczeniach obowiązkowych (22309)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22309/11, interpelację pana posła Marka Biernackiego w sprawie przymusowych ubezpieczeń budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego oraz ubezpieczenia OC rolników uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Odnosząc się do poruszonych kwestii w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia budynków rolniczych, należy na wstępie wskazać, iż zgodnie z art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.) – dalej: ustawa – sumę ubezpieczenia stanowiącą górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela ubezpieczający ustala z zakładem ubezpieczeń odrębnie dla każdego budynku rolniczego. Jednocześnie w art. 70 ust. 2 ustawodawca wyznaczył ogólne ramy określające wysokość sumy ubezpieczenia. Przepis ten stanowi, iż suma ubezpieczenia budynku rolniczego może odpowiadać bądź wartości rzeczywistej tego budynku, przez którą rozumie się wartość w stanie nowym w dniu zawarcia umowy pomniejszoną o stopień zużycia budynku rolniczego (pkt 1), bądź, w przypadku budynków, których stopień zużycia w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia nie przekracza 10%, wartości nowej (pkt 2).

Zgodnie z art. 70 ust. 4 ustawy normy określające stopień zużycia budynków rolniczych określone są przez zakłady ubezpieczeń, stosownie jednak do odpowiednich przepisów Prawa budowlanego, tj. ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm), ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra rolnictwa i gospodarki żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 132, poz. 877, z późn. zm.). Dla wyznaczenia zużycia technicznego ubezpieczyciele posługują się normami zużycia w szczególności uwzględniającymi: przeznaczenie budynku (budynki mieszkalne, gospodarcze), konstrukcję budynku (drewniana, masywna, mieszana) oraz wiek budynku i jego trwałość liczoną w latach. Wydaje się zatem, iż kwestie związane ze stosowaniem pojęcia „normy zużycia” mają wystarczające oparcie w przepisach prawa, dając jednocześnie stronom stosunku prawnego umowy ubezpieczenia możliwość ich zastosowania do odpowiedniej sytuacji faktycznej, przez co sytuacja każdego klienta – ubezpieczającego może być traktowana w sposób indywidualny.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż pojęcie „norma zużycia” jest pojęciem specjalistycznym z zakresu prawa budowlanego i z uwagi na fakt, iż mogłoby to doprowadzić do niecisłości systemowych, nie wydaje się zasadne, aby było regulowane w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Rozważając kwestię wysokości sumy ubezpieczenia, należy stwierdzić, iż w art. 70 ust. 3 ustawa określa kolejne wymogi, które mogą być brane pod uwagę przy określaniu jej wysokości, wskazując w pkt 1 i 2, iż suma ubezpieczenia może być ustalona na podstawie:

— cenników stosowanych przez zakład ubezpieczeń do szacowania wartości budynków;

— załączonego powykonawczego kosztorysu budowlanego sporządzonego zgodnie z zasadami kalkulacji i ustalania wartości robót budowlanych obowiązującymi w budownictwie przez osobę posiadającą uprawnienia w tym zakresie albo wyceny rzeczoznawcy (...).

Przedstawione powyżej regulacje wskazują zatem na obiektywne przesłanki, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń ma obowiązek ustalać wysokość sumy ubezpieczenia.

Odnosząc się do kwestii wysokości odszkodowania, należy wskazać, iż zgodnie z brzmieniem art. 361 § 1 Kodeksu cywilnego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Jednocześnie art. 361 § 2 K.c. wskazuje, iż w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono

(*damnum emergens i lucrum cessans*). Powyżej przywołane przepisy wyrażają tzw. zasadę pełnego odszkodowania realizującą podstawową funkcję społeczną ubezpieczeń obowiązkowych, jaką jest kompensacja. Polega ona na tym, że poniesiony w wyniku zdarzenia ubezpieczeniowego uszczerbek powinien być wyrównany, odszkodowanie jednak nie powinno przekroczyć wartości rzeczywiście poniesionej szkody. Jak wynika z powyższego, przepisy Kodeksu cywilnego nakładają na zakład ubezpieczeń – zobowiązanego obowiązek wypłaty odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę poniesioną przez ubezpieczającego.

Biorąc pod uwagę kwestię związaną z ustalaniem wysokości odszkodowania z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia budynków rolniczych, należy wskazać, iż zgodnie z art. 68 ust. 1 ustawy wysokość szkody ustalana jest na dwa sposoby, tj. na podstawie cenników stosowanych przez zakład ubezpieczeń (w przypadku niedokonywania odbudowy lub remontu) albo kosztorysu wystawionego przez podmiot dokonujący odbudowy lub remontu budynku (w przypadku dokonania tych czynności). Jak zatem wynika z powyższego, zakład ubezpieczeń w wyniku urzeczywistnienia się ryzyka ubezpieczeniowego i zgłoszenia przez podmiot uprawniony roszczenia w celu likwidacji szkody bierze pod uwagę dwa ww. sposoby, w zależności od faktu odbudowy, naprawy lub remontu budynku bądź niedokonywania tych działań.

Pierwszym sposobem likwidacji szkody przez zakład ubezpieczeń jest ustalenie wysokości należnego odszkodowania oparte na stosowanych cennikach. Należy podkreślić, iż zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do corocznego aktualizowania cenników (art. 68 ust. 2 ustawy). Zgodnie z art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy ten sposób likwidacji szkody jest brany pod uwagę w każdym przypadku niepodejmowania przez ubezpieczającego odbudowy, naprawy lub remontu budynku.

Drugim sposobem ustalenia wysokości odszkodowania jest, jak już wskazano powyżej, oparcie szacunków na przedstawionym kosztorysie – a contrario do art. 68 ust. 1 pkt 1 – w przypadku podjęcia odbudowy, naprawy lub remontu budynku. Kosztorys powinien być sporządzony przez podmiot dokonujący odbudowy lub remontu budynku, nie ma jednak wymogu, aby był to podmiot profesjonalnie zajmujący się działalnością budowlaną lub remontową. W związku z powyższym można uznać, że kosztorys ten może być sporządzony również przez samego poszkodowanego rolnika, jeśli zamierza on samodzielnie dokonać naprawy i odbudowy budynku. Ustawa określa również, w jaki sposób ma nastąpić kalkulacja kosztów, których dotyczy kosztorys. Kosztorys musi odzwierciedlać koszty związane z odbudową lub remontem, określone zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych, przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia; jeżeli suma ubezpieczenia została ustalona według warto-

ści rzeczywistej, uwzględnia się również faktyczne zużycie budynku od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń do dnia powstania szkody (art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy). Możliwość weryfikacji przez zakład ubezpieczeń zasadności i wartości robót wynika z art. 68 ust. 3 ustawy, a weryfikacja kosztorysu powinna być oparta na kryteriach wskazanych w art. 68 ust. 1 pkt 2. Podkreślenia wymaga fakt, iż kryteria te polegają na adekwatnym oszacowaniu wymiaru szkody w stosunku do rzeczywiście poniesionych kosztów.

Należy dodać, iż przy ustalaniu wysokości odszkodowania, w związku z jego funkcją kompensacyjną, wysokość szkody w budynkach rolniczych (zgodnie z art. 69 ustawy) zmniejsza się o wartość pozostałości, które mogą być przeznaczone do dalszego użytku, przeróbki lub odbudowy i zwiększa się w granicach sumy ubezpieczenia o udokumentowane koszty uprzątnięcia miejsca szkody w wysokości do 5% wartości szkody.

Jak wynika z powyższego, w przypadku likwidacji szkody przez zakład ubezpieczeń interesy ubezpieczającego – uszkodzanego są w sposób właściwy zabezpieczone. Ustawa daje jedynie możliwość weryfikacji zasadności i wartości robót przez ubezpieczyciela. Takie rozwiązanie służy zagwarantowaniu funkcji kompensacyjnej odszkodowania, tj. zminimalizowaniu ryzyka zgłaszania przez ubezpieczających roszczeń przekraczających rzeczywiste koszty poniesione na remont lub naprawę. Nadmienić przy tym należy, iż zgodnie z art. 824¹ § 1 Kodeksu cywilnego, o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Podkreślenia wymaga fakt, iż w przypadku gdyby zakład ubezpieczeń dokonał wypłaty sumy ubezpieczenia przekraczającej faktyczną wysokość poniesionej szkody, stan taki prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia ubezpieczającego, pozostając tym samym w sprzeczności z istotą i celem ubezpieczenia obowiązkowego.

Biorąc pod uwagę kolejną poruszoną w interpelacji kwestię, należy wskazać, iż zgodnie z art. 826 § 1 K.c. w razie zajścia wypadku ubezpieczający obowiązany jest użyć dostępnych mu środków w celu ratowania przedmiotu ubezpieczenia oraz zapobieżenia szkodzie lub zmniejszenia jej rozmiarów. Kodeks cywilny reguluje zatem obowiązki podmiotu, którego mienie podlega ubezpieczeniu, mające na celu zminimalizowanie negatywnych skutków zdarzenia ubezpieczeniowego. Potwierdzeniem tego na gruncie ubezpieczeń obowiązkowych jest przepis art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy, zgodnie z którym w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, o którym mowa w art. 4 pkt 1–3, osoba uczestnicząca w nim jest obowiązana do przedsięwzięcia wszystkich środków w celu zapewnienia bezpieczeństwa w miejscu zdarzenia, starania się o złagodzenie skutków zdarzenia oraz zapewnienia pomocy lekarskiej poszkodowanym, jak również w miarę możliwości

zabezpieczenia mienia osób poszkodowanych. Dodatkowo należy wskazać, iż przepisy ustawowe w żaden sposób nie ograniczają – jak to wskazano w interpelacji – możliwości ratowania dobytku. Co więcej, zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy w granicach sumy gwarancyjnej ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej lub w granicach sumy ubezpieczenia obowiązkowego ubezpieczenia mienia zakład ubezpieczeń jest obowiązany zwrócić ubezpieczającemu uzasadnione okolicznościami zdarzenia koszty poniesione w celu zapobieżenia zwiększeniu szkody.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie nowych okoliczności
wskazujących na potrzebę przystąpienia
przez Polskę do Karty Praw Podstawowych UE
(22311)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Tadeusza Iwińskiego (pismo, SPS-023-22311/11, z dnia 29 kwietnia br.), w sprawie nowych okoliczności wskazujących na potrzebę przystąpienia przez Polskę do Karty Praw Podstawowych UE (KPP), uprzejmie informuję.

Rząd kierowany przez pana premiera Donalda Tuska konsekwentnie wyraża pełne poparcie dla zapisów Karty Praw Podstawowych UE. Rząd wielokrotnie wskazywał, że w pełni respektuje prawa potwierdzone w karcie, mające swoje źródło w tradycji konstytucyjnej państw członkowskich Unii Europejskiej oraz międzynarodowych konwencjach, których państwa te są stronami.

W odniesieniu do Pańskich argumentów pragnę zauważyć, że zacytowane przez Pana słowa prezesa Rady Ministrów (wypowiedź na temat Karty Praw Podstawowych UE dla „Gazety Wyborczej” w artykule pt. „Plan premiera dla Polski: Trzecia fala nowoczesności”, 19–20 marca br.) stanowią pewien skrót myślowy, w rzeczywistości odnoszący się do tzw. protokołu polsko-brytyjskiego (protokół nr 30 do traktatu z Lizbony).

Pragnę podkreślić, że od dnia wejścia w życie traktatu z Lizbony (tj. 1 grudnia 2009 r.) Polska jest w pełni związana postanowieniami Karty Praw Podstawowych. Zgodnie bowiem z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, wiążącym wszystkie państwa człon-

kowskie, „Unia uznaje prawa, wolności i zasady określone w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej z 7 grudnia 2000 r., w brzmieniu dostosowanym 12 grudnia 2007 r. w Strasburgu, która ma taką samą moc prawną, jak traktaty”.

Protokół polsko-brytyjski stanowi jedynie, że nie powstają w stosunku do obecnego stanu prawnego dodatkowe możliwości stwierdzenia niezgodności przepisów polskiego prawa z KPP. Polska uwzględniła w ten sposób fakt, że obecnie trudno przewidzieć kierunek rozwoju doktryny i orzecznictwa opartego na tekście KPP. Sama KPP wprawdzie w znaczącej mierze zawiera postanowienia już istniejące w polskim porządku konstytucyjnym lub obowiązujące w Polsce na podstawie ratyfikowanych umów międzynarodowych, ale, jak każdy nowy akt prawny, daje też możliwość nowych interpretacji.

Należy zauważyć, że na obecnym etapie proces odstąpienia Polski od protokołu jest trudny, gdyż może on mieć miejsce tylko i wyłącznie poprzez procedurę zmiany traktatów, uregulowaną w art. 48 Traktatu o Unii Europejskiej. Ponieważ odstąpienie od protokołu nie mieści się w przesłankach zastosowania procedury uproszczonej¹⁾, konieczne jest zastosowanie zwykłej procedury zmiany traktatów.

Zwykła procedura rewizji przewiduje:

— przedstawienie Radzie UE stosownego wniosku przez rząd dowolnego państwa członkowskiego, Parlament Europejski lub Komisję;

— notyfikację wniosku parlamentom narodowym;

— decyzję Rady Europejskiej (zwykła większość) po konsultacji z PE i KE;

— zwołanie konwentu (Rada Europejska może zwykłą większością głosów, po uzyskaniu zgody PE, postanowić o niezwoływaniu konwentu), który przyjmuje zalecenie dla konferencji międzyrządowej;

— zwołanie konferencji międzyrządowej i przyjęcie w drodze konsensusu odpowiednich zmian w traktatach;

— podpisanie traktatu rewizyjnego;

— ratyfikację traktatu rewizyjnego przez wszystkie państwa członkowskie zgodnie z ich wymogami konstytucyjnymi.

Ponadto pragnę zauważyć, że w obliczu konieczności zmiany traktatu z Lizbony w związku z ustanowieniem europejskiego mechanizmu stabilności brak jest poparcia wśród państw członkowskich dla kolejnych dyskusji nad zmianami traktatowymi.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mikołaj Dowgielewicz

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

¹⁾ Art. 48 ust. 6 TUE stwierdza, że uproszczona zmiana traktatów może być zastosowana jedynie wtedy, gdy zmiana traktatowa nie zwiększa kompetencji Unii oraz gdy dotyczy części III Traktatu o funkcjonowaniu UE.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie odpowiedzialności za zamieszczenie
dyplomatyczno-polityczne wywołane
umieszczeniem tablicy w miejscu
katastrofy smoleńskiej (22312)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra spraw zagranicznych na interpelację pana posła Tadeusza Iwińskiego (pismo nr SPS-023-22312/11 z dnia 29 kwietnia br.) w sprawie odpowiedzialności za zamieszczenie dyplomatyczno-polityczne wywołane umieszczeniem tablicy w miejscu katastrofy smoleńskiej, uprzejmie informuję.

Zgadzam się z opinią posła Iwińskiego, iż od momentu zainstalowania tablicy na miejscu katastrofy, kiedy to strona rosyjska zasygnalizowała swoje niezadowolenie wobec bezprawnego działania przedstawicieli stowarzyszenia Katyń 2010, należało poszukiwać kompromisowego rozwiązania. Takie działania zostały podjęte. Ich przedmiotem było osiągnięcie końcowego porozumienia w kwestii docelowego upamiętnienia ofiar katastrofy smoleńskiej. Rozmowy w tej sprawie prowadziło Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Równoległe, kierując się szczególną wrażliwością rodzin ofiar katastrofy smoleńskiej oraz polskiej opinii publicznej, proponowaliśmy stronie rosyjskiej pozostawienie tablicy stowarzyszenia Katyń 2010 jako tymczasowego upamiętnienia do czasu rozpoczęcia budowy pomnika. Do kwietnia br. strona rosyjska była skłonna tolerować taką sytuację. Jednak przed uroczystościami w dniu 11 kwietnia br. jednostronnie podjęła inną decyzję z wiadomym skutkiem. Pragnę podkreślić, że fakt ogłoszenia przez prezydenta RP w dniu 11 kwietnia br. w Smoleńsku otwarcia międzynarodowego konkursu na realizację pomnika upamiętniającego ofiary katastrofy świadczy o tym, że działania rządu RP w sprawie upamiętnienia przyniosły wymierny efekt. Zgodnie z postanowieniami regulaminu konkursu teksty wszystkich napisów na pomniku zostaną uzgodnione pomiędzy ministrem kultury i dziedzictwa narodowego RP i ministrem kultury FR i będą umieszczone na pomniku w języku polskim i rosyjskim.

Jednocześnie pragnę zapewnić, że pan minister R. Sikorski pozostaje do dyspozycji Sejmu RP zawsze, gdy tylko obowiązki mu na to pozwalają.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie blokowania inwestycji
przez organizacje ekologiczne (22314)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jacka Żalka, przekazaną pismem z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22314/11, w sprawie blokowania inwestycji przez organizacje ekologiczne, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

W realizowanych w przeciągu ostatnich lat inwestycjach często dochodziło do protestów organizacji ekologicznych. Ich przedstawiciele, korzystając z obowiązującego prawa gwarantującego uczestnictwo w tego rodzaju przedsięwzięciach, bronią interesów ochrony środowiska, podzielanych niejednokrotnie przez społeczności lokalne czy też inne grupy społeczne.

Ministerstwo Środowiska współpracuje na wielu polach z pozarządowymi organizacjami ekologicznymi i ceni kapitał społeczny, którym te podmioty dysponują, a przede wszystkim wiedzę ekspercką oraz reprezentowanie interesów społeczeństwa obywatelskiego. Jednocześnie obowiązujący system prawa, w tym ratyfikowane konwencje międzynarodowe, gwarantują udział organizacji pozarządowych w ochronie środowiska. Polska jest stroną konwencji z Aarhus (Konwencja o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska). Stosujemy się do zapisów dokumentu oraz jako wartość traktujemy czynny udział społeczeństwa obywatelskiego w ochronie środowiska.

Nie ulega wątpliwości, że zdarzają się sytuacje, w których argumentacja środowiskowa jest wykorzystywana w złej wierze. Blokowane są inwestycje ważne z punktu widzenia regionu i całego kraju dla osiągnięcia korzyści materialnych. Protesty tego rodzaju są przykładem nagannych praktyk nadużywania prawa, a przeciwdziałanie im wymaga dokonania zmian w prawie krajowym, często doprecyzowania funkcjonujących przepisów. Trudno jest oszacować skalę nieetycznych procederów, o których informują środki masowego przekazu. Ministerstwo Środowiska nie prowadzi bazy w tym zakresie.

Jednocześnie pragnę poinformować, że obecnie trwają prace nad założeniami do projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw. Celem projektu jest poprawa efektywności i skuteczności postępowań środowiskowych oraz działania organów wydających decyzje

o środowiskowych uwarunkowaniach, co przyczyni się w zdecydowany sposób do usprawnienia procesu inwestycyjnego. Wprowadzane zmiany są odpowiedzią na doświadczenia zebrane podczas stosowania ww. ustawy. W obecnym brzmieniu przedmiotowej ustawy art. 44 przyznaje uprawnienia organizacjom ekologicznym, które zgłoszą chęć uczestniczenia na prawach strony w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa. Warunkiem uczestnictwa jest powołanie się na swoje cele statutowe, co rodzi zagrożenie nieuprawnionym wykorzystywaniem tego prawa. Rozważa się wprowadzenie zmian w zakresie warunków, które muszą spełnić organizacje ekologiczne chcące uczestniczyć w procedurze.

Trwają także dyskusje nt. zmiany definicji organizacji ekologicznej zawartej w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Wszelkie proponowane zmiany zgodne będą z obowiązującymi aktami prawnymi wyższego rzędu, a ich wprowadzanie poprzedzą konsultacje międzysektorowe i społeczne.

Chciałbym również dodać, że istniejąca w polskim systemie prawa instytucja statusu organizacji pożytku publicznego nie znajduje odniesienia w przepisach regulujących kwestie środowiskowe. Organizacją pożytku publicznego może być, zgodnie z ustawą z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, organizacja pozarządowa spełniająca liczne wymienione w ww. ustawie warunki. Kontrolę nad tego typu podmiotami, obejmującymi niewielką część wszystkich istniejących w Polsce organizacji pozarządowych, sprawuje minister właściwy ds. zabezpieczenia społecznego. Akty prawne dotyczące kwestii środowiskowych, w tym dokumenty międzynarodowe w tym zakresie, odnoszą się do szerszej kategorii – organizacji ekologicznych lub organizacji pozarządowych.

Nie ulega wątpliwości, że należy podejmować działania na rzecz przeciwdziałania negatywnym zjawiskom przywołanym przez pana posła Żalka. Służyć temu będą m.in. planowane, powyżej opisane, zmiany legislacyjne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie finansowania nauki
i szkolnictwa wyższego (22318)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pani Marzeny Machałek, przesłanej przy piśmie o sygnaturze SPS-023-22318/11 z dnia 29

kwietnia 2011 r., w sprawie wydatków na badania i rozwój, uprzejmie przekazując wyjaśnienia na postawione pytania.

1. Co zamierza Pani zrobić, aby osiągnąć cele postawione w strategii „Europa 2020”?

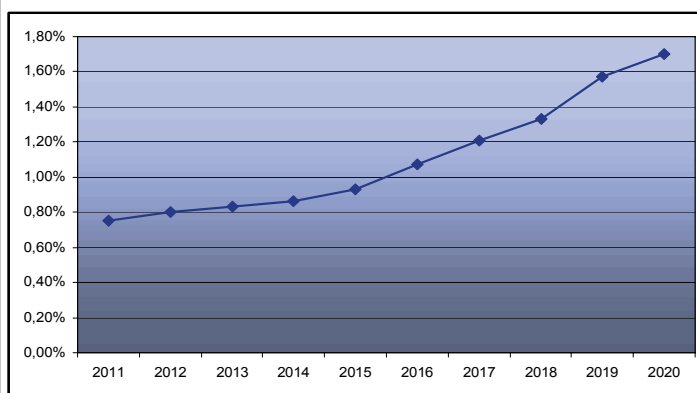
Dla oceny potencjału naukowego i innowacyjnego danego kraju służy powszechnie stosowany wskaźnik, którym jest udział budżetowych i pozabudżetowych nakładów na badania i rozwój w odniesieniu do wielkości PKB (GERD). W ostatnich latach wynosił on w Polsce średnio ok. 0,7% PKB. Jednakże w ujęciu historycznym od 1990 r. udział nakładów na badania i rozwój w PKB w Polsce systematycznie malał. W takiej sytuacji niezwykle trudny do osiągnięcia staje się zakładany poziom nakładów na B+R wynoszący 3% PKB w ramach strategii „Europa 2020”. Jednakże pomimo obniżającej się dynamiki wzrostu PKB w latach 2007–2009 z poziomu 6,7% w 2007 r. do 1,8% w 2009 roku udział nakładów na naukę wzrósł o 21,6%, tzn. z wydatkowanej kwoty 3,7 mld zł w 2007 r. do 4,5 mld zł w 2009 r., i w kolejnych latach utrzymywany jest stały wzrost nakładów na badania i rozwój. Obecnie głównym źródłem wzrostu produktywności w Polsce może stać się import technologii, jednakże kluczowe stało się zwiększenie innowacyjności polskiego przemysłu, a co za tym idzie, znaczny wzrost wydatków na badania i rozwój z budżetu państwa i sektora zewnętrznego. Dodatkowym wskaźnikiem umożliwiającym bardziej szczegółową analizę zjawiska potencjału innowacyjnego jest poziom inwestycji w technologie informacyjne i komunikacyjne. Porównanie tego wskaźnika w stosunku do innych krajów UE wskazuje na znaczne niedoinwestowanie tego sektora w Polsce. Jednocześnie Polska wykazuje wysokie tempo wzrostu sektora usług IT spośród nowych krajów członkowskich UE, co świadczy o wysokim popycie na te usługi.

Według projektu ustawy budżetowej na 2012 r. nakłady na naukę w budżecie ministra nauki i szkolnictwa wyższego wyniosą łącznie 6,37 mld zł, tj. 18,36% więcej, niż zaplanowano w ustawie budżetowej na 2011 r. W ujęciu kwotowym wzrost ten wynosi 989 mln zł. W porównaniu z rokiem 2007 (budżet na poziomie 3,75 mld zł) oznacza to wzrost o 70%. Dodatkowo w rezerwach celowych budżetu państwa przeznaczonych na dofinansowanie i finansowanie projektów z udziałem środków europejskich na rzecz nauki zaplanowano w 2012 r. 1,03 mld zł. Ponadto, poza budżetem, w ramach Funduszu Nauki i Technologii Polskiej zaplanowano w 2012 r. przychody na poziomie 200 mln zł. Reasumując, dostępne na naukę środki wynoszą ponad 7,5 mld zł. Podkreślenia wymaga fakt, że w przyjętym przez rząd „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2014” założono coroczny wzrost nakładów budżetu krajowego (tj. z wyłączeniem środków na współfinansowanie i finansowanie programów operacyjnych UE) na naukę w wysokości 8%. Na uwagę zasługuje również fakt, że z inicjatywy ministra nauki i szkolnictwa wyższego zrealizowana została inicjatywa zmierzająca

do identyfikacji faktycznie ponoszonych wydatków na badania i rozwój w ramach budżetów innych ministrów. Z podsumowania zgłoszonych kwot wynika, że w 2011 r. wydatki te wyniosą ok. 2 mld zł.

Celem krajowym Polski w ramach strategii „Europa 2020”, który został określony na podstawie konsultacji z innymi resortami oraz właściwymi instytucjami wspólnotowymi, jest osiągnięcie udziału nakładów na B+R w odniesieniu do PKB na poziomie 1,7% w 2020 r. Szczególnie dużym wyzwaniem dla Polski będzie zwiększenie udziału nakładów na B+R w PKB z poziomu 0,68% w 2009 r. do 1,7% w 2020 r. Wzrastająca wielkość nakładów na działalność badawczo-rozwojową wynikać powinna ze zwiększającej się roli nakładów na B+R w polityce gospodarczej rządu, przewidywanej zmiany paradygmatu polityki spójności pozwalającej na zwiększenie inwestycji w obszarze badań i innowacji, a także wzrostu znaczenia dla przedsiębiorstw badań i innowacji jako źródeł przewagi konkurencyjnej (czego efektem będzie m.in. zwiększenie nakładów prywatnych na działalność B+R do 50% w nakładach ogółem w 2020 r.). Wzrost nakładów na działalność B+R w Polsce do 2020 r. przedstawia wykres 1.

Wykres 1. Nakłady na działalność B+R w Polsce do 2020 r. (% PKB)

Źródło: MNiSW.

Ścieżki dojścia do celu krajowego Polski wyznaczonego w ramach strategii „Europa 2020” obejmują wdrażanie reformy sektora nauki. Działania wynikające z reform, a także skojarzone z nią inicjatywy, które bezpośrednio wpisują się w osiągnięcie krajowego celu Polski w ramach strategii „Europa 2020”, zostały określone w „Krajowym programie reform na lata 2011–2014”. Niezależnie od powyższych działań, których realizacja przypadać będzie na perspektywę krótko- i średnioterminową, planowane są działania, które będą wpisywać się w realizację celów krajowych strategii „Europa 2020” w perspektywie długookresowej i zostaną określone w programie rozwoju nauki.

2. Jakie działania są aktualnie prowadzone przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego

w celu zwiększenia nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe?

Kierunki rozwoju Unii Europejskiej w perspektywie 2020 r. wyznacza strategia „Europa 2020”, w szczególności określa ona priorytety i cele ogólne Unii Europejskiej, które mają zostać osiągnięte w tym czasie. Do priorytetów tych należą:

— inteligentny rozwój: rozwój gospodarki opartej na wiedzy i innowacji,

— rozwój zrównoważony: wspieranie gospodarki efektywniej korzystającej z zasobów, bardziej przyjaznej środowisku i bardziej konkurencyjnej,

— rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu: wspieranie gospodarki o wysokim poziomie zatrudnienia, zapewniającej spójność społeczną i terytorialną.

Nauka z uwagi na swój horyzontalny charakter wpisuje się w realizację każdego ze wskazanych priorytetów, niemniej ich rola została najmocniej podkreślona w kontekście pierwszego z nich. O dużym znaczeniu nauki w budowaniu nowoczesnej Europy świadczy także fakt, iż spośród pięciu celów ogólnych strategii „Europa 2020” dwa odnoszą się bezpośrednio do nauki, tj. inwestycje w badania i rozwój, które powinny osiągnąć poziom 3% PKB Unii Europejskiej (cel badawczy). Cel ten wyznaczony został do osiągnięcia przez całą Unię Europejską w perspektywie 2020 r. Zgodnie ze strategią „Europa 2020”, postępy w zakresie realizacji ww. priorytetów oraz celu badawczego zapewniać mają inicjatywy przewodnie, wśród których do nauki odnoszą się inicjatywy „Unia innowacji” oraz „Europejska agenda cyfrowa”.

Celem inicjatywy przewodniej „Unii innowacji” jest poprawa warunków i dostępu do finansowania badań naukowych i innowacji oraz stworzenie warunków, które będą sprzyjać transformacji innowacyjnych pomysłów w produkty i usługi, które napędzają wzrost gospodarczy i tworzą miejsca pracy w Unii Europejskiej. Szczególna uwaga została poświęcona: promowaniu doskonałości w edukacji i rozwijaniu umiejętności, tworzeniu europejskiej przestrzeni badawczej, usprawnieniu unijnych instrumentów finansowania badań i innowacji, promowaniu Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii, promowaniu otwartości i korzystania z twórczego potencjału Europy. Kluczowym przedsięwzięciem przewidzianym w ww. inicjatywie jest utworzenie europejskich partnerstw innowacji, które mają odpowiadać na globalne wyzwania, łączyć działania w ramach całego łańcucha badań i innowacji, a także organizować i lepiej koordynować istniejące inicjatywy i instrumenty wsparcia działalności badawczo-rozwojowej.

Dla tak zarysowanego obrazu polskiej nauki niezbędne stało się wprowadzenie zmian ustawowych w obszarze finansowania badań i rozwoju, aby móc sprostać założeniom strategii „Europa 2020”. Oprócz niewątpliwie najistotniejszego czynnika stymulującego rozwój nauki i budowę nowoczesnej gospodarki rynkowej, jakim są środki finansowe przeznaczone na badania i rozwój techniczny, bardzo ważne jest

ukształtowanie odpowiedniej struktury nowoczesnych jednostek naukowych, wyzwolenie potencjału indywidualnego i instytucjonalnego poprzez transparentny, konkurencyjny sposób finansowania najlepszych projektów, stymulowanie transferu wiedzy i potrzeb na linii nauka–przemysł–nauka w celu wykreowania najnowocześniejszych innowacyjnych rozwiązań technologiczno-technicznych.

Wśród podstawowych rozwiązań ustawowych reformujących naukę w Polsce w tzw. pakiecie sześciu ustaw wyróżnia się:

— przesunięcie kompetencji do podejmowania decyzji o finansowaniu badań naukowych i prac rozwojowych z właściwości ministra właściwego do spraw nauki na Narodowe Centrum Nauki i Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, które jako agencje wykonawcze, na podstawie nowych mechanizmów i procedur, powinny skuteczniej realizować politykę projakościową; do kompetencji Narodowego Centrum Nauki zostało przekazane finansowanie projektów obejmujących badania naukowe o charakterze podstawowym, natomiast do Narodowego Centrum Badań i Rozwoju – finansowanie badań stosowanych i prac wdrożeniowych, a także strategicznych dla kraju programów badań,

— pozostawienie ministrowi kompetencji do kształtowania polityki naukowej rządu oraz podejmowania strategicznych decyzji o wieloletniej perspektywie, a także spraw związanych z planem finansowym dotyczącym budżetu nauki oraz z finansowaniem działalności statutowej jednostek naukowych, inwestycji w zakresie dużej infrastruktury badawczej, inwestycji budowlanych, współpracy międzynarodowej i specjalnych programów i przedsięwzięć na rzecz rozwoju nauki,

— znaczący wzrost udziału w budżecie na naukę środków finansowych wydatkowanych w sposób konkursowy; na zadania realizowane przez Narodowe Centrum Nauki i Narodowe Centrum Badań i Rozwoju ma być bowiem przeznaczane nie mniej niż 10% środków finansowych ustalonych w budżecie na naukę, a do roku 2020 osiągną wartość nie mniejszą niż 50% środków finansowych na naukę,

— powołanie nowego ciała opiniodawczego przy ministrze nauki – Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych, który będzie oceniał jednostki naukowe według standardów i zasad oceny uznanych na świecie; w wyniku oceny przeprowadzonej przez komitet jednostki naukowe będą klasyfikowane do jednej z trzech kategorii: A – poziom wiodący w skali kraju, B – poziom akceptowalny z rekomendacją wzmocnienia działalności naukowej, badawczo-rozwojowej lub stymulującej innowacyjność gospodarki, C – poziom niezadowolający; jako konsekwencje wynikające z niskiej oceny działalności naukowej lub badawczo-rozwojowej jednostki naukowej proponuje się, aby jednostki, które uzyskają kategorię C, otrzymywały środki w ramach finansowania działalności statutowej, w tym na przeprowadzenie niezbędnej restrukturyzacji, tylko przez okres 6 miesięcy od uzyskania

kategorii C; ma to zapewnić, zwłaszcza w stosunku do instytutów badawczych, środki finansowe i czas niezbędny do przeprowadzenia restrukturyzacji, zgodnie z ustawą o instytutach badawczych,

— zmiana dotychczasowych zasad finansowania działalności statutowej jednostek naukowych i finansowania inwestycji w aparaturę badawczą; z finansowania w ramach działalności statutowej proponuje się bowiem wyłączyć finansowanie badań naukowych ujętych w planach zadaniowych, badania własne uczelni i sieci naukowych, tak aby środki na badania w jak największym stopniu mogły być pozyskiwane tylko w trybie konkursowym; finansowanie działalności statutowej jednostek naukowych ma obejmować dotację na utrzymanie potencjału badawczego jednostki naukowej oraz dotację na utrzymanie specjalnego urządzenia badawczego w jednostce naukowej lub dużej infrastruktury badawczej; wysokość dotacji na utrzymanie potencjału badawczego jednostki naukowej zależeć będzie od kategorii jednostki przyznanej przez ministra na wniosek przewodniczącego Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych; priorytetem będzie finansowanie jednostek najlepszych, ponadto środki finansowe uzyskane w wyniku otrzymania przez niektóre jednostki naukowe kategorii C będą przeznaczane na finansowanie projektów badawczych przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju oraz Narodowe Centrum Nauki,

— bezpośrednio finansowanie przez ministra, ze środków finansowych na naukę, inwestycji w zakresie dużej infrastruktury badawczej; przy tego typu decyzjach ma być brana pod uwagę kategoria jednostki przyznana na podstawie oceny jednostki dokonanej przez Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych oraz dotychczasowe osiągnięcia jednostki w zakresie naukowo-badawczym dające gwarancję należytego wykorzystania infrastruktury,

— możliwość ustanawiania i ogłaszania przez ministra programów i przedsięwzięć dotyczących zadań szczególnie istotnych dla realizacji polityki naukowej i naukowo-technicznej państwa,

— możliwość finansowania działalności naukowej i upowszechniającej naukę bibliotek naukowych nie wchodzących w skład jednostek naukowych ze środków finansowych na naukę,

— wprowadzenie nowych zasad w zakresie finansowania działalności Polskiej Akademii Nauk; środki na działalność akademii będą ujmowane w budżecie państwa w części: Nauka, a ich dysponentem będzie minister właściwy do spraw nauki, co z jednej strony ma przyczynić się do zapewnienia większego wpływu i nadzoru ministra nad finansowaniem działalności akademii, a z drugiej strony podkreślić znaczenie działalności Polskiej Akademii Nauk dla rozwoju nauki.

Od 1 października 2010 r. uwarunkowania instytucjonalne działalności B+R w Polsce określają ustawy reformujące system nauki w Polsce, tj. ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615), ustawa z dnia 30

kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Badań i Rozwoju (Dz. U. Nr 96, poz. 616), ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 617), ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. Nr 96, poz. 618), ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. Nr 96, poz. 619).

W efekcie wdrożenia reformy nastąpiło rozdzielnie finansowania badań podstawowych oraz badań stosowanych i prac rozwojowych. W ramach powyższego w Krakowie utworzone zostało Narodowe Centrum Nauki (NCN) zajmujące się finansowaniem badań podstawowych (o podziale środków decydować będą wybitni uczeni). Ponadto w ramach reformy usprawnione zostanie funkcjonowanie Narodowego Centrum Badań i Rozwoju (NCBiR), które odpowiadać będzie za finansowanie badań stosowanych, w szczególności realizację strategicznych programów badań naukowych i prac rozwojowych. Zwiększenie aktywności NCBiR powinno bezpośrednio przełożyć się na rozwój innowacyjności, zwłaszcza wzmocnienie współpracy sektora nauki i biznesu. Ważnym instrumentem polityki naukowej i naukowo-technicznej będzie krajowy program badań, który zastąpi opracowany w 2008 r. „Krajowy program badań naukowych i prac rozwojowych”. Będzie on określał strategiczne kierunki badań naukowych i prac rozwojowych, tj. przedsięwzięcia o szerokiej problematyce, określające cele i założenia długoterminowej polityki naukowej, naukowo-technicznej i innowacyjnej państwa. W ramach reformy wprowadzone zostały także rozwiązania prawne umożliwiające przekształcenia instytucjonalno-organizacyjne w sektorze nauki oraz projekcje finansowania badań (np. utworzenie Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych, który określi zasady oraz będzie prowadził ewaluację jednostek naukowych w Polsce).

W zakresie nauki przewidziano w szczególności realizację następujących działań w „Krajowym programie reform na lata 2011–2014”:

— działanie 1.6: Rozwój i modernizacja infrastruktury B+R (np. wzrost inwestycji w modernizację i rozwój bazy laboratoryjnej nauki, przy jednoczesnym utrzymaniu koncentracji finansowania, w tym z funduszy strukturalnych UE, na najlepszych jednostkach naukowych oraz zwiększenie udziału nakładów budżetowych na aparaturę badawczą, monitorowanie postępów w zakresie komercjalizacji wyników badań w gospodarce, finansowanie inwestycji w infrastrukturę badawczą ze środków Funduszu Nauki i Technologii Polskiej oraz funduszy strukturalnych – PO IG priorytet 2: Infrastruktura sfery B+R),

— działanie 2.3: Nowe kierunki rozwoju innowacyjności (np. wskazanie obszarów i technologii o największym potencjale rozwoju, wspieranie lepszego wykorzystania wyników B+R),

— działanie 2.5: Kapitał intelektualny dla innowacyjności (np. modernizacja szkolnictwa wyższego przez podnoszenie roli i jakości prowadzonych badań

oraz zwiększanie współdziałania z otoczeniem społeczno-gospodarczym, wdrażanie do systemu szkolnictwa wyższego krajowych ram kwalifikacji, realizacja programów rozwoju szkół wyższych),

— działanie 2.6: Nauka bliżej gospodarki (np. uruchamianie na mocy nowelizowanej ustawy o NCBiR nowych instrumentów adresowanych do przedsiębiorców, reforma i wzmocnienie systemu wsparcia udziału w programach ramowych badań i innowacji UE).

Na podstawie danych edycji rankingu innowacyjności „European Innovation Scoreboard”, opublikowanych w marcu 2010 r., Polska, podobnie jak większość krajów Unii Europejskiej, podnosi swój poziom innowacyjności mimo kryzysu ekonomicznego. Badania wskazują na utrzymujący się dystans Unii Europejskiej w stosunku do najbardziej innowacyjnych gospodarek świata: Stanów Zjednoczonych i Japonii, oraz utrzymującą się przewagę względem krajów rozwijających się (z wyjątkiem Chin). Polska znajduje się w grupie krajów, których poziom innowacyjności znajduje się poniżej średniej dla wszystkich krajów objętych badaniem, natomiast znacząco rośnie. Silne strony naszego kraju zostały powiązane z zasobami ludzkimi, inwestycjami przedsiębiorstw oraz wynikami gospodarczymi. Kwestie, które wymagają poprawy, wiążą się przede wszystkim z koniecznością zwiększenia powiązań między sektorem publicznym a prywatnym, przywiązywaniem większej wagi do ochrony własności intelektualnej oraz koniecznością zwiększenia liczby innowacyjnych przedsiębiorstw. Raport zwraca uwagę, że na przestrzeni ostatnich lat istotnie zwiększył się poziom finansowania, w tym wsparcie publiczne działalności innowacyjnej.

Z poważaniem

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Kempy**

**w sprawie planowanego od dnia 1 lipca 2011 r.
wprowadzenia na drogach
w woj. świętokrzyskim elektronicznego
systemu poboru opłat drogowych (22320)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Beaty Kempy, przesłaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22320/11, w sprawie planowanego od dnia 1 lipca 2011 r. wprowadzenia na drogach w woj. świętokrzy-

skim elektronicznego poboru opłat drogowych uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

1. W uzasadnieniu ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), wdrażającej przepisy dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, stwierdzono, że wzorem innych krajów członkowskich Unii Europejskiej elektroniczny system poboru opłat będzie wprowadzany na wybranych odcinkach dróg krajowych o najwyższym standardzie. W szczególności objęte nim zostaną leżące w sieci TEN-T autostrady i drogi ekspresowe, przy czym system opłaty elektronicznej będzie wdrażany na sieci drogowej wybudowanej i eksploatowanej w systemie tradycyjnym. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433), wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 13ha ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), określono odcinki autostrad, dróg ekspresowych oraz innych dróg krajowych objętych opłatą elektroniczną. W wykazie dróg, na których pobierana będzie opłata, znalazła się m.in. droga ekspresowa S7 na odcinku Skarżysko-Kamienna – węzeł Kielce Północ oraz węzeł Jędrzejów Północ – węzeł Jędrzejów Wschód (obwodnica Jędrzejowa), która znajduje się w sieci TEN-T. Przepisy ww. rozporządzenia Rady Ministrów wykonują więc decyzję podjętą przez parlament RP w 2008 r. Docelowo cały ciąg drogi ekspresowej S7 objęty zostanie opłatą elektroniczną.

2. Ustawa o drogach publicznych w art. 13 ust. 3a wskazała, które pojazdy będą zwolnione z opłaty elektronicznej. Przepisy ustawy o drogach publicznych nie przewidują natomiast ulg dla poszczególnych kategorii pojazdów. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej wypełnia delegację ustawową i nie może być sprzeczne z zapisami ustawy.

Jednocześnie podkreślam, że zastosowana w ustawie z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw kategoryzacja pojazdów, uwzględniająca również autobusy niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej, oparta została na kategoryzacji pojazdów stosowanej pierwotnie w systemie winietowym w latach 1998–2008.

1. Resort infrastruktury nie przewiduje zmian prawnych zmierzających do odmiennego uregulowania finansowania oświetlenia dróg publicznych będącego zadaniem własnym samorządów w związku z uruchomieniem z dniem 1 lipca 2011 r. elektronicznego systemu poboru opłat. Kwestię finansowania oświetlenia dróg regulują przepisy ustawy z dnia

10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504, z późn. zm.). Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy. Przez finansowanie oświetlenia ustawa Prawo energetyczne rozumie finansowanie kosztów energii elektrycznej pobranej przez punkty świetlne oraz koszty ich budowy i utrzymania (art. 3 pkt 22 ustawy). Przy czym finansowanie oświetlenia dróg publicznych przez gminę obejmuje wszystkie drogi publiczne z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. Przepisom ustawy Prawo energetyczne odpowiada art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy należy zaspokajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną. Nie powinno więc budzić wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty, jaką jest gmina.

Równocześnie wyjaśniam, iż art. 18 ustawy Prawo energetyczne w obowiązującym dziś brzmieniu powstał w wyniku wprowadzenia zmian do przedmiotowej ustawy przez ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Art. 61 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozszerzył obowiązek finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy z dróg będących własnością gminy do wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych.

W poprzednim stanie prawnym finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg także należało do zadań własnych gmin, ale jedynie w odniesieniu do tych dróg, które znajdowały się na terenie gminy i których gmina była zarządcą. Oświetlenie dróg, których gmina nie była zarządcą, finansowane było z budżetu państwa.

Nałożenie na gminy dodatkowego obowiązku, jakim jest finansowanie oświetlenia ulicznego wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych, wiązało się z przekazaniem gminom dodatkowych dochodów również na ten cel. Przepisy ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zwiększyły udział tych jednostek we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych z 5% do 6,71%, natomiast od osób fizycznych z 27,6% do 39,34%.

2. Opłata elektroniczna wprowadzana jest w sposób niedyskryminujący dla wszystkich autobusów niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej

i dotyczyć będzie wszystkich firm transportowych korzystających z dróg objętych opłatą. W związku z tym przyjęte rozwiązanie nie stanowi zaburzenia konkurencji wśród firm zajmujących się przewozem osób. Może natomiast uruchomić dostosowawcze mechanizmy rynkowe – zarówno po stronie popytowej jak i podażowej. W ich wyniku osiągnięty zostanie stan równowagi gałęziowej.

3. Zgodnie z konsensusem parlamentarnym wypracowanym podczas prac nad ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw podstawową stawką początkową stosowaną w systemie opłaty elektronicznej będzie stawka 0,46 zł/km obowiązująca na sieci autostrad i dróg ekspresowych oraz stawka 0,37 zł/km obowiązująca na sieci dróg krajowych innych klas technicznych. Stawki te są średnimi ważonymi stawkami odpowiednio dla całej sieci autostrad i dróg ekspresowych oraz dróg krajowych pozostałych klas technicznych. Stawki opłaty elektronicznej określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej stanowią więc odzwierciedlenie decyzji podjętej przez parlament RP.

Dodać przy tym należy, że na podstawie art. 13ha ust. 5 ustawy o drogach publicznych przyjęto zasadę, że podstawą do określenia stosowanych stawek opłaty elektronicznej jest wyliczenie stawki maksymalnej z uwzględnieniem kalkulacji wszelkich kosztów związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, ochroną i zarządzaniem drogami krajowymi, na których opłata jest pobierana, w tym kosztów związanych z poborem opłaty elektronicznej oraz kosztów finansowych. Zasada ta jest bezpośrednim wdrożeniem przepisów ww. dyrektywy 1999/62/WE, która nakłada na wszystkie kraje członkowskie obowiązek zastosowania określonej metodologii kalkulacji kosztów. Dyrektywa pozostawia dalej państwu członkowskim możliwość kształtowania stawek opłaty na poziomie niższym niż wynikający z takiej kalkulacji kosztów. Zwracam uwagę na fakt, że zgodnie z najnowszym wyliczeniem zaproponowane w Polsce stawki stosowane pokrywają zaledwie ok. 37% kosztów w przypadku autostrad i dróg ekspresowych oraz ok. 66% kosztów w przypadku pozostałych dróg krajowych.

Należy przy tym podkreślić, że polscy przewoźnicy płacą znacznie wyższe stawki opłat, które obowiązują w innych krajach Unii Europejskich, gdzie wprowadzono elektroniczny system poboru opłat (Niemcy, Austria, Czechy, Słowacja). Na ich tle przyjęte w Polsce opłaty za przejazd 1 km są niższe. W poniższej tabeli przedstawiono porównanie stawek obowiązujących w Polsce i ww. państwach UE (stawki w PLN). Przyjęto założenia, że są to stawki dla pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 12 t składających się z 3-osowego ciągnika siodłowego + 3-osowej naczepy. Są to stawki stosowane w dni robo-

cze. Czechy stosują podział na klasy emisji Euro 0–II, Euro III–V – stąd stawka taka sama dla Euro III i EURO IV. Austria stosuje podział na klasy emisji Euro 0–III, Euro IV–V, Euro EEV i VI, stąd te same stawki dla kategorii Euro II i Euro III*).

Kraj/klasa emisji spalin	Euro IV	Euro III	Euro II
Słowacja	0,75	0,76	0,82
Czechy	0,65	0,65	0,84
Niemcy	0,72	0,80	1,14
Austria	1,28	1,46	1,46
Polska	0,37	0,46	0,53

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**wiceprezesa Głównego Urzędu Statystycznego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego**

**w sprawie rozbieżności danych statystycznych
dotyczących wymiany handlowej
między Rzeczpospolitą Polską
a Niemiecką Republiką Federalną
prezentowanych przez GUS i Federalny Urząd
Statystyczny (22326)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na nadesłaną przy piśmie szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 maja 2011 r., znak: DSPA-4810-2633-(1)/11, interpelację pana posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie rozbieżności danych statystycznych dotyczących wymiany handlowej między Rzeczpospolitą Polską a Niemiecką Republiką Federalną prezentowanych przez Główny Urząd Statystyczny i Federalny Urząd Statystyczny uprzejmie wyjaśniam, że publikowane dane statystyczne dotyczące obrotów towarowych są poprawne.

Przedstawione w interpelacji pana posła różnice mają swoje źródło w sposobie prezentowania danych. Obowiązująca wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej metodologia, opracowana przez Departament Statystyki Organizacji Narodów Zjednoczonych, nakazuje prezentowanie informacji o imporcie towarów według krajów pochodzenia, natomiast o eksporcie według krajów przeznaczenia. Oznacza to, że dane dotyczące importu obejmują towary, które zostały wytworzone albo uległy znacznemu przetwo-

zeniu w kraju importera, a dane o eksporcie towarów obejmują wszystkie towary wychodzące z kraju niezależnie od tego, czy są to towary pochodzenia kraju eksportującego, czy też innego.

Porównanie danych o obrotach z naszym największym partnerem handlowym – Niemcami, prowadzone zgodnie z założeniami Departamentu Statystyki ONZ, wykazuje rozbieżności. Na różnice w wartościach ma wpływ duża ilość towarów pochodzących z Dalekiego Wschodu (Chiny, Korea, Indie itp.), które dopuszczane są do obrotu na terenie Unii Europejskiej w portach niemieckich (przede wszystkim w Hamburgu) i stamtąd towary wysyłane są do innych państw członkowskich UE.

Uprzejmie informuję, że zgodnie z obowiązującymi zasadami stosowanymi przy porównywaniu danych statystycznych o obrotach towarowych należy wykorzystywać dane o imporcie towarów według kraju wysyłki, czyli dotyczące wszystkich towarów wysyłanych z terytorium kraju niezależnie od ich pochodzenia. Porównanie wówczas obejmować będzie wszystkie towary, niezależnie od pochodzenia, które zostały wysłane z danego kraju.

Jeżeli zaprezentowane zostaną obroty dla importu według kraju wysyłki, czyli dla towarów, które zostały przesłane z Niemiec do Polski, niezależnie od kraju pochodzenia, wówczas obroty będą prezentować się następująco: eksport – 30503,6 mln euro, import – 36501,6 mln euro (według kraju wysyłki), saldo – 5998,0 mln euro.

Dane statystyki niemieckiej natomiast, prezentowane zgodnie z powyższymi zasadami, prezentują się następująco (źródło danych baza COMEXT – baza UE): eksport – 38053,3 mln euro, import – 30151,2 mln euro (według kraju wysyłki), saldo – 7902,1 mln euro.

Po doprowadzeniu danych obu krajów do porównywalności okazuje się, że zarówno dane statystyki polskiej, jak i niemieckiej przedstawiają nieznaczne rozbieżności. Niewielkie występujące różnice spowodowane są m.in. różnicami kursowymi (dane statystyki polskiej muszą zostać przeliczone ze złotych na euro). Proszę przy tym pamiętać, że dane wciąż mają status danych tymczasowych.

Jednocześnie pozwolę sobie nadmienić, że statystyka polska dotycząca wymiany towarowej z zagranicą jest w pełni dostosowana do standardów międzynarodowych, wypełnia procedury i kryteria jakości oraz na bieżąco podlega monitorowaniu Eurostatu.

Z wyrazami szacunku

Wiceprezes Głównego Urzędu Statystycznego
Halina Dmochowska

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Rząsy**

**w sprawie małych przedsiębiorstw
komunalnych starających się o uzyskanie
dofinansowania z regionalnego programu
operacyjnego na lata 2007–2013 (22328)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 29 kwietnia 2011 r., przy którym została przekazana interpelacja pana posła Marka Rząsy (znak: SPS-023-22328/11) w sprawie statusu przedsiębiorstw komunalnych starających się o uzyskanie dofinansowania z regionalnych programów operacyjnych na lata 2007–2013, uprzejmie informuję, co następuje.

Przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 traktatu, ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych (Dz.U. UE L z dnia 9 sierpnia 2008 r.); dalej „rozporządzenie 800/2008”) regulują zasady udzielania pomocy publicznej, które Komisja Europejska uznała za zgodne z rynkiem wewnętrznym. Na podstawie tego rozporządzenia udzielana może być pomoc, która nie wymaga zgłoszenia Komisji Europejskiej w trybie notyfikacji.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia 800/2008 przedsiębiorstwa, w których jednostki samorządu terytorialnego posiadają powyżej 25% kapitału (udziałów) bądź prawa głosu, co do zasady są uznawane za dużych przedsiębiorców (art. 4 ust. 4 załącznika i do rozporządzenia 800/2008). Wyjątek stanowią jedynie te przedsiębiorstwa, w których poniżej 50% kapitału lub głosów posiadają jednostki samorządu terytorialnego, których budżet jest mniejszy niż 10 milionów euro oraz o wielkości poniżej 5000 mieszkańców (art. 4 ust. 2 załącznika i do rozporządzenia 800/2008). W takim przypadku przedsiębiorstwo uznawane jest za niepowiązane i jego status jest liczony jedynie na podstawie osiąganego przez nie bilansu oraz ilości zatrudnionych pracowników zgodnie z treścią art. 2 załącznika i do rozporządzenia 800/2008.

Jak wynika z powyższego, w sytuacji, gdy spółka komunalna w 100% pozostaje własnością jednostki samorządu terytorialnego, zawsze jest uznawana za duże przedsiębiorstwo, bez względu na to, jak dużym budżetem dysponuje i jak wiele mieszkańców liczy jednostka samorządu terytorialnego będąca jej właścicielem.

Powody odrębnego uregulowania zasad udzielania pomocy udzielanej mikroprzedsiębiorcom, małym i średnim przedsiębiorcom (dalej „MŚP”) zostały wskazane w preambule rozporządzenia 800/2008. Zgodnie z pkt 54 preambuły „małe i średnie przedsiębiorstwa odgrywają decydującą rolę w tworzeniu

miejsc pracy, (...) są również czynnikiem stabilności społecznej i rozwoju gospodarczego. Ich rozwój mogą jednak ograniczać nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku, powodujące pewne typowe problemy. MŚP często mają trudności z uzyskaniem kapitału, kapitału podwyższonego ryzyka lub kredytów z uwagi na niechęć niektórych rynków finansowych do podejmowania ryzyka oraz ograniczone zabezpieczenia, jakie MŚP mogą zaoferować. Ograniczone zasoby mogą im również ograniczyć dostęp do informacji dotyczącej w szczególności nowych technologii i potencjalnych rynków. Aby ułatwić rozwój działalności gospodarczej MŚP, niektóre kategorie pomocy powinny być zatem wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, jeżeli są przyznawane na rzecz takich przedsiębiorstw.”

Jak wynika z powyższego, w celu ułatwiania rozwoju gospodarczego przedsiębiorcom z sektora MŚP Komisja Europejska uznała, iż w pewnym zakresie przedsiębiorcy tego rodzaju powinni być traktowani w sposób uprzywilejowany wobec pozostałych przedsiębiorców, którzy mają łatwiejszy dostęp do kapitału i rynku. Za przedsiębiorstwa, które nie mają utrudnionego dostępu do kapitału, można uznać podmioty pozostające własnością jednostek samorządu terytorialnego. Bez względu na sytuację budżetową jednostki samorządu terytorialnego, do której należy przedsiębiorstwo komunalne, sytuacja tego przedsiębiorstwa na rynku jest uprzywilejowana względem niewielkich firm rodzinnych, które spełniają kryteria przedsiębiorstw MŚP. Uprzywilejowanie to wynika zarówno z możliwości finansowych danej jednostki samorządu terytorialnego, jak również z pełnionych przez takie przedsiębiorstwo funkcji na lokalnym rynku. W sytuacji, gdy jednostka samorządu terytorialnego podejmuje działalność komercyjną, również taką, która jest związana z jej zadaniami publicznymi, wchodzi na rynek, na którym oferuje towary lub usługi, i musi podlegać takim samym zasadom oceny, jak inni uczestnicy tego rynku.

Z uwagi na powyższe obecnie obowiązujące zasady kwalifikowania przedsiębiorstw komunalnych do sektora MŚP z uwagi na ochronę przedsiębiorstw z tego sektora wydają się uzasadnione.

Odpowiadając na pytanie pana posła, dotyczące możliwości wnioskowania przez ministerstwo do Komisji WE w sprawie zniesienia powyższego ograniczenia, uprzejmie informuję, iż z uwagi na cel wyodrębnienia sektora MŚP, czyli objęcie szczególnym rodzajem wsparcia najmniejszych i najsłabszych przedsiębiorstw w dostępie do kapitału, obecnie nie wydaje się uzasadnione wprowadzanie zmian polegających na rozszerzeniu katalogu MŚP. Niemniej jednak inicjowanie dyskusji na temat ewentualnej zmiany przepisów w tym zakresie należy do resortu gospodarki.

W odniesieniu do drugiego z pytań pana posła uprzejmie informuję, że nie przewidziano odrębnych form pomocy dla przedsiębiorców komunalnych, których udziały są własnością jednostki samorządu te-

rytorialnego o małej liczbie ludności. Podmioty takie są traktowane jak wszystkie inne spółki komunalne, które w całości należą do jednostek samorządu terytorialnego, a więc jako przedsiębiorstwa duże.

Jednocześnie należy zauważyć, iż wsparcie dla przedsiębiorców w ramach regionalnych programów operacyjnych jest oferowane w szeregu programów pomocowych. Zasady udzielania pomocy są uzależnione od rodzaju działalności określonej w projekcie, na który jest udzielana. Z wyjątkiem rozporządzenia ministra rozwoju regionalnego z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie udzielania pomocy na usługi doradcze dla mikoprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców w ramach regionalnych programów operacyjnych (Dz. U. Nr 235, poz. 1549) oraz rozporządzenia ministra rozwoju regionalnego z dnia 15 czerwca 2009 r. w sprawie udzielania pomocy przez fundusze pożyczkowe i poręczeniowe w ramach regionalnych programów operacyjnych (Dz. U. Nr 105, poz. 874, z późn. zm.), które kierowane są jedynie do przedsiębiorstw z sektora MŚP. Wszystkie pozostałe programy pomocowe w ramach regionalnych programów operacyjnych są kierowane do wszystkich przedsiębiorców bez względu na ich status i tym samym pomoc w ich ramach może być udzielona również przedsiębiorcy komunalnemu uznanemu za dużego przedsiębiorcę.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Iwona Wendel

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie budowy nowej siedziby
dla oddziału Telewizji Polskiej SA w Kielcach
(22330)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 16 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22330/11, pani Marii Zuby, poseł na Sejm RP, dotyczącą budowy w Kielcach siedziby oddziału terenowego spółki Telewizja Polska SA, uprzejmie informuję, iż przedmiotowa sprawa mieści się w definicji prowadzenia spraw spółki i należy do kompetencji zarządu spółki. Zgodnie z treścią art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Pragnę przy tym podkreślić, że w obecnym ustroju prawnym minister skarbu państwa posiada ograniczony zakres instrumentów oddziaływania w ramach sprawowa-

nego nadzoru właścicielskiego nad Telewizją Polską SA. Minister skarbu państwa wykonuje prawo głosu z należących do niego akcji spółki, zatwierdza dokumenty finansowe zamykające rok obrotowy spółki, przy czym może powołać tylko jednego reprezentanta do Rady Nadzorczej Telewizji Polskiej SA, która decyduje o składzie osobowym zarządu spółki.

Należy również zaznaczyć, że minister skarbu państwa nie posiada żadnych instrumentów bezpośredniego oddziaływania na telewizyjne ośrodki regionalne. Wykonywany przez ministra skarbu państwa nadzór właścicielski dotyczy wyłącznie spółki Telewizja Polska SA, a nie jej terenowych oddziałów, co zostało usankcjonowane ustawą z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226). Tym samym ustawodawca przyjął, że taka forma organizacyjno-prawna jest najbardziej właściwa dla podmiotu realizującego misję publiczną, oraz uznał za naczelną zasadę ustroju mediów publicznych ich niezawisłość od władzy wykonawczej.

Niemniej jednak, z uwagi na zainteresowanie pani poseł wyżej wymienioną kwestią, Ministerstwo Skarbu Państwa wystąpiło do Telewizji Polskiej SA z prośbą o przedstawienie stosownych wyjaśnień, które stanowią załącznik do niniejszej odpowiedzi*).

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posła Lecha Kołakowskiego**

**w sprawie przebudowy drogi S8
Wyszków – Białystok (22368)**

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 kwietnia 2011 r., sygn. akt SPS-023-22368/11, przekazujące interpelację posła Lecha Kołakowskiego dotyczącą budowy drogi ekspresowej S8 na odcinku Wyszków – Białystok w związku ze stanowiskiem Rady Gminy Szumowo, przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Odnosząc się do kwestii realizacji drogi ekspresowej S8 na terenie woj. podlaskiego, należy wskazać, że w ramach załącznika nr 1 programu (lista zadań,

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

których realizacja rozpocznie się do 2013 r.) ujęte zostały następujące zadania: budowa S8 Wyszaków – Białystok, odcinek obwodnicy Zambrowa i Wiśniewa oraz od Jeżewa do w. Choroszcz (Białystok) o długości 35,6 km.

Jednocześnie na liście zadań priorytetowych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. (załącznik nr 1a), umieszczona została inwestycja polegająca na budowie drogi ekspresowej S8 Wyszaków – Białystok o długości 83 km na pozostałych odcinkach.

Należy wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł lub kwot wygoszparowanych w ramach korekt przetargowych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Informuję również, że Ministerstwo Infrastruktury będzie kontynuować starania w celu jak najszybszego zapewnienia środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w programie na lata 2011–2015, szczególnie dla zadań priorytetowych ujętych w załączniku 1a.

Jednocześnie pragnę wskazać, że przedstawiciele władz samorządowych gminy Szumowo otrzymali wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie osobnym piśmie z dnia 6 kwietnia br.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Ożoga**

**w sprawie działań Ruchu Odrodzenia
Żydowskiego w Polsce (22370)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Ożoga w sprawie działań Ruchu Odrodzenia Żydowskiego w Polsce, przekazaną piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak:

SPS-023-22370/11, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Wydarzenie – akcja, wymienione w zapytaniu poselskim, to w rzeczywistości element realizowanego w Polsce projektu artystycznego izraelskiej artystki Yael Bartany. Podczas kilku dni zdjęciowych na początku kwietnia bieżącego roku ulice Warszawy stały się planem filmu „Zamach”, będącego częścią trzyczęściowej instalacji wideo, w skład której wchodzi także prace: „Mary koszmary” (2007) i „Mur i wieża” (2009). Będzie ona prezentowana na wystawie „...i zadziwi się Europa / and Europe will be stunned” w pawilonie polskim podczas 54. Międzynarodowego Biennale Sztuki w Wenecji. Głównym tematem filmowej trylogii Yael Bartany jest działalność Ruchu Odrodzenia Żydowskiego w Polsce. Projekt ten został zgłoszony do publicznego konkursu ogłaszanego rokrocznie przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego i wybrany jako zwycięski przez kilkunastoosobowe jury, złożone z niezależnych ekspertów, w tym krytyków sztuki i kuratorów wystaw, na podstawie ustalonej procedury. Wynik konkursu na projekt wystawy w polskim pawilonie na 54. Międzynarodowym Biennale Sztuki w Wenecji zaakceptował minister KiDN. Realizatorem polskiego udziału w weneckim biennale i opiekunem pawilonu polskiego jest Zachęta Narodowa Galeria Sztuki. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego rokrocznie finansuje i nadzoruje udział Polski w biennale.

Odnosząc się do pozostałych postawionych w piśmie kwestii, uprzejmie informuję, że dofinansowanie ze środków publicznych nie zostało skierowane do Ruchu Odrodzenia Żydowskiego w Polsce. Beneficjentem nie była również artystka Yael Bartana. Ze środków Ministerstwa KiDN finansowana jest, jak wspomniano, realizacja wystawy i udział w biennale. Strona izraelska nie była partnerem projektu i nie wносиła wkładu finansowego. Realizacja filmu finansowana jest w przeważającej części ze środków zewnętrznych, ma on bowiem wielu producentów i współproducentów: Artangel, Outset Contemporary Art Fund, Louisiana Museum of Modern Art, The Netherlands Foundation for Visual Arts, Design and Architecture, Zachęta National Gallery of Art, Annet Gelink Gallery, Sommer Contemporary Art, Ikon Gallery, Netherlands Film Fund, Australian Centre for Contemporary Art, Artis, My-i Productions.

Projekt, będący kreacją artystyczną, czyli pewnego rodzaju fikcją, a nie dosłownością, nie powinien być uznawany za oficjalną deklarację politycznych poglądów czy pragnień. Zaznaczam przy tym, że realizacja filmu, jako przedsięwzięcia artystycznego, przebiegała zgodnie z obowiązującymi procedurami. Projekt zajęcia pasa drogowego został sporządzony przez architekta, następnie opiniowany przez zarządcę drogi (ZTM, ZTP lub Zarząd Mienia Skarbu Państwa), zatwierdzony przez inżyniera ruchu m.st. Warszawy i na jego podstawie wydano odpłatne zezwolenie przez zarządcę. Dodatkowo, zgodnie z przepisami, plan filmowy w terenie był oznakowany (do-

datkowe oznakowanie ulic), odseparowany i chroniony. Służby publiczne, w tym straż miejska, Policja, straż pożarna, były uprzedzane o wydarzeniach.

Wyrażam nadzieję, iż powyższe informacje w sposób wystarczający wyjaśnią postawione w zapytaniu kwestie. Na zakończenie w celu wyjaśnienia wyboru projektu Yael Bartany chciałbym dodatkowo przytoczyć fragment uzasadnienia werdyktu jury konkursowego:

„Izraelska artystka realizuje swój projekt od kilku lat w Polsce, w dialogu oraz we współpracy z polskimi instytucjami i aktywistami. Trylogia Bartany przekracza jednak format sztuki narodowej. Projekt pobudza polityczną wyobraźnię, konfrontując nas z tym, co niemożliwe – alternatywną wersją historii i nierealnymi projektami politycznymi. Filmy otwierają wielowątkową dyskusję o syjonizmie, polskim antysemityzmie, izraelskim kolonializmie i stojących za nimi mitach i fantazmatach”.

Uprzejmie informuję, że dodatkowe informacje nt. wystawy i filmu można uzyskać na stronie internetowej Zachęty Narodowej Galerii Sztuki (link: <http://www.zacheta.art.pl/article/view/235/yael-bartana-i-zadziwi-sie-europa>), jak również w obszernym wywiadzie z artystką Yael Bartany, opublikowanym w „Gazecie Wyborczej” 9 kwietnia 2011 r., dodatek „Wysokie obcasy”, nr 14 (617).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie sponsorowania sportu
przez spółki Skarbu Państwa (22374)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Stuligrosza z dnia 26 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22374/11, w sprawie sponsorowania sportu przez spółki Skarbu Państwa informuję w kolejności zadanych pytań, co następuje.

Działalność związaną ze sponsorowaniem sportu przez spółki Skarbu Państwa reguluje model regulacji działalności sponsoringowej spółek z udziałem SP (dalej model), który został wprowadzony w życie na mocy zarządzenia nr 5 ministra skarbu państwa z dnia 13 lutego 2009 r. w sprawie zasad prowadzenia działalności sponsoringowej przez spółki z udziałem Skarbu Państwa (w załączeniu)*.

Obecnie prowadzona jest analiza i ocena sposobu wdrożenia do praktyki funkcjonowania spółek mode-

lu. W najbliższym czasie nie przewiduje się fundamentalnych zmian w przedmiotowej regulacji.

Model przewiduje możliwość sponsorowania sportu organizowanego i prowadzonego przez sportowe spółki akcyjne uczestniczące w ligach zawodowych. W odniesieniu do finansowania sportu kwalifikowanego przyjęto zasadę, że działania sponsoringowe wymagają wnikliwej analizy ich efektywności ze strony zarządu spółki. W związku z tym zarząd powinien przygotować plan takich działań i w sposób wymierny określić ich efektywność, szacując z jednej strony koszty podjęcia (proponowany budżet), a z drugiej efekty tych przedsięwzięć, czyli wpływ na relacje ze środowiskami ważnymi z punktu widzenia spółki, odbiór medialny, wzrost rangi marki, zyski ze sprzedaży, wzrost wartości firmy dysponującej np. logo klubu sportowego etc. W tym kontekście można zakładać, iż pewien wpływ na decyzję zarządu o sponsorowaniu danej drużyny mają klienci spółki, o tym, jak duży, decyduje zarząd i analiza rynku medialnego.

Przy tworzeniu planu przedsięwzięcia zarząd powinien posiadać i przedstawić profesjonalną analizę rynku medialnego, w tym analizę efektywności działalności sponsoringowej w kontekście kosztów dotarcia do odbiorców. Plan powinien zawierać także analizę porównawczą z podmiotami sektora prywatnego opracowaną m.in. w oparciu o informacje pozyskane z rynku mediów. Wskazanie przez zarząd rzeczywistych wymiernych korzyści wynikających z partycypowania w finansowaniu sportu kwalifikowanego jest koniecznym warunkiem umieszczenia takiego projektu w planie prowadzenia działalności sponsoringowej i zaakceptowania go przez radę nadzorczą.

Każde przedsięwzięcie sponsoringowe, realizowane przez zarząd, zostaje po jego zakończeniu poddane ocenie efektywności poprzez pomiar i ocenę. Ocena ta jest przygotowywana w formie raportu, uwzględniając profesjonalne badanie rynku medialnego, w tym analizę efektywności działalności sponsoringowej. Następnie raport jest opiniowany przez radę nadzorczą. W przypadku grupy kapitałowej raport ten zostaje sporządzony dla wszystkich jednostek grupy w formie skonsolidowanej. W przypadku wątpliwości co do treści raportu rada nadzorcza może zwrócić się do niezależnego zewnętrznego audytora o przygotowanie i przedstawienie oceny prowadzonej przez spółkę działalności sponsoringowej. Po otrzymaniu oceny audytora rada nadzorcza niezwłocznie przedstawia jej wynik wraz z własną opinią właściwemu departamentowi Ministerstwa Skarbu Państwa.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie kontroli przeprowadzanych
przez PIP i jej oddziały regionalne (22407)**

Nawiązując do interpelacji poselskiej pana posła Tadeusza Woźniaka przesłanej przy piśmie (znak: SPS-023-22407/11) z dnia 9 maja 2011 r., w sprawie kontroli przeprowadzanych przez Państwową Inspekcję Pracy i jej oddziały regionalne, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Pragnę uprzejmie poinformować, że nie jest możliwe udzielenie odpowiedzi przez ministra pracy i polityki społecznej w sprawach dotyczących działalności Państwowej Inspekcji Pracy, gdyż zgodnie z przepisami art. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. Nr 89, poz. 589, z późn. zm.) inspekcja ta jest organem podległym Sejmowi RP. Stąd właściwym do udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w interpelacji jest główny inspektor pracy Państwowej Inspekcji Pracy.

Dodatkowo informuję, że warunki przygotowania i prowadzenia robót budowlanych oraz zagospodarowania terenu i placu budowy określa rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych (Dz. U. Nr 47, poz. 401). W rozporządzeniu tym określono także obowiązki dotyczące stosowania środków ochrony zbiorowej stanowisk pracy na wysokości zabezpieczających pracowników przed upadkiem (balustrady, siatki ochronne, siatki bezpieczeństwa), a gdy nie ma możliwości ich stosowania – środków ochrony indywidualnej w postaci np. szelek bezpieczeństwa.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie nauczania filozofii w szkołach
ponadgimnazjalnych (22408)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Woźniaka (nr SPS-023-22408/11) w sprawie nauczania filozofii w szkołach ponadgimnazjalnych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej i sportu w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2002 r. Nr 51, poz. 458, z późn. zm.) w liceum ogólnokształcącym, liceum profilowanym i technikum oprócz przedmiotów realizowane są ścieżki edukacyjne, w tym edukacja filozoficzna. Dyrektor szkoły zapewnia uwzględnienie problematyki ścieżek edukacyjnych w szkolnym zestawie programów nauczania, a realizację ścieżek zapewniają nauczyciele wszystkich przedmiotów, którzy do własnego programu włączają odpowiednio treści danej ścieżki. Ponadto częściowej realizacji treści ścieżek edukacyjnych można dokonać w czasie odrębnych, modułowych, kilkugodzinnych zajęć.

Poczawszy od 1 września 2012 r., w klasach I szkół ponadgimnazjalnych zacznie obowiązywać nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego zdefiniowana w załączniku nr 4 do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17). Dokument określa podstawę programową dla przedmiotu filozofia realizowanego w zakresie rozszerzonym. Uczniowie liceów ogólnokształcących i techników będą mogli wybrać ten przedmiot jako jeden z przedmiotów realizowanych w zakresie rozszerzonym, w wymiarze 240 godzin w cyklu kształcenia.

Cele kształcenia przewidziane w nowej podstawie programowej filozofii kładą nacisk na rozpoznawanie i rozumienie problemów filozoficznych, formułowanie podstawowych pytań filozoficznych, jasne prezentowanie własnego stanowiska w dyskusji, stosowanie argumentacji filozoficznej do rozpatrywania problemów życia codziennego i społecznego, analizę i interpretację tekstów filozoficznych, w tym umiejętność rekonstruowania tez i argumentów filozoficznych zawartych w tekstach kultury. Treści nauczania w zakresie filozofii starożytnej obejmują zagadnienia, takie jak: klasyczna koncepcja filozofii, problematyka ontologiczna, problematyka epistemologiczna, problematyka etyczna, problematyka z zakresu filozofii polityki, problematyka estetyczna oraz wybrane zagadnienia związane z recepcją myśli antycznej, wybrane zagadnienia i kontrowersje filozoficzne w myśli chrześcijańskiego średniowiecza. W zakresie filozofii nowożytnej zaplanowano treści nauczania, takie jak: problematyka epistemologiczna w filozofii XVII i XVIII w., problematyka ontologiczna w filozofii XVII i XVIII w., problematyka z zakresu filozofii polityki we wczesnej i dojrzałej filozofii nowożytnej przed rewolucją francuską, problematyka etyczna w filozofii nowożytnej, problematyka nowożytnej filozofii dziejów i filozofii polityki po rewolucji francuskiej, problematyka filozofii człowieka w filozofii nowożytnej. Filozofia współczesna została ujęta poprzez następujące zagadnienia: problematykę epistemologiczną i problematykę z zakresu filozofii nauki w myśli XX w., problematykę filozofii człowieka w myśli XX w., problematykę filozofii polityki i filozofii społecznej w myśli XX w.

W podstawie programowej filozofii położono również nacisk na rozwijanie umiejętności logicznych oraz umiejętności w zakresie analizy i interpretacji tekstów filozoficznych.

Według danych systemu informacji oświatowej (stan na dzień 30 września 2010 r.) zajęcia z filozofii prowadzone są w 180 szkołach ponadgimnazjalnych, z których 159 to licea ogólnokształcące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie nauczania łaciny
w szkołach ponadgimnazjalnych (22409)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Woźniaka (nr SPS-023-22409/11) w sprawie nauczania łaciny w szkołach ponadgimnazjalnych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 26 lutego 2002 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2002 r. Nr 51, poz. 458, z późn. zm.) w liceach i technikum może być realizowany w zakresie rozszerzonym przedmiot język łaciński i kultura antyczna.

Nauczanie tego przedmiotu jest prowadzone w oparciu o podstawę programową określoną dla drugiego języka obcego. Cele edukacyjne nauki języka łacińskiego i kultury antycznej jako drugiego języka obcego przewidują znajomość języka na poziomie pozwalającym na rozumienie i samodzielne tłumaczenie (z wykorzystaniem słownika) oryginalnych tekstów łacińskich oraz poznanie roli i miejsca kultury śródziemnomorskiej w życiu współczesnym i różnych dziedzinach wiedzy z odwołaniem się do wiedzy uzyskanej na wcześniejszych etapach kształcenia.

Treści nauczania obejmują zagadnienia takie jak np.: gramatyka, leksyka i frazeologia w zakresie umożliwiającym tłumaczenie i analizę fragmentów dzieł oryginalnych, wybrane fragmenty dzieł autorów starożytnych i autorów polsko-łacińskich w oryginale, łacina jako język literatury, środek komunikacji językowej, język sakralny, język tekstów naukowych, wpływ łaciny i greki na strukturę i zasoby leksykalne współczesnych języków europejskich oraz konty-

nuacja kształcenia w zakresie kultury i cywilizacji śródziemnomorskiej.

Dla uczniów poznających język łaciński jako drugi język obcy zwiększa się zakres lektur oryginalnych i zwraca się szczególną uwagę, obok tłumaczenia tekstu, na jego analizowanie, interpretowanie i komentowanie.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej i sportu w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych (Dz. U. z 2002 r. Nr 15, poz. 142, z późn. zm.) liczba godzin przeznaczonych na nauczanie od 2 do 4 przedmiotów ujętych w podstawie programowej w zakresie rozszerzonym w liceum ogólnokształcącym wynosi 10 godzin tygodniowo w trzyletnim okresie nauczania.

Dyrektor szkoły może również podjąć decyzję o zwiększeniu tej liczby godzin, ponieważ – jak stanowi ww. rozporządzenie – godziny do dyspozycji dyrektora szkoły mogą być przeznaczone na:

— okresowe lub roczne zwiększenie liczby godzin obowiązkowych zajęć edukacyjnych,

— zajęcia rozwijające zainteresowania uczniów.

Ponadto organ prowadzący szkołę może zwiększyć liczbę godzin zajęć edukacyjnych, nie więcej jednak niż o 3 godziny tygodniowo dla każdego oddziału w danym roku szkolnym.

Nie ma zatem przeszkód formalnych, aby dyrektor szkoły w porozumieniu z organem prowadzącym zwiększył liczbę godzin przeznaczoną na realizację zajęć edukacyjnych języka łacińskiego i kultury antycznej w sytuacji, w której uczniowie są szczególnie zainteresowani pogłębianiem wiedzy w tym zakresie.

Nowa podstawa programowa określona w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17), która zacznie obowiązywać w szkołach ponadgimnazjalnych, począwszy od 1 września 2012 r., również definiuje podstawę programową przedmiotu język łaciński i kultura antyczna w zakresie rozszerzonym.

Cele kształcenia języka łacińskiego i kultury antycznej kładą nacisk na rozwijanie umiejętności, takich jak m.in.: wykorzystywanie przez ucznia znajomości języka łacińskiego do rozumienia i rozpoznawania sensu tekstów oryginalnych oraz zapoznanie się z kulturą i tradycją antyczną, wykorzystywanie języka łacińskiego do sprawnego posługiwania się językiem polskim, odkrywanie wpływu antyku na współczesną kulturę europejską, zwłaszcza polską, oraz dostrzeganie antycznych źródeł cywilizacji i kultury. Nauczyciel w realizacji przedmiotowych treści nauczania powinien zwrócić uwagę uczniów na ścisłe powiązanie treści językowych z kulturowymi, wskazać treści odwołujące się do wiedzy o korzeniach cywilizacji europejskiej i jej śródziemnomorskim rodowodzie oraz ukazujące na

tym tle kulturę polską, która od X w. rozwija się w nurcie dziedzictwa Zachodu.

Uczniowie liceów ogólnokształcących będą mogli wybrać ten przedmiot, jako jeden z przedmiotów realizowanych w zakresie rozszerzonym, w wymiarze 240 godzin w cyklu kształcenia.

Według danych systemu informacji oświatowej (stan na dzień 30 września 2010 r.) nauczanie języka łacińskiego i kultury antycznej prowadzone jest w 389 liceach ogólnokształcących.

Jak wynika z przedstawionych informacji, nauczanie języka łacińskiego i kultury antycznej ma w polskiej edukacji zapewnione stałe miejsce przede wszystkim ze względu na istotne znaczenie w budowaniu u uczniów szkół ponadgimnazjalnych szerokiej wiedzy humanistycznej oraz poczucia zakorzenienia w kulturze i tradycji antycznej, na podwalinach których zrodziła się kultura europejska.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie remontowanego odcinka drogi
wojewódzkiej nr 919 w miejscowości
Sośnicowice (22416)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 9 maja 2011 r., znak: SPS-023-22416/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Henryka Siedlaczka w sprawie remontu drogi wojewódzkiej nr 919 w miejscowości Sośnicowice, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zarządcą dróg wojewódzkich jest zarząd województwa. Do obowiązków zarządcy drogi zgodnie z art. 20 powołanej ustawy należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora, utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą. Zatem termin zakończenia remontu odcinka drogi wojewódzkiej w Sośnicowicach znany jest zarządcy drogi.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że resort infrastruktury dysponuje

środkami jedynie na drogi krajowe zarządzane przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad. Ponadto informuję, że resort infrastruktury nie ma możliwości formalnych ingerowania w sprawy pozostające w kompetencji organów samorządowych oraz nie pełni wobec nich żadnych funkcji kontrolnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie obniżenia kosztów nabywania
podręczników szkolnych (22417)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Henryka Siedlaczka (SPS-023-22417/11), w sprawie obniżenia kosztów nabywania podręczników, uprzejmie wyjaśniam.

Przeprowadzona w 1999 r. reforma edukacji wprowadziła zasadę pluralizmu na rynku podręczników szkolnych. Powstała bardzo zróżnicowana oferta podręczników szkolnych, z której nauczyciele mogą korzystać w zależności od preferowanych metod nauczania i potrzeb uczniów. Celem tego działania było zapewnienie nauczycielom dostępu do jak najpełniejszej oferty dydaktycznej i umożliwienie wyboru najlepszego podręcznika, dostosowanego do potrzeb danej grupy uczniów.

Ustawa z dnia 11 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 80, poz. 542) wprowadziła zmiany w art. 22a ustawy o systemie oświaty, ustanawiając, że szkolny zestaw podręczników składa się z nie więcej niż trzech podręczników dla danych zajęć edukacyjnych i obowiązuje przez trzy lata szkolne. Znowelizowane przepisy ustawy weszły w życie w dniu 24 maja 2007 r. Z kolei ustawa z dnia 25 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty, ustawy Karta Nauczyciela oraz ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. Nr 145, poz. 917) zmieniła art. 22a ustawy o systemie oświaty, uchylając przepisy dotyczące liczby podręczników wchodzących w skład szkolnego zestawu podręczników, okresu obowiązywania zestawu programów nauczania i szkolnego zestawu podręczników, a także uprawnienia rady pedagogicznej do dokonania zmian w zestawie programów wychowania przedszkolnego, szkolnym zestawie programów nauczania lub szkolnym zesta-

wie podręczników. Znowelizowane przepisy ustawy weszły w życie 23 sierpnia 2008 r.

Zmiany w ustawie przywróciły istotę wcześniejszych zapisów gwarantujących nauczycielom, radom pedagogicznym i rodzicom prawo swobodnego wyboru programów nauczania i podręczników adekwatnie do potrzeb i możliwości uczniów. Zlikwidowano zapisy, które ograniczały szkołę w swobodnym wyborze programów i podręczników dostępnych na rynku. Ustawa nie zabrania, jeśli taka będzie wola lokalnego środowiska, stosowania w kolejnych latach tych samych tytułów i wydawnictw na terenie szkoły czy nawet j.s.t. Decyzja o wyborze programów i podręczników musi uwzględniać wiele, często sprzecznych ze sobą racji i dlatego powinna być podejmowana lokalnie, przez społeczność szkolną, która najlepiej potrafi rozpoznać i ocenić swoje potrzeby i możliwości.

Uprzejmie informuję, że rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie dopuszczania do użytku w szkole programów wychowania przedszkolnego i programów nauczania oraz dopuszczania do użytku szkolnego podręczników (Dz. U. Nr 89, poz. 730) wychodzi naprzeciw współczesnym potrzebom w zakresie materiałów dydaktycznych i przewiduje możliwość dopuszczenia do użytku szkolnego podręcznika w formie elektronicznej, zarówno w postaci e-booka, jak i podręcznika multimedialnego. Do chwili obecnej zostało dopuszczonych do użytku szkolnego kilkanaście tytułów podręczników w formie elektronicznej, a informację dotyczącą procedury dopuszczenia do użytku szkolnego następnych tytułów można uzyskać na stronie internetowej MEN pod adresem: http://www.reformaprogramowa.men.gov.pl/nowepodreczniki/wykaz_wnioskow.

Natomiast informację dotyczącą podręczników dopuszczonych do użytku szkolnego można uzyskać na stronie internetowej MEN pod adresem: http://www.reformaprogramowa.men.gov.pl/nowepodreczniki/podreczniki_ogolne.

Począwszy od roku szkolnego 2009/2010 w klasach, w których obowiązuje nowa podstawa programowa, określona rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. Nr 4, poz. 17), mogą być stosowane podręczniki zgodne z nową podstawą programową i wpisane do odrębnego wykazu podręczników zgodnych z tą podstawą. Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego, oprócz regulacji treści kształcenia w języku efektów kształcenia zmienia również zakres i treści kształcenia na poszczególnych etapach edukacyjnych. Zakres tych zmian jest różny w zależności od specyfiki przedmiotu bądź rodzaju zajęć. Spowodowało to konieczność przygotowania podręczników dla klas objętych reformą programową, tak aby uwzględniały zakres treści nauczania i wymagania określone w nowej podstawie programowej.

Wymiana podręczników w związku z nową podstawą programową odbywa się sukcesywnie. W roku szkolnym 2010/2011 konieczność zakupu nowych podręczników dotyczy tylko dwóch spośród dwunastu roczników uczniów, czyli tych, którzy uczą się w klasach II szkół podstawowych i klasach II gimnazjum. W roku szkolnym 2010/2011 uczniowie klas I szkół podstawowych i klas I gimnazjum mają już możliwość odkupienia używanych podręczników od ubiegłorocznych pierwszoklasistów, ponieważ nauczyciele mają prawo stosować w kolejnych latach te same podręczniki. Ponadto jeżeli nauczyciel oceni, że poprzednia wersja podręcznika nie różni się istotnie od tej wpisanej na listę podręczników zgodnych z nową podstawą programową i uczniowie bez przeszkód mogliby z niej korzystać, może poinformować uczniów o możliwości korzystania również z tej wersji. Uczniowie pozostałych klas wszystkich typów szkół uczą się według dotychczasowej podstawy programowej i również mogą korzystać z używanych podręczników. W roku szkolnym 2011/2012 konieczność zakupu nowych podręczników będzie dotyczyła uczniów klas III szkoły podstawowej i klas III gimnazjum.

Zgodnie bowiem z art. 22a ust. 1 ustawy o systemie oświaty to nauczyciel ma prawo wyboru podręcznika spośród podręczników dopuszczonych do użytku szkolnego, a zatem decyzja, czy i z jakich podręczników korzystać na zajęciach, należy do nauczyciela, i nie ma formalnych przeszkód, aby nauczyciele wybierali w kolejnych latach te same podręczniki.

Ponadto zgodnie z art. 22b ustawy o systemie oświaty dyrektor szkoły może podejmować działania organizacyjne umożliwiające obrót używanymi podręcznikami na terenie szkoły.

Z uwagi na wygaśnięcie derogacji zapisanej w traktacie akcesyjnym z 2004 r., przedłużonej w grudniu 2007 r. na dalsze trzy lata, tj. do 31 grudnia 2010 r., od stycznia 2011 r. stawki podatku VAT m.in. na książki i czasopisma specjalistyczne muszą wynieść co najmniej 5%, co wynika z przepisów Unii Europejskiej. Taka właśnie najniższa, preferencyjna stawka podatku VAT została zastosowana od dnia 1 stycznia 2011 r. m.in. do książek, w tym do podręczników szkolnych.

Pragnę zwrócić uwagę pana posła, że w warunkach gospodarki wolnorynkowej Ministerstwo Edukacji Narodowej nie dysponuje narzędziami zdolnymi regulować ceny podręczników szkolnych. Minister edukacji narodowej tak jak nie ma wpływu na funkcjonowanie mechanizmów rynkowych, tak samo nie może decydować np. o wysokości rabatu udzielanego przy zakupie podręczników przez wydawców, księgarnie, hurtownie i inne podmioty prowadzące sprzedaż podręczników. Są to niezależne podmioty prawne i fizyczne, działające na rynku zgodnie z przepisami prawa handlowego.

Ministerstwo Edukacji Narodowej podejmuje natomiast działania mające na celu obniżenie obciążeń finansowych związanych z zakupem podręczników.

Od kilku lat realizowany jest rządowy program pomocy uczniom „Wyprawka szkolna”, którego celem jest wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów, szczególnie pochodzących z rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej oraz wspieranie rozwoju edukacyjnego uczniów poprzez zakup podręczników. Od roku szkolnego 2009/2010 programem są również objęci uczniowie klas I gimnazjum, którzy z uwagi na wejście w życie nowej podstawy programowej korzystają z nowych podręczników.

Zgodnie z rządowym programem pomocy uczniom w 2011 r. „Wyprawka szkolna”, będącym załącznikiem do projektu uchwały Rady Ministrów w sprawie rządowego programu pomocy uczniom w 2011 r. „Wyprawka Szkolna”, dofinansowanie zakupu podręczników w roku szkolnym 2011/2012 będzie wynosić:

dla uczniów klas I-III szkół podstawowych, dla uczniów klas I-III ogólnokształcących szkół muzycznych I stopnia, dla uczniów niepełnosprawnych klas I-III szkół podstawowych oraz uczniów niepełnosprawnych klas I-III ogólnokształcących szkół muzycznych I stopnia,	do kwoty 180 zł
dla uczniów klas III gimnazjów, dla uczniów klas III ogólnokształcących szkół muzycznych II stopnia, uczniów klas III ogólnokształcących szkół sztuk pięknych oraz uczniów klas VI ogólnokształcących szkół baletowych, dla uczniów niepełnosprawnych klas I-III gimnazjów, uczniów niepełnosprawnych klas I-III ogólnokształcących szkół muzycznych II stopnia, uczniów niepełnosprawnych klas I-III ogólnokształcących szkół sztuk pięknych oraz uczniów niepełnosprawnych klas IV-VI ogólnokształcących szkół baletowych,	do kwoty 325 zł
dla uczniów niepełnosprawnych klas IV-VI szkół podstawowych, uczniów niepełnosprawnych klas IV-VI ogólnokształcących szkół muzycznych I stopnia oraz uczniów niepełnosprawnych klas I-III ogólnokształcących szkół baletowych,	do kwoty 210 zł
dla uczniów niepełnosprawnych zasadniczych szkół zawodowych,	do kwoty 315 zł
dla uczniów niepełnosprawnych szkół ponadgimnazjalnych, z wyłączeniem zasadniczych szkół zawodowych, dla uczniów niepełnosprawnych klas IV-VI ogólnokształcących szkół muzycznych II stopnia, uczniów niepełnosprawnych klas IV-VI ogólnokształcących szkół sztuk pięknych, uczniów niepełnosprawnych klas VII-IX ogólnokształcących szkół baletowych oraz uczniów niepełnosprawnych liceów plastycznych	do kwoty 390 zł

Jednocześnie ze względu na wzrost stawki VAT m.in. na książki w 2011 r. kwota dofinansowania została zwiększona o około 10% dla każdej z grup uczniów.

Jeżeli chodzi o nowelizację rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie dopuszczania do użytku w szkole programów wychowania przedszkolnego i programów nauczania oraz dopuszczania do użytku szkolnego podręczników (Dz. U. Nr 89, poz. 730), informuję, że trwają jeszcze końcowe prace w tym zakresie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie zakazu leczenia pacjentów
komercyjnych przy użyciu sprzętu kupionego
za dotacje UE (22426)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 21 kwietnia 2011 r., przekazaną przy piśmie Pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu z dnia 6 maja 2011 r., znak: SPS-023-22426/11, w sprawie użytkowania sprzętu medycznego zakupionego z unijnych dotacji uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską), z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w traktacie, każda pomoc udzielana przez państwo członkowskie lub ze źródeł państwowych, w jakiegokolwiek formie, która narusza lub grozi naruszeniem konkurencji przez uprzywilejowanie niektórych przedsiębiorstw lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z zasadami wspólnego rynku w zakresie, w jakim wpływa ona negatywnie na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi. Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości wykonywanie usług medycznych kwalifikowane jest jako działalność gospodarcza niezależnie od tego, czy koszty świadczonych usług pokrywane są bezpośrednio przez pacjentów, czy też przez władze publiczne bądź fundusze zdrowia. W związku z tym na gruncie prawa wspólnotowego zarówno publiczne, jak i niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej traktowane są jak podmioty prowadzące działalność gospodarczą, a tym samym, co do zasady, podlegają przepisom o pomocy publicznej. Niemniej jednak przyjmuje się, że wsparcie ze środków publicznych zakładów opieki zdrowotnej w zakresie wykonywania usług w ramach gwarantowanych przez państwo świadczeń zdrowotnych (np. w ramach kontraktu z NFZ) nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi, tym samym nie stanowi więc niezgodnej z prawem pomocy publicznej.

Z tego też względu wsparcie w ramach XII priorytetu Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (POIiŚ): Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia skierowane zostało do publicznych i niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej udzielających świadczeń w ramach publicznego systemu ochrony zdrowia, z wyłączeniem zakładów lecznictwa uzdrowiskowego. W ramach ww. priorytetu o dofinansowanie mogły ubiegać się (postępowania konkursowe zostały

już zakończone) zarówno publiczne, jak i niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej posiadające umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartą z oddziałem wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia bądź udzielające świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych na podstawie innych tytułów. Poszczególne inwestycje realizowane ze środków UE nie dotyczą całego obszaru zakładu opieki zdrowotnej. Zobowiązanie zatem do wykorzystywania zakupionego sprzętu bądź wybudowanej infrastruktury wyłącznie w ramach publicznego systemu ochrony zdrowia dotyczy części działalności medycznej danego zakładu opieki zdrowotnej objętej projektem. Ponadto wskazać należy, że większość środków wydatkowanych w ramach XII priorytetu PO IiŚ przeznaczona jest na wsparcie systemu ratownictwa medycznego (ambulanse, lądowiska, szpitalne oddziały ratunkowe, centra urazowe, centra powiadamiania ratunkowego, bazy Lotniczego Pogotowia Ratunkowego), w ramach którego nie jest możliwe komercyjne udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Kwota ta wynosi 857 420 000,00 zł, podczas gdy kwota przeznaczona na wsparcie inwestycji w infrastrukturę ochrony zdrowia o znaczeniu ponadregionalnym wynosi 538 340 120,00 zł. Pragnę także podkreślić, że w chwili obecnej beneficjentami XII priorytetu PO IiŚ – oprócz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej – są również podmioty, które zdecydowały o utworzeniu spółek prawa handlowego prowadzących niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej w miejsce zlikwidowanych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w celu uniknięcia zarzutu wystąpienia niezgodnej z prawem pomocy publicznej przy składaniu wniosku o dofinansowanie wymagane było od potencjalnego beneficjenta złożenie oświadczenia, że działa on w publicznym systemie ochrony zdrowia (tj. posiada kontrakt z NFZ na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zbieżny z przedmiotem realizacji projektu/udziela świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych na podstawie innych tytułów) oraz zobowiązuje się do niewykorzystywania infrastruktury uzyskanej w ramach projektu do odpłatnego udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez okres trwałości projektu, tj. 5 lat od zakończenia realizacji inwestycji. Zatem wszyscy beneficjenci zostali poinformowani już w momencie składania wniosku o dofinansowanie odnośnie do zobowiązania do wyłącznego użytkowania infrastruktury powstałej w ramach projektów do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w publicznym systemie ochrony zdrowia, tj. na podstawie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z dyrektorem oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia lub ze środków publicznych uzyskanych na podstawie innych tytułów. Zgodnie zaś z umowami o dofinansowanie, beneficjenci zobowiązywali się do

realizowania projektu zgodnie z wnioskiem o dofinansowanie, którego integralną część stanowiło ww. oświadczenie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek
Janiny Okrągły i Magdaleny Kochan**

**w sprawie rozwiązania problemu zgłaszanego
przez dyrektorów placówek
opiekuńczo-wychowawczych dotyczącego
zapewnienia mieszkającym tam dzieciom
odpowiedniej ochrony przed negatywnym
wpływem wychowawczym oraz przemocą
ze strony wychowanków wykazujących
przejawy demoralizacji, wobec których
sądy rodzinne wydały postanowienia
o umieszczeniu ich w młodzieżowych
ośrodkach wychowawczych (22453)**

Panie Marszałku! Odnosząc się do interpelacji złożonej przez panię posłanki na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Janinę Okrągły i Magdalenę Kochan (SPS-023-22453/11) w sprawie rozwiązania problemu zgłaszanego przez dyrektorów placówek opiekuńczo-wychowawczych, dotyczącego zapewnienia mieszkającym tam dzieciom odpowiedniej ochrony przed negatywnym wpływem wychowawczym oraz przemocą ze strony wychowanków wykazujących przejawy demoralizacji, wobec których sądy rodzinne wydały postanowienie o umieszczeniu ich w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych, a którzy wracają do macierzystych placówek socjalizacyjnych na przepustki podczas weekendów, świąt i wakacji, uprzejmie wyjaśniam.

W pełni podzielam troskę o bezpieczeństwo wychowanków placówek opiekuńczo-wychowawczych oraz pogląd o potrzebie, a wręcz konieczności współpracy placówek opiekuńczo-wychowawczych i placówek resocjalizacyjno-wychowawczych dla dobra wychowanków, celem zapewnienia należytej opieki i poczucia bezpieczeństwa wszystkim dzieciom pozbawionym możliwości wychowywania się w rodzinie biologicznej. Jestem przekonany, że usprawnienie procesu komunikacji i współpracy pomiędzy młodzieżowymi ośrodkami wychowawczymi (MOW) a placówkami opiekuńczo-wychowawczymi, których wychowankowie zostali umieszczeni w MOW, jest istotne dla zapewnienia właściwej jakości zarówno procesu wycho-

wawczo-resocjalizacyjnego, jak również opieki i wychowania w placówkach zastępujących funkcje rodziny biologicznej.

Oddziaływania adresowane do tych wychowanków powinny mieć charakter zintegrowany i ponadresortowy. Zapewnienie dzieciom mieszkającym w domach dziecka odpowiedniej ochrony przed negatywnym wpływem wychowawczym oraz przemocą ze strony wychowanków wykazujących przejawy demoralizacji jest podstawowym zadaniem placówki opiekuńczo-wychowawczej. Rozwiązanie tego problemu dotyczy zarówno tych wychowanków, którzy zostali umieszczeni w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych i wracają do placówek macierzystych podczas weekendów, świąt i wakacji, jak również wszystkich pozostałych wychowanków placówek opiekuńczo-wychowawczych przejawiających zachowania problemowe, w tym agresywne i przemocowe.

Problem przeciwdziałania zjawiskom agresji i przemocy jest zagadnieniem kluczowym w każdym środowisku wychowawczym. Ścisła współpraca młodzieżowych ośrodków wychowawczych z macierzystymi placówkami opiekuńczo-wychowawczymi, podobnie jak konieczna współpraca MOW z rodzicami wychowanków i wszystkimi zajmującymi się problemami dzieci i młodzieży podmiotami lokalnego środowiska, mogłaby umożliwić generowanie rozwiązań najkorzystniejszych dla wychowanka. Nie można bowiem zapominać, że pobyt w macierzystym środowisku wychowawczym stanowi, z punktu widzenia procesu resocjalizacji, praktycznie jedyną dostępną formę probacji tego procesu.

Ponadto cały proces resocjalizacji, nie tylko umieszczenie wychowanka w MOW, ale także ewentualne udzielenie przepustki do domu lub placówki macierzystej, np. w czasie świąt, jest realizowany na podstawie decyzji sądu rodzinnego. Właśnie z tego względu kwestie dotyczące ewentualnego urlopowania nieletnich umieszczonych w MOW i MOS regulują w aktualnym stanie prawnym przepisy § 8 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 26 lipca 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kierowania, przyjmowania, przenoszenia, zwalniania i pobytu nieletnich w młodzieżowym ośrodku wychowawczym oraz młodzieżowym ośrodku socjoterapii (Dz. U. Nr 178, poz. 1833, z późn. zm.), zgodnie z którymi nieletni mogą być urlopowani do domu rodzinnego, opiekunów lub krewnych jedynie za zgodą sądu rodzinnego.

Wniosek w tej sprawie składa do sądu rodzinnego dyrektor ośrodka na prośbę wychowawcy odpowiedzialnego za realizację z nieletnim indywidualnego programu resocjalizacyjnego lub terapeutycznego. Przed złożeniem takiego wniosku działający w ośrodku zespół specjalistów do spraw okresowej oceny sytuacji wychowanków dokonuje analizy aktualnej sytuacji wychowawczej, przebiegu procesu resocjaliza-

cji lub terapii oraz funkcjonowania wychowanka w MOW, uzasadniających złożenie takiego wniosku.

Pobyt w macierzystym środowisku dziecka jest istotnym wskaźnikiem powodzenia procesu resocjalizacji. Na terenie młodzieżowego ośrodka wychowawczego dostępna jest bowiem stosunkowo jednostronna ocena powodzenia tego procesu, bazująca na analizie i ocenie funkcjonowania nieletniego w placówce i okolicach, czyli w obszarze kontrolowanym przez ośrodek. Zdarza się, że pobyt nieletniego w domu rodzinnym, opiekuna prawnego lub w macierzystej placówce potwierdza taką diagnozę. Jednak zdarza się także, że wychowanek bardzo dobrze zachowujący się w ośrodku oraz w trakcie relacji kontrolowanych przez MOW po powrocie do innego środowiska powraca do wcześniejszych zachowań problemowych. Na tej podstawie można uznać, że proces resocjalizacji nie przebiega właściwie, wychowanek nie wykazuje symptomów oczekiwanej zmiany zachowania, wykazuje jedynie przejawy adaptacji do warunków MOW nieprzenoszące się na cały obszar jego funkcjonowania społecznego.

Dla skuteczności procesu resocjalizacji ważne jest wskazanie wychowankowi określonej perspektywy życiowej, której szybka lub odległa w czasie realizacja zależy od powodzenia tego procesu. Dziecko trafiające do MOW musi mieć pewność, że w momencie, kiedy poprawi swoje zachowanie lub ukończy proces resocjalizacji, będzie mogło wrócić do swojego stałego środowiska wychowawczego, którym – w przypadku wychowanków pieczy zastępczej – jest placówka opiekuńczo-wychowawcza.

Niewątpliwie jednak, wskazana jest jak najpełniejsza współpraca MOW i placówek opiekuńczo-wychowawczych, których wychowankowie zostali umieszczeni w MOW, a także podjęcie wszelkich działań, aby zapewnić wychowankom tych placówek bezpieczeństwo i ochronę przed przemocą.

Aktualnie Ministerstwo Edukacji Narodowej do końca maja 2011 r. dokona analizy skali problemu dotyczącego liczby wychowanków MOW korzystających z urlopowania za zgodą sądu, w tym w szczególności wychowanków placówek opiekuńczo-wychowawczych, a także skieruje do dyrektorów młodzieżowych ośrodków wychowawczych pismo zwracające uwagę na konieczność dokonywania wnikliwej analizy sytuacji wychowawczej i wniosków wychowawców dotyczących urlopowania wychowanków. Zebrane dane będą stanowiły podstawę do dalszych prac nad wypracowaniem najlepszych rozwiązań, w tym zaproponowania zasad współpracy placówek wychowawczo-resocjalizacyjnych i opiekuńczo-wychowawczych, które usprawnią proces komunikacji i współpracy pomiędzy młodzieżowymi ośrodkami wychowawczymi i młodzieżowymi ośrodkami socjoterapii a placówkami opiekuńczo-wychowawczymi.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w 2011 r. zaplanowano przeprowadzenie cyklu środowisko-

wych konferencji regionalnych pn. „Stosowanie i wykonywanie środków wychowawczych, w tym środka tymczasowego, w kontekście specyfiki młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii”. Pierwsza z konferencji odbyła się w Warszawie w dniach 7–8 kwietnia 2011 r.

Ze względu na dążenie do upowszechniania działań środowiskowych adresatami każdej konferencji będą sędziowie wydziałów rodzinnych i nieletnich sądów rejonowych, dyrektorzy rodzinnych ośrodków diagnostyczno-konsultacyjnych, przedstawiciele służb pomocy społecznej, jednostek samorządu terytorialnego, kuratoriów oświaty, służb Policji, instytucji i organizacji pozarządowych realizujących zadania z zakresu profilaktyki, socjoterapii i wsparcia rodziny oraz pracownicy poradni psychologiczno-pedagogicznych, młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii, a także przedstawiciele rzecznika praw obywatelskich oraz rzecznika praw dziecka.

Celem konferencji będzie usystematyzowanie i upowszechnienie wiedzy na temat stosowania i wykonywania środków wychowawczych. Szczególną merytoryczną wartością konferencji regionalnych będzie wywołanie dyskusji środowiskowej w celu poznania różnych stanowisk, oczekiwań i uwarunkowań oraz wypracowania konsensusu w zakresie optymalizacji systemu profilaktyki społecznej i resocjalizacji dzieci i młodzieży w Polsce.

Problem współdziałania placówek wychowawczo-resocjalizacyjnych i opiekuńczo-wychowawczych, we współpracy z sądami rodzinnymi oraz wszystkimi podmiotami lokalnego środowiska realizującymi zadania na rzecz dzieci i młodzieży, będzie przedmiotem debaty w trakcie tych konferencji. Dzięki środowiskowej formule tego przedsięwzięcia zarówno konkluzje z przeprowadzonych analiz, jak i wnioski z dyskusji oraz przykłady dobrych praktyk w tym zakresie trafią bezpośrednio do placówek systemu pomocy społecznej, jak i do placówek systemu oświaty.

Wnioski, propozycje i postulaty z całego cyklu konferencji zostaną wykorzystane w toku prowadzonych prac Międzyresortowego Zespołu do Spraw Poprawy Skuteczności Wykonania Orzeczeń Sądowych, powołanego przez prezesa Rady Ministrów, a koordynowanego przez ministra sprawiedliwości. W ramach tego zespołu funkcjonuje Grupa Robocza do Spraw Poprawy Skuteczności Wykonania Orzeczeń Sądowych w Przedmiocie Umieszczania Nieletnich w Placówkach Podległych Ministerstwu Edukacji Narodowej i Ministerstwu Pracy i Polityki Społecznej. W skład jej wchodzi przedstawiciele ministra sprawiedliwości, ministra edukacji narodowej, ministra pracy i polityki społecznej oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji. Priorytetem prac zespołu stanowi m.in. integrowanie systemu działań na rzecz dzieci i młodzieży, w tym także resocjalizacji i opieki, w skali kraju.

Uprzejmie informuję, że w związku z wystąpieniem pań posłanek na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Janiny Okragły i Magdaleny Kochan na najbliższym spotkaniu tego zespołu podniesiony w interpelacji problem zostanie zgłoszony do obszaru prac zespołu międzyresortowego w 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie wysokości kary nakładanej
na podmioty gospodarcze za niezłożenie
w terminie zbiorczego zestawienia danych
o odpadach (22461)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Adama Krupy w sprawie obowiązku sprawozdawczego oraz zbyt wysokich kar pieniężnych nakładanych na przedsiębiorców niewywiązujących się z ww. obowiązku wynikającego z ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.), uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 36 ustawy o odpadach posiadacz odpadów jest obowiązany do prowadzenia ich ilościowej i jakościowej ewidencji zgodnie z przyjętym katalogiem odpadów i listą odpadów niebezpiecznych. Zaś posiadacz prowadzący ewidencję jest obowiązany sporządzić na formularzu zbiorcze zestawienie danych o rodzajach i ilości odpadów, o sposobach gospodarowania nimi oraz o instalacjach i urządzeniach służących do odzysku i unieszkodliwiania tych odpadów (art. 37 ustawy o odpadach). W 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 145), która wprowadziła zmianę terminu składania zbiorczych zestawień z końca pierwszego kwartału na 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy.

Wyżej wymieniona nowelizacja ustawy o odpadach wprowadziła również w art. 79c kary pieniężne w wysokości 10 000 zł m.in. za nieprowadzenie ewidencji odpadów oraz za niewywiązanie się z obowiązku sporządzania i przekazywania zbiorczego zestawienia danych, a także za wykonanie ww. obowiązku nieterminowo lub niezgodnie ze stanem rzeczywistym. Wprowadzenie omawianego przepisu wynikało z nałożonego w „Krajowym planie gospodarki odpadami 2010” na ministra środowiska zadania pole-

gającego na przeprowadzeniu procesu legislacyjnego zmiany ustawy o odpadach m.in. w kierunku wprowadzenia środków dyscyplinujących przedsiębiorców, aby wywiązywali się z obowiązku składania zbiorczych zestawień danych. Wysokość kary z założenia miała być surowa i mobilizująca dla posiadaczy odpadów do wywiązywania się z tego obowiązku.

Z informacji przekazanych przez urzędy marszałkowskie wynika, że w 2010 r. wymierzono łącznie 211 decyzji ostatecznych o wymierzeniu kary pieniężnej, z czego 110 kar zostało wpłaconych na łączną kwotę 582 666,66 zł (stan na koniec marca 2011 r.). Liczbę wydawanych decyzji w poszczególnych województwach przedstawia powyższa tabela.

Lp.	Nazwa województwa	Liczba wydanych decyzji ostatecznych	Liczba wpłaconych kar	Łączna kwota wpłaconych kar
1.	Dolnośląskie	1	1	10 000
2.	Kujawsko-pomorskie	0	0	0
3.	Lubelskie	15	7	70 000
4.	Lubuskie	0	0	0
5.	Łódzkie	128	56	56 000
6.	Małopolskie	10	2	20 000
7.	Mazowieckie	1	0	0
8.	Opolskie	26	4	40 000
9.	Podkarpackie			
10.	Podlaskie	2	2	20 000
11.	Pomorskie	1	0	0
12.	Śląskie	21	33	316 666,66
13.	Świętokrzyskie	5	5	50 000
14.	Warmińsko-mazurskie	0	0	0
15.	Wielkopolskie	1	0	0
16.	Zachodniopomorskie	0	0	0
	Razem*	211	110	582 666,66

* Bez województwa podkarpackiego

Średnio 70% wszystkich zbiorczych zestawień za 2009 r. wpłynęło w terminie, czyli do 31 marca 2010 r. Najwięcej, bo ok. 85%, zbiorczych zestawień danych za 2009 r. zostało przekazanych do urzędów przez posiadaczy odpadów w województwie lubelskim, najmniej (ok. 40%) w województwie warmińsko-mazurskim.

Poniższa tabela przedstawia ilość zbiorczych zestawień danych złożonych za 2010 r. do urzędów marszałkowskich.

Lp.	Województwo	Liczba posiadaczy odpadów, którzy złożyli zbiorcze zestawienie danych za 2010 r.	
		do dnia 15 marca 2011 r.	od dnia 16 marca 2011 r. do dnia 31 marca 2011 r.
1.	Dolnośląskie	6670	573
2.	Kujawsko-pomorskie	4885	688
3.	Lubelskie	3900	400
4.	Lubuskie	2567	266
5.	Łódzkie	5900	1700
6.	Małopolskie	brak danych	brak danych
7.	Mazowieckie	9280	960
8.	Opolskie	2847	233
9.	Pomorskie	8000	brak danych
10.	Podlaskie	3343	213
11.	Podkarpackie	3900	651
12.	Śląskie	7909	965
13.	Świętokrzyskie	brak danych	brak danych

14.	Warmińsko-mazurskie	3351	480
15.	Wielkopolskie	9900	1432
16.	Zachodniopomorskie	1930	1461
	Razem*	74 382	10 022

*Bez województwa małopolskiego, świętokrzyskiego i dla 4 kolumny województwa pomorskiego

Z informacji przekazanych przez urzędy marszałkowskie wynika, że odnotowano znaczny wzrost ilości przekazywanych zbiorczych zestawień danych po wprowadzeniu przedmiotowej kary. Należy zatem wnioskować, że wprowadzenie wysokiej kary pieniężnej było narzędziem skutecznie mobilizującym do wywiązywania się z obowiązku sprawozdawczego.

Obowiązująca konstrukcja prawna praktycznie uniemożliwia odstępianie od wydania decyzji nakładającej karę pieniężną. Można w stosunku do wymierzonej kary pieniężnej zastosować przepisy Ordynacji podatkowej, które stanowią m.in. o możliwości rozłożenia płatności na raty, zasadach jej odroczenia czy umorzenia.

Ze względu na liczne postulaty wpływające do Ministerstwa Środowiska w projekcie ustawy o odpadach stanowiącej transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. Urz. UE L 312 z 22.11.2008, str. 3), przygotowanym przez Rządowe Centrum Legislacji, zaproponowano złagodzenie sankcji za tego rodzaju naruszenie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że 28 kwietnia 2011 r. uchwalona została ustawa o zmianie ustawy o odpadach (druki sejmowe nr 4012 i 4083), która łagodzi karę pieniężną za niesporządzanie zbiorczego zestawienia danych do wysokości 500 zł, a w przypadku niedotrzymania wyznaczonego przez marszałka województwa terminu na dosłanie zaległego zestawienia – do wysokości 2000 zł. Projekt ustawy zakłada również, że kara może być wymierzana wielokrotnie, z tym że łączna wysokość kar pieniężnych za dany rok kalendarzowy nie może przekraczać 10 000 zł. Ustawę przekazano prezydentowi i marszałkowi Senatu w dniu 29 kwietnia 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie wyników rządowej kontroli
przeprowadzonej w 2010 r.
w Państwowej Agencji Żeglugi Powietrznej
(22480)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów przedstawiam odpowiedź na interpelację pana posła Piotra Polaka w sprawie wyników rządowej kontroli przeprowadzonej w 2010 r. w Państwowej Agencji Żeglugi Powietrznej, przekazaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 11 maja 2011 r.¹⁾

Kontrola w Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej została zakończona skierowaniem przez szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w dniu 7 marca 2011 r. do prezesa agencji wystąpienia pokontrolnego. Treść

¹⁾ SPS-023-22480/11

wystąpienia pokontrolnego została opublikowana w Biuletynie Informacji Publicznej KPRM 18 marca 2011 r. (http://bip.kprm.gov.pyg2/2011__04/4263_fileot.pdf). Następnie została tam umieszczona także informacja prezesa agencji o sposobie wykorzystania uwag i wniosków oraz realizacji zaleceń pokontrolnych. Wskazane tam zostały konsekwencje wyciągnięte przez prezesa agencji wobec osób odpowiedzialnych za powstałe nieprawidłowości.

W myśl art. 6 ustawy z dnia 8 grudnia 2006 r. o Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej²⁾ prezesa i zastępców prezesa agencji powołuje i odwołuje prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw transportu. Wniosek o odwołanie członków kierownictwa agencji nie został przez ministra infrastruktury złożony.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Julia Pitera

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

²⁾ Dz. U. Nr 249, poz. 1829, ze zm.

ZAPYTANIA

Zapytanie

(nr 9724)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wątpliwości związanych
z opóźnieniem odbudowy drogi wojewódzkiej
nr 975 Dąbrowa Tarnowska – Dąbrowa,
zniszczonej przez powódź i osuwiska
w 2010 r.**

Gmina Gródek nad Dunajcem została odcięta od świata. Po zamknięciu z powodu remontu mostu na Dunajcu drogi powiatowej Witowice Dolne – Rożnów dojazd ciężarówkami do Gródka możliwy jest tylko od strony Tarnowa.

W 2010 r. w wyniku ulewnych deszczy na ww. drodze uaktywniły się liczne osuwiska w miejscowościach: Bieśnik, Borowa, Bujne, Bartkowa-Posadowa, Gródek nad Dunajcem, Lipie, Sienna, Zbyszyce, Kurów i Dąbrowa, powodując zniszczenia nawierzchni, oberwania korpusu drogi oraz zamulenie rowów i przepustów. Do największego uszkodzenia drogi nr 975 doszło w miejscowości Kurów, gdzie osunął się cały korpus drogi, w rezultacie czego zostało zerwane połączenie komunikacyjne powodujące znaczne utrudnienia przejeźdźności, narażające na niebezpieczeństwo uczestników ruchu. Obecny stan drogi jest najgorszy spośród wszystkich dróg wojewódzkich w regionie.

Alternatywne drogi powiatowe także są w katastrofalnym stanie. Fakt zamknięcia drogi powiatowej Witowice Dolne – Rożnów związany z koniecznym remontem mostu spowodował, że mieszkańcy gminy Gródek nad Dunajcem nie mogą dojechać do miasta powiatowego Nowego Sącza – ich miejsca zamieszkania, chorzy do szpitala, przychodni specjalistycznych, wydłużony czas dojazdu pogotowia ratunkowego, straży pożarnej, policji, co grozi ujemnymi w skutkach konsekwencjami.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Ministerstwo Infrastruktury podejmie działania zmierzające do odbudowy drogi wojewódzkiej nr 975 w najbliższym czasie?

2. Czy stan drogi wojewódzkiej nr 975 nie powinien być zabezpieczony zaraz po wystąpieniu klęski żywiołowej, biorąc pod uwagę fakt, iż gmina Gródek nad Dunajcem kwalifikuje się do terenów w stanie wysokiego zagrożenia osunięciem się ziemi?

3. Czy Ministerstwo Infrastruktury uwzględni w programie odbudowy infrastruktury drogowej zadania związane z przeciwdziałaniem i usuwaniem skutków klęsk żywiołowych oraz przyznanie niezbędnych

środków na likwidację szkód osuwiskowych, powodziowych oraz generalny remont ww. drogi?

Z poważaniem

Posel Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 29 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9725)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wykonywania nadzoru
legislacyjnego przez wojewodę
warmińsko-mazurskiego**

Pismem z dnia 20 kwietnia 2011 r. wojewoda warmińsko-mazurski, w zastępstwie wicewojewoda, wezwał przewodniczącego Rady Miejskiej w Elblągu do zmiany uchwały Rady Miasta z 24 marca 2011 r. w sprawie powołania rady społecznej Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego Zakładu Opieki Zdrowotnej – Szpitala Miejskiego w Elblągu i zagroził wszczęciem postępowania mającego na celu rozwiązanie Rady Miejskiej w Elblągu*).

Rzeczywiście 24 marca 2011 r. Rada Miasta, działając na podstawie art. 42 ust. 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, powołała radę społeczną Szpitala Miejskiego w Elblągu, nie uwzględniając jednak wniosku wojewody o powołanie w skład rady p. H. S., prezydenta miasta w poprzedniej kadencji, wojewoda nie zapytał o uzasadnienie takiej decyzji. Wojewoda także nie skorzystał z przepisu art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym umożliwiającego orzeczenie o nieważności uchwały, o ile jest ona niezgodna z prawem, natomiast powołał się na orzeczenie WSA w Bydgoszczy z dnia 24 grudnia 2007 r. w podobnej sprawie, mimo że nie stanowi ono normy prawnej i nie może mieć zastosowania o orzekaniu zgodności z prawem.

W ostatniej części swego pisma wojewoda, bez podania podstaw prawnych, wzywa przewodniczącego rady do rozporządzenia porządkiem najbliższej sesji rady, a ponadto posługuje się groźbą wszczęcia postępowania zmierzającego do rozwiązania Rady Miejskiej w Elblągu.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

1. Czy nie jest tak, że to Rada Miasta jest upoważniona do powoływania i odwoływania rady społecznej szpitala, a więc także ustalanie jej składu personalnego (art. 45 ust.8 ustawy o ZOZ), a także że wojewoda ma prawo wyznaczania swego przedstawiciela do rady (art. 45 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o ZOZ). Czemu wojewoda nie zapytał organów miasta Elbląg o ich opinię w sprawie swojej rekomendacji?

2. Czemu wojewoda nie skorzystał z przepisów art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzając sprzeczność ww. uchwały rady z prawem? Czy w ten sposób wojewoda chciał uniknąć postępowania odwoławczego przed sądem administracyjnym?

3. Jakim prawem wojewoda dla wyegzekwowania rozwiązań zgodnych ze swoją koncepcją stosuje groźby, posługując się dodatkowo nie do końca prawdziwą argumentacją, bo zgodnie z cyt. przepisem art. 96 ust. 1 to nie wojewoda, a prezes Rady Ministrów wnioskuje i nie prezes Rady Ministrów, a Sejm RP decyduje o rozwiązaniu gminy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Witold Gintowt-Dziewałtowski

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9726)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie Prawosławnego Ordynariatu
Polowego**

Szanowny Panie Ministrze! Wedle danych GUS 504 150 obywateli polskich deklaruje jako swe wyznanie prawosławie. Stanowi to 1,3% wszystkich mieszkańców Polski. Jeśli przyjąć, że służący w Siłach Zbrojnych stanowią odzwierciedlenie populacji polskiej, wynikałoby z tego, że ok. 1,3% żołnierzy jest wyznania prawosławnego.

Założenie to było z pewnością prawdziwe, gdy była obowiązkowa służba wojskowa. Obecnie, jak można przypuszczać, odsetek ten jest jeszcze mniejszy. Większość prawosławnych zamieszkuje zwarcie tereny północno-wschodniej Polski (woj. lubelskie i białostockie), gdzie brak większych jednostek wojskowych. Biorąc pod uwagę aktualną liczebność naszego wojska, bez większego ryzyka można przyjąć, że w Wojsku Polskim służy co najwyżej kilkuset żołnierzy wyznania prawosławnego. W tej sytuacji powstaje pytanie o celowość utrzymywania Prawosławnego Ordynariatu Polowego z prawosławnym biskupem w stopniu generała.

W związku z tym zwracam się z pytaniem o celowość utrzymywania tego ordynariatu oraz o koszty, które istnienie tego ordynariatu za sobą pociąga.

Zwracam się również z pytaniem, ilu prawosławnych księży jest zatrudnionych w wojsku w charakterze kapelanów.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 4 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9727)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie liczby kapelanów wojskowych
służących w Siłach Zbrojnych RP**

Szanowny Panie Ministrze! Liczebność naszego wojska maleje systematycznie od 1989 r. Już za kadencji Pana Ministra, dzięki jego reformie, zniesiono powszechny obowiązek służby wojskowej. Nie tylko zatem zmalała liczba żołnierzy, ale zniknęła kategoria zasadniczej służby wojskowej z wszystkimi tego konsekwencjami. Służba w wojsku przypomina teraz bardziej wykonywanie pracy osób cywilnych.

Wydawać by się mogło, że proporcjonalnie do malejącej liczby żołnierzy maleje też liczba kapelanów wojskowych, a liczba parafii garnizonowych maleje równoległe do malejącej liczby jednostek wojskowych, z których wiele w ostatnich latach rozformowano. Zjawisko to byłoby czymś naturalnym. Z uwagi na czynione wciąż w wojsku oszczędności, brak pieniędzy nawet na odpowiednie szkolenie pilotów, wydawałoby się także czymś pożądanym.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaka była liczba kapelanów wojskowych na początku lat 90. XX w i na ilu wojskowych przypadła wówczas jeden kapelan?

2. Ile było parafii (kościółów) garnizonowych w Polsce na początku lat 90., a ile jest obecnie?

3. Jakie są roczne koszty utrzymania Ordynariatu Polowego?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 4 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9728)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie możliwego łamania przepisów
przez dyrekcję Krajowej Szkoły Sądownictwa
i Prokuratury**

Szanowny Panie Ministrze! Z mediów powziąłem informację o możliwym łamaniu przez dyrekcję Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury przepisów ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury z dnia 23 stycznia 2009 r., a zwłaszcza obowiązującego w KSSiP systemu oceniania rozstrzygającego o tym, którzy z aplikantów aplikacji ogólnej dostaną się na aplikację sędziowską lub prokuratorską.

Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury została stworzona m.in. w celu lepszego szkolenia i doskonalenia zawodowego sędziów i prokuratorów. Informacje podane w artykule opublikowanym dnia 18 kwietnia 2011 r. w „Dzienniku Polskim” wskazują na istnienie w ramach szkoły nieprawidłowości, które w żadnej mierze nie powinny być tolerowane. System oceniania aplikantów powinien być jasny i przejrzysty.

Nieprawidłowości, o których mowa, polegają na łamaniu art. 26 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. Zgodnie z ww. artykułem o kolejności miejsca na liście klasyfikacyjnej aplikantów (na aplikację sądową i prokuratorską) decyduje suma punktów uzyskanych przez aplikanta ze wszystkich sprawdzianów i praktyk w czasie aplikacji ogólnej. Tymczasem z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że dyrekcja KSSiP interpretuje ww. artykuł w sposób nieco odmienny, twierdząc, że decydujące znaczenie ma suma punktów uzyskana ze wszystkich sprawdzianów i średnia ocen z praktyk. Wykładnia dokonana przez dyrekcję szkoły budzi duże wątpliwości, tym bardziej że literalne brzmienie ww. artykułu wskazuje, że decydujące znaczenie ma suma ocen ze sprawdzianów i praktyk. Spójnik „i” oznacza koniunkcję, co wskazywałoby na to, że spornego zapisu nie można interpretować rozłącznie, a tym samym sumy ocen nie można ograniczyć tylko i wyłącznie do przeprowadzonych sprawdzianów.

Nieprawidłowości panują również w obowiązującym systemie egzaminów poprawkowych, który w ocenie aplikantów jest co najmniej niesprawiedliwy. Zgodnie z owym systemem aplikant, który dostał w pierwszym terminie egzaminu ocenę zero lub jeden może w terminie egzaminu poprawkowego dostać nawet piątkę, która to piątka (z pominięciem oceny z pierwszego terminu) będzie mu się liczyła do sumy punktów decydującej o miejscu na liście kwalifikacyjnej na aplikację sądową lub prokuratorską. W efekcie aplikant, który przystąpił do egzaminu w pierwszym terminie i dostał z niego np. dwóję, jest w

zdecydowanie gorszej sytuacji od aplikanta, który zdał egzamin na jedynkę, bowiem nie może on przystąpić do egzaminu poprawkowego, tak jak aplikant, który otrzymał jedynkę. Sytuacja taka budzi szereg zastrzeżeń.

Mając na uwadze powyższe fakty i kompetencje nadzorcze, które Pan Minister posiada względem Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Jakie działania Pan Minister podejmie celem wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych dotyczących art. 26 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz wyjaśnienia zaistniałej sytuacji konfliktu w KSSiP pomiędzy kadrami kierowniczą a aplikantami.

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Nowy Sącz, dnia 29 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9729)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie systemu identyfikacji i rejestracji
zwierząt**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku tygodni otrzymuję informacje od rolników chcących na bieżąco dokonywać zmian stanu zwierząt poprzez elektroniczny system (Internet). Obowiązek taki posiadają rolnicy zajmujący się hodowlą zwierząt.

Pomimo zapewnień przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa o przejściowej awarii, do chwili składania niniejszego zapytania nie jest możliwe zgłaszanie zmian poprzez Internet. Konsekwencje braku dostępu do systemu i niezgłoszenia zwierząt mogą ponosić sami rolnicy. W związku z powyższym zapytuję:

1. Czy i jakie działania podjęła Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz minister rolnictwa, aby system naprawić?

2. Czy z tytułu awarii systemu i braku dokonywania zgłoszeń zwierząt rolnicy będą ponosić konsekwencje?

3. Kto jest odpowiedzialny za sprawne funkcjonowanie elektronicznego systemu identyfikacji i rejestracji zwierząt?

Z poważaniem

Poseł Romuald Ajchler

Dąbrowa, dnia 4 maja 2011 r.

Z a p y t a n i e

(nr 9730)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego Sądu Okręgowego w Białymstoku

Szanowny Panie Ministrze! W związku z odpowiedzią Ministerstwa Sprawiedliwości (znak pisma: DK-V-051-63/11) wyjaśniającą kwestię zasiadania przez sędziego w radzie nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej wbrew postanowieniom ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych zwracam się do Pana Ministra z uprzejmym pytaniem, czy w Pana opinii rzecznik dyscyplinarny mimo stwierdzenia złamania zakazu z art. 86 § 3 pkt 2 P.u.s.p. mógł odmówić wszczęcia postępowania za podstawę odmowy, przyjmując brak szkody wyrządzonej czynem konkretnej osobie oraz brak jego wpływu na pracę zawodową sędziego i wizerunek sądu. Czy sprawa nie powinna być poddana dalszemu procedowaniu, a nie rozstrzygnięta na etapie badania wstępnego, co faktycznie oznacza, iż rzecznik samodzielnie ustalił nie tylko to, czy czyn w ogóle został popełniony, ale również orzekł co do winy i zakresu odpowiedzialności? Jakże są możliwości wzruszenia wspomnianego postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, w szczególności jakie terminy obowiązują i kto jest uprawniony do wniesienia ewentualnego zażalenia?

Łącząc wyrazy szacunku

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 2 maja 2011 r.

Z a p y t a n i e

(nr 9731)

do ministra zdrowia

w sprawie nadania rangi najwyższego priorytetu polityce zdrowotnej w walce z cukrzycą

Cukrzyca jest jedną z najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych, jest uznana za chorobę społeczną. W Polsce na cukrzycę choruje obecnie około 2,5 mln osób i liczba ta tak dramatycznie wzrasta, że szacuje się, że w 2030 r. liczba chorych zbliży się do 5 mln. Coraz częstszymi przyczynami zgonów są groźne powikłania powodowane cukrzycą, których leczenie jest ogromnym kosztem.

Polskie Stowarzyszenie Diabetyków uważa, że objęcie refundacją nowoczesnych leków (analogi insu-

liny i leki inkretynowe) oraz właściwa profilaktyka, edukacja zdrowotna i nowoczesne leczenie mogą doprowadzić do zahamowania fali nowych zachorowań i powikłań. Lekarze domagają się wdrożenia programu edukacji lekarzy POZ, co znacząco poprawiłoby diagnostykę i leczenie cukrzycy, oraz prowadzenia bardzo intensywnej edukacji chorych.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy prowadzone są prace nad ułatwieniem dostępu do leczenia chorym na cukrzycę, które umożliwiłoby lepszą kontrolę choroby i zapobiegałoby powikłaniom?

2. Czy przewiduje się objęciem refundacją nowoczesne leki, jakimi są analogi insuliny i leki inkretynowe, co zapewniłoby lepszą kontrolę stężenia glukozy we krwi pacjentów i ograniczyłoby liczbę powikłań?

3. Czy przewiduje się wdrożenie programu edukacyjnego dla lekarzy POZ?

Z poważaniem

Posłowie Stanisław Szwed
i Jadwiga Wiśniewska

Bielsko-Biała, dnia 9 maja 2011 r.

Z a p y t a n i e

(nr 9732)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie zakwalifikowania miasta Nowy Sącz w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” do kategorii ośrodka regionalnego

Szanowna Pani Minister! W dniu 1 lutego 2011 r. rozpoczęły się konsultacje społeczne i międzyresortowe dotyczące projektu pod nazwą „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”. Jest to ważny dokument wskazujący kierunki przyszłego rozwoju kraju. W dokumencie tym dokonano podziału ośrodków miejskich i wiejskich. Jak wynika z treści dokumentu, miasto Nowy Sącz zostało zakwalifikowane jak centrum subregionu, którego celem jest zaspokajanie podstawowych potrzeb mieszkańców.

Jednakże takie zakwalifikowanie Nowego Sącza może budzić obawy o jego dalszy rozwój. Nowy Sącz jest byłym miastem wojewódzkim, które w chwili obecnej jest miastem na prawach powiatu. Jest również ważnym regionalnym ośrodkiem gospodarczym, naukowym, kulturalnym i turystycznym. To właśnie w Nowym Sączu powstały i działają tak znane i cenione w Polsce i za granicą firmy jak: FAKRO, Wiśniewski, Koral, Konspol czy też Dako. W liczącym

85 tys. mieszkańców Nowym Sączu zarejestrowanych jest ok. 9 tys. podmiotów gospodarczych.

Nowy Sącz jest również siedzibą trzech wyższych uczelni: Wyższej Szkoły Biznesu – National Louis University, Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej oraz Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości, w których kształci się blisko 10 000 studentów. Nowy Sącz jest również ważnym ośrodkiem tranzytowym na południe Europy (Nowy Sącz jest położony kilkanaście kilometrów od granicy z Republiką Słowacką). Zatem jego specyfika i profil wymaga sprawnej i nowoczesnej infrastruktury drogowej i kolejowej oraz sprawnie działających urzędów i instytucji.

W tym kontekście chciałbym nadmienić, że w czasie dwuletnich rządów Prawa i Sprawiedliwości przypadających na lata 2005–2007 zarówno w administracji rządowej, jak i w Sejmiku Województwa Małopolskiego zapadały decyzje o kluczowych inwestycjach dla Nowego Sącza i ziemi sądeckiej. Z całą pewnością rządy Prawa i Sprawiedliwości na szczeblu administracji rządowej i samorządowej zmierzały do stworzenia z miasta Nowego Sącza ważnego ośrodka regionalnego.

Wymienię tylko przykładowo kilka inwestycji:

a) rządowe wsparcie dla projektu Miasteczka Multimedialnego o wartości ok. 100 mln zł,

b) rządowy program realizacji inwestycji budowy nowoczesnej Komendy Miejskiej Policji w Nowym Sączu na kwotę ok. 40 mln zł,

c) wsparcie finansowe budowy Instytutu Sportu Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowym Sączu o wartości ok. 50 mln zł,

d) budowa Centrum Onkologicznego w Nowym Sączu szacowana na kwotę ok. 54 mln zł,

e) budowa strażnicy straży pożarnej w Nowym Sączu wartej ponad 24 mln zł, a wstrzymanej po objęciu rządów przez Platformę Obywatelską.

Nadto przygotowywany był, a obecnie jest realizowany projekt rozbudowy sieci kanalizacyjno-wodociągowej Nowego Sącza i sąsiednich gmin o wartości ponad 335 mln zł.

Przypomnę także, że zadecydowano ostatnio w PKP o przekazaniu 8 mln zł na studium wykonalności dla kolei Podłęże – Piekielko z rozgałęzieniem do Zakopanego i Nowego Sącza. Linia skróciłaby się ze 170 km do 90 km, a przejazd z Nowego Sącza do Krakowa – do niespełna godziny. Trasa kolejowa Podłęże – Piekielko wpisana została także do kluczowych priorytetów w „Strategię rozwoju województwa małopolskiego na lata 2014–2020”.

Tak poważne inwestycje są i miały być dopiero początkiem, który pozwoliłby na dalszy harmonijny rozwój miasta i regionu. Należy zatem podejmować działania mające na celu stworzenie warunków do realizacji inwestycji zapewniających rozwój, a nie podejmować działania zmierzające do wręcz odwrotnych rezultatów. W moim odczuciu jednym z takich działań jest zakwalifikowanie Nowego Sącza przez obecną ekipę rządową do kategorii subregionu.

Dlatego uważam, iż miasto Nowy Sącz ze swoim potencjałem gospodarczym, akademickim czy administracyjnym i istniejącą oraz mającą powstać infrastrukturą w pełni zasługuje na zakwalifikowanie do kategorii ośrodka regionalnego, jak miało to miejsce choćby w przypadku oddalonego o kilkadziesiąt kilometrów Tarnowa.

Jak ponadto wynika z załączonej do „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” mapy zawierającej strukturę demograficzną, Nowy Sącz ma więcej osób w wieku przed- i produkcyjnym aniżeli Tarnów, w którym dominuje ludność w wieku produkcyjnym i poprodukcyjnym. Nowy Sącz posiada zatem bardziej przyszłościową strukturę demograficzną. Z dalszym załączników do koncepcji wynika również, że Nowy Sącz jest również porównywalnym do Tarnowa ośrodkiem akademickim i gospodarczym (biorąc pod uwagę liczbę podmiotów gospodarczych na 1000 mieszkańców). Zatem dalsze pozostawanie miasta Nowego Sącza w kategorii subregionu wiejskiego budzi uzasadnione obawy o jego dalszy rozwój, w szczególności w kontekście rozwoju infrastruktury drogowej i kolejowej.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani Minister z pytaniem, jakie widzi Pani możliwości i perspektywy zmiany „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” i zakwalifikowania Nowego Sącza do kategorii ośrodka regionalnego, podobnie jak miasta Tarnów?

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Nowy Sącz, dnia 9 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9733)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prawidłowości wykonywania nadzoru właścicielskiego w spółce akcyjnej Uzdrowisko Krynica-Zegiestów z siedzibą w Krynicy-Zdroju w związku z decyzjami personalnymi na stanowiskach kierowniczych w spółce

Szanowny Panie Ministrze! Zaniepokoiły mnie doniesienia mediów odnośnie do sytuacji w spółce Skarbu Państwa Uzdrowisko Krynica-Zegiestów z siedzibą w Krynicy-Zdroju. Wynika z nich, że mogły wystąpić nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru właścicielskiego nad tą spółką z udziałem Skarbu Państwa.

Jako poseł opozycji wielokrotnie publicznie negocjowałem z Panem Ministrem obsadzenie spółek Skarbu Państwa z politycznego klucza. Dlatego uprzejmie proszę o wy-

jaśnienie, z jakich względów merytorycznych powołał Pan 29 czerwca 2010 r. na stanowisko członka rady nadzorczej w spółce Skarbu Państwa Uzdrawisko Krynica-Żegiestów z siedzibą w Krynicy-Zdroju Pana partyjnego kolegę, prominentnego członka Platformy Obywatelskiej M. S., marszałka woj. małopolskiego. Analiza ustawowych kompetencji marszałka województwa, do których należy m.in.: kierowanie bieżącymi sprawami województwa, reprezentowanie województwa na zewnątrz, pełnienie funkcji kierownika urzędu marszałkowskiego i zwierzchnika służbowego zatrudnionych w nim pracowników pozwala na postawienie tezy, że osoba piastująca tak odpowiedzialną funkcję w samorządzie woj. małopolskiego, jak pan M. S., może nie mieć wystarczającej ilości czasu na realizację obowiązków z tytułu zasiadania w radzie nadzorczej spółki Uzdrawisko Krynica-Żegiestów. Członek rady nadzorczej spółki Skarbu Państwa poza należytym wykształceniem, doświadczeniem zawodowym i życiowym powinien przede wszystkim być w stanie poświęcić niezbędną ilość czasu, pozwalającą mu w sposób właściwy wykonywać swoje funkcje w radzie nadzorczej, tym bardziej że, przypomnę, pan M. S. nie pełni tej funkcji społecznie, lecz z tego tytułu pobiera już prawie od roku 3,5 tys. zł brutto miesięcznie.

Dlatego też zestawienie informacji podanych przez media na temat nowego prezesa zarządu spółki Uzdrawisko Krynica-Żegiestów musi budzić mieszane uczucia co do trafności wyboru tej kandydatury. Otóż 30 marca 2011 r. Rada Nadzorcza spółki na prezesa zarządu w miejsce odwołanego z początkiem lutego 2011 r. wybrała pana I. N., który, jak donoszą media, poza startowaniem z listy partii politycznej Platforma Obywatelska może pochwalić się jeszcze pracą w jednym z krakowskich banków i paromiesięcznym epizodem na stanowisku prezesa zarządu w nowosądeckim PKS. Nadto, jak wynika z powyższych informacji, pan I. N. objął swoją funkcję dopiero z początkiem maja 2011 r., motywując to koniecznością dokładnego zaznajomienia się ze sprawami ze spółką związanymi. Zestawienie powyższego stanu faktycznego i życiorysu zawodowego pana I. N. nasuwa z kolei pytanie o realizację celów postępowania kwalifikacyjnego na to stanowisko przez radę nadzorczą spółki.

Otóż zgodnie z obowiązującymi w tym przedmiocie aktami prawnymi przy ocenie kandydata uwzględnia się m.in.: wiedzę o zakresie działalności spółki oraz o sektorze, w którym działa ta spółka, znajomość zagadnień związanych z zarządzaniem i kierowaniem zespołami pracowników, znajomość zasad funkcjonowania spółek handlowych, ze szczególnym uwzględnieniem spółek z udziałem Skarbu Państwa, zasad wynagradzania w spółkach z udziałem Skarbu Państwa, ograniczeń prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne oraz znajomość zasad nadzoru właścicielskiego czy doświadczenie niezbędne do wykonywania funkcji

członka zarządu w spółce. Wyboru pana I. N. dokonano z grona kilkunastu kandydatów.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy łączenie funkcji przez M. S., członka PO, marszałka woj. małopolskiego, z funkcją członka rady nadzorczej w spółce akcyjnej Uzdrawisko Krynica-Żegiestów z punktu widzenia kryterium celowości i efektywności wykonywania zadań samorządowych, jak i korporacyjnych jest zasadne?

2. Czy powołanie pana M. S. jest zgodne z obietnicami Pana Ministra związanymi z „odpolitycznieniem” rad nadzorczych i zarządów spółek Skarbu Państwa?

3. Czy Pan Minister dysponuje szczegółowym uzasadnieniem wyboru kandydatury pana I. N. na prezesa zarządu spółki Skarbu Państwa, które pozwala na dokonanie trafnego wyboru dla spółki w oparciu o obowiązujące ustawowe kryteria?

4. Jak wytłumaczy Pan Minister sytuację, w której nowo wybrany prezes nie sprawuje swojej funkcji przez ponad miesiąc celem zapoznania się z sytuacją spółki?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Nowy Sącz, dnia 9 maja 2011 r.

Z a p y t a n i e

(nr 9734)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wynagrodzeń pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych

Panie Premierze! W związku z prośbą pracowników Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Siemiatyczach, którzy wnoszą o podwyższenie wynagrodzeń, proszę o udzielenie odpowiedzi w ich sprawie, uwzględniając również problem wynagrodzeń pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych w całej Polsce.

Pragnę przypomnieć, że Państwowa Inspekcja Sanitarna realizuje zadania z zakresu zdrowia publicznego. Wykonywanie tych zadań polega na sprawowaniu bieżącego i zapobiegawczego nadzoru sanitarnego, a także prowadzeniu działalności zapobiegawczej i przeciwepidemicznej w wielu obszarach. Nadrzędnym celem działalności Państwowej Inspekcji Sanitarnej jest ochrona i natychmiastowa reakcja na każde potencjalne zagrożenie zdrowia ludzkiego. Stacje sanitarno-epidemiologiczne są zakładami opieki zdrowotnej finansowanymi z budżetu państwa. W ostatnich latach doszło do rażącej dysproporcji pomiędzy wynagrodzeniem pracowników Pań-

stwowej Inspekcji Sanitarnej a wynagrodzeniem pozostałych pracowników sfery budżetowej, spowodowanej ich pomijaniem przy kolejnych podwyżkach wynagrodzeń. Od kilku lat pracownicy ci nie są bowiem uwzględniani nawet w podwyżkach będących następstwem rosnącej inflacji. Pełnią publiczną służbę dla społeczeństwa, ich praca nie ogranicza się wyłącznie do godzin pracy ich jednostki, ale również obowiązuje pełna dyspozycyjność w czasie wolnym od pracy, zarówno w przypadku pojawienia się zagrożenia zdrowia lub życia, np. w sprawach dopalaczy, bioterroryzmu, powodzi, jak i w przypadku innych ogólnopolskich akcji związanych z bezpieczeństwem sanitarno-epidemiologicznym, np. przygotowania do Euro 2012 oraz kontroli automatów do gry o niskich wygranych.

Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 22 marca 2010 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych na poszczególne stanowiska pracy w stacji sanitarno-epidemiologicznej (Dz. U. Nr 48, poz. 283) nakłada na pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych obowiązek ciągłego podwyższania kwalifikacji, niestety, bez wyraźnego wzrostu wynagrodzeń. Personel Powiatowej Stacji Sanitarnej-Epidemiologicznej w Siemiatyczach w zdecydowanej większości posiada wykształcenie wyższe i wciąż poszerza swoje kompetencje na szkoleniach i studiach podyplomowych. Stanowi kadrę wyspecjalizowaną w wielu dziedzinach, wykonuje z oddaniem pracę trudną i niezwykle odpowiedzialną, niestety, warunki zatrudnienia ustalone w oparciu o minimalne stawki płacowe powodują odpływ kadr do sektora prywatnego. Tabele wynagrodzeń zawarte w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 8 czerwca 1999 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 52, poz. 543, z późn. zm.) co prawda uwzględniają rozpiętość stawek zasadniczych pomiędzy stawkami minimalnymi oraz maksymalnymi, ale brak jest na wypłatę wynagrodzeń według tych stawek środków w budżecie, np. pracownik zatrudniony na stanowisku młodszego asystenta z wyższym wykształceniem i 29-letnim stażem pracy otrzymuje wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1620 zł brutto, podczas gdy rozpiętość wynagrodzeń w tej grupie to od 1580 zł do 3350 zł. Pracownicy Powiatowej Stacji Sanitarnej-Epidemiologicznej w Siemiatyczach, z wyjątkiem jednej osoby, posiadają 30-letni staż pracy w Inspekcji Sanitarnej, a ich wynagrodzenie jest w pobliżu dolnej granicy przysługujących stawek. Budżet jest tak niski, że od szeregu lat pracownicy otrzymują premię w wysokości 1%! Tak rażąco niskie zarobki są niedopuszczalne w instytucji wykonującej działania kontrolne mające na celu zapewnienie bezpieczeństwa zdrowia publicznego. Należy zaznaczyć, iż w dniu 28 marca 2011 r. ukazał się nowy projekt rozporządzenia dotyczący zasad i stawek wynagrodzeń, podnoszący jednak jedynie górne stawki wynagrodzeń w grupach, co nie pociąga za sobą żadnych możliwości

zmian w zarobkach pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych.

Lekceważenie przez władze szeregu problemów, które dotyczą Państwowej Inspekcji Sanitarnej, jest porażające, jej rola dostrzegana jest dopiero w sytuacjach spektakularnych akcji związanych z dużym zagrożeniem zdrowotnym. W związku z powyższym pracownicy stacji sanitarno-epidemiologicznych zmuszeni będą do podjęcia publicznych działań, gdyż czują się rozgoryczeni, niedoceniani i pozostawieni sami sobie. Otrzymywane przez nich wynagrodzenie jest niegodne rangi wykonywanej pracy i posiadanego wykształcenia.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny braku podwyżek wynagrodzeń pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych w całej Polsce, w tym również pracowników Powiatowej Stacji Sanitarnej-Epidemiologicznej w Siemiatyczach?

2. Kiedy pracownicy stacji sanitarno-epidemiologicznych otrzymają należne im podwyżki wynagrodzeń?

3. W jaki sposób zamierza Pan zapobiec odpływowi wykwalifikowanych kadr stacji sanitarno-epidemiologicznych do sektora prywatnego?

4. Jakie działania zostaną podjęte w razie zapowiadanego protestu pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9735)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie wdrażania programu Leader

Panie Ministrze! Leader to finansowany ze środków unijnych program służący szeroko pojętemu aktywizowaniu terenów wiejskich i dalszej ich modernizacji. Jego wartość opiewa na ponad 2,5 mld zł. Jednak według opinii ekspertów problem polega na tym, iż do tej pory z tej kwoty wydano tylko niecałe 700 mln, z czego blisko 30% przeznaczono na wyposażenie biur i pensje tzw. lokalnych grup działania (czyli de facto urzędników), nie zaś na realną aktywizację mieszkańców wsi czy tworzenie tam nowych miejsc pracy. Innym problemem przy realizacji tego programu mają być zbyt zbiurokratyzowane i długotrwałe procedury przy przyznawaniu dotacji, co zmniejsza potencjalnych beneficjentów. Wspomniani eksperci postulują w związku z tym radykalne uprosz-

czenie tychże procedur, uważając, że w przeciwnym wypadku Leader może ponieść fiasko, zaś Komisja Europejska zażąda od Polski zwrotu przyznanych nam pieniędzy.

W związku z powyższym pragnę zapytać: Jaka jest opinia Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w kwestii dotychczasowego wdrażania programu Leader?

Poseł Adam Wykret

Bielsko-Biała, dnia 9 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9736)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie problemów, jakie napotykają przedsiębiorcy z niektórych regionów Polski przy ubieganiu się o dotacje z UE

Jedną z organizacji zrzeszających polskich przedsiębiorców dokonała wnikliwej analizy warunków ubiegania się przez małe firmy o unijne dotacje w ramach regionalnych programów operacyjnych. Niestety wnioski, które z niej płyną, nie są optymistyczne. Jedynie województwa dolnośląskie i małopolskie oceniono pozytywnie. Na przeciwnym biegunie znalazło się 6 innych województw (kujawsko-pomorskie, mazowieckie, opolskie, podkarpackie, pomorskie i świętokrzyskie), które otrzymały opinię negatywną.

Przygotowując swój raport, przedsiębiorcy brali pod uwagę szereg kluczowych dla jego rzetelności wskaźników, jak np. ilość i jakość informacji o unijnej pomocy oraz harmonogramy konkursów, czas oceny złożonych wniosków o dotacje dla firm, jak również wymogi, z którymi zmierzyć się muszą wnioskodawcy. Okazało się, że aż w 11 województwach pojawiły się problemy z dotrzymaniem ustalonego wcześniej terminarza konkursów. Ponadto czas oczekiwania na ocenę wniosku był stanowczo zbyt długi (nawet blisko 2 lata). Istotnym problemem, szczególnie podkreślanym przez twórców analizy, było nadmierne niepotrzebne mnożenie przez urzędników restrykcyjnych wymogów stawianych przed przedsiębiorcami.

W związku z powyższym pragnę zapytać: Jaka jest opinia Ministerstwa Rozwoju Regionalnego w sprawie problemów, jakie napotykają przedsiębiorcy z niektórych regionów Polski przy ubieganiu się o dotacje z Unii Europejskiej?

Poseł Adam Wykret

Bielsko-Biała, dnia 9 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9737)

do ministra infrastruktury

w sprawie rozporządzenia do ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Szanowny Panie Ministrze! Ustawą z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 145) zmieniona została ustawa o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Do ustawy o recyklingu dodano m.in. art. 3a zawierający delegację kierowaną do ministra właściwego do spraw transportu do wydania rozporządzenia w sprawie określenia wymagań technicznych dla pojazdów, których niespełnienie powoduje, że pojazd uznany zostaje za pojazd wycofany z eksploatacji (odpad). Do dnia dzisiejszego organ wykonawczy nie zrealizował obowiązku wydania rozporządzenia, chociaż jego projekt załączony był do ww. projektu zmiany ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem: Jaki jest stan prac nad powyższym rozporządzeniem i kiedy będzie ono wydane?

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Krzyśków

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9738)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zaostreżenia przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych

Szanowny Panie Ministrze! Wprowadzona 20 marca 2009 r. ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych ma na celu zapewnienie wszystkim obywatelom nietykalność oraz poszanowanie dla nich oraz ich mienia. Niestety, bywalcy imprez sportowych w sposób wyraźny łamią ustanowione prawo, co niestety w jasny i przejrzysty sposób wskazuje na brak skuteczności w jego egzekwowaniu. Istnieją co prawda zakazy stadionowe, jednakże, jak słusznie zaznaczył Pan Minister w wywiadzie dla radia TOK FM, kluby wydały ich zaledwie 170. Biorąc pod uwagę rzeczywistość liczbę chuliganów stadionowych, 170 zakazów to bardzo niewielki procent. Pragnę zatem zauważyć,

iż kluby sportowe potrzebują nie tylko zachęty do korzystania z przysługującego im prawa, lecz wręcz elementu, który doda im odwagi w walce z chuligaństwem stadionowym. Być może uproszczenie procedury wydawania zakazu do niezbędnego minimum (nie sposób pominąć faktu, że w chwili obecnej procedura nie jest nadmiernie skomplikowana) pozwoliłoby na podniesienie standardów bezpieczeństwa na stadionach oraz, co się z tym wiąże, uprościło pracę Policji, mającej utrzymać porządek w czasie imprez sportowych.

Kontrowersyjną sprawą jest także niebagatelny wpływ środowisk kibicowskich (często także pseudokibicowskich) na kluby sportowe. Stowarzyszenia kibiców mają na celu wspieranie ulubionego klubu, przynajmniej w teorii, bowiem praktyka wykazała, że stowarzyszenia takie częściej niż samym meczem interesują tzw. ustawką po meczu lub w jego trakcie. Tak czy inaczej bywa, że kluby podejmują decyzje w oparciu o konsultacje ze stowarzyszeniami kibicowskimi lub wręcz pod ich naciskiem. Ewentualne odcięcie się klubów od kibiców byłoby bez wątpienia szkodliwe dla wszystkich możliwych stron, zwłaszcza dla prawdziwych fanów sportu, natomiast wprowadzenie przepisów ograniczających możliwość wywierania wpływu przez stowarzyszenia kibicowskie na władze klubów sportowych może pomóc w uwolnieniu się od warunków sprzyjających rozwojowi zjawiska chuligaństwa.

Pozwolę sobie nawiązać do słów Pana Ministra:

Wczoraj zawieszony został w swoich obowiązkach jeden z funkcjonariuszy Policji, który przygotował kuriozalne pismo do organizatorów meczu o możliwość wpuszczenia na stadion osoby, która już dużo wcześniej dała się poznać jako osoba, która wszczyła awantury na stadionie. Do takich sytuacji nie może dochodzić.

Po ich wysłuchaniu bardzo szybko nasuwa się wniosek – вина nie jest jednostronna. Prawo powinno zostać zaostrzone nie tylko wobec pseudokibiców, lecz także wobec funkcjonariuszy Policji, którzy zamiast pomagać w utrzymaniu bezpieczeństwa lekceważą starania zarówno kolegów po fachu, jak i władz, usiłując ponownie wprowadzić osoby niebezpieczne na stadiony.

W związku z powyższym pragnę zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. W jaki sposób można dokonać zmian ułatwiających klubom wprowadzenie zakazu stadionowego oraz czy możliwe byłoby wydłużenie maksymalnego okresu trwania zakazu z 6 do 10 lat w przypadkach ekstremalnych?

2. Czy istnieje możliwość ograniczenia wpływu stowarzyszeń kibicowskich na władze klubu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Izabela Leszczyna

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9739)

do ministra finansów

w sprawie obowiązku posiadania kas fiskalnych

Od 1 maja 2011 r. w gabinetach lekarskich i kancelariach prawnych istnieje obowiązek posiadania kasy fiskalnej. Ministerstwo szacuje, że po tej zmianie do państwowej kasy wpłynąć ma z tego tytułu ponad 150 mln zł rocznie. Szacuje się, że zainstalowanych zostanie w sumie 300 tys. kas fiskalnych.

Organy podatkowe zapowiadają, że będą kontrolowały gabinety oraz kancelarie na takich samych zasadach, jak wszystkie inne przedsiębiorstwa. Brak kasy uniemożliwia zgodne z prawem świadczenie usług. Mimo iż zawody, których od początku maja dotyczy ten obowiązek, nie narzekają na brak zapotrzebowania na swoje usługi, to już zapowiedziały podwyższenie stawek z tytułu prowadzenia swojej działalności. Dodatkowo mogą ubiegać się w urzędach skarbowych o zwrot części kosztów zakupu kasy.

Pytanie: Dlaczego przedstawicielom zawodów postrzeganych w Polsce za majątne przysługują specjalne ulgi na zwrot kosztów zakupu kasy nawet do 90% ceny?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 5 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9740)

do ministra finansów

w sprawie zakazu umieszczania przez uczelnie na lokatach bankowych pieniędzy z państwowych dotacji

Publiczne uczelnie zaniepokojone są faktem wprowadzenia przepisów zabraniających im umieszczania pieniędzy pochodzących z państwowych dotacji na lokatach bankowych. W teorii wprowadzone w ub.r. regulacje miały przynieść oszczędności budżetowi. W praktyce nie zarabia ani resort, ani uczelnie. Uczelnie z tytułu odsetek zarabiały w ten sposób dodatkowe środki na swoją działalność. Resort natomiast, w celu wyeliminowania mechanizmu, w którym banki za zdeponowane u nich środki kupowały obligacje SP, wprowadził zmiany, po których środki przechowywane są przez uczelnie na rachunkach bie-

zących. Warunki, jakie przygotować miał Bank Gospodarstwa Krajowego, okazały się znacznie gorsze niż oferowane przez banki komercyjne.

Pytania:

1. Dlaczego w celu uniemożliwienia bankom kupowania spółek Skarbu Państwa zdecydowano się na wprowadzenie regulacji, które znacznie pogorszyły możliwości otrzymywania dodatkowych wpływów finansowych przez uczelnie?

2. Dlaczego oferta Banku Gospodarstwa Krajowego została skonstruowana tak niekorzystnie, że uczelnie zdecydowały się przechowywać środki na rachunkach bieżących?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9741)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie podnoszenia kwalifikacji zawodowych osób bezrobotnych poprzez udział w projekcie „To twoja szansa!” realizowanym przez Fundację Rozwoju Lubelszczyzny w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zgłosiły się osoby bezrobotne, które postanowiły podnieść swoje kwalifikacje zawodowe. W tym celu wzięły udział w projekcie „To twoja szansa!” realizowanym przez Fundację Rozwoju Lubelszczyzny w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, Priorytet VII: Promocja integracji społecznej, działanie 7.2: Przeciwdziałanie wykluczeniu i wzmocnienie sektora ekonomii społecznej, poddziałanie 7.2.1: Aktywizacja zawodowa i społeczna osób zagrożonych wykluczeniem społecznym.

W ramach ww. projektu osoby te otrzymały stypendium szkoleniowe i z tego tytułu podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu i społecznemu. W wyniku tego Powiatowy Urząd Pracy w Białej Podlaskiej orzekł o utracie przez ww. osoby statusu osoby bezrobotnej. Podczas rekrutacji na ten kurs osoby te nie zostały poinformowane, że pobranie stypendium będzie wiązało się z utratą statusu bezrobotnego. Udział w szkoleniu miał pomóc osobom bezrobotnym znaleźć pracę w wyniku podniesienia kwalifikacji. Sam w sobie nie jest pracą i potraktowanie w ten sposób osób bezrobotnych jest w mojej ocenie ich wykorzystaniem i powoduje zniechęcenie do dalszego podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

1. Dlaczego urzędy pracy nie informują bezrobotnych o utracie przez nich statusu bezrobotnego w przypadku wzięcia udziału w kursach doszkalających oraz pobrania stypendium?

2. Czy taka praktyka nie jest tylko sztucznym obniżaniem wskaźników bezrobocia?

3. Czy możliwe jest przywrócenie statusu bezrobotnego osobom, które wzięły udział w takim kursie?

Z poważaniem

Poseł Adam Abramowicz

Biała Podlaska, dnia 6 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9742)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 94 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Dąbrowa Górnicza – granica miasta Kraków

Szanowny Panie Ministrze! Pod koniec marca br. rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lica 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek granica m. Dąbrowa Górnicza – granica m. Kraków.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9743)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 92 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Poznań – Września

Szanowny Panie Ministrze! Pod koniec marca br. rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lica 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek granica m. Poznań – Września.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9744)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 92 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku skrzyżowanie z drogą wojewódzką nr 305 – granica miasta Poznań

Szanowny Panie Ministrze! Pod koniec marca br. rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lica 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek skrzyżowanie z drogą wojewódzką nr 305 – granica m. Poznań.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9745)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 81 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Katowice – Skoczów

Szanowny Panie Ministrze! Pod koniec marca br. rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lica 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek granica miasta Katowice – Skoczów.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9746)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 77 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Radymno – Przemyśl

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania.

Pod koniec marca bieżącego roku rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lipca 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek Radymno – Przemyśl.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9747)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 18 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Olszyna granica państwa – Golnice

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. Pod koniec marca bieżącego roku rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lipca 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek Olszyna granica państwa – Golnice.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9748)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 10 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Szczecin – węzeł Stargard Szczeciński Zachód

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. Pod koniec marca bieżącego roku rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lipca 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek granica miasta Szczecin – węzeł Stargard Szczeciński Zachód.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9749)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Kraków – Myślenice

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. Pod koniec marca bieżącego roku rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lipca 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi

odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek granica miasta Kraków – Myślenice.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9750)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Warszawa – Grójec

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. Pod koniec marca bieżącego roku rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lipca 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek granica miasta Warszawa – Grójec.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9751)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku miasta Czostów – granica miasta Warszawa

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. Pod koniec marca bieżącego roku rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lipca 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek Czostów – granica miasta Warszawa.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9752)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Płońsk – węzeł Kroczewo

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. Pod koniec marca bieżącego roku rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lipca 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek Płońsk – węzeł Kroczewo.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoź-

ników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9753)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 6 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Gościno – granica miasta Gdynia

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. Pod koniec marca bieżącego roku rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lipca 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek Gościno – granica m. Gdynia.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9754)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 4 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Rzeszów – Tywonia

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. Pod koniec marca bieżącego roku rząd RP przyjął rozporządzenie, na mocy którego od 1 lipca 2011 r. kierowcy samochodów o masie powyżej 3,5 t zobowiązani są do wnoszenia opłaty za przejazd niektórymi odcinkami dróg krajowych. Jednym z nich jest odcinek Rzeszów – Tywonia.

Wprowadzenie niniejszego rozporządzenia w życie doprowadzi do nałożenia kolejnej opłaty na przewoźników (autobusy, minibusy) korzystających z tego odcinka, co zapewne przełoży się na drastyczny wzrost cen biletów dla pasażerów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zwolnienia z przedmiotowych opłat na tym odcinku pojazdów wykonujących regularny transport na liniach do 100 km?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9755)

do ministra infrastruktury

w sprawie wpływu budowy stacji paliw PKN Orlen w Słupsku na budynek znajdujący się na sąsiedniej działce

Szanowny Panie Ministrze! W sierpniu 2006 r. koncern PKN Orlen rozpoczął w Słupsku przy ul. Garncarskiej budowę stacji paliw na działce, która graniczy z przedwojennym budynkiem mieszkalnym (składającym się z dwóch mieszkań, stanowiącym nieruchomość na działce o powierzchni 248 m², wpisanej do rejestru gruntów pod nr 286/1), którego właścicielem jest w części 50/100 gmina Słupsk i prywatni właściciele – państwo O.

Zgodę na budowę stacji paliw PKN Orlen otrzymał od prezydenta miasta Słupsk. W dokumentacji składającej się na ostateczną decyzję prezydenta o pozwoleniu na budowę stacji paliw zabrakło eksper-

tyzy – raportu wpływu budowy tej stacji na graniczącą z nią budynek. Pomimo to zgodę wydano i przystąpiono do realizacji inwestycji.

Podczas realizacji budowy: wywieziono dużą ilość ziemi, następnie z wykopu przez kilka tygodni wypompowywano nadmiar wydobywającej się wody z terenu (przez co znacznie naruszono strukturę gruntowo-wodną terenu). W trakcie realizacji inwestycji w bezpośredniej bliskości ściany zachodniej budynku (graniczącej z terem budowy) wykonano sieć sanitarną ze studniami rewizyjnymi o rzędnych posadowienia znacznie poniżej posadowienia fundamentów (co w efekcie spowodowało osadzenie się fundamentów budynku), kolejne prace budowlane (powodujące destrukcyjne skutki dla budynku) to utwardzenie podłoża pod płytę stacji benzynowej.

Na skutek ww. prac inwestycyjnych budynek mieszkalny znajdujący się na przyległej działce uległ destrukcji, została naruszona jego konstrukcja, wystąpiło nachylenie belek stropowych, ściana zachodnia budynku odchyliła się w pionie o 9 cm, przez co na ścianach wewnętrznych i zewnętrznych budynku pojawiły się rysy, następnie głębokie pęknięcia, nastąpiło zaklinowanie skrzydeł okiennych i ościeży drzwi wewnętrznych (w mieszkaniu na piętrze). Według orzeczenia technicznego wykonanego przez biegłego budowa miała destrukcyjny wpływ na budynek. Nadzór budowlany w Słupsku zakazał użytkowania budynku z uwagi na zagrożenie dla bezpieczeństwa i życia mieszkańców.

Ustosunkowując się do decyzji PINB w Słupsku, lokatorów zajmujących lokal komunalny przekwadowany do innego lokalu komunalnego, natomiast współwłaściciele prywatni państwo M. i D. O. z dziećmi zostali zobowiązani do opuszczenia budynku bez zapewnienia im jakiegokolwiek lokum zastępczego. Z informacji, jakie uzyskali od pracowników UM w Słupsku, dowiedzieli się, że właścicielom nie należy się pomoc w postaci mieszkania, muszą sami sobie zapewnić lokal mieszkalny.

Od momentu pojawienia się pierwszych pęknięć na ścianach budynku aż do uszkodzeń zagrażających katastrofie budowlanej przedstawiciele Orlenu, PGM-u (zarząd budynku), gminy Słupsk uczestniczyli w wielu oględzinach pogarszającego się stanu technicznego budynku. Pomimo to PKN Orlen nie poczuwa się do jakiegokolwiek odpowiedzialności, tłumacząc, iż wszystkie prace budowlane zostały wykonane zgodnie z zatwierdzonymi przez prezydenta Słupska „decyzjami na budowę, zgodnie ze sztuką budowlaną i przepisami prawa”. Winą za obecny stan budynku obarczają właściciele, wskazują także, że powodem złego stanu budynku jest to, iż jest stary, wybudowany niezgodnie z obowiązującymi przepisami.

Państwo O. stracili dach nad głową, dorobek całego życia. Od blisko czterech lat, mimo iż posiadają własne mieszkanie (w budynku i na działce, których są współwłaścicielami), zmuszeni są wynajmować prywatne mieszkanie i w związku z tym ponosić wysokie koszty najmu. Sytuacja jest o tyle trudna, że

państwa O. nie stać na zakupu nowego mieszkania, a także na wszczęcie postępowania sądowego. W Urzędzie Miasta dowiedzieli się również, że naprawa budynku przekroczy jego wartość, w związku z tym nie będą podjęte żadne prace remontowe. Poza tym w planach zagospodarowania przestrzennego zmieniono funkcję terenu z mieszkalnej na usługową związaną z ruchem pojazdów. W planach pojawiał się również zapis, że „budynek koliduje z planem zagospodarowania miasta”. Dlatego według UM najlepszym rozwiązaniem byłaby rozbiórka uszkodzonego budynku. W związku z tym państwo O. zwrócili się do UM z prośbą – propozycją oddania swojego udziału we wspólnej nieruchomości (tj. udziału 50/100 w działce zabudowanej budynkiem mieszkalnym o pow. 248 m) w zamian za mieszkanie komunalne. Niestety, w odpowiedzi zastępcy prezydenta usłyszeli, że nie jest to w interesie miasta.

Kolejnym krokiem rozwiązania problemu były rozmowy z PKN Orlen w sprawie wykupu przez koncern działki wraz z uszkodzonym budynkiem. Pomimo iż wstępnie koncern wydawał się być zainteresowany zakupem nieruchomości, do transakcji nie doszło, gdyż PKN Orlen nie był w stanie za nieruchomość zapłacić takiej sumy pieniężnej, za którą rodzina O. byłaby w stanie kupić mieszkanie.

Wydaje się, iż sytuacja państwa O. jest beznadziejna, a droga do rozwiązania ich problemu w chwili obecnej niemal niemożliwa.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Urząd Miejski w Słupsku miał prawo wydać zgodę na budowę, mimo iż w dokumentacji planów budowy brakowało ekspertyzy wpływu budowy stacji paliw na budynek? Wydaje się, iż po takiej ekspertyzie do budowy stacji paliw mogłoby nie dojść, a destrukcji budynku i jej skutków dla mieszkańców można by uniknąć?

2. Czy PKN Orlen może powoływać się na obecne przepisy budowlane, tłumacząc, że budynek nie został wybudowany zgodnie z obowiązującym przepisami budowlanymi, mimo iż budynek, w którym znajduje się mieszkanie państwa O., został wybudowany ponad 80 lat temu?

3. Wiadomo jest, że budynek jest przedwojenny, wybudowany według starej technologii, o słabych, być może mało stabilnych fundamentach. Czy Urząd Miasta – specjaliści Prawa budowlanego, wydający decyzje na budowę, a także przedstawiciele PKN Orlen odpowiedzialni za inwestycję nie powinni byli przewidzieć skutków budowy?

4. Czy można budować stacje benzynowe w tak bliskim sąsiedztwie budynków mieszkalnych?

5. Czy można zmieniać strukturę gruntowo-wodną terenu, na której znajduje się przedwojenny budynek?

6. Czy bezpieczne dla budynku było wykonywanie przez Orlen, w bliskiej od niego odległości, sieci sanitarnej ze studniami rewizyjnymi i umieszczenie ich poniżej poziomu posadowienia fundamentów budynku?

7. Czy przedstawiciele PKN Orlen prowadzący inwestycję powinni dokonać takich zabezpieczeń, by uniknąć destrukcji budynku, pomimo iż w planach budowy o takich zabezpieczeniach nie wspomniano?

8. PKN Orlen, nie przyznając się do błędu, odwołuje się do złego stanu technicznego budynku jeszcze przed budową stacji paliw. Czy jeśli Orlen miał wiedzę przed budową stacji o złym stanie technicznym budynku, której nie mieli jego właściciele, miał prawo podjąć w jego bliskim sąsiedztwie jakąkolwiek budowę czy inwestycję? Czy nie byłoby to świadome narażenie mieszkańców na niebezpieczeństwo utraty mieszkania czy nawet zagrożenia ich bezpieczeństwa?

9. Czy według Pana uszkodzenia budynku podczas budowy stacji paliw Orlen można było uniknąć?

10. Czy w raporcie o oddziaływaniach budowy na środowisko nie powinien się znaleźć punkt dotyczący wpływu inwestycji na budynek i mieszkające w nim osoby?

11. Państwo O. zwrócili się do UM w Słupsku z propozycją oddania swojego udziału we wspólnej nieruchomości (tj. udziału 50/100 w działce zabudowanej budynkiem mieszkalnym o pow. 248 m) w zamian za mieszkanie komunalne. W odpowiedzi zastępcy prezydenta usłyszeli, że nie jest to w interesie miasta. Czy stanowisko UM było właściwe, biorąc pod uwagę, że w planie zagospodarowania przestrzennego dokonano zmiany funkcji mieszkalnej na użytkową, związaną z ruchem pojazdów, dokonano zapisu, iż budynek koliduje z planem zagospodarowania, co oznacza, że w przyszłości i tak byłby rozebrany, a rodzina wywłaszczona? Czy wydający decyzję na budowę prezydent miasta Słupsk powinien czuć się odpowiedzialny za obecny stan rzeczy i zobligowany do pomocy rodzinie?

12. Czy Pan Minister widzi możliwość rozwiązania tej trudnej sytuacji i zamierza podjąć interwencję w tej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9756)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie problemów z dostawą energii elektrycznej w gm. Orla

Szanowny Panie Premierze! Budowę fabryki mebli przez szwedzki koncern IKEA w gminie Orla w województwie podlaskim uważano za największe przedsięwzięcie w Polsce w 2010 r. Dzięki przedmio-

towej inwestycji w samej fabryce pracę znalazłoby dwa tysiące osób, a następne kilka tysięcy – u kooperatorów. Jest to ogromna szansa dla poprawy sytuacji osób bez pracy w Podlaskiem, gdzie wskaźnik bezrobocia pozostaje nadal na jednym z najwyższych poziomów w kraju.

Niestety w ostatnich dniach pojawił się problem z dostarczeniem prądu do przedmiotowej fabryki. Jest to spowodowane postawą kilku właścicieli okolicznych gruntów, którzy nie zgadzają się na poprowadzenie przez ich tereny sieci energetycznej. Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Czy zaistniała sytuacja nie zagrazi planom uruchomienia produkcji we wrześniu br.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 9 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9757)

do ministra środowiska

w sprawie pogłębiania dna Wisły na obszarze zbiornika włocławskiego

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do odpowiedzi Pana Ministra z dnia 31 marca 2011 r. (znak: BGW-070-35/14600/11/MS) na moją interpelację dotyczącą rezygnacji przez regionalny zarząd gospodarki wodnej z pogłębiania dna Wisły na obszarze zbiornika włocławskiego, uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie: Kiedy dojdzie do realizacji projektu „Ekologiczne bezpieczeństwo stopnia wodnego Włocławek: modernizacja stopnia wodnego we Włocławku i poprawa bezpieczeństwa powodziowego zbiornika włocławskiego” w ramach pakietu 1. i 2.?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Jasiński

Płock, dnia 4 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9758)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie postępowań prowadzonych
przez zlikwidowane wydziały pracy w sądach
rejonowych**

Po decyzji ministerstwa, na mocy której zlikwidowano kilka wydziałów sądów pracy w woj. pomorskim działających przy sądach rejonowych powstało wiele wątpliwości, które podważają słuszność dokonanych zmian. Przede wszystkim nie wprowadzono okresu przejściowego, który pozwoliłby na dokończenie spraw prowadzonych przez wydziały przeznaczone do likwidacji. Wydział Pracy przy SR w Starogardzie Gdańskim w wielu przypadkach odraczał terminy rozpraw, tak by przypadły one już po wprowadzeniu przez ministerstwo zmian. Nowa właściwość miejscowa, która została ustalona dla spraw z zakresu prawa pracy, okazała się znacznie kłopotliwa dla uczestników postępowań. Dla Starogardu Gdańskiego właściwy do ich rozstrzygnięcia został Wydział Pracy przy SR w Malborku. Odległość, jaka dzieli te dwie miejscowości, jest co prawda mniejsza niż odległość między Starogardem a Gdańskiem, jednak częstotliwość i rodzaj połączeń komunikacyjnych sprawił, iż zmiana okazała się bardzo kłopotliwa.

Pytania:

1. Dlaczego nie został wprowadzony okres przejściowy pozwalający dokończyć rozstrzygnięcie spraw przez wydziały sądów pracy, które zostały zlikwidowane?

2. Czy podczas ustalania nowej właściwości dla spraw z zakresu prawa pracy zdecydowała wyłącznie odległość, czy też wzięto również pod uwagę inne okoliczności?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9759)

do ministra finansów

w sprawie tzw. szybkich pożyczek

Klienci banków, którzy otrzymują negatywną decyzję kredytową, coraz częściej zwracają się do przedsiębiorstw zajmujących się udzielaniem szybkich pożyczek. Mimo iż warunki ich udzielania są dużo mniej korzystne, to i tak z powodu braku innej moż-

liwości wiele osób decyduje się na tę opcję z powodu braku innych ofert. Sytuacja ta zaistniała na skutek regulacji Komisji Nadzoru Finansowego, które obowiązują od połowy ubiegłego roku. Pokrzyżowały one plany zarówno klientom, jak i bankom, które musiały zmienić prognozy swoich przychodów. Ponadto wzrosły koszty sprawdzania ubiegających się o kredyt. Stąd też wiele osób decyduje się zawrzeć umowę o pożyczkę, ponieważ przedsiębiorstwa specjalizujące się w ich udzielaniu nie podlegają regulacjom KNF.

Pytanie: Czy resort finansów rozważa możliwość przynajmniej częściowego przewrócenia regulacji, które ułatwią udzielanie kredytów klientom indywidualnym?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9760)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie pomiarów powierzchni zasiewów
przez ARiMR do wniosków o dopłaty
w pow. tarnowskim**

Szanowny Panie Ministrze! Na jednym z moich ostatnich spotkań z rolnikami w powiecie tarnowskim zgłoszono mi wątpliwości co do zasadności pomiarów powierzchni zasiewów przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do wniosków o dopłaty. Z informacji uzyskanych od rolników wynika, że obsiewają swoje pola zgodnie z ewidencją gruntów, tymczasem kontrolerzy z ARiMR po przeprowadzeniu pomiarów przedstawiają mniejszą powierzchnię zasiewów. Problem ten okazał się dla rolników szczególnie uciążliwym po ubiegłorocznej powodzi. Niektóre pola zostały doszczętnie zalane, dlatego części zasiewów nie uznano, a tym samym rolnicy otrzymali niższe dopłaty. Zatem rolnicy mają uzasadnione wątpliwości, gdyż powierzchnia ewidencyjna gruntów, za które płacą podatki, jest inna od powierzchni zasiewów w pomiarach kontrolerów z Agencji do wniosków o dopłaty.

Kolejna sprawa zgłoszona przez rolników to że ARiMR nie powiadamia o kontroli, a do pomiarów wysyła studentów. Dlatego rolnicy pytają, czy te osoby mają odpowiednie uprawnienia do przeprowadzenia takich pomiarów.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Według jakich zasad przeprowadzane są pomiary powierzchni zasiewów do wniosków o dopłaty?

2. Dlaczego powierzchnia zasiewów w pomiarach kontrolerów jest inna od faktycznie obsianej powierzchni zgodnie z ewidencją gruntów, za które rolnicy płacą podatki?

3. Kto wykonuje pomiary powierzchni zasiewów dla ARiMR do wniosków o dopłaty?

4. Jakie uprawnienia mają kontrolerzy pomiarów zasiewów dla ARiMR do wniosków o dopłaty?

5. Czy kontrolerzy powinni powiadomić rolnika o kontroli?

Z poważaniem

Posłowie Michał Wojtkiewicz
i Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9761)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działań, jakie zamierza podjąć
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
i Administracji przeciw organizacjom
i stowarzyszeniom o charakterze
kibicowskim w związku z zapowiedziami
premiera Donalda Tuska o likwidacji
problemu tzw. pseudokibiców, a także
jak się ma zapowiadane wzmoczenie walki
ze stadionowym bandytyzmem
do ewidentnego w skali ostatnich trzech lat
wzrostu bezpieczeństwa na stadionach**

Szanowny Panie Ministrze! Jak Panu zapewne wiadomo, w ostatnim czasie kibice klubów Legia Warszawa i Lech Poznań protestowali przeciw polityce prowadzonej przez spółkę Ekstraklasa SA i PZPN, a polegającej na karaniu finansowym klubów za obecność na trybunach transparentów o treści pozasportowej. W większości wypadków transparenty mają treść patriotyczną lub antyrządową: Niespełnione rządu obietnice – temat zastępczy kibice, 17 września – IV rozbiór Polski itp. Za tego typu transparenty ukaranych zostało 9 (dziewięć) klubów w kraju. Na dużych i nowych stadionach (Poznań, Warszawa) gromadzi się 30 tys. kibiców, czasami 100–200 spośród nich stanowi zagrożenie, wszczynają bójki, dewastuje obiekt. Stąd moje pytania.

1. Dlaczego Policja mimo posiadanych środków przymusu oraz konkretnie sformułowanych i istniejących już przepisów prawa nie potrafi sobie poradzić z garstką stadionowych bandytów?

2. Czy Policja zamierza represjonować również organizacje i stowarzyszenia kibicowskie za tzw. oprawy meczów i wywieszane transparenty?

Według danych statystycznych Policji w 2008 r. skierowano 1559 wniosków o ukaranie uczestników imprez masowych (nie tylko meczy), w 2009 r. – 1177, w 2010 – zaledwie 505. Zarzut popełnienia przestępstwa podczas imprez masowych analogicznie w tych samych latach to: 757, 686, 328. Liczba zatrzymanych: 2166, 1971, 961. Jest to wyraźny spadek wykroczeń i przestępstw popełnianych podczas imprez masowych, a więc także meczy. Stąd pytanie trzecie:

3. Skąd wzięła się nagła ofensywa Policji i zapowiadanie użycia nadzwyczajnych środków? Czym to jest uzasadnione?

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9762)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie uprawnień emerytalnych
funkcjonariuszy Służby Celnej i przebiegu
prac nad projektem ustawy emerytalnej**

Szanowny Panie Premierze! Funkcjonariusze Służby Celnej i Związek Zawodowy Celnicy PL są poważnie zaniepokojeni pogarszającą się sytuacją tej służby, szczególnie w zakresie uprawnień emerytalnych, a także lekceważącym stosunkiem do zgłaszanych przez to środowisko zawodowe uzasadnionych postulatów pracowniczych.

Wypada przypomnieć, że zadania nałożone na Służbę Celną, związane m.in. z rozpoznawaniem, wykrywaniem i zwalczaniem przestępczości celnej nie odbiegają swym charakterem, uciążliwością i zagrożeniami dla życia i zdrowia funkcjonariuszy od zadań innych służb mundurowych, w tym Policji i Straży Granicznej. Uwzględniając powyższe, a także ogromną rolę Służby Celnej w ochronie interesów fiskalnych państwa, trudno jest uzasadnić, dlaczego właśnie jej funkcjonariusze mają być – zgodnie z opublikowanymi założeniami ustawy – dyskryminowani w stosunku do wykonujących takie same zadania innych funkcjonariuszy służb mundurowych. W odbiorze tych funkcjonariuszy taką dyskryminacją jest zapowiedź obniżenia zasiłku chorobowego do 80% i przyznania emerytury po 20 latach pracy, jednak nie wcześniej niż po ukończeniu 50. roku życia.

Istotnym czynnikiem wpływającym na zaniepokojenie tej grupy zawodowej jest milcząca odmowa dopuszczenia przedstawicieli tego środowiska do udziału w pracach nad projektem dotyczącej ich żywotnych interesów ustawy.

Wobec powyższego proszę Pana Prezesa Rady Ministrów o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy istotnie w projekcie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym przewiduje się zapisy dyskryminujące funkcjonariuszy Służby Celnej w stosunku do wykonujących tożsame zadania funkcjonariuszy innych służb mundurowych, a jeżeli tak, to z jakich przyczyn?

2. Czy i kiedy przedstawiciele Służby Celnej zostaną dopuszczeni do udziału w pracach nad projektem dotyczącej ich żywotnych interesów ustawy?

3. Dlaczego sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pan Michał Boni pozostawił bez odpowiedzi wystąpienia Związku Zawodowego Celnicy PL z dnia 1 lutego i 25 marca 2011 r. o włączenie funkcjonariuszy Służby Celnej do prac zespołów opracowujących zmiany w zaopatrzeniowym systemie emerytalnym?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9763)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie egzekucji na zaspokojenie bieżących świadczeń alimentacyjnych z odprawy z tytułu zwolnienia ze służby

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie informuje, że za pośrednictwem pisma zwrócił się do mnie pan Henryk Piotrowski zamieszkały w Chełmie z prośbą o interwencję w sprawie potrącenia z odprawy z tytułu zwolnienia ze służby należności na zaspokojenie bieżących świadczeń alimentacyjnych.

Jak wynika z przekazanych informacji, zainteresowany był funkcjonariuszem Nadbużańskiego Oddziału SG w Chełmie. Z wniosku wierzyciela miał potrącać z urzędu bieżące świadczenie alimentacyjne – zaległych nie posiadał. Z chwilą zwolnienia ze służby potrącono z odprawy, jego zdaniem niesłusznie, świadczenia na bieżące opłaty alimentacyjne.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania: Czy słusznie w świetle obowiązującego prawa potrącono panu Henrykowi Piotrowskiemu bieżące świadczenie alimentacyjne z odprawy z tytułu zwolnienia ze służby?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 9 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9764)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie interwencji funkcjonariuszy Policji opisanej w tygodniku „Uważam Rze” z dnia 26 kwietnia 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do artykułu „Jak rąbać konkretnie” zamieszczonego w tygodniku „Uważam Rze” z dnia 26 kwietnia 2011 r. autorstwa Wiktora Świetlika, którego fragment przytaczamy in extenso: grupa biznesmenów wracających z zagranicy pozwoliła sobie dworować z lecącego tym samym samolotem marszałka Schetyny. Gdy wysiedli na lotnisku, role się odwróciły i całe biznesowe towarzystwo zapakowano w radiowozy i zawieziono na komendę w celu wyjaśnienia. I niech ktoś powie jeszcze, że u nas państwo nie działa sprawnie – niniejszym składamy zapytanie poselskie:

1. Czy opisane w artykule zdarzenie rzeczywiście miało miejsce?

2. W wypadku odpowiedzi twierdzącej wnosimy o odpowiedź na wskazane poniżej pytania:

a) kto powiadomił Policję o zachowaniu pasażerów,

b) czy zgłoszenie zostało dokonane na telefon alarmowy 997 lub 112,

c) kto wydał polecenie interwencji funkcjonariuszy Policji,

d) na czym miało polegać naganne i niewłaściwe zachowanie pasażerów,

e) ilu funkcjonariuszy uczestniczyło w zatrzymaniu,

f) ile osób zostało zatrzymanych oraz na jakiej podstawie prawnej,

g) czy zatrzymani złożyli zażalenia na zatrzymanie, jaki był ich rezultat,

h) czy członkowie załogi samolotu potwierdzili okoliczności zdarzenia,

i) czy obecnie toczy się postępowanie wykroczeniowe lub karne związane z zaistniałą sytuacją, czy zatrzymanym pasażerom zostały postawione zarzuty względnie czy został skierowany wobec nich wniosek o ukaranie?

3. W wypadku odpowiedzi negatywnej prosimy o odpowiedź, czy zostały podjęte działania zmierzające do dokonania sprostowania tejże publikacji w trybie ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe.

Mając zatem powyższe na uwadze, zwracamy się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionych kwestii i stosowną odpowiedź w trybie regulowanym ustawą o wykonywaniu mandatu posła i senatora.

Z poważaniem

Posłowie Edward Czesak
i Józef Rojek

Tarnów, dnia 11 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9765)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie możliwości udzielenia pomocy
sadownikom z woj. kujawsko-pomorskiego
w związku z utratą przyszłych zbiorów
owoców z powodu mrozów**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłaszają się sadownicy z woj. kujawsko-pomorskiego z prośbą o pomoc w związku z utratami przyszłych zbiorów owoców, które zniszczyła niespodziewana fala mrozów. Niskie temperatury powietrza doprowadziły do wymarznienia kwiatów, maleńkich pierwszych owoców. Dla nich sad był jedynym źródłem utrzymania rodziny i miejscem pracy sezonowej dla ludzi. Sadownicy przedstawili informacje, że z początkiem roku zaciągnęli kredyty, by mieć pieniądze na opryski, odżywki, zakup owadów (trzmie-li), przeprowadzenie niezbędnych zabiegów.

Sadownicy widzą doraźną pomoc w dopłatach do hektara, by mieć środki finansowe na ratowanie przemarzniętych drzew, zwolnieniach ze składek KRUS, umorzeniach podatków rolnych, pomocy w uzyskaniu kredytów preferencyjnych, wypracowaniu systemu ulg.

Zainteresowane osoby uważają, iż potrzebne są też rozwiązania systemowe, np. wypracowanie prostego i czytelnego programu ubezpieczeń sadów. Jak przekonują, obecna oferta zakładów ubezpieczeniowych jest dla nich niekorzystna. Firmy ubezpieczeniowe nie mają w swojej ofercie produktów ubezpieczeniowych, które obejmują początek cyklu produkcyjnego owoców (kwiat i zawiązka owocu), a składki na ubezpieczenie istniejących produktów (nie w pełni odpowiadające potrzebom) są bardzo wysokie.

Chcieliby także ochrony producentów owoców takiej, jaką mają sadownicy w innych krajach Unii Europejskiej, oraz rozszerzenia dostępu do nowoczesnych środków ochrony roślin. Chodzi także o możliwość korzystania z preparatów, które u nas są zakazane, a dopuszczone do stosowania w krajach Unii Europejskiej.

Przekazując powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy ministerstwo dysponuje informacjami o rozmiarze strat sadowników z regionu kujawsko-pomorskiego z powodu ostatnich przymrozków?

2. Czy sadownicy mogą liczyć na pomoc ministerstwa w związku z utratami zbiorów owoców? Jeżeli tak, to jakie działania zostaną podjęte w tym zakresie?

3. Czy planuje się wypracowanie systemu ubezpieczeń korzystnych dla właścicieli sadów?

4. Jakie stanowisko zajmuje resort rolnictwa w przedmiocie ochrony rozszerzenia dostępu do nowoczesnych środków ochrony roślin oraz możliwości

korzystania z preparatów, które u nas są zakazane, a dopuszczone do stosowania w krajach Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9766)

do ministra środowiska

**w sprawie postępowań koncesyjnych
na poszukiwanie i eksploatację złóż rud miedzi**

Szanowny Panie Ministrze! Proszę uprzejmie o przedstawienie informacji na temat postępowań koncesyjnych na poszukiwanie i eksploatację złóż rud miedzi w rejonach tzw. starego zagłębia miedziowego (obszar Bolesławca, rejon Iłowej, niecka grodziecka, Nowiny-Osiecznica, Wartowice i przyległe) oraz w nowym zagłębiu (okolice Lubina, Polkowic i Głogowa).

Proszę także o szczegółową informację dotyczącą okoliczności przyznania w dniu 7 kwietnia br. koncesji na poszukiwanie złóż rud metali w rejonie Nowiny-Osiecznica spółce SKKGM, przy jednoczesnej odmowie przyznania tej koncesji KGHM SA.

1. Kiedy KGHM wystąpił o tę koncesję?

2. Czy KGHM wystąpił i kiedy o koncesję na inne złoża tak w nowym, jak i starym zagłębiu miedziowym?

3. Czy w staraniu się o te koncesje pojawili się konkurenci i jakie są to firmy?

4. Kiedy można się spodziewać rozstrzygnięć w postępowaniu koncesyjnym na te złoża?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Zbrzyzny

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9767)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie sprzedaży 53% akcji
Grupy Lotos SA**

Szanowny Panie Premierze! W związku z założeniami i wdrażaniem rządowej strategii energetycznej do 2030 r. zwracamy się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na poniższe pytanie:

Jak Pan Premier wyobraża sobie wypełnienie założeń rządowej strategii energetycznej do roku 2030 w zakresie bezpieczeństwa energetycznego, sprzedając 53% akcji Lotosu, w przypadku gdy nabywcą będzie firma z Rosji, czyli państwa, które nie jest członkiem UE, NATO i WTO?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9768)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie podpisania przez Polskę kontraktu gazowego z Katar

Szanowny Panie Premierze! Z doniesień prasowych można się dowiedzieć, że w drugiej połowie 2014 r. do gazoportu w Świnoujściu przyplynie pierwszy statek ze skroplonym gazem z Kataru.

Umowa podpisana w 2008 r. w Katarze w obecności ministra skarbu Aleksandra Grada i katarskiego ministra ds. energii i przemysłu Abdullaha ben Hamad Al-Attiyaha mówi, że przez 20 lat Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo będzie kupować od firmy Qatargas 1,5 mld m³ gazu rocznie, co ma zaspokoić 1/10 naszych potrzeb. W związku z powyższym zwracamy się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego utajniono kontrakt gazowy z Katar, skoro można o nim uzyskać informacje na katarskich stronach WWW?

2. Jakie są jego elementy?

3. Czy to prawda, że cena gazu jest znacznie wyższa w stosunku do ceny gazu z kontraktu Katar – Japonia, który był zawarty miesiąc wcześniej?

4. Jakie są przyczyny tego, że kontraktu nie podpisał minister gospodarki (który podpisał kontrakt gazowy z Rosją), a podpisał minister skarbu?

5. Czy minister skarbu jest właściwym ministrem ds. negocjacji w sprawie kontraktów gazowych?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9769)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie dostaw ropy naftowej

Szanowny Panie Premierze! Polskie rafinerie od wielu lat zasilane są rosyjską ropą. Alternatywnym rozwiązaniem dla Polski w razie potencjalnego kryzysu jest dostarczanie ropy drogą morską. Mówimy tu zarówno o naftoporcie, jak i o rurociągu północnym.

W związku z powyższym prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak rząd widzi rozwiązanie problemu alternatywnego dostarczania ropy azerskiej w kontekście zmian stanowisk Azerbejdżanu i Ukrainy? Oba państwa są teraz bardzo zainteresowane rurociągiem Odessa – Brody – Płock – Gdańsk –naftoport. Obecność prezydenta Ukrainy Janukowycza była wyraźnym sygnałem zainteresowania dostawami ropy w przypadkach awaryjnych z Gdańska na Ukrainę.

2. Czy zdaniem Pana Premiera brak poważnego zainteresowania rządu nie stwarza wrażenia, że są naciski innych państw, które nie są zainteresowane dywersyfikacją dostaw ropy?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9770)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zabezpieczenia prawnego strategii rozwoju Grupy Lotos SA

Spółka Lotos ma strategiczne znaczenie dla rozwoju polskiej gospodarki i bezpieczeństwa energetycznego Polski. Nowa strategia Lotosu ukierunkowuje go na realizację projektów związanych z wydobyciem i poszukiwaniem ropy oraz określa nakłady, które poniesiemy, jeżeli projekty w segmencie wydobywczym będą realizowane. Zaktualizowana strategia jest ambitna, ale i realistyczna.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Premiera z prośbą o udzielną odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są elementy prawne zabezpieczające strategię rozwoju koncernu bałtyckiego LOTOS w kon-

tekście politycznego zamknięcia rury do Możejek jako aktu politycznego wrogiemu wobec Polski i jego koncernu Orlenu? Przecież Rosja nie jest członkiem WTO, zatem brak jest tam podstawowych elementów gospodarki rynkowej.

2. Czy Polska może kupić instalacje naftowe w Rosji?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9771)

do ministra infrastruktury

w sprawie obowiązku orywnowania budynku gospodarczego usytuowanego w odległości 1 m od ogrodzenia międzyposesyjnego

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze zgłoszonym w biurze poselskim wnioskiem zainteresowanej osoby o pomoc w rozwiązaniu spornego problemu międzysąsiedzkiego dotyczącego odprowadzenia wody deszczowej z dachu budynku gospodarczego na sąsiednią działkę pragnę zapytać:

Czy w przypadku umiejscowienia takiego budynku w odległości 1 m od granicy działki właściciel budynku ma obowiązek orywnowania części dachu od strony sąsiedniej działki i odprowadzenia wody w sposób nieuciążliwy dla sąsiada?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9772)

do ministra infrastruktury

w sprawie wybudowania na działce budowlanej wiaty z betonowych elementów rozbiernych

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wątpliwościami dotyczącymi interpretacji Prawa budowlanego, a dotyczącego budowy na działce budowlanej wiaty z betonowych elementów rozbiernych chciałbym zapytać:

1. Czy wiata z elementów betonowych postawiona bezpośrednio na gruncie, bez fundamentów, jest budynkiem i czy podlega wymogom formalnym rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. odnośnie do warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie?

2. Jeśli takowa wiata podlega przepisom tego rozporządzenia, to w jakiej odległości od granicy działki może zostać postawiona? Wielkość działki budowanej 720 m².

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Poddębice, dnia 9 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9773)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wysokości środków finansowych zaplanowanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu

Zwracam się do Pani Minister w sprawie bardzo ważnej nie tylko dla mieszkańców miasta Ostródy, lecz dla całego regionu Warmii i Mazur. Mianowicie w woj. warmińsko-mazurskim stopa bezrobocia wynosi ponad 21%. To najwyższa stopa bezrobocia w Polsce.

Podczas dyżurów poselskich bardzo często zwracają się osoby, które chcą podjąć zatrudnienie i w tym celu składają wnioski do powiatowego urzędu pracy w sprawie otrzymania wsparcia finansowego na prowadzenie własnej działalności gospodarczej, jednak z powodu braku środków finansowych na ten cel otrzymują odpowiedź negatywną. Niestety osoby te ze względu na brak finansów potrzebnych na funkcjonowanie firmy muszą zrezygnować z planów prowadzenia działalności, pozostając nadal bez pracy i środków do życia.

Biorąc pod uwagę panującą sytuację, nie jestem w stanie zrozumieć działań rządu, który obniżył o 70% środki finansowe przeznaczone na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. Mnóstwo osób poszukujących zatrudnienia mogłoby skorzystać z pomocy państwa, a potrzeba takiej pomocy jest uzasadniona, w szczególności w województwie o największym bezrobociu w Polsce.

W nawiazaniu do powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy i jeżeli tak to w jakim okresie czasu przewidywane jest zwiększenie w woj. warmińsko-mazurskim środków finansowych przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu?

2. Jakie działania podejmuje Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w celu zmniejszenia stopy bezrobocia w województwie?

Poseł Zbigniew Babalski

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9774)

do ministra infrastruktury

w sprawie sprzedaży spółki Polskie Koleje Linowe SA

Szanowny Panie Ministrze! Polskie Koleje Linowe to firma wpisująca się od lat w pejzaż małopolskich i polskich gór. Podjęte w ostatnim czasie działania Pana Ministra zmierzają do sprzedaży spółki Polskie Koleje Linowe, która w powszechnym przekonaniu społeczeństwa stanowi wartość kulturową Polski. Ten zamiar budzi u wielu zdziwienie, gdyż zarówno rentowność, plany inwestycyjne i rozwojowe oparte o zdolność kredytową stwarzają podstawy do stwierdzenia, że spółka PKL tworzy perspektywę wzrostu jej wartości i wpisuje się w strategię rozwoju regionu.

Czy zatem należy porzucić przedwojenną ideę podmiotu, który jest własnością społeczeństwa i promuje walory Polski w skali międzynarodowej? Tym większe są obawy sygnalizowane przez lokalne samorządy, że w kręgu zainteresowanych pojawiają się prywatni inwestorzy branżowi, których aktywność nie musi docelowo oznaczać chęci kontynuowania strategii rozwojowej PKL po tej stronie Tatr.

Niepokój budzi też fakt, że do tej pory nie została określona ścieżka prywatyzacji, a przecież, jeśli już prywatyzacja, to w optymalnej formie przez giełdę, która jest formą najbardziej przejrzystą.

Panie Ministrze! Czy potrzeby budżetowe kraju trzeba realizować za wszelką cenę, nawet kosztem majątku kulturowego Polski związanego z historią rodzimej turystyki?

Z poważaniem

Poseł Edward Czesak

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9775)

do ministra infrastruktury

w sprawie przepisów regulujących lokalizację i funkcjonowanie ekranów reklamowych typu LED w ruchu miejskim

Panie Ministrze! Od kilku lat obserwujemy rozwój usług reklamowych świadczonych za pośrednictwem dużych ekranów typu LED. Są one źródłem mocnego, jaskrawego, szybko zmieniającego się światła, przyciągającego uwagę potencjalnych klientów. Niestety, obiekty takie zlokalizowane są przede wszystkim w miejscach o dużym natężeniu ruchu, np. blisko dużych, zatłoczonych skrzyżowań. Potężne źródło intensywnego światła jeśli nie oślepia, to na pewno rozprasza uwagę kierowców, a to stwarza poważne niebezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Ekspozycja reklam na telebimach jest zjawiskiem dość nowym w naszych miastach i dotychczas nie wypracowano żadnych przepisów regulujących sposób umieszczania i eksploatacji telebimów. Dowolna jest odległość, w jakiej te obiekty powinny być umieszczone od skrzyżowania, by nie stanowiły zagrożenia, nie ma też uregulowań co do sposobu emisji treści reklamowych pod kątem natężenia światła.

Dbając o bezpieczeństwo ruchu drogowego i jego uczestników, proszę o informację: Czy Ministerstwo Infrastruktury przygotowuje projekt przepisów regulujący sposób funkcjonowania telebimów, by nie stwarzały one zagrożenia dla użytkowników ruchu drogowego?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9776)

do ministra środowiska

w sprawie projektu nowelizacji ustawy o ochronie przyrody, który wprowadza zmiany niekorzystne dla mieszkańców Mazur

Szanowny Panie Ministrze! Społeczeństwo zamieszkujące obszar Krainy Wielkich Jezior Mazurskich wyraża swój głęboki niepokój odnośnie do projektu zmian ustawy o ochronie przyrody. Art. 2 tej ustawy miałby brzmieć: „Utworzenie parku narodowego, zmiana jego granic lub likwidacja może nastąpić po zaopiniowaniu projektu rozporządzenia, o któ-

rym mowa w ust. 1, przez właściwe miejscowo organy uchwałodawcze jednostek samorządu terytorialnego, Państwową Radę Ochrony Przyrody oraz zainteresowane organizacje pozarządowe. Niezłożenie opinii w terminie 30 dni uznaje się za brak uwag”.

Nie pozostawia to żadnych złudzeń – opinie samorządów nie będą niezbędne do podejmowania jakichkolwiek decyzji związanych z parkami narodowymi. Umniejsza to znaczenie społeczeństwa zamieszkującego dany region, gdyż oznacza to działanie wbrew ich woli oraz pozbawia ich możliwości współdecydowania w ważnych dla nich sprawach. Co za tym idzie, znacząco ogranicza konstytucyjnie przyznaną w ramach zasady decentralizacji władzy oraz zasady pomocniczości niezależność samorządów terytorialnych.

W regionie Krainy Wielkich Jezior Mazurskich planuje się utworzenie parku narodowego, kierując się przy tym potrzebą ochrony przyrody. Jednak należy przypomnieć, iż już od kilku lat istnieje Mazurski Park Krajobrazowy, liczne rezerваты, obszary Natura 2000 oraz Leśny Kompleks Promocyjny Lasy Mazurskie. Utworzenie parku narodowego nie jest zatem potrzebą niezbędną, zwłaszcza dla mieszkańców tego regionu.

Wiadomą rzeczą jest, że istnienie parku narodowego to liczne ograniczenia z korzystania z przyrody przez człowieka, w tym także przez turystę. Konsekwencje utworzenia na terenie Krainy Wielkich Jezior Mazurskich parku narodowego mogą być bardzo dotkliwe dla lokalnej społeczności. Może wzrosnąć bezrobocie, zwłaszcza wśród ludzi utrzymujących się z prac związanych z gospodarką leśną. Co więcej, nałożenie licznych ograniczeń może spowodować zmniejszenie inwestycji infrastruktury drogowej i komunalnej, blokując tym samym rozwój regionu. Argument mówiący o wzroście wpływów z turystyki też nie do końca przemawia, ponieważ liczne ograniczenia, poruszanie się wyłącznie po wyznaczonych szlakach przez określoną z góry liczbę turystów rocznie wręcz zniechęca do przyjazdu na Mazury, a nie przyciąga. Poza tym dochody z turystyki mają charakter sezonowy i nie można ich stawiać jako podstawowe źródło dochodów samorządów mazurskich.

W przypadku Mazur obawy są naprawdę poważne. Bezrobocie tu i tak jest na wysokim poziomie, a wizja jego pogłębienia zatrważa. Spowodować to może dalszą degradację regionu w stosunku do reszty kraju, a także utrwalenie poczucia niesprawiedliwości i niższości wśród lokalnej społeczności. Nie warto za wszelką cenę chronić przyrody, która w tym regionie jest dostatecznie zabezpieczona, kosztem ludności tu mieszkającej, żyjącej, pracującej czy uczącej się.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra zapytaniem:

1. Jaki jest cel pozbawienia samorządów terytorialnych możliwości współdecydowania w sprawach związanych z parkami narodowymi poprzez wprowadzenie zmian w ustawie o ochronie przyrody?

2. Czy istnieje realna konieczność utworzenia na terenie Krainy Wielkich Jezior Mazurskich parku narodowego?

Z poważaniem

Posel Wojciech Kossakowski

Ełk, dnia 5 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9777)

do ministra infrastruktury

w sprawie modernizacji i budowy dróg krajowych na terenie woj. pomorskiego

Szanowny Panie Ministrze! W ciągu ostatniego pół roku dotarło do mnie od władz lokalnych wiele prośb o interwencję w sprawie remontów dróg krajowych znajdujących się na terenie województwa pomorskiego. Strategiczne drogi w woj. pomorskim potrzebują przekazania natychmiastowych środków na ich remonty, gdyż swoim stanem stały się niebezpieczne i zagrażają życiu uczestników ruchu drogowego. Są to drogi, którymi jeździ wiele osób, gdyż zazwyczaj łączą ze sobą większe miasta w województwie.

Z pierwszą prośbą o pomoc zwróciły się władze powiatu kościerskiego oraz burmistrz i wójt gminy Kościerzyny. Wielokrotnie podejmowali oni apele i uchwały w sprawie przyspieszenia prac związanych z budową obwodnicy miasta Kościerzyna w ciągu drogi krajowej nr 20. Dla funkcjonowania miasta i uczestników ruchu drogowego inwestycja ta ma strategiczne znaczenie, które mogło by pomóc zniwelować wciąż narastające problemy miasta. Potrzeba budowy obwodnicy jest przedsięwzięciem pilnym i niezbędnym z uwagi na fakt skumulowania się trudności i problemów komunikacyjnych w ciągu drogi krajowej nr 20 (tranzyt kierunek Gdańsk – Chojnice – Gorzów Wlkp. – granica niemiecka). Ruch tranzytowy na terenie powiatu kościerskiego odbywa się przede wszystkim drogą krajową nr 20 i drogami wojewódzkimi 214 i 221, które przechodzą przez centrum miasta, co powoduje paraliż miasta, a przede wszystkim niekorzystnie wpływa na zdrowie mieszkańców i środowisko. Na chwilę obecną ustalono plan przebiegu obwodnicy i rozpoczęto prace projektowe. Przyspieszenie budowy umożliwiło wsparcie z ministerstwa.

Drugą prośbę wystosowały władze Lęborka, które zaniepokojone są przesunięciem na tzw. listę rezerwową „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” realizacji trasy ekspresowej S6 na odcinku Trójmiasto – Lębork – Słupsk. Droga S6 jest głównym elementem powiązania komunikacyjnego Pomorza Zachodniego i Środkowego z Trójmiastem. Realizacja inwestycji stanowi istotny czynnik zwiększają-

cy rozwój Lęborka, a zepchnięcie budowy trasy S6 na późniejszy termin przyczynia się do dalszej marginalizacji gospodarczej i społecznej regionu.

Kolejna prośba wpłynęła od władz Miastka. Sprawa dotyczy pilnego wznowienia prac remontowych i modernizacji drogi krajowej nr 20 na odcinku Piaszczyzna – Bytów i nr 21 na odcinku Dretyń – Miastko. Od wielu lat mieszkańcy i władze gminy zabiegają o modernizację tych dróg. Fatalna nawierzchnia zagraża uczestnikom ruchu drogowego, a brak zainteresowania sprawą ze strony organów odpowiedzialnych prowadzi do degradacji regionu pod względem dostępności komunikacyjnej. Droga krajowa nr 21 stanowi bowiem główne połączenie komunikacyjne dla ponad 20 tys. mieszkańców gminy oraz niewyalnizyjny węzeł gospodarczy dla Miastka i Trzebielina, a przede wszystkim jedyne połączenie dla mieszkańców z zakładami pracy, szkołami i szpitalem. W związku z tym fatalny stan nawierzchni drogi nr 21 zagraża życiu mieszkańców.

Droga krajowa nr 20 na odcinku Piaszczyzna – Bytów ze względu na zły stan nawierzchni oraz profil jezdnia utrudnia jazdę i stwarza zagrożenie. Pierwszy etap jej budowy zakończył się ponad 5 lat temu i co prawda ulepszył jazdę, jednak tylko na odcinku ok. 10 km. Droga nr 20 stanowi podstawowy węzeł komunikacyjny z urzędami administracji publicznej oraz z głównymi oddziałami powiatowych służb mundurowych dla mieszkańców regionu. Przekazanie środków finansowych na remont tych dróg, a przede wszystkim rozpoczęcie prac doprowadzi do poprawienia jakości życia mieszkańców regionu oraz korzystniej wpłynie na rozwój miast leżących w okolicach tych dróg.

Ostatnia prośba dotyczy unieważnienia kolejnego postępowania przetargowego na wykonanie projektu budowlanego i wykonawczego rozbudowy drogi krajowej nr 21 na odcinku Słupsk – Ustka. Projekt ten uwzględniać miał także powstanie oczekiwanej przez mieszkańców regionu od wielu lat ścieżki rowerowej łączącej Słupsk z Ustką. Sprawa przesunięcia realizacji budowy tej drogi przeciąga rozstrzygnięcie problemu bezpieczeństwa miasta Ustka, wiąże się to przede wszystkim z budową chodników na odcinku Zimowiska – Ustka. Władze Ustki niejednokrotnie interweniowały w tej sprawie, jednak postulaty były odrzucane. Realizacja chociażby ścieżki rowerowej i chodnika na danym odcinku ułatwiłaby komunikację dla ponad 1000 działkowiczów z Zimowisk, a przede wszystkim droga dzieci i młodzieży do szkoły stałaby się bezpieczniejsza. Warto podkreślić, że w ciągu drogi krajowej nr 21 na danym odcinku powstają nowe osiedla mieszkaniowe, co wiąże się ze wzrostem liczby mieszkańców, dlatego tak ważna jest modernizacja drogi.

Wszystkie problemy mieszkańców i władz danych regionów apelujących o modernizację istniejących dróg bądź budowę nowej narastają w sezonie letnim, gdy na danych terenach pojawiają się turyści. W se-

zonie letnim wzrasta zagrożenie bezpieczeństwa i częstotliwość wypadków samochodowych.

W związku z powyższym zwracam się do ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo ma przygotowane plany budowy i modernizacji ww. dróg?

2. Dlaczego organy odpowiedzialne za decyzje w sprawie remontów dróg odkładają modernizację danych dróg, tym samym narażając na jeszcze większe niebezpieczeństwo mieszkańców regionu?

3. Czy ministerstwo zdaje sobie sprawę, że blokując budowę i modernizację danych dróg, hamuje tym samym rozwój gospodarczy i społeczny regionu woj. pomorskiego?

4. Czy ministerstwo wie, że remont dróg w woj. pomorskim ma strategiczne znaczenie dla rozwoju turystyki w tym regionie, a co za tym idzie zwiększenia poziomu życia mieszkańców?

5. Jakie plany na inwestycje drogowe (modernizację i budowę) ma ministerstwo dla woj. pomorskiego?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 11 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9778)

do ministra infrastruktury

w sprawie zaawansowania prac projektowych połączenia autostrady A4 z drogą krajową nr 75 relacji Brzesko – Nowy Sącz oraz terminu rozpoczęcia robót budowlanych związanych z tą inwestycją

Szanowny Panie Ministrze! Podstawowym zadaniem budowy autostrady A4 jest zapewnienie szybkiego i sprawnego połączenia komunikacyjnego w ruchu międzynarodowym na kierunku wschód – zachód. Jej budowa zapewni bezpośrednie połączenie z Niemcami przez przejście graniczne w Jędrzychowicach i z Ukrainą przez przejście graniczne w Korczowej. Budowa przedmiotowego odcinka autostrady A4 uaktywni pod względem gospodarczym tereny Polski południowej i wschodniej.

Budowa autostrady A4 jest niezwykle ważną inwestycją także dla regionu sądeckiego, ponieważ zjazd z autostrady A4 na drogę krajową nr 75 relacji Brzesko – Nowy Sącz zapewni szybką komunikację z całym regionem. Połączenie autostrady A4 z drogą krajową nr 75 relacji Brzesko – Nowy Sącz będzie miało niezwykle ważne znaczenie stymulujące rozwój całego regionu oraz wpływ na zmniejszenie bezrobocia.

W tym stanie rzeczy zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania: Na jakim etapie są prace projektowe połączenia auto-

strady A4 z drogą z drogą krajową nr 75 relacji Brzesko – Nowy Sącz? W jakim miejscu nastąpi połączenie autostrady z drogą krajową oraz kiedy rozpoczną się prace budowlane związane z tą inwestycją?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9779)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie likwidacji szkół realizujących programy unijne

Pani Minister! W ostatnich latach wiele szkół i placówek oświatowych realizuje różne projekty unijne, których wartość przekracza nieraz kilkaset tysięcy złotych. Wśród tych projektów są także organizowane dla uczniów zajęcia pozalekcyjne.

W bieżącym roku samorzady lokalne planują likwidację kolejnych szkół i placówek oświatowych, wśród których mogą się znajdować także te korzystające z dotacji unijnych.

Biorąc pod uwagę, że przerwanie projektu w związku z likwidacją szkoły może pociągnąć za sobą konieczność zwrotu unijnych dotacji, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Ile szkół i placówek z terenu Dolnego Śląska realizuje projekty unijne?

2. Czy wśród szkół i placówek oświatowych z terenu Dolnego Śląska są takie, które mają ulec likwidacji, a są w trakcie realizacji projektów unijnych i nie zakończą ich przed terminem likwidacji placówki?

3. Jakie konsekwencje i dla kogo wynikają z niezrealizowania projektu unijnego, na który przekazana została dotacja?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9780)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie środków na refundację wynagrodzeń dla młodocianych pracowników realizujących praktyczną naukę zawodu

Szanowna Pani Minister! W roku 2010 wykorzystanie środków na refundację wynagrodzeń dla mło-

docianych pracowników realizujących praktyczną naukę zawodu wyniosło 230 mln zł. W tym roku środki te zostały ograniczone o 60 mln zł. Decyzja ta budzi zrozumiałe zaniepokojenie rzemieślników i przedsiębiorców, zwłaszcza tych, którzy opierając się na dotychczasowym brzmieniu przepisów, zawarli już umowy z młodocianymi.

Brak refundacji oznacza bowiem dodatkową konieczność poniesienia wydatków na wynagrodzenie i ubezpieczenie młodocianego szacowanych na ponad 1950 zł.

W ten sposób beztrąsko niszczy się jeden z najbardziej skutecznych instrumentów nabywania kwalifikacji zawodowych przez młodocianych. A przecież to właśnie w grupie ludzi młodych bezrobocie jest zjawiskiem szczególnie dotkliwym. Niedopuszczalne jest też zaskakiwanie rzemieślników i przedsiębiorców prowadzących praktyczną naukę zawodu wprowadzeniem nowych niekorzystnych rozwiązań w czasie, kiedy realizowali oni już umowy zawarte wcześniej z młodocianymi.

Efekt takich działań może być tylko jeden. Rzemieślnicy zrezygnują z zawierania następnych umów, a młodzi ludzie utracą możliwość zdobycia kwalifikacji do wykonywania zawodu. Stracą oni, ale straci też gospodarka borykająca się z brakiem wykwalifikowanych pracowników.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakich przyczyn ograniczono w roku 2011 środki na refundowanie wynagrodzeń młodocianych realizujących praktyczną naukę zawodu?

2. Ilu młodocianych skorzystało z refundacji wynagrodzeń w roku 2010?

3. Wedle jakich kryteriów dokonuje się podziału środków na refundację kosztów wynagrodzeń młodocianych realizujących praktyczną naukę zawodu?

4. Jakie środki zostaną przekazane na refundację wynagrodzeń młodocianych w projekcie budżetu na rok 2012?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 5 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9781)

do ministra środowiska

w sprawie rozliczania projektów dofinansowanych z Funduszu Spójności po dokonaniu autokorekty systemowej

Panie Ministrze! 15 czerwca 2010 r. Komisja Europejska zaakceptowała propozycję autokorekty sys-

temowej dla projektów dofinansowanych z Funduszu Spójności (w związku z niedostosowaniem ustawy o zamówieniach publicznych do wymogów dyrektywy Unii Europejskiej). Z uwagi na zbliżający się okres rozliczania projektów proszę o informację na temat autokorekty systemowej dokonywanej z płatności końcowej w wysokości 2% wydatków deklarowanych w przypadku projektów, które podczas kontroli urzędu kontroli skarbowej dotyczącej celowości i zgodności z prawem gospodarowania środkami publicznymi oraz środkami pochodzącymi z Unii Europejskiej i wywiązania się z warunków pomocy w ramach realizacji Funduszu Spójności uzyskały wynik, który nie miał charakteru uchybień indywidualnych (tzn. wynikających z winy zamawiającego).

Proszę szczególnie o informacje:

1. Na czym będzie polegać autokorekta w przypadku projektów, w których nie stwierdzono przekroczeń budżetu?

2. Kogo obciążą autokorekta? Budżet państwa czy beneficjentów projektów?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9782)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie interpretacji art. 2 ustawy Prawo o stowarzyszeniach, dotyczącego zatrudniania pracowników

Panie Ministrze! W związku z wątpliwościami dotyczącymi właściwej interpretacji art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach, dotyczącego możliwości zatrudniania pracowników przez stowarzyszenie na podstawie stosunku pracy, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy członek zarządu stowarzyszenia może w nim zostać zatrudniony na podstawie umowy o pracę?

2. Czy prezes stowarzyszenia może pełnić funkcje na podstawie stosunku pracy?

Proszę o udzielenie odpowiedzi na przedstawione powyżej pytania.

Z poważaniem

Poseł Mirosław Maliszewski

Grójec, dnia 4 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9783)

do ministra środowiska

w sprawie budowy lotniska regionalnego dla woj. podlaskiego

Szanowny Panie Ministrze! W styczniu bieżącego roku Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Warszawie uchyliła i przekazała do ponownego rozpatrzenia decyzję środowiskową w sprawie budowy lotniska regionalnego w Sanikach w województwie podlaskim. Jako przyczynę uchylenia decyzji wskazano wady raportu środowiskowego, na którym się opierała. Decyzja Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska budzi szereg wątpliwości natury proceduralnej i merytorycznej. W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmymi pytaniami:

1. Czy GDOŚ nie przekroczył swoich kompetencji, podejmując się oceny stopnia zagrożenia katastrofami lotniczymi, do których dochodzi skutek zderzeń z ptakami, na podstawie opinii organizacji ekologicznych, a nie danych uzyskanych z Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej? Czy jedynym urzędem właściwym do oszacowania skali tego ryzyka nie jest Polska Agencja Żeglugi Powietrznej? Czy prawdą jest, iż według danych zgromadzonych przez tę instytucję w ciągu ostatnich sześćdziesięciu pięciu lat nie doszło w Polsce do żadnej katastrofy na skutek kolizji statku powietrznego z ptakami? Czy GDOŚ, badając ten sam aspekt analogicznej inwestycji w Świdniku, nie uznał, iż kwestia ta leży poza sferą jego kompetencji?

2. Czy w opinii Pana Ministra przeprowadzenie szczegółowych badań ornitologicznych w obszarze określonym przez poziom hałasu o natężeniu 40 dB jest celowe, skoro żadne normy krajowe ani znane w Unii Europejskiej nie określają takiej wartości, a przyjęcie wymogu GDOŚ skutkowałoby koniecznością prowadzenia inwentaryzacji na obszarze ponad 300 km²?

3. Czy rozbudowę lotniska w Świdniku, która jest przypadkiem podobnym do opisywanego, GDOŚ objął reżimem równie ścisłym? Czy to prawda, że GDOŚ wyraził zgodę na wycinkę 140 hektarów lasu wokół świdnickiego lotniska bez uprzedniego dokonania szczegółowych badań mających oszacować rodzaj i częstość występowania na tym terenie gatunków chronionych objętych programem Natura 2000?

4. Czy prawdą jest, iż GDOŚ przy ustalaniu poprawności raportu lotniskowego zastosował metody właściwe dla farm wiatrowych, a nie lotnisk oraz metody analizy wpływu hałasu stosowane przy badaniu ruchu ciężarówek, a nie samolotów?

5. Czy GDOŚ dysponujący pełną listą twórców raportu jako całości, żądając dodatkowo wskazania autorów poszczególnych rozdziałów opracowania i uza-

leżniąc od tego ocenę jego wiarygodności, działał w ramach swoich uprawnień?

6. Czy w opinii Pana Ministra postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie nie nosi cech zbyt daleko posuniętej uznaniowości? Czy GDOŚ dokonał w jego toku rzetelnej, właściwie uzasadnionej oceny dowodów, w szczególności motywując odrzucenie materiałów z dnia 12 marca 2010 r. tym, że „zawierają błędy i nie przedstawiają wartości dowodowej”? Czy tak lakoniczne uzasadnienie można uznać za wystarczające? Jakimi kryteriami kierował się urząd, przyjmując, iż zespół wykonawców raportu nie dysponuje dostateczną wiedzą na temat obszaru i przedmiotu inwestycji, dając jednocześnie pełną wiarę jednemu biegłemu i kilku organizacjom proekologicznym, które nie prowadziły żadnych badań na tym samym obszarze co wykonawcy dokumentacji?

7. Generalny dyrektor ochrony środowiska w dniu 26.10.2010 r. poinformował strony o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy, w tym dokumentami zgromadzonymi w trakcie postępowania odwoławczego. Inwestor skorzystał z tego prawa, do wglądu otrzymując między innymi opracowaną przez dra M. S. analizę merytoryczną poprawności przeprowadzonej oceny oddziaływania na obszary Natura 2000 przedsięwzięcia polegającego na budowie lotniska regionalnego dla województwa podlaskiego, zrealizowanej w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w świetle przepisów prawa wspólnotowego i krajowego. W udostępnionych materiałach nie było studium tego samego autora pt. „Analiza opracowania dotyczącego występowania ptaków w raporcie o oddziaływaniu na środowisko planowanego lotniska regionalnego dla województwa podlaskiego”, który to dokument został przywołany w uzasadnieniu decyzji GDOŚ ze stycznia bieżącego roku. Jak w świetle powyższego należy ocenić rzetelność prowadzonego przez ten organ postępowania?

Z poważaniem

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 12 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9784)

do ministra finansów

w sprawie szykan wobec przedstawicieli związku zawodowego w Urzędzie Skarbowym we Wrześni

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymałem informację, iż w Urzędzie Skarbowym we Wrześni przedstawiciele tamtejszej Komisji Zakładowej NSZZ „So-

lidarność” są notorycznie poddawani działaniom mającym znamiona mobbingu (doniesienia do prokuratury, postępowania dyscyplinarne, przesunięcia na niższe stanowisko pracy, zwolnienia z pracy). Zarząd Regionu Wielkopolskiego NSZZ „Solidarność” nie ma wątpliwości, iż działania naczelnika US we Wrześni mają charakter odwetowy w związku z odwołaniem go w 2007 r. z tego samego stanowiska. Są też przykładem skrajnie negatywnego kreowania relacji między pracodawcą a pracobiorcami i organizacjami związkowymi w miejscu pracy. W związku z powyższym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy podejmie Pan działania zmierzające do szczegółowego wyjaśnienia działań naczelnika US we Wrześni wobec przedstawicieli tamtejszej Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”?

2. Czy w opinii Pana Ministra powtarzające się po raz kolejny zarzuty dotyczące niewłaściwych stosunków naczelnika US we Wrześni z pracownikami i organizacjami związkowymi tego urzędu nie powinny stać się powodem zmiany personalnej na tym stanowisku?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9785)

do ministra infrastruktury

w sprawie zabezpieczenia mieszkańców gm. Dopiewo przed hałasem z autostrady A2

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkańcy i samorządowcy gminy Dopiewo (pow. poznański) zwrócili się do mnie o pomoc w sprawie uciążliwości, dolegliwości i utraty zdrowia w związku z hałasem generowanym przez autostradę A2. Zrealizowane zabezpieczenia akustyczne autostrady w rejonie Dopiewa okazały się nieskuteczne, być może z powodu usytuowania trasy na wysokim nasypie, co z wielokrotnia oczywiste uciążliwości związane z rozprzestrzenianiem się generowanego przez nią hałasu. Po uruchomieniu autostrady wójt gminy Dopiewo inspirowany i ponaglany przez mieszkańców wielokrotnie podejmował interwencję z żądaniem ograniczenia uciążliwego dla mieszkańców i szkodliwego dla ich zdrowia hałasu generowanego przez autostradę. Wnioski i żądania kierowane pod adresem władz Autostrady Wielkopolskiej SA, pomimo upływu 5 lat od jej uruchomienia w rejonie Dopiewa, pozostały bez konkretnego efektu. Co prawda wójt gminy Dopiewo otrzymał pismo

od prezesa Autostrady Wielkopolskiej SA z dnia 1 marca 2010 r. z informacją o opracowaniu dokumentacji dotyczącej zabezpieczeń akustycznych z deklaracją podjęcia w 2010 r. prac budowlanych. Obietnica ta pozostała jednak bez realizacji.

Władze Autostrady Wielkopolskiej SA uważają, że mieszkańcy Dopiewa i władze gminy są wobec nich bezsilne. Zgodnie z moimi informacjami nie wywiązują się z obowiązku zrealizowania zabezpieczeń, których skuteczność winna warunkować zgodę na uruchomienie autostrady. Fakt opracowania dokumentacji dla dodatkowych zabezpieczeń akustycznych potwierdza, że ich potrzeba jest również bezsporna dla władz Autostrady Wielkopolskiej SA, która stara się jednak pomimo tego uniknąć ich realizacji.

W zaistniałej sytuacji, z uwagi na fakt, iż autostrada A2 jest drogą krajową, pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. W jaki sposób prowadzony jest monitoring hałasu z autostrady A2 na terenie gminy Dopiewo?

2. Czy do Pana Ministra dotarły informacje na temat nadmiernego hałasu z autostrady A2 na terenie gminy Dopiewo?

3. Jakie kroki podejmie Pan Minister w celu wyjaśnienia kwestii nadmiernego hałasu z autostrady A2 na terenie gminy Dopiewo i jego docelowego ograniczenia?

Z wyrazami szacunku

Posel Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9786)

do ministra infrastruktury

w sprawie obowiązujących w Ministerstwie Infrastruktury terminów załatwiania spraw

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosił się mieszkaniec Kraśnika z prośbą o pomoc w następującej sprawie. 3 października 2010 r. pan K. S. przesłał do Pana Ministra skargę w sprawie standardów zawodowych zarządcy wspólnoty mieszkaniowej. Do dnia dzisiejszego nie uzyskał odpowiedzi na swoje wystąpienie. Pragnę nadmienić, że pan S. wielokrotnie w korespondencji do Ministerstwa Infrastruktury zaznaczał ważność biegu terminów określonych w art. 35 i art. 36 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie terminy załatwiania spraw obowiązują w Ministerstwie Infrastruktury?

2. W jakim terminie pan K. S. otrzyma odpowiedź na złożoną skargę?

Z poważaniem

Posel Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9787)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie złodziei i handlu złomem

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie plagą stało się niszczenie mienia komunalnego i prywatnego przez osoby zbierające złom. Tzw. złomiarze nie mają żadnych zahamowań i skrupułów, z cmentarzy kradną metalowe krzyże, niszczą płyty nagrobkowe, wydłubując z nich metalowe litery. Był nawet przypadek, kiedy osoby takie zdemontowały wyciąg orczykowy. Z reguły na tym procederze zarabiają po kilkaset złotych, natomiast straty, jakie wyrządzają, są nieporównywalne. Problem stanowią również punkty, w których skupuje się m.in. kradziony złom. Pomimo tego, iż skupowane materiały są ewidencjonowane, ten system zawodzi. Punkty skupu złomu to często pośrednicy, którzy zarabiają na obrocie złomem i liczy się dla nich głównie ilość skupionego materiału. „Złomiarze” oprócz tego, że są zmorą dla samorządów, są również wielkim utrudnieniem dla kolei, zakładów energetycznych i spółdzielni mieszkaniowych. Każda instytucja na swój sposób próbuje z nimi „walczyć”. Brakuje jednak koordynacji na wyższym poziomie.

Panie ministrze, czy znane są skuteczne metody „walki” z opisanym procederem?

Z wyrazami szacunku

Posel Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9788)

do ministra infrastruktury

w sprawie zamiaru likwidacji placówek Poczty Polskiej SA na terenie pow. lubaczowskiego

Szanowny Panie Ministrze! W związku z prowadzonymi pracami nad reorganizacją Poczty Polskiej, a zmierzającymi m.in. do likwidowania istniejących

na terenach wiejskich placówek pocztowych, pojawiają się liczne apele i prośby o podjęcie stosownych działań zmierzających do zapobieżenia powyższej sytuacji. W regionie podkarpackim sytuacja ta dotyczy między innymi powiatu lubaczowskiego. Przedstawiciele władz samorządowych powiatu lubaczowskiego są zaniepokojeni brakiem jakichkolwiek informacji związanych z planowanymi zmianami. Likwidacja urzędów pocztowych w małych miejscowościach zakłóci prawidłowe funkcjonowanie społeczności. Terminowe dostarczanie korespondencji, wypłata emerytur i rent to elementarne zadania Poczty Polskiej. W przypadku likwidacji przedmiotowych placówek mieszkańcy będą zmuszeni dojeżdżać do innych placówek oddalonych o kilkanaście kilometrów od miejsca zamieszkania.

Zostaną więc narażeni na dodatkowe koszty oraz znaczne utrudnienia dotkliwe zwłaszcza dla ludzi starszych. Pogorszeniu ulegnie dostępność i powszechność usług świadczonych w ramach służby publicznej. Szczególnie więc w warunkach wiejskich proces restrukturyzacyjny tego rodzaju placówek powinien opierać się na rzetelnej analizie, popartej konsultacjami z mieszkańcami oraz władzami lokalnymi.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Czy planowana jest likwidacja placówek oświatowych w powiecie lubaczowskim oraz innych powiatach województwa podkarpackiego?

2. Jeśli planuje się likwidację placówek pocztowych, to w jakich konkretnych miejscowościach?

3. Czy zostały przeprowadzone rozmowy, konsultacje z władzami lokalnymi oraz mieszkańcami miejscowości, w których planuje się zamknięcie urzędu pocztowego?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemyśl, dnia 16 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9789)

do ministra zdrowia

w sprawie refundacji środków absorpcyjnych dla pacjentów cierpiących z powodu nietrzymania moczu

Szanowna Pani Minister! W nawiązaniu do apelu członków Stowarzyszenia Osób z NTM UroConti kieruję na ręce Pani Minister zapytanie o możliwość zwiększenia puli finansowej przeznaczonej na refundację środków absorpcyjnych dla osób z NTM.

Jednym z głównych problemów, na jakie są narażone osoby z NTM, jest powstawanie odleżyn. Odleżyny są problemem pacjentów wielu oddziałów szpitalnych i ośrodków leczniczych, jednakże na ich powstawanie narażeni są w szczególności pacjenci z ograniczoną ruchomością mający problem z nietrzymaniem moczu oraz stolca. Pielęgnacja tych chorych wymaga stosowania odpowiednich środków absorpcyjnych, takich jak pieluchy, pieluchomajtki, wkłady. Obecnie obowiązujące limity refundowanych środków pomocniczych określają ich liczbę na 60 szt. miesięcznie (jedynie przy wybranych schorzeniach) i są często niewystarczające dla pacjentów z NTM. Skutkuje to narażeniem chorych na powstawanie oparzeń, zakażeń, a nawet odleżyn.

Należy tu nadmienić, iż odpowiednia opieka oraz zapewnienie chorym dostępu do środków wchłaniających o podwyższonym standardzie oraz w odpowiedniej ilości może pomóc w zapobieganiu powikłań. Ponadto z wielu analiz wynika, że koszty leczenia odleżyn, w zależności od stadium zaawansowania, wynoszą odpowiednio od kilkuset do nawet 20 tys. zł, a tym samym są niewspółmierne do wydatków, które mogłyby zostać przeznaczone na refundację większej ilości środków absorpcyjnych.

W związku z tym, mając na uwadze poprawę jakości życia osób z NTM, chciałabym zapytać:

1. Czy istnieje możliwość zmiany zapisów rozporządzenia ministra zdrowia dotyczącego zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze celem zwiększenia limitu na środki absorpcyjne dla osób z NTM?

2. Jakie standardy leczenia pacjentów z NTM obowiązują w naszym kraju?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 16 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9790)

do ministra finansów

w sprawie rozbudowy Urzędu Skarbowego w Wejherowie

Szanowny Panie Ministrze! Starania o rozbudowę Urzędu Skarbowego w Wejherowie mają już długą historię. Sam w tej sprawie prowadzę korespondencję w formie zapytań poselskich od 1999 r. Wszyscy kolejni ministrowie finansów odpisywali mi, że taką potrzebę jak najbardziej dostrzegają, a jedyną przeszkodą w zrealizowaniu tego przedsięwzięcia były problemy z przejęciem od Marynarki Wojennej, a póź-

niej Agencji Mienia Wojskowego części działki przyległej do obecnej siedziby US. Dowództwo Marynarki Wojennej dopuszczało możliwość prowadzenia na ten temat negocjacji, jednak oczekiwało w zamian pełnej rekompensaty (kserokopię pisma ówczesnego dowódcy Marynarki Wojennej z dnia 7 lutego 2003 r. przesyłałam w załączeniu^{*)}. Od czasu mojego ostatniego zapytania poselskiego w tej sprawie z 5 listopada 2003 r. minęło siedem i pół roku, a decyzji w tej sprawie nie ma. Mam nadzieję, że zostanie ona wreszcie podjęta, tym bardziej że warunki lokalowe US w Wejherowie w tym czasie się nie zmieniły, a nowych zadań, a więc i etatów mu przybyło.

W związku z powyższym zapytuję Pana Ministra, czy w planie zadań inwestycyjnych resortu finansów na 2012 r. ujęte zostało zadanie: rozbudowa Urzędu Skarbowego w Wejherowie.

Wdzięczny będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na ww. pytanie.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 11 marca 2011 r.

Zapytanie

(nr 9791)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie pokrycia potrzeb finansowych związanych z utrzymaniem urządzeń melioracji podstawowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa

W odpowiedzi na moją interwencję poselską z dnia 19 października 2010 r. otrzymałem informację od Pana Ministra (pismo nr GZ mw 513-101/10 z 24 listopada 2010 r.) o zwiększeniu środków w 2011 r. na utrzymanie melioracji podstawowych łącznie z utrzymaniem spółek wodnych o 210 mln zł w stosunku do roku poprzedniego, co zostało bardzo pozytywnie przyjęte i docenione przez mieszkańców wsi, a szczególnie rolników. Ten przyrost środków na te cele pokrywa w bieżącym roku tylko około 20% potrzeb. W województwie wielkopolskim jest najwięcej urządzeń melioracyjnych ze wszystkich województw (długość rzek rolniczych uregulowanych wraz z melioracjami wymagającymi modernizacji lub odbudowy wynosi 1800 km, a długość wałów przeciwpowodziowych około 400 km), natomiast stopień zabezpieczenia potrzeb w tym zakresie w poszczególnych woje-

wództwach jest bardzo zróżnicowany. W wypowiedziach specjalistów z tej dziedziny przekazywane są informacje, że są województwa, gdzie to pokrycie jest prawie pełne, natomiast w innych jest minimalne, mocno niewystarczające.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Jak przedstawia się procentowe zabezpieczenie tych potrzeb we wszystkich województwach w 2010 r. i w 2011 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Kalemba

Poznań, dnia 10 maja 2011 r.

Zapytanie

(nr 9792)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie negatywnych skutków drastycznego zmniejszenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu

Szanowna Pani Minister! Od dłuższego czasu docierają do mnie alarmistyczne sygnały od władz samorządowych w sprawie negatywnych skutków drastycznego zmniejszenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. W porównaniu do roku 2010 środków tych jest obecnie przeciętnie o 60–70% mniej, co niewątpliwie może mieć wpływ na wzrost bezrobocia w gminach oraz zakłócić podjęte działania na rzecz odbudowy lokalnych rynków pracy. Ograniczenie środków szczególnie dotkliwie odczuwają powiaty o wysokim poziomie bezrobocia strukturalnego (np. na Dolnym Śląsku w powiecie dzierzoniowskim wskaźnik osób bezrobotnych wynosi 23,3% ludności aktywnej zawodowo), które bez pomocy nie poradzą sobie z problemem wykluczenia społecznego czy też dostosowania zatrudnienia do popytu na pracę.

Przedstawiając powyższe, kieruję następujące zapytanie: Czy rząd zamierza podjąć działania mające na celu wsparcie samorządów w obszarze przeciwdziałania bezrobociu i wykluczeniu społecznemu, w jakim zakresie oraz w jakim terminie?

Z poważaniem

Poseł Henryk Gołębiowski

Wałbrzych, dnia 9 maja 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie przygotowania do lotu załogi
rządowego samolotu TU-154M
w dniu 9 kwietnia 2010 r. (8581)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na zapytanie pani poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie przygotowania do lotu załogi rządowego samolotu TU-154M w dniu 9 kwietnia 2010 r. (SPS-024-8581/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, że potwierdzenie zgodności oryginalnego fragmentu raportu końcowego MAK w zakresie wykonania zadania lotniczego w dniu 9 kwietnia 2010 r. z polskim tłumaczeniem nie leży w zakresie kompetencji Ministerstwa Obrony Narodowej.

Odnosząc się do kolejnych pytań pani poseł Jolanty Szczypińskiej, wyjaśniam, że zgodnie z obowiązującą w 2010 r. instrukcją „Organizacji lotów w lotnictwie Sił Zbrojnych RP” (IOL-2008) przygotowanie wstępne personelu latającego (§ 12 pkt 1, 2, 3) rozpoczynało się z chwilą otrzymania od przełożonego zadania wykonania lotu. Dla wstępnego przygotowania do lotów nie określało się czasu jego trwania, okresu ważności i formy organizacyjnej. Każdy członek załogi zobowiązany był do umieszczenia niezbędnych informacji dotyczących zaplanowanego zadania lotniczego w osobistym terminarzu lotniczym.

W wyniku wstępnego przygotowania do lotów personel latający powinien:

1) znać:

- treść wykonania zadań w powietrzu,
- technikę i warunki wykonania poszczególnych elementów lotu,
- możliwe błędy i sposób ich poprawiania,
- prawidłową odpowiedź na pytanie dnia,
- stan i przewidywane zmiany warunków atmosferycznych oraz ich wpływ na planowane loty,
- właściwości rejonu wpływające na wykonywanie lotów,
- procedury awaryjne, o których wiadomo, że będą wykonywane w warunkach znacznego deficytu czasu,
- warunki bezpieczeństwa;

2) mieć przygotowane dane:

- o pracy i rozmieszczeniu pomocy nawigacyjnych oraz środków łączności, sposobach ich wykorzystania w locie,
- sytuacji nawigacyjno-ruchowej w rejonie wykonywanego zadania.

Za jakość osobistego przygotowania i zdolność psychofizyczną do lotów odpowiedzialność ponosi każdy członek załogi, bez względu na zajmowane stanowisko służbowe oraz stopień wojskowy. Nie ma prawa wykonywania lotów bez właściwego się do nich przygotowania.

Odnosząc się do ostatniego z pytań pani poseł Jolanty Szczypińskiej, uprzejmie informuję, że w dniu 9 kwietnia 2010 r. samolot TU-154M nr 101 nie wykonywał zadań lotniczych (lotów).

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że wszystkie istotne kwestie mające związek z okolicznościami katastrofy samolotu TU-154M nr 101 w dniu 10 kwietnia 2010 r. zostaną umieszczone w raporcie końcowym Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego, który będzie zawierał również analizy i wypracowane w toku prac badawczych zalecenia profilaktyczne. Zakres informacji, które będą podlegały upublicznieniu, zostanie zgodnie z przepisami prawa określony przez prezesa Rady Ministrów po przedstawieniu protokołu z zakończonych badań.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Dunina**

**w sprawie zachowania i działań
podejmowanych przez powiatowego
lekarza weterynarii w Kościanie (8645)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8645/11, przy którym zostało przekazane zapytanie posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Artura Dunina w sprawie zachowania i działań podejmowanych przez powiatowego lekarza weterynarii w Kościanie, uprzejmie informuję, co następuje.

W dniu 16 maja 2011 r. główny lekarz weterynarii przekazał wyniki przeprowadzonego przez organy Inspekcji Weterynaryjnej postępowania wyjaśniającego w przedmiotowej sprawie. Przedstawione przez

głównego lekarza weterynarii wyjaśnienia nie potwierdzają słuszności zarzutu wobec powiatowego lekarza weterynarii w Kościanie dotyczącego niewłaściwego zachowania.

W przedmiotowej sprawie wypowiedzieli się oraz złożyli stosowne oświadczenia pracownicy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w Kościanie, w których wskazali, że nie są im znane przypadki stosowania przez powiatowego lekarza weterynarii w Kościanie lobbingu w stosunku do innych osób, niewłaściwego zachowania się, używania słów wulgarnych oraz zastraszania, szantażowania i demonstracji siły. Ponadto wyznaczeni do czynności urzędowych lekarze oraz technicy weterynarii skierowali do wielkopolskiego wojewódzkiego lekarza weterynarii pismo, w którym wyrazili oburzenie i dezaprobatę w stosunku do osób, które sprowokowały skargę dotyczącą niewłaściwego zachowania powiatowego lekarza weterynarii.

Niemniej jednak uprzejmie informuję Pana Marszałka, że przeprowadzone przez organy Inspekcji Weterynaryjnej postępowanie wyjaśniające oraz analiza dostępnej w Powiatowym Inspektoracie Weterynarii w Kościanie dokumentacji potwierdziła zasadność informacji w sprawie nierównego traktowania przez powiatowego lekarza weterynarii w Kościanie poszczególnych lekarzy weterynarii wyznaczonych zgodnie z przepisami art. 16 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 744, z późn. zm) do wykonywania niektórych czynności związanych z realizowaniem obowiązków ustawowych Inspekcji Weterynaryjnej. W wyniku stwierdzonych nieprawidłowości sprawa została skierowana do rozpatrzenia rzecznikowi dyscyplinarnemu Wspólnej Komisji Dyscyplinarnej przy Wielkopolskim Wojewódzkim Lekarzu Weterynarii.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej zatrudnienia w Powiatowym Inspektoracie Weterynarii w Kościanie na stanowisku adwokata syna zastępcy Wspólnej Komisji Dyscyplinarnej przy Wielkopolskim Wojewódzkim Lekarzu Weterynarii, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że powyższe stwierdzenie jest nieuzasadnione. Z wyjaśnień przekazanych przez głównego lekarza weterynarii wynika, że osoba ta była zatrudniona na stanowisku windykatorka. W czasie wykonywania zlecenia ojciec nie sprawował funkcji zastępcy powiatowego lekarza weterynarii i nie był już zatrudniony w Powiatowym Inspektoracie Weterynarii w Kościanie.

W odniesieniu natomiast do informacji przekazanej przez pana posła dotyczącej częstych zmian przez powiatowego lekarza weterynarii w Kościanie decyzji administracyjnych wydawanych przez urzędowych lekarzy weterynarii w sprawie uznania mięsa za nienadające się do spożycia przez ludzi uprzejmie informuję, że w toku postępowania wyjaśniającego ustalono, że w 2009 r. na 273 decyzje w sprawie oceny mięsa wydane przez urzędowych lekarzy weterynarii nie złożono do powiatowego lekarza weterynarii żadnego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Natomiast w 2010 r. na 509 ww. decyzji do powiatowego lekarza weterynarii w Kościanie zostały złożone 24 wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, co stanowi 4,7% wszystkich wydanych decyzji w sprawie oceny mięsa za niezdatne do spożycia przez ludzi, z czego tylko w 2 przypadkach decyzje zostały uchylone przez powiatowego lekarza weterynarii, co stanowi 0,39% wydanych decyzji, pozostałe natomiast zostały utrzymane w mocy.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, że zarzut dotyczący częstych zmian przez powiatowego lekarza weterynarii w Kościanie decyzji administracyjnych wydawanych przez urzędowych lekarzy weterynarii w sprawie uznania mięsa za nienadające się do spożycia przez ludzi jest niesłuszny.

Ponadto uprzejmie informuję, że z przedstawionej przez głównego lekarza weterynarii opinii wynika, że stan strukturalny linii ubojowej, w tym kolejki prowadzącej do magazynu tusz zakwestionowanych, nie budził zastrzeżeń oraz mało prawdopodobny wydaje się zarzut, że półtusze trafiające do magazynu półtuszy zakwestionowanych ciągnięte były po podłodze hali ubojowej za pomocą haków.

Pragnę poinformować Pana Marszałka, że organy Inspekcji Weterynaryjnej dołożyły szczególnych starań, aby wnikliwie wyjaśnić sprawę zachowania i działań podejmowanych przez powiatowego lekarza weterynarii w Kościanie.

Ponadto pragnę podkreślić, że w kwestii, gdzie zarzuty wobec powiatowego lekarza weterynarii potwierdziły się, sprawa została skierowana do rzecznika dyscyplinarnego Wspólnej Komisji Dyscyplinarnej przy Wielkopolskim Wojewódzkim Lekarzu Weterynarii, od którego rozstrzygnięcia będzie zależało dalsze postępowanie wobec powiatowego lekarza weterynarii w Kościanie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych (8988)**

Szanowny Panie Marszałku! W ślad za pismem z dnia 28 kwietnia 2011 r. (sygn. BMP-0714-6-1/11/AR), stanowiącym odpowiedź na pismo z dnia 28

marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8988/11) dotyczące zapytania posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczenia zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych, uprzejmie informuję, iż w załączonej do ww. pisma tabeli w rubryce pt. „Koszt wynagrodzeń i pochodnych osób zatrudnionych w jednostce w latach 2008–2010” oraz w rubryce „Planowany koszt wynagrodzeń i pochodnych osób zatrudnionych w jednostce w 2011 r.” dane dotyczące Szkoły Głównej Służby Pożarniczej i Państwowej Straży Pożarnej oraz Instytutu Geodezji i Kartografii powinny zawierać adnotację, iż podane są w tysiącach złotych.

Ponadto dane dotyczące Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA podane w rubryce „Planowane średnie wynagrodzenie, łącznie z dodatkowym wynagrodzeniem osób zatrudnionych w jednostce w 2011 r.” przedstawiają średnie roczne wynagrodzenie w tej jednostce. Natomiast planowane średnie miesięczne wynagrodzenie, łącznie z dodatkowym wynagrodzeniem osób zatrudnionych w Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA, wynosi 4046,61 zł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie zbiornika odpadów niebezpiecznych
i szkodliwych po Zakładzie Surowców
Ogniotrwałych Górka w Trzebini (8995)**

Szanowny Panie marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 marca 2010 r. (sygn. SPS-024-8995/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP, pana Tadeusza Arkita, w sprawie zbiornika odpadów niebezpiecznych i szkodliwych po Zakładzie Surowców Ogniotrwałych Górka w Trzebini, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z informacji przekazanych przez ministra środowiska wynika, iż składowisko odpadów szkodliwych i niebezpiecznych z produkcji tlenku glinu położone jest w bezpośrednim sąsiedztwie dawnych Zakładów Surowców Ogniotrwałych Górka SA, ok. 2 km od centrum miasta Trzebini, w nieczynnym od 1973 r. kamieniołomie wapienia i margli używanych jako surowiec przez cementownię działającą w latach 1913–1975. Wyrobisko zajmuje 7,1 ha, a wliczając powierzchnię, z której zdjęto nadkład – 9,7 ha. Składowisko odpadów stałych zajmuje 4,7 ha wewnątrz kamieniołomu. Powierzchnia akwenu odcieków alka-

licznych, który powstał po wypełnieniu kamieniołomu wodą, wynosiła 3 ha.

Po likwidacji, Zakłady Surowców Ogniotrwałych Górka postawione zostały w stan upadłości. Likwidator zakładów sprzedał fragment terenu podmiotowi prywatnemu, a w stosunku do reszty zrzekł się prawa użytkowania wieczystego na rzecz starosty działającego w imieniu Skarbu Państwa.

W 2000 r. zbiornik wypełnił się silnie alkaliczną cieczą, zagrożając zalaniem okolicznych terenów. W celu eliminacji zagrożeń oraz przeprowadzenia rekultywacji zbiornika gmina Trzebinia od 2001 r. administruje obiektem na podstawie umowy użyczenia podpisanej ze starostą.

Z informacji przekazanych przez wojewodę małopolskiego wynika, iż zadanie pn. „Rekultywacja zbiornika odpadów niebezpiecznych i szkodliwych po zakładach Górka w Trzebini – etap I odpompowanie cieczy” było realizowane w latach 2005–2008 w drodze porozumień zawieranych corocznie pomiędzy wojewodą małopolskim a burmistrzem miasta Trzebini. W latach 2005–2008 na realizację przedmiotowego zadania z budżetu wojewody małopolskiego wydatkowane zostały środki finansowe w wysokości 24 162 629,27 zł. Efektem podjętych w latach 2005–2008 działań jest odpompowanie i zneutralizowanie ponad 500 tys. m³ alkalicznej cieczy oraz obniżenie poziomu lustra wody w zbiorniku o ponad 12 m, co przyczyniło się do zminimalizowania zagrożenia zanieczyszczenia wód podziemnych i ograniczyło zagrożenie dla bezpieczeństwa życia i zdrowia ludzi oraz środowiska.

Ponadto, w ramach realizacji ww. zadania, oczyszczono otwory obserwacyjne na składowisku Górka (prace obejmowały wymianę słupa cieczy w rurze poprzez odpompowanie cieczy, usunięcie osadów z dna otworów oraz wykonanie warstwy filtrującej na dnie jednego z trzech otworów), wykonano prace obejmujące udroźnienie i utrzymanie stałej drożności odbiorników cieczy i przepustów, poprzez czyszczenie i umocnienie skarp i dna potoków, odtworzono przelew grawitacyjny do sztolni wraz ze zjazdem do poziomu lustra cieczy osiągniętego w akwenu po zakończeniu pompowania, wykonano sondowanie akwenu i badanie osadów.

Opracowano również dane hydrogeologiczne i hydrochemiczne uzyskane w związku z realizacją I etapu odpompowania cieczy z wyrobiska pomargłowego Górka.

W celu zakończenia I etapu zadania, polegającego na wyeliminowaniu zagrożenia piętrzenia cieczy w akwenu poprzez przywrócenie odpływu ze składowiska na poziomie spągu sztolni, wojewoda małopolski pismem z dnia 22 maja 2009 r. wystąpił do ministra finansów z wnioskiem o zwiększenie z rezerwy celowej budżetu państwa planu wydatków na 2009 rok o kwotę 2 000 000 zł. Wnioskowana kwota pozwoliłaby na usunięcie pozostałej na dnie zbiornika cieczy, odszlamienie dna zbiornika i jego niwelację, osuszenie i oczyszczenie zatamowanego odcinka sztol-

ni z wykorzystaniem studni wykonanej w 2008 r., rozebranie przegrody zamykającej wlot do sztolni, a następnie tamy piętrzącej, w sposób umożliwiający odprowadzanie stale dopływających wód z rejonu obecnego zbiornika do sztolni oraz udrożnienie i utrzymanie stałej drożności odbiorników cieczy i przepustów. Na powyższe pismo wojewoda nie otrzymał odpowiedzi.

Mając na uwadze likwidację zagrożenia dla ludzi i środowiska, poprzez wykonanie rekultywacji zbiornika Górka, Urząd Miasta Trzebinia zgłosił projekt pn. „Rekultywacja zbiornika odpadów niebezpiecznych i szkodliwych po zakładach Górka w Trzebinii” do dofinansowania w ramach działania 2.2: Przywracanie terenom zdegradowanym wartości przyrodniczych i ochrona brzegów morskich priorytetu II: Gospodarka odpadami i ochrona powierzchni ziemi Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”.

W maju 2007 r. przedmiotowe przedsięwzięcie zostało wskazane przez ministra środowiska do udzielenia dofinansowania ze środków projektu Funduszu Spójności nr 2002/PL/16/P/PA/013: Pomoc techniczna dla sektora środowiska w celu przygotowania dokumentacji wniosku o dofinansowanie rekultywacji w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Po przeprowadzeniu w 2008 r. weryfikacji listy projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013 projekt został z niej usunięty z uwagi na niewystarczający stopień przygotowania do realizacji. Wniosek o dofinansowanie rekultywacji miał być skierowany o dofinansowanie ze środków pochodzących z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” w trybie naboru konkursowego.

W czerwcu 2008 r. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej podpisał z gminą Trzebinia porozumienie o współfinansowaniu przygotowania dokumentacji przedsięwzięcia „Rekultywacja zbiornika odpadów niebezpiecznych i szkodliwych po zakładach Górka w Trzebinii” ze środków pomocy technicznej z Funduszu Spójności. W marcu 2009 r., po przeprowadzeniu postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej zawarł umowę z Państwowym Instytutem Geologicznym (lider konsorcjum) – wykonawcą dokumentacji wniosku – o dofinansowanie projektu „Rekultywacja zbiornika odpadów niebezpiecznych i szkodliwych po zakładach Górka w Trzebinii”. Wykonanie powyższej umowy ukończono w listopadzie 2010 r. Koszt wykonania dokumentacji wyniósł 173 850 euro, z czego 25% pokryła gmina Trzebinia. Z informacji przekazanych przez ministra rozwoju regionalnego wynika, iż dla przedmiotowego przedsięwzięcia w Trzebinii opracowano następującą dokumentację:

- wielowariantową koncepcję rekultywacji zbiornika odpadów przemysłowych i niebezpiecznych;
- studium wykonalności;
- raport w sprawie oddziaływania na środowisko;
- program funkcjonalno-użytkowy rekultywacji;

- wniosek aplikacyjny do Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ);

- prezentację przedsięwzięcia.

Na podstawie ww. dokumentacji wniosek o dofinansowanie przedmiotowego projektu miał zostać zgłoszony przez gminę Trzebinia do konkursu ogłoszonego przez Ministerstwo Środowiska w grudniu 2010 r. Termin składania wniosku minął z końcem lutego 2011 r.

W związku z wieloletnim zaangażowaniem w działania na rzecz eliminacji zagrożeń powodowanych przez zbiornik odpadów niebezpiecznych i szkodliwych po zakładach Górka Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wystąpił do ministra środowiska i uzyskał akceptację dla zawartego z Wojewódzkim Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Krakowie porozumienia o przejęciu przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej funkcji instytucji wdrażającej dla realizacji przedmiotowego zadania.

Jednakże Rada Miasta Trzebinii podczas sesji w dniu 28 stycznia 2011 r. nie wyraziła zgody na podjęcie uchwały w sprawie upoważnienia gminy Trzebinia do złożenia wniosku o przyznanie dotacji na rekultywację zbiornika Górka ze środków Funduszu Spójności. Ponadto Rada Miasta Trzebinii uchwalała z dnia 25 lutego 2011 r. zobowiązała burmistrza do podjęcia działań zmierzających do rozwiązania umowy użyczenia zawartej w dniu 23 marca 2001 r. pomiędzy Skarbem Państwa a gminą Trzebinia i do zwrotu przedmiotu użyczenia na rzecz Skarbu Państwa. Z uzasadnienia ww. uchwały wynika, iż stanowisko Rady Miasta zostało podyktowane koniecznością wyasygnowania, w przypadku podjęcia projektu do realizacji, środków finansowych w wysokości ok. 6,6 mln zł, obejmujących wkład własny beneficjenta będącego jednostką samorządu terytorialnego, wynoszący 15% kosztu realizacji projektu oszacowanego na ok. 36 mln zł, oraz koszty wykupu sprzedanej przez likwidatora części terenu. Należy nadmienić, iż gmina Trzebinia nie sygnalizowała Narodowemu Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej potrzeby zwiększenia kwoty wsparcia ze środków bezzwrotnych ww. projektu ponad poziom 85% dotacji Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”.

W związku z powyższym w dniu 5 kwietnia 2011 r. wojewoda małopolski zorganizował spotkanie z burmistrzem Trzebinii, starostą oraz małopolskim wojewódzkim inspektorem ochrony środowiska, w trakcie którego burmistrz Trzebinii oraz starosta zobowiązali się wystosować pismo do wojewody małopolskiego z informacją na temat etapu, na jakim znajdują się prace nad rekultywacją zbiornika, oraz o kosztach tej rekultywacji.

W zależności od uzyskanych wyjaśnień wojewoda małopolski podejmie starania o przedłużenie umowy użyczenia. W sytuacji, gdyby starania nie przyniosły zamierzonego skutku, wojewoda podejmie działania w celu zabezpieczenia środków dla starosty, w wysokości niezbędnej co najmniej dla uchylenia potencjalnego zagrożenia, występując do ministra spraw we-

wewnętrznych i administracji z wnioskiem o przyznanie środków z rezerwy celowej budżetu państwa.

Wojewoda małopolski poinformował też, iż zwrócił się zarówno do małopolskiego wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego, jak i do małopolskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o przeprowadzenie stosownych kontroli i oceny zagrożenia dla środowiska i ludzi.

Jednocześnie z informacji przekazanych przez ministra środowiska wynika, iż w związku z zaistniałą sytuacją w gminie Trzebinia Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej dostrzega dwa warianty realizacji omawianego projektu:

1) w ocenie Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska wskazane byłoby podjęcie działań zmierzających do umieszczenia projektu, zaklasyfikowanego przez głównego inspektora ochrony środowiska do programu likwidacji „bomb ekologicznych”, na liście projektów kluczowych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, a następnie (I wariant) udzielenia dofinansowania w wysokości 100% kosztów jego realizacji (w tym 85% ze środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, 15% z budżetu państwa) z uwagi na fakt, iż właścicielem obiektu jest Skarb Państwa. W takim przypadku ewentualna rola jednostki samorządu terytorialnego (gmina lub starostwo powiatowe) byłaby ograniczona do stworzenia jednostki realizującej projekt i pełnienia roli podmiotu upoważnionego do ponoszenia wydatków;

2) w II wariantcie realizacji przedsięwzięcia (gmina lub starostwo powiatowe występują bezpośrednio w roli podmiotu odpowiedzialnego za realizację zadania), stosownie do zapisów szczegółowego opisu priorytetów Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, co najmniej 5% środków na realizację projektu winno pochodzić ze środków własnych jednostek samorządu terytorialnego lub niepodlegających umorzeniu pożyczek. W tym wariantcie pozostałe 95% środków byłoby pokryte odpowiednio z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (85%) oraz dotacji Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i/lub Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Krakowie (łącznie 10%).

W opinii ministra środowiska, aby nie dopuścić do zaprzepaszczenia dotychczas uzyskanych efektów, w celu dalszej rekultywacji zbiornika odpadów niebezpiecznych i szkodliwych po zakładach Górka w Trzebini, starosta powiatu chrzanowskiego winien złożyć wniosek o wsparcie finansowe do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki (podobnie realizowane jest zadanie rekultywacji terenu po byłych Zakładach Chemicznych Tarnowskie Góry w Tarnowskich Górach).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jerzego Polaczka

w sprawie niektórych aspektów
zarządzania bezpieczeństwem pasażerów
na przykładzie decyzji personalnych podjętych
przez Zarząd PLL LOT SA (9008)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 21 marca 2011 r., znak SPS-024-9008/11, złożone w trybie zapytania poselskiego przez pana Jerzego Polaczka – posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie niektórych aspektów zarządzania bezpieczeństwem pasażerów na przykładzie decyzji personalnych podjętych przez Zarząd PLL LOT SA, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Należy podkreślić, że minister skarbu państwa, działając jako akcjonariusz PLL LOT SA, stosownie do regulacji art. 375 (1) K.s.h, nie może wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zarząd ponosi pełną odpowiedzialność za podejmowane w tym zakresie działania. Zarząd posiada swobodę w doborze współpracowników, co przejawia się w szczególności w możliwości ustanowienia prokury jako szczególnego rodzaju pełnomocnictwa handlowego. Prokurenci powoływani są przez zarząd, a odwołani mogą zostać przez każdego z członków zarządu, w tym także przez członka zarządu wybranego przez pracowników spółki. Wyrazem przedmiotowej swobody jest także wskazana przez pana decyzja o powołaniu na stanowisko dyrektora Pionu Lotniczego pana M. Z. Decyzja ta uzyskała stosowną akceptację właściwego w sprawie Urzędu Lotnictwa Cywilnego. Podkreślam, że decyzje personalne dotyczące PLL LOT SA, tj. w obrębie odrębnej od Skarbu Państwa osoby prawnej działającej w formie spółki akcyjnej, nie mogą być rozpatrywane w kategoriach aprobaty rządu lub kształtowania polityki bezpieczeństwa. PLL LOT SA jako polska i wspólnotowa linia lotnicza podlega szczególnemu systemowi kontroli bezpieczeństwa wykonywanych operacji lotniczych. Właściwe w sprawie organy, w tym Urząd Lotnictwa Cywilnego, nie wskazują na naruszenie przez PLL LOT SA zasad bezpieczeństwa obowiązujących w pasażerskim ruchu lotniczym.

W świetle obowiązujących przepisów prawa kwestia weryfikacji naruszenia przepisów prawa, w tym dotyczących bezpieczeństwa w zakresie wykonywanych przez PLL LOT SA operacji lotniczych, na którą to okoliczność zwraca pan uwagę, należy do dyskrecjonalnych kompetencji odpowiednio umocowanych organów państwowych, w szczególności do właściwych w sprawie prokuratur i sądów oraz Urzędu Lotnictwa Cywilnego w zakresie bezpieczeństwa operacji lotniczych.

Odnosząc się do podniesionych przez pana kwestii dotyczących sylwetki i drogi zawodowej pana M. Z.,

informuję, że – jak wskazuje Zarząd PLL LOT SA – nie pracował on wcześniej w PLL LOT SA, posiada wykształcenie techniczne, doświadczenie zawodowe w pracy w liniach lotniczych, uprawnienia pilota komunikacyjnego oraz nie spowodował wypadku w lotniczym ruchu komunikacyjnym.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie swobody wyboru
podstawy świadczenia usług pielęgniarskich
w zakresie opieki stacjonarnej (9044)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie kontraktów pielęgniarskich, przekazane przy piśmie z dnia 28 marca 2011 r. (znak: SPS-024-9044/11), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

W obecnym stanie prawnym, na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarki i położnej, pielęgniarka (położna) może wykonywać zawód w ramach indywidualnej praktyki pielęgniarki (położnej), która stanowi wykonywanie działalności gospodarczej. Obecnie są dwa rodzaje tej praktyki tzw. gabinetowa (stacjonarna) oraz wyłącznie w miejscu wezwania, w ramach której pielęgniarka (położna) nie posiada gabinetu. Na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej od 30 grudnia 1998 r. praktyka taka może zawrzeć umowę cywilnoprawną (tzw. kontrakt) z zakładem opieki zdrowotnej. Nie ma zakazu w ww. ustawach wykonywania zawodu pielęgniarki (położnej) w zakładzie opieki zdrowotnej w ramach indywidualnej praktyki. Jednakże w przypadku praktyki wyłącznie w miejscu wezwania tym miejscem staje się zakład opieki zdrowotnej (szpital), chociaż ideą tej praktyki było wzywanie pielęgniarki (położnej) przez pacjenta.

W nowej ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej utrzymana została możliwość wykonywania przez pielęgniarki (położne) zawodu w ramach indywidualnej praktyki, jak również możliwość zawierania kontraktów pomiędzy tymi praktykami a podmiotami leczniczymi (obecnymi zakładami opieki zdrowotnej). Jednakże w celu jednoznacznego wskazania, że miejscem wezwania nie może być szpital (przedsiębiorstwo podmiotu leczniczego), wprowadzono art. 20 oraz zrównano w prawach lekarzy

i pielęgniarki (położne). Biorąc pod uwagę wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 grudnia 2005 r. (K 45/05), w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. przewidziano trzecią (obok gabinetowej oraz wyłącznie w miejscu wezwania) formę praktyki zawodowej (dla lekarzy, pielęgniarek oraz położnych) – wyłącznie w szpitalu. TK w wyroku wskazał, że niedopuszczalne jest zakazywanie wykonywania indywidualnej praktyki w zakładzie opieki zdrowotnej, gdyż wtedy „dostęp do rynku świadczeń zdrowotnych zostałby pielęgniarkom i położnym wysoce utrudniony, a wręcz zamknięty”.

Uprzejmie informuję, że do Ministerstwa Zdrowia docierają sygnały o proponowaniu przez kierowników zakładów opieki zdrowotnej pielęgniarkom i położnym zamiany umowy o pracę na umowę cywilnoprawną. W chwili obecnej nie ma podstaw, aby mówić o powszechności tego zjawiska, niemniej jego skalę będzie mogła ocenić Państwowa Inspekcja Pracy i samorząd zawodowy pielęgniarek i położnych dopiero po wejściu w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Zgodnie z art. 17 ust. 4 ww. ustawy „W celu monitorowania przestrzegania przepisów prawa pracy, kierownik raz na kwartał przekazuje Państwowej Inspekcji Pracy oraz właściwym organom samorządu zawodów medycznych informacje o liczbie osób, które wykonują zawód medyczny na podstawie umów cywilnoprawnych albo jako praktykę zawodową, z którą podmiot leczniczy zawarł umowę cywilnoprawną”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie prac nad tytoniową
dyrektywą produktową (2001/37/WE) (9087)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie prac nad tytoniową dyrektywą produktową (2001/37/WE) przekazane ministrowi gospodarki przy piśmie Pana Marszałka SPS-024-9087/11 z 25 marca br., przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie dostosowania ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych państw członkowskich dotyczących produkcji, prezentacji i sprzedaży wyrobów tytoniowych ma na celu:

1) uporządkowanie i ułatwienie funkcjonowania unijnego rynku wyrobów tytoniowych,

2) zapewnienie przy tym wysokiego poziomu ochrony zdrowia.

W związku z inicjatywami Parlamentu Europejskiego zmierzającymi do zmniejszenia strat zdrowotnych i populacyjnych powodowanych epidemią tytoniową, zwłaszcza zwiększenia ochrony młodego pokolenia przed uzależnieniem od tytoniu, Komisja Europejska przygotowuje założenia zmian w dyrektywie 2001/37. Raport z 2007 r. o implementacji i funkcjonowaniu przepisów dyrektywy w krajach członkowskich roku wskazuje m.in. potencjalne obszary wprowadzenia takich zmian, przedstawiając główne problemy:

— ostrzeżenia stosowane w poszczególnych krajach członkowskich różnią się stosowaniem formy ilustrowanej,

— sposób raportowania o dodatkach stosowanych przez producentów wyrobów tytoniowych jest różny, co utrudnia prace analityczne i porównawcze na poziomie wspólnotowym,

— niektóre kraje stosują listy dozwolonych lub zabronionych dodatków do wyrobów tytoniowych,

— informacje o zawartości smoły, nikotyny i tlenku węgla w dymie papierosowym na opakowaniach papierosów może implikować mylne przekonania konsumentów (np. że jedne papierosy są mniej szkodliwe od innych),

— produkty sprzedawane przez Internet często nie mają wymaganych ostrzeżeń na opakowaniach,

— dyrektywa nie uwzględnia nowych wyrobów tytoniowych lub nikotynowych (elektroniczne papierosy, napoje z nikotyną, guma do żucia, pasta do zębów zawierające nikotynę).

W czwartym kwartale ub.r. Komisja Europejska przeprowadziła szerokie konsultacje społeczne w krajach członkowskich UE na temat zakresu i kierunków potrzebnych zmian w dyrektywie. Były to otwarte konsultacje, w których swoje uwagi przekazywały wszystkie zainteresowane instytucje, organizacje i osoby fizyczne. Wpłynęło wiele tysięcy opinii, które obecnie są w Komisji Europejskiej przedmiotem analiz, a rezultatem ma być raport przedstawiający wnioski z konsultacji.

W obecnym stanie prac nad koncepcją dyrektywy (analizowane są wyniki konsultacji, brak raportu na ten temat, brak koncepcji nowelizacji dyrektywy) formułowanie stanowiska rządu jest przedwczesne. Nie istnieje bowiem przedmiot ewentualnego stanowiska.

Odnosząc się do uwag przedsiębiorców związanych z handlem wyrobami tytoniowymi, pragnę jednocześnie wyjaśnić, że w założeniach rewizji dyrektywy podstawowe znaczenie ma zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, a w tym cel wskazany przez Parlament Europejski – zmniejszenie strat zdrowotnych i ludnościowych powodowanych epidemią tytoniową, zwłaszcza zwiększenie ochrony młodego pokolenia przed uzależnieniem od tytoniu. Jedyną drogą zmniejszenia zagrożeń ze strony chorób odtytoniowych jest zmniejszenie konsumpcji (palenia) tytoniu. Taki jest cel podejmowanych w Polsce, w pozostałych krajach Unii Europejskiej i na całym

świecie działań legislacyjnych, jako niezbędnego składnika kompleksowej polityki zdrowotnej, społecznej i ekonomicznej prowadzącej do zmniejszenia narażenia ludności na choroby odtytoniowe. Elementy tej polityki i cele wyczerpująco charakteryzuje Ramowa Konwencja WHO o Ograniczeniu Użycia Tytoniu, do której przystąpiło ponad 160 krajów świata, w tym Rzeczpospolita Polska i Unia Europejska jako podmiot prawa międzynarodowego. Trudno byłoby zgodzić się, by o polityce zdrowotnej, w tym o ograniczaniu narażenia na dym tytoniowy, mieli decydować przedsiębiorcy zainteresowani maksymalizacją konsumpcji tytoniu, nawet jeśli rynek tytoniu przynosi znaczne kwoty przychodu budżetu państwa z podatku akcyzowego i VAT. Należy bowiem doceniać fakt, że straty społeczne powodowane chorobami odtytoniowymi (chorobowość, niepełnosprawność, przedwczesne zgony) przekraczają co najmniej dwukrotnie przychody budżetu z rynku tytoniowego.

Rozważane rozwiązania w dyrektywie, jak i przeniesienie ich do ustawodawstwa krajów UE ma na celu (wraz z działaniami edukacyjnymi, informacyjnymi i podatkowymi) zmniejszenie konsumpcji tytoniu. Główne konsekwencje społeczne i ekonomiczne polityki prowadzącej do zmniejszania użycia tytoniu to przede wszystkim zmniejszenie zachorowalności na nowotwory złośliwe, choroby serca i naczyń, nie-nowotworowe choroby układu oddechowego, a zatem i zmniejszenie częstości przedwczesnych zgonów z powodu tych chorób. Oczekiwanie przez przedsiębiorców ograniczenia polityki prozdrowotnej w obawie o konsekwencje ekonomiczne należałoby rozumieć jako dążenie do zapewnienia przez rząd warunków swobodnego rozwoju rynku tytoniowego. Byłoby to sprzeczne z nadrzędnymi celami polityki zdrowotnej i społecznej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Kani**

**w sprawie planowanych ewentualnie zmian
w zakresie struktur organizacyjnych
i przynależności terytorialnej
prokuratur okręgowych (9257)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Andrzeja Kani w sprawie planowanych ewentualnie zmian w zakresie struktur or-

ganizacyjnych i przynależności terytorialnej prokuratur okręgowych, przesłane przy piśmie z dnia 31 marca 2011 r., nr SPS-024-9257/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Naczelnym organem prokuratury, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), jest prokurator generalny. Z uwagi na dokonane z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenie urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375), podnieść należy, iż problematyka objęta zapytaniem w sensie koncepcyjnym pozostaje obecnie w gestii prokuratora generalnego, natomiast ostateczną decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości oraz tworzenia i znoszenia ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych lub rejonowych podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę, po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego.

Z tego względu udzielenie odpowiedzi na pytanie zawarte w wystąpieniu pana posła wymagało uzyskania stanowiska prokuratora generalnego w przedmiocie ewentualnych zmian w zakresie struktur organizacyjnych i przynależności terytorialnej Prokuratury Okręgowej w Płocku i Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce, polegających na zmniejszeniu obszaru właściwości Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie poprzez przyłączenie obszaru właściwości Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku, a Prokuratury Okręgowej w Płocku do Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi.

Prokurator generalny, przedstawiając stanowisko w tej sprawie, wyraził pogląd o braku uzasadnienia dla zmiany dotychczasowych obszarów właściwości prokuratur apelacyjnych w Warszawie, w Łodzi i w Białymstoku oraz podległości prokuratur okręgowych w Płocku i Ostrołęce okręgowi Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie.

Z przedstawionej na tę okoliczność informacji wynika, że jakkolwiek w jednostkach prokuratury okręgu Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie od szeregu lat odnotowywane są najmniej korzystne wskaźniki obrazujące pracę tych jednostek na poszczególnych jej odcinkach, a okręg tej apelacji wykazuje największą liczbę spraw prowadzonych długotrwale, to na wielkość tych wskaźników rzutują wyłącznie wyniki pracy uzyskiwane przez jednostki prokuratury z siedzibą w mieście stołecznym Warszawie.

W konsekwencji zatem zmniejszenie obszaru właściwości Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie o dwie prokuratury okręgowe w Płocku i w Ostrołęce oraz faktyczne ograniczenie go do dwóch jednostek prokuratury szczebla okręgowego z siedzibą w Warszawie pozostanie bez większego wpływu na poprawę

funkcjonowania tych jednostek i podniesienie poziomu ich pracy.

Rozporządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 2 lipca 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalania ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 133, poz. 894) wprowadzone zostały zmiany obszarów właściwości Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Sądu Apelacyjnego w Białymstoku oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi. Zmiany te spowodowały przyporządkowanie obszaru właściwości Sądu Okręgowego w Ostrołęce Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku, Sądu Okręgowego w Płocku – Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi, zaś zmniejszony w ich wyniku obszar właściwości Sądu Apelacyjnego w Warszawie obejmuje wyłącznie sądy okręgowe w Warszawie i Warszawa-Praga w Warszawie.

Jednak, co należałoby podkreślić, zmiany w zakresie właściwości sądów nie przesądzają w sposób automatyczny o zasadności analogicznych zmian w odniesieniu do prokuratur. Tożsame obszary właściwości sądów i prokuratur ułatwiają usprawnienie ich pracy, jednak w przypadku prokuratur nie można pominąć znaczenia ich właściwej współpracy z jednostkami Policji i innymi organami uprawnionymi do prowadzenia postępowań, od wyników pracy których zależą efekty pracy prokuratora, a w dalszej kolejności – także sądu.

W myśl art. 2 powołanej wcześniej ustawy o prokuraturze zadaniem prokuratury jest strzeżenie praworządności oraz czuwanie nad ściganiem przestępstw.

Tak określone przez ustawę zadania realizowane są m.in. przez prowadzenie lub nadzorowanie postępowania przygotowawczego w sprawach karnych oraz sprawowanie funkcji oskarżyciela publicznego przed sądami. Nadzorowanie tego rodzaju postępowań odnosi się do postępowań prowadzonych przez inne uprawnione organy, zwłaszcza przez Policję. Na szczeblu prokuratur apelacyjnych realizacja tych zadań dokonuje się w wydziałach V do spraw przestępczości zorganizowanej i korupcji, a na szczeblu prokuratur okręgowych – w wydziałach V śledczych i VI do spraw przestępczości gospodarczej.

Należy ponadto podnieść, że wskazane w zapytaniu pana posła zmiany obszarów właściwości prokuratur apelacyjnych w Warszawie, Łodzi i Białymstoku uzasadniałyby przeniesienie prokuratorów wraz z etatami w obrębie wspomnianych 3 okręgów prokuratur apelacyjnych w sytuacji, gdy obowiązujące przepisy ustawy o prokuraturze uniemożliwiają przeniesienie prokuratora poza obszar danej apelacji bez jego zgody (art. 16a ust. 1).

W obecnym stanie prawnym wyłączenie z obszaru właściwości Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie dwóch okręgów prokuratur okręgowych w Płocku i Ostrołęce mogłoby spowodować, iż do realizacji zmniejszonych z tego powodu zadań w tej jednostce pozostałaby dotychczasowa obsada prokuratorska, podczas gdy prokuratorzy w prokuraturach apelacyj-

nych w Łodzi i Białymstoku zostaliby obciążeni zwiększonym zakresem obowiązków.

Reasumując, należy stwierdzić, że wobec opisanego wyżej stanowiska prokuratora generalnego minister sprawiedliwości nie przewiduje podejmowania na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego zawartego w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze inicjatywy legislacyjnej związanej ze zmianą przynależności terytorialnej prokuratur okręgowych w Płocku i Ostrołęce.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie pozwoleń na emisję dwutlenku węgla
w Polsce (9265)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie uprawnień do emisji dwutlenku węgla w Polsce (pismo z dnia 31 marca 2011 r., znak: SPS-024-9265/11) w załączeniu przedstawiam stosowną informację.

W ramach zobowiązań ekologicznych Unia Europejska wyznaczyła na 2020 r. cele ilościowe, tzw. 3 x 20%, tj.: zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych o 20% w stosunku do roku 1990, zmniejszenie zużycia energii o 20% w porównaniu z prognozami dla UE na 2020 r., zwiększenie udziału odnawialnych źródeł energii do 20% całkowitego zużycia energii w UE, w tym zwiększenie wykorzystania odnawialnych źródeł energii w transporcie do 10%. W grudniu 2008 r. został przyjęty przez UE pakiet klimatyczno-energetyczny, w którym zawarte są konkretne narzędzia prawne realizacji ww. celów.

Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE rev. 2009/29/WE o europejskim systemie handlu emisjami (dyrektywa EU ETS) przydziały bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych dotyczą sektorów przemysłu energochłonnego i ciepłownictwa (art. 10a – systemowy rozdział uprawnień na poziomie unijnym) oraz elektroenergetyki (art. 10c – derogacje dla wybranych krajów). Poniżej przedstawiam dotychczasowe działania Polski na etapie związanym z przygotowaniem przez Komisję Europejską projektów regulacji mające na celu stworzenie rozwiązań unijnych możliwie najbardziej dopasowanych do potrzeb gospodarki naszego kraju.

1. Art. 10a – systemowy rozdział uprawnień na poziomie unijnym

Zgodnie z art. 10a ust. 1 ww. dyrektywy Komisja Europejska została zobowiązana do przyjęcia w pełni zharmonizowanych w całej Wspólnocie przepisów wykonawczych dotyczących przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych dla sektorów objętych regulacjami tej dyrektywy na podstawie wskaźników emisyjności (z ang. benchmarks).

Kwestia ustalenia zasad przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji jest bardzo istotna dla polskiej gospodarki nie tylko w kontekście jej dalszego proekologicznego rozwoju, lecz także wyzwań wynikających z obecnego kryzysu. Określenie wskaźników emisyjności na zbyt restrykcyjnym poziomie bez uwzględnienia specyfiki przemysłów i krajów może skutkować tym, iż istotny mechanizm ochronny przewidziany w dyrektywie ETS dla sektorów narażonych na ryzyko tzw. carbon leakage nie zacznie funkcjonować. W efekcie może to doprowadzić do likwidacji znacznej części przemysłu unijnego, w tym polskiego. Znaczenie tego mechanizmu rośnie właśnie w dobie kryzysu.

W ocenie Polski propozycja Komisji w zakresie tworzenia i wysokości benchmarków nie spełnia oczekiwań i wymaga niezbędnych, istotnych zmian. Jednocześnie należy zwrócić uwagę na to, iż na skutek kryzysu w UE nastąpiła i następować będzie samoistna redukcja emisji CO₂, co powinno być szczególnie zwymiarowane przez Komisję Europejską. To dodatkowe (w wyniku kryzysu) zmniejszenie emisji powinno powodować złagodzenie benchmarków, co stworzy przedsiębiorstwom unijnym lepsze warunki do wychodzenia z kryzysu.

Polska prowadziła intensywne działania w celu wzięcia pod uwagę przy określaniu benchmarków specyfiki paliwowej poszczególnych krajów. Takiemu podejściu zdecydowanie przeciwstawiła się Komisja Europejska, która sprzeciwia się uwzględnieniu jakiegokolwiek specyfiki (paliwowej, surowcowej czy regionalnej) poszczególnych krajów członkowskich.

Zarówno przez inne kraje członkowskie, jak i przez sektory przemysłu Polska jest postrzegana jako kraj szczególnie aktywny w procesie opracowywania zasad przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji. Dzięki bezpośrednim konsultacjom z polskim przemysłem następowała transmisja postulatów Polski do odpowiednich stowarzyszeń europejskich i dalej, do Komisji Europejskiej. Ponadto organizowane były liczne spotkania z krajami członkowskimi, z przedstawicielami ambasad czy też na forum Unii Europejskiej.

W tym zakresie opracowane zostało również stanowisko podpisane wspólnie z państwami popierającymi Polskę w walce o uwzględnienie rozróżnienia paliwowego, tj. Republiką Czeską, Bułgarią, Słowacją, Rumunią i Cyprzem.

W wyniku intensywnych negocjacji przed głosowaniem projektu decyzji na posiedzeniu Komitetu ds. Zmian Klimatu (w dniu 15.12.2010 r.) i ryzyka zaist-

nienia blokady stworzonej m.in. przez ww. kraje Komisja zaproponowała istotne zwiększenie bezpłatnych uprawnień dla ciepłownictwa. Wprowadzono okres przejściowy dla ciepłownictwa sieciowego w zakresie ciepła dostarczanego dla gospodarstw domowych. Wyliczenie uprawnień z tytułu produkcji ciepła zostanie oparte na historycznych emisjach z lat 2005–2008 przy założeniu, że w latach 2013–2020 uprawnienia te będą stopniowo zmniejszane o 10% rocznie.

Projekt decyzji zawierający wartości wskaźników emisyjności oraz zasady przydziału bezpłatnych uprawnień został ostatecznie przyjęty podczas głosowania na posiedzeniu Komitetu ds. Zmian Klimatu w dniu 15 grudnia 2010 r., przy czym Polska wraz z trzema innymi krajami głosowała przeciwko (Cypr, Rumunia i Węgry), zaś Litwa wstrzymała się od głosu.

Projekt decyzji został zgodnie z procedurą (regulacja z kontrolą) skierowany do Rady UE oraz Parlamentu Europejskiego.

W Parlamencie Europejskim sprawą zajmowała się Komisja ds. Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (ENVI). Ministerstwo Gospodarki wyposażyło polskich eurodeputowanych w odpowiednią argumentację. W efekcie stosowny sprzeciw w wymaganym terminie został skierowany przez panią poseł Jolanę Hibner i pana posła Bogusława Sonika, a także pana posła Konrada Szymańskiego z komisji ITRE. W sumie do sekretariatu komisji ENVI zostało przesłanych w terminie 6 sprzeciwów. Ministerstwo Gospodarki w konsultacjach z Ministerstwem Środowiska, Krajowym Ośrodkiem Bilansowania i Zarządzania Emisjami oraz z przedstawicielami sektorów energochłonnych w Polsce przygotowało projekt tekstu rezolucji o sprzeciwie wobec projektu decyzji KE do wykorzystania przy opracowywaniu wspólnej rezolucji o sprzeciwie. W dniu 16 marca 2011 r. komisja ENVI przyjęła jednak projekt decyzji przedstawiony przez Komisję Europejską, głosując przeciw ww. rezolucjom.

Równolegle, w dniu 14 marca 2011 r. został on zaakceptowany w czasie posiedzenia Rady Europejskiej ds. Środowiska. W związku z powyższym rząd rozważa zaskarżenie decyzji do Trybunału Sprawiedliwości UE.

2. Art. 10c – derogacje dla wybranych krajów

W grudniu 2008 r. Rada Europejska, a w kwietniu 2009 r. Parlament Europejski przyjęły pakiet klimatyczno-energetyczny dla Unii Europejskiej. Pierwotnie przewidywał on wprowadzenie od 2013 r. pełnego aukcjoningu dla elektrowni działających na terenie Unii Europejskiej. Jednak w odpowiedzi na zastrzeżenia zgłaszane przez kraje, w których produkcja energii oparta jest głównie na wysokoemisyjnych technologiach (intensywne negocjacje podczas ww. posiedzenia RE w dniach 11–12.12.2008 r.), Komisja Europejska zdecydowała o wprowadzeniu możliwości derogacji dla państw spełniających określone kryteria. Założono, że ulga ta ma polegać na wydłużeniu okresu przydziału

nia darmowych uprawnień, które zostaną wydzielone z puli przeznaczonej do sprzedaży.

Zapisy art. 10c dyrektywy EU ETS są właśnie wynikiem powyższych uzgodnień na najwyższym szczeblu politycznym. Jednym z kluczowych założeń umożliwiających zgodę Polski na przyjęcie konkluzji RE, a tym samym nowej dyrektywy ETS, było osiągnięcie kompromisu umożliwiającego Polsce szeroki zakres zastosowania okresu przejściowego dla energetyki w odniesieniu do konieczności zakupu 100% uprawnień do emisji na aukcjach. Z uwagi na specyficzną strukturę paliwową polskiej energetyki uzależnionej w ponad 90% od węgla jako surowca do wytwarzania energii elektrycznej oraz niski wskaźnik PKB/capita był to warunek konieczny do spełnienia, aby Polska mogła zgodzić się na przyjęcie nowych regulacji.

Prace Komisji nad przygotowaniem wytycznych umożliwiających zastosowanie derogacji w obrębie uprawnionych państw członkowskich toczyły się dwutorowo – art. 10c(3) dotyczący metodologii przydziału darmowych uprawnień dla elektroenergetyki został opracowany w formie decyzji Komisji Europejskiej, natomiast pozostałe aspekty art. 10c, m.in. trajektoria dochodzenia do pełnego aukcjoningu, definicja instalacji o fizycznie rozpoczętym procesie inwestycyjnym, zakres krajowego planu inwestycyjnego – w formie komunikatu KE. Komunikat ten nie podlegał głosowaniu, jednakże będzie wiążący dla państw objętych derogacją, ponieważ zgodnie z zapisami dyrektywy KE ma prawo odrzucić wniosek derogacyjny, jeśli nie spełni on stawianych wymagań. Oba ww. dokumenty zostały oficjalnie opublikowane przez Komisję Europejską w dniu 29 marca 2011 r.

Podczas głosowania w dniu 17 listopada 2010 r. na Komitecie ds. Zmian Klimatu została zaakceptowana decyzja w zakresie 10c(3). Zgodnie z jej treścią państwa członkowskie mogą wybrać metodologię opierającą się na emisjach historycznych (z ang. grandfathering) oraz wskaźnikach (z ang. benchmark), a w ramach wskaźników pomiędzy wskaźnikiem wspólnotowym i krajowym biorącym pod uwagę udział paliw w strukturze wytwarzania energii elektrycznej. Sposób ustalania benchmarku krajowego jest określony w załączniku do decyzji KE. Przydział uprawnień przewidziany dla danej instalacji nie powinien przewyższyć całkowitego procentowego przydziału przewidzianego dla kraju. Jeśli przydział indywidualny jest większy od limitu krajowego, to powinna nastąpić odpowiednia korekta.

Polskie postulaty prezentowane w trakcie serii spotkań z przedstawicielami Komisji Europejskiej na szczeblu zarówno roboczym, jak i ministerialnym dotyczyły m.in. proponowanej przez KE liniowej trajektorii dochodzenia do pełnego aukcjoningu, która była niezgodna z dyrektywą mówiącą o stopniowym (gradual) dochodzeniu do pełnego aukcjoningu, co pozwala państwom członkowskim na większą elastyczność. Polska stanowczo sprzeciwiała się podejściu KE. Wynikiem prowadzonych rozmów jest możliwość

nieliniowego dojścia do pełnego aukcjoningu zapisana w wytycznych KE.

Polska rozpoczęła już wiele działań zmniejszających emisję, m.in. budowę elektrowni jądrowej, inwestycje zwiększające wykorzystanie gazu (m.in. budowa terminala LNG), i chciałaby, aby tego typu inwestycje mogły być uwzględnione w krajowym planie inwestycyjnym. Ze względu na strukturę sektora energetycznego w Polsce kluczowe jest uwzględnienie inwestycji w rozwój zróżnicowanych źródeł energii oraz w sieci energetyczne w krajowym planie inwestycyjnym.

W wyniku rozmów m.in. ministra środowiska z komisarz UE ds. zmian klimatu Connie Hedegaard Komisja potwierdziła, że polskie prawo budowlane jest właściwe do określenia kryterium „fizycznego” rozpoczęcia budowy. Oznacza to, że proces inwestycyjny uznaje się za rozpoczęty, jeśli spełniony zostanie jeden z poniższych warunków: sporządzona jest dokumentacja geologiczna, wyrównano teren pod budowę, zagospodarowano teren budowy (np. urzędzeniami budowlanymi lub tymczasowymi konstrukcjami), podłączono niezbędną infrastrukturę techniczną.

Ponadto w celu wzmocnienia polskich postulatów w kontekście projektu wytycznych KE w sprawie art. 10c w sierpniu 2010 r. Polska, Czechy i Bułgaria przekazały Komisji Europejskiej wspólne stanowiska odnoszące się do wdrażania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. Główne postulaty w nich zawarte są odzwierciedleniem polskiego stanowiska. Ponadto podczas negocjacji przed głosowaniem decyzji KE w zakresie art. 10c(3) Polska uzyskała wsparcie od przedstawicieli Republiki Czeskiej, Bułgarii i Rumunii.

W wyniku wdrożenia art. 10c wzrosty cen będą następowały wolniej z uwagi na otrzymane przez elektrownie darmowe uprawnienia, w zamian za które elektrownie będą zmuszone przedstawić nakłady inwestycyjne na modernizację, co pozwoli wyeliminować zjawisko tzw. zysków nieuzasadnionych.

Ceny energii oraz usług jej dostarczania muszą również uwzględniać realne potrzeby finansowania modernizacji i rozwoju sieci elektroenergetycznych oraz mocy wytwórczych opartych o nowoczesne niskoemisyjne technologie. Te realne potrzeby modernizacji i rozwoju potencjału energetycznego są i nadal będą pochodną konieczności zachowania bezpieczeństwa i ciągłości dostarczania energii elektrycznej na potrzeby całej gospodarki naszego kraju, przy odpowiednio elastycznym wzroście zapotrzebowania na energię wraz ze wzrostem PKB.

Według Ministerstwa Gospodarki bez szybkiego podjęcia z jednej strony przez sektor energetyczny zdecydowanych działań i przedsięwzięć w zakresie realizacji poważnych kapitałochłonnych modernizacji odtworzeniowych i nowych inwestycji zwiększających potencjał zdolności wytwórczych, przesyłowych i dystrybucyjnych, a z drugiej strony przez wszystkich odbiorców energii elektrycznej konsekwentnych działań prooszczędnościowych w zakresie zmniejszania zużycia tej energii polska gospodarka będzie

przez kolejne lata w stanie strukturalnego zapóźnienia, z pełnymi tego konsekwencjami dla poziomu i jakości życia społeczeństwa.

W opinii ministra gospodarki podejmowane działania mające na celu złagodzenie wzrostu cen energii elektrycznej powinny mieć przede wszystkim charakter zmian systemowych w elektroenergetyce, a w szczególności zwiększających zakres funkcjonowania mechanizmów rynku konkurencyjnego wszędzie tam, gdzie to w tym sektorze możliwe, czyli w obszarze wytwarzania i obszarze obrotu energią elektryczną, a poprzez to wymuszających racjonalizację kosztów działania po stronie przedsiębiorstw całego sektora energetycznego. Istotne jest bowiem, aby koszty działania wszystkich przedsiębiorstw energetycznych były efektywne i w pełni uzasadnione ekonomicznie, gdyż tylko wtedy będzie zasadny i właściwy poziom cen energii elektrycznej oferowanej odbiorcom końcowym.

W celu realizacji tego stanowiska w Ministerstwie Gospodarki został przygotowany projekt nowelizacji ustawy Prawo energetyczne zawierający między innymi takie rozwiązania, jak obowiązek obligatoryjnej sprzedaży przez wytwórców (objętych rozliczaniem pomocy publicznej po rozwiązaniu kontraktów długoterminowych, w tym wytwórców wchodzących w skład przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo) części wytwarzanej przez nich energii elektrycznej w sposób zapewniający publiczny i równy dostęp do tej energii (sprzedaż np. w drodze publicznego przetargu lub poprzez giełdę). Znowelizowana ustawa została przyjęta przez Sejm w dniu 8 stycznia 2010 r.

Rozwiązania te mają na celu doprowadzenie do transparentnej wyceny energii elektrycznej w naszym kraju i ukształtowania jej poziomu w oparciu o system kosztów w pełni uzasadnionych ekonomicznie w warunkach gospodarki rynkowej. Jak bowiem pokazują dotychczasowe doświadczenia krajów zachodnich, gdzie zadziałały mechanizmy wolnego konkurencyjnego rynku energii elektrycznej, tak ukształtowane ceny tej energii stały się jednym z podstawowych parametrów mających zdecydowanie korzystne przełożenie i pozytywny wpływ na rozwój działalności gospodarczej, a w konsekwencji na znacznie wyższy poziom życia mieszkańców tych krajów niż u nas.

Według danych za styczeń 2011 r. obroty energią elektryczną na rynku giełdowym stanowiły 33% rynku i osiągnęły poziom 7 754 026 MWh. W ciągu ostatnich miesięcy ceny energii elektrycznej nie wzrosły. W grudniu 2012 r. fluktuacja cen na Towsarowej Giełdzie Energii była znacząca, od 151 zł/MWh do 276 zł/MWh, średnio wyniosła 223 zł/MWh. Od początku 2011 r. ceny energii elektrycznej ukształtowały się na bardzo stabilnym poziomie w granicach 200 zł/MWh.

W odniesieniu do czynników wzrostu cen energii elektrycznej Ministerstwo Gospodarki wyjaśnia, że w naszym kraju ceny tej energii były do tej pory przez szereg lat zbyt długo i sztywno kształtowane na заниżonych poziomach przez prezesa URE, a wcześniej,

w latach 90. były również utrzymywane w postaci zaniżonych cen urzędowych. Obecnie reagują i z całą pewnością będą dalej reagować na zmiany cen pierwotnych nośników energii oraz struktury paliw służących do jej wytwarzania, na koszty pozyskiwania uprawnień do emisji CO₂ oraz na poziomy cen energii elektrycznej w różnych krajach Unii Europejskiej w ramach rozwoju jednolitego konkurencyjnego rynku. Jest to w ocenie Ministerstwa Gospodarki zjawisko naturalne i normalne w warunkach postępującego procesu urynkwienia całej gospodarki. Mechanizm tego zjawiska dotyczy również w całej rozciągłości kształtowania poziomów cen wszystkich towarów, produktów i usług – i jako taki nie budzi sprzeciwu ani konsumentów, ani przedsiębiorców.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie jakości usług medycznych
zakontraktowanych przez Lubelski Oddział
Wojewódzki NFZ w ramach nocnej
i świątecznej podstawowej opieki zdrowotnej
świadczonej w Chełmie (9280)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Beaty Mazurek, posła na Sejm RP, z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie jakości usług medycznych zakontraktowanych przez Lubelski Oddział Wojewódzki NFZ w ramach nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w Chełmie, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 31 marca 2011 r., znak: SPS-024-9280/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej na podstawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 225, poz. 1465), która odnosi się do przypadków nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia świadczeniobiorcy, miało na celu zapewnienie lepszej dostępności oraz jakości przedmiotowych świadczeń poprzez to, że Narodowy Fundusz Zdrowia będzie miał możliwość wyboru najkorzystniejszej z ofert złożonych w postępowaniu konkursowym, co wpłynie tak-

że na konkurencyjność wśród świadczeniodawców. Przyjęte rozwiązania miały również na celu zastąpienie dotychczasowego modelu kontraktowania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej i pielęgniarskiej, której kilkuletnie funkcjonowanie zostało zdiagnozowane jako dysfunkcjonalne z uwagi na przerzucanie kosztów na wyższe poziomy systemu ochrony zdrowia – ratownictwo medyczne, leczenie szpitalne, tj. izby przyjęć, szpitalne oddziały ratunkowe, powodując tym samym ograniczenie dostępności tych świadczeń.

Ponadto uprzejmie informuję, iż zmiany w sposobie organizacji udzielania nocnej i świątecznej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej obejmowały także zmianę sposobu ich kontraktowania z zawierania umów na podstawie przepisów art. 159 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) – procedura wnioskowania o zawarcie umowy – na zawieranie umów po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań.

W związku z powyższym umowy na realizację świadczeń w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej zostały zawarte ze świadczeniodawcami, których oferty zajęły najwyższą pozycję w rankingu. Należy zaznaczyć, iż pozycja oferenta w rankingu jest wynikiem oferty oraz obliczeń systemu dokonywanego w oparciu o informacje zawarte w ofercie, z uwzględnieniem następujących kryteriów: ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz na podstawie wewnętrznej i zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona certyfikatem jakości, a także ceny i liczby oferowanych świadczeń oraz kalkulacji kosztów.

Zgodnie z informacjami uzyskanymi z Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w postępowaniu konkursowym, ogłoszonym na obszarze zabezpieczenia grupy gmin: miasto Chełm i powiat chełmski, udział wzięło trzech oferentów. Komisja konkursowa dokonała wyboru oferenta – NZOZ B.D.M. UNI-MED spółka jawna, który w rankingu końcowym uzyskał najwyższą liczbę punktów.

Odpowiadając na pierwsze pytanie pani poseł, uprzejmie informuję, iż jak wynika z wyjaśnień przedstawionych przez Lubelski Oddział Wojewódzki NFZ, do miejsca udzielania świadczeń (Chełm, ul. Słowackiego 33) realizowanych przez NZOZ B.D.M. UNI-MED, które znajduje się na drugim piętrze, pacjent może wejść po schodach lub wjechać windą usytuowaną przy drzwiach wejściowych, dostosowaną dla osób niepełnosprawnych. Natomiast przestronna poczekalnia może pomieścić licznych pacjentów bez konieczności oczekiwania na klatce schodowej. Ponadto podczas przeprowadzonej przez pracowników Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ wizytacji w dniu 10 marca 2011 r. o godz. 23.30 w miejscu udzielania świadczeń nie zastano żadnych pacjentów. W tym samym czasie w czterech gabinetach gotowość

do udzielenia przedmiotowych świadczeń zapewniało czterech lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej.

W odpowiedzi na kolejne pytanie uprzejmie informuję, iż realizacja nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej jest rozliczana na podstawie ryczałtu miesięcznego (uzależnionego od wielkości populacji), czyli poprzez przyjęcie uśrednionej kwoty na sfinansowanie świadczeń udzielanych w okresie sprawozdawczym, w ramach gotowości do wykonywania świadczeń wszystkim zgłaszającym się świadczeniobiorcom, również spoza obszaru zabezpieczenia.

Jak wynika z informacji Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, wartość zamówienia dla populacji od 100 tys. do 150 tys. określono w wysokości 1568 tys. zł. W związku z tym umowa na realizację świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej (na obszarze zabezpieczenia do 150 tys.) została zawarta z NZOZ B.D.M. UNI-MED na łączną wartość (w okresie 10 miesięcy) 1 411 200 zł, tj. 141 120 zł na miesiąc. Przy czym należy zaznaczyć, iż teren miasta Chełm i powiat chełmski zamieszkuje 146 883 osoby.

Odpowiadając na ostatnie pytanie, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z odpowiedzią Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – NZOZ B.D.M. UNI-MED uczestniczył w czterech postępowaniach konkursowych mających na celu zawarcie umów w przedmiotowym zakresie świadczeń, na obszarach: miasto Chełm i powiat chełmski, powiat krasnostawski, powiat lubartowski, powiat świdnicki. Oferta ww. świadczeniodawcy została jednak wybrana wyłącznie w postępowaniu konkursowym ogłoszonym na obszarze zabezpieczenia: miasto Chełm i powiat chełmski. Wskazany natomiast w ofercie środek transportu sanitarnego, spełniający cechy techniczne i jakościowe określone w Polskich Normach przenoszących europejskie normy zharmonizowane, wykorzystywany jest do realizacji umowy w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej na terenie miasta Chełm i powiatu chełmskiego.

Jednocześnie, według informacji zawartych w wyjaśnieniach Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, należy zauważyć, iż dotychczas do oddziału nie wpływały żadne skargi dotyczące realizacji świadczeń nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej na terenie miasta Chełm i powiatu chełmskiego.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprzejmie zapewniam Pana Marszałka, iż Narodowy Fundusz Zdrowia na bieżąco monitoruje realizację nowego modelu nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w celu właściwego zabezpieczenia dostępności tych świadczeń.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**przewodniczącego
Komisji Nadzoru Finansowego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie kryteriów zatrudnienia
stosowanych w Komisji Nadzoru Finansowego
i poczynionych oszczędności
w kosztach zatrudnienia (9309)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na skierowane do prezesa Rady Ministrów zapytanie pani poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie kryteriów zatrudnienia stosowanych w Komisji Nadzoru Finansowego i poczynionych oszczędności w kosztach zatrudnienia, które wpłynęło do sekretariatu marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 31 marca 2011 r. (znak: GS-024-9309/11), działając w ramach upoważnienia prezesa Rady Ministrów (pismo DSPA-4811-1199-(1)/11 z dnia 20 kwietnia 2011 r.), przedstawiam informację dotyczącą Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego.

Stan zatrudnienia w UKNF na koniec I kwartału 2011 r. wynosił 901 etatów. Należy zauważyć, iż pomimo stałego wzrostu obszarów nadzorowanych i zakresu odpowiedzialności (KNF jest jedną z kluczowych instytucji w Polsce bezpośrednio zaangażowanych w prace związane z przewidywaniem, badaniem i przeciwdziałaniem ewentualnym skutkom kryzysu finansowego), liczba przewidzianych dla urzędu etatów nie uległa zmianie. Mając na względzie powyższe okoliczności, brak jest tym samym racjonalnych przesłanek do ewentualnego podjęcia przez kierownictwo UKNF decyzji dotyczącej redukcji zatrudnienia.

Jednym z podstawowych założeń polityki personalnej urzędu jest zatrudnianie wysoko wykwalifikowanej kadry pracowników z doświadczeniem rynkowym w celu zapewnienia realizacji zadań na poziomie adekwatnym do rangi i znaczenia UKNF jako instytucji nadzorującej rynek finansowy w Polsce i wypracowującej decyzje stanowiące wykładnie dla tego rynku. Tym niemniej wobec konieczności przejęcia nowych zadań i obowiązków nadzorczych niezbędne stało się również pozyskanie absolwentów kierunków matematycznych, ekonomicznych czy prawniczych z najlepszych, renomowanych uczelni w Polsce. Należy jednak podkreślić, iż ta grupa specjalistów poszukiwana jest także przez instytucje rynku komercyjnego, w tym podmioty nadzorowane przez KNF, z którymi urząd jako jednostka budżetowa z wynikającymi z tego ograniczeniami etatowo-finansowymi, nie zawsze jest w stanie konkurować. Specyfika sektora finansowego i związane z tym zadania określone w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym wymagają zatrudnienia pracowników o wysokich kompetencjach merytorycznych i interpersonalnych. Przyjęte kryteria doboru dają gwarancję pozyskania odpowiednio przygotowanej merytorycznie kadry.

We wszystkich obszarach merytorycznych proces rekrutacji przebiega według wypracowanych i ustalonych zasad. Już w pierwszym etapie rekrutacji dokonywana jest szczegółowa weryfikacja wiedzy i kompetencji kandydatów z wykorzystaniem testów. Kandydaci przystępują do testów, a w zależności od profilu wykształcenia są to testy Logic Analysis Test, Numerical Analysis Test, Business Analysis Test. Testy przeprowadzane są w języku angielskim. Elementem procesu jest również diagnoza kompetencji i potencjału kandydatów z wykorzystaniem „case study” – analiza przypadków lub prezentacje na zadany temat merytoryczny. Kandydaci muszą potwierdzić umiejętność analitycznego i logicznego myślenia. Ponadto kandydaci na stanowiska kierownicze weryfikowani są pod kątem posiadania predyspozycji do kierowania ludźmi, muszą wykazać się doświadczeniem menadżerskim i cechami przywódczymi. Od kandydatów do pracy w Urzędzie Komisji Nadzoru Finansowego oczekuje się przede wszystkim umiejętności analitycznych, przetwarzania informacji i wnioskowania, kreowania niezależnych opinii, umiejętności podejmowania decyzji, a także umiejętności społecznych, ze szczególnym naciskiem na umiejętność współpracy. Oczekiwania co do poziomu zaawansowania wymienionych kompetencji uzależnione są od wymagań określonych dla danego stanowiska.

Takie standardy rekrutacji pozwalają nam wybrać najlepiej przygotowanych do pracy nadzorczej pracowników, którzy są jednocześnie zmotywowani do dalszego rozwoju i spełnienia oczekiwań pracodawcy w zakresie nadzoru. Obecna kadra, składająca się z nowo zatrudnionych oraz osób przejętych z NBP i innych nadzorów, to w 95% pracownicy z wyższym wykształceniem, przy czym najliczniejsza grupa to osoby z wykształceniem ekonomiczno-financeowym, prawniczym, matematyczno-fizycznym. Poza wykształceniem wyższym ok. 40% aktualnie zatrudnionych posiada ukończone studia podyplomowe na jednym lub kilku kierunkach. Istotnym elementem kwalifikacji wśród nowo zatrudnionych pracowników są dodatkowe uprawnienia, takie jak: Association of Chartered Certified Accountants, European Foundation Certificate in Banking, Professional Risk Manager, egzamin aktuarialny, licencja maklera papierów wartościowych, licencja agenta ubezpieczeniowego, aplikacje prawnicze. Osoby posiadające wspomniane uprawnienia, bądź będące na zaawansowanym etapie ich zdobywania to ponad 20% nowo zatrudnionych. Wielu nowo przyjętych pracowników współpracuje w różnej formie z uczelniami wyższymi, w tym m.in. prowadząc zajęcia dydaktyczne. Dość liczna grupa nowo zatrudnionych to osoby ze stopniem naukowym doktora, a także wyższym lub w trakcie zdobywania stopnia naukowego.

Należy podkreślić, iż ze względu na ekspercki charakter organizacji, przyjęte restrykcyjne kryteria doboru i selekcji kandydatów przy jednoczesnym wdrożeniu nowoczesnych narzędzi zarządzania, oce-

ny efektywności pracy oraz zarządzania przez cele, pozwoliły na zbudowanie niezwykle efektywnego pod względem wydajności i jakości zespołu. Rekompenzuje to znacząco podstawowy problem w zakresie braku możliwości zapewnienia satysfakcjonującego ilościowego poziomu zatrudnienia. Podkreślić należy, iż długoletnie doświadczenie w nadzorze dotychczasowych pracowników oraz kompetencje, które zostały pozyskane wraz z przyjściem wysokospecjalistycznej kadry z rynku, uzupełnione potencjałem i doskonałym wykształceniem akademickim absolwentów, dały efekt synergii wiedzy, doświadczenia i talentów.

Jednocześnie informuję, że wykonanie planu w zakresie wynagrodzeń pracowników UKNF za 2009 r. zostało zrealizowane na poziomie ok. 94%, natomiast wykonanie planu za 2010 r. wyniosło ok. 99%.

Z wyrazami szacunku

Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego
Stanisław Kluza

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Grzegorza Raniewicza**

**w sprawie budynków
po byłej Cukrowni Rejowiec (9311)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana Grzegorza Raniewicza, posła na Sejm RP, z dnia 28 marca 2011 r. (SPS-024-9311/11), dotyczące budynków Cukrowni Rejowiec, Oddziału Krajowej Spółki Cukrowej SA z siedzibą w Toruniu, wyłączonego z produkcji cukru białego, przedstawiam poniższe informacje.

Produkcję cukru w Cukrowni Rejowiec wygaszono już w 2004 r. i w ciągu tych ponad 6 lat gmina Rejowiec nie występowała do zarządu KSC SA o przekazanie obiektów cukrowni ze wskazaniem ich przeznaczenia na muzeum cukrownictwa.

Uwzględniając stan techniczny obiektów po byłej Cukrowni Rejowiec, zagrażający katastrofą budowlaną, Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA podjął decyzję o rozbiórce części budynków. Zaznaczam, iż budynki przeznaczone do rozbiórki oraz główny budynek produkcyjny nie były wpisane do rejestru zabytków, a jedynie podlegają pośredniej ochronie konserwatorskiej. Wojewódzki konserwator zabytków nie zgłosił sprzeciwu w zakresie budynków przeznaczonych do rozbiórki. Jednocześnie Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA wystąpił z wnioskiem o pozwolenie na rozbiórkę głównego budynku produkcyjnego z uwagi na zły stan techniczny tego obiektu. Ekspertyza techniczna sporządzona przez rzeczoznawcę zawiera wskazanie o konieczności rozbiórki budynku

głównego w kompleksie fabrycznym Cukrowni Rejowiec ze względu na stwierdzenie, że dalsza eksploatacja obiektu zagraża życiu i zdrowiu przebywających tam ludzi. Obecnie Zarząd KSC SA oczekuje na stanowisko wojewódzkiego konserwatora zabytków w tej sprawie.

Jednocześnie informuję, iż zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA rozważa utworzenie muzeum tradycji polskiego cukrownictwa. W tym celu już w 2008 r. rozpoczęto zbieranie dokumentów, eksponatów oraz pamiątek do zasobów izby pamięci zlokalizowanej w siedzibie Krajowej Spółki Cukrowej SA w Toruniu. Dotychczas nie podjęto ostatecznej decyzji o wyborze lokalizacji dla tego muzeum. Rozważana jest lokalizacja w jednej z cukrowni kontynuujących produkcję cukru w regionie kujawskim bądź na terenie byłej fabryki cukru w Polsce. Lokalizacja Rejowiec dla tego projektu nie jest przewidywana z uwagi na powyższe uwarunkowania.

Przedstawiając powyższe, dodatkowo podkreślam, że za prowadzenie spraw spółki, w tym m.in. za podejmowanie decyzji w zakresie zagospodarowania zbędnych składników aktywów trwałych po cukrowniach wyłączonych z produkcji cukru, odpowiedzialny jest zarząd KSC SA.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie jedynej na Pomorzu karetki N
zapewniającej bezpieczny transport
noworodkom i niemowlętom w stanie
zagrożenia życia (9419)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani poseł Danieli Chrapkiewicz, przesłanym przy piśmie Pana Marszałka z dnia 8 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9419/11, w sprawie finansowania kosztów funkcjonowania na Pomorzu karetki neonatologicznej, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego wyjaśnienia.

Postępowanie poprzedzające zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju pomoc doraźna i transport sanitarny na 2011 r. zostało zakończone w Pomorskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w dniu 6 grudnia 2010 r. Wymienione postępowanie ogłoszone zostało na kwotę zawartą w planie finansowym Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w pozycji: pomoc doraźna i transport sanitarny, na poziomie nieznacznie wyższym niż w roku 2010, tj.

na kwotę 1 193 550 zł (365 dni x 3270 zł). Na tak ogłoszone postępowanie wpłynęła jedna oferta Szpitala Specjalistycznego Św. Wojciecha w Gdańsku – placówki, która realizowała ww. świadczenia w 2010 r. Rozbieżności dotyczące oczekiwanej ceny za ryczałt dobowy (oferent proponował 4500 zł) nie pozwoliły na osiągnięcie konsensusu. Postępowanie zakończyło się niewybraniem żadnej oferty, a co za tym idzie, nie zostały zabezpieczone świadczenia w rodzaju pomoc doraźna i transport sanitarny na rok 2011.

Ze względu na fakt, że świadczenia opieki zdrowotnej w rodzaju pomoc doraźna i transport sanitarny na 2011 r. nie zostały zabezpieczone poprzez postępowanie konkursowe o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w powyższym rodzaju, to świadczenia realizowane przez zespół sanitarny typu „N” finansowane są w trybie art. 19 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Na podstawie postanowień tego przepisu świadczeniodawca, który nie zawarł umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ma prawo do wynagrodzenia za świadczenie opieki zdrowotnej udzielone świadczeniobiorcy w stanie nagłym. Wynagrodzenie uwzględnia wyłącznie uzasadnione koszty udzielenia niezbędnych świadczeń opieki zdrowotnej.

Uprzejmie informuję, że w dniu 30 marca 2011 r. Pomorski OW NFZ ponownie ogłosił postępowanie konkursowe w rodzaju pomoc doraźna i transport sanitarny, zmierzające do zabezpieczenia świadczenia opieki zdrowotnej udzielanych przez zespół sanitarny typu „N” na terenie województwa pomorskiego. W powyższym postępowaniu wskazano, iż wartość zamówienia wynosi nie więcej niż 801 150,00 zł na okres rozliczeniowy od 1 maja 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. Oczekiwana cena ryczałtu dobowego w prowadzonym postępowaniu wynosiła 3270,00 zł. W dniu 21 kwietnia 2011 r. komisja konkursowa prowadząca postępowanie w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju pomoc doraźna i transport sanitarny zawiadomiła o jego unieważnieniu, gdyż kwota najkorzystniejszej oferty przewyższała kwotę zamówienia.

W odniesieniu do pytań Pani Poseł, w oparciu o wyjaśnienia złożone przez Narodowy Fundusz Zdrowia, informuję, iż najniższą cenę ryczałtu dobowego przeznaczonego na funkcjonowanie zespołów sanitarnych typu „N” zaobserwować można w Zachodniopomorskim OW NFZ, wynosi ona 1963,50 zł. Średnia cena za karetkę „N” w Polsce wynosi 3117,02 zł. Zatem propozycja Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia jest wyższa od średniej ceny ryczałtu dobowego dla zespołu „N” w kraju. Cena ryczałtu dobowego zespołu sanitarnego typu „N” zaproponowana przez ten oddział (3270,00 zł) jest wyższa od ceny ryczałtu dobowego, za jaką funkcjonują w 2011 r. zespoły sanitarne typu „N” w 8 oddziałach wojewódzkich NFZ. W pozostałych 7 oddziałach wojewódzkich NFZ cena ryczałtu dobowego zespołu sanitarnego typu „N” jest wyższa niż proponowana przez Pomorski OW NFZ – przy czym w 5

przypadkach różnica ta jest nieznaczna (różnica wartości nie przekracza 3%). Należy też zwrócić uwagę na fakt, iż w 8 oddziałach wojewódzkich NFZ cena ryczałtu dobowego omawianych zespołów pozostała na poziomie roku 2010, a w Podlaskim OW NFZ cena ta została zmniejszona w stosunku do roku poprzedniego. W związku z powyższym nie można zgodzić się z tezą prezentowaną przez pani poseł, wskazującą, że karetką sanitarna typu „N” na Pomorzu ma najniższą stawkę ryczałtu dobowego. Warto przy tym zaznaczyć, że zaproponowana przez świadczeniodawcę cena ryczałtu dobowego byłaby najwyższą ceną w skali kraju.

Odpowiadając na pytania pani poseł, pragnę zauważyć, że zgodnie z art. 118 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) prezes Narodowego Funduszu Zdrowia sporządza corocznie plan finansowy funduszu zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Szczegółowy tryb i kryteria podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie funduszu, z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych, określany jest w drodze rozporządzenia ministra zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, na podstawie art. 119 ww. ustawy. Plan finansowy Narodowego Funduszu Zdrowia stanowi podstawę do kontraktowania przez oddziały wojewódzkie NFZ świadczeń opieki zdrowotnej do wartości tych świadczeń przewidzianej w powyższym planie.

Uprzejmie informuję, że na skutek zmiany algorytmu podziału środków na oddziały wojewódzkie NFZ plan finansowy Pomorskiego OW NFZ nie został zwiększony na 2011 r. w stosunku do roku 2010. W przedmiotowym rodzaju świadczeń Pomorski OW NFZ ogłosił postępowanie na kwotę 1193,55 tys. zł, podczas gdy kwota przewidziana w planie finansowym na 2011 r. wynosi 1197,00 tys. zł. Zmiana ceny ryczałtu dobowego wymagałaby przesunięcia w planie finansowym, polegających na zwiększeniu kwoty planowanej w pozycji: pomoc doraźna i transport sanitarny, kosztem innego rodzaju świadczeń opieki zdrowotnej. Należy przy tym podkreślić, iż nie zachodzą również żadne przesłanki merytoryczne do zwiększenia o 38,46% ceny ryczałtu dobowego zespołu sanitarnego typu „N” w stosunku do roku 2010. Poszukując rozwiązania trudnej sytuacji, Pomorski OW NFZ przygotowuje nową edycję postępowania konkursowego mającego na celu zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju pomoc doraźna i transport sanitarny na 2011 r. Oddział ten zwrócił się też do władz województwa z prośbą o podjęcie mediacji w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Sztorca**

**w sprawie możliwości pomocy
państwa rodzinom tracącym dorobek
całego życia na skutek osuwisk (9424)**

W związku z przesłanym przy piśmie z dnia 8 kwietnia 2011 r., znak SPS-024-9424/11, zapytaniem posła Andrzeja Sztorca w sprawie możliwości pomocy państwa rodzinom tracącym dorobek całego życia na skutek osuwisk, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Producenci rolni poszkodowani w wyniku powodzi, obsunięcia się ziemi oraz huraganu w 2010 r. mogą ubiegać się o pomoc zarówno na odtworzenie zniszczonego mienia, jak i na wznowienie produkcji rolnej. W dniu 1 czerwca 2010 r. Rada Ministrów przyjęła uchwałę nr 87/2010 w sprawie programu pomocy dla rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody spowodowane przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan w 2010 r., w którym przewiduje się udzielanie poszkodowanym producentom rolnym:

1) kredytów preferencyjnych na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej znajdujących się na obszarach, gdzie szkody powstały w związku z powodzią, obsunięciem się ziemi lub huraganem, udzielanych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.) oraz poręczeń i gwarancji spłaty ww. kredytów bankowych,

2) na podstawie art. 41a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.) pomocy w opłacaniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne oraz regulowaniu zaległości z tego tytułu w formie odraczania terminu płatności składek i rozkładania ich na dogodne raty, a także umarzanie w całości lub w części bieżących składek na indywidualny wniosek rolnika, który poniósł szkody spowodowane przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan, składany do prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego,

3) pomocy w formie odraczania, rozkładania na raty, umarzania w części lub w całości przez prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych należności agencji,

4) ulg w podatku rolnym za 2010 r. w związku z powodzią, na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast,

5) dopłat z tytułu zużytego do siewu lub sadzenia materiału siewnego kategorii elitarny lub kwalifiko-

wany, udzielanych przez Agencję Rynku Rolnego. Dopłaty te obejmują producentów rolnych, którzy jesienią 2010 r. oraz wiosną 2011 r. zakupią i zużyją do siewu materiał siewny kategorii elitarny lub kwalifikowany. Uczestnikami mechanizmu mogą być producenci rolni, w rozumieniu ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności.

Warunkiem uzyskania dopłaty jest zużycie do obsiania 1 ha gruntów rolnych ilości materiału siewnego określonej w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie minimalnej ilości materiału siewnego, jaka powinna być użyta do obsiania lub obsadzenia 1 ha powierzchni gruntów ornych (Dz. U. Nr 236, poz. 1639).

Stawki dopłat do 1 ha powierzchni gruntów ornych obsianych lub obsadzonych materiałem siewnym kategorii elitarny lub kwalifikowany wynoszą odpowiednio:

- 100 zł – w przypadku zbóż, mieszanek zbożowych i pastewnych,
- 160 zł – w przypadku roślin strączkowych,
- 500 zł – w przypadku ziemniaków.

Rolnicy zainteresowani tymi dopłatami mogą składać wnioski do Agencji Rynku Rolnego od dnia 15 stycznia 2010 r.

O pomoc w ramach ww. programu mogą ubiegać się producenci rolni lub rodziny rolnicze, w których gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej szkody spowodowane przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan, oszacowane przez komisję powołane przez wojewodów właściwych ze względu na miejsce wystąpienia szkód na podstawie ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r., wyniosły średnio powyżej 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej, w stosunku do produkcji z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły szkody, albo z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody z pominięciem roku o wielkości produkcji najwyższej i najniższej.

Natomiast producenci rolni, w których gospodarstwach rolnych powstały szkody w wyniku obsunięcia ziemi w 2011 r., mogą ubiegać się m.in. o pomoc określoną w pkt 1–4 w ramach obowiązujących przepisów prawa, co oznacza, że pomoc wymieniona w pkt 2–4 będzie mogła być udzielona wyłącznie w formule de minimis.

Jednocześnie zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 13 września 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 169, poz. 1141) realizowana jest pomoc dla producentów

rolnych będących posiadaczami gospodarstw, w których powstały szkody w wyniku działania niekorzystnych zjawisk atmosferycznych (powódź, obsunięcie ziemi):

a) średnio powyżej 30% średniej rocznej produkcji rolnej z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiła szkoda, albo z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiła szkoda, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej produkcji w gospodarstwie rolnym – w uprawach rolnych, zwierzętach gospodarskich w rozumieniu ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.), lub rybach,

b) nie mniej niż 10 000 zł – w budynkach, budowlach, maszynach lub urządzeniach służących do produkcji rolnej, sadach lub plantacjach wieloletnich, lub stadach podstawowych zwierząt gospodarskich.

Powyższe warunki muszą być spełnione łącznie, przy czym ww. szkody muszą być oszacowane przez komisję, o której mowa w art. 4 ust. 7 ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 98, poz. 634, z późn. zm.), i potwierdzone w opinii określającej zakres i wysokość poszczególnych szkód, wydawanej przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce ich wystąpienia.

Pomoc ma formę refundacji do 90% kosztów kwalifikowalnych operacji realizowanej w gospodarstwie wnioskodawcy, która przyczyni się do odtworzenia zniszczonego potencjału produkcyjnego gospodarstwa. Do kosztów kwalifikowalnych zalicza się koszty:

— budowy, przebudowy, remontu budynków i budowli przeznaczonych do prowadzenia produkcji rolnej, w tym budynków inwentarskich oraz służących do przechowywania sprzętu, produktów i środków do produkcji, pasz, zbiorów, przetwórstwa produktów rolnych w gospodarstwie itp., wraz z wyposażeniem,

— zakupu stada podstawowego zwierząt gospodarskich,

— infrastruktury gospodarstw związanej z produkcją rolną, szczególnie dróg wewnętrznych, ujęć wody, instalacji elektrycznych itp.,

— odtwarzania sadów lub plantacji wieloletnich, których okres użytkowania jest dłuższy niż 5 lat,

— zakupu nowych maszyn, urządzeń, wyposażenia do produkcji rolnej,

— ogólne, nieprzekraczające 10% wszystkich kosztów kwalifikowalnych inwestycji, np. koszty przygotowania dokumentacji technicznej operacji, opłat za patenty i licencje, sprawowania nadzoru inwentarskiego itp.

Pomoc przyznaje się i wypłaca do wysokości nieprzekraczającej 130% wartości szkód spowodowanych w gospodarstwie w budynkach, budowlach, maszynach lub urządzeniach służących do produkcji rolnej, sadach lub plantacjach wieloletnich, lub stadach podstawowych zwierząt gospodarskich, oszacowanych przez ww. komisję (pomniejszone odpowied-

nio o wysokość odszkodowania uzyskanego z tytułu ubezpieczenia ww. elementów majątku gospodarstwa), i do wysokości limitu, który w okresie realizacji programu wynosi na jedno gospodarstwo maksymalnie 300 tys. zł.

W 2010 r. przeprowadzone zostały 2 nabory wniosków o przyznanie pomocy w ramach przedmiotowego działania (w terminie 30 września 2010 r.–12 listopada 2010 r. oraz 30 listopada 2010 r.– 30 grudnia 2010 r.), w ramach których wpłynęły 2544 wnioski o przyznanie pomocy na łączną kwotę 182 248 402,47 zł. W 2011 r., w terminie od dnia 2 lutego do dnia 15 marca, odbył się kolejny nabór wniosków o przyznanie pomocy, w ramach którego wpłynęło 509 wniosków na łączną kwotę 40 824 955,81 zł.

Odnośnie do płatności bezpośrednich pragnę poinformować, że zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1051, z późn. zm.) jednolita płatność obszarowa przysługuje rolnikowi do będącej w jego posiadaniu w dniu 31 maja roku, w którym został złożony wniosek o przyznanie tej płatności, powierzchni gruntów rolnych wchodzących w skład gospodarstwa rolnego.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz. Urz. UE L 316 z 2.12.2009, str. 65, z późn. zm.), jeśli rolnik nie był w stanie wypełnić swych zobowiązań w wyniku siły wyższej lub okoliczności nadzwyczajnych, zachowuje prawo do pomocy w odniesieniu do obszaru lub zwierząt kwalifikowalnych w momencie wystąpienia siły wyższej lub okoliczności nadzwyczajnych. Ponadto właściwych obniżek nie stosuje się, jeżeli niezgodność będąca następstwem siły wyższej lub okoliczności nadzwyczajnych dotyczy wzajemnej zgodności.

Stosownie do obowiązujących w 2010 r. przepisów kierownik biura powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa uznawał przypadki działania siły wyższej lub wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności na podstawie dowodów przedłożonych przez rolnika, których rodzaje określało rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 12 marca 2007 r. w sprawie rodzajów dowodów potwierdzających działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności (Dz. U. Nr 46, poz. 308, z późn. zm.). Przepisy tego rozporządzenia dopuszczały jako dowód potwierdzający działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności m.in. protokół oszacowania szkód w uprawach rolnych spowodowanych przez obsunięcie się ziemi w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniach upraw rolnych

i zwierząt gospodarskich, sporządzony przez komisję powołaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód, o której mowa w przepisach w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

W celu uproszczenia zasad przyznawania płatności w przypadkach działania siły wyższej lub wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 54, poz. 278) uchylono przepis upoważniający ministra właściwego do spraw rozwoju wsi do określenia, w drodze rozporządzenia, rodzajów dowodów potwierdzających działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności. Oznacza to, że w sprawie dowodów, które mogą w danym przypadku stanowić potwierdzenie działania siły wyższej lub wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności, rozstrzyga obecnie kierownik biura powiatowego agencji. Każda sprawa rozpatrywana jest indywidualnie, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności faktycznych i dowodów występujących w sprawie, a uznanie danego przypadku za działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności albo odmowa takiego uznania następuje, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego, w decyzji w sprawie przyznania płatności obszarowych, płatności cukrowej, płatności do pomidorów oraz płatności do krów i owiec. A zatem rolnik może otrzymać w pełnej wysokości płatności bezpośrednie do powierzchni gruntów, na których nie jest prowadzona działalność rolnicza lub które nie są utrzymywane w dobrej kulturze rolnej, jeśli jest to skutkiem działania siły wyższej lub wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności, a grunty te kwalifikowały się do przyznania płatności w momencie wystąpienia siły wyższej lub okoliczności nadzwyczajnych. W takim przypadku konieczne jest jednak złożenie w biurze powiatowym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa odpowiednich dowodów potwierdzających działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności w terminie 10 dni roboczych od dnia, w którym rolnik uzyska taką możliwość.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie dofinansowania Związku
Kombatantów RP i Byłych Więźniów
Politycznych przez Urząd do Spraw Kombatantów
i Osób Represjonowanych (9425)**

W odpowiedzi na przysłane przy piśmie szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia br., znak: DSPA-4811-1048-(1)/11, zapytanie posła Romualda Ajchlera dotyczące możliwości finansowania przez Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych stowarzyszeń weteranów i ofiar represji, a przekazane przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 8 kwietnia br., znak: SPS-024-9425/11, pozwolę sobie, w oparciu o informację p.o. kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, przedstawić, co następuje.

Obowiązujące obecnie przepisy nie pozwalają przekazywać środków publicznych stowarzyszeniom na ich bieżącą działalność. Ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm.) przewiduje jedynie, że można dotować konkretne przedsięwzięcia organizacji społecznych, które należą do sfery zadań publicznych. Filozofią tej ustawy jest więc stworzenie możliwości zaangażowania środków publicznych w określone inicjatywy naszych obywateli, mieszczące się w pojęciu „dobra wspólnego”, a nie finansowanie samych podmiotów realizujących te inicjatywy.

Na podstawie wspomnianej wyżej ustawy Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych przekazuje środki stowarzyszeniom zrzeszającym weteranów i osoby represjonowane na realizację konkretnych zadań, które zmierzają do popularyzacji tradycji walk o niepodległość i służą podtrzymaniu pamięci o doznanych represjach.

Urząd dotuje spotkania weteranów konkretnych bitew czy określonych formacji wojskowych, przekazuje środki na wydawanie książek, rekonstrukcje historyczne, budowanie pomników czy fundowanie tablic pamiątkowych. Urząd pomaga więc zrealizować główny cel istnienia stowarzyszeń kombatanckich, jakim jest podtrzymanie tradycji patriotycznej i upamiętnianie walk o niepodległość ojczyzny.

Na realizację wyżej wymienionych działań organizacje kombatanckie mogą ubiegać się o finansowanie, składając wniosek w Urzędzie do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych.

Podobne wsparcie finansowe organizacje kombatanckie otrzymują od innych instytucji państwowych: Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, a także od administracji samorządowej.

Oprócz wsparcia od państwa stowarzyszenia mogą czerpać dochody z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, a także – gdy mają status organizacji pożytku publicznego – otrzymywać od obywateli (w tym swoich członków) ich 1% należnego podatku dochodowego. Powyższe zasady dotyczą wszelkich stowarzyszeń i fundacji działających w naszym kraju.

Nie ulega wątpliwości, że w działalności organizacji kombatanckich ze względu na średnią wieku i coraz mniejsze kwoty uzyskiwane ze składek członkowskich występują coraz większe problemy. Jednak ze względu na istniejące formy pomocy dla kombatantów, a także możliwości finansowe budżetu państwa – dalsze instytucjonalne rozszerzenie tej pomocy aktualnie nie jest możliwe.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie zasad użycia broni przez polskich
żołnierzy na misjach zagranicznych (9429)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zasad użycia broni przez polskich żołnierzy na misjach zagranicznych (SPS-024-9429/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, że każdy prokurator wojskowy pełniący służbę w składzie Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie postępuje według zasad przewidzianych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.), rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 25 listopada 2008 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. Nr 221, poz. 1446), a także według procedur dokumentowania i meldowania o zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego oraz użycia broni i innego uzbrojenia w polskim kontyngencie wojskowym, zawartych w załączniku nr 2 do zarządzenia nr Z-5/MON ministra obrony narodowej z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie użycia środków przymusu bezpośredniego, broni lub innego uzbrojenia oraz sposobu i trybu dokumentowania oraz meldowania o ich zastosowaniu przez żołnierzy Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Islamskiej Republice Afganistanu.

Zgodnie z brzmieniem ww. załącznika dowódca zgrupowania bojowego w Polskim Kontyngencie Woj-

skowym po otrzymaniu meldunku o zdarzeniu z użyciem środków przymusu bezpośredniego, broni lub innego uzbrojenia nie ma obowiązku informowania organów ścigania, jeśli wydarzenie to nie skutkowało ofiarami w ludziach lub stratami w mieniu, chyba że po zasięgnięciu opinii prawnej poweźmie podejrzenie, że użycie wspomnianych środków nastąpiło z naruszeniem zasad użycia siły (tzw. ROE – Rules of Engagement). Jeżeli są ofiary w ludziach lub szkody w mieniu, dowódca zgrupowania bojowego w Polskim Kontyngencie Wojskowym bezzwłocznie powiadamia wojskowe organy ścigania, które przystępują do właściwych czynności procesowych.

Odnosząc się do pytania pana posła Ludwika Dorna dotyczącego przypadków otwarcia ognia przez żołnierzy Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie, uprzejmie informuję, że w tej chwili jednostki organizacyjne prokuratury wojskowej nie badają żadnej takiej sprawy.

Pragnę ponadto podkreślić, że w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie nie występuje zjawisko, które można nazwać syndromem Nangar Khel. Aktualnie obowiązujące zasady użycia broni pozwalają polskim żołnierzom realizować zadania mandatowe bez zakłóceń, z uwzględnieniem priorytetu bezpieczeństwa Polskich Sił Zadaniowych i wojsk koalicji.

Odnosząc się do cytowanej przez pana posła Ludwika Dorna wypowiedzi generała dywizji, informuję, że według tego oficera cytaty te zostały wyrwane z kontekstu i nie odzwierciedlają sensu jego wypowiedzi. Operacja ISAF jest operacją stabilizacyjną i zasady prawne, które obowiązują jej uczestników, dotyczą tego typu misji, a nie konfliktu zbrojnego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie zadań stawianych Żandarmerii
Wojskowej po zakończeniu procesu
uzawodowienia Wojska Polskiego (9431)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zadań stawianych Żandarmerii Wojskowej po zakończeniu procesu uzawodowienia Wojska Polskiego (SPS-024-9431/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z aneksem do „Planu rozwoju Żandarmerii Wojskowej w latach 2007–2012” stan etatowy na koniec bieżącego roku określono na poziomie dwóch tysięcy osmiuset pięćdziesięciu dziewięciu etatów.

Żandarmeria Wojskowa nie może przejąć ochrony baz (jednostek) wojskowych od firm ochroniarskich na zasadzie pełnienia służby wartowniczej, ponieważ obowiązujące regulacje prawne zawarte w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. Nr 123, poz. 1353, ze zm.) nie pozwalają na realizację takich zadań. Przejęcie ochrony baz wojskowych wiązałoby się z koniecznością utworzenia nowych jednostek (pododdziałów) Żandarmerii Wojskowej zlokalizowanych w sąsiedztwie chronionych obiektów i zwiększeniem jej liczebności. W związku z tym Żandarmeria Wojskowa chroni tylko obiekty o znaczeniu strategicznym.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie zasad formowania kolejnych
zmian PKW Afganistan (9433)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zasad formowania kolejnych zmian PKW Afganistan (SPS-024-9433/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W procesie formowania kolejnych zmian PKW w Afganistanie przestrzega się zatwierdzonych przez szefa Sztabu Generalnego WP „Zasad kwalifikowania kandydatów do służby w polskich jednostkach wojskowych/polskich kontyngentach wojskowych poza granicami państwa”. Zgodnie z nimi dowódca danej struktury organizacyjnej Wojsk Lądowych, po otrzymaniu rozkazu sformowania określonego komponentu polskiego kontyngentu wojskowego, powołuje komisję kwalifikacyjną, która przeprowadza rozmowy służbowe z żołnierzami zawodowymi z jednostki wojskowej wytypowanej do udziału w misji. Ponadto w rozmowach mogą wziąć udział żołnierze z innych jednostek wojskowych, którzy zgłosili akces do udziału w misji, w zależności od potrzeb danej rotacji PKW.

Żołnierza do pełnienia służby wojskowej poza granicami państwa kieruje szef Sztabu Generalnego WP. Rozkaz o skierowaniu może być uchylony przez or-

gan, który wydał rozkaz, przed dniem wyjazdu z kraju, m.in. na wniosek żołnierza. Żołnierz pełniący służbę poza granicami państwa może być również odwołany z kraju w każdym czasie, m.in. na jego umotywowany pisemny wniosek.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna

w sprawie częstotliwości ćwiczeń poligonowych
(9434)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie częstotliwości ćwiczeń poligonowych (SPS-024-9434/11), uprzejmie informuję, że liczba ćwiczeń taktycznych z wojskami w latach 2005–2011 jest zróżnicowana. Większa ich liczba w latach 2005–2009 wynikała z innej struktury Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i dziewięciomiesięcznego programu szkolenia dla pododdziałów z żołnierzami zasadniczej służby wojskowej, w którym częstotliwość ćwiczeń była większa.

Natomiast liczba oraz częstotliwość ćwiczeń taktycznych z wojskami w latach 2010 i 2011 wynika z nowego trzyletniego programu szkolenia dla pododdziałów składających się z żołnierzy zawodowych, w którym ćwiczenia odbywają się pod koniec określonego etapu zgrywania pododdziału, w momencie dokonywania oceny jego zdolności do wykonywania zadań zgodnie z przeznaczeniem.

W załączeniu przedstawiam liczbę ćwiczeń taktycznych z wojskami od szczebla batalionu do dywizji (równorzędnych) zaplanowanych w roku 2011*).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

O d p o w i e d ź

ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna

w sprawie planów odkupienia od Niemiec
używanych zestawów przeciwlotniczych Patriot
(9435)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie planów odkupienia od Niemiec używanych zestawów przeciwlotniczych Patriot (SPS-024-9435/11), uprzejmie informuję, że obecne kontakty polsko-niemieckie w związku z tą sprawą mają wstępny charakter, a ich głównym celem jest uzyskanie od strony niemieckiej szczegółowych informacji dotyczących zakresu i warunków oferty. W Ministerstwie Obrony Narodowej trwają analizy dotyczące tej kwestii. Nie podjęto jeszcze żadnych kierunkowych decyzji w tej sprawie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna

w sprawie zapowiedzi zmiany charakteru
polskiej misji wojskowej w Afganistanie w 2012 r.
(9436)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zapowiedzi zmiany charakteru polskiej misji wojskowej w Afganistanie w 2012 r. (SPS-024-9436/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Plany dotyczące zmiany charakteru powyższej misji w 2012 r. z bojowej na szkoleniową pozostają aktualne. Zgodnie z zamiarami polskiego rządu, które są zbieżne ze stanowiskiem prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, nasz udział w operacji w Afganistanie powinien zostać zakończony w 2014 r.

Odpowiadając na pytanie posła Ludwika Dorna dotyczące natężenia działań rebeliantów w Afganistanie, uprzejmie informuję, że, bazując na doświadczeniach z misji afgańskiej, można postawić tezę o cyklicznym charakterze tego natężenia, które maleje w okresie jesienno-zimowym, wzrasta w okresie wiosennym, a w okresie letnim osiąga kulminację.

Zadaniem podstawowym naszego kontyngentu jest zapewnienie i utrzymanie bezpieczeństwa w prowincji Ghazni, doradztwo w zakresie planowania i wdrażania reform w obszarze bezpieczeństwa, wsparcie w opracowywaniu doktryn obronnych i organizacji dowodzenia afgańskimi siłami zbrojnymi oraz szkolenie personelu afgańskich sił bezpieczeństwa.

Do ograniczenia działalności rebeliantów kluczowym będzie osiągnięcie, w latach 2011 i 2012, stabilizacji prowincji Ghazni pod względem bezpieczeństwa. Zależać ono będzie w znacznym stopniu od postępów działań szkoleniowych afgańskich sił bezpieczeństwa prowadzonych przez naszych żołnierzy. Odpowiednie przygotowanie tych sił stanowi niezwykle istotny element umożliwiający przekazywanie odpowiedzialności władzom lokalnym.

Zgodnie z naszymi zamiarami sam proces przekazywania odpowiedzialności będzie realizowany stopniowo, w uzgodnieniu z dowództwem ISAF oraz władzami afgańskimi.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie liczebności komponentu bojowego
PKW Afganistan (9438)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie liczebności komponentu bojowego PKW Afganistan (SPS-024-9438/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Struktura Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Islamskiej Republice Afganistanu została przygotowana w taki sposób, aby zapewnić realizację postawionych przed kontyngentem zadań. W związku z powyższym skalkulowano, że działania bojowe prowadzi ponad 75% stanu osobowego kontyngentu, czyli około 1900 żołnierzy.

Dodatkowo informuję, że bardzo trudno rozpatrywać strukturę oraz liczebność kontyngentu bez tak zwanych pododdziałów niebojowych. Ich istnienie jest podstawą zachowania możliwości operacyjnych kontyngentu i jednocześnie, w przypadku wystąpienia potrzeby wzmocnienia wysiłku bojowego, w każdej chwili daje taką możliwość.

Ponadto, rozpatrując potencjał bojowy Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan w prowincji Ghazni, należy pamiętać o kontyngencie amerykańskim w sile około tysiąca żołnierzy oraz o 6,8 tys. żołnierzy i funkcjonariuszy afgańskich sił bezpieczeństwa.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie okoliczności przejęcia
przez PKW Afganistan odpowiedzialności
za prowincję Ghazni (9439)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie okoliczności przejęcia przez PKW Afganistan odpowiedzialności za prowincję Ghazni (SPS-024-9439/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Celem konsolidacji sił polskich w jednym obszarze działania było wzmocnienie roli i znaczenia polskiego wkładu do operacji ISAF w Afganistanie, a przez to wzmocnienie pozycji Polski w Sojuszu Północnoatlantyckim, odpowiedzialnym za tę misję. W Sztapie Generalnym Wojska Polskiego oraz Dowództwie Regionu Wschód z początkiem 2008 r. rozpoczęto prowadzenie prac koncepcyjno-planistycznych mających na celu wskazanie optymalnych rozwiązań pod względem taktycznym i operacyjnym rozmieszczenia pododdziałów polskich.

Wypracowano trzy warianty dalszego udziału Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w Regionie Wschód, z których pierwszy zakładał przejęcie odpowiedzialności tylko za prowincję Ghazni, drugi – przejęcie odpowiedzialności za prowincję Ghazni, a w perspektywie około jednego roku również prowincję Wardak, natomiast trzeci – przejęcie odpowiedzialności za prowincję Paktika wraz z dystryktami przygranicznymi Terwa i Wor May z wyłączeniem obszarów północno-wschodnich części prowincji.

Sztab Generalny Wojska Polskiego poddał te propozycje kompleksowej analizie, w wyniku której wypracowano dwa warianty dalszego udziału Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w operacji. Pierwszy przewidywał przejęcie odpowiedzialności za prowincję Ghazni, drugi – utrzymanie rejonu odpowiedzial-

ności w prowincji Paktika z wyłączeniem obszarów północno-wschodnich części prowincji oraz przejęcie południowych, przygranicznych dystryktów Terwa i Wor May. Przewidywano również udział dwudziestu polskich żołnierzy i pracowników cywilnych w składzie amerykańskiego Prowincjonalnego Zespołu Odbudowy (PRT), odpowiednio w Ghazni lub Sharanie, z gwarancją finansowania PRT przez stronę amerykańską oraz przemieszczenie, w drugiej połowie 2008 r., komponentu wojsk specjalnych do Regionu Wschód.

Powyższe warianty zostały przedłożone ministrowi obrony narodowej z rekomendacją wariantu pierwszego (Ghazni). Został on przeze mnie zaakceptowany.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wejścia do służby w PKW Afganistan
zakupionych jesienią 2010 r. śmigłowców Mi-17
(9440)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wejścia do służby w PKW Afganistan zakupionych jesienią 2010 r. śmigłowców Mi-17 (SPS-024-9440/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Umowa na dostawę pięciu śmigłowców Mi-17-1V została podpisana we wrześniu 2010 r. Dostawa nastąpiła w dwóch terminach: w dniu 28 grudnia 2010 r. – trzy maszyny, i w dniu 28 lutego br. – kolejne dwie.

Omawiane statki powietrzne obecnie poddawane są doposażeniu w Wojskowych Zakładach Lotniczych nr 1 SA w Łodzi. Zgodnie z przyjętym harmonogramem prac, w tym obowiązkowych testów sprawdzających, pierwszy śmigłowiec ma być gotowy do odbioru w połowie lipca br., a następne sukcesywnie w kolejnych miesiącach.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie autonomicznych systemów
samoobrony dla śmigłowców Mi-8, Mi-17 i Mi-24
(9442)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie autonomicznych systemów samoobrony dla śmigłowców Mi-8, Mi-17 i Mi-24 (SPS-024-9442/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W kwestii wyposażenia jednego ze śmigłowców w system obrony i ochrony własnej informuję, że obecnie we wskazanym powyżej system został wyposażony jeden śmigłowiec Mi-17-1V i jeden śmigłowiec Mi-24W, które znajdują się w procesie certyfikacji. Po zakończeniu procesu certyfikacji planuje się przekazać śmigłowce do Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie.

W odniesieniu do zapowiedzi zmiany charakteru misji w Afganistanie informuję, że zmiana misji z bojowej na szkoleniową, przy zakładanym wycofaniu części sił Polskiego Kontyngentu Wojskowego, wymagać będzie zwiększonego udziału potencjału lotniczego. We wskazanym zakresie wszystkie śmigłowce doposażone w omawiany system będą wykorzystywane na teatrze działań w Islamskiej Republice Afganistanu do zabezpieczenia funkcjonowania działań Sił Zbrojnych RP z powietrza.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Siły Zbrojne RP planują zaangażowanie śmigłowców doposażonych w system obrony i ochrony własnej do końca realizacji zadań wykonywanych przez Polski Kontyngent Wojskowy w Afganistanie niezależnie od charakteru misji.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie realizacji programu „Armia 2012”
(9443)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie re-

alizacji programu „Armia 2012” (SPS-024-9443/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Program „Armia 2012” obejmuje przedsięwzięcia realizowane w Siłach Zbrojnych RP w latach 2009–2012. Głównym jego celem jest przygotowanie i przeprowadzenie profesjonalizacji stanów osobowych armii oraz zapewnienie wykonywania wszystkich zadań w warunkach pełnego uzawodowienia jednostek wojskowych.

Pierwotne i niezmiennie założenia programu to: zwiększenie stosunku liczby żołnierzy w jednostkach walczących do żołnierzy w jednostkach zabezpieczających, racjonalizacja struktur, zwiększenie mobilności i dostępności sił, wyprowadzanie jednostek wojskowych z dużych aglomeracji miejskich, optymalizacja wykorzystania zasobów infrastruktury.

Główny wysiłek organizacyjny w 2009 r. skoncentrowano na przygotowaniu warunków do funkcjonowania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w nowych okolicznościach wynikających z ich profesjonalizacji przez wprowadzenie niezbędnych zmian w strukturach organizacyjno-funkcjonalnych szkół, centrów i ośrodków szkolenia. W 2010 r. główne działania dotyczyły wdrożenia nowych rozwiązań wynikających z profesjonalizacji armii przez wprowadzenie niezbędnych zmian w strukturach organizacyjno-funkcjonalnych jednostek wojskowych w celu ich przygotowania do realizacji zadań w warunkach pełnego uzawodowienia stanów osobowych. Dostosowano także struktury organizacyjne jednostek systemu dowodzenia w związku z wprowadzeniem zmian w wojennym systemie dowodzenia i struktur kolejnych jednostek wojskowych do wymogów wynikających z celów Sił Zbrojnych NATO dla Rzeczypospolitej Polskiej, w tym tabeli sił NATO, posiadanego i wprowadzanego (wycofywanego) uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego, a także realizacji zadań związanych z wydzieleniem deklarowanych pododdziałów do struktur międzynarodowych (NATO i UE).

Zasadnicze zmiany organizacyjne dotyczące Wojsk Lądowych, zrealizowane w latach 2009–2010, to rozformowanie pododdziałów przeciwpancernych w brygadach ogólnowojskowych i batalionu kawalerii powietrznej, sformowanie pułku rozpoznawczego oraz przeformowanie brygady desantowo-szturmowej w brygadę powietrzno-desantową, a także batalionu zmechanizowanego w batalion strzelców podhalańskich, jak również batalionów zmechanizowanych i batalionów czołgów na nową strukturę. Zasadnicze zmiany planowane do końca 2012 r. obejmują rozformowanie dowództwa 1. Dywizji Zmechanizowanej, sformowanie brygady lotnictwa Wojsk Lądowych i konsolidację jednostek artylerii, przeciwlotniczych, saperów oraz chemicznych.

Zmiany organizacyjne zrealizowane w tym samym czasie w Siłach Powietrznych to przede wszystkim rozformowanie dwóch baz lotniczych, eskadry lotnictwa taktycznego, dwóch eskadr lotnictwa transportowego, dwóch eskadr lotnictwa transportowo-

-łącznikowego i Rejonowego Węzła Łączności Sił Powietrznych, a ponadto przeformowanie bazy lotniczej w bazę lotnictwa taktycznego i dwóch baz lotniczych w bazę lotnictwa transportowego, z jednoczesnym włączeniem w ich skład eskadr lotniczych. Główne zmiany planowane do końca 2012 r. obejmują integrację jednostek obrony przeciwlotniczej w ramach jednej brygady raketowej i sformowanie eskadry działań specjalnych.

W Marynarce Wojennej w 2009 i 2010 r. nastąpiło między innymi przeformowanie baz lotniczych w bazy lotnictwa morskiego, z jednoczesnym włączeniem sił i środków z eskadr lotniczych oraz włączenie punktu bazowania w komendę portu wojennego. Zasadnicze zmiany planowane do końca 2012 r. obejmują sformowanie Nadbrzeżnego Dywizjonu Rakietowego.

Główne zmiany dokonane w tych samych latach w Wojskach Specjalnych to sformowanie kolejnego zespołu bojowego oraz jednostki wsparcia dowodzenia i zabezpieczenia. Zmiany planowane do końca 2012 r. obejmują przede wszystkim sformowanie Jednostki Wojskowej Agat, a także przemianowanie 1. Pułku Specjalnego Komandosów na Jednostkę Wojskową Komandosów, Morskiej Jednostki Działań Specjalnych – na Jednostkę Wojskową Formoza oraz Jednostki Wsparcia Dowodzenia i Zabezpieczenia Wojsk Specjalnych – na Jednostkę Wojskową Nil.

W odniesieniu do jednostek podporządkowanych szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych podstawowe zmiany, przeprowadzone w 2009 i 2010 r., polegały między innymi na sformowaniu polowych warsztatów lotniczych na bazie warsztatów z baz materiałowo-technicznych, zakończenie działalności magazynowo-dystrybucyjnej w składach materiałowych oraz grupie obsługi i docelowym przekazaniu ich poza resort obrony narodowej, a także reorganizacji struktur terenowych organów administracji wojskowej, w tym rozformowanie trzydziestu siedmiu wojskowych komend uzupełnień. Natomiast zasadnicze działania planowane do końca 2012 r. obejmują m.in. rozformowanie dowództw Pomorskiego i Śląskiego Okręgu Wojskowego, sformowanie czterech regionalnych baz logistycznych w miejsce ośmiu rejonowych baz materiałowych, dwóch baz materiałowo-technicznych oraz Centralnej Składnicy Marynarki Wojennej.

Celem zmian w jednostkach wojskowych podległych dowódcy Garnizonu Warszawa jest dostosowanie ich struktur organizacyjnych do realizacji zadań zabezpieczenia organów kierowania obroną państwa i dowodzenia Siłami Zbrojnymi poziomu strategicznego w okresie pokoju, kryzysu i wojny. Zasadnicze zmiany dotyczyły przeformowania struktur organizacyjnych w brygadzie wsparcia dowodzenia i pułku dowodzenia stosownie do potrzeb wojennego systemu dowodzenia.

W Żandarmerii Wojskowej w 2009 i 2010 r. między innymi sformowano Oddział Zabezpieczenia Żandarmerii Wojskowej oraz Oddział Warty Cywilnej w Ma-

zowieckim Oddziale ŻW. Zasadnicze zmiany planowane do końca 2012 r. polegają na przeformowaniu Oddziału Specjalnego Żandarmerii Wojskowej w Mińsku Mazowieckim na nową strukturę oraz trzech oddziałów i trzech placówek na wydziały, a także na rozformowaniu Oddziału Specjalnego Żandarmerii Wojskowej w Gliwicach i dziesięciu placówek ŻW oraz przedyskutowaniu trzech placówek.

Celem zmian w jednostkach podporządkowanych lub nadzorowanych przez szefa Inspektoratu Wojskowej Służby Zdrowia jest dostosowanie ich wielkości i struktury organizacyjnej do przewidywanych zadań, poprawa jakości zabezpieczenia medycznego komponentów realizujących zadania na terenie i poza granicami kraju, w tym zapewnienie opieki zdrowotnej, psychologicznej i rehabilitacyjnej.

Szczegółowe przedsięwzięcia organizacyjno-dyslokacyjne w latach 2009–2012 realizowane są w ramach wydawanych w cyklu rocznym planów zamierzeń organizacyjnych i dyslokacyjnych Sił Zbrojnych RP oraz głównych kierunków zmian organizacyjnych, które zawierają planowane koszty osobowe ujętych w nich przedsięwzięć. Natomiast pozostałe przedsięwzięcia rozwojowe Sił Zbrojnych RP do końca 2012 r. (np. w zakresie modernizacji technicznej i inwestycji budowlanych), w tym sumaryczny koszt ich realizacji, są ujęte w centralnych planach rzeczowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie jednostek rozpoznawczych
Wojsk Lądowych (9444)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie jednostek rozpoznawczych Wojsk Lądowych (SPS-024-9444/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W wyniku przeprowadzonej analizy potrzeb operacyjnych Dowództwo Wojsk Lądowych podjęło decyzję o zmianie struktur oddziałów i pododdziałów rozpoznawczych, w tym o rozwiązaniu dywizyjnych batalionów rozpoznawczych na szczeblu związków taktycznych, pozostawieniu zreorganizowanych kompa-

nii rozpoznawczych na szczeblu brygad i sformowaniu plutonów rozpoznawczych – na szczeblu batalionów. W ramach tego działania skierowano kadre i uzbrojenie oraz sprzęt wojskowy z rozformowywanych batalionów rozpoznawczych do wyżej wymienionych jednostek i dwóch istniejących już pułków rozpoznawczych (2. i 9.) oraz nowo formowanego 18. pułku rozpoznawczego. Zamierzonym i osiągniętym celem wprowadzenia tych zmian było zwiększenie efektywności szkolenia i zdolności prowadzenia działań rozpoznawczych pułków oraz brygad, przy jednoczesnym zachowaniu możliwości wydzielenia określonych sił i środków do działania na korzyść dywizji.

Odpowiadając na pytanie dotyczące kosztu wdrożenia powyższej koncepcji, uprzejmie oznajmiam, że został on wkomponowany w reorganizację struktur funkcjonalnych w Wojskach Lądowych – zgodnie z „Programem rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2009–2018” i z „Planem zamierzeń organizacyjnych i dyslokacyjnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na 2010 r. oraz głównymi kierunkami zmian organizacyjnych na 2011 r.”. Nie zostały poniesione żadne dodatkowe koszty, zarówno osobowe, jak i sprzętowe. Infrastruktura koszarowa po rozwiązanych batalionach została zagospodarowana przez Wojska Lądowe, natomiast pułki rozpoznawcze funkcjonują na bazie infrastruktury już istniejącej. Większość kadry i sprzętu oraz uzbrojenia wojskowego została również zagospodarowana. Z kolei koszty dyslokacji sprzętu i personelu w dużej mierze zostały włączone w działalność szkoleniową.

Jeżeli natomiast chodzi o wspomniane przez pana posła Ludwika Dorna koszty utrzymania pojedynczego batalionu i pułku rozpoznawczego, informuję, że z uwagi na fakt, iż batalion rozpoznawczy nie stanowi ekwiwalentu pułku rozpoznawczego, brak bezpośredniego przełożenia kosztów utrzymania batalionu na koszt utrzymania pułku. Szacunkowy koszt utrzymania batalionu w 2010 r. kształtował się na poziomie ok. 8 mln zł. Natomiast w przypadku pułku rozpoznawczego w 2011 r. wynosił będzie ok. 25 mln zł. Na kwoty te składają się uposażenia i wynagrodzenia, wydatki rzeczowe (zakupy, dostawy i usługi), podatki i opłaty oraz inne świadczenia.

Polskie rozwiązania w zakresie funkcjonowania systemu rozpoznania są zbieżne z zasadami przyjętymi w innych państwach Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego.

W wojskach lądowych armii Stanów Zjednoczonych Ameryki w stałych strukturach organizacyjnych pozostają tylko brygadowe grupy bojowe Brigade Combat Teams. Natomiast dywizje i korpusy są tworzone modułowo, doraźnie, w razie potrzeb, zależnie od rodzaju operacji i przeznaczenia oraz zadań tworzonego komponentu zadaniowego.

Na szczeblu operacyjnym zadania w zakresie pozyskiwania informacji są realizowane przede wszystkim przez techniczne siły i środki oraz pododdziały

dalekiego rozpoznania, uzupełniane pododdziałami patrolowymi.

W wojskach lądowych armii Wielkiej Brytanii system rozpoznania na wszystkich poziomach dowodzenia tworzony jest w sposób modułowy. Bezpośrednie rozpoznanie na polu walki prowadzone jest przez pododdziały rozpoznawcze stanowiące integralną część brygad pancernych, zmechanizowanych i zmotoryzowanych. Natomiast elementy rozpoznawcze, wydzielane z brygady rozpoznawczej, wykonują zadania rozpoznania bojowego na korzyść dywizji. W uzasadnionych operacyjnie sytuacjach mogą być również użyte na szczeblu korpusu.

Z kolei w wojskach lądowych armii niemieckiej szczebel dywizji określono jako samodzielny moduł zadaniowy dla sił uderzeniowych, a szczebel brygady – dla sił stabilizacyjnych, co spowodowało, że zasadniczy potencjał rozpoznania skupiony został na szczeblu dywizji i brygady. System ten tworzą kompanie rozpoznawcze brygad oraz dywizyjny batalion rozpoznawczy.

W siłach stabilizacyjnych bataliony rozpoznawcze występują na szczeblu brygady, natomiast szczebel dywizyjny nie posiada etatowych sił i środków rozpoznania.

Na poziomie operacyjnym nie ma tam żadnej etatowej jednostki rozpoznawczej, a zadania dalekiego rozpoznania realizują wydzielane modułowo ze składu dywizji działań specjalnych pododdziały rozpoznawcze i specjalne.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie zmian kadrowych w Wojsku Polskim
w latach 2009–2010 (9445)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zmian kadrowych w Wojsku Polskim w latach 2009–2010 (SPS-024-9445/11), uprzejmie informuję, iż w 2009 r. do rezerwy przeniesionych zostało 2923 żołnierzy zawodowych, a w 2010 r. szeregi armii opuściło 5478.

Jednocześnie nadmieniam, iż proces uzupełnienia korpusu szeregowych zawodowych kończy się corocznie w ostatnim dniu stycznia i lipca. Na dzień 31

stycznia 2011 r. w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej stan ewidencyjny żołnierzy w służbie czynnej wynosił 99 778, a liczba wakatów – 31 075.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie komórek resortu odpowiadających
za zakup sprzętu wojskowego (9447)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie komórek resortu odpowiadających za zakup sprzętu wojskowego (nr wych. SPS-024-9447/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do pytania pana posła Ludwika Dorna dotyczącego budżetu i liczby etatów odpowiednich komórek resortu obrony narodowej, w załączeniu przedstawiam szczegółową analizę „Zmian organizacyjno-etatowych w komórkach i jednostkach organizacyjnych Pionu Uzbrojenia i Modernizacji Ministerstwa Obrony Narodowej (lata 2008–2011)”^{*)}.

Pragnę poinformować, że zgodnie z przyjętymi w 2010 r. założeniami przebudowy Pionu Uzbrojenia i Modernizacji MON określono, że łączny koszt funkcjonowania jego jednostek i komórek organizacyjnych zostanie utrzymany na poziomie sprzed reorganizacji. Podjęte na przełomie lat 2010 i 2011 działania organizacyjno-dyslokacyjne zapewnią uzyskanie zmniejszenia stanu etatowego jednostek i komórek organizacyjnych oraz związanych z tym oszczędności.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie Departamentu Współpracy
z Przemysłem MON (9448)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie Departamentu Współpracy z Przemysłem MON (SPS-024-9448/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W związku z utworzeniem od początku bieżącego roku Inspektoratu Uzbrojenia integrującego struktury odpowiedzialne wcześniej za pozyskiwanie sprzętu i uzbrojenia wojskowego zadania współpracy z przemysłem obronnym zostały powierzone przeformowanemu Departamentowi Polityki Zbrojeniowej. W jego ramach utworzono dwa oddziały, które zajmują się bezpośrednio współpracą z przemysłem – Oddział Współpracy z Przemysłem oraz Oddział Nadzoru i Przygotowań Obronnych.

Wprowadzone rozwiązania organizacyjne pozwalają na realizację zadań współpracy z przemysłem na wymaganym poziomie, przy uwzględnieniu aktualnie obowiązujących uwarunkowań funkcjonowania państwa.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie programu C4ISR (9449)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu programu C4ISR (SPS-024-9449/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Celem implementacji programu operacyjnego „Zintegrowane systemy wsparcia dowodzenia oraz zobrażenia pola walki C4ISR” jest osiągnięcie wymaganych zdolności operacyjnych do skutecznego dowodzenia i kierowania Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej w całym spektrum realizowanych misji. Zdolność ta ma zabezpieczyć potrzeby w zakresie do-

wodzenia w operacjach narodowych i sojuszniczych w czasie pokoju, kryzysu i wojny.

W wyniku implementacji programu w latach 2009–2011 osiągnięto wstępne zdolności operacyjne Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie:

- automatyzacji procesu dowodzenia,
- połączonego obrazu sytuacji operacyjnej,
- systemu łączności satelitarnej TacSat,
- systemu identyfikacji bojowej i systemów monitorowania położenia wojsk,
- systemu nowoczesnych usług teleinformatycznych (przez wdrożenie systemów: VTC, VoIP),
- systemu bezpieczeństwa teleinformatycznego (przez wdrożenie Systemu Reagowania na Incydenty Komputerowe oraz utworzenie Centrum Bezpieczeństwa Cybernetycznego).

W bieżącym roku i w latach następnych planuje się kontynuowanie procesu osiągania pełnych zdolności operacyjnych z zapewnieniem interoperacyjności, sieciowości i bezpieczeństwa działań w powyższym zakresie.

Ponadto informuję, że w okresie od dnia 13 lipca do dnia 14 września 2010 r. zostało przeprowadzone zadanie audytowe „Zarządzanie priorytetem C4ISR”, którego celem była ocena stanu funkcjonowania systemu Standardów Kontroli Zarządczej dla Sektora Finansów Publicznych w procesie implementacji programu operacyjnego C4ISR. Audyt w szczególności dotyczył procesu i metodologii zarządzania programem, analizy ryzyka podejmowanych w ramach niego działań, stosowanych mierników oceny efektywności realizacji projektów i komunikacji informacyjnej w procesie implementacji. W jego wyniku stwierdzono, że w procesie realizacji programu funkcjonowała w wystarczającym stopniu adekwatna, skuteczna i efektywna kontrola zarządcza.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie zakupu paliw grzewczych
na potrzeby Wojska Polskiego (9450)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu paliw grzewczych na potrzeby Wojska Polskie-

go (SPS-024-9450/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ceny oleju opałowego, węgla i koksu uzyskiwane przez zamawiających (zarządy infrastruktury) na dostawy paliw w latach 2009 i 2010 zamieszczono w załączniku nr 1^{*)}. Są to ceny brutto, powiększone o koszty transportu, załadunku i rozładunku opału, które skalkulowali i zaoferowali dostawcy. Z powyższego zestawienia wynika, że ceny tego samego asortymentu paliwa, nawet w umowie zawartej w tym samym dniu, są zróżnicowane i zależą od miejsca jego dostawy (odległości, na jakie musi być przetransportowane).

Odnosząc się do sugerowanego w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna skupienia w jednej instytucji funkcji planistycznych i realizacyjnych przy zakupach, pragnę poinformować, że decyzją nr 452/MON ministra obrony narodowej z dnia 30 września 2008 r. uchylającą decyzję w sprawie planowania i realizacji zakupu paliw stałych i płynnych do celów grzewczych dla jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 19, poz. 252) uchylona została decyzja nr 339/MON ministra obrony narodowej z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie planowania i realizacji zakupu paliw stałych i płynnych do celów grzewczych dla jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 19, poz. 208). W konsekwencji z dniem 1 stycznia 2009 r. nastąpiła zmiana systemu zaopatrywania wojska w paliwa do celów grzewczych z centralnego na zdecentralizowany. Zgodnie z wytycznymi szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 30 września 2008 r. w sprawie zasad planowania i wydatkowania środków finansowych przeznaczonych na zakup paliw stałych i płynnych do celów grzewczych oraz sposobu realizacji tych zakupów przez rejonowe (stołeczny, wojskowy) zarządy infrastruktury, wymieniony inspektorat zajmuje się wyłącznie planowaniem środków finansowych na zakup paliw grzewczych. Natomiast realizację dostaw, wykonywaną dotychczas centralnie przez Agencję Mienia Wojskowego, przekazano odrębnym zamawiającym – dziesięciu rejonowym zarządom infrastruktury. Od przyszłego roku nastąpi kolejna faza decentralizacji tych dostaw, w związku z przekazaniem zakupu paliw grzewczych do nowo formowanych wojskowych oddziałów gospodarczych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna

w sprawie zakupu zestawów Poprad i Bystra
(9451)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu zestawów Poprad i Bystra (SPS-024-9451/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z harmonogramem programu uzbrojenia „Systemy obrony powietrznej” do 2018 r. planuje się pozyskanie siedemnastu samobieźnych przeciwlotniczych zestawów raketowych Poprad, w tym dwa egzemplarze wykonane w ramach pracy wdrożeniowej.

Zgodnie z umową nr IU/145/V-14/DPZ/U/4/DŁ/R/1.4.88/2010/2011, zawartą w dniu 31 grudnia 2010 r. z konsorcjum utworzonym przez Przemysłowy Instytut Telekomunikacji SA oraz Centrum Naukowo-Produkcyjne Elektroniki Profesjonalnej RADWAR SA, prototyp stacji radiolokacyjnej Bystra (jeden egzemplarz), wraz z dokumentacją techniczną do partii próbnej, zostanie wykonany w terminie do dnia 30 czerwca 2014 r. Zgodnie ze wzmiankowanym programem uzbrojenia do 2018 r. planuje się pozyskanie dziesięciu radarów tego typu.

Odnosząc się do pytania pana posła Ludwika Dorna dotyczącego modernizacji zestawów raketowych S-125 SC NEWA, informuję, że jest ona jednym z projektów zawartych we wspomnianym programie uzbrojenia i nie wpływa na plany Ministerstwa Obrony Narodowej w zakresie pozyskania zestawów raketowych krótkiego zasięgu nowej generacji. Zakłada się, że modernizacja tych zestawów raketowych pozwoli na przedłużenie okresu ich eksploatacji o kolejne 10–12 lat, na co pozwala aktualny stan techniczny oraz ilość posiadanych rakiet.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna****w sprawie oceny stanu Wojska Polskiego
sformułowanej przez MON w 2007 r. (9452)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie oceny stanu Wojska Polskiego sformułowanej przez MON w 2007 r. (SPS-024-9452/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W 2006 r. został zakończony pierwszy strategiczny przegląd obronny prowadzony pod kierunkiem dr. A. K., który dokonywał oceny stanu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jako punktu wyjścia do rozważań na temat kierunków przyszłego ich rozwoju w perspektywie piętnastu lat. Poufny raport z tego przeglądu został przekazany w dniu 15 stycznia 2008 r. – na prośbę pana posła Janusza Zemke, ówczesnego przewodniczącego Komisji Obrony Narodowej – do kancelarii tajnej Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kochanowskiego****w sprawie rozliczania czasu pracy sekretarza
gminy w kontekście jego pracy w organach
rady gminy lub powiatu (9453)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-9453/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jana Kochanowskiego w sprawie rozliczenia czasu pracy sekretarza gminy w kontekście jego pracy w organach rady gminy lub powiatu uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, że radni pełnią istotne społecznie funkcje publiczne w strukturach organizacyjnych jednostek samorządu terytorialnego, realizując zadania przypisane reprezentowanym przez nich wspólnotom samorządowym. Stąd też jednym z podstawowych obowiązków spoczywających na radnym jest branie udziału w pracach organów

danej jednostki samorządu terytorialnego, a także ich organów wewnętrznych (np. komisji stałych i doraźnych) oraz jednostek organizacyjnych (instytucji samorządowych), do których został wybrany lub dezygnowany.

W konsekwencji powyższego, aby umożliwić radnym prawidłowe wykonywanie mandatu przedstawicielskiego, ustawodawca – na gruncie poszczególnych samorządowych ustaw „ustrojowych” – ustanowił regulacje kształtujące uprawnienia radnych odnoszące się m.in. do stosunku pracy radnego (wynikających z niego obowiązków). Do takich uregulowań należy art. 25 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) zobowiązujący pracodawcę do zwolnienia radnego od pracy zawodowej w celu umożliwienia mu wzięcia udziału w pracach organów gminy (por. także art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm., oraz art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.).

W doktrynie wskazuje się, że „Pracodawca ma obowiązek zwolnić radnego z pracy w celu umożliwienia mu udziału w pracach organów gminy. Formalnie oznacza to obowiązek zwolnienia radnego na czas trwania sesji rady wraz z czasem potrzebnym na dojazd i powrót. Nie ma natomiast obowiązku zapłaty wynagrodzenia za ten czas.” (vide: „Komentarz do art. 25 ustawy o samorządzie gminnym”, w: A. Szewc, G. Jyż, Z. Pławecki, „Samorząd gminny. Komentarz”, Dom Wydawniczy ABC, 2010, wyd. III). Tym samym pracodawca nie może zabronić pracownikowi uczestniczenia w pracach organów jednostek samorządu terytorialnego w ramach sprawowanego przez niego mandatu radnego, zaś co do zasady dieta – ustalona przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego w formie odpowiedniej uchwały – winna zrekomensować radnemu m.in. ewentualne straty finansowe powstałe na skutek jego nieobecności w pracy.

Ustosunkowując się szczegółowo do podniesionych w wystąpieniu kwestii konieczności uzyskiwania urlopu wypoczynkowego bądź też odpracowywania godzin nieobecności w pracy, należy zauważyć, iż ustawodawca nie wiąże wspomnianego powyżej zobowiązania pracodawcy do zwolnienia radnego od pracy zawodowej w celu umożliwienia mu wzięcia udziału w pracach organów jednostki samorządu terytorialnego z obowiązkiem wykorzystywania przez radnego pracownika w takich sytuacjach urlopu wypoczynkowego czy też odpracowywania godzin, w których był on nieobecny w pracy z powodu sprawowania mandatu radnego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie oceny programów profilaktycznych
realizowanych przez samorządy (9455)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Beaty Małeckiej-Libery, posła na Sejm RP, z dnia 14 kwietnia 2011 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 14 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-024-9455/11), w sprawie oceny programów profilaktycznych realizowanych przez samorządy uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Nowelizacja ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (dalej ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej – t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) nałożyła na jednostki samorządu terytorialnego realizujące i finansujące programy zdrowotne obowiązek przekazania projektu programu do Agencji Oceny Technologii Medycznych (dalej Agencja) w celu ich zaopiniowania. Jednocześnie ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej nie przewiduje sankcji za nieprzekazanie takiego projektu lub realizację projektu negatywnie ocenionego przez Agencję. W tym miejscu należy wskazać, iż opinia Agencji dotycząca przekazanego projektu programu zdrowotnego nie ma waloru prawa powszechnie obowiązującego, zatem nie jest wiążąca dla jednostek samorządu terytorialnego. Ponadto realizowane przez jednostki samorządu terytorialnego programy zdrowotne należą do ich zadań własnych i w związku z tym nie podlegają one nadzorowi Ministerstwa Zdrowia.

Z informacji przekazanej przez prezesa Agencji wynika, iż od chwili wejścia w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o cenach (Dz. U. z 2009 r. Nr 118, poz. 989) do dnia 27 kwietnia 2011 r. do Agencji wpłynęło 341 wniosków o zaopiniowanie projektów programów zdrowotnych (w tym 5 projektów ministerialnych). Opinie wydane przez Agencję zamieszczone są na jej stronie internetowej w zakładce „Samorządowe programy zdrowotne”. Do dnia 27 kwietnia 2011 r. na stronie internetowej zamieszczonych zostało 79 opinii, kolejnych 12 opinii jest przygotowywanych do ich umieszczenia.

Odnosząc się do zagadnienia poruszonego w pytaniu dotyczącym oceny realizacji art. 48 ustawy o świadczeniach, należy stwierdzić, iż w związku z przytoczoną powyżej informacją statystyczną, wskazującą liczbę wydanych opinii, obowiązek przedkładania projektów programów zdrowotnych jest realizowany przez jednostki samorządu terytorialnego. Opinia projektu programu zdrowotnego wydawana

jest w oparciu o jasne i powszechnie obowiązujące kryteria, o których mowa w art. 31a ust. 1 ustawy o świadczeniach, zgodnie z którymi do Agencji należy określać skuteczności klinicznej i bezpieczeństwa interwencji zdrowotnych, w szczególności stosunku uzyskiwanych korzyści zdrowotnych do ryzyka zdrowotnego, a także stosunku kosztów do uzyskiwanych efektów zdrowotnych, czyli tzw. efektywności ekonomicznej. Prezes Agencji wydaje opinie po zapoznaniu się z opinią rady konsultacyjnej, złożonej z osób, które posiadają wiedzę i doświadczenie w zakresie opieki zdrowotnej oraz posiadają co najmniej stopień naukowy doktora nauk medycznych lub dziedzin pokrewnych oraz innych dziedzin pozwalających na przeprowadzenie oceny świadczeń opieki medycznej. Taka struktura Agencji daje gwarancje opracowania jednolitych i opartych na najnowszej wiedzy medycznej standardów tworzenia i realizowania programów zdrowotnych przez jednostki samorządu terytorialnego, które nie dysponują takim zapleczem eksperckim. Konieczność opiniowania projektów programów zdrowotnych pomaga w eliminowaniu powielanych przez samorządy błędów na etapie projektowania i realizacji ww. programów, co wpływa na zwiększenie efektywności wydawanych środków publicznych.

Odnosząc się do kwestii wykorzystywania wskaźników Agencji w procesie tworzenia programów zdrowotnych przez jednostki samorządu terytorialnego, należy stwierdzić, że Ministerstwo Zdrowia nie dysponuje takimi informacjami.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie likwidacji niektórych
wydziałów pracy w sądach rejonowych
w woj. świętokrzyskim (9457)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie likwidacji niektórych wydziałów pracy w sądach rejonowych w woj. świętokrzyskim, przesłane przy piśmie z dnia 14 kwietnia 2011 r., nr SPS-024-9457/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Odnosząc się bezpośrednio do pytań sformułowanych przez pana posła, informuję, że na podstawie

przepisów rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 60, poz. 303) z dniem 1 kwietnia 2011 r. zniesione zostały 74 wydziały pracy w sądach rejonowych w 31 okręgach sądowych. W okręgu kieleckim wskazana reorganizacja objęła sądy rejonowe w: Busku-Zdroju, Końskich, Pińczowie i Staszowie.

Przeprowadzona zmiana organizacyjna znajduje oparcie przede wszystkim w danych statystycznych, na podstawie których w okresie ostatnich lat odnotowano znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.). W przypadku natomiast spraw cywilnych i karnych obserwujemy tendencję odwrotną, to znaczy wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. W sądach rejonowych liczba wpływających spraw cywilnych wzrosła z 3 621 225 w roku 2000 do 7 277 033 w roku 2010, a spraw karnych z 819 800 w roku 2000 do 2 324 613 w roku 2010.

Przedstawione dane statystyczne wskazują na zmiany wielkości wpływu poszczególnych kategorii spraw i tym samym uzasadniają podjęte działania reorganizujące strukturę sądownictwa powszechnego, gdyż ich celem było zapewnienie racjonalnego wykorzystania kadry orzeczniczej. Z punktu widzenia etatyzacji i obciążenia sędziów utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie było zasadne, szczególnie w kontekście obserwowanego wzrostu wpływu spraw w innych pionach orzeczniczych. Ponadto w wyniku analizy danych statystycznych przyjęte zostało założenie, zgodnie z którym utworzenie wydziału pracy jest celowe w sytuacji, gdy wpływ spraw pracowniczych daje obciążenie dla co najmniej 2 etatów sędziowskich. Tymczasem w wielu wydziałach pracy istniało zapotrzebowanie tylko na ułamkową obsadę orzeczniczą, co świadczyło o niewłaściwym gospodarowaniu etatami sędziowskimi.

W kwestii kryteriów, na podstawie których przeprowadzona została omawiana reorganizacja, pragnę poinformować, iż analizą w zakresie zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały dwie kategorie sądów rejonowych. W pierwszej wpływ spraw z repertoriów „P” i „P-upr” w 2009 r. nie przekroczył 120, a więc średnio jedynie 10 spraw w miesiącu. W drugiej zaś wpływ spraw był większy, lecz etatyzacja pionu pracy nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego.

Wskazana analiza została przekazana w celu zapiniowania zainteresowanym prezesom sądów okręgowych, z których część zgłosiła propozycje zniesienia dodatkowych wydziałów pracy lub połączenia kilku niewielkich sąsiadujących komórek organizacyjnych. W przesłanych opiniach powoływane były również argumenty dotyczące odległości pomiędzy poszczególnymi sądami, uwarunkowań komunikacyjnych, sytuacji lokalowej oraz przede wszystkim problemów kadrowych konkretnych jednostek. Z uwa-

gi na wskazane trudności nie było możliwe przejście przez niektóre sądy rejonowe spraw z planowanych pierwotnie do zniesienia wydziałów pracy. Dlatego też na podstawie przeprowadzonych analiz odstąpiono od ich likwidacji.

W okręgu kieleckim kryterium dotyczące liczby wpływających spraw spełniały wydziały pracy sądów rejonowych w: Busku-Zdroju, Końskich i Pińczowie, do których w 2009 r. wpłynęło odpowiednio: 56, 87 i 69 spraw pracowniczych. W 2010 r. wpływ spraw z zakresu prawa pracy do wymienionych sądów rejonowych uległ dalszemu zmniejszeniu i wynosił: w Busku-Zdroju – 50, w Końskich – 68 i w Pińczowie – 67. Sprawy z zakresu prawa pracy z obszaru sądów rejonowych w Busku-Zdroju i Pińczowie przejął Sąd Rejonowy w Jędrzejowie, a z obszaru Sądu Rejonowego w Końskich – Sąd Rejonowy w Kielcach.

Istotne znaczenie dla podjęcia decyzji o zniesieniu wymienionych powyżej wydziałów pracy miał również fakt, iż przedmiotowa reorganizacja została pozytywnie zaopiniowana przez prezesa Sądu Okręgowego w Kielcach. Ponadto w wyniku szczegółowej analizy funkcjonowania wydziałów pracy w sądach rejonowych okręgu kieleckiego, w tym konsultacji przeprowadzonych z prezesem Sądu Okręgowego w Kielcach, podjęta została decyzja o zniesieniu Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie i przekazaniu spraw rozpoznawanych przez ten wydział do Sądu Rejonowego w Sandomierzu.

Odnosząc się do kolejnej kwestii poruszonej w za pytaniu, należy wskazać, że aktualnie nie są planowane działania związane ze zmianą obsady etatowej sądów objętych reorganizacją. Jednakże wielkość wpływu spraw pracowniczych do sądów rejonowych, które przejęły sprawy ze zniesionych wydziałów, będzie przedmiotem stałego monitoringu w celu ewentualnego podjęcia stosownych decyzji kadrowych.

Niezależnie od powyższego pragnę podkreślić, że wbrew twierdzeniom pana posła sprawy z zakresu prawa pracy rozpoznawane są obecnie w więcej niż tylko 3 sądach rejonowych okręgu kieleckiego. Zgodnie bowiem z przepisami rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 26 września 2001 r. w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 106, poz. 1161, z późn. zm.) w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach działają Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sądzie Rejonowym w Kielcach oraz wydziały pracy w sądach rejonowych w: Jędrzejowie, Ostrowcu Świętokrzyskim, Sandomierzu, Skarżysku-Kamiennej i Starachowicach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie koncesji na prowadzenie badań
złóż gazu łupkowego w Polsce (9462)**

W odpowiedzi na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego z dnia 13 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9462/11, w sprawie koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż gazu łupkowego w Polsce, przedstawiam poniżej odpowiedzi na poszczególne pytania.

1. Ile koncesji na prowadzenie badań złóż gazu łupkowego zostało wydanych?

Wg stanu na dzień 27 kwietnia 2011 r. obowiązuje 231 koncesji udzielonych przez ministra środowiska na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż węglowodorów (ropa naftowa i gaz ziemny). Na podstawie 11 koncesji firmy prowadzą poszukiwania jedynie gazu łupkowego, a na podstawie 73 – koncesji poszukiwanie i rozpoznawanie węglowodorów konwencjonalnych i gazu łupkowego. Można więc stwierdzić, że 84 koncesje dotyczą poszukiwania gazu łupkowego. Pozostałe 146 koncesji pozwala na poszukiwanie i rozpoznawanie jedynie konwencjonalnych złóż węglowodorów.

2. Jakie firmy otrzymały koncesje na badania?

Poniżej przedstawiam zestawienie firm, którym minister środowiska udzielił koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż węglowodorów w Polsce (wg stanu na dzień 27 kwietnia 2011 r.)

Firma	Koncesje na poszukiwanie i rozpoznawanie węglowodorów	
	ilość koncesji obejmująca poszukiwanie i rozpoznawanie łącznie niekonwencjonalnych i konwencjonalnych złóż węglowodorów	ilość koncesji wyłącznie na poszukiwanie i rozpoznawanie niekonwencjonalnych złóż węglowodorów
Chevron Polska Exploration and Production sp. z o.o.	3	-
Chevron Polska Energy Resources sp. z o.o.	1	-
Cuadrilla Polska sp. z o.o.	2	-
Composite Energy (Poland) sp. z o.o.	1	-
DPV Service sp. z o.o.	5	-
ExxonMobil Exploration and Production Poland sp. z o.o.	2	4
Gora Energy Resources sp. z o.o. (San Leon Energy Plc)*	-	1
Vabush Energy sp. z o.o. (San Leon Energy Plc)	1	-
Liesa Investments sp. z o.o. (San Leon Energy Plc)	2	2
Oculus Investments sp. z o.o. (San Leon Energy Plc)	3	-
Helland Investments sp. z o.o. (Realm Energy International Co.)	1	-
Joyce Investments sp. z o.o. (Realm Energy International Co.)	1	-
Maryani Investments sp. z o.o. (Realm Energy International Co.)	1	-
Indiana Investmetns sp. z o.o. (BNK Petroleum)	3	-
Saponis Investments sp. z o.o. (BNK Petroleum)	3	-
Lane Energy Poland sp. z o.o. (3Legs Resources Plc)	6	-
Lane Resources Poland sp. z o.o. (3Legs Resources Plc)	3	-
Marathon Oil Poland sp. z o.o.	11	-
Mińsk Energy Resources sp. z o.o. (Eni Spa)	-	3
LOTOS Petrobaltic SA	6	-
PGNiG SA	12	-
Orlen Upstream sp. z o.o. (PKN Orlen SA)	6	-
Strzelecki Energia sp. z o.o.	-	1
Suma	73	11

*W nawiasach podano nazwy głównych udziałowców

Szczegółowa lokalizacja koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż węglowodorów przedstawiona jest na mapie zamieszczonej na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska pod adresem:

http://www.mos.gov.pl/kategoria/259_koncesje_geologiczne/.

3. Jak bardzo zaawansowane są prace badawcze związane z poszukiwaniem i rozpoznawaniem złóż położonych na terenie Polski?

Większość firm znajduje się obecnie w fazie prac analitycznych poprzedzających przystąpienie do właściwych prac terenowych. Natomiast część przedsiębiorców wykonała już prace sejsmiczne, służące wybraniu najlepszej lokalizacji wierceń. Odwiercono również 6 otworów poszukiwawczych za gazem łupkowym.

Podsekretarz stanu
Henryk Jacek Jezierski

Warszawa, dnia 29 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie uruchomienia kolei
w Jastrzębiu-Zdroju (9464)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie przywrócenia połączenia kolejowego w Jastrzębiu-Zdroju, przekazane przy piśmie z dnia 14 kwietnia br. o sygn. SPS-024-9464/11, przedstawiam co następuje.

Lista zadań inwestycyjnych ujętych w „Wieloletnim programie inwestycji kolejowych do 2013 r.” jest w chwili obecnej zamknięta. W dniu 12 kwietnia br. zakończony został proces konsultacji społecznych tego dokumentu.

Ministerstwo Infrastruktury zdaje sobie sprawę z tego, że brak pasażerskich połączeń kolejowych z miastem Jastrzębie-Zdrój jest poważnym utrudnieniem dla mieszkańców, ale decyzja o ich przywróceniu leży przede wszystkim w gestii samorządów.

W tej perspektywie finansowej, a więc do 2013 r., wygospodarowanie środków ze strony budżetu będącego w dyspozycji ministra infrastruktury nie jest możliwe. Zaznaczyć tu jednak trzeba, że Ministerstwo Infrastruktury nie może podjąć decyzji o kierowaniu środków z budżetu państwa na odtworzenie linii, na którą żaden samorząd nie zgłasza zapotrzebowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Henryka Milcarza**

**w sprawie odszkodowań za krzywdy związane
z okresem II wojny światowej (9465)**

W odpowiedzi na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9465/11, zapytanie posła Henryka Milcarza w sprawie odszkodowań za krzywdy związane z okresem II wojny światowej uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371, z późn. zm.) kombatantom będącym inwalidami wojennymi przysługują świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2010 r. Nr 101, poz. 648, z późn. zm.). Członkom rodzin pozostałym po kombatantach będących inwalidami wojennymi lub wojskowymi przysługują świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach powołanej ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin. Świadczenia przysługują członkom rodziny pozostałym po:

— żołnierzach formacji, którzy polegli w walce z wrogiem lub zmarli wskutek następstw zranień, kontuzji i innych obrażeń lub chorób doznanych w okolicznościach określonych w ustawie,

— osobach, które poległy w okolicznościach określonych w ustawie lub zmarłych wskutek następstw zranień i kontuzji doznanych w tych okolicznościach,

— zmarłych inwalidach wojennych.

Za członków rodziny uprawnionych do świadczeń uważa się m.in. małżonka po spełnieniu warunków określonych w ustawie, dzieci, wnuki i rodzeństwo (jeżeli spełniają warunki do uzyskania renty rodzinnej określone w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), rodziców, którzy pozostawali na utrzymaniu żołnierza w chwili jego powołania do służby wojskowej.

Uprawnionym członkom rodziny przysługuje renta rodzinna w wysokości:

— 70% podstawy wymiaru dla jednej osoby,

— 75% podstawy wymiaru dla dwóch osób,

— 85% podstawy wymiaru dla trzech i więcej osób.

Do rent rodzinnych przysługują dodatki dla sierot zupełnych, dodatek pielęgnacyjny z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów (obecnie całkowita niezdolność do pracy i do samodzielnej egzystencji) lub ukończenia 75 lat życia w wysokości i na zasadach określo-

nych w przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Osobom pobierającym rentę rodzinną przysługuje pierwszeństwo w umieszczaniu dzieci w żłobkach, domach dziecka oraz przedszkolach.

Należy również dodać, że kombatantom i innym osobom uprawnionym, które nie mają prawa do emerytury lub renty na podstawie przepisów o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin lub na podstawie innych przepisów, jeżeli nie mają niezbędnych środków utrzymania, może być przyznana w drodze wyjątku przez prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych emerytura bądź renta. Rozwiązania te stosuje się odpowiednio do członków rodzin pozostałych po kombatantach i innych osobach uprawnionych, jeżeli spełniają warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej. W obowiązującym systemie prawnym brak jest regulacji, które przyznawałyby prawo do odszkodowań dla osób, które utraciły bliskich w czasie II wojny światowej.

Mając na uwadze istniejące zabezpieczenia i uprawnienia członków rodzin kombatantów oraz inwalidów wojennych oraz stan budżetu państwa, pragnę uprzejmie poinformować, że brak jest możliwości podjęcia działań zmierzających do przyznania odszkodowań dla osób, które straciły bliskich w czasie II wojny światowej.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie unijnej dyrektywy dotyczącej
bezpieczeństwa na drogach (9469)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz (SPS-024-9469/11, z dnia 14 kwietnia 2011 r.) w sprawie unijnej dyrektywy dotyczącej bezpieczeństwa na drogach uprzejmie informuję, co następuje.

Dyrektywa 2008/96/WE w sprawie zarządzania bezpieczeństwem infrastruktury drogowej określa procedury zapewniające spójny i wysoki poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego na drogach wchodzących w skład transeuropejskiej sieci drogowej znajdującej się na etapie projektu, budowy lub użytkowania.

Pragniemy wyjaśnić, iż procedury wymagane przez dyrektywę w sprawie zarządzania bezpieczeństwem infrastruktury drogowej są obecnie wykonywane na podstawie zarządzenia nr 42 Generalnego

Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad z dnia 3 września 2009 r. w sprawie oceny wpływu na bezpieczeństwo ruchu drogowego oraz audytu bezpieczeństwa ruchu drogowego projektów infrastruktury drogowej. Procedury te mają zastosowanie jedynie do dróg, dla których organem zarządzającym ruchem jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad. Natomiast pozostali zarządcy dróg publicznych położonych w miastach na prawach powiatu, dla których organem zarządzającym ruchem jest prezydent miasta, do czasu wejścia w życie projektowanej ustawy stosują ww. procedury na podstawie przygotowanych przez resort infrastruktury wytycznych. Komisja Europejska, oceniając projekty drogowe Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, nie wniosła do nich zastrzeżeń pod kątem realizacji i zgodności z postanowieniami dyrektywy.

Jednocześnie uprzejmie informujemy, że realizowane na podstawie ww. zarządzenia postanowienia dyrektywy będą usankcjonowane w polskim systemie prawnym poprzez ustawę o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw.

Proponowane zmiany w przepisach obowiązujących będą obejmowały oprócz tytułowej zmiany ustawy o drogach publicznych również zmiany:

— ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.),

— ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.),

— ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.),

— ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.),

— ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia (Dz. U. z 2007 r. Nr 23, poz. 136, z późn. zm.).

Jednocześnie informujemy, że obecnie projekt ustawy o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw został rozpatrzony na posiedzeniu stałego komitetu Rady Ministrów. Następnym krokiem legislacyjnym będzie skierowanie projektu ustawy do rozpatrzenia przez Komisję Prawniczą. Następnie projekt ustawy zostanie skierowany do rozpatrzenia przez Radę Ministrów i przekazany do parlamentu.

Odnosnie do kwestii transportu kolejowego informuję, iż wspólnotowym aktem prawnym regulującym sprawy związane z bezpieczeństwem w transporcie kolejowym jest dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2004/49/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie

alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa. Przepisy tej dyrektywy zostały implemmentowane do ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn.zm.).

Wyżej wymieniona dyrektywa kompleksowo reguluje kwestie związane z bezpieczeństwem, między innymi poprzez określenie warunków, jakie powinni spełniać zarządcy infrastruktury kolejowej i przewoźnicy kolejowi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie bardzo niepokojących i wielce
bulwersujących informacji w kwestii
sprzedaży Stada Ogierów Biały Bór
przez Agencję Nieruchomości Rolnych (9472)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Czesława Hoca z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie sprzedaży obiektów Stada Ogierów Biały Bór, uprzejmie informuję, co następuje.

Zamiar restrukturyzacji zakładu Stado Ogierów Biały Bór, wchodzącego w skład Stadniny Koni w Dobrzyniewie sp. z o.o., wynika z istniejących uwarunkowań w hodowli koni oraz relacji popytu i podaży na rynku, co w konsekwencji wpływa na kondycję finansową Stada. Sytuacja ekonomiczno-finansowa Stada Ogierów Biały Bór zależy od wpływów uzyskanych z tytułu liczby koni kierowanych przez Polski Związek Hodowców Koni do treningu, liczby turnusów treningowych, liczby koni przebywających w pensjonacie, liczby pokrytych klaczy, liczby zawodów oraz zawodników biorących w nich udział, a także liczby gości korzystających z bazy noclegowej oraz wyrażających chęć skorzystania z ofert i usług świadczonych przez Stado. Obecnie wpływy uzyskiwane z wyżej wymienionej działalności nie pokrywają kosztów prowadzenia Stada. Stadnina Koni w Dobrzyniewie sp. z o.o. jako spółka działająca w oparciu o Kodeks spółek handlowych nie może dopłacać do długoterminowego treningu koni, pobytu obcych koni w pensjonacie, organizowania zawodów jeździeckich czy innych świadczonych przez Stado usług.

Z informacji uzyskanych od Agencji Nieruchomości Rolnych wynika, iż do działalności Stada Ogierów Biały Bór spółka Stadnina Koni w Dobrzyniewie sp. z o.o. w latach 2007–2010 zmuszona była dopłacić kwotę w wysokości 1 589 700 zł, z czego 1 550 000 na modernizację pensjonatu „Hubertus”. Z pozostałych zaś środków wymieniono pokrycie jedynie dachowe w stajni nr 3.

Wszystkie środki trwale ruchome, w tym powozy i sanie, są własnością Stadniny Koni w Dobrzyniewie sp. z o.o. Zostały one zakupione w latach 60. i 70. za środki Stada Ogierów. Nie są więc darem czy własnością Białego Boru.

Ustosunkowując się do kwestii poszerzenia oferty usług świadczonych przez Stado Ogierów, należy zauważyć, iż oferta świadczona przez Stado jest szeroka. Stado nie prowadzi usług hipoterapii, gdyż usługi te świadczone są w specjalistycznym ośrodku rehabilitacyjnym położonym niedaleko Białego Boru w miejscowości Czarne. Z informacji uzyskanych przez agencję od kierownictwa ośrodka wynika, że możliwości rehabilitacyjne nie są w pełni wykorzystywane ze względu na brak zleceń z Narodowego Funduszu Zdrowia oraz chętnych do korzystania z tej usługi. Należy również zauważyć, iż Stado Ogierów nie jest przedsiębiorstwem produkcyjnym, lecz zakładem świadczącym specjalistyczne usługi na rzecz hodowców koni, przede wszystkim w zakresie organizacji i obsługi punktów naturalnego krycia klaczy. Ponadto w ramach zakładu treningowego prowadzony jest trening klaczy i ogierów oraz próby dzielności zleczone przez związki hodowców koni i prywatnych hodowców. Prowadzony jest także pensjonat dla koni i ich trening sportowy oraz organizowane są wszelkie zawody jeździeckie i imprezy końskie, którym służą posiadane obiekty, konie, sprzęt jeździecki oraz pensjonat „Hubertus”.

Należy również podnieść, iż zawodnicy Klubu Jeździeckiego Hubertus korzystają nieodpłatnie z infrastruktury Stada Ogierów, a także z koni będących własnością Stadniny Koni w Dobrzyniewie. Orientacyjne roczne koszty ponoszone przez Stadninę Koni w Dobrzyniewie związane z działalnością klubu wynoszą ok. 250 tys. zł.

Jak wynika z wyjaśnień Agencji Nieruchomości Rolnych, agencja stoi na stanowisku, iż działalność Stada Ogierów Biały Bór powinna zostać utrzymana, zgodnie z interesem polskich hodowców. Dlatego też agencja zamierza w pierwszej kolejności zwrócić się do Polskiego Związku Hodowców Koni z propozycją udziału w przetargu ofertowym na dzierżawę obiektów Białego Boru. W przypadku braku zainteresowania Polskiego Związku Hodowców Koni dzierżawą nieruchomości Białego Boru oraz braku innych ofert w przetargu obiekty te zostaną przeznaczone do dzierżawy w przetargu licytacyjnym innym podmiotom, pod warunkiem utrzymania działalności hodowlanej.

Odnosząc się zaś do kwestii przekazania na rzecz gminy obiektów Białego Boru, uprzejmie informuję,

iż nie jest to obecnie możliwe z uwagi na obowiązujące w tym zakresie przepisy ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.)

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż przeznaczenie do sprzedaży obiektów Stada Ogierów Biały Bór będzie ostatecznością. Z powyższego rozwiązania Agencja Nieruchomości Rolnych skorzysta jedynie w przypadku, gdy nie zostanie wyłoniony podmiot zainteresowany dzierżawą ww. obiektów.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Stanisława Pięty**

**w sprawie udostępnienia biura byłym
funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa PRL
przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego
(9473)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma nr SPS-024-9473/11 z dnia 14 kwietnia 2011 r. dotyczącego zapytania posła Stanisława Pięty informuję, że:

1. Związek Byłych Funkcjonariuszy Służb Ochrony Państwa (ZBFSOP) jest stowarzyszeniem prowadzącym działalność na podstawie postanowienia nr WA.XXNS-REJ.KRS/3480/4/197 (KRS0000213816) Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy z dnia 15 września 2004 r.

2. Udostępnienie pomieszczenia na rzecz ZBFSOP dla prowadzenia działalności statutowej odbyło się za zgodą ministra skarbu państwa i uregulowane zostało w umowach użyczenia zawartych kolejno 28 stycznia 2004 r., 25 maja 2006 r. i 1 grudnia 2010 r. Umowy te określały zasady:

— odpłatności za korzystanie z pomieszczenia (na poziomie kosztów eksploatacyjnych),

— odpłatności za użytkowanie telefonu (zwrot opłat za zrealizowane połączenia wg stawek operatora),

— korzystania z pomieszczenia (harmonogram uzgodnionych terminów – wskazane dni i godziny).

1. Do 2005 r. pomieszczenie użyczane ZBFSOP było przez nich współdzielone ze Stowarzyszeniem Obrony Praw Funkcjonariuszy Służb Mundurowych i Żołnierzy „Magnum”.

2. Aktualnie ZBFSOP korzysta z pomieszczenia wspólnie z Fundacją PROFiP (Fundacja Pomocy Rodzinom Funkcjonariuszy i Pracowników UOP i ABW).

3. Przedmiotowe pomieszczenie nieprzerwanie od wielu lat, zgodnie z decyzjami kolejnych szefów ABW, było i jest udostępniane organizacjom, których działalność statutowa wiąże się z niesieniem pomocy byłym funkcjonariuszom i ich rodzinom.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jerzego Kozdronia**

**w sprawie właściwego interpretowania
treści art. 3 Konwencji Narodów Zjednoczonych
dotyczącej norm międzynarodowej
sprzedaży towarów (9474)**

W odpowiedzi na zapytanie poselskie posła Jerzego Kozdronia z dnia 25 marca br. w sprawie właściwego tłumaczenia treści art. 3 Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów, sporządzonej w Wiedniu 11 kwietnia 1980 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 45, poz. 286) – dalej jako konwencja wiedeńska – uprzejmie informuję, co następuje.

Minister sprawiedliwości podziela pogląd wyrażony w zapytaniu poselskim o nieprawidłowości tłumaczenia art. 3 ust. 1 konwencji wiedeńskiej.

Kwestia ta została dostrzeżona w literaturze przedmiotu. Profesor Maksymilian Pazdan stwierdza, że polskie urzędowe tłumaczenie tego artykułu nie jest niestety poprawne, zamiast: „nie przyjmie” powinno być „przyjmie” (vide: Konwencja wiedeńska o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów, komentarz pod redakcją Maksymiliana Pazdana, Zakamycze 2001, teza 2 do art. 3). Pogląd ten należy podzielić w świetle porównania z dokonany tłumaczeniem analogicznego art. 6 ust. 2 konwencji o przedawnieniu w międzynarodowej sprzedaży towarów, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 14 czerwca 1974 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 45, poz. 282), której Rzeczpospolita Polska również jest stroną. Wydaje się, że ten ostatni przekład prawidłowo oddaje sens tłumaczonego przepisu.

Wobec rozbieżności pomiędzy tekstem oryginału konwencji wiedeńskiej a jego polskim tłumaczeniem minister sprawiedliwości wyraża pogląd o celowości pilnego doprowadzenia do korekty tekstu polskiego.

Jednocześnie minister sprawiedliwości wyraża przekonanie, iż korekta taka winna zostać dokonana przez ten resort, który był resortem wiodącym przy ratyfikacji tekstu konwencji wiedeńskiej, a więc tym samym odpowiedzialnym za jego prawidłowe tłumaczenie na język polski.

W ocenie ministra sprawiedliwości resortem tym jest Ministerstwo Gospodarki.

W związku z powyższym zapytanie poselskie p. Jerzego Kozdronia z dnia 25 marca br. zostało przekazane ministrowi gospodarki celem rozpatrzenia sprawy sprostowania tekstu konwencji wiedeńskiej w języku polskim.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Anny Bańkowskiej**

w sprawie likwidacji cukrowni w Żninie (9475)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pani Anny Bańkowskiej, p. na Sejm RP, z dnia 6 kwietnia 2011 r. (SPS-024-9475/11), w sprawie likwidacji Cukrowni Żnin, oddziału Krajowej Spółki Cukrowej SA z siedzibą w Toruniu, wyłączonego z produkcji cukru białego, przedstawiam poniższe informacje.

Produkcja cukru białego w oddziale KSC SA Cukrownia Żnin została wygaszona w roku gospodarczym 2004/2005. Procesowi wyłączenia cukrowni, w tym Cukrowni Żnin, towarzyszyły porozumienia restrukturyzacyjne zawierane przez spółkę z przedstawicielami pracowników, określające systemy zabezpieczenia praw pracowniczych w następujących obszarach:

- 1) świadczenia relokacyjne związane ze zmianą miejsca wykonywania pracy przez pracowników spółki,
- 2) aktywizacja zawodowa: szkolenia, wsparcie przy podejmowaniu działalności gospodarczej przez pracownika rozwiązującego umowę o pracę,
- 3) ochrona w postaci odpraw pieniężnych dla pracowników rozwiązujących umowę o pracę z pracodawcą z przyczyn nie dotyczących pracowników.

W każdym przypadku KSC SA wywiązywała się ze zobowiązań zawartych w porozumieniach. Natomiast od 1 lutego 2007 r. realizacja zobowiązań wobec pracowników restrukturyzowanych jednostek następowała zgodnie z postanowieniami zakładowego układu zbiorowego pracy obowiązującego w KSC

SA. Koszt osłon socjalnych tylko w latach 2004/2005–2006/2007 wyniósł 68,9 mln zł.

W przypadku niektórych oddziałów porozumienia określały dodatkowe cele gospodarcze, jakie spółka definiowała w zakresie dalszego wykorzystania zasobów ekonomicznych, pozostających w danym oddziale spółki. Oddział Cukrownia Żnin kontynuował działalność w zakresie magazynowania cukru na potrzeby spółki oraz produkcję i sprzedaż energii elektrycznej. Jednocześnie po wyłączeniu oddziału Cukrownia Żnin z produkcji cukru białego KSC SA prowadziła rozmowy z potencjalnymi inwestorami, których celem było uruchomienie w oddziale produkcji biodiesla na bazie rzepaku przy współudziale KSC SA. Próba pozyskania inwestora w roku 2007/2008 zakończyła się niepowodzeniem. W roku 2009 Krajowa Spółka Cukrowa SA sfinansowała opracowanie studium wykonalności dla projektów realizacji instalacji do energetycznego wykorzystania biomasy, raportów oddziaływania na środowisko oraz możliwości finansowania przedsięwzięcia ze środków pomocowych dla lokalizacji w Żninie. Jako optymalny projekt wybrano budowę i uruchomienie instalacji biogazowej o mocy 1,6 MW z lokalizacją na terenie wyłączonego z produkcji cukru oddziału Cukrownia Żnin. Do realizacji tego przedsięwzięcia wytypowano spółkę KSC Bioenergetyka sp. z o.o. z siedzibą w Toruniu ze 100-procentowym udziałem KSC SA. Akt założycielski tej spółki został podpisany w dniu 29 września 2009 r. na mocy uchwały nr 3 Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia KSC SA z dnia 21 sierpnia 2009 r. Rejestracja spółki KSC Bioenergetyka sp. z o.o. w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego nastąpiła w dniu 16 marca 2010 r. Spółka ta reprezentuje KSC SA w rozmowach z potencjalnymi inwestorami zainteresowanymi realizacją przedsięwzięć bioenergetycznych na bazie majątku oddziałów KSC SA wyłączonych z produkcji cukru, w tym oddziału Cukrownia Żnin.

Jednocześnie informuję, iż dotychczasowy proces zagospodarowywania zbędnych składników majątku trwałego Cukrowni Żnin jest realizowany w taki sposób, aby nie zostały naruszone możliwości gospodarcze dla potencjalnych inwestorów, związane z główną częścią fabryczną oddziału. Dlatego do odrębnego zbycia przeznaczane są jedynie nieruchomości gruntowe zlokalizowane na peryferiach zakładu głównego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Tchórzewskiego**

**w sprawie zakupu masztów z obudowami
urządzeń rejestrujących, tzw. fotoradarów
(9476)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo nr SPS-024-9476/11 z dnia 14 kwietnia 2011 r. przekazujące zapytanie posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie zakupu masztów z obudowami urządzeń rejestrujących (tzw. fotoradarów), przedstawiam następującą informację.

W dniu 3 października 2006 r. Komenda Główna Policji, działając w ramach porozumienia komendanta głównego Policji i generalnego dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad z dnia 21 listopada 2003 r. w sprawie współdziałania jednostek organizacyjnych Policji i Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w zakresie poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego, zwróciła się do generalnego dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad z prośbą o pomoc w zainstalowaniu na drogach krajowych masztów do fotoradarów, do której załączyła listę 445 proponowanych lokalizacji urządzeń. Wniosek Komendy Głównej Policji został poddany szczegółowej analizie przez GDDKiA w kontekście zgodności tego działania z celami określonymi w „Krajowym Programie Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego Gambit 2005”.

Stwierdzono, że wyżej wymienione działania są zgodne z podstawowymi celami programu, jakim są zmniejszenie prędkości rzeczywistych na drogach krajowych jako podstawowej przyczyny wypadków drogowych oraz zmniejszenie liczby ofiar śmiertelnych na drogach krajowych. Niezależnie od tego Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad postanowiła poddać wniosek Komendy Głównej Policji niezależnej naukowej ocenie. W tym celu w lutym 2007 r. zleciła Politechnice Krakowskiej wykonanie pracy badawczo-rozwojowej pt. „System lokalizacji fotoradarów na sieci dróg krajowych w celu uzyskania maksymalnej redukcji liczby ofiar śmiertelnych w wypadkach drogowych”. Praca ta w sposób jednoznaczny potwierdziła potrzebę lokalizowania fotoradarów na drogach krajowych oraz wskazała miejsca, gdzie z powodu nadmiernych prędkości dochodzi do wypadków ze skutkiem śmiertelnym.

W związku z powyższym w maju 2007 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła decyzję o pozytywnym ustosunkowaniu się do wniosku Komendy Głównej Policji i udzieleniu jej pomocy poprzez zakup na jej rzecz i zainstalowanie w ramach programu poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego kilkudziesięciu masztów do fotoradarów, najpierw na całej długości drogi krajowej nr 8, która została uznana za priorytetową z uwagi na liczbę ofiar śmier-

telnych. Przedmiotowe maszty do fotoradarów miały umożliwić Policji instalowanie w nich wcześniej zakupionych przez Policję urządzeń rejestrujących zwanych potocznie fotoradarami, musiały być więc kompatybilne z tymi urządzeniami. W 2007 r. zostało zakupionych – przez oddziały GDDKiA – i zainstalowanych 55 masztów do fotoradarów. Po zainstalowaniu maszty te w ramach użyczeń zawieranych między oddziałami GDDKiA oraz komendami wojewódzkim Policji były sukcesywnie przekazywane Policji.

Zakupy masztów do fotoradarów były dokonywane zawsze w uzgodnieniu typu masztu z komendami wojewódzkimi Policji.

Zgodnie z ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 225, poz. 1466) Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad przekazał głównemu inspektorowi transportu drogowego 445 sztuk masztów do fotoradarów oraz 4 sztuki urządzeń rejestrujących.

Odpowiadając na szczegółowe pytania postawione w zapytaniu pana posła Krzysztofa Tchórzewskiego, uprzejmie informuję:

1. Czy rzeczywiście takie zakupy w większości u jednego dostawcy i z przyjęciem w stosunku do tego dostawcy takiego zobowiązania miały miejsce?

W latach 2007–2010, realizując wniosek Policji o pomoc w sprawie fotoradarów, dokonano zakupu oraz instalacji 492 sztuk masztów do fotoradarów, w tym 49 sztuk masztów firmy Ramet, 26 sztuk masztów firmy Multanova, 2 sztuki masztów firmy Ramer CHM oraz 415 sztuk masztów firmy Zurad. W każdym przypadku maszty do fotoradarów, których zakupu dokonywał oddział GDDKiA w danym województwie, spełniać musiały warunek kompatybilności z rejestratorami będącymi w posiadaniu Komendy Wojewódzkiej Policji.

2. Jeżeli tak, to dlaczego zgodzono się na takie warunki? Przecież było więcej niż pewne, że ilość urządzeń rejestrujących należy co najmniej systematycznie zwiększać.

Zakup takich a nie innych typów masztów do fotoradarów był wynikiem dostosowania ich do potrzeb Policji w poszczególnych województwach. Lokalizacja, a tym samym liczba sukcesywnie kupowanych i montowanych na drogach krajowych masztów do fotoradarów, wynikała jedynie z opracowania naukowego pt. „System lokalizacji fotoradarów na sieci dróg krajowych w celu uzyskania maksymalnej redukcji liczby ofiar śmiertelnych w wypadkach drogowych”, sporządzonego przez Politechnikę Krakowską dla Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad. Za zakup urządzeń rejestrujących, a także za ich instalowanie na masztach do fotoradarów, prawidłowe funkcjonowanie i efektywność, odpowiedzialna była Policja, zgodnie z porozumieniem przywołanym na wstępie niniejszego pisma. Zadaniem GDDKiA był natomiast zakup oraz umieszczenie masztów służących do zamontowania na nich urządzeń rejestrujących będących w posiadaniu Policji.

3. Dlaczego dokonywano zakupów w tak niekorzystnej proporcji, na dziesięć obudów jedno urządzenie rejestrujące? Przewidzenie sytuacji, że kierowcy szybko się w tym zorientują i podejmą przeciwdziałania, winno mieć miejsce.

Należy wskazać, iż zakup masztów do fotoradarów dokonany przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad zależał wyłącznie od ustaleń z Policją oraz liczby i rodzaju posiadanych przez nią urządzeń rejestrujących. Ustalenie właściwej proporcji liczby masztów do liczby urządzeń rejestrujących w celu zapewnienia efektywności funkcjonowania systemu nadzoru nad prędkością znajduje się poza kompetencjami generalnego dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad. Takie rozwiązanie wynika z faktu, iż Policja planowała przenoszenie urządzeń rejestrujących do różnych masztów.

4. W przygotowaniu omawianej ustawy przez Inspekcję Transportu Drogowego uczestniczyli także przedstawiciele Generalnej Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad. Dlaczego nie uprzedzili oni ITD, a potem sejmowej Komisji Infrastruktury o tak poważnym zagrożeniu?

Ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw została uchwalona w oparciu o projekt komisyjny, nad którym prace prowadzone były w Sejmie RP. W pracach nad tym projektem uczestniczyli przedstawiciele Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego. Generalna Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad brała natomiast udział w opiniowaniu zagadnień dotyczących kwestii własności, utrzymania i ujednolicania zawartych w proponowanej ustawie definicji. Przedstawiciele GITD uczestniczący w przedmiotowych pracach posiadali pełną wiedzę na temat typów i rodzajów masztów do fotoradarów będących w posiadaniu GDDKiA.

5. Czy była to nieudolność, czy świadome działania i kto za to odpowiada?

Zarówno z uwag pana posła Krzysztofa Tchórzewskiego, jak i z prowadzonych obserwacji wynika, iż dotychczasowy system kontroli ruchu drogowego za pomocą urządzeń rejestrujących (tzw. fotoradarów) nie był wystarczająco efektywny (biorąc pod uwagę m.in. ilość urządzeń rejestrujących, ich rozmieszczenie w obudowach itp.). Z tego względu należy, w mojej opinii, pozytywnie ocenić kierunek zmian legislacyjnych w przedmiotowym zakresie oraz wejście w życie przepisów ustawy z dnia 29 października 2010 r., tworzącej nowy system automatycznego nadzoru nad ruchem drogowym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie działań podjętych przez rząd
po przyjęciu rekomendacji Komitetu
Praw Człowieka ONZ w zakresie usprawnienia
systemu sądownictwa (9477)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 14 kwietnia br. przekazujące zapytanie poselskie pana posła Jana Widackiego poniżej przedstawiam informację na temat działań już zrealizowanych oraz planowanych przez ministra sprawiedliwości w dziedzinach, których dotyczą wskazane przez pana posła zalecenia Komitetu Praw Człowieka ONZ, tj. długości trwania tymczasowego aresztowania, długości trwania postępowań sądowych oraz usprawniania pracy sądów, zarządzania sądami, a także zarządzania sprawami przez sędziów.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że przedmiotem analizy Komitetu było sprawozdanie z wykonania przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Politycznych i Obywatelskich w okresie od 1 października 2003 r. do 15 października 2008 r. Tym samym sformułowane przez Komitet zalecenia nie odzwierciedlają najbardziej aktualnej sytuacji w poruszonych dziedzinach i nie uwzględniają szeregu zamian, jakie zaszły po 2008 r.

Niezależnie od powyższego rząd polski docenia rolę Komitetu, którego działalność w ramach mechanizmu sprawozdawczego stanowi rodzaj otwartego dialogu z państwami w celu dalszego podnoszenia standardów prawnej ochrony praw człowieka. Zakres tematyczny zaleceń Komitetu jest tradycyjnie bardzo szeroki i odnosi się do praktycznie do każdego obszaru funkcjonowania państwa. Między innymi Komitet po rozpatrzeniu ostatniego sprawozdania z wykonania Międzynarodowego Paktu Praw Politycznych i Obywatelskich zwrócił uwagę, że długość tymczasowego aresztowania, która może wynosić do dwóch lat, w praktyce jest przekraczana oraz że liczba skarg na naruszenie prawa do uczciwego procesu i rozpatrzenia sprawy w rozsądnych terminie znacząco wzrosła w 2009 r. Zaleca przy tym, aby w prawie polskim ustalić nieprzekraczalną długość aresztowania oraz i zapewnić szersze stosowanie alternatywnych środków zapobiegawczych.

Ponadto Komitet poruszył również zagadnienie efektywności zarządzania sądami, zarządzania poszczególnymi sprawami przez sędziów oraz sytuacji kadrowej w sądownictwie. Zdaniem Komitetu niedostatki w tym względzie mogą być przyczyną wciąż istniejących pozostałości spraw, wysokich kosztów sądowych i niewykonywania wyroków sądowych, opóźnień w wykonywaniu i słabości egzekucji. Zaleca w związku z tym poprawę funkcjonowania systemu sądownictwa, w tym poprzez zwiększenie liczby wy-

kwalifikowanego i profesjonalnie wyszkolonego personelu sądowego, jak również poprzez szkolenie sędziów i pracowników sądów w zakresie efektywnego zarządzania sprawami.

Powyższe zalecenia odnoszące się do właściwości Ministerstwa Sprawiedliwości nie stanowią zagadnień nowych. Przeciwnie – od kilku lat kwestia poprawy standardów stosowania tymczasowego aresztowania oraz sprawności postępowań stanowi jedno z podstawowych zadań, przed jakimi stoi resort sprawiedliwości. W ciągu ostatnich kilku lat podjęto szereg działań o charakterze legislacyjnym, organizacyjnym i nadzorczym, których pozytywne efekty stały się już widoczne. Zauważył to również Komitet Praw Człowieka ONZ, którzy w swych uwagach końcowych podkreślili postępy, jakie Polska osiągnęła, chociażby w zakresie praktyki stosowania tymczasowego aresztowania.

Odnótować także należy, że pomimo stale rosnącej liczby skarg do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wnoszonych przez obywateli polskich liczba wyroków, w których Trybunał stwierdził naruszenie wolności osobistej oraz prawa do sądu, zauważalnie spadła: naruszenie art. 5 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego, w tym praktyka dotycząca stosowania tymczasowego aresztowania) Trybunał stwierdził 47 razy w roku 2008, 35 razy w roku 2009 i 14 razy w roku 2010. Z kolei naruszenie art. 6 konwencji (prawo do rzetelnego procesu, w którego zakresie mieści się również problematyka sprawnego prowadzenia postępowań sądowych) stwierdzano: w roku 2008 - 72 razy, w roku 2009 - 71 razy, natomiast w roku 2010-59 razy.

Oczywiście, należy mieć świadomość, że osiągnięcie stanu satysfakcjonującego zarówno rząd, jak i obywateli wymaga dalszych i konsekwentnych wysiłków. Działania takie są i będą podejmowane.

Minister sprawiedliwości bezpośrednio, jak i za pośrednictwem podległych mu jednostek na bieżąco analizuje zagadnienia czasu trwania postępowań oraz stosowania tymczasowego aresztowania, a także podejmuje działania legislacyjne, szkoleniowe, nadzorcze i organizacyjne, których celem jest zapewnienie skrócenia czasu trwania postępowań oraz skrócenia stosowanego tymczasowego aresztowania.

Dane statystyczne dowodzą, że działania te są skuteczne.

Działania podjęte w ostatnich latach oraz działania planowane, których celem jest skrócenie tymczasowego aresztowania i skrócenie czasu trwania postępowań sądowych

Działania legislacyjne. W ostatnich latach wprowadzony został szereg zmian legislacyjnych zmierzających bezpośrednio albo pośrednio do skrócenia czasu trwania postępowań przygotowawczych i sądowych, do skrócenia okresu stosowania tymczasowego aresztowania oraz do ograniczenia korzystania z tego środka zapobiegawczego, w tym m.in.:

1. 22 stycznia 2009 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 225, poz. 1485) weszła w życie nowelizacja Kodeksu po-

stępowania karnego (dalej: K.p.k.), która z katalogu przesłanek uprawniających sąd do przedłużenia tymczasowego aresztowania na okres ponad 2 lat do chwili wydania wyroku przez sąd I instancji w toku postępowania sądowego oraz na okres 1 roku w toku postępowania przygotowawczego usunęła następujące przesłanki: przedłużającej się obserwacji psychiatrycznej, długotrwałego opracowywania opinii przez biegłego oraz wystąpienie istotnych przeszkód, których usunięcie było niemożliwe. Wprowadzenie tych zmian spowodowało, że stosowanie tymczasowego aresztowania może zostać przedłużone powyżej określone terminy wyłącznie w oparciu o ściśle określone w tym przepisie przesłanki – jeżeli konieczność taka powstanie w związku z: zawieszeniem postępowania karnego, czynnościami zmierzającymi do potwierdzenia tożsamości oskarżonego, wykonywaniem czynności dowodowych w sprawie o szczególnej zawilóści lub poza granicami kraju lub też celowym przewlekaniem postępowania przez oskarżonego.

2. Wprowadzony został obowiązek zaliczania okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności, w przypadku ich zbiegu (nowelizacja K.p.k., która weszła w życie 19 lutego 2009 r. – Dz. U. z 2009 r. Nr 20, poz. 104).

3. Określono czas trwania obserwacji psychiatrycznej w danej sprawie na 4 tygodnie, z możliwością maksymalnego przedłużenia do 8 tygodni (ta nowelizacja K.p.k. weszła w życie 24 lutego 2009 r. – Dz. U. z 2009 r. Nr 20, poz. 104).

4. Ustawą z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego (dalej: K.p.c.) (Dz. U. Nr 234, poz. 1571) dopuszczono przeprowadzanie dowodu przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających dokonanie tej czynności na odległość.

5. Ustawą z dnia 9 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 26, poz. 156) wprowadzono elektroniczne postępowanie upominawcze i przekazano je do właściwości jednego sądu.

6. Ustawą z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy K.p.c. (Dz. U. Nr 108, poz. 684) wprowadzono protokół elektroniczny.

Działania legislacyjne – zmiany projektowane, opracowane w Ministerstwie Sprawiedliwości, obejmują m.in.:

1. Projekt zmian K.p.k. przewidujący wprowadzenie do katalogu środków polskiego prawa procesowego nowego środka zapobiegawczego, określanego jako „areszt domowy”. Areszt domowy będzie stosowany z inicjatywy i na wniosek oskarżonego, wobec którego jest stosowane tymczasowe aresztowanie. Projekt znajduje się na etapie przed skierowaniem pod obrady Rady Ministrów (po przyjęciu przez komitet Rady Ministrów).

2. Projekt zmian K.p.k. przewiduje m.in. rozszerzenie możliwości stosowania tzw. trybów konsensualnych, wprowadza możliwość umorzenia postępowania

nia w przypadku pojednania pokrzywdzonego i sprawcy przy jednoczesnym naprawieniu szkody, wprowadza możliwość przyznania obrońcy na wniosek oskarżonego, przewiduje udział referendarzy sądowych w postępowaniu karnym, rezygnuje z postępowania uproszczonego oraz przewiduje zmiany w zakresie podstaw zaskarżenia wyroków. Projekt w dniu 5 kwietnia 2011 r. został skierowany do konsultacji społecznych.

3. Projekt ustawy zmieniającej m.in. K.p.k. i K.w. Projekt ma na celu m.in. usprawnienie postępowań prowadzonych w trybie przyspieszonym o przestępstwa i wykroczenia, w szczególności dotyczących czynów zabronionych, popełnianych w związku z imprezami masowymi, poprzez wprowadzenie do polskiej procedury karnej instytucji rozprawy odmiejscowionej. Polega ona na tym, że w postępowaniu karnym oraz w postępowaniu w sprawach o wykroczenia w trybie przyspieszonym rozprawa może odbywać się w ten sposób, iż oskarżony (obwiniony) i jego obrońca, jeżeli został ustanowiony, znajdują się poza budynkiem sądowym, w miejscu zatrzymania oskarżonego (obwinionego) i porozumiewają się z sądem przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość (jednoczesny oraz bezpośredni przekaz obrazu i dźwięku).

4. Projekt nowelizacji K.p.c. i innych ustaw obejmujący zmiany dotyczące wprowadzenia możliwości nadawania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w postępowaniu elektronicznym oraz zmianę zasad postępowania w razie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty i po wniesieniu sprzeciwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz postępowania egzekucyjnego w zakresie zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego w postaci elektronicznej, elektronicznych doręczeń w postępowaniu egzekucyjnym i elektronicznej licytacji publicznej ruchomości, a także nadawania klauzuli wykonalności tytułom egzekucyjnym pochodzącym od sądu oraz wprowadzenia prawnych możliwości elektronicznego potwierdzenia odbioru przesyłek pocztowych ekspediowanych przez sądy.

5. Projekt ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i zmianie Kodeksu postępowania cywilnego zakładający ujednoczenie i uproszczenie przepisów w tym zakresie. W chwili obecnej MS analizuje uwagi do projektu zgłoszone w trakcie uzgodnień międzyresortowych.

Działania pozalegisłacyjne. Zagadnienia czasu trwania postępowań oraz stosowania tymczasowego aresztowania pozostają w stałym zainteresowaniu podległych ministrowi sprawiedliwości służb sprawujących nadzór nad działalnością administracyjną sądów powszechnych. Działania nadzorcze prowadzone były w poprzednich latach i będą kontynuowane.

W 2011 r., jak co roku, na podstawie przepisu § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 października 2002 r. w sprawie trybu sprawowania nadzoru nad działalnością administracyj-

ną sądów (Dz. U. Nr 187, poz. 1564, ze zm.) ustalone zostały kierunki nadzoru nad działalnością sądów powszechnych, gdzie wskazuje się problematykę, która powinna pozostawać w szczególnym zainteresowaniu prezesów sądów wszystkich szczebli w ramach wykonywanego przez nich nadzoru nad działalnością administracyjną sądów. W kierunkach tych uwzględniono zagadnienia przewlekłości postępowań oraz długości stosowania tymczasowego aresztowania, a w szczególności:

— lustracje postępowań sądowych toczących się ponad trzy lata w sprawach karnych i cywilnych, ponad dwa lata w sprawach gospodarczych, rodzinnych oraz z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, a w sprawach wieczystoksięgowych – ponad miesiąc, i ustalenie przyczyn przewlekłości tych postępowań,

— lustracje wykonywania przez prezesów i przewodniczących wydziałów obowiązków nadzorczych związanych z realizacją zasady rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki, przy czym w odniesieniu do spraw karnych i cywilnych dodatkowo ze szczególnym uwzględnieniem spraw przekazanych po zniesieniu wydziałów grodzkich, przestrzegania zasad przydzielenia spraw poszczególnym sędziom (w tym równego obciążenia), przyczyn i zasadności odraczenia rozpraw, odraczenia ogłaszania orzeczeń, zawieszania postępowań i kontroli spraw zawieszonych, terminowości pracy biegłych oraz sprawności postępowania międzyinstancyjnego,

— lustracje spraw, w których tymczasowe aresztowanie jest stosowane wobec oskarżonych powyżej 2 lat, w celu ustalenia przyczyn jego długotrwałości.

Minister sprawiedliwości w ramach uprawnień nadzorczych, wskazując na obowiązek utrzymywania standardów dotyczących długości stosowania tymczasowego aresztowania wynikających z prawa polskiego i prawa międzynarodowego, zobowiązał prezesów sądów apelacyjnych do:

— sprawowania nadzoru w podległych im apelacjach we wszystkich sprawach karnych, w których wpłynął akt oskarżenia, a łączny okres trwania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonych przekracza 2 lata,

— przesyłania, począwszy od 15 stycznia 2008 r., kwartalnych sprawozdań z przebiegu nadzoru w takich sprawach; sprawozdania te są analizowane przez sędziów wizytatorów odpowiedzialnych za nadzór nad poszczególnymi apelacjami; w razie zaistnienia takiej potrzeby do prezesów sądów apelacyjnych kierowane są pisma nadzorcze w konkretnych sprawach,

— zobowiązania prezesów sądów wszystkich szczebli i odpowiednio przewodniczących wydziałów do wyznaczania w tego rodzaju sprawach terminów rozpraw i posiedzeń poza kolejnością, a także do wydawania stosownych zarządzeń zapewniających sprawny tok postępowania.

Minister sprawiedliwości zwrócił też uwagę sędziów na konieczność dokładnego uzasadniania

przez sędziów postanowień o stosowaniu i przedłużaniu tymczasowego aresztowania z powołaniem na konkretne okoliczności. Zagadnienia powyższe, zgodnie z poleceniem ministra sprawiedliwości, mają być przedmiotami szczególnej uwagi w trakcie narad prowadzonych przez przewodniczących wydziałów karnych sądów.

Działania szkoleniowe. Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury przeprowadziła szereg szkoleń przeznaczonych dla sędziów i prokuratorów, których celem jest uwrażliwienie na konieczność przestrzegania krajowych i międzynarodowych standardów dotyczących stosowania tymczasowego aresztowania, w tym w zakresie czasu jego stosowania, a także sprawności postępowań. Podczas szkoleń zwraca się uwagę sędziów i prokuratorów na fakt, iż nieprzestrzeganie tych standardów może prowadzić do naruszenia praw osób pozbawionych wolności, naruszać ich prawa człowieka, w tym te określone w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Podczas szkoleń sędziowie i prokuratorzy kształceni są w zakresie przepisów tej konwencji, jak i orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w tym w kontekście standardów prawa do sądu (do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie) oraz dopuszczalnych zasad pozbawienia człowieka wolności (stosowania tymczasowego aresztowania). Ministerstwo Sprawiedliwości również współuczestniczyło w przeprowadzeniu we wrześniu – październiku 2010 r., w ramach projektu współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego „Doskonalenie zawodowe pracowników wymiaru sprawiedliwości”), szkoleń adresowanych do prezesów sądów apelacyjnych, okręgowych i rejonowych w przedmiocie „Modernizacja procesu zarządzania kadrami wymiaru sprawiedliwości”. Celem szkoleń było przekazanie prezesom sądów aktualnej wiedzy na temat trendów i nowoczesnych narzędzi zarządzania kadrami oraz pozyskanie wiedzy na temat podstawowych problemów zarządzania kadrami wymiaru sprawiedliwości.

Działania organizacyjne. Na podkreślenie zasługuje przygotowana nowelizacja ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.) znajdująca się obecnie na etapie prac parlamentarnych. Zmierza ona do realizacji przyjętych przez Radę Ministrów w lutym 2008 r. założeń w zakresie racjonalizacji i uelastycznienia struktury organizacyjnej sądów powszechnych oraz wzmocnienia statusu sędziego i kariery sędziowskiej. Stanowi ona element działań zmierzających do reformy sądownictwa powszechnego w kierunku podniesienia jakości działania sądów tak w wymiarze dotyczącym ich podstawowej działalności (orzecznictwa), jak w wymiarze funkcjonalnym. Proponowane rozwiązania wprowadzają mechanizmy pozwalające na ukształtowanie struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego w sposób możliwie najbardziej elastyczny i dostosowany do potrzeb obywateli. Zakładają one przede wszystkim racjonalizację struktury organizacyjnej sądów, a w konsekwencji

właściwą alokację kadr sądownictwa powszechnego (tak sędziów jak i pracowników wspomagających pracę sędziów).

Projekt obejmuje również modyfikację zasad zarządzania sądami zmierzającą do jego usprawnienia oraz odciążenia sędziów od obowiązków o charakterze administracyjnym, niezwiązanych bezpośrednio ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości. Obowiązki te, obciążające dotąd prezesów sądów, powierzone zostaną dyrektorom sądów powoływanym spośród specjalistów z zakresu zarządzania instytucjami publicznymi, finansów publicznych, prowadzenia inwestycji i gospodarowania mieniem Skarbu Państwa. Zgodnie z założeniami projektu na dyrektorach sądów spoczywać będzie odpowiedzialność za zapewnienie i sprawne funkcjonowanie infrastruktury sądu oraz efektywne zarządzanie zasobami personelu pomocniczego, a więc odpowiedzialność za zapewnienie sędziom warunków umożliwiających sprawne wykonywanie przez nich pracy. Na prezie sądu spoczywać natomiast będzie odpowiedzialność za zapewnienie, poprzez właściwe kierowanie pracą sędziów, referendarzy sądowych i asystentów sędziów, jakości podstawowej działalności sądu, a więc przede wszystkim sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Prezes sądu pozostanie zatem zwierzchnikiem kadry należącej do szeroko pojętego pionu orzeczniczego (sędziów, referendarzy sądowych i asystentów sędziów), natomiast zwierzchnikiem służbowym pozostałych pracowników sądu stanie się dyrektor sądu.

Zmianie ulegają także reguły sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów powszechnych i zmierzają one do ograniczenia uprawnień nadzorczych ministra sprawiedliwości nad tą działalnością w zakresie zapewnienia właściwego toku urzędowania sądów przy wykonywaniu podstawowej działalności orzeczniczej. Główne uprawnienia nadzorcze w tym względzie pozostawia się wewnątrz władzy sądowniczej, tj. w rękach prezesów sądów.

Jednym z rozwiązań służących podniesieniu jakości działalności sądów jest wprowadzenie systemu okresowych ocen pracy sędziów stanowiącego element powiązania procedury oceniania pracy sędziów z osiągnięciem przez sąd (jako całość) oczekiwanego poziomu jakości wykonywanych zadań, przede wszystkim w zakresie przebiegu postępowań.

Efekty działań. Ujęte w rocznej informacji o działalności sądów powszechnych dane statystyczne wskazują, że kolejne zmiany legislacyjne w powiązaniu z systematycznymi czynnościami z zakresu nadzoru nad działalnością sądów powszechnych oraz w zakresie upowszechniania standardów międzynarodowych dotyczących stosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania przynoszą wymierne efekty.

W porównaniu z latami poprzednimi maleje liczba przypadków zastosowania tymczasowego aresztowania oraz liczba osób tymczasowo aresztowanych. Podobnie uległa zmniejszeniu liczba osób, wobec których łączny okres stosowania tymczasowego aresztowania w toku postępowania sądowego przekroczył 2 lata.

W porównaniu do 2009 r. nastąpił spadek liczby osób pozostających w areszcie tymczasowym do dyspozycji sądów. Zmniejszeniu uległa także liczba osób tymczasowo aresztowanych, które na koniec okresu sprawozdawczego pozostawały do dyspozycji prokuratora. Odnotować zwłaszcza należy, że sukcesywnie zmniejsza się liczba osób, wobec których tymczasowe aresztowanie jest stosowane ponad dwa lata.

Liczba osób tymczasowo aresztowanych pozostających na dzień 31 grudnia 2010 r. w dyspozycji sądów rejonowych i okręgowych w rozbięciu na czas trwania orzeczonego środka zapobiegawczego w porównaniu do danych na koniec grudnia 2008 r. i 2009 r.

ca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora oraz w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki – Dz. U. Nr 179, poz. 1843 – znowelizowana ustawą z dnia 22 lutego 2009 r., w tym 1334 skargi do sądów apelacyjnych i 3993 skargi do sądów okręgowych. Stanowi to wzrost wpływu o 1418 spraw w porównaniu z rokiem 2009, kiedy to ogółem wpłynęło 3909 skarg, w tym 996 skarg do sądów apelacyjnych i 2913 skargi do sądów okręgowych. Świadczy to o coraz częstszym korzystaniu przez obywateli z przysługujących im uprawnień w związku z ewen-

		Liczba osób tymczasowo aresztowanych pozostających do dyspozycji					
		sądów rejonowych			sądów okręgowych		
		31.12. 2008	31.12. 2009	31.12. 2010	31.12. 2008	31.12. 2009	31.12. 2010
Ogółem		4809	4580	3965	3340	3480	3126
		w tym:					
W zależności od czasu trwania środka zapobiegawczego	Od 1 do 3 miesięcy	1794	1631	1296	162	145	148
	powyżej 3 do 6 miesięcy	1347	1377	1 196	306	409	366
	powyżej 6 do 12 miesięcy	1154	1105	1 051	911	1049	885
	powyżej 12 miesięcy do 2 lat	429	393	362	1222	1194	1123
	Powyżej 2 lat	85	74	60	739	683	604

Długość trwania postępowań sądowych

W 2010 r. do sądów powszechnych wpłynęło ogółem 12 934 771 spraw, tj. 8,7% więcej niż w 2009 r. (11 896 747). Tego rodzaju tendencja utrzymuje się od kilku lat: w 2009 r. ogólny wpływ wyniósł 11 896 747, w 2008 r. – 11 209 552, w 2007 r. – 10 679 427 spraw, w 2006 r. -10 111 769, a w 2005 r. - 9 581 613. Wpływ spraw od 2005 r. wzrósł zatem o 35%.

W 2010 r. sądy załatwiły łącznie 12 791 322 spraw, tj. o 143 449 mniej, aniżeli wynosił wpływ. W porównaniu z 2009 r. załatwiono więcej o 709 460 spraw, tj. o 5,8%, zaś w stosunku do 2008 r. o 1 636 140 spraw, czyli aż o 14,6%, co świadczy o utrzymującej się tendencji wzrostowej w zakresie załatwialności.

Skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki

W 2010 r. do sądów powszechnych wpłynęło łącznie 5327 spraw na podstawie ustawy z dnia 17 czerw-

tualną przewlekłością postępowań.

Rośnie również liczba spraw rozpoznanych, w których sądy przyznały skarżącym stosowne zadośćuczynienie. W 2010 r. tylko 8,6% spraw zostało zakończonych stwierdzeniem przewlekłości i brakiem zasądzenia określonych sum pieniężnych. Dla porównania w 2009 r. tak zakończonych spraw było 20%, zaś w 2008 r. – 67,8%. Oznacza to, że polskie sądy w coraz większym stopniu uwzględniają linię orzecniczą Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, który uznaje, że w przypadku gdy organy krajowe stwierdzą, iż w sprawie nie doszło do przewlekłości postępowania, lub gdy mimo stwierdzenia tej przewlekłości – zainteresowana strona nie uzyska stosownego świadczenia pieniężnego, które nie naprawia w całości poniesionej straty, skarżący może być uznany za „ofiara” naruszenia w rozumieniu art. 34 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Standardy międzynarodowe. Niewłaściwe stosowanie tymczasowego aresztowania może stanowić naruszenie wolności osobistej chronionej przez art. 5 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a przewlekłość postępowania – naruszenie szeroko pojętego prawa do sądu ujętego w jej art. 6. Stanowią więc naruszenia praw człowieka.

Z tego też względu Ministerstwo Sprawiedliwości podejmuje szereg działań mających na celu upowszechnianie tak wśród społeczeństwa, jak i przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości, w tym sędziów i prokuratorów, międzynarodowych standardów m.in. ochrony wolności osobistej i prawa do sądu.

W tym celu, począwszy od września 2010 r., wdrażany jest wewnętrzny algorytm określający sposób postępowania z wyrokami Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wydawanymi w sprawach przeciwko Polsce, a dotyczącymi funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. W jego ramach na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości na bieżąco publikowane są syntetyczne informacje dotyczące wyroków wydanych w sprawach przeciwko Polsce w danym tygodniu, ponadto do jednostek wymiaru sprawiedliwości, w związku z działaniem których doszło do stwierdzenia przez Trybunał naruszenia konwencji, kierowane są pisma informujące o tym fakcie. Należy również w ramach działań mających na celu propagowanie standardów wynikających z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka podkreślić fakt dokonywania przez Ministerstwo Sprawiedliwości tłumaczenia jego wyroków na język polski oraz ich rozpowszechniania m.in. wśród sędziów, prokuratorów.

Ponadto Ministerstwo Sprawiedliwości od kilku lat przygotowuje sprawozdania z wykonywania przez Polskę postanowień Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karaniami. Ponadto prowadzi z Komitetem Praw Człowieka ONZ oraz Komitetem ONZ przeciwko Torturom dialog na temat treści tych sprawozdań. Departament regularnie opracowuje i rozpowszechnia publikacje dotyczące wywiązywania się przez Polskę z zobowiązań wynikających z paktu oraz konwencji. Publikacje te zawierają m.in. teksty sprawozdań, protokoły z posiedzeń komitetów, zalecenia komitetów oraz informacje na temat możliwości składania skarg przez jednostki. Publikacje te rozsyłane są m.in. do najważniejszych bibliotek publicznych, ośrodków uniwersyteckich, organizacji pozarządowych, sądów i prokuratur, bibliotek zakładów karnych. Są one również dostępne na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości.

Podsumowując, pragnę podkreślić, że w przekonaniu rządu RP realizacja zaleceń Komitetu wymaga kontynuowania kompleksowych działań o charakterze legislacyjnym, organizacyjnym i szkoleniowym. Tempo tych działań nie będzie spowalniane, jednak należy mieć na względzie, że wykonanie niektórych

zaleceń będzie zależać od wysokości budżetu przeznaczanego na wymiar sprawiedliwości. Mimo to, biorąc powyższe pod uwagę, wyrażam przekonanie, że wysiłek podejmowany w Polsce w celu poprawy funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości zarówno w zakresie stosowania aresztowania tymczasowego, jak i sprawności postępowań zostanie dostrzeżony przez Komitet Praw Człowieka ONZ przy okazji badania kolejnego sprawozdania okresowego Polski z wykonania Międzynarodowego Paktu Praw Politycznych i Obywatelskich, które obejmować będzie okres po 2008 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie działań podjętych przez rząd
po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw
Człowieka ONZ w zakresie nieprawidłowości
w funkcjonowaniu Policji (9479)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 kwietnia 2011 r. (nr SPS-024-9479/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jana Widackiego w sprawie działań podjętych przez rząd po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw Człowieka ONZ w zakresie nieprawidłowości w funkcjonowaniu Policji uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy podkreślić, iż spostrzeżenia Komitetu Praw Człowieka ONZ zostały potraktowane przez Policję z należyłą powagą. Zalecenia komitetu dotyczące intensyfikacji szkoleń obejmujących zapobieganie nadmiernemu użyciu siły i zwalczanie nadmiernego użycia siły przez Policję skierowane zostały do szkół policyjnych. Zarówno na kursie podstawowym, jak i w toku pełnionej służby wielokrotnie zwracana jest uwaga na kształtowanie profesjonalnych postaw policjantów w relacji z obywatelem. Każdy incydent jest wnikliwie badany w ramach postępowań zarówno wewnętrznych, jak i niezależnych organów prokuratury. W 2010 r. Policja rozpoczęła budowę i wdrażanie systemu wczesnej interwencji (SWI), którego głównym celem jest kształtowanie standardów i odpowiedzialności zawodowej w organizacji. Wskazany powyżej SWI jest systemem wielokierunkowych działań ukierunkowanych na elimi-

nowanie negatywnych zjawisk w Policji (w tym złego traktowania osób pozbawionych wolności) i zapobieganie im. Od 2010 r. stosowane są m.in. dwa narzędzia tego systemu:

— elektroniczny Newsletter SWI – biuletyn zbudowany na zasadach funkcjonujących w państwach Europy Zachodniej, w którym znajdują się opisy przypadków niepożądanych zachowań policjantów, w tym również orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka,

— warsztaty SWI dla komendantów, doskonalące umiejętności kształtowania standardów w podległych jednostkach.

Odnosząc się do kwestii liczby skarg na zachowania policjantów, należy wskazać, że zgodnie z wynikiem analizy przeprowadzonej przez Komendę Główną Policji (porównano dane dotyczące liczby skarg na zachowania policjantów z ostatnich 4 lat) w 2010 r. liczba ta była najmniejsza, natomiast w 2007 r. – największa.

W nawiązaniu do kwestii utworzenia niezależnego organu badającego niewłaściwe zachowania Policji należy wskazać, iż w wyniku analizy obowiązujących przepisów prawa ustalono, iż właściwym rozwiązaniem wydaje się usytuowanie takiego organu przy rzeczniku praw obywatelskich. Przepisy ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o rzeczniku praw obywatelskich (Dz. U. z 2001 r. Nr 14, poz. 147, z późn. zm.) zawierają rozwiązania umożliwiające badanie skarg obywateli na zachowania funkcjonariuszy Policji i innych służb. Ponadto umocowanie konstytucyjne predysponuje rzecznika praw obywatelskich do pełnienia funkcji niezależnego organu rozpatrującego skargi na działalność Policji i innych służb. W związku z powyższym od stycznia 2010 r. Policja przystąpiła do wdrażania systemu przekazywania informacji skargowych (i pozaskargowych, w których przeważnie zapadają wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka) rzecznikowi praw obywatelskich jako niezależnemu organowi monitorującemu niewłaściwe działania Policji. Utworzenie ww. systemu stanowi realizację międzynarodowych rekomendacji dla Polski.

Jednocześnie pragnę zauważyć, iż niezależnym i bezstronnym podmiotem, do którego zadań należy m.in. wyjaśnianie nieprawidłowych zachowań funkcjonariuszy Policji, jest prokuratura. Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.) zadaniem prokuratury jest strzeżenie praworządności oraz czuwanie nad ściganiem przestępstw. Powyższe zadanie organy prokuratury realizują m.in. poprzez prowadzenie lub nadzorowanie postępowania przygotowawczego w sprawach karnych oraz sprawowanie funkcji oskarżyciela publicznego przed sądami. Należy również podkreślić, iż w art. 231 Kodeksu karnego usankcjonowane zostało przestępstwo przekroczenia lub niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariusza publicznego. Każda osoba, która czuje się pokrzywdzona działaniami policjantów, może złożyć do właści-

wych podmiotów zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. W takim wypadku odpowiednie czynności prowadzone są przez niezależne organy prokuratury.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. tarnowskiego (9480)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytania pana posła Józefa Rojka z dnia 28 marca 2011 r., znak: SPS-024-9480-9501/11, w sprawie naprawy obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie powiatów: tarnowskiego, brzeskiego, bocheńskiego, wielickiego, proszowickiego, dąbrowskiego, chrzanowskiego, gorlickiego, krakowskiego, limanowskiego, miechowskiego, myślenickiego, nowotarskiego, nowosądeckiego, olkuskiego, oświęcimskiego, suskiego, tatrzańskiego i wadowickiego, a także na terenie miast Tarnowa, Krakowa i Nowego Sącza, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz marszałka woj. małopolskiego.

Szkody na ciekach i urządzeniach wodnych administrowanych przez Małopolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie (MZMiUW), będące wynikiem ubiegłorocznej powodzi, zostały oszacowane na łączną kwotę 788 782 000 zł. W ramach usuwania tych szkód, ze środków w wysokości 79 100 000 zł pochodzących z rezerwy celowej budżetu państwa, została wydatkowana kwota 78 316 000 zł z przeznaczeniem na:

— wykonanie robót polegających głównie na do-
rażnym zabezpieczeniu powstałych wyrw w wałach
przeciwpowodziowych, uruchomieniu uszkodzonych
pompowni oraz usunięciu najpilniejszych szkód na
ciekach – w ramach pierwszej transzy środków
w wysokości 30 000 000 zł,

— odbudowę powstałych wyrw w wałach prze-
ciwpowodziowych, jak i pochodzących na najpilniej-
sze roboty na ciekach i urządzeniach – w ramach
drugiej transzy środków w wysokości 49 100 000 zł.

Z uwagi na niekorzystne warunki pogodowe w mie-
siącu listopadzie i grudniu 2010 r. zadanie pn.: „Pra-

wy wał rzeki Wisły w km 1+440-1+500 m. Wola Rogowska, gm. Wietrzychowice, pow. tarnowski” nie zostało wykonane w umownym terminie w pełnym zakresie. Niewykorzystane zostały środki w wysokości 784 000 zł.

Szczegółowy wykaz wielkości szkód powstałych i usuniętych w 2010 r. na terenach poszczególnych powiatów oraz miast: Kraków, Nowy Sącz, Tarnów przedstawia tabela nr 1.

dotatkowo zostały opracowane 34 ekspertyzy techniczne,

- wykupiono teren pod inwestycje:
 - budowa zbiornika Joniny 7 działek o pow. 0,825 ha,
 - budowa zbiornika Grodna i Skrzyszów 102 działki o pow. 17,777 ha,
 - zrealizowane w latach ubiegłych i planowanych do realizacji w przyszłości za kwotę 2 198 419 zł.
- Po powodziach z 2010 r. wszystkie regionalne za-

Tab. 1 – Wielkość szkód powodziowych powstałych w roku 2010 i usuniętych w 2010 r. wg powiatów

powiat	szkody na wałach i śluzach wałowych		usunięte szkody na wałach i śluzach wałowych		szkody na przepompowniach melioracyjnych	usunięte szkody na przepompowniach melioracyjnych	szkody na ciekach		usunięte szkody na ciekach		razem szkody 2010	razem usunięte szkody w 2010
	km	tys. zł	km	tys. zł	tys. zł	tys. zł	km	tys. zł	km	tys. zł	tys. zł	tys. zł
bocheński	21,25	31 440	0,12	1906	420		108,82	52 200	12,50	2473	84 060	4379
brzeski	84,18	32 850	1,98	17 492	2560	1616	306,26	37 105	15,39	965	72 515	20 073
chrzanowski	27,02	30 830		305	1500		65,43	12 080	1,50	771	44 410	1076
dąbrowski	50,63	38 000	7,33	13 006	1575	235	179,40	2245	9,33	478	41 820	13 719
gorlicki	0,02	50	0,02	30			32,27	12 097	5,71	1389	12 147	1419
krakowski	4,64	12 495	0,82	3219	820	699	127,81	11 771	7,64	414	25 086	4332
miasto Kraków	12,30	11 831	0,10	424			82,00	9959	5,20	868	21 790	1292
limanowski							81,07	10 700	2,70	2447	10 700	2447
miechowski							14,20	665			665	0
myślenicki							71,65	44 810	1,22	1 848	44 810	1848
nowosądecki	0,02	105	0,02	114			85,68	16 194	5,58	2033	16 299	2147
miasto Nowy Sącz	0,04	90	0,04	80			32,09	2320	14,09	227	2410	307
nowotaraski							18,11	2180	0,33	138	2180	138
olkuski							13,38	803	2,67	104	803	104
oświęcimski	84,04	127 427	5,77	8051	2050	599	143,38	21 840	0,30	93	151 317	8743
proszowicki	19,49	17 610	1,88	1761			67,69	5700	8,56	370	23 310	2131
suski												0
miasto Tarnów							22,30	13 200	0,15	830	14 200	830
tarnowski	25,56	24 100	0,41	6117	1000	399	334,35	106 415	13,54	1559	130 515	8075
tatrzański												0
wadowicki	20,56	15 615	0,80	587			228,75	41 285	31,27	2865	56 900	3452
wielicki	23,16	4429	0,00	8			129,34	28 416	21,61	1796	32 845	1804
Suma	372,91	346 872	19,28	53 100	9925	3548	2143,97	431 985	159,29	21668	788 782	78 316

W roku ubiegłym MZMiUW w Krakowie zrealizował zadania z zakresu poprawy ochrony przeciwpowodziowej oraz likwidacji szkód powstałych w latach poprzednich oraz w wyniku powodzi z maja i czerwca 2010 r. na łączną kwotę 122 803 928 zł.

W ramach przydzielonych środków na 2010 r. został wykonany następujący zakres rzeczowy:

- usunięto szkody na 174,99 km rzek i potoków,
- wybudowano 1,9 km nowych obwałowań,
- zmodernizowano i usunięto szkody na 28,72 km wałów przeciwpowodziowych,
- usunięto szkody na 1,63 km kanału,
- usunięto szkody na 17 pompowniach melioracyjnych,
- opracowano w całości 45 dokumentacji technicznych, 4 dokumentacje zostaną zakończone w 2011 r.,

rzędy gospodarki wodnej zinwentaryzowały ponad 2300 szkód, a koszty ich usuwania oszacowano na ok. 1356,2 mln zł. Dla wszystkich zinwentaryzowanych zadań określono stopień pilności. Najpilniejsze prace stanowią ponad 55% oszacowanych szkód, a ich koszt to 749,1 mln zł. Na terenie samego województwa małopolskiego wartość

zinwentaryzowanych szkód w majątku administrowanym przez RZGW w Krakowie wynosi blisko 500 mln zł.

Otrzymane przez tę jednostkę jeszcze w 2010 r. dodatkowe środki na usuwanie szkód powodziowych, pochodzące zarówno z budżetu państwa jak i Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, pozwoliły na zrealizowanie na terenie woj. małopolskiego 125 zadań na rzekach i potokach

o łącznej wartości 21,4 mln zł oraz 49 zadań na obiektach hydrotechnicznych na łączną kwotę 5,9 mln zł.

Z uwagi na ogromniszczeń Ministerstwo Środowiska, Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej

i regionalne zarządy gospodarki wodnej czyniły dalsze starania o pozyskanie dodatkowych środków na usuwanie skutków powodzi. Środki z budżetu państwa i dotacji planowane na 2011 r. dla RZGW w Krakowie pozwolą m.in. na realizację w roku bieżącym 84 zadań na rzekach i potokach o łącznej wartości 19 mln zł oraz 34 zadań na obiektach hydrotechnicznych o wartości 9,4 mln zł. Na wykonanie powyższych prac sukcesywnie przygotowywane są postępowania przetargowe.

Równocześnie RZGW w Krakowie zgłosił kolejne 7 zadań na rzekach i potokach planowane do sfinansowania w ramach dodatkowych środków z rezerwy celowej budżetu państwa, na łączną kwotę 2 mln zł, a w ramach starań o pozyskanie dodatkowych środków pochodzących z Funduszu Solidarności zgłoszone zostały kolejne tematy, wśród których z terenu woj. małopolskiego znalazło się 121 zadań na łączną kwotę 37,5 mln zł. Ponadto RZGW w Krakowie złożył wnioski do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na dofinansowanie w latach 2012–2013 kolejnych prac na rzekach i potokach z terenu woj. małopolskiego (pot. Młyniska w km 0+000 do 1+000 w m. Zakopane

i pot. Sitniczanka km 5+955 – 6+620 w m. Binarowa) na łączną kwotę 11,1 mln zł oraz 1 zadanie na obiektach hydrotechnicznych dotyczące modernizacji stopni wodnych na drodze wodnej Górnej Wisły na kwotę 15,8 mln zł.

Równocześnie nadmieniam, że na terenie województwa małopolskiego w roku 2010 i 2011 dyrektor RZGW w Krakowie wydał 34 decyzje na wycinkę drzew i krzewów zgodnie z art. 82 Prawa wodnego. Na podstawie tych decyzji wycięto 1660 drzew i 68,46 ha krzewów. Wycinka była prowadzona również na podstawie decyzji wydanych w oparciu o ustawę o ochronie przyrody. Na podstawie tych decyzji wycięto 2874 drzewa i 22,47 ha krzewów. W RZGW w Krakowie procedowane są kolejne wnioski na wycinkę drzew i krzewów.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniach pana posła Józefa Rojka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. brzeskiego (9481)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. bocheńskiego (9482)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. wielickiego (9483)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. proszowickiego (9484)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. dąbrowskiego (9485)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. chrzanowskiego (9486)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. gorlickiego (9487)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. krakowskiego (9488)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. limanowskiego (9489)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. miechowskiego (9490)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. myślenickiego (9491)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. nowotarskiego (9492)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. nowosądeckiego (9493)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. olkuskiego (9494)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. oświęcimskiego (9495)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. suskiego (9496)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. tatrzańskiego (9497)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie pow. wadowickiego (9498)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie miasta Tarnowa (9499)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie miasta Krakowa (9500)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów
związanych z ochroną przeciwpowodziową
na terenie miasta Nowego Sącza (9501)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9480, str. 503.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Poczta Polska SA
na terenie gm. Niepołomice (9502)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytania pana posła Józefa Rojka (SPS-024-9502-9549/11) w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polska SA na terenie gmin: Niepołomice, Biskupice, Gdów, Kłaj, Ciężkowice, Ryglice, Tuchów, Wietrzychowice, Wojnicz, Zakliczyn, Zabno, Gromnik, Lisia Góra, Pleśna, Radłów, Rzepiennik Strzyżewski, Skrzyszów, Szerzyny, Wierzchosławice, Radziemice, Wieliczka, Proszowice, Radgoszcz, Koniusza, Koszyce, Nowe Brzesko, Pałecznicza, Gręboszów, Mędrzechów, Olesno, Dąbrowa Tarnowska, Szczucin, Bolesław, Szczurowa, Iwkowa, Dębno, Borzęcin, Gnojnik, Czchów, Brzesko, Żegocińska, Trzciana, Rzezawa, Łapanów, Lipnica Murowana, Drwinia, Bochnia i Tarnów, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie informacji w sprawie świadczenia usług powszechnych przez Poczta Polska SA na terenie gmin wymienionych w zapytaniach pana posła.

Wyjaśniam, że Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaga-

nych prawem wskaźników dostępności do powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę) jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Opierając się na informacjach przedstawionych przez zarząd, które związane są z realizacją ww. obowiązku, pragnę przekazać, że dostępność do powszechnych usług pocztowych we wskazanych gminach będą zapewniały następujące placówki pocztowe:

Niepołomice – 1 urząd pocztowy, 1 filia urzędu pocztowego i 2 agencje pocztowe,

Biskupice – 1 filia urzędu pocztowego,

Gdów – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Kłaj – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Ciężkowice – 1 urząd pocztowy i 2 agencje pocztowe,

Ryglice – 1 urząd pocztowy, 1 filia i 1 agencja pocztowa,

Tuchów – 1 urząd pocztowy i 2 filie urzędów pocztowych,

Wietrzychowice – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Wojnicz – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Zakliczyn – 1 urząd pocztowy, 1 filia i 1 agencja pocztowa,

Zabno – 2 urzędy pocztowe i 2 filie urzędów pocztowych,

Gromnik – 1 urząd pocztowy i 2 agencje pocztowe,

Lisia Góra – 2 urzędy pocztowe,

Pleśna – 1 urząd pocztowy i 2 agencje pocztowe,

Radłów – 1 urząd pocztowy, 1 filia i 1 agencja pocztowa,

Rzepiennik Strzyżewski – 1 urząd pocztowy i 2 agencje pocztowe,

Skrzyszów – 1 urząd pocztowy i 2 agencje pocztowe,

Szerzyny – 1 urząd pocztowy i 3 agencje pocztowe,

Wierzchosławice – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Radziemice – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Wieliczka – 1 urząd pocztowy, 2 filie i 3 agencje pocztowe,

Proszowice – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Radgoszcz – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Koniusza – 1 urząd pocztowy,

Koszyce – 1 urząd pocztowy,

Nowe Brzesko – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Pałecznicza – 1 agencja pocztowa,

Gręboszów – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Mędrzechów – 1 urząd pocztowy,

Olesno – 1 urząd pocztowy i 2 agencje pocztowe,

Dąbrowa Tarnowska – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Szczucin – 1 urząd pocztowy i 2 agencje pocztowe,
Bolesław – 1 urząd pocztowy,

Szczurowa – 1 urząd pocztowy, 2 filie i 1 agencja,

Iwkowa – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Dębno – 1 urząd pocztowy, 2 filie i 1 agencja,

Borzęcin – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Gnojnik – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Czchów – 1 urząd pocztowy i 2 agencje pocztowe,

Brzesko – 2 urzędy pocztowe, 2 filie i 1 agencja pocztowa,

Żegocina – 1 urząd pocztowy,

Trzciana – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Rzezawa – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Łapanów – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Lipnica Murowana – 1 urząd pocztowy i 1 agencja pocztowa,

Drwinia – 1 urząd pocztowy i 1 filia urzędu pocztowego,

Bochnia – 2 urzędy pocztowe, 1 filia i 2 agencje pocztowe,

Tarnów – 6 urzędów pocztowych, 11 filii urzędów pocztowych i 1 agencja pocztowa.

Zaznaczam, że w odniesieniu do pierwotnych planów Poczty Polskiej dotyczących przekształceń placówek funkcjonujących w miejscowościach będących siedzibami gmin w chwili obecnej przeprowadzone są powtórne analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym. Szczegółowej ponownej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Ponownie analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. Wyniki tych analiz stanowiąc będą podstawę rozstrzygnięć do planu przekształceń placówek w roku bieżącym oraz latach następnych.

Jednakże, w przypadku gdyby przekształcenia były zasadne, zarząd zapewnia, że w zdecydowanej większości przypadków po przekształceniu lokalizacja placówki pozostaje niezmienną – agencja pocztowa funkcjonuje w tej samej miejscowości, z reguły w niewielkiej odległości od miejsca, w którym usługi pocztowe były dotychczas świadczone. Oznacza to, że dostępność do usług pocztowych nie ulega zmianie. Agencje pocztowe podobnie jak urzędy pocztowe i filie urzędów pocztowych świadczą wszystkie usługi pocztowe o charakterze powszechnym. W wielu przypadkach czas pracy agencji pocztowej jest dłuższy niż placówki przekształconej (agencje funkcjonują m.in. w sklepach, które często funkcjonują do późnych godzin wieczornych).

Poczta Polska pozyskuje kandydatów do prowadzenia agencji pocztowych w trybie prowadzonych postępowań przetargowych. Tryb taki zdaniem Poczty Polskiej gwarantuje pełną akceptację warunków współpracy przez potencjalnego agenta przystępującego do przetargu. Wobec przyszłego agenta pocztowego wymagane są dwa podstawowe warunki – kandydat na agenta powinien mieć zarejestrowaną działalność gospodarczą oraz dysponować lokalem, w którym realizowane będą usługi pocztowe. Przed rozpoczęciem działalności agencji przysły agent przechodzi szkolenie z obowiązujących przepisów prawa, zapoznaje się z instrukcjami technologicznymi i regulaminami określającymi sposób świadczenia poszczególnych usług pocztowych. Zgodnie z zapisami umowy agencji agent pocztowy zobowiązany jest do zachowania tajemnicy korespondencji oraz zachowania tajemnicy wszelkich informacji związanych z wykonywaną pracą. Zobowiązany jest również do właściwego zabezpieczenia powierzonych przesyłek, przedmiotów i wartości oraz zabezpieczenia gotówki w sposób zgodny z przepisami prawa powszechnego.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniach pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Poczta Polską SA
na terenie gm. Biskupice (9503)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych usług
pocztowych przez Poczta Polską SA
na terenie gm. Gdów (9504)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Kłaj (9505)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Ciężkowice (9506)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Rygllice (9507)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Tuchów (9508)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Wietrzychowice (9509)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Wojnicz (9510)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Zakliczyn (9511)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Żabno (9512)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Gromnik (9513)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Lisia Góra (9514)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Pleśna (9515)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Radłów (9516)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Rzepiennik Strzyżewski (9517)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Skrzyszów (9518)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Szerzyny (9519)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Wierzchosławice (9520)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Radziemice (9521)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Wieliczka (9522)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Proszowice (9523)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Radgoszcz (9524)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Koniusza (9525)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Koszyce (9526)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Nowe Brzesko (9527)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Pałecznicza (9528)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Gręboszów (9529)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Mędrzechów (9530)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Olesno (9531)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Dąbrowa Tarnowska (9532)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Szczucin (9533)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Bolesław (9534)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Szczurowa (9535)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Iwkowa (9536)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Dębno (9537)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Borzęcin (9538)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Gnojnik (9539)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Czchów (9540)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Brzesko (9541)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Żegocina (9542)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Trzciana (9543)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Pocztcę Polską SA
na terenie gm. Rzeszawa (9544)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Poczta Polską SA
na terenie gm. Łapanów (9545)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Poczta Polską SA
na terenie gm. Lipnica Murowana (9546)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Poczta Polską SA
na terenie gm. Drwinia (9547)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Poczta Polską SA
na terenie gm. Bochnia (9548)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykonywania powszechnych
usług pocztowych przez Poczta Polską SA
na terenie gm. Tarnów (9549)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9502, str. 508.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka**

**w sprawie wstrzymania decyzji dotyczącej
rozbiórki zabytkowych budynków po byłej
Cukrowni Rejowiec (9550)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana Zbigniewa Matuszczaka, posła na Sejm RP, z dnia 7 kwietnia 2011 r. (SPS-024-9550/11) w sprawie wstrzymania decyzji dotyczącej rozbiórki zabytkowych budynków Cukrowni Rejowiec, Oddziału Krajowej Spółki Cukrowej SA z siedzibą w Toruniu, wyłączonego z produkcji cukru białego, przedstawiam poniższe informacje.

Produkcję cukru w Cukrowni Rejowiec wygaszono już w 2004 r. i w ciągu tych ponad 6 lat gmina Rejowiec nie występowała do zarządu KSC SA o przekazanie obiektów cukrowni ze wskazaniem ich przeznaczenia na muzeum cukrownictwa.

Względniając stan techniczny obiektów po byłej Cukrowni Rejowiec, zagrażający katastrofą budowlaną, Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA podjął decyzję o rozbiórce części budynków. Zaznaczam, iż budynki przeznaczone do rozbiórki oraz główny budynek produkcyjny nie były wpisane do rejestru zabytków, a jedynie podlegają pośredniej ochronie konserwatorskiej. Wojewódzki konserwator zabytków nie zgłosił sprzeciwu w zakresie budynków przeznaczonych do rozbiórki. Jednocześnie Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA wystąpił z wnioskiem o pozwolenie na rozbiórkę głównego budynku produkcyjnego z uwagi na zły stan techniczny tego obiektu. Ekspertyza techniczna sporządzona przez rzeczoznawcę zawiera wskazanie o konieczności rozbiórki budynku głównego w kompleksie fabrycznym Cukrowni Rejowiec ze względu na stwierdzenie, że dalsza eksploatacja obiektu zagraża życiu i zdrowiu przebywających tam ludzi. Obecnie Zarząd KSC SA oczekuje na stanowisko wojewódzkiego konserwatora zabytków w tej sprawie.

Jednocześnie informuję, iż zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA rozważa utworzenie muzeum tradycji polskiego cukrownictwa. W tym celu już w 2008 r.

rozpoczęto zbieranie dokumentów, eksponatów oraz pamiątek do zasobów izby pamięci zlokalizowanej w siedzibie Krajowej Spółki Cukrowej SA w Toruniu. Dotychczas nie podjęto ostatecznej decyzji o wyborze lokalizacji dla tego muzeum. Rozważana jest lokalizacja w jednej z cukrowni kontynuujących produkcję cukru w regionie kujawskim bądź na terenie byłej cukrowni w Ostrowcu Świętokrzyskim, najstarszej fabryki cukru w Polsce. Lokalizacja Rejowiec dla tego projektu nie jest przewidywana z uwagi na powyższe uwarunkowania.

Przedstawiając powyższe, dodatkowo podkreślam, że za prowadzenie spraw spółki, w tym m.in. za podejmowanie decyzji w zakresie zagospodarowania zbędnych składników aktywów trwałych po cukrowniach wyłączonych z produkcji cukru, odpowiedzialny jest zarząd KSC SA.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie poseł Izabeli Kloc**

**w sprawie opóźnień w realizacji działania
6.2 PO KL w Mazowieckiej Jednostce
Wdrażania Programów Unijnych (9551)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 18 kwietnia br. (znak: SPS-024-9551/11), wraz z którym przekazano zapytanie pani poseł Izabeli Kloc w sprawie opóźnień w realizacji działania 6.2 PO KL w Mazowieckiej Jednostce Wdrażania Programów Unijnych, pragnę przedstawić poniżej wyjaśnienia Instytucji Zarządzającej Programem Operacyjnym „Kapitał ludzki” (IZ PO KL) w przedmiotowej sprawie.

1. Uprzejmie informuję, iż bezwrotne wsparcie w postaci dotacji na rozpoczęcie działalności gospodarczej wypłacane jest na podstawie regulaminu przyznawania środków finansowych na rozwój przedsiębiorczości, podlegającego zatwierdzeniu przez instytucję organizującą konkurs. Podstawą przyznania środków finansowych na rozwój przedsiębiorczości jest biznesplan złożony przez uczestnika projektu oraz zatwierdzony przez beneficjenta, który zawiera co najmniej następujące elementy:

- charakterystykę planowanego przedsięwzięcia,
- wysokość łącznej kwoty wnioskowanych środków na rozwój przedsiębiorczości,
- szczegółowe zestawienie towarów lub usług, które przewidywane są do zakupienia w ramach realizacji biznesplanu, wraz ze wskazaniem ich parametrów technicznych lub jakościowych oraz wartości jednostkowej,

d) termin, w którym nastąpi pełne wykorzystanie środków przyznanych uczestnikowi projektu na rozwój przedsiębiorczości.

Od momentu zatwierdzenia listy rankingowej osób zakwalifikowanych do przyznania dotacji (po rozpatrzeniu ewentualnych wniosków o ponowną ocenę biznesplanu) nie ma możliwości odstąpienia od wcześniejszej decyzji o przyznaniu dotacji lub też pogorszenia warunków wypłaty środków, m.in. przez obniżenie kwoty dotacji przewidzianej w zatwierdzonym regulaminie projektu.

Ponadto należy podkreślić, iż środki finansowe wypłacane są uczestnikowi projektu na podstawie umowy o udzielenie wsparcia finansowego, która powinna zostać zawarta niezwłocznie po zatwierdzeniu listy rankingowej.

2. Uprzejmie informuję, iż zgodnie z ramowymi zaleceniami opracowanymi przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, obowiązującymi od dnia 1 stycznia 2011 r. (jak również wcześniejszą wersją z dnia 21 września 2009 r.), podmiot realizujący projekt ma każdorazowo obowiązek pisemnego poinformowania osoby ubiegającej się o dotację o wynikach oceny biznesplanu (uzasadnienie wraz z uzyskanym wynikiem punktowym). Informacja ta powinna zostać przekazana uczestnikowi projektu niezwłocznie po dokonaniu oceny biznesplanu, umożliwiając mu ewentualne złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie dokumentu.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż IZ PO KL zobowiąże Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego, pełniący rolę instytucji nadzorującej Mazowiecką Jednostką Wdrażania Programów Unijnych, do zweryfikowania informacji wskazanych w niniejszym zapytaniu oraz do podjęcia stosownych działań w przypadku potwierdzenia wystąpienia nieprawidłowości w przedmiotowym zakresie.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Izabeli Kloc**

**w sprawie odszkodowań z tytułu zajęcia
na rzecz Skarbu Państwa lub jednostek
samorządu terytorialnego terenów prywatnych
właścicieli pod drogi publiczne (9552)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9552/11, dotyczące zapytania pani

poseł Izabeli Kloc w sprawie odszkodowań z tytułu zajęcia na rzecz Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego terenów prywatnych właścicieli pod drogi publiczne, uprzejmie przedstawiam informacje w tym zakresie.

Poruszona w zapytaniu pani poseł sprawa dotyczy art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872, z późn. zm.), którego celem było uregulowanie stanu prawnego nieruchomości zajętych pod drogi publiczne, a jednocześnie umożliwienie byłym właścicielom tych nieruchomości uzyskanie należnego odszkodowania.

Przepis art. 73 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że nieruchomości pozostające w dniu 31 grudnia 1998 r. we władaniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, niestanowiące ich własności, a zajęte pod drogi publiczne, z dniem 1 stycznia 1999 r. stały się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa lub właściwych jednostek samorządu terytorialnego za odszkodowaniem. Na jego podstawie nastąpiła regulacja powstałych w przeszłości stanów faktycznych. Dotyczyło to terenów zajętych niekiedy od kilkudziesięciu lat pod drogi publiczne i jako takie funkcjonujących. Powyższa ustawa odnosi się do zaistniałych stanów faktycznych na dzień 31 grudnia 1998 r. i pozwoliła na szybkie uregulowanie stanu prawnego gruntów zajętych pod drogi publiczne, a właściwie na uzgodnienie stanu prawnego ze stanem faktycznym. Natomiast powyższy przepis nie zawiera regulacji, które mogłyby znaleźć zastosowanie w przyszłości do przejęcia praw do nieruchomości z przeznaczeniem jej na drogę.

W art. 73 ust 4 ustawy został określony termin na skuteczne zgłoszenie roszczenia. Wniosek o odszkodowanie należało złożyć w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. Po upływie tego okresu roszczenie o odszkodowanie wygasło. Należy wskazać, że obowiązek wypłacania odszkodowań za grunty zajęte pod drogi publiczne na mocy art. 73 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, a także tryb, w jakim ustalanie oraz wypłacanie odszkodowań miało następować, był poddawany licznym analizom i ocenom, wynikającym z wystąpień podmiotów zobowiązanych do wypłaty odszkodowania, właścicieli, których pozbawiono praw do nieruchomości, a także orzeczeń sądów administracyjnych oraz Trybunału Konstytucyjnego. W kwestii zgodności art. 73 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną z konstytucją, w szczególności z art. 21 i art. 64 ustawy zasadniczej, Trybunał Konstytucyjny zajmował stanowisko już wielokrotnie, między innymi w wyroku z dnia 20 lipca 2004 r., sygn. akt SK 11/02 (Dz. U. Nr 169, poz. 1782). W powołanym orzeczeniu trybunał stanął na stanowisku, że związana z pozbawieniem praw do nieruchomości szczególna konstrukcja odszkodowania w kontekście odroczenia terminu wypłaty odszkodowania za przejęte z mocy prawa nieruchomości nie narusza kon-

stytucyjnej zasady słusznego odszkodowania. Przywołany przepis art. 73 ust. 4 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną zdaniem trybunału: „tworzy mechanizm regulujący wywłaszczanie nieruchomości zajętych pod drogi publiczne, który powoduje pewne ograniczenie ekwiwalentności odszkodowania. Prowadzi do tego zarówno odsunięcie w czasie możliwości złożenia wniosku o wypłatę odszkodowania, ograniczenie okresu dochodzenia roszczenia, jak też brak określenia terminu zapłaty odszkodowania za wywłaszczoną nieruchomość oraz wyłączenie z zakresu czasowego waloryzacji okresu między dniem utraty własności a dniem ustalenia wysokości odszkodowania. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego rozwiązanie to pozostaje jednakże w granicach wyznaczonych przez konstytucyjny wymóg przyznania słusznego odszkodowania, którego słusność mierzy się nie tylko interesami podmiotu wywłaszczanego, lecz również znanymi ustawodawcy możliwościami władzy publicznej w zakresie sprostania wymaganiom związanym z uregulowaniem sytuacji prawnej nieruchomości zajętych pod drogi publiczne (...)”. Ponadto w uzasadnieniu do ww. orzeczenia trybunał, odnosząc się do przyjętej w art. 73 omawianej ustawy konstrukcji prawno-proceduralnej, uznał, że umożliwia ona swobodne ubieganie się o odszkodowanie za nieruchomości zajęte pod drogi publiczne. Zdaniem trybunału: „uprawnione podmioty (wywłaszczeni) miały możliwość dochodzenia swoich praw, czego jednak w odpowiednim czasie nie czyniły. Warto tu przypomnieć w pełni aprobowaną w demokratycznych państwach prawnych rzymską zasadę: *Ius civile vigilantibus scriptum est*, co oznacza, że prawo cywilne wymaga dbałości zainteresowanego o swoje prawa”.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność. Dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swojej sytuacji prawnej. Przedawnienie roszczeń jest natomiast instytucją powszechnie znaną i istnieje ogólna świadomość społeczeństwa, że upływ czasu działa na niekorzyść osób zamierzających dochodzić roszczeń. Na temat instytucji przedawnienia wypowiedział się między innymi Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 12 lutego 1991 r., sygn. akt III CRN 500/90, a także z dnia 12 września 2007 r., sygn. akt. I CSK 213/07.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, że wyznaczenie kolejnego (nowego) terminu umożliwiającego ubieganie się o odszkodowanie podważałoby zasadę stabilności prawa i ochronę praw nabytych, gdyż obecnie na Skarbie Państwa i jednostkach samorządu terytorialnego nie ciąży obowiązek wypłaty odszkodowań, w związku z niezgłoszeniem roszczeń w ustawowym terminie.

Jednocześnie pragnę dodać, iż propozycja przedłużenia terminu na składanie wniosków o wypłatę odszkodowań za przejęte z mocy prawa nieruchomości zajęte pod drogi publiczne była skierowana w 2006 r. przez ówczesne Ministerstwo Budownictwa do uzgodnień międzyresortowych. Zaproponowano zmianę brzmienia art. 73 ust. 4 ustawy w zakresie przedłużenia terminu składania wniosków o odszkodowanie za nieruchomości zajęte pod drogi publiczne przejęte z mocy prawa, do dnia 31 grudnia 2010 r. Jednakże z uwagi na fakt, że powyższa propozycja nie uzyskiwała akceptacji w ramach uzgodnień międzyresortowych, odstąpiono od nowelizacji przedmiotowego przepisu.

Mając na uwadze powyższe oraz odnosząc się do pytania pani poseł, uprzejmie informuję, że obecnie nie przewiduje się działań legislacyjnych mających na celu przywrócenie możliwości ubiegania się o odszkodowanie za nieruchomości objęte dyspozycją przepisu art. 73 ust 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną.

Przekazując Panu Marszałkowi powyższe informacje, wyrażam nadzieję, że stanowią wyczerpujące i pełne wyjaśnienie kwestii wypłaty odszkodowań za grunty zajęte pod drogi publiczne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Warzechy**

**w sprawie przebudowy skrzyżowania
drogi krajowej nr 4 oraz budowy podziemnego
przejścia dla pieszych w miejscowości
Nagawczyna (9554)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS -024-9554/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Jana Warzechy w sprawie przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 4 oraz budowy podziemnego przejścia dla pieszych w miejscowości Nagawczyna, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

Stosownie do posiadanych środków Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podejmuje działania zmierzające do wybudowania i utrzymania sieci dróg krajowych o najwyższym standardzie w możliwie najkrótszych terminach. Mając jednak na względzie ograniczenia finansowe, realizacja wszyst-

kich inwestycji drogowych w bieżącej perspektywie nie jest możliwa. Wydatkowanie środków na budowę sieci dróg określają zapisy „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” z dnia 25 stycznia 2011 r. oraz w „Planie działań na sieci drogowej w latach 2011–2013”.

Zapisy ww. programu określają limity finansowe przeznaczone na inwestycje na sieci dróg w całym kraju i są dalece niewystarczające, aby zrealizować wszystkie zadania, nawet bardzo istotne z punktu widzenia uwarunkowań regionalnych. Zadanie polegające na przebudowie skrzyżowania w ciągu drogi krajowej nr 4 w km 551+834 z drogą wojewódzką nr 985 w Nagawczynie nie zostało uwzględnione jako zadanie do realizacji w ww. programie i planie.

Oddział GDDKiA w Rzeszowie prowadził analizy bezpieczeństwa ruchu drogowego na drogach krajowych, których jest zarządcą. Zgodnie z wynikami ww. analiz określono wykaz zadań, które muszą zostać zrealizowane celem zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Pragnę podkreślić, że GDDKiA uzyskała dodatkowe źródła finansowania zadań najpilniejszych ze względu na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego. Zadania te finansowane są ze źródeł pochodzących ze strategicznego programu ochrony życia i zdrowia użytkowników dróg krajowych pod nazwą „Drogi zaufania”. Przedsięwzięcie to jest nowatorskie i stanowi zintegrowany plan działań na rzecz poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. Począwszy od 2008 r., program ten zastąpił wszystkie dotychczasowe programy poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego (BRD), takie jak: wydzielony program budowy i przebudowy chodników, wydzielony program przebudowy skrzyżowań czy wydzielony program likwidacji miejsc szczególnie niebezpiecznych. Jest to wynik zmiany podejścia GDDKiA do spraw bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Działania inżynierskie punktowe zastąpiono inżynierskimi działaniami systemowymi wykonywanymi na całych ciągach drogowych o największej liczbie ofiar śmiertelnych. Połączenie tych działań z działaniami Policji polegającymi m.in. na egzekwowaniu od uczestników ruchu drogowego przestrzegania przepisów ruchu drogowego, jak i działania w zakresie komunikacji społecznej mające na celu zmianę zachowań kierujących pojazdami poprzez uzyskanie efektu synergii w sposób istotny wpływa na podniesienie poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Przyjęta koncepcja wskazuje z jednej strony na obrane priorytety, z drugiej – ustala hierarchię podejmowanych decyzji z zakresu planowanych i następnie prowadzonych inwestycji. Mając na uwadze ograniczone środki finansowe, GDDKiA do realizacji w bieżącej perspektywie finansowej wybrała zadania najpilniejsze, ze względu na konieczność poprawy bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego. Zadanie polegające na przebudowie skrzyżowania w ciągu drogi krajowej nr 4 w km 551+834 z drogą wojewódzką nr 985 w Nagawczynie zostało wprowadzone do

„Programu redukcji liczby ofiar śmiertelnych na lata 2011–2013” finansowanego ze strategicznego programu ochrony życia i zdrowia użytkowników dróg krajowych pod nazwą „Drogi zaufania”.

Kolejność realizacji wszystkich zgłoszonych do ww. programu zadań w skali całego kraju została ustalona według ściśle określonych kryteriów, którymi są: liczba zabitych, liczba rannych oraz średni dobowy ruch na danym odcinku drogi. Tak sklasyfikowane zadania pozwalają na podejmowanie działań poprawiających bezpieczeństwo ruchu drogowego w tych miejscach i na tych odcinkach dróg krajowych, na których ten problem jest największy. Przedmiotowe zadanie zajmuje 287 pozycję na 438 zadań wprowadzonych do ww. programu. Inwestycję zaplanowano na 2012 r., jednak jej realizacja jest uzależniona od wysokości przyznanych środków finansowych.

Jednocześnie informuję, iż zarządcy znane są okresowe utrudnienia we włączaniu się ruchu lokalnego na przedmiotowym odcinku. Z powyższych względów GDDKiA, będąc świadoma opisanych przez pana posta zagrożeń, podejmowała i podejmuje działania zmierzające do poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego na ww. odcinku.

Na etapie przygotowania dokumentacji (2004–2005 r.), dotyczącej przebudowy przedmiotowego odcinka drogi krajowej nr 4, celem usprawnienia połączeń dróg podporządkowanych oraz zawrócenia i obsługi dwóch kierunków ruchu we wstępnej dokumentacji koncepcyjnej została zaplanowana przebudowa trzech skrzyżowań na ronda. Ze względu na tryb przygotowania i realizacji ww. zadania niezbędna była współpraca samorządów polegająca na opracowaniu dokumentacji projektowej dotyczącej przebudowy tych skrzyżowań i pozyskaniu przez samorząd niezbędnego do przebudowy terenu.

Oddział GDDKiA w Rzeszowie, chcąc poprawić warunki ruchu lokalnego oraz widząc zaangażowanie samorządu w poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego na drodze krajowej nr 4, przystąpił do podpisania porozumień z gminą miasta Dębica. W ramach zawartych porozumień zrealizowane zostały dwa zadania. Ponieważ trzecie skrzyżowanie znajdowało się na terenie gminy Dębica, która odmówiła współpracy, zadanie to nie zostało zrealizowane w ramach przebudowy drogi krajowej nr 4.

Obecnie mieszkańcy dążą do wspólnej realizacji przebudowy skrzyżowania na rondo i włączenia w to skrzyżowanie drogi powiatowej do Nagawczyny. Wysuwają również postulaty:

— przebudowy skrzyżowania w ciągu drogi krajowej nr 4 w km 551+834 z drogą wojewódzką nr 985 w Nagawczynie,

— budowy przejścia pod drogą krajową nr 4 w km 552+540.

Jednakże z racji na fakt, iż zadanie dotyczące przebudowy skrzyżowania w ciągu drogi krajowej nr 4 z drogą wojewódzką nr 985 w Nagawczynie nie ma w obecnej perspektywie finansowej zabezpieczonych środków finansowych, nie jest możliwa jego re-

alizacja. W sytuacji uzyskania źródeł finansowania resort infrastruktury podejmie działania mające na celu realizację przedmiotowego zadania.

Mając na względzie powyższe, uprzejmie informuję, iż resort infrastruktury dokłada wszelkich starań, aby poprawić bezpieczeństwo ruchu drogowego, jednakże zakres realizacji zadań każdorazowo uzależniony jest od wysokości przyznanych środków finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Stanke**

**w sprawie możliwości inwestycyjnego
wykorzystania gruntów Agencji Nieruchomości
Rolnych Oddział Terenowy w Gdańsku (9556)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Piotra Stanke z dnia 12 kwietnia 2011 r. w sprawie możliwości inwestycyjnego wykorzystania przez firmę Drutex SA gruntów Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w Gdańsku, uprzejmie informuję co następuje.

Firma Drutex SA występowała do Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w Gdańsku o sprzedaż nieruchomości położonych w gminie Bytów, oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki nr 39/18, 55/49 oraz 55/51, 551, 545/2 w celu wykorzystania ich na cele inwestycyjne związane z przedmiotem działalności spółki.

Z dokumentacji sprawy wynika, iż wymienione nieruchomości objęte są długoletnimi umowami dzierżawy zawartymi na czas określony. Zgodnie z Kodeksem cywilnym umowy dzierżawy zawarte na czas określony nie podlegają wcześniejszemu wypowiedzeniu, chyba że strony umowy postanowią inaczej, stosownie do art. 673 §3 w związku z art. 694 K.c. W umowach dzierżawy ww. nieruchomości zostały zawarte postanowienia, zgodnie z którymi grunty mogą zostać wyłączone z umowy dzierżawy, jeżeli:

1) w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, lub decyzji o ustaleniu warunków zabudowy są one albo zostaną przeznaczone na cele inne niż rolne,

2) ujawnione na nich zostały złoża surowców mineralnych.

W odniesieniu do nieruchomości, których nabyciem zainteresowana jest firma Drutex SA powyższe okoliczności nie wystąpiły, w związku z czym nie ma prawnych przesłanek do wyłączenia ich z przedmiotu dzierżawy.

Z uwagi na powyższe Agencja Nieruchomości Rolnych nie może obecnie przeznaczyć do sprzedaży w trybie przetargu nieograniczonego przedmiotowych nieruchomości.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Sztorca**

**w sprawie opóźnień
na budowanym odcinku autostrady A4
Brzesko – Wierzchosławice (9557)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9557/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Andrzeja Sztorca w sprawie opóźnień na budowanym odcinku autostrady A4 Brzesko – Wierzchosławice, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

W dniu 23 lutego 2011 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad odstąpiła od umowy nr I/94/ZR-R-4/2010 z dnia 5 lutego 2010 r. na realizację zadania inwestycyjnego pod nazwą „Budowa autostrady A4 na odcinku od węzła Brzesko do węzła Wierzchosławice w km 479+000 – 499+800”, konsekwencją czego jest wstrzymanie robót i opuszczenie placu budowy przez dotychczasowego wykonawcę robót. Odstąpienie uprawomocniło się w dniu 9 marca 2011 r.

W związku z powyższym celem GDDKiA jest jak najszybsze, ponowne wybranie nowego wykonawcy robót i wznowienie budowy autostrady A4 na przedmiotowym odcinku.

Odnosząc się do kwestii poniesienia kosztów związanych z wykonaniem dokumentacji różnicowej, należy podnieść, iż w chwili obecnej prowadzona jest analiza możliwości wystąpienia do sądu o zasądzenie od konsorcjum NDI SA – SB Granit SA zwrotu kosztów poniesionych w związku z wykonaniem dokumentacji i przeprowadzeniem postępowań przetargowych. Szacunkowe koszty wykonania dokumentacji

różnicowej wraz z inwentaryzacją kształtują się na poziomie 2,2 mln zł.

Mając na uwadze terminy wynikające z przepisów Prawa zamówień publicznych, związane z koniecznością przeprowadzenia postępowania przetargowego dotyczącego dokumentacji różnicowej oraz wyboru wykonawcy, jak również w związku z koniecznością zakończenia realizacji inwestycji, zakończenie robót budowlanych planowane jest na III, IV kwartał 2013 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie niszczenia wałów
przeciwpowodziowych przez bobry (9558)**

Odpowiadając na zapytanie posła Jana Kulasa z dnia 13 kwietnia 2011 r. w sprawie niszczenia wałów przeciwpowodziowych przez bobry, przekazane przez marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pismem z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9558/11, przekazuję poniższą informację.

Bóbr europejski (Castor fiber) podlega ochronie w większości krajów europejskich na podstawie dwóch aktów prawnych. Pierwszym jest konwencja berneńska (Dz. U. z 1996 r. Nr 58, poz. 263), w której bóbr jest wymieniony w III załączniku obejmującym chronione gatunki fauny. Zgodnie z art. 7 konwencji strony powinny regulować przepisami wszelką eksploatację dzikiej fauny wymienionej w załączniku III, tak aby populacja nie była zagrożona. Drugim aktem prawa europejskiego jest dyrektywa 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory – dyrektywa siedliskowa. Bobra wymieniono tam w załączniku II, określającym gatunki roślin i zwierząt będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, których ochrona wymaga wyznaczenia specjalnych obszarów ochrony, jak również w załączniku V, gdzie ujęto gatunki zwierząt i roślin, których pozyskiwanie ze stanu dzikiego i eksploatacja są możliwe pod warunkiem, że populacja tych gatunków zostanie zachowana we właściwym stanie ochrony.

Bóbr europejski objęty jest częściową ochroną gatunkową mocą rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U.

Nr 220, poz. 2237). Zgodnie z art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) regionalny dyrektor ochrony środowiska wobec braku rozwiązań alternatywnych i jeśli nie spowoduje to zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów oraz gdy zachodzi jedna z przesłanek, o których mowa w art. 56 ust. 4 pkt 1–8 ww. ustawy, może wydawać zezwolenia na chwytanie celem przemieszczenia osobników w inne miejsce lub też zezwolenie na niszczenie jego siedlisk, tam i żeremi lub zabijanie osobników. Jedynie w przypadku gdy zakres zezwolenia obejmuje kilka województw, zgodę wydaje generalny dyrektor ochrony środowiska. W 2010 r. wydano 124 decyzje na zabicie 1874 osobników bobra europejskiego. Zrealizowano odstrzał 366 osobników.

Należy mieć jednak na uwadze, iż szkody w wałach przeciwpowodziowych nie są wyrządzane wyłącznie przez bobry. Bóbr europejski kopie nory w konstrukcjach ziemnych jedynie wówczas, gdy graniczą one bezpośrednio z wodą, tak by wejście do nory mogło znajdować się pod powierzchnią wody. Bobry nie stanowią zatem zagrożenia dla wałów oddalonych od normalnego nurtu rzeki. Innymi gatunkami zwierząt, które mogą kopać nory w wałach przeciwpowodziowych, są m.in.: lisy, jenoty, norki amerykańskie. Ponadto należy nadmienić, że z uwagi na dużą populację bobra w Polsce sama redukcja liczby osobników w danym miejscu, nawet przez okres całego roku kalendarzowego, nie rozwiąże problemu szkód powodowanych przez ten gatunek, gdyż coraz to nowe rodziny tych ssaków będą zajmować korzystne dla siebie miejsca. W związku z powyższym bardzo ważnym działaniem jest długofalowe zabezpieczenie budowli wodnych już na etapie ich budowy lub w trakcie remontów, przynajmniej na najbardziej newralgicznych dla ochrony systemu przeciwpowodziowego odcinkach wałów.

Szczegółowy opis metod zapobiegania szkodom wyrządzanym przez bobry zawiera poradnik „Analiza dotychczasowych rodzajów i rozmiaru szkód wyrządzanych przez bobry oraz stosowanie metod rozwiązywania sytuacji konfliktowych”. Poradnik został udostępniony wszystkim regionalnym konserwatorom przyrody i dyrektorom parków narodowych, którzy mogą organizować odpowiednie szkolenia. Przykładowym rozwiązaniem, proponowanym i opisanym w niniejszym opracowaniu, w przypadku rozkopywania wałów i grobli przez zwierzęta jest zamocowanie rozłożonej na wale metalowej siatki stalowymi kotwami o długości min. 50 cm lub też wkopywanie siatki lub maty w konstrukcję obwałowania. Zabezpieczenie tego rodzaju uchroni wały przeciwpowodziowe również przed szkodami wyrządzanymi przez inne gatunki zwierząt.

Obecnie nie prowadzi się monitoringu rozwoju populacji bobra. W grudniu 2010 r. została odebrana ekspertyza, która ma posłużyć stworzeniu strategii

gospodarowania populacją bobra europejskiego. Trwają prace nad przygotowaniem projektu ww. strategii. Określi ona m.in. metodykę monitoringu liczebności populacji bobra europejskiego oraz sposoby przewidywania zmian liczebności populacji tego gatunku. W założeniach dokument ten ma pozwolić na zaplanowanie długoterminowych zabiegów przyczyniających się do zachowania ciągłości populacji gatunku na określonym poziomie liczebnym, z zastosowaniem odpowiednich metod zapobiegających powstawaniu szkód w gospodarce człowieka.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 29 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rząsy**

**w sprawie protestów organizacji
ekologicznych dotyczących przedsięwzięcia
pn. „Rozbudowa drogi wschodniej nr 892
Zagórz – Komańcza i drogi wojewódzkiej nr 897
Tylawa – Komańcza km 0+000 – 28+706 –
Radoszyce – Cisna – Ustrzyki Dolne – Wołosate
– granica państwa, odcinek Komańcza –
Radoszyce km 33+000 – 39+300” (9559)**

Odpowiadając na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie protestów organizacji ekologicznych dotyczących przedsięwzięcia pn. „Rozbudowa drogi wschodniej nr 892 Zagórz – Komańcza i drogi wojewódzkiej nr 897 Tylawa – Komańcza – Radoszyce – Cisna – Ustrzyki Dolne – Wołosate – granica państwa, odcinek Komańcza – Radoszyce km 33+000-39+300”, przekazane przez marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pismem z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9559/11, przekazuję poniższą informację.

Decyzją z dnia 14 października 2010 r., znak: RDOŚ-18-WOOS-6613-26-21/29/10/ah, regionalny dyrektor ochrony środowiska w Rzeszowie stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia pn. „Rozbudowa drogi wojewódzkiej nr 892 Zagórz – Komańcza km 0+000 – 28+706 i drogi wojewódzkiej nr 897 Tylawa – Komańcza – Radoszyce – Cisna – Ustrzyki Górne – Wołosate – granica państwa, odcinek Komańcza – Radoszyce km 33+000 – 39+300”.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyło Stowarzyszenie Pracownia na rzecz Wszystkich Istot, zarzucając zaskarżonej decyzji m.in. to, że została wydana z rażącym naruszeniem prawa ze względu na brak

przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, której elementem byłoby uwzględnienie innych elementów rozbudowy układu ruchu drogowego w Bieszczadach, a tym samym analiza oddziaływań związanych z rozbudową transgranicznego układu ruchu drogowego w tym regionie.

Postępowanie odwoławcze w przedmiotowej sprawie zostało zakończone decyzją generalnego dyrektora ochrony środowiska z dnia 13 kwietnia 2011 r. w części uchylającą i w tym zakresie orzekającą, a w pozostałej części utrzymującą w mocy ww. decyzję regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Rzeszowie, uznającą za bezzasadne zarzuty postawione przez odwołujących się.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Odpowiedź

ministra obrony narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej

w sprawie godziny, o której w dniu 10 kwietnia 2010 r. nastąpił wylot rządowego samolotu TU-154M z lotniska Okęcie (9562)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na zapytanie pani poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie godziny, o której w dniu 10 kwietnia 2010 r. nastąpił wylot rządowego samolotu TU-154M z lotniska Okęcie (SPS-024-9562/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wylot samolotu rządowego Tu-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. do Smoleńska został zaplanowany na podstawie pisma w sprawie zabezpieczenia przelotu samolotem specjalnym oficjalnej delegacji prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i osób towarzyszących na obchody 70. rocznicy zbrodni katyńskiej, przesłanego przez Kancelarię Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w dniu 9 marca 2010 r. (nr ZOOP-350-8-4-10). Planowane czasy startu były następujące:

- Warszawa (start godz. 6.30 LT) – Smoleńsk,
- Smoleńsk (start godz. 16.00 LT) – Warszawa.

Zgodnie z kolejnym pismem Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 marca 2010 r. (nr ZOOP-350-8-13-10) dokonano korekty godzin wylotu samolotu:

- Warszawa (start godz. 7.00 LT) – Smoleńsk,
- Smoleńsk (start godz. 18.00 LT) – Warszawa.

Faktycznie start samolotu z lotniska Warszawa-Okęcie do Smoleńska nastąpił o godz. 7.21 czasu lokalnego.

Godzina wylotu samolotu rządowego Tu-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. została ustalona na podstawie informacji przekazanej przez koordynatora ruchu lotniczego (pełniącego dyżur na wieży kontroli lotów lotniska im. Chopina w Warszawie) do planisty informatora ruchu lotniczego w Biurze Odpraw Załóg 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego. Informacja powyższa została zapisana w dzienniku przelotów i w systemie informatycznym BLUSZCZ.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie przyszłości Zespołu Pałacowego w Czerniejewie (9564)

Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie przyszłości Zespołu Pałacowego w Czerniejewie, przekazane przez ministra skarbu państwa pismem z dnia 19 kwietnia 2011 r. nr BM-DT-0701 -190/11 (BM/4717/11), uprzejmie informuję, co następuje.

Zespół Pałacowy w Czerniejewie, wchodzący w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, został wyłączony z dzierżawy Czerniejewskiego Przedsiębiorstwa Rolno-Usługowego sp. z o.o. oraz z ewidencji Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w Warszawie i z dniem 27 kwietnia 2011 r. został przekazany do Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w Poznaniu. Strona przekazująca przekazała kompleks pałacowo-parkowy, w skład którego wchodzi nieruchomości rolne, leśne, tereny zabudowane i niezabudowane, położone na terenie gminy Czerniejewo, o łącznej powierzchni 22,1625 ha. OT ANR w Poznaniu rozważa możliwość przekazania obiektu marszałkowi woj. wielkopolskiego, z tym że decyzja w tej kwestii należeć będzie do marszałka. Rozważana jest również możliwość przekazania obiektu w dzierżawę dzierżawcy wylonionemu w drodze publicznego przetargu.

Do obowiązków nowego gospodarza Zespołu Pałacowego będzie należało przeprowadzenie niezbęd-

nych remontów i napraw w całym przekazanym obiekcie.

Decyzja, czy pomieszczenia hotelowe będą wykorzystywane we współpracy z innymi podmiotami podczas Euro 2012, również należeć będzie do nowego gospodarza pałacu.

Czerniejewskie Przedsiębiorstwo Rolno-Usługowe sp. z o.o. od szeregu lat boryka się z trudnościami finansowymi, które rzutują na poziom produkcji rolnej, poziom rozwoju i inwestycji w spółce, w tym remonty substancji zabytkowej (pałacu i zespołu parkowego). W związku z powyższym Agencja Nieruchomości Rolnych podjęła decyzję o przyłączeniu spółki do Gospodarstwa Rolno-Hodowlanego Żydowo sp. z o.o., które jest przedsiębiorstwem znajdującym się w bardzo dobrej sytuacji ekonomicznej i finansowej. Podjęcie przez Gospodarstwo Rolno-Hodowlane Żydowo sp. z o.o. dodatkowych zadań wynikających z przejęcia Czerniejewskiego Przedsiębiorstwa Rolno-Usługowego nie zagrazi jego stabilności gospodarczej. Pozwoli na właściwe wykorzystanie potencjału produkcyjnego gruntów Czerniejewskiego Przedsiębiorstwa Rolno-Usługowego oraz zapewni utrzymanie miejsc pracy jego pracowników.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie planów zaniechania podwyżek płac
dla sędziów i prokuratorów w 2012 r. (9565)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie zapytania posła Tadeusza Tomaszewskiego, dotyczącego planowanego zamrożenia wynagrodzeń sędziów i prokuratorów w 2012 r., uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

W przyjętych przez Radę Ministrów w dniu 5 kwietnia 2011 r. założeniach do projektu budżetu państwa na rok 2012 przewiduje się co do zasady zamrożenie w roku 2012 funduszu wynagrodzeń w jednostkach państwowej sfery budżetowej.

Pragnę równocześnie zwrócić uwagę, iż także w roku 2011 środki na wynagrodzenia pracowników państwowych jednostek budżetowych, waloryzowane średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, zostały określone w ustawie budżetowej na rok 2011 na poziomie roku 2010, podczas gdy wskaźnik wzrostu wynagrodzeń sędziów i prokuratorów wyniósł 103,78%. Powyższy

wzrost nastąpił po uprzednim, znaczącym podwyższeniu wynagrodzeń sędziów i prokuratorów w latach 2009 i 2010.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie przebudowy drogi S8
Wyszków – Białystok (9568)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r., sygn. akt SPS-024-9568/11, przekazujące zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego dotyczące budowy drogi ekspresowej S8 na odcinku Wyszków – Białystok w związku ze stanowiskiem Rady Gminy Szumowo przekazujące informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r. Odnosząc się do kwestii realizacji drogi ekspresowej S8 na terenie woj. podlaskiego, należy wskazać, że w ramach załącznika nr 1 do programu (lista zadań, których realizacja rozpocznie się do 2013 r.) ujęte zostały następujące zadania: budowa S8 Wyszków – Białystok: odcinek obwodnicy Zambrowa i Wiśniewa oraz od Jeżewa do w. Choroszcz (Białystok) o długości 35,6 km. Jednocześnie na liście zadań priorytetowych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. (załącznik nr 1a), umieszczona została inwestycja polegająca na budowie drogi ekspresowej S8 Wyszków – Białystok o długości 83 km na pozostałych odcinkach.

Należy wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych

z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł lub kwot wygospodarowanych w ramach korekt przetargowych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu. Informuję również, że Ministerstwo Infrastruktury będzie kontynuować starania w celu jak najszybszego zapewnienia środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w programie na lata 2011–2015, szczególnie dla zadań priorytetowych ujętych w załączniku nr 1a.

Odnosząc się do kwestii przesunięcia środków finansowych z projektów kolejowych na projekty drogowe, należy wskazać, że resort infrastruktury podjął działania zmierzające do przesunięcia 1,2 mld euro (4,8 mld zł) z działania 7.1: Rozwój transportu kolejowego w ramach PO IiŚ z przeznaczeniem na realizację projektów drogowych objętych „Programem budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w oparciu o szczegółową analizę możliwych źródeł finansowania zadań inwestycyjnych. Decyzja Ministerstwa Infrastruktury jako instytucji pośredniczącej w systemie wdrażania PO IiŚ wpisana była w proces śródkresowego przeglądu realizacji wszystkich programów operacyjnych na lata 2007–2013. W ramach tego procesu możliwe było dokonanie korekt w zapisach PO IiŚ, które wynikały m.in. ze zmian warunków realizacji inwestycji (w tym spadek cen ofertowych) w stosunku do 2007 r., kiedy zatwierdzony był PO IiŚ. Należy zaznaczyć, że brak decyzji o przesunięciu oszczędności na inne projekty stwarzałoby duże ryzyko niewykorzystania części środków unijnych z budżetu 2007–2013. Zgodnie z zasadami wdrażania programów operacyjnych propozycja ministerstwa musiała zostać w pierwszej kolejności zaakceptowana przez Komitet Monitorujący PO IiŚ, co nastąpiło w dniu 6 kwietnia br. Jednak ostateczna decyzja w tym zakresie nie została dotychczas podjęta i należy do Komisji Europejskiej.

Jednocześnie pragnę wskazać, że przedstawiciele władz samorządowych gminy Szumowo otrzymali wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie osobnym piśmie z dnia 6 kwietnia br.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 4 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie zapewnienia środków w budżecie
na budowę mostu na rzece Poprad, mającego
połączyć miasto i gminę Piwniczną-Zdrój
ze słowackim Mniszkiem (9569)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do zapytania pana posła Arkadiusza Mularczyka dotyczącego zapewnienia środków w budżecie na budowę mostu dla połączenia miejscowości Piwniczna-Zdrój ze słowacką miejscowością Mniszek nad Popradem, przesłanego przy piśmie nr SPS-024-9569/11 z 18 kwietnia 2011 r., przedstawiam wyjaśnienie w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła dokument „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Zadanie inwestycyjne pn. „Udział w budowie mostu w Piwnicznej na rzece Poprad na drodze nr 87 wraz z dojazdami”, będące przedmiotem zainteresowania pana posła Mularczyka, zostało ujęte w programie w załączniku nr 1a. W załączniku tym są uwzględnione zadania o priorytetowym charakterze, których obecny stan przygotowania pozwoliłby na ich rozpoczęcie przed 2013 r., co jest jednak uwarunkowane wygospodarowaniem środków finansowych w ramach korekt przetargowych na kontraktach z załącznika nr 1 lub pozyskaniem dodatkowych limitów finansowych dla programu, względem przyznanej przez Radę Ministrów kwoty 82,8 mld zł.

Mając na uwadze harmonogram prac przewidzianych dla zadań ujętych w załączniku nr 1 do programu, należy wskazać, że znaczna część tych zadań jest w trakcie budowy, a dla większości pozostałych zadań będą podpisywane umowy po rozstrzygnięciu przetargów jeszcze w bieżącym roku. Stąd pula środków dostępnych na realizację zadań z załącznika 1a do programu będzie znana dopiero pod koniec tego roku. W opinii resortu infrastruktury przetarg na przedmiotowe zadanie może być ogłoszony najwcześniej pod koniec pierwszego kwartału 2012 r.

Jednocześnie informuję, że zakres rzeczowy „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” wynika z aktualnych możliwości finansowych państwa i został ustalony w oparciu o następujące trzy dokumenty finansowe, wyznaczające ramy działania dla ministra infrastruktury:

1) Wieloletni Plan Finansowy Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawa budżetowa na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków na zadania drogowe zarówno dla budżetu państwa jak i Krajowego Funduszu Drogowego,

3) uchwała Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Chciałbym poinformować Pana Marszałka, że w przypadku przyznania dodatkowych limitów dla programu lub wygospodarowania środków finansowych w ramach korekt przetargowych dotyczących zadań realizowanych z załącznika nr 1, zostanie także odpowiednio zmieniony zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 5 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie udostępnienia zdjęć satelitarnych
miejsca katastrofy samolotu TU-154M
wykonanych w dniu 10 kwietnia 2010 r. (9570)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-9570/11) dotyczącego zapytania poseł na Sejm RP pani Jolanty Szczypińskiej w sprawie udostępnienia zdjęć satelitarnych miejsca katastrofy samolotu TU-154M wykonanych w dniu 10 kwietnia 2010 r., z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż badanie przyczyn i okoliczności katastrofy lotniczej samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem jest przedmiotem prac Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego. Wszystkie istotne kwestie mające związek z okolicznościami katastrofy zostaną umieszczone w raporcie końcowym komisji, który będzie zawierał również analizy i wypracowane w toku prac badawczych zalecenia profilaktyczne. Zakres informacji, które będą podlegały upublicznieniu, zostanie zgodnie z przepisami prawa określony przez prezesa Rady Ministrów po przedstawieniu protokołu z zakończonych badań.

Śledztwa w sprawie katastrofy smoleńskiej prowadzą natomiast organy prokuratury wojskowej oraz prokuratury cywilnej. Wyniki prowadzonych śledztw zostaną udostępnione w najszerszym możliwym zakresie decyzją uprawnionych organów.

Należy przy tym podkreślić, iż prezes Rady Ministrów nie uczestniczy w pracach wskazanych instytucji, jednak w zakresie swoich kompetencji udziela wsparcia organom władzy publicznej powołanym do wyjaśnienia przyczyn katastrofy smoleńskiej.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie ujawnienia opinii publicznej pełnej
treści zapisów z rejestratora głosów rządowego
samolotu TU-154M, odcyfrowanych
przez polskich specjalistów Instytutu
Ekspertyz Sądowych (9571)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-9571/11) dotyczącego zapytania poseł na Sejm RP pani Jolanty Szczypińskiej w sprawie ujawnienia opinii publicznej pełnej treści zapisów z rejestratora głosów rządowego samolotu TU-154M, odcyfrowanych przez polskich specjalistów Instytutu Ekspertyz Sądowych, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż badanie przyczyn i okoliczności katastrofy lotniczej samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem jest przedmiotem prac Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego. Wszystkie istotne kwestie mające związek z okolicznościami katastrofy zostaną umieszczone w raporcie końcowym komisji, który będzie zawierał również analizy i wypracowane w toku prac badawczych zalecenia profilaktyczne. Zakres informacji, które będą podlegały upublicznieniu, zostanie zgodnie z przepisami prawa określony przez prezesa Rady Ministrów po przedstawieniu protokołu z zakończonych badań.

Śledztwa w sprawie katastrofy smoleńskiej prowadzą natomiast organy prokuratury wojskowej oraz prokuratury cywilnej. Wyniki prowadzonych śledztw zostaną udostępnione w najszerszym możliwym zakresie decyzją uprawnionych organów.

Należy przy tym podkreślić, iż prezes Rady Ministrów nie uczestniczy w pracach wskazanych instytucji, jednak w zakresie swoich kompetencji udziela wsparcia organom władzy publicznej powołanym do wyjaśnienia przyczyn katastrofy smoleńskiej.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Opioly**

**w sprawie wyłączenia z obszaru obsługiwanego
przez płońską ortopedię gminy i miasta Raciąż
(9573)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Marka Opioly, przesłanego przy piśmie, znak: SPS-024-9573/11, z dnia 18 kwietnia 2011 r., dotyczącego wyłączenia gminy i miasta Raciąż z obszaru obsługiwanego przez Oddział Ortopedyczno-Urazowy Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w Płońsku, uprzejmie informuję, iż minister zdrowia wystąpił o stanowisko w tej sprawie do wojewody mazowieckiego.

Jak wnika z przedstawionych wyjaśnień, wojewoda mazowiecki przeprowadził wnikliwą analizę funkcjonowania szpitali w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych w rodzaju ortopedia i traumatologia narządu ruchu. Wyniki tej analizy potwierdziły znacznie większe obciążenie Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w Płońsku, który dysponuje 15 łózkami ortopedyczno-urazowymi, podczas gdy Specjalistyczny Szpital Wojewódzki w Ciechanowie ma ich 35. Mając na uwadze wyrównanie szans w dostępie do świadczeń zdrowotnych, zweryfikowano „umowne rejony”, które są jedynie zaleceniem dla działalności zespołów ratownictwa medycznego. Należy przy tym podkreślić, iż zgodnie z obowiązującym prawem zespół ratownictwa medycznego transportuje osobę w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego do najbliższego, pod względem czasu dotarcia, szpitalnego oddziału ratunkowego lub do szpitala wskazanego przez dyspozytora medycznego lub lekarza koordynatora medycznego. W związku z powyższym pacjenci mogą być hospitalizowani również w szpitalu w Płońsku.

Wojewoda przyznaje również, że pacjenci gminy Świercze są transportowani do szpitala w Płońsku, co jest uzasadnione mniejszą odległością i krótszym czasem dojazdu niż do szpitala w Ciechanowie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
na zapytanie posła Edwarda Czesaka**

**w sprawie prac prowadzonych
przez Międzyresortowy Zespół ds. Zwiększenia
Przejrzystości Rynku Artykułów
Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania
Łańcucha Żywnościowego (9576)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka z dnia 21 kwietnia br., znak: SPS-024-9576/11, przekazującego zapytanie pana posła Edwarda Czesaka w sprawie prac prowadzonych przez Międzyresortowy Zespół ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego uprzejmie informuję, co następuje.

Gwałtowny wzrost, a następnie spadek cen surowców rolnych z jednej strony, z drugiej zaś ich opóźniony i nieproporcjonalny wpływ na detaliczne ceny żywności wzbudziły zaniepokojenie zarówno wśród konsumentów, jak i producentów żywności i rolników, a w konsekwencji wśród władz co do prawidłowości funkcjonowania łańcucha dostaw żywności. Przeprowadzone analizy rynku żywnościowego zarówno w kraju, jak i w innych państwach UE potwierdziły, że obawy te są uzasadnione. Brak przejrzystości rynku, nierówność sił przetargowych i antykonkurencyjne praktyki doprowadziły do wystąpienia zakłóceń na rynku, które z kolei wywarły niekorzystny wpływ na konkurencyjność całego łańcucha dostaw żywności.

W efekcie niezbędne stało się uruchomienie zdecydowanych działań ze strony instytucji publicznych zarówno na poziomie państw członkowskich, jak i całej Wspólnoty, których jednym z inicjatorów był minister rolnictwa i rozwoju wsi. Takie działania postulowała też rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie cen żywności w Europie. Wielokrotnie problem ten był dyskutowany na posiedzeniach Rady Ministrów ds. Rolnictwa i Rybołówstwa Unii Europejskiej.

Efektom uruchomionych przez Wspólnotę działań jest ustanowienie Forum Wysokiego Szczebła do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności. Forum zastąpiło wcześniejszą Grupę Wysokiego Szczebła ds. Konkurencyjności Przemysłu Rolno-Spożywczego. Forum ustanowiła z dniem 30 lipca 2010 r. Komisja Europejska, a jego prace koncentrują się na kilku głównych obszarach:

- praktyk kontraktowych w łańcuchu dostaw żywności (B2B),
- narzędzi monitorowania cen żywności,
- konkurencyjności w przemyśle rolno-spożywczym,
- agrologistyki.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi, mając na względzie konieczność poprawy relacji rolnik – producent

żywności – handel, których skutki odczuwa również konsument, inicjował działania również na poziomie krajowym. Efektem tych inicjatyw jest zarówno powołanie przez prezesa Rady Ministrów Międzyresortowego Zespołu do spraw Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego, jak i szereg spotkań organizowanych z udziałem producentów, ich organizacji i handlu. Tak więc idea powołania międzyresortowego zespołu wpisuje się w cykl działań podjętych w tym zakresie przez instytucje UE.

Zarówno w przypadku działań na poziomie krajowym, jak i wspólnotowym podstawowymi celami do zrealizowania są:

- stworzenie ram funkcjonowania uczestników rynku rolno-żywnościowego w oparciu o zasady tzw. kodeksu dobrych praktyk handlowych,

- stworzenie systemu monitoringu zmian cen zarówno produktów rolnych, jak i artykułów żywnościowych, który informowałby o strukturze powstawania cen artykułów żywnościowych i poziomie ich zmian na poszczególnych etapach łańcucha żywnościowego.

Szczególne znaczenia zarówno na forum krajowym, jak i wspólnotowym nabiera również problem zawieranych umów między partnerami handlowymi i nierównych relacji między nimi. W pierwszym okresie działania ww. zespołu prace skoncentrowane były na analizie praktyk handlowych stosowanych w łańcuchu żywnościowym i pojawiających się w związku z tym nieprawidłowościach oraz na istniejących rozwiązaniach prawnych regulujących funkcjonowanie rynku artykułów żywnościowych zarówno w kraju, jak i w Unii Europejskiej. Przeprowadzono ponadto analizę praktyk handlowych występujących w innych krajach UE.

Jednym z istotniejszych zadań zrealizowanych przez zespół na rzecz poprawy funkcjonowania łańcucha żywnościowego było opracowanie przez Ministerstwo Gospodarki kodeksu dobrych praktyk handlowych oraz przeprowadzenie szerokich konsultacji zarówno dotyczących jego zapisów, jak i gotowości jego podpisania przez strony uczestniczące w handlu artykułami rolno-spożywczymi. Przy tworzeniu kodeksu kierowano się również podejmowanymi działaniami wspólnotowymi mającymi na celu wyrównywanie szans podmiotów rynku rolno-żywnościowego w UE.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przygotowało koncepcję monitoringu cen artykułów rolno-spożywczych, której wdrożenie skorelowane jest z pracami realizowanymi w tym zakresie przez Komisję Europejską wspólnie z Eurostat. System wspólnotowy zawierał będzie dane na temat zmian cen produktów rolno-spożywczych z wszystkich krajów członkowskich. Pierwsza wersja serwisu informacyjnego została już zaprezentowana, aktualnie trwają prace doskonalące serwis. Działania Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi związane z poprawą funk-

cjonowania łańcucha żywnościowego nie ograniczają się jedynie do tych realizowanych w ramach ww. zespołu.

Problem nierównowagi uczestników łańcucha żywnościowego, nie tylko w Polsce, ale w większości krajów UE, jest istotny z uwagi na fakt występowania silnych ekonomicznie skonsolidowanych podmiotów sektora dystrybucji i słabszych rozdrobnionych podmiotów rolnych i niekiedy również podmiotów produkujących żywność. Ministerstwo rolnictwa czyni wszystko, co jest możliwe i wynika z jego kompetencji, aby wdrożyć na szerszą skalę takie rozwiązania, które złagodziłyby nierównowagę sił. Dotyczy to m.in. działań ukierunkowanych na wzmocnienie siły podmiotów produkujących surowce rolne, m.in. poprzez zdynamizowanie procesu tworzenia grup producentów,

Producenci mogą organizować się w grupy producentów rolnych zgodnie z przepisami:

- ustawy z dnia 15 września 2000 r. o grupach producentów rolnych i ich związkach (Dz. U. Nr 88, poz. 983, z późn. zm.); podstawowym celem założenia grupy jest podejmowanie wspólnych działań, dzięki którym możliwe jest sprostanie wyzwaniom opartej na konkurencyjności gospodarki rynkowej; odpowiednie zorganizowanie się i dostosowanie produkcji do wymagań odbiorcy pod względem jakości, ilości i asortymentu z jednoczesnym stosowaniem zasad ochrony środowiska na wszystkich etapach produkcji, przechowywania i dystrybucji produktów rolnych pozwala rolnikom uzyskać możliwość zapewnienia sobie silniejszej pozycji na rynku, a także wyższych i stabilniejszych dochodów, w szczególności grupy mogą być równorzędną stroną w kontraktacji surowca z zakładami przetwórczymi; ten sposób organizacji rynku jest również bardzo istotny z uwagi na:

- a) po pierwsze – dysponowanie dużymi partiami towaru,

- b) po drugie – możliwość stworzenia powierzchni przechowalniczej, a w związku z tym sprzedaży towaru wtedy, gdy np. cena dla producenta jest korzystna;

- ustawy z 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu, rynku suszu paszowego oraz rynku lnu i konopi uprawianych na włókno (Dz. U. z 2008 r. Nr 11, poz. 70, z późn. zm.); w celu wyeliminowania pośredników i zwiększenia koncentracji podaży po stronie producentów, a co za tym idzie, poprawy ich pozycji w negocjacjach handlowych z zakładami przetwórczymi lub odbiorcami detalicznymi ustanowiono na szczeblu unijnym system wsparcia dla producentów owoców i warzyw zrzeszających się w zorganizowane podmioty.

W ramach uregulowań wspólnej organizacji rynków rolnych możliwe jest pozyskanie wsparcia finansowego dla dwóch rodzajów podmiotów – grup, które są podmiotami przejściowymi, i organizacji producentów owoców i warzyw, które są podmiotami docelowo funkcjonującymi na rynku.

Grupy producentów owoców i warzyw mogą korzystać z dwóch rodzajów wsparcia finansowego:

1) wsparcie administracyjne – na założenie i funkcjonowanie grupy, w kolejnych latach realizacji planu dochodzenia do uznania – odpowiednio 10%, 10%, 8%, 6%, 4% rocznej wartości produkcji sprzedanej przez grupę, z zachowaniem limitu 100 tys. EUR rocznie (stawka tego wsparcia jest zredukowana o 50%, dla wsparcia kalkulowanego od wartości produkcji sprzedanej, o którą przekroczono równowartość 1 mln EUR);

2) wsparcie inwestycyjne – na pokrycie części kwalifikowanych kosztów inwestycji – w Polsce wsparcie to określono na najwyższym dopuszczalnym prawodawstwem unijnym poziomie, tj. 75%.

Należy podkreślić, że Polska należy do tych nielicznych krajów członkowskich, w których zdecydowano się wdrożyć instrument wsparcia dla grup producentów. Było to o tyle trudne rozwiązanie, że w przeciwieństwie do wsparcia udzielanego organizacjom producentów znaczna część wsparcia udzielanego tym podmiotom pochodzi z budżetu krajowego.

Organizacje producentów owoców i warzyw mogą pozyskać wsparcie, gdy realizują program operacyjny. Pomoc, o której mowa, może wynosić 4,1% wartości produkcji sprzedanej przez daną organizację. Pułap ten może zostać zwiększony do 4,6%, jeśli organizacja realizuje środki zarządzania kryzysowego. Wsparcie to jest ograniczone do:

— 60% założonego przez organizację funduszu operacyjnego;

— 50% faktycznie poniesionych kosztów w ramach programu operacyjnego.

Rolnicy, którzy planują w długiej perspektywie zajmować się towarową produkcją owoców i warzyw, zdając sobie sprawę ze słabej pozycji rynkowej pojedynczych gospodarstw, dostrzegają zalety zrzeszania się w tego rodzaju podmiotach. Dziś na rynku owoców i warzyw w Polsce funkcjonuje 183 wstępnie uznanych grup producentów oraz 42 uznane organizacje producentów owoców i warzyw, a ich udział w produkcji ogrodniczej wynosi ok. 15%. Łącznie w oparciu o obie ustawy działa w kraju ponad 800 grup producentów rolnych.

W celu obniżenia dla producentów rolnych kosztów paliwa rolniczego na podstawie ustawy z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (Dz. U. Nr 52, poz. 379) dokonywany jest zwrot części podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego zakupionego przez nich do produkcji rolnej. Zwrot podatku akcyzowego przysługuje producentom rolnym – osobom fizycznym, osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej, będącym posiadaczami gospodarstw rolnych w rozumieniu przepisów o podatku rolnym.

Zwrot podatku akcyzowego następuje za okresy sześciomiesięczne na podstawie wniosków złożonych przez producentów rolnych do wójta, burmistrza

(prezydenta miasta) wraz z fakturami VAT lub kopiami faktur potwierdzonymi za zgodność z oryginałem przez upoważnionego przez wójta, burmistrza (prezydenta miasta) pracownika urzędu gminy lub urzędu miasta.

Stosownie do przepisów art. 4 ust. 1 i 2 ww. ustawy z dnia 10 marca 2006 r. kwotę zwrotu podatku ustala się jako iloczyn ilości oleju napędowego zakupionego przez producenta rolnego, wynikającej z faktur VAT, i stawki zwrotu podatku na 1 l oleju napędowego, obowiązującej w dniu złożenia wniosku o zwrot podatku, w ramach rocznego limitu. Limit ustala się jako kwotę stanowiącą iloczyn stawki zwrotu podatku na 1 l oleju napędowego, liczby 86 oraz powierzchni użytków rolnych, będących w posiadaniu lub współposiadaniu producenta rolnego, określonej w ewidencji gruntów i budynków według stanu na dzień 1 kwietnia danego roku. Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia corocznie, w terminie do dnia 30 listopada, stawkę zwrotu podatku akcyzowego na 1 l oleju napędowego na rok następny, mając na względzie projekt ustawy budżetowej na następny rok i obowiązującą stawkę podatku akcyzowego od oleju napędowego.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 listopada 2010 r. w sprawie stawki zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej na 1 l oleju w 2011 r. (Dz. U. Nr 235, poz. 1541) stawka zwrotu podatku w 2011 r. została ustalona w wysokości 0,85 zł na 1 l oleju.

Zgodnie z ustawą z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.) opodatkowaniu ww. podatkami nie podlegają dochody z działalności rolniczej, z wyjątkiem przychodów z działów specjalnych produkcji rolnej. Działalnością rolniczą w rozumieniu ww. ustaw jest działalność polegająca na wytwarzaniu produktów roślinnych lub zwierzęcych w stanie nieprzetworzonym (naturalnym) z własnych upraw albo hodowli lub chowu, w tym również produkcja materiału siewnego, szkółkarskiego, hodowlanego oraz reprodukcyjnego, produkcja warzywnicza gruntowa, szklarniowa i pod folią, produkcja roślin ozdobnych, grzybów uprawnych i sadownicza, hodowla i produkcja materiału zarodowego zwierząt, ptactwa i owadów użytkowych, produkcja zwierzęca typu przemysłowo-fermowego oraz hodowla ryb, a także działalność, w której minimalne okresy przetrzymywania zakupionych zwierząt i roślin, w trakcie których następuje ich biologiczny wzrost, wynoszą, licząc od dnia nabycia, co najmniej:

— miesiąc – w przypadku roślin,

— 16 dni – w przypadku wysokointensywnego tuczku specjalizowanego gęsi i kaczek,

— 6 tygodni – w przypadku pozostałego drobiu rzeźnego,

— 2 miesiące – w przypadku pozostałych zwierząt.

Działami specjalnymi produkcji rolnej są: uprawy w szklarniach i ogrzewanych tunelach foliowych, uprawy grzybów i ich grzybni, uprawy roślin „in vitro”, fermowa hodowla i chów drobiu rzeźnego i nieśnego, wylęgarnie drobiu, hodowla i chów zwierząt futerkowych i laboratoryjnych, hodowla dżdżownic, hodowla entomofagów, hodowla jedwabników, prowadzenie pasiek oraz hodowla i chów innych zwierząt poza gospodarstwem rolnym.

Natomiast zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 136, poz. 969, z późn. zm.) grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne, grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych, z wyjątkiem gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza, są opodatkowane podatkiem rolnym.

Wysokość podatku rolnego jest zróżnicowana:

1) grunty gospodarstw rolnych, tj. ww. użytki rolne (w tym grunty zadrzewione na użytkach rolnych), o łącznej powierzchni przekraczającej 1 ha lub 1 ha przeliczeniowy opodatkowane są w wysokości równowartości pieniężnej 2,5 q żyta od 1 ha przeliczeniowego obliczonej według średniej ceny skupu żyta za pierwsze trzy kwartały roku poprzedzającego rok podatkowy (tj. 94,10 zł/1ha w 2011 r.),

2) natomiast użytki rolne o powierzchni poniżej lub równej 1 ha lub 1 ha przeliczeniowy (tj. nieposiadające gospodarstw rolnych) opodatkowane są w wysokości równowartości pieniężnej 5 q żyta od 1 ha, obliczonej według średniej ceny skupu żyta za pierwsze trzy kwartały roku poprzedzającego rok podatkowy (tj. 188,20 zł/1ha w 2011 r.).

Średnią cenę skupu żyta ustala się na podstawie komunikatu prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” w terminie 20 dni po upływie trzeciego kwartału. Jednocześnie rady gmin są uprawnione do obniżenia cen skupu żyta przyjmowanych jako podstawa obliczania podatku rolnego na obszarze gminy.

W art. 12, 13, 13a, 13b i 13c ustawy o podatku rolnym określone zostały zwolnienia i ulgi w podatku rolnym, przy czym rada gminy w drodze uchwały może wprowadzić inne zwolnienia i ulgi przedmiotowe niż określone w ustawie, z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Edwarda Czesaka**

**w sprawie procedur i dokumentów
wymaganych do zarejestrowania się
jako osoba bezrobotna (9577)**

Odpowiadając na zapytanie posła Edwarda Czesaka przekazane przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9577/11, informuję uprzejmie, co następuje.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) bezrobotnym może być jedynie osoba niezatrudniona i niewykonywająca innej pracy zarobkowej (w tym np. umowy zlecenia). Powiatowy urząd pracy w procesie rejestracji osoby musi zatem dokonać sprawdzenia, czy osoba nie jest zatrudniona i nie świadczy pracy na podstawie umów cywilnoprawnych, np. zlecenia.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra gospodarki i pracy z dnia 26 listopada 2004 r. w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy (Dz. U. Nr 262, poz. 2607, ze zm.) osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotna obowiązana jest przedłożyć m.in. świadectwa pracy oraz inne dokumenty niezbędne do ustalenia uprawnień. Takimi dokumentami są m.in. umowy cywilnoprawne, gdyż np. okres świadczenia umowy zlecenia pod odpowiednimi warunkami jest zaliczany do okresu uprawniającego do uzyskania zasiłku dla bezrobotnych. Aby zatem nabyć prawo do zasiłku dla bezrobotnych, osoba rejestrująca się musi przedłożyć świadectwa pracy oraz umowy cywilnoprawne celem dokonania przez urząd pracy sprawdzenia, czy spełnia ona wymogi do uzyskania zasiłku dla bezrobotnych.

Jednocześnie brak jest jakichkolwiek przepisów prawnych wymagających od powiatowych urzędów pracy żądania od rejestrujących się osób zaświadczeń od byłych zleceniodawców/pracodawców, iż umowy cywilnoprawne nie zostały przedłużone. Występowanie z tego typu żądaniami uważam za niezasadne i niezgodne z przepisami prawnymi. Po pierwsze, w samej umowie cywilnoprawnej jest wskazane, w jakim okresie było wykonywane zlecenie, dodatkowo za wystarczające należy uznać oświadczenie bezrobotnego, iż umowa zlecenia już się zakończyła, a ponadto tego typu informacje mogą być zweryfikowane w ZUS-ie i urzędzie skarbowym. Podzielałam zatem opinię wyrażoną w zapytaniu, iż stosowanie opisanych praktyk jest niezasadne i naraża rejestrujących się na bezsensowne czynności i koszty (stratę czasu i środków na podróże do byłych zleceniodawców celem uzyskania opisanych zaświadczeń).

Informuje jednocześnie, iż wystąpiłam do starosty tarnowskiego, któremu podlega Powiatowy Urząd

Pracy w Tarnowie, o zbadanie w trybie nadzoru podległego urzędu w zakresie rejestracji bezrobotnych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Edwarda Czesaka**

**w sprawie tworzenia perspektyw i prawnych
warunków dla inwestycji
w sektorze energetycznym (9578)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Edwarda Czesaka (przekazanym przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9578/11) w sprawie tworzenia perspektyw i prawnych warunków dla inwestycji w sektorze energetycznym, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W ramach przeprowadzonych w Brukseli rozmów i uzgodnień związanych z wejściem w życie od 2013 r. pakietu klimatyczno-energetycznego Polska uzyskała korzystny wyjątek, gdyż według postanowień konkluzji Rady Europejskiej z grudnia 2008 r. w latach 2013–2020 będziemy mogli wykorzystać darmowe uprawnienia do wsparcia budowy wysokoefektywnych elektrowni. Ponadto 50% przychodów z aukcji będzie mogło wspomóc szeroko rozumiane działania prośrodowiskowe, będzie również możliwe wsparcie do 15% kosztów inwestycji dla nowych instalacji przystosowanych do wychwytu i składowania CO₂.

W odniesieniu do prawa polskich elektrowni do otrzymywania 70% bezpłatnych uprawnień do emisji CO₂ w latach 2013–2019 chcę przypomnieć, że Polska może bezpłatnie przekazać elektrowniom taką wielkość uprawnień tylko w 2013 r., natomiast w latach 2014–2019 ilość tych darmowych uprawnień będzie ulegać stopniowemu zmniejszaniu, co w praktyce będzie oznaczać kolejne wzrosty rzeczywistych kosztów ponoszonych przez elektrownie na zakup na rynku brakującej, coraz to większej ilości uprawnień.

Polska została zobowiązana do przedstawienia Komisji Europejskiej krajowego planu, który ma zawierać informacje o inwestycjach w doposażenie oraz modernizację infrastruktury energetycznej, inwestycjach w czyste technologie oraz w dywersyfikację tzw. koszyka energetycznego i źródeł dostaw. Wartość inwestycji wykonywanych w ramach krajowego planu powinna w najszerszym możliwym zakresie równoważyć się z wartością przyznanym darmowo uprawnień. Ponadto Polska jest zobowiązana do corocznego przedstawiania raportu z realizacji tych inwestycji.

Ministerstwo Gospodarki na bieżąco gromadzi informacje od potencjalnych inwestorów na temat planowanych lub będących w trakcie realizacji inwestycji w moce wytwórcze energii elektrycznej. Ze względu na dynamikę zjawisk w szerokim otoczeniu gospodarczym trudno jest jednoznacznie przewidzieć, które z tych inwestycji zostaną rzeczywiście podjęte i zrealizowane w zakładanych dziś terminach. Wielkość jednostek wytwórczych, jak również miejsca ich lokalizacji, są przedmiotem bieżącej analizy potencjalnych inwestorów. Na ostateczne decyzje inwestycyjne, poza uwarunkowaniami ekonomicznymi, społecznymi, ekologicznymi, bez wątpienia duży wpływ będzie miała europejska i krajowa polityka klimatyczna. Zmieniające się warunki skłaniają bowiem inwestorów do weryfikacji wcześniejszych planów.

Tym niemniej zgodnie z zapisami art. 10c zrewidowanej dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE oraz Komunikatu Komisji Europejskiej z dnia 29 marca 2011 r. Wytyczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE (2011/C 99/03), inwestycje, które były w trakcie realizacji przed 31 grudnia 2008 r., są uprawnione do otrzymania darniowych uprawnień w wysokości wynikającej z przyznanym Polsce derogacji w latach 2013–2020.

W wyniku rozmów m.in. ministra środowiska z komisarz ds. środowiska UE Connie Hedegaard Komisja potwierdziła, że polskie prawo budowlane jest właściwe do określenia kryterium „fizycznego” rozpoczęcia budowy. Oznacza to, że proces inwestycyjny uznaje się za rozpoczęty, jeśli miały miejsce prace przygotowawcze, m.in. powstała dokumentacja geologiczna, wyrównano teren pod budowę, zagospodarowano go (np. urządzeniami budowlanymi lub tymczasowymi konstrukcjami), podłączono niezbędną infrastrukturę techniczną.

W projekcie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych zaakceptowanym przez Sejm w dniu 27 kwietnia 2011 r. znalazła się regulacja dotycząca sposobu wydawania zezwoleń podmiotom podejmującym realizację instalacji, które będą wytwarzały energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim. Potrzeba stworzenia lex specialis w stosunku do ogólnych zasad wydawania zezwoleń wynika stąd, że w ślad za przyjętą przez Komisję Europejską interpretacją dotyczącą przesłanek przydziału nieodpłatnych uprawnień do emisji, przydział taki na zasadach określonych w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE będą mogły uzyskać jedynie te spośród instalacji, których proces inwestycyjny został fizycznie rozpoczęty przed dniem 31 grudnia 2008 r. oraz które posiadają zezwolenia na uczestnictwo w systemie. Aby zatem umożliwić wszystkim podmiotom realizującym inwestycje (ujęte w krajowym planie inwestycyjnym) uzyskanie nieodpłatnych uprawnień do emisji, podmiotowa regulacja zakłada możliwość ubiegania się przez te podmioty

o zezwolenie na udział w systemie handlu uprawnieniami do emisji na etapie realizacji inwestycji. Założenie to stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, iż do systemu handlu może zostać włączona instalacja oddana do użytkowania.

Zezwolenie udzielane podmiotom realizującym inwestycje w zakresie wytwarzania energii nie będzie uwzględniało przydziału uprawnień do emisji z uwagi na to, że do dnia oddania do użytkowania instalacja nie będzie prowadziła produkcji, a w ślad za tym nie będzie powodowała emisji gazów cieplarnianych. Przesłanką wystąpienia z wnioskiem o wydanie zezwolenia będzie faktyczne rozpoczęcie procesu inwestycyjnego, związanego z podjęciem realizacji instalacji. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień, jaki nastąpił przed dniem 31 grudnia 2008 r., w którym rozpoczęto budowę, poprzez podjęcie prac przygotowawczych na jej terenie. Wydanie zezwolenia na uczestnictwo w systemie będzie następowało w oparciu o przepisy dotyczące wydawania zezwoleń dla instalacji istniejących. Przydział uprawnień dla tego rodzaju instalacji zostanie dokonany na wniosek prowadzącego instalację, który w terminie 14 dni od rozpoczęcia eksploatacji zobowiązany jest wystąpić do właściwego organu o zmianę w tym zakresie wydanego wcześniej zezwolenia.

Rząd Polski, w tym przedstawiciele Ministerstwa Gospodarki, podjął szereg działań, od uzgodnień na szczeblach roboczych do rozmów na najwyższym poziomie politycznym, w celu zapewnienia praw polskich elektrowni do odstępstwa w zakresie konieczności zakupu 100% uprawnień do emisji już od początku 2013 r.

W opinii Ministerstwa Gospodarki bez szybkiego podjęcia z jednej strony przez sektor energetyczny w naszym kraju zdecydowanych działań i przedsięwzięć w zakresie realizacji poważnych, kapitałochłonnych modernizacji odtworzeniowych i nowych inwestycji, zwiększających potencjał zdolności wytwórczych, przesyłowych i dystrybucyjnych, a z drugiej strony przez wszystkich odbiorców energii elektrycznej konsekwentnych działań prooszczędnościowych w zakresie zmniejszania zużycia tej energii (w naszym kraju mamy niestety od wielu lat jedno z najwyższych w skali europejskiej wskaźniki energochłonności i elektrochłonności PKB), polska gospodarka będzie przez kolejne lata w stanie strukturalnego zapóźnienia, z pełnymi tego konsekwencjami dla poziomu i jakości życia społeczeństwa naszego kraju.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na kwestie zawarte w zapytaniu pana posła Edwarda Czesaka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej na zapytanie poseł Janiny Okrągły

w sprawie kształcenia zawodowego polskiej młodzieży w Niemczech (9581)

W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Janiny Okrągły, przekazane pismem z dnia 21 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-024-9581/11), w sprawie kształcenia zawodowego polskiej młodzieży w Niemczech, przekazuję poniższą odpowiedź.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, tj. osób do 18. roku życia, odpowiada minister edukacji narodowej.

W odniesieniu do edukacji zawodowej młodzieży do 18. roku życia w kompetencjach Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej pozostaje:

1) tworzenie i wdrażanie przepisów prawnych dot. zatrudniania młodocianych pracowników w celu przygotowania zawodowego,

2) nadzór nad Ochotniczymi Hufcami Pracy.

Ad 1. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wypracowało rozwiązania organizacyjne i prawne umożliwiające młodzieży zdobycie kwalifikacji zawodowych poza systemem szkolnym. Przepisy Kodeksu pracy umożliwiają młodzieży przedwcześnie kończącej naukę podjęcie pracy po ukończeniu 16. roku życia. Młodzież w wieku 16–18 lat może być zatrudniona w charakterze młodocianych pracowników. Przepisy Kodeksu pracy zapewniają szczególną ochronę młodocianym pracownikom i umożliwiają zawieranie z nimi umów o pracę wyłącznie w celu przygotowania zawodowego, przy czym są możliwe dwie formy tego zatrudnienia: 1) zatrudnienie połączone z nauką zawodu lub 2) zatrudnienie powiązane z przyuczeniem do wykonywania określonej pracy.

Umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego powinny być zawierane na czas nieokreślony, bowiem istotne jest, aby po ukończeniu przygotowania zawodowego pracownik był nadal zatrudniony na podstawie wcześniej zawartej umowy o pracę na czas nieokreślony - jednak już w zawodzie wyuczonym jako pracownik wykwalifikowany.

Państwo udziela pomocy publicznej pracodawcom zatrudniającym młodocianych w celu przygotowania zawodowego. Wspomaganie kształcenia zawodowego młodocianych ze środków Funduszu Pracy odbywa się na dwa sposoby:

1. Zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne mło-

docianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy). Zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł. Przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł). Dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy. Samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych. Zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

2. Od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia. Kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy, a ich wysokość w 2010 r. wyniosła ponad 330 mln zł.

Ad 2. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) określa zasady funkcjonowania Ochotniczych Hufców Pracy jako instytucji rynku pracy wyspecjalizowanej w działaniach na rzecz młodzieży zagrożonej wykluczeniem społecznym. Ochotnicze Hufce Pracy realizują zadania państwa w zakresie kształcenia i wychowania młodzieży powyżej 15. roku życia, która nie ukończyła szkoły podstawowej lub gimnazjum albo nie kontynuuje nauki po ukończeniu tych szkół, pomimo że podlega obowiązkowi szkolnemu (do 16 lat) lub obowiązkowi nauki (do 18 lat). Jest to najczęściej młodzież wywodząca się ze środowisk niedostosowanych społecznie lub wręcz patologicznych, która przedwcześnie przerwała naukę w szkole gimnazjalnej lub nawet podstawowej z powodu zaniedbań wychowawczych.

Z ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wynika, iż młodzież, która ukończyła 15 lat, ma opóźnienie w cyklu kształcenia i nie roku-

je ukończenia szkoły podstawowej lub gimnazjum dla młodzieży, może uczęszczać do szkół dla dorosłych. Najczęściej uczestnicy OHP łączą naukę w formach szkolnych i pozaszkolnych z zatrudnieniem u pracodawcy lub w jednostkach organizacyjnych OHP.

Młodociani pracownicy będący jednocześnie uczestnikami OHP odbywają przygotowanie zawodowe na zasadach określonych w Kodeksie pracy oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagradzania, tj. w formie nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy. Zgodnie z tym rozporządzeniem uczestnicy OHP uczęszczający do gimnazjum mogą mieć wydłużony okres przyuczenia do wykonywania określonej pracy, do czasu ukończenia gimnazjum, jednak nie dłużej niż do 22 miesięcy.

W 2011 r. w jednostkach OHP pomoc uzyska ok. 34 000 młodych ludzi, w tym:

— ok. 17 000 młodzieży będzie uczęszczać do szkół podstawowych i gimnazjów dla dorosłych i jednocześnie realizować program przyuczenia do pracy,

— ok. 15 000 młodzieży będzie uczęszczać do zasadniczych szkół zawodowych i jednocześnie realizować program nauki zawodu,

— ok. 2 000 młodzieży będzie odbywać przygotowanie zawodowe w zakładach rzemieślniczych i formach kursowych.

Kadra Ochotniczych Hufców Pracy udziela pomocy młodym ludziom w nauce, aby zminimalizować niepowodzenia szkolne. Organizowane są zajęcia wyrównawcze dla uczniów wykazujących braki edukacyjne oraz samopomoc rówieśnicza w formie klasowych grup wsparcia. W celu zmotywowania młodzieży do przystępowania do zewnętrznych egzaminów zawodowych organizowane są konkursy wiedzy zawodowej, w tym VIII edycja ogólnopolskiego konkursu „Sprawny w zawodzie”.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka
i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie projektu rozporządzenia
określającego wzór znaków drogowych D-52
„strefa ruchu” i D-53 „koniec strefy ruchu”
oraz ich znaczenie i zasady stosowania
na drogach wewnętrznych (9582)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, nr SPS-024-9582/11, z dnia 21 kwietnia 2011 r. przekazujące zapytanie posłów Grzegorza Roszaka

i Marka Wojtkowskiego w sprawie projektu rozporządzenia określającego wzór znaków drogowych D-52 „strefa ruchu” i D-53 „koniec strefy ruchu” oraz ich znaczenie i zasady stosowania na drogach wewnętrznych, przekazuję następującą informację.

Przepisy ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 152, poz. 1018) wprowadziły m.in. pojęcie strefy ruchu oznaczającej obszar obejmujący co najmniej jedną drogę wewnętrzną, na której wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi.

W związku z przedmiotową nowelizacją ustawy Prawo o ruchu drogowym zostały wydane rozporządzenia:

— ministrów infrastruktury oraz spraw wewnętrznych i administracji z dnia 12 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 89, poz. 509),

— ministra infrastruktury z dnia 28 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczególnych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. Nr 89, poz. 508).

Przepisy przywołanych wyżej rozporządzeń określają wzory znaków D-52 „strefa ruchu” i D-53 „koniec strefy ruchu” oraz zasady ich stosowania na drogach wewnętrznych. Wejście w życie przedmiotowych rozporządzeń umożliwia podmiotom zarządzającym drogami wewnętrznymi – poprzez umieszczenie na tych drogach znaków D-52 oraz D-53 – ustanowienie stref ruchu. Na obszarze stref ruchu przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym będą miały zastosowanie w pełnym zakresie, tj.: zasad ruchu drogowego, zasad i warunków dopuszczenia pojazdów do ruchu, wymagań wobec kierujących pojazdami i innych uczestników ruchu, a także zasad oraz warunków kontroli ruchu drogowego.

Przedmiotowe rozporządzenia weszły w życie w dniu 14 maja 2011 r.

Pozostają w szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie pasa ochrony rzeki Odry na odcinku
miejsowości Ligota Tworowska i Nieboczowy
(9583)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-

-9583/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Henryka Siedlaczka w sprawie pasa ochrony rzeki Odry na odcinku miejscowości Ligota Tworowska i Nieboczowy, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, że wykonanie pasa ochrony rzeki Odry na odcinku miejscowości Ligota Tworowska i Nieboczowy pozostaje w zakresie właściwości ministra środowiska i podległego mu prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, bowiem zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) ochrona przeciwpowodziowa, w tym w zakresie budowy, modernizacji oraz utrzymania urządzeń wodnych zabezpieczających przed powodzią oraz koordynacji przedsięwzięć służących osłonie i ochronie przeciwpowodziowej państwa, należy do działu administracji rządowej „gospodarka wodna”.

Minister spraw wewnętrznych i administracji jest dysponentem rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. W 2010 r. w ramach ww. rezerwy dla regionalnych zarządów gospodarki wodnej przekazane zostały środki finansowe w wysokości 82 mln zł, zaś w 2011 r. – 69,9 mln zł. Przedmiotowe środki przeznaczone będą na sfinansowanie zadań związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. na rzekach i potokach oraz na odbudowę obiektów i urządzeń ochrony przeciwpowodziowej. Harmonogram realizacji ww. zadań w ramach przyznaných środków finansowych przygotowuje minister środowiska.

Ponadto nadmienić należy, że w 2010 r. minister spraw wewnętrznych i administracji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych przekazał zarządom melioracji i urządzeń wodnych środki finansowe w wysokości 295,5 mln zł, z czego dla woj. śląskiego – 11,5 mln zł. W 2011 r. na realizację ww. zadań przekazane zostały środki finansowe w wysokości 117, 2 mln zł, z tego dla woj. śląskiego – 10 mln zł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygla**

**w sprawie okoliczności zatrzymania,
aresztowania i osadzenia publicyście
„Super-Nowej – Internetowego Dziennika
Informacyjnego” (9584)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wiesława Rygiela z dnia 14 kwiet-

nia 2011 r., przesłane przy piśmie pana wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 21 kwietnia 2011 r., dotyczące okoliczności zatrzymania i tymczasowego aresztowania M. P., uprzejmie informuję, co następuje.

Prokuratura Okręgowa w Gliwicach prowadzi postępowanie przygotowawcze przeciwko M. P., który jest podejrzany o popełnienie 8 przestępstw, w tym kwalifikowanego łapownictwa czynnego w warunkach czynu ciągłego z art. 229 §4 K.k. w zw. z art. 12 K.k. Podejrzany został zatrzymany w dniu 19 września 2010 r. i złożył do Sądu Rejonowego w Gliwicach zażalenie na zatrzymanie.

Postanowieniem z dnia 21 września 2010 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX Kp 789/10, sąd rejonowy nie uwzględnił tego zażalenia. Jak wynika z uzasadnienia orzeczenia sądu, zaskarżona przez podejrzanego czynność procesowa była legalna, zasadna i prawidłowa.

Postanowieniem z dnia 22 września 2010 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie o sygn. akt IX Kp 788/10 zastosował wobec M. P. tymczasowe aresztowanie na okres trzech miesięcy, tj. do dnia 19 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach postanowieniem z dnia 22 października 2010 r. w sprawie o sygn. akt VI Kz 425/10 zmienił zaskarżone przez prokuratora, a także podejrzanego i jego obrońców, postanowienie sądu pierwszej instancji w ten sposób, że uzupełnił podstawę orzeczenia o tymczasowym aresztowaniu o dwie jeszcze inne przesłanki z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 K.p.k.

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach przedłużył tymczasowe aresztowanie do dnia 19 marca 2011 r. Postanowieniem tego sądu z dnia 17 marca 2011 r. po raz kolejny okres tymczasowego aresztowania został przedłużony do dnia 19 czerwca 2011 r. Obie decyzje sądu pierwszej instancji były przedmiotem kontroli odwoławczej. Sąd Apelacyjny w Katowicach odpowiednio postanowieniem z dnia 5 stycznia i 13 kwietnia 2011 r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenia.

W uzasadnieniach postanowień, jakie zapadły wobec M. P. w przedmiocie tymczasowego aresztowania, sady wskazywały, że rozstrzygnięcia uwarunkowane były spełnieniem ogólnej przesłanki określonej w art. 249 K.p.k. (duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił zarzucane przestępstwo w świetle zebranych dowodów), a także szczególnych stypizowanych w przepisach art. 258 §1 pkt 1 i 2 K.p.k. oraz 258 §2 K.p.k. (realna obawa ucieczki lub ukrywania się podejrzanego, uzasadniona obawa matactwa procesowego z jego strony oraz domniemanie wymierzenia mu surowej kary).

Merytoryczna ocena zasadności tych rozstrzygnięć wykracza poza kompetencje ministra sprawiedliwości, który sprawuje nadzór jedynie nad działalnością administracyjną, nie zaś jurysdykcyjną sądów powszechnych. Stąd też czynności nadzorcze nie mogą wkraczać w sferę niezawisłości sędziowskiej. Trafność orzeczeń sądów może być badana wyłącznie

w trybie i na zasadach określonych w przepisach proceduralnych, co w wyniku aktywności podejrzanego, a także jego obrońców, miało miejsce we wskazanej sprawie.

W odniesieniu do sformułowanych w zapytaniu pana posła wątpliwości, czy w postępowaniu wobec M. P. „doszło do naruszenia podstawowych praw obywatelskich, takich jak prawo do właściwego, niezależnego i bezstronnego sądu, zasada domniemania niewinności, ochrony przed bezprawną ingerencją w życie prywatne oraz zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania i karania”, podnieść należy, że sprawa znajduje się na etapie postępowania przygotowawczego, zaś sądy wykonywały, zgodnie z właściwością, jedynie czynności incydentalne, zastrzeżone przez ustawodawcę do ich kompetencji. W sposobie procedowania przez sądy nie stwierdzono uchybień.

Z faktu zastosowania wobec M. P. tymczasowego aresztowania nie sposób wysnuć wniosku o braku bezstronności, niezależności i poniżającym traktowaniu podejrzanego.

Istnienie przesłanek do zastosowania tymczasowego aresztowania nie przesądza o winie, wobec czego brak jest podstaw do stawiania zarzutu pogwałcenia zasady domniemania niewinności.

Wyrażam nadzieję, że udzielona odpowiedź w sposób wyczerpujący wyjaśnia problematykę zawartą w zapytaniu pana posła.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Pawła Arndta**

w sprawie nieuwzględnienia obowiązkowego udziału przewodnika terenowego w wycieczkach dla zorganizowanych grup turystów w miastach i na obszarach nieujętych w § 15 rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek (9585)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Pawła Arndta przekazane pismem z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-9585/11) w sprawie nieuwzględnienia obowiązkowego udziału przewodnika terenowego w wycieczkach dla zorganizowanych grup turystów w miastach i na obszarach nieujętych w § 15 rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r.

w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek uprzejmie informuję, co następuje.

1. Czy dostrzega Pan Minister niebezpieczeństwo promowania wielkich aglomeracji kosztem innych terenów?

Art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 223, poz. 2268, z późn. zm.) wprowadza cztery rodzaje uprawnień przewodnika turystycznego:

- 1) przewodnik górski dla określonych obszarów górskich;
- 2) przewodnik miejski dla poszczególnych miast;
- 3) przewodnik terenowy dla poszczególnych województw, regionów oraz tras turystycznych;
- 4) międzynarodowy przewodnik wysokogórski, którego uprawnienia nie są ograniczone terytorialnie.

Zgodnie z art. 21 ust. 4 ustawy o usługach turystycznych minister właściwy do spraw turystyki, w drodze rozporządzenia, może określić wykaz miast, w których wykonywanie zadań przewodnika turystycznego wymaga posiadania uprawnień przewodnika miejskiego, uwzględniając szczególne walory turystyczne tych miast. Realizację powyższej delegacji stanowi § 15 rozporządzenia. Ujęcie w tym paragrafie sugerowanych przez pana posła miast, miejscowości i obiektów leżących poza wielkimi aglomeracjami skutkowałoby objęciem tych obszarów obowiązkiem posiadania uprawnień przewodnika miejskiego, co znacznie zawęziłoby obszar uprawnień przewodników terenowych. Obecny zapis ogranicza uprawnienia przewodników miejskich jedynie do miast wymienionych w § 15 i nie ma podstaw, aby wykaz tych miast poszerzać, gdyż to skutkowałoby odebraniem obszarów uprawnień przewodnikom terenowym. Powyższe zapisy nie mają na celu ani nie powodują promowania wielkich aglomeracji kosztem innych terenów. Wykaz miast, w których wykonywanie zadań przewodnika miejskiego wymaga uprawnień przewodnika miejskiego, nie zmienił się w porównaniu z wcześniej obowiązującym rozporządzeniem ministra gospodarki i obejmuje wyłącznie miasta o szczególnych walorach turystycznych. Niezależnie od powyższego, zgodnie z art. 21 ust. 3 ww. ustawy, czyli aktu wyższego rzędu niż ww. rozporządzenie, uprawnienia przewodnika terenowego obejmują również miasta położone w obrębie województwa lub regionu.

2. Jaki sens ma zdobywanie uprawnień przewodnika terenowego oraz dalsze funkcjonowanie tej profesji w świetle obecnego brzmienia rozporządzenia i braku zmian w tym zakresie w rozporządzeniu ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek?

Art. 21 ust. 1 ustawy zakłada funkcjonowanie uprawnień przewodnika terenowego dla poszczególnych województw, regionów oraz tras turystycznych. Z zapisu wynika, że aby wykonywać zadania przewodnika turystycznego, określone w art. 20 ust. 2 ustawy, na obszarze uprawnień przewodnika tereno-

wego, z wyjątkiem miast, o których mowa w § 15, oraz obszarów górskich, konieczne jest posiadanie uprawnień przewodnika terenowego. Sens zdobywania uprawnień tego rodzaju pozostaje więc niezmienny – nikt inny poza osobami posiadającymi uprawnienia przewodnika terenowego nie ma prawa oprowadzać turystów po danym regionie. § 17 pkt 3 rozporządzenia określa obszary, na których organizator turystyki ma obowiązek zatrudnić przewodnika terenowego, jeżeli program imprezy obejmuje zwiedzanie tych miejsc, w muzeach i obiektach zabytkowych, w których nie oprowadza uprawniony pracownik etatowy, a także na obszarach, na których obowiązujące przepisy porządkowe prawa miejscowego nakładają taki obowiązek – są to parki narodowe, krajobrazowe i rezerваты udostępniane do ruchu turystycznego. Na pozostałych obszarach lub w przypadku, gdy program imprezy nie obejmuje powyższych sytuacji, organizator turystyki nie ma obowiązku zatrudniania przewodnika terenowego, co nie oznacza, że dla wysokiej jakości świadczonych turystom usług podczas imprezy nie będzie chciał zatrudnić przewodnika z własnej woli.

Ponadto należy także zwrócić uwagę na obowiązujący przepis art. 60¹ § 4 pkt 1 Kodeksu wykroczeń, który stanowi, iż kto wykonuje bez wymaganych uprawnień zadania przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny. Uniemożliwia to wykonywanie zadań przewodnika turystycznego, do których w świetle prawa należy oprowadzanie turystów, udzielanie fachowej i aktualnej informacji o kraju, odwiedzanym miejscowościach, obszarach i obiektach, np. pilotowi wycieczek, gdyż w świetle przepisów art. 20 ust. 3 do zadań pilota należy jedynie wskazywanie lokalnych atrakcji oraz przekazywanie podstawowych informacji dotyczących odwiedzanego kraju i miejsca.

Zgodnie z brzmieniem art. 30 ust. 1 ustawy organizatorzy turystyki są obowiązani zapewnić klientom uczestniczącym w imprezach turystycznych opiekę osób posiadających kwalifikacje odpowiednie do rodzaju imprezy. Jeżeli umowa nie stanowi inaczej, za odpowiednie kwalifikacje uważa się, w zależności od rodzaju imprezy, uprawnienia przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek. Należy podkreślić, iż wyłączenie ww. obowiązku powinno być dokonane w umowie z klientem w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości poprzez zawarcie w umowie zapisu, iż organizator turystyki zapewnia w trakcie imprezy turystycznej opiekę osoby (osób), która nie posiada (które nie posiadają) uprawnień pilota wycieczek ani uprawnień przewodnika turystycznego, albo zapisu, iż organizator turystyki w ogóle nie zapewnia w trakcie imprezy turystycznej usług przewodnika turystycznego ani pilota wycieczek. Oczywiście ten ostatni zapis w umowie z klientami nie zwalnia organizatora turystyki z obowiązku zapewnienia klientom uczestniczącym w imprezach turystycznych opieki osób posiadających kwalifikacje od-

powiednie do rodzaju imprezy. Należy zwrócić uwagę, iż zapisy umowne o niezapewnieniu w trakcie imprezy turystycznej udziału przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek bardzo często wprowadzane są do umowy na wniosek klientów, którzy nie życzą sobie udziału w imprezach osób posiadających takie uprawnienia i tym samym ponoszenia kosztów związanych ze świadczeniem usług przewodnickich lub pilockich.

Powyżej przytoczone zapisy ustawy o usługach turystycznych oraz rozporządzenia w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek chronią interesy przewodników terenowych oraz zapobiegają bezprawnemu wykonywaniu zadań przewodnika terenowego przez osoby nieposiadające stosownych uprawnień. Nie powodują zagrożenia dla prestiżu oraz przydatności uprawnień przewodnika terenowego, których zdobycie wiąże się z intensywnymi i długimi kursami przewodnickimi i wyposaża osoby uprawnione w niezbędną i szczegółową wiedzę dotyczącą obszaru uprawnień.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie funkcjonowania Rządowego
Centrum Zarządzania Kryzysowego po
przyjęciu informacji o katastrofie rządowego
samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r.**
(9586)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-9586/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jana Widackiego w sprawie funkcjonowania Rządowego Centrum Zarządzania Kryzysowego po przyjęciu informacji o katastrofie rządowego samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r., uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Rządowe Centrum Bezpieczeństwa zapewnia obsługę Rady Ministrów, prezesa Rady Ministrów, Rządowego Zespołu Zarządzania Kryzysowego i ministra właściwego do spraw wewnętrznych w sprawach zarządzania kryzysowego oraz pełni funkcję krajowego centrum zarządzania kryzysowego.

Katalog zadań Rządowego Centrum Bezpieczeństwa, określony w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. Nr 89, poz. 590, z późn. zm.), nie zawiera zadań zwią-

zanych z zabezpieczaniem materiału dowodowego po katastrofach i wypadkach, w tym obowiązku typowania lekarzy biorących udział w sekcjach zwłok.

W związku z powyższym, z wyjaśnień przekazanych przez Rządowe Centrum Bezpieczeństwa wynika, iż:

— centrum nie uczestniczyło w typowaniu lekarzy, którzy udawali się do Smoleńska i Moskwy,

— informacje dotyczące działań związanych z katastrofą smoleńską, pozostające poza zakresem właściwości centrum, przekazywano niezwłocznie właściwym organom w trybie roboczym,

— w dokumentach opracowywanych w RCB nie ma procedur związanych z zabezpieczaniem miejsc katastrof.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na zapytanie posła Daniela Chrapkiewicza**

**w sprawie zmian w niepublicznych
uczelniach wyższych (9587)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo nr SPS-024-9587/11 z dnia 21 kwietnia 2011 r., przy którym przekazane zostało zapytanie poselskie pani Daniela Chrapkiewicza, posła na Sejm RP, w sprawie zmian w niepublicznych uczelniach wyższych uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Postanowienia zawarte w art. 94 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) różnicują dostęp do środków publicznych w odniesieniu do uczelni publicznych oraz uczelni niepublicznych. Finansowanie zadań, o których mowa w art. 94 ust. 1 ww. ustawy, ma charakter obligatoryjny w odniesieniu do uczelni publicznych. Natomiast w uczelniach niepublicznych dotowanie niektórych z tych zadań, a także pokrycie części opłat wnoszonych przez studentów i doktorantów na studiach stacjonarnych (art. 94 ust. 5 pkt 1) ma charakter fakultatywny. Obecnie wyjątek stanowi finansowanie zadań związanych z bezzwrotną pomocą materialną dla studentów i doktorantów, które ma charakter obligatoryjny (art. 94 ust. 1 pkt 7 i ust. 4 ustawy) zarówno w uczelniach publicznych, jak i w niepublicznych w zakresie i na zasadach określonych ustawą. W budżecie ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego na 2011 r. w zakresie dotacji podmiotowej na pomoc materialną dla studentów i doktorantów zaplanowano kwotę 1 114 526 tys.

zł, natomiast na rzecz uczelni niepublicznych kwotę 338 798 tys. zł.

Przyjęte przez ustawodawcę zróżnicowanie ma swoje uzasadnienie w przesłankach wynikających z uwarunkowań finansowych budżetu państwa i konieczności przewidywania ewentualnych zmian sytuacji makroekonomicznej kraju.

Wskazane postanowienia ustawowe, wprowadzające możliwość fakultatywnego finansowania budżetowego uczelni niepublicznych, weszły w życie z dniem 1 stycznia 2007 r. Należy zauważyć, iż poziom finansowania szkolnictwa wyższego z budżetu państwa ustalony w ustawach budżetowych w ostatnich latach nie zapewniał środków finansowych na rozszerzenie zakresu dotowania uczelni niepublicznych. Dotyczy to zwłaszcza oczekiwań uczelni niepublicznych, zakładających powszechne pokrywanie z budżetu państwa części opłat wnoszonych przez studentów tych uczelni na studiach stacjonarnych.

Warto jednak zauważyć, iż uczelnie niepubliczne – na analogicznych zasadach jak uczelnie publiczne – mogą ubiegać się o środki finansowe na naukę, w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615, z późn. zm.), w tym o dotację na działalność statutową. W roku 2011 dotację na działalność statutową, obejmującą utrzymanie potencjału badawczego i działalność polegającą na prowadzeniu badań naukowych lub prac rozwojowych oraz zadań z nimi związanych służących rozwojowi młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich, finansowanych w wewnętrznym trybie konkursowym, otrzymało 56 jednostek organizacyjnych uczelni niepublicznych na łączną kwotę 8324,5 tys. zł.

Ponadto uczelnie niepubliczne otrzymały środki finansowe w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” – ponad 626,9 mln zł. Priorytet IV PO KL koncentruje się na podwyższaniu jakości funkcjonowania instytucji szkolnictwa wyższego, zarówno poprzez stworzenie korzystnych warunków systemowo-organizacyjnych dla efektywnego zarządzania szkolnictwem wyższym, jak też poprzez wywoływanie impulsów rozwojowych wpływających na dostępność i rozwój tych kierunków kształcenia, których znaczenie dla gospodarki opartej na wiedzy jest największe.

W ramach reformy szkolnictwa wyższego wprowadzonej ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455) przyjęto nowe rozwiązania dotyczące m.in. uczelni niepublicznych.

Od dnia 1 stycznia 2012 r. na podstawie art. 94 ust. 4a znowelizowanej ustawy uczelnie niepubliczne będą otrzymywały dotację podmiotową na zadania związane ze stwarzaniem studentom i doktorantom będącym osobami niepełnosprawnymi warunków do

pełnego udziału w procesie kształcenia – na analogicznych zasadach jak uczelnie publiczne.

Na podstawie znowelizowanej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w budżecie państwa została określona dotacja podmiotowa na dofinansowanie zadań projakościowych (art. 94b ustawy).

Z powyższej dotacji od 1 stycznia 2012 r. będą finansowane zadania związane z kształceniem uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich prowadzonych tylko w uczelniach niepublicznych, co stanowi nowość w systemie szkolnictwa wyższego (art. 94 ust. 1 pkt 4 ustawy).

Ponadto dotacja ta przeznaczona będzie – zarówno w uczelniach publicznych, jak i niepublicznych – na:

- 1) dofinansowanie jednostek organizacyjnych, które uzyskają status krajowych naukowych ośrodków wiodących (KNOW),
- 2) dofinansowanie podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni posiadających ocenę wyróżniającą na podstawie opinii Polskiej Komisji Akredytacyjnej,
- 3) dofinansowanie w zakresie wdrażania systemów poprawy jakości kształcenia oraz Krajowych Ram Kwalifikacji,
- 4) finansowanie zwiększenia wysokości stypendiów doktoranckich dla 30% najlepszych doktorantów.

Intencją wprowadzenia mechanizmu wyłaniania KNOW-ów jest stymulowanie przez państwo dynamicznego rozwoju jednostek naukowych o najwyższej jakości i potencjale, tak by miały one możliwość prowadzenia badań na najwyższym poziomie oraz pozyskiwania najlepszych studentów i doktorantów. KNOW-y będą wyłaniane w drodze konkursu przeprowadzanego w dziedzinowo określonych obszarach wiedzy i kształcenia. Liczba KNOW-ów funkcjonujących w jednym obszarze wiedzy nie będzie większa niż trzy, w celu zapewnienia niezbędnej selektywności procesu ich wyłaniania oraz koncentracji środków publicznych pozwalającej osiągnąć efekty o znaczącej skali. Dofinansowanie KNOW-ów z dotacji podmiotowej na dofinansowanie zadań projakościowych trwać będzie 5 lat, z możliwością przedłużenia o kolejne 5 lat.

Odnosząc się do kwestii zagwarantowania przez uczelnie publiczne odpowiedniej liczby miejsc na studiach dla absolwentów szkół średnich, należy zauważyć, iż obecnie w Polsce funkcjonują 472 uczelnie (131 publicznych, 5 uczelni katolickich finansowanych z budżetu państwa na zasadach uczelni publicznych na podstawie odrębnych przepisów oraz 336 uczelni niepublicznych), w których kształcą się prawie 2 mln studentów, co stanowi jeden z najwyższych w świecie wskaźników skolaryzacji oraz największą liczbę instytucji szkolnictwa wyższego w Europie. W ciągu najbliższych kilkunastu lat nastąpi jednak znaczny spadek populacji ludności w wieku 19–20 lat. Oznacza to, że jeżeli procentowy udział maturzystów ubiegających się o przyjęcie na studia zostanie utrzymany na niezmiennym poziomie, liczba kandydatów

na studia będzie systematycznie spadać – nawet o 30% obecnie notowanej liczby kandydatów.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału
Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Zabrze
(9588)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Zabrzu, przesłane przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r. nr SPS-024-9588/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować pana posła, że Ministerstwo Sprawiedliwości podjęło prace analityczne dotyczące zniesienia niewielkich wydziałów gospodarczych funkcjonujących w sądach okręgowych i sądach rejonowych przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych na przestrzeni ostatnich lat. W sądach okręgowych wpływ spraw zmalał z 62 980 w roku 2000 do 41 199 w roku 2010 r., czyli do poziomu 65% wpływu z 2000 r. W zakresie kategorii spraw GC wpływ spadł z 34 597 (2000 r.) do 9607 (2010 r.), a więc do poziomu 28% wskazanego wpływu z roku 2000.

W przypadku natomiast podstawowych kategorii spraw rozstrzyganych w sądach powszechnych, tj. cywilnych i karnych, odnotowany został wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. W sądach okręgowych liczba wpływających spraw cywilnych wzrosła z 258 867 w roku 2000 do 284 691 w roku 2010 (wzrost o 10%), a spraw karnych z 240 177 w roku 2000 do 363 614 w roku 2010 (wzrost o 51%).

Przedstawione dane statystyczne wskazują na zmiany wielkości wpływu poszczególnych kategorii spraw i tym samym uzasadniają podjęte działania reorganizujące strukturę sądownictwa powszechnego, gdyż ich celem było zapewnienie racjonalnego wykorzystania kadry orzeczniczej. Z punktu widzenia etatyzacji i obciążenia sędziów utrzymywanie niewielkich wydziałów gospodarczych nie jest zasadne, szczególnie w kontekście obserwowanego wzrostu wpływu spraw w innych pionach orzeczniczych. Dla-

tego też w wyniku przeprowadzonej analizy funkcjonowania sądownictwa gospodarczego podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych oraz rejonowych i przekazaniu spraw gospodarczych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek.

Należy podkreślić, że funkcjonowanie określonych komórek organizacyjnych w strukturze sądów powszechnych znajduje uzasadnienie w przypadku odpowiedniego wpływu spraw. Tymczasem liczba spraw gospodarczych wpływających do Sądu Rejonowego w Zabrzu kształtowała się na niskim poziomie. W 2010 r. do Sądu Rejonowego w Zabrzu wpłynęły 372 sprawy z repertoriów GC i GC-upr przy średniej krajowej wynoszącej ok. 870 spraw. W związku z tym podjęta została decyzja o likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Zabrzu i przekazaniu spraw rozpoznawanych w tym wydziale do Sądu Rejonowego w Gliwicach.

Jakkolwiek wpływ spraw gospodarczych ogółem do Sądu Rejonowego w Zabrzu w 2010 r. wzrósł w porównaniu z rokiem 2009, to jednak nie osiągnął on poziomu dorównującego średniej krajowej. Ponadto w podstawowej kategorii spraw GC liczba wpływających spraw zmniejszyła się z 222 w roku 2009 do 215 w roku 2010.

Trzeba również podkreślić, że konieczność dojazdu do oddalonych od Zabrze o ok. 10 km Gliwic nie powinna stanowić istotnego problemu zarówno dla przedsiębiorców, jak i ich profesjonalnych pełnomocników. W przypadku omawianej zmiany negatywne skutki społeczne będą zatem miały ograniczony zasięg. Ponadto konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana winna być przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy merytorycznie, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Pragnę jednocześnie wskazać, że dla oceny zasadności przeprowadzenia omawianej zmiany organizacyjnej istotne znaczenie miał fakt, iż została ona pozytywnie zaopiniowana przez prezesa Sądu Okręgowego w Gliwicach.

Reasumując, uprzejmie informuję pana posła, że rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 18 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. Nr 64, poz. 339) uwzględnia zniesienie z dniem 1 kwietnia 2011 r. dwunastu wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych, w tym Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Zabrzu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie planowanej likwidacji posterunków
Policji na Lubelszczyźnie (9589)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-9589/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Włodzimierza Karpińskiego w sprawie planowanej likwidacji posterunków Policji na Lubelszczyźnie uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z informacji przekazanej przez komendanta wojewódzkiego Policji w Lublinie wynika, iż decyzję o likwidacji posterunku Policji w Stężycy podjęto po analizie wydajności istniejącej struktury Policji. Posterunek Policji w Stężycy działa w składzie 5 funkcjonariuszy (obecnie 1 wakat), w tym kierownik posterunku, dzielnicowy i policjant służby kryminalnej. Przy obecnej obsadzie posterunku prawidłowa realizacja takich zadań, jak: prowadzenie dochodzeń, wykonywanie zleconych czynności przez uprawnione instytucje z jednoczesnym zapewnieniem całodobowej służby patrolowej, a także obsługa zdarzeń i interwencji, jest utrudniona. Przeprowadzona symulacja wskazuje, że koncentracja służb patrolowo-interwencyjnych w Komisariacie Policji w Dęblinie oraz maksymalne wykorzystanie służby obchodowej wykonywanej przez dzielnicowych wpłyną na poprawę skuteczności i efektywności działań na terenie gminy Stężycy w zakresie zapobiegania przestępstwom i wykroczeniom oraz realizacji procesu wykrywczego i nie spowodują spadku społecznego poczucia bezpieczeństwa.

Jednym z elementów branych pod uwagę przy dokonywaniu zmian było przewidywane zwiększenie ruchu turystycznego związane z planowaną inwestycją „Starorzecze Wisły – aktywna rekreacja Stężycy”. Podołanie przewidywanym zagrożeniom, zwłaszcza przy zachowaniu wymaganego czasu reakcji na zdarzenie, nie byłoby możliwe siłami własnymi posterunku Policji w Stężycy. W planach przewidziane są także rozmowy z władzami gminy Stężycy na temat wprowadzenia i wykorzystania nowych technologii (monitoring, połączenia wideokonferencyjne z siedziby gminy do siedziby jednostki Policji) w celu zwiększenia bezpieczeństwa.

Warto dodać, że zastępca komendanta głównego Policji w dniu 14 kwietnia 2011 r. skierował do komendantów Policji szczebla wojewódzkiego pismo, w którym w celu zapewnienia warunków właściwej współpracy władz samorządowych z organami Policji, polecił:

1. Niezwłoczne powołanie w komendach wojewódzkich Policji/stołecznej interdyscyplinarnych ze-

spółów do przeanalizowania zorganizowania Policji w podległych garnizonach, w tym zasadności funkcjonowania istniejącej sieci posterunków Policji, z uwzględnieniem czynnika racjonalnego wykorzystania zasobów kadrowych, w aspekcie obciążania zadaniami policjantów służby kryminalnej i prewencyjnej na różnych szczeblach zorganizowania oraz wypracowania na tej podstawie propozycji optymalnego zorganizowania, w tym ustalenia sieci posterunków Policji.

2. Bezwzględne przestrzeganie zasady uzależnienia wprowadzenia w życie decyzji o likwidacji, łączeniu lub innym przekształceniu organizacyjnym posterunków Policji od osiągnięcia konsensusu w tej sprawie z zainteresowanymi przedstawicielami władz samorządowych.

3. Przekazanie oceny skutków (pozytywnych lub negatywnych spostrzeżeń) już podjętych decyzji o likwidacji posterunków Policji, z uwzględnieniem faktu osiągnięcia lub nieosiągnięcia porozumienia w tej sprawie z przedstawicielami samorządów.

Ponadto dyrektor Biura Kadr i Szkolenia KGP, pismem z dnia 21 kwietnia 2011 r. skierowanym do komendantów wojewódzkich/stołecznych Policji, przypomniał o bezwzględnym obowiązku osiągania z władzami samorządowymi konsensusu w każdej sprawie związanej z likwidacją, łączeniem lub wprowadzeniem innych zmian organizacyjnych w sieci posterunków Policji oraz poinformował o zaleceniach komendanta głównego Policji dotyczących wstrzymania dokonywania jakichkolwiek zmian organizacyjnych w sieci posterunków Policji do czasu zakończenia oceny skutków ich likwidacji oraz anulowania wszelkich formalnych decyzji (rozkazów organizacyjnych) o likwidacji, łączeniu lub innym przekształceniu organizacyjnym posterunków Policji wydanych w 2011 r., bez uprzedniego ich uzgodnienia z władzami samorządowymi.

Wskazać także należy, że z przekazanych przez Komendę Wojewódzką Policji w Lublinie informacji wynika, iż podjęcie decyzji odnośnie do likwidacji posterunku Policji w Stężycy było przedmiotem wielu rozmów z przedstawicielami władz samorządowych podejmowanych w celu uzyskania porozumienia w powyższej kwestii. W dalszym ciągu trwają konsultacje zmierzające do osiągnięcia konsensusu pozwalającego na ostateczne zakończenie sprawy.

Ponadto informuje, że KWP w Lublinie nie planuje w 2011 r. dalszych zmian poza tymi, które zostały już sformalizowane rozkazami organizacyjnymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rząsy**

**w sprawie opodatkowania podatkiem
od towarów i usług czynności wykonywanych
przez niepubliczne placówki doskonalenia,
doksztalcania lub kształcenia ustawicznego
nauczycieli w ramach studiów podyplomowych
organizowanych wraz z uczelnią wyższą (9592)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9592/11, zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez niepubliczne placówki doskonalenia, doksztalcania lub kształcenia ustawicznego nauczycieli w ramach studiów podyplomowych organizowanych wraz z uczelnią wyższą, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 26 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) zwolnione od podatku są usługi świadczone przez:

a) jednostki objęte systemem oświaty w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, w zakresie kształcenia i wychowania,

b) uczelnie, jednostki naukowe Polskiej Akademii Nauk oraz jednostki badawczo-rozwojowe, w zakresie kształcenia na poziomie wyższym

– oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane.

Z przytoczonego powyżej przepisu wynika w sposób jednoznaczny, że zwolnieniu od podatku podlegają (świadczone przez jednostki objęte systemem oświaty w rozumieniu przepisów o systemie oświaty) usługi w zakresie kształcenia i wychowania.

Zgodnie z art. 2 pkt 3a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) system oświaty obejmuje placówki kształcenia ustawicznego, placówki kształcenia praktycznego oraz ośrodki doksztalcania i doskonalenia zawodowego, umożliwiające uzyskanie i uzupełnienie wiedzy ogólnej, umiejętności i kwalifikacji zawodowych. Zgodnie natomiast z art. 2 pkt 9 ww. ustawy o systemie oświaty system oświaty obejmuje zakłady kształcenia i placówki doskonalenia nauczycieli.

Placówki kształcenia praktycznego oraz ośrodki doksztalcania i doskonalenia zawodowego, a także zakłady kształcenia i placówki doskonalenia nauczycieli są więc jednostkami objętymi systemem oświaty, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 26 lit. a ww. ustawy o podatku od towarów i usług. W związku z powyższym świadczone przez te jednostki usługi w zakresie kształcenia i wychowania podlegają zwolnieniu od podatku od towarów i usług.

Informuję również, że na podstawie przytoczonego wyżej przepisu art. 43 ust. 1 pkt 26 lit. b ustawy

o podatku od towarów usług zwolnione od podatku są (świadczone przez uczelnie) usługi w zakresie kształcenia na poziomie wyższym (a więc również studia podyplomowe).

Zauważam, że z przedstawionego w wystąpieniu pana posła opisu działalności wymienionych placówek w zakresie „współorganizowania i współprowadzenia” wspólnie z uczelniami studiów podyplomowych dla nauczycieli nie można jednoznacznie wywnioskować, na czym dokładnie polegają usługi tych placówek. Podkreślić jednak muszę, że – jak to wynika z przytoczonych wyżej przepisów – nie każda działalność jednostek systemu oświaty podlega zwolnieniu od podatku od towarów i usług, lecz wyłącznie usługi w zakresie kształcenia i wychowania (oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z nimi związane). Natomiast działalność, której istotą jest udzielanie pomocy organizacyjnej i finansowej nauczycielom, nie mieści się w zakresie zwolnienia przepisu art. 43 ust. 1 pkt 26 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług.

Informuję również, że możliwość uzyskania odpowiedzi na szczegółowe pytania dotyczące konkretnych stanów faktycznych ustawodawca przewidział w ramach instytucji interpretacji indywidualnych. Zgodnie z art. 14b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) minister właściwy do spraw finansów publicznych, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną). Składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego (art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie brutalnej interwencji przeciwko
posłom PiS chcącym złożyć znicze i kwiaty pod
pałacem prezydenckim w rocznicę tragedii
smoleńskiej (9593)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-

-9593/11), dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Marka Matuszewskiego w sprawie interwencji przeciwko posłom PiS chcącym złożyć znicze i kwiaty pod pałacem prezydenckim w rocznicę tragedii smoleńskiej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że z informacji przekazanych przez Biuro Ochrony Rządu wynika, iż przeprowadzona przez tę formację wnikliwa analiza przygotowań i realizacji działań ochronnych pałacu prezydenckiego w dniu 10 kwietnia 2011 r. wskazuje, iż funkcjonariusze BOR realizowali wyznaczone zadania zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.) oraz obowiązującymi ich instrukcjami i procedurami służbowymi. Pragnę zaznaczyć, że zakres działań ochronno-porządkowych w rejonie odpowiedzialności formacji uzgodniony został wielostronnie na spotkaniach roboczych z udziałem przedstawicieli: Kancelarii Prezydenta RP, Policji, Biura Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego m.st. Warszawy, straży miejskiej i BOR. Ponadto pragnę poinformować, że decyzje w sprawie wpuszczania osób do strefy objętej szczególną ochroną służb porządkowych podczas manifestacji podejmował osobiście dyrektor Biura Ochrony i Informatyki Kancelarii Prezydenta RP.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że Departament Kontroli, Skarg i Wniosków MSWiA prowadzi dwie kontrole doraźne nt.: „Prawidłowość działań funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji w zakresie zabezpieczenia obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 roku w okolicach Pałacu Prezydenckiego” – w Biurze Ochrony Rządu oraz Komendzie Stołecznej Policji.

Zakres przedmiotowy kontroli obejmuje:

— prawidłowość działań związanych z przygotowaniem funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji do zabezpieczenia obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 r. w okolicach pałacu prezydenckiego;

— prawidłowość przeprowadzenia przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji działań związanych z zabezpieczeniem obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 r. w okolicach pałacu prezydenckiego.

Czynności kontrolne rozpoczęły się w dniu 14 kwietnia 2011 r. i będą trwały do czasu wyczerpania zakresu przedmiotowego kontroli.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie sprzedaży alkoholu
na stacjach benzynowych (9594)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9594/11, przy którym zostało przesłane zapytanie poselskie pani poseł Danieli Chrapkiewicz z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie marż nakładanych na paliwa silnikowe, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ceny detaliczne paliw silnikowych należą do kategorii cen umownych, tj. ustalanych przez producentów w oparciu o mechanizmy rynkowe, a to oznacza, że minister finansów nie ma bezpośredniego wpływu na kształtowanie ich poziomu.

Wysokość cen detalicznych paliw silnikowych, oprócz kosztów surowców, produkcji, podatku VAT, opłaty paliwowej oraz podatku akcyzowego, według stawki określonej dla danego rodzaju paliwa kształtują także marże nakładane przez producentów i podmioty dokonujące obrotu tymi paliwami.

W przypadku benzyny silnikowej bezołowiowej 95 w styczniu 2011 r. marża detaliczna wahała się w przedziale od 20 do 30 groszy na litrze, zaś w marcu br. – w przedziale od 0 do 10 groszy na litrze. Natomiast marża detaliczna na olej napędowy w styczniu 2011 r. kształtowała się pomiędzy 16 a 28 groszami na litrze, z kolei w marcu br. zamknęła się w przedziale od 4 do 12 groszy na litrze.

Należy zatem z całą stanowczością podkreślić, iż minister finansów nie ma jakiegokolwiek wpływu na asortyment i ceny wyrobów oferowanych na stacjach paliw, w tym na wysokość marż realizowanych przez podmioty gospodarcze uczestniczące w produkcji i obrocie paliwami. Nie dysponuje również prawnymi instrumentami umożliwiającymi skuteczne oddziaływanie na przedsiębiorców w celu zredukowania wysokości marż na poszczególne paliwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie prywatyzacji i związanego z nią
ograniczonego badania Fabryki Zapalek
Czechowice SA w Czechowicach-Dziedzicach
(9595)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania poselskiego pani poseł Bożeny Kotkow-

skiej z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9595/11, w sprawie prywatyzacji spółki Fabryka Zapalek Czechowice SA z siedzibą w Czechowicach-Dziedzicach poniżej przedstawiam odpowiedzi na zawarte w ww. zapytaniu kwestie.

1. Czy na obecnym etapie prowadzonej procedury prywatyzacji przedsiębiorstwa przewiduje się organizację spotkań związków zawodowych z potencjalnymi inwestorami prowadzącymi ograniczone badanie spółki?

W procesie prywatyzacji spółki Fabryka Zapalek Czechowice SA bierze udział 4 potencjalnych inwestorów, którzy złożyli odpowiedzi na opublikowane w dniu 3 marca 2011 r. zaproszenie do udziału w negocjacjach i zostali dopuszczeni do dalszego etapu, tj. badania stanu spółki oraz złożenia wiążących propozycji warunków umowy. Na etapie badania stanu spółki, przed złożeniem wiążących propozycji warunków umowy, procedura nie przewiduje spotkań przedstawicieli pracowników czy związków zawodowych z potencjalnymi inwestorami.

2. Czy ministerstwo, działając w porozumieniu z załogą pracowniczą, może podejmować działania umożliwiające wykupienie swojego zakładu pracy?

Zbycie akcji należących do Skarbu Państwa odbywa się zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) w trybie publicznym. Prywatyzacja w trybie publicznym oznacza, że publikowane zaproszenie do udziału w prywatyzacji spółki jest skierowane do wszystkich zainteresowanych nabyciem akcji spółki, każdy potencjalny inwestor, również podmiot powstały z inicjatywy załogi spółki, po spełnieniu warunków określonych w ww. ogłoszeniu miał możliwość złożenia odpowiedzi na zaproszenie do udziału w prywatyzacji spółki. Obecnie trwa procedura prywatyzacji spółki. Potencjalnym inwestorom, którzy złożyli odpowiedzi na opublikowane w dniu 3 marca 2011 r. zaproszenie do udziału w negocjacjach i zostali dopuszczeni do dalszego etapu, tj. badania stanu spółki, wyznaczono termin złożenia wiążących propozycji warunków umowy do dnia 20 maja 2011 r. Na tym etapie nie ma możliwości włączenia się załogi w proces prywatyzacji spółki. Jednak w przypadku niepowodzenia trwającego procesu prywatyzacji spółki w trybie negocjacji analizie zostaną poddane inne sposoby prywatyzacji spółki.

3. Jak rząd zamierza przeciwdziałać sytuacjom, w których nowy właściciel firmy realizuje jedynie własną strategię, nie bacząc na utratę miejsc pracy przez załogę?

Gwarancje co do kontynuowania działalności przez spółkę stanowią zobowiązania pozacenowe, których realizacja może zostać uzgodniona z kupującym i zapisana w umowie sprzedaży, a ich wykonanie może zostać zabezpieczone stosownymi klauzulami. Zgodnie z zapisami ww. umowy wykonanie zobowiązań pozacenowych może podlegać kontroli poprzez sporządzane przez kupującego sprawozdania. W przy-

padku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań umowa może przewidywać zapłatę przez kupującego odpowiednio wysokich kwot gwarancyjnych. Gwarancje zatrudnienia są przedmiotem negocjacji pomiędzy przedstawicielami związków zawodowych i potencjalnym inwestorem. Ministerstwo Skarbu Państwa nie jest stroną prowadzonych uzgodnień i nie ma wpływu na ich treść.

4. Kiedy ministerstwo umożliwi potencjalnemu inwestorowi podjęcie negocjacji ze związkami zawodowymi w sprawie pakietu socjalnego?

Spotkania przedstawicieli związków zawodowych organizowane są z inwestorem, który złożył wiążące propozycje warunków umowy, z którym następnie minister skarbu państwa podjął negocjacje. Po zakończeniu z wyłonionym inwestorem etapu negocjacji dotyczących głównych parametrów transakcji minister skarbu państwa umożliwi inwestorowi podjęcie negocjacji ze związkami zawodowymi działającymi przy spółce w sprawie pakietu socjalnego.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Wiesława Andrzeja Szczepańskiego**

**w sprawie braku zapłaty przez NFZ
za nadwykonania dla Wojewódzkiego
Szpitala Zespołonego w Lesznie (9598)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Wiesława Szczepańskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 11 kwietnia 2011 r. w sprawie braku zapłaty za nadwykonania przez Narodowy Fundusz Zdrowia dla Wojewódzkiego Szpitala Zespołonego w Lesznie, przesłanym przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9598/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Fun-

duszu Zdrowia. Natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z zapytaniem pana posła, minister zdrowia wystąpił do dyrektora Wielkopolskiego OW NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Z informacji przekazanych przez dyrektora Wielkopolskiego OW NFZ wynika, że świadczenia chemioterapii, pomimo że w ogólnym odczuciu społecznym niewątpliwie należą do świadczeń ratujących życie pacjentom cierpiącym na choroby nowotworowe, zgodnie z definicją ustawową nie mogą zostać zakwalifikowane do świadczeń udzielanych w stanie nagłego zagrożenia życia lub zdrowia. Ponadto zdaniem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 4 stycznia 2007 r. (V CSK 396/06), do świadczeń zdrowotnych, o których mowa w art. 7 ustawy o ZOZ, nie mogą zostać zakwalifikowane zabiegi, które wprawdzie ratują życie, jednak stosowane są u chorych leczonych przewlekle, wymagających regularnego poddawania się zabiegom medycznym.

Świadczeniem ratującym życie jest bowiem świadczenie wykonane w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, zgodnie z ustawą z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.), której art. 3 pkt 8 stanowi, że „stan nagłego zagrożenia zdrowotnego – stan polegający na nagłym lub przewidywanym w krótkim czasie pojawieniu się objawów pogarszania zdrowia, którego bezpośrednim następstwem może być poważne uszkodzenie funkcji organizmu lub uszkodzenie ciała lub utrata życia, wymagający podjęcia natychmiastowych medycznych czynności ratunkowych i leczenia”.

Wobec powyższej definicji zdaniem dyrektora Wielkopolskiego OW NFZ świadczenia w rodzaju leczenia szpitalne – chemioterapia nie spełniają wszystkich kryteriów świadczeń ratujących życie, bowiem:

- 1) są świadczeniami planowymi,
- 2) nie są stanami nagłymi,
- 3) nie wymagają podjęcia natychmiastowych medycznych czynności ratunkowych.

Za takie świadczenia, zgodnie z wyżej przytoczonym stanem prawnym, uznać należy zabiegi chemioterapii, które są udzielane regularnie osobom leczonym z powodu wystąpienia choroby nowotworowej.

Ponadto dyrektor Wielkopolskiego OW NFZ stwierdził, iż Wielkopolski OW NFZ wypracował model oceny świadczeń ratujących życie na okoliczność nadwykonań za rok 2009. Metoda postępowania wymaga od świadczeniodawcy złożenia wniosku do Wielkopolskiego OW NFZ o zapłatę za nadwykonania. Nieopłacone świadczenia winny być oznaczone przez świadczeniodawcę w systemie jako ratujące życie. Wówczas dopiero jest dokonywana analiza merytoryczna poprawności kwalifikacji świadczeń. Szpital w Lesznie z wnioskiem o zapłatę za nadwykonania za rok 2010 do płatnika nie wystąpił.

Odnosząc się do zapytania o ewentualną zapłatę za świadczenia opieki zdrowotnej udzielone ponad umowny limit w 2010 r., dyrektor Wielkopolskiego OW NFZ poinformował, że w sytuacji dopełnienia przez ww. świadczeniodawcę opisanych ustaleń podejmie wszelkie działania celem określenia zasadności oznakowania świadczeń jako „ratujące życie” i stosownie do posiadanych środków finansowych podejmie decyzję o ewentualnym sfinansowaniu świadczeń udzielonych ponad ustalone limity w 2010 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości związanych
z wprowadzeniem opłaty za przejazd
tzw. zakopianką na trasie z Krakowa
do Lubnia, południowej obwodnicy Krakowa
od węzła Balice do Szarowa oraz drogi
krajowej nr 94 z Krakowa przez Olkusz
do Dąbrowy Górniczej dla samochodów
powyżej 3,5 t (9599)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wiesława Janczyka przesłane przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9599/11, w sprawie wątpliwości związanych z wprowadzeniem opłaty za przejazd tzw. zakopianką na trasie z Krakowa do Lubnia, południowej obwodnicy Krakowa od węzła Balice do Szarowa oraz drogi krajowej nr 94 z Krakowa przez Olkusz do Dąbrowy Górniczej dla samochodów powyżej 3,5 tony uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Ad 1. Zwolnienie z opłaty elektronicznej autobusów wykonujących regularne przewozy pasażerskie

na trasach do 100 km nie może zostać przez Ministerstwo Infrastruktury zrealizowane. Postępowanie takie byłoby niezgodne z zapisem art. 13ha ust. 3 ustawy o drogach publicznych, zgodnie z którym opłatę pobiera się od wszystkich autobusów bez względu na rodzaj wykonywanej działalności zarobkowej. W art. 13 ust. 3a ww. ustawy wyraźnie określono, które pojazdy będą zwolnione z opłaty elektronicznej. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433) wypełnia delegację ustawową i nie może być sprzeczne z zapisami ustawy o drogach publicznych.

Jednocześnie podkreślam, że zastosowana w ustawie z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw kategoryzacja pojazdów, uwzględniająca również autobusy niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej, oparta została na kategoryzacji pojazdów stosowanej pierwotnie w systemie winietowym w latach 1998–2008.

Ad 1 i 2. Odnosząc się do postulatu obniżenia stawek dla autobusów oraz wprowadzenia różnorodności w opłatach, pragnę również poinformować, że w toku konsultacji społecznych projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej uwzględniono postulaty przewoźników i autobusy zostały wyodrębnione w jednej kategorii stawek bez względu na ich dopuszczalną masę całkowitą. Wysokość stawek dla autobusów została ujednoczona z wysokością stawek dla pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t i nieprzekraczającej 12 t. Tym samym spełniony został postulat dotyczący obniżenia stawek i zwiększenia ich przejrzystości.

Ad 3. Decyzja dotycząca wprowadzenia elektronicznego systemu poboru opłat została przesądzona w 2008 r. poprzez wprowadzenie ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391). Zgodnie z konsensusem parlamentarnym wypracowanym podczas prac nad ww. ustawą podstawową stawką początkową stosowaną w systemie opłaty elektronicznej będzie stawka 0,46 zł/km obowiązująca na sieci autostrad i dróg ekspresowych oraz stawka 0,37 zł/km obowiązująca na sieci dróg krajowych innych klas technicznych. Stawki te są średnimi ważonymi stawkami odpowiednio dla całej sieci autostrad i dróg ekspresowych oraz dróg krajowych pozostałych klas technicznych i znalazły odzwierciedlenie w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej.

Dodać przy tym należy, że na podstawie art. 13ha ust. 5 ustawy o drogach publicznych przyjęto zasadę, że podstawą do określenia stosowanych stawek opła-

ty elektronicznej jest wyliczenie stawki maksymalnej z uwzględnieniem kalkulacji wszelkich kosztów związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, ochroną i zarządzaniem drogami krajowymi, na których opłata jest pobierana, w tym kosztów związanych z poborem opłaty elektronicznej oraz kosztów finansowych. Zasada ta jest bezpośrednim wdrożeniem przepisów ww. dyrektywy 1999/62/WE, która nakłada na wszystkie kraje członkowskie obowiązek zastosowania określonej metodologii kalkulacji kosztów. Dyrektywa pozostawia dalej państwom członkowskim możliwość kształtowania stawek opłaty na poziomie niższym niż wynikający z takiej kalkulacji kosztów. Zwracam uwagę na fakt, że zgodnie z najnowszym wyliczeniem zaproponowane w Polsce stawki stosowane pokrywają zaledwie ok. 37% kosztów w przypadku autostrad i dróg ekspresowych oraz ok. 66% kosztów w przypadku pozostałych dróg krajowych.

Należy przy tym podkreślić, że polscy przewoźnicy płacą znacznie wyższe stawki opłat, które obowiązują w innych krajach Unii Europejskiej, gdzie wprowadzono elektroniczny system poboru opłat (Niemcy, Austria, Czechy, Słowacja). Na ich tle przyjęte w Polsce opłaty za przejazd 1 km są niższe.

W poniższej tabeli przedstawiono porównanie stawek obowiązujących w Polsce i ww. państwach UE (stawki w PLN). Przyjęto założenia, że są to stawki dla pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 12 t, składających się z 3-osiowego ciągnika siodłowego + 3-osiowej naczepy. Są to stawki stosowane w dni robocze. Czechy stosują podział na klasy emisji EURO 0–II, EURO III–V – stąd stawka taka sama dla EURO III i EURO IV. Austria stosuje podział na klasy emisji EURO 0–III, EURO IV–V, EURO EEV i VI, stąd te same stawki dla kategorii EURO II i EURO III.

Kraj/klasa emisji spalin	EURO IV	EURO III	EURO II
Słowacja	0,75	0,76	0,82
Czechy	0,65	0,65	0,84
Niemcy	0,72	0,80	1,14
Austria	1,28	1,46	1,46
Polska	0,37	0,46	0,53

Resort infrastruktury wychodzi z założenia, że na drodze zapewniającej możliwość szybkiego przemieszczenia w ruchu międzyregionalnym powstaną największe korzyści po stronie przewoźników drogowych, płynące z wyboru ekonomicznego pomiędzy możliwością dostarczenia towarów na czas a skorzystaniem z bezpłatnej trasy alternatywnej i narażeniem się na dodatkowe koszty związane nie tylko z opóźnieniem w dostarczeniu przesyłki, ale i zwięks-

szonym ryzykiem utknięcia w korku, napotkania ograniczeń w ruchu czy też uczestniczenia w zdarzeniu drogowym. Racjonalnie działający przewoźnik drogowy nie będzie miał przesłanek dla skorzystania z bezpłatnej drogi alternatywnej.

Ad 4. Uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe państwa członkowskie są uprawnione do stosowania opłat za przejazd na drogach nienależących do transeuropejskiej sieci drogowej, w tym na drogach równoległych, na które może zostać skierowany ruch z transeuropejskiej sieci drogowej w wyniku wprowadzenia systemu opłat lub które stanowią bezpośrednią konkurencję dla niektórych części tej sieci. Droga krajowa, o której mowa w pańskim zapytaniu, tj. DK 94 – granica m. Dąbrowa Górnicza – granica m. Kraków, może stanowić odcinek konkurencyjny dla znajdującej się w sieci TEN-T płatnej autostrady A4 odcinek Kraków – Katowice. Resort infrastruktury zdecydował się objąć ww. odcinek drogi krajowej opłatą elektroniczną w celu zapobieżenia odpływowi ruchu pojazdów ciężkich na bezpłatne drogi krajowe w związku z likwidacją z dniem 30 czerwca 2011 r. tzw. rekompensat dla koncesjonariuszy, które skutkowały zwolnieniem z opłat za przejazd dla pojazdów ciężarowych. Należy przy tym podkreślić, że zwolnienie pojazdów ciężarowych od uiszczania opłat za przejazd autostradą w wyniku wprowadzenia rekompensat doprowadziło do zasadniczego zwiększenia ruchu na autostradach płatnych. Aby zapobiec przeniesieniu pojazdów ciężarowych na drogi krajowe, elektroniczny system poboru opłat obejmie również, na podstawie art. 13ha ust. 6 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), niektóre odcinki dróg krajowych stanowiących drogi równoległe dla autostrad i dróg ekspresowych. Takie rozwiązanie zostało dopuszczone w uzasadnieniu ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), która wdraża przepisy dyrektywy 2006/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. zmieniającej dyrektywę 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, wprowadzając elektroniczny system poboru opłat za przejazd. W ww. uzasadnieniu wskazano, że system opłat będzie stosownie rozszerzany na pozostałe drogi krajowe, w odniesieniu do których spodziewany jest duży odpływ ruchu z autostrad i dróg ekspresowych. Zaproponowane przez resort infrastruktury rozwiązanie ma na celu zabezpieczenie dróg krajowych przed nadmiernym zużyciem przez ruch pojazdów ciężkich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego**

**w sprawie planowanych zmian
w ustawie o systemie oświaty (9603)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego, przesłane pismem o sygnaturze SPS-024-9603/11, w sprawie stanowiska Zrzeszenia Nauczycielstwa Polskiego za Granicą na temat planowanych zmian w ustawie o systemie oświaty, uprzejmie informuję, że została udzielona odpowiedź ww. organizacji polonijnej w ramach prowadzonych konsultacji społecznych.

Stworzenie jednolitego systemu edukacji uzupełniającej w języku polskim poprzez wprowadzenie podstaw prawnych umożliwiających zakładanie niepublicznych szkół uzupełniających, jak i niepublicznych ośrodków polskiej edukacji, to odpowiedź na liczne postulaty środowisk Polaków zamieszkałych za granicą.

Oczekiwano od ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania opracowania standardu edukacyjnego dla społecznie działających szkół polskich za granicą oraz sprawowania nadzoru merytorycznego nad prowadzonym tam nauczaniem.

W związku z powyższym projekt przewiduje, że niepubliczna szkoła uzupełniająca (szkoła społeczna), po wpisaniu do rejestru prowadzonego przez Ośrodek Rozwoju Polskiej Edukacji za Granicą, uzyska prawo do wydawania świadectw potwierdzających realizację ram programowych kształcenia uzupełniającego oraz uzyskania wsparcia metodycznego udzielanego przez ORPEG.

Warto podkreślić, że w myśl nowelizacji ustawy o systemie oświaty i zmianie innych ustaw definiuje się polską szkołę uzupełniającą, zarówno publiczną, jak i niepubliczną, jako placówkę umożliwiającą dzieciom obywateli polskich przebywających za granicą, uczęszczającym do szkoły działającej w obcym systemie oświaty, uzupełnianie wiedzy w zakresie języka polskiego i wiedzy o Polsce, zgodnie z ramami programowymi kształcenia uzupełniającego. Zgodnie z projektem ustawy powyższe zmiany wejdą w życie z dniem 1 września 2012 r.

Odnosząc się zaś do kwestii finansowania szkół niepublicznych, informuję, że ustawa o finansach publicznych nie przewiduje możliwości przekazywania środków budżetowych za granicę do niepublicznych polskich szkół uzupełniających, które są podmiotami prawa obcego. Wsparcie takie mogą otrzymywać organizacje polonijne, w tym szkoły, za pośrednictwem działających w Polsce organizacji pożytku publicznego, które na ten cel otrzymują środki z Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Natomiast kwestię nauczycieli kierowanych i delegowanych do pracy reguluje rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 24 września 2009 r. w sprawie warunków i sposobu wspomaganie nauczania języka polskiego, historii, geografii, kultury polskiej i innych przedmiotów nauczanych w języku polskim wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą oraz dzieci pracowników migrujących (Dz. U. z 2009 Nr 164, poz. 1306). Tą formą wspomaganie objęte są głównie środowiska Polonii i Polaków na Wschodzie, Rumunii i Mołdawii oraz szkoły europejskie.

Pragnę podkreślić, że celem Ministerstwa Edukacji Narodowej jest stworzenie jednolitego i nowoczesnego systemu wsparcia każdego ucznia polskiego za granicą. System ten ma uwzględniać specyficzne potrzeby ucznia, wspomagać go w zachowaniu tożsamości narodowej, poznaniu języka i kultury Polski oraz umożliwiać, jeśli zajdzie taka potrzeba, adaptację lub readaptację do systemu oświaty w Polsce.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Tobiszowskiego
w sprawie uprzątnięcia odpadów zalegających
przy torowiskach kolejowych (9604)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Grzegorza Tobiszowskiego, skierowane do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-024-9604/11 z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie uprzątnięcia odpadów zalegających przy torowiskach kolejowych, przedstawiam poniższe informacje.

Zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) zarządcy infrastruktury są zobowiązani spełniać warunki techniczne i organizacyjne zapewniające:

- 1) bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego,
- 2) bezpieczna eksploatacja pojazdów kolejowych,
- 3) ochronę przeciwpożarową i ochronę środowiska.

Również zgodnie z §1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie przepisów porządkowych obowiązujących na obszarze kolejowym, w pociągach i innych pojazdach kole-

jowych (Dz. U. Nr 264, poz. 2637), zabrania się zanieczyszczania i zaśmiecania na obszarze kolejowym.

Działając na wskazanej podstawie prawnej, jednostka organizacyjna zarządcy infrastruktury PKP Polskie Linie Kolejowe SA, Zakład Linii Kolejowych w Tarnowskich Górach, na podległym sobie terenie prowadzi regularne prace porządkowe polegające na uprzątnięciu śmieci, również tych podrzucanych z terenu miasta i sąsiadujących gmin.

Należy zwrócić również uwagę, że jeżeli chodzi o poruszoną w zapytaniu pana posła kwestię widocznych z okien pociągów zanieczyszczeń i nieuporządkowanych działek, to mogą one wbrew pozorom nie należeć do terenów kolejowych i zarządca infrastruktury nie ma prawa w nie ingerować.

Podkreślenia wymaga również informacja umieszczona w świątecznym wydaniu „Gazety Wyborczej” z dnia 23–25 kwietnia 2011 r., gdzie autor artykułu „Drzewko na Wielkanoc” wyraźnie podkreśla, iż w sąsiedztwie terenu kolejowego usytuowane jest wysypisko śmieci oraz budynek Zakładu Segregacji i Kompostowni należący do Miejskiego Zakładu Gospodarki Komunalnej, zaś podróżni wjeżdżający koleją do Zabrza mają okazję zobaczyć drzewa udekorowane setkami nylonowych worków i woreczków.

W tym miejscu należy podkreślić, iż Ministerstwo Infrastruktury uznaje za zasadne działania podejmowane przez zarządcę infrastruktury PKP Polskie Linie Kolejowe SA, który na bieżąco monitoruje stan czystości torowisk i terenów przyległych, regularnie usuwa powstające zanieczyszczenia oraz występuje do właścicieli działek przylegających do terenu kolejowego, jak również gminnych i miejskich służb porządkowych, o uprzątnięcie należącego do nich terenu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie wątpliwości dotyczących
systemu PFRON (9606)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9606/11, zapytanie poselskie z dnia 19 kwietnia 2011 r. złożone przez pana Andrzeja Adamczyka, posła na Sejm Rzeczypos-

spolitej Polskiej, w sprawie wątpliwości dotyczących systemu PFRON, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 26a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) pracodawcy przysługują ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych miesięczne dofinansowanie do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego niezależnie od stopnia niepełnosprawności, chociaż z wyraźnym zróżnicowaniem jego wysokości. Wyjątek od tej zasady został wprowadzony przepisem art. 26a ust. 1a¹ ustawy z dnia 29 października 2010 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). Zgodnie z tym przepisem od marca 2011 r. dofinansowanie to nie przysługuje na osoby niepełnosprawne zaliczone do lekkiego i umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, które posiadają ustalone prawo do emerytury. Natomiast nadal przysługuje na osoby niepełnosprawne zaliczone do znacznego stopnia niepełnosprawności, które posiadają to prawo.

Z uzasadnienia do poselskiego projektu ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r. wynika, że powodem wprowadzenia tej, jak i innych zmian była konieczność zbilansowania budżetu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Nadto wynikało, że zaburzenia równowagi budżetowej funduszu są spowodowane zmniejszeniem się przychodów pochodzących z wpłat na fundusz i dotacji budżetowej na realizację niektórych działań ustawowych oraz ze zwiększeniem wydatków sztywnych funduszu na dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych ze znacznym wzrostem zatrudnienia pracowników będących osobami niepełnosprawnymi.

W związku z tym projektodawcy uznali za celowe zmniejszenie sztywnych wydatków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, w tym m.in. w zakresie dofinansowań do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych posiadających ustalone prawo do emerytury zaliczonych do lekkiego i umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, pozostawiając je nadal w odniesieniu do wynagrodzeń osób zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Przy powyższym pragnę zaznaczyć, że począwszy od 2012 r. zwiększył się limit maksymalnej kwoty dofinansowania do wynagrodzeń pracowników zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności. Tak więc nowelizacja ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia płynności finansowej PFRON, uwzględniła m.in. konieczność wsparcia osób niepełnosprawnych znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy. Osoby te mają największe problemy z uzyskaniem zatrudnienia, a następnie z utrzymaniem się w zatrudnieniu. Dlatego też ustawodawca ograniczył się do wspierania tych pracodawców, którzy zatrudniają

takie właśnie osoby niepełnosprawne. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że prawo do dofinansowania nie jest uprawnieniem skierowanym do osoby niepełnosprawnej, lecz do pracodawcy zatrudniającego te osoby.

Ustosunkowując się do pytania drugiego, pragnę wyjaśnić, że zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) emeryt to osoba mająca ustalone prawo do emerytury, natomiast rencista to osoba mająca ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy lub do renty rodzinnej (art. 4 pkt 11 ustawy). W świetle przepisu art. 12 ust. 1 niezdolną do pracy w rozumieniu tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy nie stanowi przeszkody zachowania zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (art. 12 ust. 4 ustawy). Ponadto wyjaśniam, że świadczenie rentowe jest świadczeniem o innym charakterze (może być tylko czasowe, a ponadto jest niższe niż świadczenie emerytalne, które przysługiwałoby danej osobie).

Ustosunkowując się do kolejnego problemu poruszonego w pańskim piśmie, a dotyczącego posiadania licencji ochrony, pragnę poinformować, że licencja pracownika ochrony nie jest zawsze wymagana. W świetle przepisu art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221 z późn. zm.) za pracownika ochrony uważa się osobę posiadającą licencję pracownika ochrony fizycznej lub licencję pracownika zabezpieczenia technicznego i wykonującą zadania ochrony w ramach wewnętrznej służby ochrony albo na rzecz przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia, lub osobę wykonującą zadania ochrony w zakresie niewymagającym licencji.

W stosunku do osób, które w świetle przepisów ww. ustawy muszą posiadać licencję ochrony fizycznej i licencję pracownika zabezpieczenia technicznego, wymagane jest m.in. posiadanie zdolności fizycznej i psychicznej do wykonywania zadań stwierdzonej orzeczeniem lekarskim.

Odpowiadając na pytanie dotyczące pracy rencisty z pierwszą grupą, pragnę wyjaśnić, że zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej (...) do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą w celu pełnienia ról społecznych stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Natomiast do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza

się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. W świetle przepisu art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej (...) orzeczenie o zaliczeniu do I grupy inwalidów traktowane jest na równi z orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Zaliczenie osoby do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oznacza możliwość jej zatrudnienia zarówno na tzw. rynku otwartym, jak i chronionym rynku pracy. Bowiem w świetle art. 4 ust. 5 pkt 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej (...) zaliczenie osoby do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie wyklucza możliwości zatrudnienia jej u pracodawcy niezapewniającego warunków pracy chronionej. Kontrolę w zakresie przystosowania przez pracodawcę stanowiska pracy osoby niepełnosprawnej przeprowadza Państwowa Inspekcja Pracy. W przypadku zatrudnienia ww. osób w formie telepracy kontrola nie jest wymagana.

Ustosunkowując się do kwestii możliwości pracy rencisty na dwóch etatach, wyjaśniam, że przepisy ustawy o rehabilitacji zawodowej (...), jak i ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) nie zwierają norm prawnych zakazujących podjęcia dodatkowego zatrudnienia zarówno przez osobę niepełnosprawną, jak i osobę pełnosprawną.

Z przepisów ustawy o rehabilitacji zawodowej (...) wynikają ograniczenia czasu pracy osób niepełnosprawnych. Zgodnie z przepisem art. 15 ustawy czas pracy osoby niepełnosprawnej nie może przekroczyć 8 godzin na dobę i 40 godzin tygodniowo, natomiast czas pracy osoby niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie może przekroczyć 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo. Nadto osoba niepełnosprawna nie może być zatrudniona w porze nocnej i w godzinach nadliczbowych. Ustawa o rehabilitacji zawodowej (...) wprowadza zakaz zatrudniania osób niepełnosprawnych w porze nocnej i w godzinach nadliczbowych. Istnieją jednak wyjątki od tej zasady, bowiem zgodnie z przepisem art. 16 ww. ustawy przepisów art. 15 te same przepisy nie stosuje się:

— do osób zatrudnionych przy pilnowaniu oraz

— gdy na wniosek osoby zatrudnionej lekarz przeprowadzający badania profilaktyczne pracowników lub w razie jego braku lekarz sprawujący opiekę nad tą osobą wyrazi na to zgodę.

W odniesieniu do kwestii przechodzenia na emeryturę (w tym wcześniejszą) pragnę podkreślić, że przejście na emeryturę jest prawem, a nie obowiązkiem osób uprawnionych. Przejście na emeryturę nie wiąże się także z zakazem pracy – w tym kontekście zadane pytanie wydaje się całkowicie nieuzasadnione.

Odnosząc się do problemu „dotyczącego wliczania dodatku nocnego do najniższej krajowej”, informuję,

że wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalana jest na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z późn. zm.). Ustawa realizuje przepis art. 65 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym „minimalną wysokość wynagrodzenia za pracę lub sposób ustalania tej wysokości określa ustawa”.

Kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę wyznacza dolną granicę wysokości wynagrodzenia przysługującą każdemu pracownikowi zatrudnionemu w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy niezależnie od posiadanych kwalifikacji, zaszerogowania osobistego, składników wynagrodzenia, systemu i rozkładu czasu pracy stosowanych u danego pracodawcy, jak również szczególnych właściwości i warunków pracy.

Jednocześnie ustawa definiuje wynagrodzenie pracownika, które jest porównywane z obowiązującą wysokością minimalnego wynagrodzenia za pracę. Przyjęto, że z kwotą minimalnego wynagrodzenia za pracę porównywane jest wynagrodzenie pracownika ujmujące wszystkie przysługujące mu składniki wynagrodzenia i inne świadczenia wynikające ze stosunku pracy, które według zasad statystyki zatrudnienia i wynagrodzeń określonych przez Główny Urząd Statystyczny zaliczane są do wynagrodzeń osobowych, z wyjątkiem: nagrody jubileuszowej, odprawy pieniężnej przysługującej pracownikowi w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Odesłanie do kategorii wynagrodzeń osobowych oznacza, że przy porównaniu wynagrodzenia pracownika z wysokością minimalnego wynagrodzenia nie uwzględnia się także wypłat z tytułu udziału w zysku lub w nadwyżce bilansowej oraz dodatkowego wynagrodzenia rocznego dla pracowników jednostek sfery budżetowej.

Dodatek za pracę w porze nocnej jest składnikiem wynagrodzenia pracownika porównywanego z wysokością minimalnego wynagrodzenia za pracę. Zgodnie z art. 18^{3c} Kodeksu pracy wynagrodzenie obejmuje wszystkie składniki wynagrodzenia, bez względu na ich nazwę i charakter, a także inne świadczenia związane z pracą przyznawane pracownikom w formie pieniężnej lub w innej formie niż pieniężna.

Jednocześnie informuję, że minister pracy i polityki społecznej nie jest właściwy do udzielenia wyjaśnień w zakresie likwidacji kopalni węgla i przeznaczania uzyskanych z ich sprzedaży pieniędzy, jak i w zakresie prowadzenia polityki wynagrodzeń (w tym przyznawania premii) przez marszałków Sejmu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie zmiany lokalizacji zatoki
autobusowej na drodze wojewódzkiej nr 786
(9607)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9607/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zmiany lokalizacji zatoki autobusowej na drodze wojewódzkiej nr 786, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zarządcą dróg wojewódzkich jest zarząd województwa. Do obowiązków zarządcy drogi, zgodnie z art. 20 powołanej ustawy, należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora, utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż §119 rozporządzenia ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.) ze względów bezpieczeństwa dokładnie precyzuje usytuowanie zatok autobusowych.

Biorąc powyższe pod uwagę, z przykrością informuję Pana Marszałka, że w obowiązującym stanie prawnym resort infrastruktury nie ma możliwości formalnych ingerowania w sprawy pozostające w kompetencji organów samorządowych oraz nie pełni wobec nich żadnych funkcji kontrolnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie unijnego wsparcia przeznaczonego
na działalność przedszkoli (9610)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie unijnego

wsparcia przeznaczonego na działalność przedszkoli (SPS-024-9610/11), uprzejmie informuję.

Biorąc pod uwagę ogromne znaczenie edukacji przedszkolnej w rozwoju każdego dziecka, jednym z głównych zamierzeń rządu, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej, planowanych na najbliższe lata, jest dalsze upowszechnianie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5 lat.

Jednocześnie zadania dotyczące edukacji przedszkolnej są obecnie i nadal będą współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. Szczegółowy opis tego priorytetu w ramach działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty, przewiduje różne obszary wsparcia w zakresie edukacji przedszkolnej. W poddziałaniu 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, projekty konkursowe dotyczą: tworzenia przedszkoli (w tym również uruchamiania innych form wychowania przedszkolnego) na obszarach i w środowiskach o niskim stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej (w szczególności na obszarach wiejskich), wsparcia istniejących przedszkoli (w tym również funkcjonujących innych form wychowania przedszkolnego) w celu umożliwienia większej liczbie dzieci korzystania z wychowania przedszkolnego, np. poprzez wsparcie dla placówek zagrożonych likwidacją, wydłużenie godzin pracy placówek, uruchomienie dodatkowych oddziałów, zatrudnienie dodatkowego personelu itp.

Efektem negocjacji między polskim rządem a Komisją Europejską było ustalenie, że za realizację działań w ramach priorytetu IX PO KL odpowiedzialne są samorządy województw jako instytucje pośredniczące. We wszystkich województwach realizacja działań rozpoczęła się w 2008 r.

Na powyższy cel zaplanowano w latach 2007–2013 łącznie ponad 243 mln euro. Wg stanu na 31 stycznia 2011 r. w ramach powyższego poddziałania umowy o dofinansowanie podpisano dla 1143 projektów, a wartość podpisanych umów wyniosła blisko 754 mln zł, co stanowi 78,2% alokacji.

Ponieważ zarządzanie projektami odbywa się na poziomie regionalnym, dlatego też zasady korzystania z dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego są uzależnione od priorytetów przyjętych przez marszałków województw. W każdym województwie zostały również określone wymogi w zakresie dotyczącym m.in. zapewnienia przez beneficjenta trwałości projektu po jego zakończeniu (np. 1 rok, 2 lata, a nawet do 5 lat), co należy rozumieć jako kontynuację działań zgodnych z wymogami projektu. W przeciwnym razie beneficjent może zostać zobowiązany - przez instytucje monitorujące i kontrolujące - do zwrotu środków otrzymanych na projekt. Warunek trwałości projektu stanowi podstawowy wymóg programów dofinansowanych ze środków unijnych. Każdy beneficjent powinien znać ten

obowiązek określony w rozporządzeniu Rady Europy 1260/99.

Dodatkowo pragnę przypomnieć, iż ustawa z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty stanowiła formę znaczącej pomocy ze strony państwa dla beneficjentów wcześniejszego projektu finansowanego ze środków EFS „Alternatywne formy wychowywania przedszkolnego”, umożliwiając dotrzymanie wymogu trwałości, a jednocześnie uzyskanie dalszego dofinansowania z budżetu jednostek samorządu terytorialnego.

Uprzejmie wyjaśniam, iż po zakończonym okresie programowania, tj. finansowania w ramach projektu, utworzone przez gminę przedszkola i inne formy wychowania przedszkolnego są zobowiązane do działania zgodnie z przepisami określonymi w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

Równocześnie utworzone w ramach powyższego projektu niepubliczne przedszkola i inne formy wychowania przedszkolnego mogą być przejęte i prowadzone zarówno przez gminy, jak i przez osoby prawne lub osoby fizyczne. W przypadku osób prawnych i fizycznych, po uzyskaniu wpisu do ewidencji prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego, placówki wychowania przedszkolnego są uprawnione do otrzymywania dotacji zgodnie z art. 80 ust. 2, 2b lub art. 90 ust. 2b, 2d ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Należy zaznaczyć, iż powyższe przepisy w zakresie dotowania funkcjonują już od lat i nie mają związku z funduszami unijnymi.

Można również starać się o nowe dofinansowanie w ramach kolejnego projektu unijnego, który zapewni finansowanie już istniejącej placówki.

Oprócz powyższego programu wszystkie organy prowadzące (zarówno osoby prawne, m.in. gminy, jak i osoby fizyczne) mogą występować o dodatkowe fundusze przewidziane w innych programach (np. Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności oraz programach regionalnych) z przeznaczeniem na projekty inwestycyjne dotyczące remontów, modernizacji, wyposażenia w sprzęt budynków, w których planuje się prowadzenie wychowania przedszkolnego.

Jak wskazano wcześniej, instytucjami odpowiedzialnymi za wdrażanie priorytetu IX PO KL są samorządy poszczególnych województw, natomiast Ministerstwo Edukacji Narodowej nie posiada uprawnień i kompetencji m.in. w zakresie monitorowania projektów realizowanych w ramach priorytetu IX, a tym samym nie gromadzi informacji w zakresie liczby placówek, które ewentualnie zostaną zlikwidowane.

Ministrem nadzorującym i monitorującym powyższe działania, m.in. w zakresie utworzonych i działających placówek wychowania przedszkolnego, jest minister rozwoju regionalnego.

Mając na uwadze powyższe oraz odnosząc się jednocześnie do pytania dotyczącego „przygotowania resortu edukacji do udzielenia wsparcia placówkom,

które na skutek braku unijnego wsparcia oraz pomocy gminy zmuszone będą zakończyć działalność”, uprzejmie informuję, że przekazując gminom z dniem 1 stycznia 1992 r. zadanie zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli, ustawodawca określił jednocześnie charakter przekazanych przez państwo zadań jako obowiązkowe zadania własne gmin, art. 104 ust. 1 i art. 105 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Równocześnie należy podkreślić, że zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m.in. organizacja wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–6 lat.

Na terenie działania gminy za sieć prowadzonych przez nią publicznych i niepublicznych przedszkoli oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych odpowiada rada gminy, która tę sieć ustala (art. 14a ustawy o systemie oświaty). To od rady gminy zależy, w jaki sposób będzie realizowane to zadanie. Sam sposób realizacji zależy od wielu czynników, m.in. potrzeb wielu grup społecznych w szerokim ujęciu, możliwości finansowych gminy/dzielnicy, ogólnego bilansu miejsc w przedszkolach oraz planowanego ustawowego obniżenia wieku szkolnego. Edukacja przedszkolna na terenie gminy nie jest nowym zadaniem, a polityka rządu wyznacza szczególną rolę samorządom lokalnym, od których oczekuje się efektywnego prowadzenia finansowania m.in. edukacji przedszkolnej oraz umiejętnego dostosowywania się do lokalnych możliwości i potrzeb.

Dodatkowo uprzejmie wyjaśniam, iż minister edukacji narodowej sprawuje nadzór pedagogiczny nad kuratorami oświaty, jednak nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego oraz podmiotów – osób fizycznych oraz osób prawnych innych niż jednostki samorządu terytorialnego – prowadzących szkoły i placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu.

Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawują prezes Rady Ministrów oraz właściwy wojewoda.

Jednocześnie informuję, iż w procedowanym obecnie projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zawarte zostały propozycje częściowego przejęcia przez państwo kosztów prowadzenia przedszkoli publicznych, tzn. objęcia dofinansowaniem zadań związanych z prowadzeniem przez gminy edukacji przedszkolnej.

Równocześnie Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany legislacyjne, uwzględnia kontekst demograficzny, w którym działania te będą pro-

wadzone. Biorąc pod uwagę prognozy demograficzne, zaprojektowano zmiany, które powinny umożliwić organom prowadzącym szkoły i przedszkola prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej, a tym samym przyczynić się do rozwoju i upowszechnienia wychowania przedszkolnego w kraju oraz zwiększenia jego dostępności, a tym samym zaspokojenia potrzeb w tym zakresie.

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie dofinansowania XXX jubileuszowej
edycji Międzynarodowego Festiwalu Muzyki
Cerkiewnej Hajnówka 2011 w Białymstoku
(9611)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Jacka Boguckiego w sprawie XXX Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Cerkiewnej Hajnówka 2011 pragnę uprzejmie przedstawić informację na temat tegorocznego finansowania przedsięwzięcia.

Festiwal otrzymuje dotacje w ramach ministerialnego programu: Wydarzenia artystyczne priorytet: Muzyka. Ze względu na konkursowy charakter programu fakt przyznania dotacji oraz jej wysokość w danym roku uzależnione są od możliwości finansowych ministerstwa oraz od oceny, jaką w toku procedury selekcji wniosków uzyskuje dany projekt.

W latach 2008–2010 dotacja dla festiwalu nie przekraczała kwoty 200 000 zł. W roku bieżącym organizatorzy wnioskowali o zwiększenie dotacji do kwoty 295 000 zł. Decydujący wpływ na wysokość tegorocznej dotacji udzielonej festiwalowi mają ograniczenia finansowe priorytetu oraz wysoki poziom innych rozpatrywanych projektów, który znalazł swoje odzwierciedlenie w ocenach analizujących wnioski ekspertów. Połowa z ponad 390 wniosków rozpatrywanych w ramach wspomnianego priorytetu otrzymała ocenę końcową na poziomie umożliwiającym uzyskanie dofinansowania. Oczekiwane dotacje dla tych wniosków czterokrotnie przekraczały budżet priorytetu: Muzyka. Pomimo zwiększenia budżetu o 40% niezbędna była decyzja o rezygnacji z dotowania dużej liczby pozytywnie ocenionych projektów oraz obniżeniu wielu dotacji w stosunku do roku ubiegłego. W tym kontekście nie było możliwe utrzymanie dotacji dla festiwalu Hajnówka 2011 na poziomie zeszłorocznym, a tym bardziej spełnienie ocze-

kiwań organizatorów dotyczących zwiększenia dofinansowania.

Pragnę uprzejmie poinformować, iż dotacja dla festiwalu Hajnówka 2011, przyznana pierwotnie w kwocie 118 000 zł, dzięki zwolnieniu dodatkowych środków została zwiększona do kwoty 168 000 zł, co stanowi 84% zeszłorocznej dotacji.

Ze swej strony pragnę wyrazić nadzieję, iż w przyszłości ministerstwo dysponować będzie większymi środkami na dotacje celowe dla projektów artystycznych, co pozwoli przyznawać wyższe kwoty dla wartościowych merytorycznie projektów.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Ireneusza Rasia**

**w sprawie prywatyzacji Małopolskiego
Centrum Biotechniki sp. z o.o. w Krasnem
(9612)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ireneusza Rasia z dnia 11 kwietnia 2011 r., znak SPS-024-9612/11, dotyczące procesu prywatyzacji spółki Małopolskie Centrum Biotechniki sp. z o.o. z siedzibą w Krasnem koło Rzeszowa, uprzejmie informuję, co następuje.

Ministerstwo Skarbu Państwa podjęło działania zmierzające do prywatyzacji 4 następujących spółek insemnacyjnych, tj.

- 1) Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o. z siedzibą w Krasnem (SP 100%),
- 2) Stacji Hodowli i Unasienniania Zwierząt sp. z o.o. z siedzibą w Bydgoszczy (SP 100%),
- 3) Mazowieckiego Centrum Hodowli i Rozrodu Zwierząt sp. z o.o. w Łowiczu (SP 100%),
- 4) Wielkopolskiego Centrum Hodowli i Rozrodu Zwierząt w Poznaniu z siedzibą w Tulcach sp. z o.o. (SP 100%),

w trybie i na warunkach specjalnie opracowanej w tym celu koncepcji prywatyzacji spółek rolno-spożywczych, która została przyjęta i wdrożona w życie decyzją Kolegium Ministerstwa Skarbu Państwa. Podstawowym założeniem koncepcji jest zachowanie tzw. polskiej szkoły hodowli w rękach polskich hodowców. W ramach prac nad koncepcją uznano za celowe i zasadne, wzorem ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, zapewnienie pracownikom tych spółek i producentom rolnym możliwości uczestniczenia w procesie prywatyzacji poprzez odpłatne nabycie

udziałów Skarbu Państwa, co pozostaje w zgodzie z oczekiwaniami pracowników i środowiska rolniczego.

Podmiotami uprawnionymi do wzięcia udziału w prywatyzacji, zgodnie z koncepcją, pozostają:

— producenci rolni, którzy stale współpracują z daną spółką na podstawie umów kontraktacyjnych, kooperacyjnych, dostaw itp. lub bezumownie, ale stale, w sposób ciągły w okresie 24 miesięcy przed dniem ogłoszenia przez ministra skarbu państwa o wystąpieniu z ofertą zbycia udziałów na rzecz osób uprawnionych,

— pracownicy spółek, zatrudnieni na podstawie stosunku pracy oraz, w przypadku spółek hodowli zwierząt, również osoby nie będące pracownikami wykonujące usługi inseminacyjne, w okresie 24 miesięcy przed i na dzień ogłoszenia przez ministra skarbu państwa o wystąpieniu z ofertą zbycia udziałów na rzecz osób uprawnionych.

Zgodnie z koncepcją zbywanie udziałów nabytych na zasadach preferencyjnych przez producentów rolnych i pracowników jest dopuszczalne:

— w obrębie dotychczasowych współników oraz na rzecz związków producentów rolnych, w tym: grup producenckich, zrzeszeń producentów rolnych, spółdzielni producentów rolnych, związków zrzeszeń i spółdzielni, w celu koncentracji uprawnień właścicielskich – od dnia ich nabycia,

— bez ograniczeń na zasadach ogólnych – po upływie 10 lat od ich nabycia.

W trakcie realizacji procesu, po zamknięciu list uprawnionych, którzy złożyli deklaracje zakupu udziałów w Małopolskim Centrum Biotechniki sp. z o.o. w Krasnem, Skarb Państwa wszedł w posiadanie wzorca umowy cywilnoprawnej zawieranej pomiędzy uprawnionym (pracownikiem/producentem rolnym) a podmiotem/osobą zewnętrzną (nieuprawnioną), która ma na celu zagwarantowanie finansowania zakupu udziałów w zamian za ich późniejsze zbycie na rzecz finansującego, za wynagrodzeniem dla zbywającego. Powyższa aktywność jako budząca poważne wątpliwości zarówno formalnoprawne, jak i etyczne (w szczególności pod względem poważnych sankcji finansowych, którymi może być obciążony uprawniony w przypadku odstąpienia od umowy), została niezwłocznie zasygnalizowana przez Ministra Skarbu Państwa właściwym kompetencyjnie służbom ochronnej prawnej.

Zgodnie z wnioskiem ministra skarbu państwa właściwe organy, na podstawie przekazanych informacji i materiałów źródłowych, winny zweryfikować ww. działania podmiotów/osób nieuprawnionych do nabycia udziałów MCB Sp. z o.o., jak również wykluczyć ewentualną możliwość pojawienia się podobnych praktyk w przypadku pozostałych spółek inseminacyjnych objętych koncepcją prywatyzacji.

Jednocześnie, biorąc pod uwagę powyższe, podjęto prace zmierzające do wprowadzenia dodatkowych zapisów zabezpieczających interes Skarbu Państwa

zarówno w projektach umów sprzedaży udziałów, jak i umowach spółek prywatyzowanych.

Reasumując, pragnę wskazać, iż główny cel koncepcji prywatyzacji spółek inseminacyjnych, tj. utrzymanie w kraju polskiej szkoły hodowli, pozostaje aktualny i wszelkie działania podejmowane przez Skarb Państwa w tym zakresie będą zmierzały do jego realizacji.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie podwyżek wynagrodzeń
dla sędziów i prokuratorów (9613)**

Szanowny Panie Marszałku! Stosownie do postanowień art. 193 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej uprzejmie przesyłam na ręce Pana Marszałka odpowiedź na skierowane do mnie przez panią Daniełę Chrapkiewicz zapytanie poselskie w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla sędziów i prokuratorów.

Nawiązując do systemu ustalania wynagrodzeń sędziów i prokuratorów, konstruowanych jako wielokrotność przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.), interpelacja zawiera pytanie, dlaczego podwyżka wynagrodzeń dla sędziów i prokuratorów ma zostać wstrzymana, jeżeli uzależniona jest od średniego wynagrodzenia w gospodarce i co roku podlega automatycznej zmianie.

Przed przystąpieniem do udzielenia odpowiedzi na przedmiotowe pytanie pozwolę sobie zaznaczyć, że zagadnienia związane z poziomem wynagrodzeń prokuratorów pozostają poza zakresem właściwości ministra sprawiedliwości, a ewentualnych szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie może udzielić wyłącznie prokurator generalny, będący dysponentem części 88: Powszechnie jednostki organizacyjne prokuratury.

Przechodząc natomiast do kwestii wynagrodzeń sędziów, uprzejmie informuję, że projekt budżetu państwa w części 15: Sady powszechne na rok 2012

został opracowany w oparciu o wskaźniki i dane makroekonomiczne określone w przyjętych przez Radę Ministrów „Założeniach projektu budżetu państwa na rok 2012” oraz w opracowanych przez ministra finansów wytycznych dotyczących stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw z grudnia 2010 r., z uwzględnieniem dyscyplinującej reguły wydatkowej, określonej w art. 112a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.), w myśl której kwota wydatków budżetu państwa na zadania publiczne nie może być większa niż kwota środków planowanych na ich realizację w roku poprzednim powiększona w stopniu odpowiadającym prognozie średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych na dany rok budżetowy, przyjętego w założeniach stanowiących podstawę do prac nad projektem ustawy budżetowej, zgodnie z ustawą z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.), powiększonego o punkt procentowy.

Jednocześnie, zgodnie z wytycznymi ministra finansów dotyczącymi całego sektora finansów publicznych, projekt budżetu państwa na 2012 r. został sporządzony z uwzględnieniem zasady zamrożenia wydatków na wynagrodzenia na poziomie ustawy budżetowej na rok 2011.

Wstępny projekt budżetu na rok 2012 w części 15: Sądy powszechne przewidywał przy tym zamrożenie wynagrodzeń w sądownictwie, z wyłączeniem zastosowania tego mechanizmu w odniesieniu do wynagrodzeń sędziów oraz relacjonowanych do nich wynagrodzeń referendarzy oraz uposażeń dla sędziów w stanie spoczynku i uposażeń rodzinnych.

W związku z trudną sytuacją budżetu państwa, działaniami mającymi na celu ograniczenie deficytu budżetowego i długu publicznego oraz mając na względzie nadrzędną konieczność utrzymania finansów publicznych w stanie niezagrażającym stabilności finansowej państwa, Rada Ministrów zdecydowała jednak, że zamrożenie wydatków na wynagrodzenia w roku 2012 będzie dotyczyć wszystkich grup zawodowych w sektorze finansów publicznych (jedynym wyjątkiem od tej reguły są nauczyciele, przy czym decyzje w tym zakresie wynikają z odrębnych uwarunkowań), wobec czego wstępny projekt ustawy budżetowej na 2012 r., w ramach zamrożenia płac w całej państwowej sferze budżetowej, nie przewiduje wzrostu wynagrodzeń również w grupach sędziów i prokuratorów.

Odnosząc się do kwestii ustawowego powiązania wynagrodzeń sędziów i prokuratorów z przeciętnym wynagrodzeniem w II kwartale roku poprzedniego, należy wskazać, że w przypadku podtrzymania decyzji Rady Ministrów w omawianym zakresie kwestia zamrożenia wynagrodzeń tych grup zawodowych w roku 2012 zostanie uregulowana odpowiednimi

zmianami legislacyjnymi (w tzw. ustawach okołobudżetowych).

Podkreślenia jednocześnie wymaga, że do chwili obecnej prace nad projektem ustawy budżetowej na rok 2012 nie uległy zakończeniu, wobec czego projekt w obecnym kształcie nie ma jeszcze charakteru wiążącego i w dalszym ciągu trwają nad nim prace rządowe.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że przedmiotowe wyjaśnienia w sposób wyczerpujący i satysfakcjonujący dostarczyły pani poseł odpowiedzi na zadane pytanie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie negatywnego rozpatrzenia wniosku
o przyznanie środków na rozbudowę
i modernizację Domu Kultury w Niedźwiadzie
(9616)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka, nr SPS-024-9616/11, z dnia 29 kwietnia 2011 r. dotyczące zapytania posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnego rozpatrzenia wniosku nr 4700/11 złożonego do programu „Infrastruktura kultury” przez gminę Ropczyce pn. „Modernizacja obiektu Domu Kultury w Niedźwiadzie” uprzejmie informuję.

1. Poprawne formalnie wnioski oceniane są zgodnie z regulaminem programu przez niezależnych ekspertów pod kątem wartości merytorycznej i społecznej oraz przez pracowników Departamentu Szkolnictwa Artystycznego i Edukacji Kulturalnej w zakresie wartości organizacyjnej. Wymieniony wniosek gminy Ropczyce uzyskał wysoką ocenę 69 punktów, w tym: w zakresie wartości merytorycznej – 30 punktów (na 55 możliwych), w zakresie wartości społecznej – 19 punktów (na 25 możliwych), w zakresie wartości organizacyjnej 12 – punktów (na 20 możliwych). W poprzednich naborach dofinansowanie otrzymywały wnioski ocenione na minimum 60 punktów, jednak w tym naborze wiele wniosków uzyskało wysokie oceny ekspertów, w związku z czym podniesiono minimum punktów niezbędnych do dofinansowania na 71,34 punktów. Dofinansowanie otrzymały wnioski, które na liście rankingowej miały co najmniej ww. minimum punktów.

2. Nie było osób ani instytucji wspierających lub blokujących projekt gminy Ropczyce. Powodem niemożliwości dofinansowania wielu wartościowych

wniosków, w tym omawianego wniosku gminy Ropczyce, były niewystarczające środki finansowe przyznane na infrastrukturę kultury, tj. 25 mln zł. Dofinansowanie otrzymało 188 wniosków spośród 584 poprawnych formalnie. Ostateczna kwota łącznego dofinansowania wyniosła 26 970 000 zł.

3. Nie ma możliwości dofinansowania projektu modernizacji Domu Kultury w Niedźwiadzie w 2011 r., gdyż wszystkie środki programu „Infrastruktura kultury” zostały wyczerpane. Najbliższy nabór wniosków przewidywany jest na 2012 r. z terminem do 30 listopada 2011 r.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Steca**

**w sprawie finansowania niepublicznych
szkół zawodowych (9622)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła na Sejm RP Stanisława Steca z dnia 13 kwietnia br. (SPS-024-9622/11) w sprawie finansowania niepublicznych szkół zawodowych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zadania oświatowe związane z prowadzeniem (dotowaniem) przez jednostki samorządu terytorialnego szkół i placówek oświatowych finansowane są z dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Jednym z dochodów samorządów terytorialnych jest część oświatowa subwencji ogólnej. Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) wysokość części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala corocznie ustawa budżetowa. Kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich gmin, powiatów i województw samorządowych ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych (art. 28 ust. 1 ww. ustawy). Część oświatową subwencji ogólnej – po odliczeniu rezerwy ustawowej 0,6% (art. 28 ust. 2) – dzieli się między jednostki samorządu terytorialnego, biorąc pod uwagę zakres realizowanych przez te jednostki zadań oświatowych, według zasad określanych corocznie w rozporządze-

niu ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, z uwzględnieniem w szczególności typów i rodzajów szkół i placówek prowadzonych przez te jednostki, stopni awansu zawodowego nauczycieli oraz liczby uczniów w tych szkołach i placówkach (art. 28 ust. 6). Subwencja oświatowa ustalana jest na dany rok budżetowy i przekazywana do jednostek samorządu terytorialnego z budżetu państwa.

Ze względu na rozbudowaną strukturę zadań edukacyjnych realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego formuła algorytmicznego podziału subwencji oświatowej uwzględnia szereg czynników i parametrów obrazujących specyfikę kształtowania składowych elementów subwencji w odniesieniu zarówno do zadań szkolnych, jak i zadań pozaszkolnych. Algorytm podziału subwencji oświatowej jest corocznie modyfikowany, a potrzeba tej modyfikacji wynika z analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół oraz placówek oświatowo-wychowawczych.

W algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2011, będącym załącznikiem do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659), dla uczniów szkół zawodowych uwzględnione zostały następujące dodatkowe wagi:

— $P_7 = 0,082$ – dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych;

— $P_8 = 0,19$ – dla słuchaczy kolegiów pracowników służb społecznych oraz uczniów szkół ponadgimnazjalnych prowadzących kształcenie zawodowe, w tym na realizację praktycznej nauki zawodu, a także dla uczniów liceów profilowanych i uczniów szkół specjalnych przysposabiających do pracy dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym oraz dla uczniów z niepełnościami sprzężonymi.

Finansowy standard A w roku 2011 wynosi 4717,01 zł i w porównaniu do roku 2010 zwiększył się o 352,62 zł, tj. o 8,08%. Oznacza to, że na jednego ucznia szkoły zawodowej niepublicznej dla młodzieży jednostki samorządu terytorialnego otrzymują w ramach subwencji oświatowej środki w wysokości 6000,03 zł (przy założeniu, że wskaźnik korygujący Di wynosi 1).

Podstawę prawną dotowania szkół niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych prowadzonych przez osoby fizyczne i osoby prawne inne niż jednostki samorządu terytorialnego stanowią przepisy art. 90 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Zgodnie z postanowieniami ust. 2a ww. artykułu dotacje dla szkół niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych (w tym szkół prowadzących kształcenie zawodowe), w których realizowany jest obowiązek szkolny lub obowiązek nauki, przysługują na

każdego ucznia w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na jednego ucznia danego typu i rodzaju szkoły w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez jednostkę samorządu terytorialnego zobowiązaną do dotowania szkoły.

Natomiast przepis ust. 3 ww. artykułu stanowi, że dotacje dla niepublicznych szkół o uprawnieniach szkół publicznych niewymienionych w ust. 2a (szkoły dla dorosłych, w tym szkoły prowadzące kształcenie zawodowe) przysługują na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 50% ustalonych w budżecie odpowiednio danej gminy lub powiatu wydatków bieżących ponoszonych w szkołach publicznych tego samego typu i rodzaju w przeliczeniu na jednego ucznia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 11 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu
„Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach
w gm. Bielsk Podlaski (9657)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana Jarosława Matwiejuka, posła na Sejm RP (SPS-024-9657-9692/11), w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w roku 2010 w gminach: Bielsk Podlaski, Lipsk, Nowinka, Bargłów Kościelny, Augustów, Suchowola, Sokółka, Krynki, Dąbrowa Białostocka, Szudziałowo, Sidra, Nowy Dwór, Kuźnica, Korycin, Janów, Drohiczyn, Siemiatycze, Perlejewo, Nurzec Stacja, Milejczyce, Mielnik, Grodzisk, Dziadkowice, Kleszczele, Hajnówka, Narewka, Narew, Dubicze Cerkiewne, Czyże, Czeremcha, Białowieża, Wyszki, Rudka, Orla, Boćki, Brańsk, przekazuję informacje dotyczące wsparcia finansowego i rzeczowego według poniższego zestawienia.

Jednocześnie wyjaśniam, że nie wszystkie gminy wymienione w zapytaniu pana posła Matejuka skorzystały z programu „Radosna szkoła” w 2010 r. (Patrz tabela str. 556.)

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Lipsk (9658)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Nowinka
(9659)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu
„Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach
w gm. Bargłów Kościelny (9660)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu
„Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach
w gm. Augustów (9661)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Lp.	Nazwa gminy	wartość poniesionych wydatków w 2010 r.	Rodzaj pomocy dydaktycznych	Liczba szkolnych placów zabaw
1	Gmina Augustów	12 000,00 zł	zestaw kształtek z materacem, piłki, zestawy edukacyjne, duży teatrzyk z kurtyną, zestawy gimnastyczne	
2	Gmina Bargłów Kościelny	11 942,00 zł	zestawy gimnastyczne, edukacyjne, do gier i zabaw, kształtki rehabilitacyjne, deska równoważnia	
3	Gmina Białowieża	5953,00 zł	sprzęt do gimnastyki, skrzynie, spadochron chusta, belka do równoważenia, materace	
4	Gmina Bielsk Podlaski	6000,00 zł	zestawy sportowe, edukacyjne, do gier i zabaw, drabinki, materace, zjeżdżalnia, namiot z piłkami, drewniany labirynt z kulą	
5	Gmina Boćki	15 207,00 zł	chusta spadochron, zestaw do gimnastyki, edukacyjny	
6	Gmina Janów	18 000,00 zł	zestaw przyrządów gimnastycznych, zestaw piłek do ćwiczeń, ścianka wspinaczkowa, materace, drabinki, zestaw do gier i zabaw, zestawy edukacyjne	
7	Gmina Lipsk	5974,00 zł	piłki, klocki, materace, zestawy gimnastyczne, skrzynia gimnastyczna, zestawy edukacyjne, zestawy do gier i zabaw	
8	Gmina Milejczyce	6029,00 zł	zestawy gimnastyczne, do gier i zabaw, edukacyjne, piłki, równoważnia	
9	Gmina Narew	11 991,50 zł	skrzynia, piłki, zestawy gimnastyczne, zestawy do masażu (piłki, wałki), materace, drabinki, zestawy edukacyjne	
10	Gmina Nurzec Stacja	6000,00 zł	materace, piłki, tory przeszkód, materiały edukacyjne, zestawy do gier i zabaw, zabawki dydaktyczne	
11	Gmina Sidra	17 940,00 zł	zestawy do gier i zabaw, do ćwiczeń gimnastycznych, edukacyjne, piłki masujące, zestaw rozszerzony do rozwoju zdolności motorycznych, megaklocki, kształtki geometryczne	
12	Gmina Suchowola	15 000,00 zł	zestawy edukacyjne, do gier sportowych, wyposażenie kącików tematycznych, mikroskopy, drewniana waga szalkowa, spodek do balansowania, liczydła, spadochron chusta animacyjna	
13	Gmina Szudziałowo	6007,00 zł	zestawy gimnastyczne, edukacyjne, do gier i zabaw, megaklocki, instrumenty muzyczne	
14	Gmina Hajnówka	21 600,00 zł	materace, piłki, zestawy do gier i zabaw, wyposażenie kącików tematycznych, instrumenty muzyczne, tunele, stół do tenisa stołowego, motokonstruktor, siedzisko piankowe – fala	
15	Gmina Mielnik	134 072,77 zł		1 plac
16	Gmina Dąbrowa Białostocka	96 303,84 zł		1 plac
17	Gmina Dobrzyniewo Duże	410 279,19 zł		4 place

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Suchowola (9662)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

w sprawie realizacji programu „Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Sokółka (9663)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Krynki
(9664)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu
„Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach
w gm. Dąbrowa Białostocka (9665)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Szudziałowo
(9666)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Sidra (9667)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Nowy Dwór
(9668)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Kuźnica
(9669)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Korycin
(9670)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Janów (9671)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Drohiczyn
(9672)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Siemiatycze
(9673)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Perlejewo
(9674)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Nurzec
Stacja (9675)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Milejczyce
(9676)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Mielnik
(9677)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Grodzisk
(9678)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu
„Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach
w gm. Dziadkowice (9679)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Kleszczele
(9680)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Hajnówka
(9681)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Narewka
(9682)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Narew
(9683)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu
„Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach
w gm. Dubicze Cerkiewne (9684)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu
„Radosna szkoła” w 2010 r. w szkołach
w gm. Czyże (9685)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Czeremcha
(9686)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Białowieża
(9687)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Wyszki
(9688)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Rudka
(9689)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Orla (9690)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Boćki (9691)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie realizacji programu „Radosna
szkoła” w 2010 r. w szkołach w gm. Brańsk
(9692)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9657, str. 555.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie przebiegu spotkania
prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska
z ministrem sportu i turystyki Mirosławem
Drzewieckim w dniu 19 sierpnia 2009 r. (9699)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytania pani posłanki Jolanty Szczypińskiej w sprawie prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych (SPS-024-9699/11, SPS-024-9702/11, SPS-024-9701/11), uprzejmie informuję, że przebieg prac nad projektem nowelizacji ustawy o grach i zakładach wzajemnych oraz związane z tym działania różnych instytucji państwowych były szeroko omawiane w toku prac Komisji Śledczej do zbadania sprawy przebiegu procesu legislacyjnego ustaw nowelizujących ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych i wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych w zakresie dotyczącym gier na automatach o niskich wygranych i wiedeoloterii oraz do zbadania legalności działania organów administracji rządowej badających ten proces. Członkowie Komisji Śledczej formułowali wielokrotnie podczas jej posiedzeń pytania treściowo zbieżne z pytaniami zawartymi w zapytaniach pani poseł Jolanty Szczypińskiej. Przesłuchiwanie przedstawicieli organów administracji rządowej udzielali na te pytania szczegółowych i wyczerpujących odpowiedzi. Stenogramy posiedzeń komisji zawierające odpowiedzi na pytania formułowane w zapytaniach pani poseł są dostępne na stronie internetowej www.sejm.gov.pl/komisie/komsled6.htm w części dotyczącej wskazanej wyżej Komisji Śledczej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra – członek Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie prac nad projektem ustawy
o zmianie ustawy o grach losowych i zakładach
wzajemnych (9700)**

Szanowny Panie Marszałku! Jako osoba upoważniona do udzielenia odpowiedzi na zapytanie pani posłanki Jolanty Szczypińskiej, SPS-024-9700/11, w sprawie prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych, uprzejmie informuję, iż odpowiedzi na zadane pytania padły w toku prac Komisji Śledczej do zbadania sprawy przebiegu procesu legislacyjnego ustaw nowelizujących ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych i wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych w zakresie dotyczącym gier na automatach o niskich wygranych i wideoloterii oraz do zbadania legalności działania organów administracji rządowej badających ten proces.

Członkowie Komisji Śledczej formułowali wielokrotnie podczas jej posiedzeń pytania treściowo zbieżne z pytaniami zawartymi w zapytaniu pani poseł Jolanty Szczypińskiej. Przesłuchiwani przedstawiciele organów administracji rządowej udzielali na te pytania szczegółowych i wyczerpujących odpowiedzi. Stenogramy posiedzeń komisji zawierające odpowiedzi na pytania sformułowane w zapytaniu pani poseł są dostępne na stronie internetowej www.sejm.gov.pl/komisje/komsled6.htm w części dotyczącej wskazanej wyżej Komisji Śledczej.

Z poważaniem

Minister – członek Rady Ministrów
Michał Boni

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie przebiegu spotkania
prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska
z podsekretarzem stanu w Ministerstwie
Finansów Jackiem Kapicą w dniu 26 sierpnia
2009 r. oraz notatek sporządzonych
przez podsekretarza stanu Jacka Kapicę (9701)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9699, str. 560.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie przebiegu spotkania
prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska
z szefem CBA Mariuszem Kamińskim
w dniu 14 sierpnia 2009 r. (9702)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9699, str. 560.